CLIVE CUSSLER

SAHARA

CLIVE CUSSLER

SAHARA

V.3.0

V.3.0

(Serie: Dirk Pitt)

ISBN:
978-973-57-6585-9

Editura RAO
2005

Clive Cussler est unul din puţini autori care îşi permit sa duca o viaţă asemănătoare cu a personajelor pe care le creează, în cazul său, cu cea a lui Dirk Pitt. El este căutător de comori care sa bucurat adesea de succes, fie că a fost vorba de avioane prăbuşite, sau descoperirea epavelor unor nave celebre. Împreuna cu echipa sa de voluntari de la NUMAI, Cussler a descoperit peste 60 de vase de o mare importanţă istorică, printre care si submarinul confederat *Hunley.*

Asemenea lui Pitt, Cussler colecţionează automobile clasice, colecţia sa de 80 de exemplare fiind una din cele mai frumoase din lume.

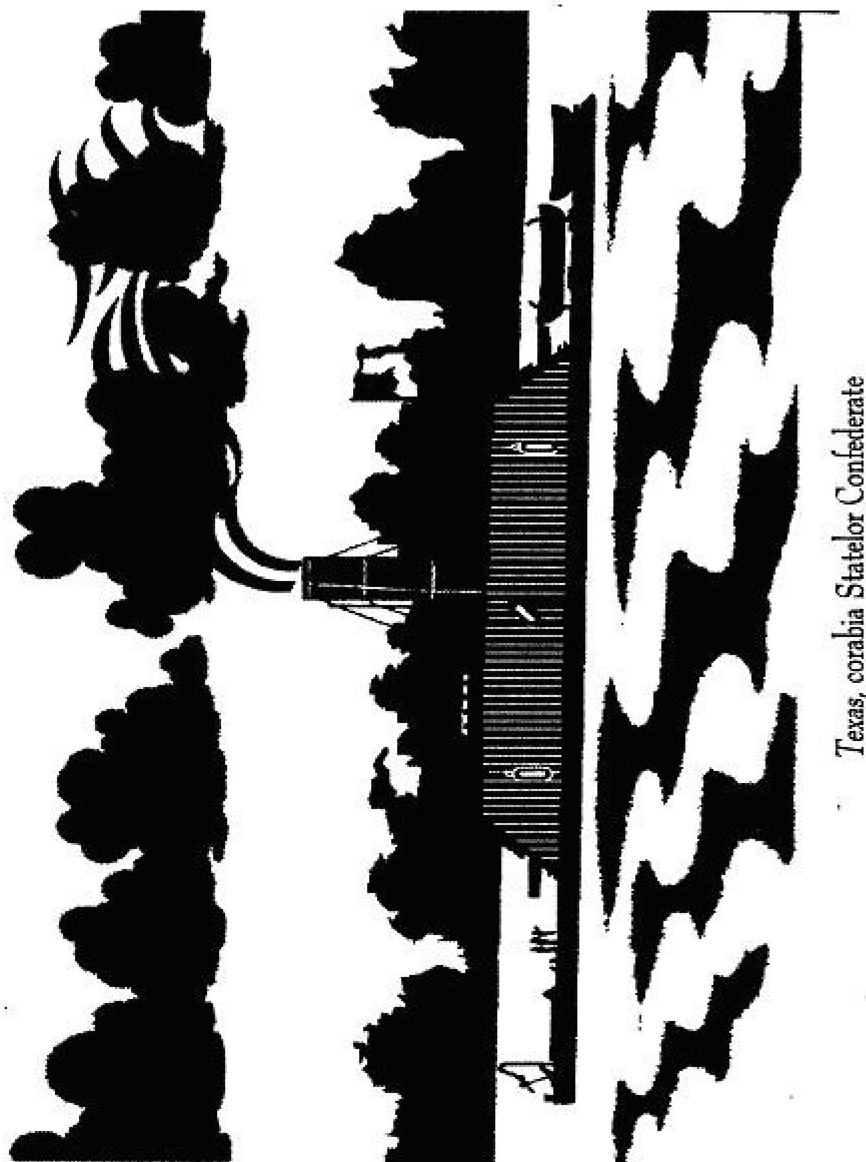
Clive Cussler a scris peste 20 de romane de mare succes, dintre care amintim: Sahara, Aurul incaşilor, Walhalla, Vixen 03.

Recent scriitorul a semnat un contract cu o mare casa de producţie din Statele Unite pentru ecranizarea primelor 15 romane cu Dirk Pitt.

MULŢUMIRI

Cu adâncă apreciere lui Hal Stuber, doctor în chimia mediului, de la James P. Walsh & Associates, Boulder, Colorado, pentru că a sortat deşeurile toxice şi m-a ajutat să rămân între limite acceptabile.

FURCILE CAUDINE

2 aprilie 1865
Richmond, Virginia

Părea să plutească prin ceaţa serii ca o jivină ameninţătoare ridicată din mâlul primordial. Silueta ei scundă se zărea neagră şi

primejdioasă pe fundalul copacilor de pe ţărm. Se zăreau umbrele fantomatice ale unor bărbaţi mişcându-se pe punte sub lumina galbenă a felinarelor, iar picăturile de apă alunecau în josul bordurilor ei cenuşii, prelingându-se în apele leneşe ale râului James.

Nava *Texas* trăgea nerăbdătoare de parâma de ancorare, ca un ogar gata să fie eliberat din lesă pentru vânătoare. Obloane solide din fier acopereau gurile tunurilor, iar cuirasa groasă de cincisprezece centimetri de pe cazemată nu avea nici o zgârietură. Doar drapelul alb cu roşu din vârful catargului, în spatele coşului, atârnând moale în aerul umed, arăta că este un vas de luptă al Marinei militare a Statelor Confederative.

Oamenilor de pe uscat li se părea pătrăţoasă şi urâtă, dar marinarii îi observau imediat forţa şi graţia. Era dură şi aducătoare de moarte, ultima din acest model ciudat pornit spre distrugere după un scurt, dar memorabil moment de glorie.

Comandantul Mason Tombs, aflat pe puntea din faţă, trase o eşarfă albastră din buzunar şi îşi şterse transpiraţia care începuse să i se prelingă pe sub gulerul uniformei. Încărcarea mergea încet, prea încet. *Texas* avea nevoie de fiecare clipă de întuneric ca să reuşească să ajungă în larg. Îşi privi neliniştit echipajul care căra blestemând lăzi de lemn pe pasarelă, coborându-le apoi în magazia de sub punte. Lăzile păreau neobişnuit de grele pentru ceea ce conţineau – documentele oficiale ale guvernului aflat la putere de patru ani. Erau aduse cu căruţe trase de catâri ce opreau lângă doc, păzite de supravieţuitorii epuizaţi de lupte ai unei companii de infanterie din Georgia.

Tombs îşi întoarse privirea, îngrijorat, spre Richmond, aflat la doar trei kilometri spre nord. Grant reuşise să spargă apărarea încăpăţânată a Petersburgului organizată de Lee, iar acum armata decimata a Sudului se retrăgea spre Appomattox, abandonând capitala confederată în mâinile forţelor unioniste în înaintare. Procesul de evacuare era în plină desfăşurare şi confuzia domnea în oraşul ale cărui străzi fuseseră lăsate pradă jafurilor şi terorii. Pământul era cutremurat de explozii şi flăcări luminau noaptea de la depozitele şi arsenalele pline cu muniţie ce erau incendiate.

Tombs era un bărbat ambiţios şi energic, unul dintre cei mai buni ofiţeri din marina confederată. Era scund, cu trăsături inimoase, păr şi sprâncene şatene, barbă deasă roşcată şi o expresie inflexibilă în ochii negri ca măslina.

Comandant al unor canoniere mici în bătăliile de la New Orleans şi Memphis, ofiţer de artilerie la bordul blindatului de luptă *Arkansas* şi ofiţer secund pe temutul vas de atac *Florida,* Tombs se dovedise un om periculos pentru cauza unionistă. Preluase comanda navei *Texas* doar la o lună după ce se terminase construcţia ei pe şantierul naval

Rocketts din Richmond, după ce ceruse şi supraveghease efectuarea unui număr de modificări pentru pregătirea unei călătorii aproape imposibile în josul râului, pe lângă o mie de tunuri unioniste.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre încărcare şi văzu cum ultima căruţă se desprinse de doc şi dispăru în noapte. Scoase ceasul din buzunar, îi săltă capacul şi îl ridică spre un felinar ce atârna pe un stâlp de pe doc.

Era opt şi douăzeci. Ceva mai mult de opt ore până în zori. Nu era destul timp pentru a parcurge ultimele douăzeci de mile printre furcile caudine, sub mantia întunericului.

O trăsură deschisă, trasă de doi cai pătaţi, opri lângă doc. Birjarul rămase ţeapăn pe capră, iar cei doi pasageri priviră cum ultimele lăzi erau coborâte prin trapă. Bărbatul mai solid, în haine civile, stătea gârbovit în timp ce un altul, care purta uniforma ofiţerilor de marină, îl privi atent pe Tombs şi îi făcu semn cu mâna.

Tombs coborî pasarela spre doc, se apropie de trăsură şi salută regulamentar.

— E o onoare să vă văd, domnule amiral, domnule secretar. Nu credeam că veţi avea timp să veniţi să vă luaţi rămas-bun.

Amiralul Raphael Semmes, celebru pentru faptele sale de vitejie de pe vremea când era căpitan al navei corsar *Alabama,* acum comandant al escadronului de blindate de pe râul James, dădu din cap şi zâmbi pe sub mustaţa dată cu ceară şi pe deasupra barbişonului mic de sub buza inferioară.

— Nici măcar un regiment de yankei nu m-ar fi putut opri să vin să vă conduc.

Stephen Mallory, secretar al marinei militare a Statelor Confederate, îi întinse mâna:

— Prea multe depind de tine ca să nu ne facem timp să venim să îţi urăm noroc.

— Am o navă solidă şi un echipaj curajos, zise Tombs cu încredere. Vom reuşii.

Zâmbetul lui Semmes se stinse şi ochii i se întunecară:

— Dacă vezi că e imposibil să treci de ei, va trebui să arzi şi să scufunzi nava în partea cea mai adâncă a râului, pentru ca Uniunea să nu pună niciodată mâna pe arhivele noastre.

— Explozibilul e pregătit, îl asigură Tombs pe Semmes. Fundul navei va fi aruncat în aer, lăzile cu greutăţi vor cădea pe fundul râului şi nava o să mai înainteze o bucată bună până să se scufunde.

Mallory dădu din cap aprobator:

— E un plan bun.

Cei doi bărbaţi din trăsură schimbară priviri pline de subînţelesuri. O clipă se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Semmes spuse:

— Îmi pare rău să-ţi mai pun o povară pe umeri în ultima clipă, dar

vei avea în grijă un pasager.

— Un pasager? repetă Tombs, încruntat. Sper că nu e cineva care ţine la viaţă.

— Nu are de ales, mormăi Mallory.

— Unde e? întrebă Tombs aruncând o privire pe doc. Suntem gata de plecare.

— O să ajungă imediat, îi răspunse Semmes.

— Pot să întreb *cine e?*

— O să-l recunoşti destul de uşor. Şi roagă-te ca şi inamicul să îl identifice dacă va fi nevoie să îl arăţi.

— Nu înţeleg.

Mallory zâmbi pentru prima oară:

— Ai să înţelegi, băiete, ai să înţelegi.

— Mai am o informaţie care s-ar putea să-ţi folosească, zise Semmes, schimbând subiectul. Spionii mei îmi raportează că fostul nostru cuirasat cu pinten, *Atlanta,* capturat anul trecut de vase monitor aparţinând yankeilor, a fost pus din nou în serviciu şi patrulează râul mai sus de Newport Newss.

Tombs se lumină:

— Da, înţeleg. Cum *Texas* are cam aceeaşi formă şi dimensiune, ar putea fi confundată cu *Atlanta* în întuneric.

Semmes aprobă din cap şi îi întinse un steag împăturit:

— Stelele şi dungile. Vei avea nevoie de steag pentru mascaradă. Tombs luă drapelul Uniunii şi îl băgă sub braţ:

— O să-l înalţ pe catarg înainte să ajungem la amplasamentele artileriei unioniste de la Trents Reach.

— Atunci, mult noroc, spuse Semmes. Îmi pare rău că nu putem sta până plecaţi, dar secretarul trebuie să prindă un tren, iar eu trebuie să mă întorc la flotă şi să-i supraveghez retragerea înainte de sosirea yankeilor.

Secretarul marinei militare a Confederaţiei îi strânse încă o dată mâna lui Tombs:

— Vasul de blocadă *Fox* vă aşteaptă lângă Bermude ca să vă reîncarce buncărele cu cărbune pentru următoarea etapă a călătoriei. Mult noroc, căpitane. Salvarea Confederaţiei e în mâinile tale.

Înainte ca Tombs să mai spună ceva, Mallory îi ordonă birjarului să pornească. Tombs ridică mâna într-un ultim salut şi rămase acolo, neştiind ce să înţeleagă din ultimele cuvinte ale secretarului. Salvarea Confederaţiei? Nu avea nici un sens. Războiul era pierdut. Cu Sherman înaintând la nord de cele două Caroline şi cu Grant măturând Virginia ca un val uriaş, Lee avea să fie prins între cele două forţe unioniste şi constrâns să se predea în câteva zile. Jefferson Davis va deveni, din preşedinte al Statelor Confederate, un fugar de rând.

Şi, în câteva ore, *Texas* putea foarte bine să devină ultima navă a

marinei confederate care avea să piară la datorie.

Unde era salvarea în cazul în care *Texas* reuşea să îşi îndeplinească misiunea? Tombs nu avea nici cea mai vagă idee. I se ordonase să transporte arhivele guvernamentale într-un port neutru, la alegerea lui şi să rămână ascuns până ce avea să fie contactat prin curier. Cum putea scoaterea din ţară cu succes a documentelor oficiale să împiedice înfrângerea certă a Sudului?

Gândurile îi fură întrerupte de ofiţerul său secund, locotenentul Ezra Craven:

— Încărcătura a fost transportată la bord şi depozitată, domnule, îl anunţă Craven. Să dau ordin să se dezlege parâmele?

Tombs se întoarse spre el:

— Nu încă. Trebuie să luăm un pasager.

Craven, un scoţian solid şi repezit, vorbi cu o combinaţie ciudată de accent irlandez şi sudist:

— Ar fi cazul să se grăbească.

— E O'Hare, mecanicul-şef, gata de plecare?

— Motoarele sunt pornite la presiune maximă.

— Şi artileriştii?

— Toţi sunt la posturi.

— Ne vom face cât mai puţin simţită prezenţa până întâlnim flota federală. Nu ne putem permite să pierdem oameni sau vreun tun din cauza unui obuz rătăcit.

— Oamenilor n-o să le surâdă ideea de a întoarce celălalt obraz.

— Spune-le că aşa au şanse să trăiască mai mult…

Ambii bărbaţi se întoarseră brusc şi priviră spre mal când auziră zgomotul unor copite care se apropiau. Câteva secunde mai târziu, un ofiţer confederat ieşi călare din întuneric şi ajunse pe doc:

— E vreunul dintre dumneavoastră comandantul Tombs? întrebă el cu o voce obosită.

— Eu sunt Tombs, spuse căpitanul făcând un pas înainte. Călăreţul coborî de pe cal şi salută. Era plin de praf şi părea epuizat:

— Vă salut, domnule. Sunt căpitanul Neville Brown, însărcinat cu escortarea prizonierului dumneavoastră.

— Prizonier! repetă Tombs. Mi s-a spus că e pasager.

— Trataţi-l cum doriţi, ridică Brown din umeri cu indiferenţă.

— Unde e? întrebă Tombs pentru a doua oară în noaptea aceea.

— Ajunge imediat. Am venit înaintea grupului ca să vă avertizez, să nu vă alarmaţi.

— E nebun? mormăi Craven. De ce să ne alarmăm?

Primi răspunsul la întrebare când o trăsură închisă intră hurducăind pe doc, înconjurată de un detaşament de călăreţi îmbrăcaţi în uniforma albastră a cavaleriei unioniste.

Tombs era pe punctul să strige echipajului său să scoată tunurile şi

să respingă inamicul, dar căpitanul Brown îl opri:

— Liniştiţi-vă, domnule comandant. Sunt băieţi buni, sudişti. Nu puteam trece de liniile unioniste decât în uniformă de yankei.

Doi bărbaţi descălecară, deschiseră uşa trăsurii şi îl ajutară pe pasager să coboare. Un bărbat foarte înalt şi slab, cu o barbă teribil de cunoscută, păşii obosit pe scândurile docului. Purta cătuşe prinse cu lanţuri de încheieturile mâinilor şi de glezne. Studie nava blindată vreme de o clipă, cu o privire serioasă, apoi se întoarse şi dădu din cap spre Tombs şi Craven:

— Bună seara, domnilor, spuse el cu o voce uşor piţigăiată. Să presupun că mă voi bucura de ospitalitatea marinei confederate?

Tombs amuţise. Stătea nemişcat lângă Craven, amândoi uluiţi.

— Dumnezeule, murmură Craven în cele din urmă. Dacă vă prefaceţi, sunteţi un actor bun, domnule.

— Nu, replică prizonierul. Vă asigur că sunt chiar eu.

— Cum e posibil? întrebă Tombs luat total pe nepregătite.

Brown încălecă la loc:

— Nu avem timp de explicaţii. Trebuie să traversez podul Richmond împreună cu oamenii mei înainte să fie aruncat în aer. Acum dumneavoastră răspundeţi de el.

— Şi ce să fac cu el? vru să ştie Tombs.

— Ţineţi-l închis la bord până primiţi ordin să fie eliberat. Asta e tot ce mi s-a spus să vă transmit.

— E o nebunie!

— Ca şi războiul, domnule comandant, îi aruncă Brown peste umăr dând pinteni calului şi îndepărtându-se, urmat de micul său detaşament deghizat în uniformele Cavaleriei unioniste.

Nu mai era timp de alte întreruperi care să întârzie călătoria navei *Texas* spre iad. Tombs se întoarse spre Craven:

— Domnule locotenent, conduceţi-l pe „pasagerul” nostru în cabina mea şi spuneţi-i lui O’Hare să trimită un mecanic să-i scoată cătuşele. Nu am de gând să mor la comanda unui vas care transportă sclavi.

Bărbatul cu barbă îi zâmbi:

— Vă mulţumesc, domnule comandant. Vă sunt recunoscător pentru amabilitate.

— Nu e cazul să-mi mulţumiţi, replică Tombs, mohorât. Până la răsăritul soarelui vom face cu toţii cunoştinţă cu diavolul.

Foarte încet la început, apoi din ce în ce mai repede, *Texas* porni pe râu în jos, ajutată de curentul de două noduri. Nu se simţea nici o adiere şi, cu excepţia bâzâitului motoarelor, râul era tăcut. În lumina palidă a lunii în primul pătrar, aluneca pe apele negre ca o fantasmă, mai mult simţită decât văzută, aproape o iluzie.

Părea să nu aibă nici consistenţă, nici formă. Doar mişcarea o

dădea de gol, conturul spectral plutind de-a lungul ţărmului neclintit. Proiectat pentru o singură misiune şi o singură călătorie, constructorii reuşiseră un vas uimitor, o maşină de război desăvârşită pusă pe apă de confederaţie în cei patru ani de război.

Avea elice dublă şi două motoare, cincizeci şi opt de metri în lungime, doisprezece metri în lăţime şi putea pluti în ape de numai trei metri adâncime. Laturile înalte de patru metri ale cazematei erau înclinate spre interior la treizeci de grade şi acoperite cu tablă groasă de cincisprezece centimetri, dublată de treizeci de centimetri de bumbac comprimat cu cincizeci de centimetri de lemn de stejar şi pin. Cuirasa continua sub linia de plutire formând un cot ondulat ce se prelungea de la carenă.

Texas nu avea decât patru tunuri, dar muşcătura lor era feroce. Două tunuri Blakely ghintuite, cu obuze de cincizeci de kilograme erau aşezate la prova şi la pupa, pe pivoţi, ceea ce le permitea să tragă salve de bord, în timp ce celelalte două, cu obuze de treizeci şi două de kilograme şi având calibrul de douăzeci şi trei de centimetri, acopereau babordul şi tribordul.

Spre deosebire de alte blindate de pe care fuseseră înlăturate maşinile cu abur, motoarele ei erau mari, puternice şi noi-nouţe. Cazanele masive erau aşezate sub linia de plutire, iar elicele de doi metri o propulsau în ape calme cu paisprezece noduri, echivalentul nautic a şaisprezece mile pe oră – viteză imensă, neegalată de nici un alt cuirasat din ambele armate.

Tombs era mândru de nava sa, dar şi trist ştiind că viaţa ei putea fi foarte scurtă. Însă era hotărât ca ei doi să scrie un epitaf adecvat gloriei în asfinţit a Statelor Confederate.

Urcă o scară de pe puntea artileriei şi intră în timonerie, o încăpere mică în partea din faţă a cazematei, având forma unei piramide cu vârful retezat. Privi prin fantele de observaţie în întunericul de afară, apoi dădu din cap spre tăcutul pilot secund, Leigh Hunt.

— Vom merge cu viteză maximă tot timpul până ajungem la mare, domnule Hunt. Va trebui să fii foarte atent să nu eşuăm pe uscat.

Hunt, pilot pe râul James, ştiindu-i toate meandrele şi bancurile de nisip ca pe propriile buzunare, privi drept înainte şi îşi înălţă bărbia:

— Lumina slabă a lunii îmi e de ajuns să văd ce se întâmplă pe râu.

— Artileriştii yankei se vor folosi şi ei de ea.

— E adevărat, dar bordurile noastre cenuşii de-abia se zăresc în întuneric. Nu le va fi uşor să ne detecteze.

— Să sperăm că aşa va fi, oftă Tombs.

Ieşi printr-o trapă din spate pe acoperişul cazematei. *Texas* tocmai ajunsese la Drewrys Bluff şi trecea ca o furtună printre canonierele ancorate din flota de pe râul James a amiralului Semmes. Echipajele de pe blindatele ei surori, *Virginia II, Fredericksburg* şi *Richmond,* care

se pregăteau cu inima grea să îşi arunce vasele în aer, izbucniră brusc în urale când *Texas* trecu pe lângă ei. Un nor de fum negru ieşea din coşul ei întunecând stelele. Steagul de luptă confederat plana ţeapăn în vânt, o imagine mişcătoare ce nu avea să mai fie văzută niciodată.

Tombs îşi scoase pălăria şi o ridică deasupra capului. Era finalul visului ce avea să se transforme curând într-un coşmar al amărăciunii şi înfrângerii. Dar acesta era un moment înălţător şi trebuia savurat. *Texas* era pe cale să devină legendă.

Apoi, la fel de repede cum apăruse, dispăru după un cot al râului, urma lăsată pe apă fiind singurul semn că trecuse pe acolo.

Ceva mai sus de Trents Reach, unde armata federală construise un baraj dintr-o parte în alta a râului şi săpase câteva amplasamente pentru artilerie, Tombs ordonă ca steagul Statelor Unite să fie ridicat pe catarg.

În interiorul cazematei, puntea artileriei era pregătită de acţiune. Majoritatea oamenilor se dezbrăcaseră până la talie şi stăteau lângă tunuri cu batiste legate pe frunte. Ofiţerii îşi scoseseră hainele şi, rămaşi în flanelele de corp trase peste bretele, străbăteau tăcuţi puntea cu paşi mari. Medicul navei împărţise bandaje şi îi învăţase pe oameni cum să le folosească.

Pe toată puntea fuseseră aşezate găleţi cu apă pentru stins focul şi nisip care să absoarbă sângele. Pistoale şi pumnale scurte erau pregătite pentru respingerea celor care ar fi încercat să urce la bord, iar puştile erau încărcate şi cu baionetele fixate. Trapele spre magaziile de sub puntea artileriei erau deschise şi troliile şi scripeţii aşteptau să ridice obuzele şi praful de puşcă.

Împinsă de curent, *Texas* mergea cu şaisprezece noduri când atinse cu botul pilonul plutitor al barajului. Trecu mai departe fără nici o zgârietură pe pintenul de fier fixat pe botul ei.

O santinelă unionistă vigilentă văzu nava şi trase un foc cu muscheta spre ea.

— Nu trage, pentru Dumnezeu, opreşte focul! strigă Tombs de pe acoperişul cazematei.

— Ce vas sunteţi? îl întrebă o voce de pe ţărm.

— *Atlanta,* idiotule! Nu îţi mai recunoşti propriile nave?

— Când aţi venit în amonte?

— Acum o oră. Avem ordin să patrulăm până la baraj şi înapoi la City Point[1].

Cacealmaua ţinu. Santinelele Uniunii de pe ţărm părură satisfăcute. *Texas* merse înainte fără nici un alt incident. Tombs respiră adânc,

---

[1] Portul de aprovizionare al armatei unioniste a generalului Grant pe râul James (n.a.).

uşurat.

Se aşteptase ca o ploaie de obuze să se abată asupra navei sale. Acest pericol fiind depăşit pentru moment, se mai temea doar că un ofiţer suspicios ar putea telegrafia un mesaj de avertisment în susul şi în josul râului.

La cincisprezece mile de baraj, norocul începu să îl părăsească.

O siluetă joasă şi ameninţătoare răsări din întuneric.

Nava monitor unionistă *Onondaga*, cu două turele acoperite cu o cuirasă de douăzeci şi şapte de centimetri şi de treisprezece centimetri pe carenă, având la bord două tunuri puternice Dahlgren cu ţeava netedă şi calibru de 38 de centimetri şi alte două tunuri Parrott cu obuze de şaptezeci şi cinci de kilograme, era ancorată lângă ţărmul vestic, cu pupa în aval. Încărca cărbune dintr-un şlep acostat la tribord.[2]

Texas reuşise aproape să o depăşească, când un aspirant aflat în vârful turelei din faţă o zări şi dădu alarma.

Echipajul se opri din încărcat cărbune şi privi blindatul care plutea cu viteză în noapte. Comandantul John Austin ezită câteva clipe, nevenindu-i să creadă că un blindat rebel fusese lăsat să ajungă atât de departe în josul râului. Acele câteva momente îl costară. Până să-i strige echipajului să scoată tunurile, *Texas* trecuse mai departe.

— Opriţi-vă! strigă Austin. Altfel deschidem focul!

— Suntem *Atlanta!* îi strigă Tombs încercând să ducă şarada până la capăt.

Dar Austin nu se lăsă păcălit, nici măcar atunci când văzu steagul unionist pe catargul intrusei. Dădu ordin să se tragă.

Turela din faţă intră în acţiune prea târziu. *Texas* ieşise deja din raza sa de foc. Dar cele două tunuri Dahlgren scuipară foc şi fum.

Având *Texas*-ul chiar în raza de foc, tunarii unionişti nu puteau rata ţinta şi nici nu o făcură. Obuzele loviră bordurile *Texas*-ului ca nişte lovituri de baros şi zdrobiră capătul de la pupa al cazematei, împrăştiind aşchii de lemn şi fier care doborâră şapte oameni.

Aproape în acelaşi timp, Tombs strigă un ordin prin trapa deschisă de pe acoperiş. Obloanele tunurilor fură coborâte şi *Texas* trase cu toate cele trei tunuri de flanc în turela vasului *Onondaga.* Unul dintre obuzele de cincizeci de kilograme tras de un Blakely trecu prin orificiul tunului şi explodă lângă un Dahlgren provocând un adevărat carnagiu în turelă. Nouă oameni fură ucişi şi alţi unsprezece răniţi grav.

Înainte ca ambele nave să apuce să îşi reîncarce tunurile, blindatul rebel se topi în noapte, trecând după următorul cot al râului. Turela din faţă de pe *Onondaga* mai trase orbeşte un foc de despărţire, dar

---

[2] Monitor-ul original a fost doar prima navă din clasa ei. Încă şaizeci, de diferite modele, au mai fost construite până în 1903 (n.a.).

obuzele căzură în apă şuierând, fără să atingă pupa *Texas*-ului.

Disperat, comandantul Austin ordonă echipajului său să ridice ancora şi să întoarcă vasul la 180 de grade. Era un gest zadarnic. Viteza maximă a monitorului de-abia trecea de şapte noduri. Nu avea nici o şansă să prindă din urmă nava rebelă.

Calm, Tombs îl chemă pe locotenentul Craven.

— Domnule Craven, nu ne vom mai ascunde sub un steag inamic. Ridicaţi, vă rog, culorile Confederaţiei şi închideţi gurile tunurilor.

Un aspirant urcă fericit pe catarg şi dezlegă frânghiile, coborând stelele şi dungile şi urcând stelele şi barele diagonale pe fundalul alb cu roşu.

Craven veni lângă Tombs pe acoperişul cazematei:

— Acum s-a aflat, spuse el. Nu ne va fi moale până o să ajungem la mare. Putem face faţă bateriilor de pe ţărm. Artileria lor de câmp nu ne poate face mai mult de o zgârietură pe cuirasă.

Tombs privea îngrijorat râul negru ce i se întindea în faţă:

— Tunurile flotei federale, care ne aşteaptă la gura râului, reprezintă cel mai mare pericol.

Nici nu apucă să termine, când de pe ţărm izbucni un foc de baraj.

— A început, spuse Craven pe un ton filosofic, grăbindu-se să se întoarcă la postul său de pe puntea artileriei.

Tombs rămase în spatele timoneriei să ghideze mişcările navei împotriva navelor federale ce ar fi putut bloca râul.

Obuze trase de baterii nevăzute şi gloanţe de muschetă ale ţintaşilor de elită se abătură ca o grindină asupra *Texas*-ului. Deşi oamenii blestemau şi îşi muşcau buzele, Tombs nu deschise gurile tunurilor. Nu vedea nici un motiv să îşi pună în pericol echipajul şi să risipească praf de puşcă şi obuze preţioase pe un inamic nevăzut.

Texas îndură atacul încă două ore întregi. Motoarele îi mergeau lin şi înainta cu un nod sau două mai repede decât fusese proiectată. Apărură canoniere din lemn, traseră în flanc şi încercară să se ţină după ea, dar *Texas* le ignoră ca pe nişte insecte şi trecu mai departe.

Dintr-o dată, apăru silueta familiară a *Atlantei*, ancorată de-a curmezişul râului. Santinelele recunoscură monstrul rebel ce se apropia şi tunurile de la tribord începură să tragă.

— Ştiau că venim, şopti Tombs.

— S-o ocolesc, domnule căpitan? întrebă ofiţerul secund Hunt de la cârmă, dând dovadă de un calm remarcabil.

— Nu, domnule Hunt, răspunse Tombs. Intraţi cu pintenul în ea un pic mai sus de pupa.

— O lovesc dintr-o parte şi o dau la o parte din drum, zise Hunt înţelegând. Foarte bine, domnule.

Hunt răsuci cârma şi îndreptă botul navei drept spre pupa *Atlantei.* Două obuze trase de tunurile cu calibru de 20 de centimetri ale fostei

nave confederate loviră cazemata *Texas*-ului, fisurând armătura, împingând înăuntru căptuşeala de lemn cu aproape treizeci de centimetri şi rănind trei oameni.

Texas înainta rapid şi îşi îngropă trei metri din prova metalică solidă în carena *Atlantei,* apoi trecu prin puntea acesteia, îi rupse lanţul ancorei de la pupa şi o învârti pe loc într-un arc de nouăzeci de grade, scufundându-i puntea. Apa începu să intre prin orificiile tunurilor şi începu să se scufunde rapid, *Texas*-ul trecând pur şi simplu peste ea.

Chila *Atlantei* atinse fundul râului şi se rostogoli într-o parte, elicele *Texas*-ului trecând doar la câţiva centimetri de carena ei. Majoritatea echipajului de pe *Atlanta* reuşise să iasă prin gurile de tun şi prin trape înainte să se scufunde, dar cel puţin douăzeci de oameni se duseră la fund o dată cu vasul.

Tombs şi nava sa merseră cu viteză mai departe, încercând cu disperare să evadeze în ape libere. *Texas*-ul continua să facă faţă focului constant şi canonierelor unioniste care îl urmăreau. Forţele federale aflate de-a lungul râului înroşiră liniile de telegraf transmiţând veşti despre înaintarea blindatului şi valul de haos şi disperare crescu printre bateriile de la ţărm şi pe vasele care trebuiau să o intercepteze şi să o scufunde.

Gloanţele şi obuzele loveau în continuu cuirasa *Texas*-ului, cutremurând-o de la prora la pupa. Un obuz de cincizeci de kilograme tras de un Dahlgren amplasat pe un mal înalt, la Fortul Hudson, lovi timoneria, ameţindu-l pe Hunt şi lăsându-l însângerat din cauza fragmentelor ce intrară-n fantele de observaţie. Dar nu se mişcă de la cârmă păstrând drept cursul navei pe mijlocul canalului.

Cerul începea să se lumineze spre răsărit când *Texas* ieşi ca vântul de pe râu la Newport News şi intră în estuarul lat şi în apele mai adânci de la Hampton Roads, scenă bătăliei dintre *Monitor* şi *Merrimack* cu trei ani în urmă*.*

Părea că toată flota unionistă îi aştepta aliniată. De pe acoperişul cazematei, Tombs nu vedea decât o pădure de catarge şi coşuri. Fregate bine înarmate şi goelete de război în stânga, monitoare şi canoniere în dreapta. Iar în spate, canalul îngust dintre puterea masivă de foc a Fortăreţei Monroe şi a Fortului Wool, blocat de *New Ironsides,* un vas formidabil, cu carena cuirasată şi care avea la bord optsprezece tunuri solide.

Tombs ordonă în sfârşit ca gurile să fie deschise şi ţevile tunurilor scoase. Se terminase cu rezistenţa pasivă. Marina federală avea să îi simtă acum muşcătura furioasă. Izbucnind în ovaţii, membrii echipajului scoaseră tunurile şi le îndreptară spre ţintă, le încărcară, traseră piedicile şi căpitanii de tun îşi ocupară poziţiile cu saulele de siguranţă.

Craven străbătu calm nava zâmbind şi glumind cu oamenii,

încurajându-i şi dându-le sfaturi. Tombs coborî şi ţinu un scurt discurs, plin de glume la adresa inamicului şi de optimism cu privire la bătaia pe care bravii băieţi sudişti aveau să le-o dea laşilor de yankei. Apoi, cu luneta sub braţ, se întoarse la postul său din spatele timoneriei.

Tunarii unionişti avuseseră destul timp să se pregătească. Le fuseseră trimise semnale codificate să tragă imediat ce *Texas* intra în raza lor de acţiune. Uitându-se prin lunetă, lui Tombs i se părea că inamicul umple întregul orizont. O tăcere rău prevestitoare plutea pe apă în timp ce lupii îşi aşteptau prada să cadă în ceea ce părea a fi o capcană mortală.

Contraamiralul David Porter, bărbos şi îndesat, cu şapca plată de marinar îndesată bine pe cap, stătea pe o ladă de unde putea supraveghea puntea artileriei navei sale amiral, fregata de lemn *Brooklyn* şi studia fumul care ieşea din coşul blindatului rebel ce se apropia în lumina zorilor.

— Uite-o că se apropie, zise căpitanul James Alden, comandantul navei amiral a lui Porter. Vine drept spre noi ca un diavol.

— O navă curajoasă şi nobilă îndreptându-se spre mormânt, murmură Porter privind-o prin ochean. E o privelişte pe care nu o vom mai vedea niciodată.

— Aproape că o avem în bătaia tunului, anunţă Alden.

— Nu e nevoie să risipim nici un obuz, domnule Alden. Spune-le tunarilor să aştepte şi să tragă cu folos.

La bordul *Texas*-ului, Tombs i se adresă pilotului său secund, care stătea brav la cârmă ignorând sângele ce îi curgea din tâmpla stângă:

— Hunt, treci cât poţi de aproape pe lângă linia de fregate, astfel încât blindatele să ezite să tragă ca să nu-şi lovească propriile nave.

Primul vas din cele două linii era *Brooklyn*. Tombs aşteptă să o aibă în bătaie şi dădu ordin să se tragă. Tunul Blakely de la prova deschise focul cu un obuz cu fitil de cincizeci de kilograme, ce şuieră deasupra apei şi lovi nava unionistă sfărâmându-i parapetul din faţă, explodând lângă un tun Parrott uriaş şi ucigând toţi oamenii pe o rază de trei metri.

Saugus, monitorul cu o singură turelă, deschise şi el focul cu cele două Dahlgren-uri cu calibru de 38 de centimetri, în timp ce *Texas* se apropia ameninţătoare. Ambele obuze alunecară pe suprafaţa apei ca nişte pietre, înălţând o perdea uriaşă de stropi. Apoi celelalte monitoare, *Chickasaw* – de-abia întoarsă din Mobil Bay unde ajutase la înfrângerea puternicului blindat confederat *Tennessee – Manhattan, Saugus* şi *Nahaitt,* toate îşi rotiră turelele, coborâră obloanele şi trimiseră un şuvoi cutremurător de obuze ce loviră cazemata navei *Texas.* Li se alătură şi restul flotei, făcând să clocotească apa din jurul blindatului confederat.

— Nu putem lovi monitoarele! îi strigă Tombs lui Craven prin trapa

deschisă. Răspundeţi la focul lor doar cu tunul de flanc de la tribord. Rotiţi pe pivoţi tunurile de la prora şi de la pupa şi trageţi în fregate!

Craven îndeplini ordinele comandantului său şi *Texas* replică peste câteva secunde, obuzele sale explodând lângă carena de stejar a navei *Brooklyn.* Un obuz pătrunse în sala motoarelor omorând opt oameni şi rănind încă o duzină. Încă unul mătură echipajul care se grăbea să coboare ţeava netedă a unui tun cu obuze de şaisprezece kilograme. Iar un al treilea căzu pe puntea aglomerată, creând şi mai mult haos şi sânge.

Toate tunurile de pe *Texas* scuipau un foc distrugător. Tunarii rebeli încărcau şi trăgeau cu o precizie mortală. Nu aveau timp de pierdut cu ţintitul. Nu puteau rata nici o lovitură. Vasele yankeilor erau peste tot.

La Hampton Roads aerul răsuna de tunetul ghiulelelor, al şrapnelelor, al percutoarelor solide, al mitraliilor şi chiar al gloanţelor de muschetă trase de marinarii unionişti căţăraţi sus, pe vergi. Un fum dens învălui repede nava *Texas,* împiedicându-i pe tunarii unionişti să ţintească cum trebuie. Trăgeau la lumina exploziilor de la gura armelor şi ascultau zgomotul făcut de obuzele care loveau cuirasa navei confederate şi ricoşau prin fum.

Lui Tombs i se păru că nimerise într-un vulcan în erupţie. *Texas* lăsă în urmă nava *Brooklyn* trimiţându-i un obuz de despărţire de la tunul de la pupa, ce trecu atât de aproape de amiralul Porter, că îl făcu să îşi piardă răsuflarea. Îl înnebunea uşurinţa cu care blindatul rebel abătea loviturile de flanc pe care i le trimitea *Brooklyn.*

— Semnalizează flotei să o încercuiască şi să o abordeze cu pintenii! îi ordonă căpitanului Alden.

Alden se conformă, dar ştia că sunt puţine şanse. Toţi ofiţerii erau uluiţi de viteza incredibilă a blindatului.

— Merge prea repede ca vreun vas de-al nostru s-o poată lovi în plin, spuse el sumbru.

— Vreau să văd nava asta scufundată! se răsti Porter.

— Dacă printr-un miracol reuşeşte să treacă de noi, nu are nici o şansă să treacă de forturi şi de *New Ironsides*, îşi încurajă Alden superiorul.

De parcă ar fi vrut să îi confirme spusele, monitoarele deschiseră focul în momentul în care *Texas* reuşii să treacă de *Brooklyn* şi de următoarea fregată din linie, *Colorado.*

Asupra navei *Texas* se dezlănţui un adevărat infern. Tunarii unionişti ţinteau cu mai multă precizie. Două obuze solide căzură lângă tunul de la tribord cu o explozie teribilă. Cazemata se umplu de fum şi aproape o sută de centimetri de fier, lemn şi bumbac fură împinşi mai mult de un metru înăuntru. Un alt obuz făcu un crater masiv la baza coşului, urmat de un altul care lovi exact în acelaşi loc, străpungând blindajul deja zdrobit şi explodând pe puntea artileriei cu

efect teribil, ucigând şase oameni, rănind unsprezece şi dând foc bumbacului şi lânii zdrenţuite.

— Pe toţi dracii! urlă Craven rămas singur în mijlocul unui morman de cadavre, cu părul pârlit, hainele sfâşiate şi braţul stâng rupt. Luaţi furtunul din sala motoarelor şi stingeţi naibii focul!

Mecanicul-şef O'Hare îşi scoase capul prin trapa sălii motoarelor. Avea faţa neagră de praf de cărbune, brăzdată de şiroaie de sudoare.

— Cât de rău stăm? întrebă el cu o voce surprinzător de calmă.

— Mai bine să nu ştii, ţipă Craven. Ai grijă de motoare.

— Nu e o treabă uşoară. Oamenii mei cad de pe picioare din cauza căldurii. E mai fierbinte aici decât în iad.

— Consideră-l un exerciţiu bun pentru când vom ajunge cu toţii acolo, replică Craven.

Un alt obuz lovi cazemata cu o explozie uriaşă, asurzitoare, care zgudui nava din temelii. Nu fusese o singură explozie, ci două, simultane. Partea din faţă a cazematei fu despicată ca de un topor uriaş. Bucăţi mari de fier şi lemn fură împrăştiate în jur, doborând echipajul tunului Blakely din faţă.

Un alt obuz străpunse blindajul şi explodă în infirmeria navei omorându-i pe medici şi pe jumătate din răniţii care aşteptau îngrijiri. Puntea artileriei arăta acum ca un abator. Cândva imaculată, era acum înnegrită de praf de puşcă şi înroşită de sânge. Goana pe apele inamice o fărâmiţase. Bărcile îi fuseseră luate de ape, împreună cu ambele catarge, iar coşul de fum era plin de găuri. Întreaga cazemată, de la prora la pupa, devenise o grămadă grotescă de fiare răsucite. Trei din conductele de abur fuseseră retezate şi viteza îi scăzuse cu o treime.

Dar era departe de a fi învinsă. Motoarele mergeau şi cele trei tunuri semănau mai departe haos în flota unionistă. Următoarea ei lovitură de flanc străpunse bordul vechii fregate cu abur *Powhatan* şi făcu să îi explodeze unul dintre cazane, devastând sala maşinilor şi cauzând cea mai mare pierdere de vieţi de pe un vas unionist din acea zi.

Tombs fusese şi el destul de grav rănit. O schijă de şrapnel îl lovise în pulpă şi un glonţ îi găurise umărul stâng. Totuşi, rămăsese expus nebuneşte în cabina pilotului, de unde îi striga instrucţiuni secundului Hunt. Reuşiseră aproape să treacă de zona măcelului.

Aruncă o privire spre vasul *New Ironsides* aşezat de-a curmezişul canalului, cu tunurile de flanc încărcate şi îndreptate asupra lor. Studie tunurile din Fortăreaţa Monroe şi pe cele din Fortul Wool, cu ţevile scoase şi aţintite şi îşi dădu seama, cu inima grea, că nu aveau să reuşească niciodată să treacă dincolo. Nava *Texas* nu mai putea suporta alte lovituri, care ar fi făcut-o să devină complet neajutorată, iar monitoarele yankeilor aflate pe urmele ei i-ar fi dat lovitura de

graţie.

Apoi se gândi la echipajul lui, oameni pentru care viaţa nu mai conta şi cărora nu le mai păsa de nimic decât să încarce tunurile, să tragă şi să alimenteze motoarele cu abur. Cei care mai erau încă în viaţă se întrecuseră pe sine, ignorându-şi morţii şi făcându-şi datoria.

Nu mai trăgea nimeni acum şi se lăsase o tăcere înspăimântătoare. Tombs îşi îndreptă luneta spre partea de sus a vasului *New Ironsides.* Văzu un bărbat, ce părea a fi căpitanul, aplecat peste balustrada blindată, privindu-l şi el prin lunetă.

În clipa următoare observă bancul de ceaţă ce se rostogolea în direcţia lor dinspre gura Golfului Chesapeake, în spatele forturilor. Dacă, printr-un miracol, ar fi reuşit să ajungă la el şi să intre sub mantia lui cenuşie, ar fi scăpat de haita de lupi a lui Porter. Tombs îşi aminti şi cuvintele lui Mallory: să scoată pasagerul la vedere.

— Domnule Craven, eşti acolo? strigă el prin trapa deschisă. Ofiţerul secund apăru şi se uită în sus prin trapă cu o faţă ca de stafie, acoperit cu praf de puşcă, sânge şi cu pielea arsă.

— Sunt aici, domnule, deşi mi-aş dori să fiu în altă parte.

— Scoate pasagerul din cabina mea şi adu-l aici, pe cazemată. Şi pregăteşte un steag alb.

Craven dădu din cap, înţelegând:

— Am înţeles, domnule.

Tunul de flanc rămas cu obuze de treizeci şi două de kilograme şi tunul Blakely din faţă încetaseră focul, flota unionistă rămânând în urmă şi nemaiavând o ţintă bună.

Tombs avea să mizeze totul pe o ultimă carte. De-abia se mai ţinea pe picioare şi avea dureri mari din cauza rănilor, dar ochii săi negri ardeau la fel de strălucitori ca întotdeauna. Se rugă ca şi comandanţii forturilor să aibă ocheanele aţintite asupra *Texas*-ului, cum îl avea căpitanul vasului *New Ironsides.*

— Cârmeşte printre prora blindatului şi Fortul Wool, îi ordonă lui Hunt.

— Cum spuneţi, domnule, zise Hunt.

Tombs se întoarse spre prizonierul care urca încet scara spre acoperişul cazematei sfărâmate, urmat de Craven care ţinea în mână o faţă de masă albă, luată din popota ofiţerilor, prinsă pe o coadă de mătură.

Bărbatul părea mai bătrân decât era în realitate. Era tras la faţă şi avea o paloare mortală. Anii de tensiune îl uzaseră şi îl epuizaseră. Ochii duşi în fundul capului erau plini de compasiune când se uită la uniforma plină de sânge a lui Tombs.

— Aţi fost rănit grav, domnule comandant. Ar trebui să mergeţi jos, să vă vadă doctorul.

Tombs clătină din cap:

— Nu e timp de aşa ceva. Mergeţi, vă rog, pe acoperişul timoneriei şi rămâneţi acolo, la vedere.

Prizonierul dădu din cap:

— Vă înţeleg planul.

Tombs se uită din nou spre blindat şi spre fortăreţe şi văzu o flacără scurtă, urmată de un val de fum negru şi de ţiuitul unui proiectil tras de pe meterezele Fortăreţei Monroe. Un val uriaş de apă se ridică înspumat, apoi căzu la loc.

Tombs îl împinse cu umărul fără menajamente pe bărbatul înalt spre acoperişul timoneriei:

— Grăbiţi-vă, am ajuns în bătaia focului lor.

Pe urmă îi smulse lui Craven steagul alb şi începu să îl fluture frenetic cu mâna nevătămată.

La bordul vasului *New Ironsides*, căpitanul Joshua Wafkins privi fix prin luneta sa lungă:

— Au scos steagul alb, spuse el, surprins.

Ofiţerul secund, comandantul John Crosby, aprobă din cap uitându-se şi el prin binoclu:

— Al naibii de ciudat să se predea după bătaia pe care i-au dat-o flotei.

Dintr-o dată, Watkins îşi luă luneta de la ochi uluit, se uită să vadă dacă lentila nu are pete şi, negăsind nici una, o fixă din nou asupra blindatului rebel, marcat de loviturile pe care le primise.

— Cine naiba…

Căpitanul se opri să îşi regleze obiectivul:

— Doamne, Dumnezeule, murmură el, şocat. Cine ţi se pare că e pe timonerie?

Nu era uşor să zdruncini calmul de oţel al lui Crosby, dar de data asta faţa i se albi.

— Pare să fie… Dar e imposibil!

Tunurile Fortului Wool deschiseseră focul ridicând trâmbe de apă în jurul *Texas*-ului şi ascunzând-o aproape vederii. Dar nava îşi continua drumul cu o perseverenţă magnifică.

Watkins îl privea fascinat pe bărbatul înalt şi slab de pe acoperişul timoneriei. Apoi pe faţă i se aşternu o expresie de oroare:

— Dumnezeule, el e! Coborî luneta şi se întoarse spre Crosby: Semnalizează spre forturi să oprească focul. Grăbeşte-te, omule!

Tunurile Fortăreţei Monroe le urmaseră pe cele din Fortul Wool trimiţând un val de obuze spre *Texas.* Majoritatea trecură pe deasupra, dar două explodară lângă coşul de fum, făcând găuri mari în pereţii circulari. Artileriştii îşi reîncărcau tunurile disperaţi, fiecare sperând că va da lovitura finală.

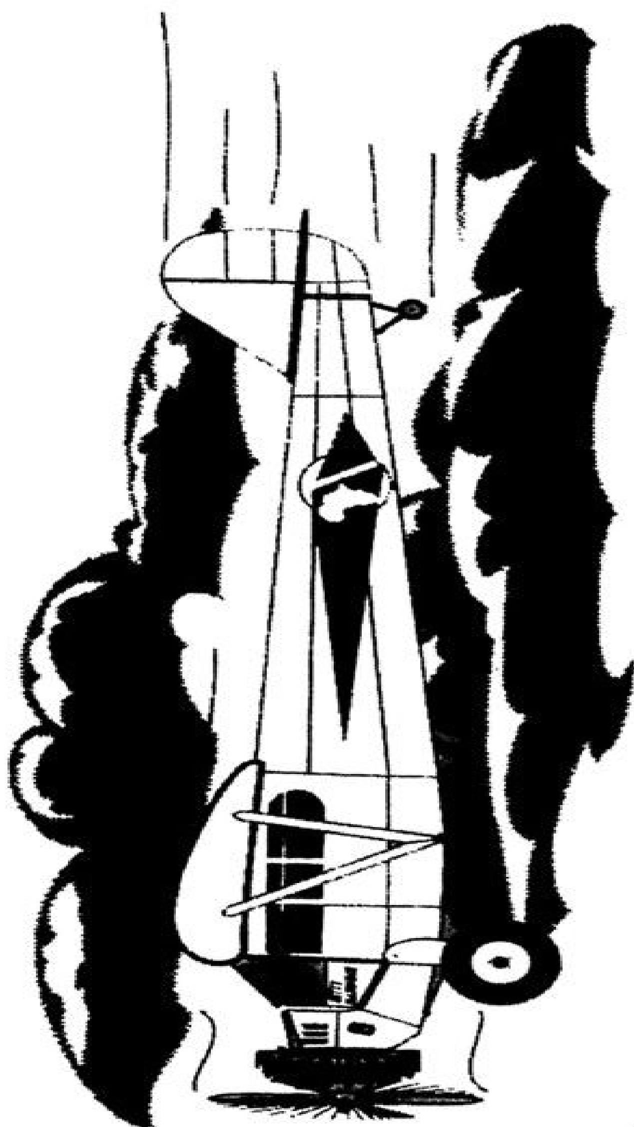
Texas era la două sute de metri distanţă când comandanţii forturilor văzură semnalul lui Watkins şi tunurile amuţiră unul câte

unul. Watkins şi Crosby alergară la prova vasului *New Ironsides* la timp ca să îi vadă clar pe cei doi bărbaţi în uniforme pătate de sânge ale marinei militare confederate şi pe bărbatul bărbos în haine civile boţite care se uita fix spre ei, iar apoi îi salută obosit, dar cu solemnitate.

Rămaseră împietriţi, ştiind foarte bine că ceea ce vedeau avea să le rămână întipărit în minte pentru totdeauna. Şi, în ciuda disputei furtunoase ce avea să se stârnească mai târziu în jurul lor, ei, împreună cu sutele de oameni de pe vas şi cu cei aliniaţi lângă zidurile forturilor, nu aveau să fie clintiţi niciodată în convingerea lor absolută asupra identităţii celui pe care îl văzuseră stând pe însângeratul vas confederat în dimineaţa aceea.

Aproape o mie de oameni priviră cu veneraţie şi fără să poată face nimic cum *Texas* trecu pe lângă ei, cu trâmbe de fum ieşind prin orificiile tunurilor acum tăcute, cu steagul prins de un stâlp fâlfâind sfâşiat în vânt. Nu se mai auzi nici un sunet şi nici o împuşcătură până când intră în bancul de ceaţă şi pieri pentru totdeauna.

DISPARIŢIA

Avionul Fairchild al lui Kitty Mannock

10 octombrie 1931
Sud-vestul Saharei

Kitty Mannock avea senzaţia ciudată că zbura spre nicăieri. Nu mai exista absolut nici o îndoială că se rătăcise. Timp de două ore, ea şi avionul ei micuţ fuseseră aruncaţi de colo-colo pe cer de o furtună puternică de nisip care blocase orice vizibilitate asupra deşertului de dedesubt. Singură pe cerul pustiu, se lupta cu nişte năluciri stranii ce păreau să apară din norii cafenii din jur.

Kitty îşi dădu capul pe spate şi se uită prin partea de sus a parbrizului. Soarele portocaliu nu se mai vedea deloc. Pe urmă, probabil pentru a zecea oară în tot atâtea minute, coborî geamul şi aruncă o privire peste marginea carlingii, dar nu văzu nimic, decât un nor vast rotindu-se ca un vârtej. Altimetrul indica patru sute cincizeci şi şapte de metri, era destul de sus ca să zboare în siguranţă peste orice obstacole, cu excepţia celor mai proeminente platouri nisipoase de pe Adrar des Iforas, o prelungire a lanţului muntos Ahaggar din Deşertul Sahara.

Avea încredere în aparatele ei că nu vor lăsa avionul să se prăbuşească. De patru ori de când intrase în furtuna orbitoare observase o scădere a altitudinii şi o modificare de direcţie, semne sigure că începuse să coboare în cercuri spre sol. Cu simţurile în alertă, reuşise să redreseze avionul de fiecare dată, virând până ce acul busolei arăta din nou un curs spre sud de 180 de grade.

Kitty încercase să zboare deasupra şoselei transsahariene, dar o pierduse imediat ce intrase în furtuna de nisip ce apăruse fără veste dinspre sud-est. Neputând vedea nimic la sol, nu îşi dădea seama cât zburase în derivă şi cât de mult o făcuse vântul să devieze de la curs. Viră spre vest, schimbând direcţia, într-o încercare inutilă de a ocoli furtuna.

Nu putea decât să meargă înainte prin oceanul ostil de nisip. Era bucata de drum de care se temea cel mai mult. Calculă că mai avea de zburat încă patru sute de mile până la Niamey, capitala Nigeriei. Acolo avea să facă plinul, apoi să îşi continue lungul drum până la Cape Town, Africa de Sud, sperând să stabilească astfel un nou record.

Braţele şi picioarele începeau să îi amorţească. Bâzâitul şi vibraţia motorului începeau să o calce pe nervi. Era în aer de aproape douăzeci şi şapte de ore, de când decolase de pe aerodromul din Croydon, o suburbie a Londrei. Zburase din frigul şi umezeala Angliei în arşiţa uscată a Saharei.

În trei ore avea să se lase întunericul. Furtuna îi scăzuse viteza la nouăzeci de mile pe oră, cu treizeci de mile mai puţin decât cele o sută douăzeci pe care le putea atinge vechiul şi solidul ei avion Fairchild FC-2W, un monoplan cu aripa pe fuzelaj, cu carlingă închisă şi cabină, propulsat de un motor radial Pratt Whitney Wasp cu 410 cai putere.

Avionul avea patru locuri pentru pasageri şi fusese cândva proprietatea Liniilor Aeriene Pan American-Grace, transportând poşta pe ruta Lima – Santiago. Când fusese scos din serviciu în favoarea unui model mai nou cu şase locuri pentru pasageri, Kitty îl cumpărase şi instalase rezervoare de benzină în plus în compartimentul pentru pasageri. Apoi se pusese pe treabă pentru a stabili un record de cursă lungă de la Rio de Janeiro la Madrid la sfârşitul anului 1930, fiind prima femeie care zburase deasupra părţii de sud a Oceanului Atlantic.

Mai trecu o oră în care se luptă să ţină avionul pe cursul stabilit, împotriva vântului năucitor. Nisipul fin se strecura în cabină şi îi intra în ochi şi în nas. Se frecă la ochi, dar asta îi făcu şi mai rău. Şi, ceea ce era şi mai grav, nu mai vedea bine. Dacă orbea şi nu mai putea citi aparatele, totul avea să fie pierdut.

Luă un bidon mic cu apă de sub scaun, îi scoase dopul şi îşi dădu cu apă pe faţă. Se simţi mai înviorată şi clipi din ochi cu furie. Dâre ude de nisip i se prelinseră pe obraji, uscându-se în câteva secunde din cauza arşiţei. Începu să vadă mai bine, dar ochii o înţepau de parcă avea ace înăuntru.

Dintr-o dată simţi ceva, o fracţiune de secundă ce păruse să stea pe loc sau poate un moment de tăcere în şuieratul vântului şi bâzâitul motorului. Se aplecă şi studie aparatele. Nici un cadran nu arăta ceva anormal. Controlă ventilurile de combustibil. Toate valvele erau în poziţie corectă. În final, puse totul pe seama confuziei.

Apoi ticăitul infinitezimal reveni. Se încordă, cu urechea la pândă. Alternarea de normal şi anormal se distingea mai bine acum. Simţi un gol în stomac recunoscând rateurile la aprinderea bujiilor într-unul din cilindrii motorului. Pe urmă, bujiile începură să se oprească una câte una. Motorul începu să tuşească şi acul altimetrului o luă încet înapoi.

În câteva clipe, motorul se opri şi elicea rămase nemişcată. Tăcerea bruscă a ţevii de eşapament o şocă. Nu se mai auzea decât geamătul vântului. Kitty nu mai avea nici o îndoială. Ştia exact de ce se oprise motorul. Barajul constant de nisip îi înfundase carburatorul.

Primul val de surpriză şi teamă trecu repede şi Kitty îşi trecu în revistă posibilităţile limitate. Dacă reuşea să aterizeze cu succes, putea aştepta să treacă furtuna şi, probabil, să facă reparaţii. Avionul se opri şi împinse maneta în faţă ca să înceapă coborârea spre deşert. Nu avea să fie prima ei aterizare pe muchie de cuţit. Avea cel puţin şapte la activ, dintre care două prăbuşiri, dar scăpase din toate doar cu câteva tăieturi şi zgârieturi. Însă nu încercase niciodată o aterizare cu motorul mort, într-o furtună de nisip. Strânse puternic maneta cu o mână, iar cu cealaltă îşi puse o pereche de ochelari de protecţie, apoi coborî geamul şi scoase capul afară.

Cobora în picaj, orbeşte, încercând cu disperare să îşi imagineze ce

o aştepta jos. Era sigură că cea mai mare parte a deşertului era plană, dar ştia că există vâlcele ascunse şi dune înalte de nisip ce puteau zdrobi avionul Fairchild, cu pilot cu tot. Lui Kitty i se păru că îmbătrânise cu cinci ani până când jos apăru terenul sterp, doar la nouă metri sub trenul ei de aterizare.

Terenul era nisipos, dar părea destul de stabil şi, lucrul cel mai bun, arăta destul de neted. Îndreptă maneta şi ateriză. Cauciucurile mari ale avionului atinseră solul, săltară de două ori, de trei ori, apoi se rostogoliră fără efort pe nisip şi viteza de zbor scăzu. Roata din spate încetini şi ea şi Kitty tocmai se pregătea să tragă un strigăt de bucurie când pământul păru că i se prăbuşeşte în faţa ochilor.

Avionul ajunsese la marginea unui mal abrupt şi se rostogoli ca o piatră în albia adâncă, îngustă şi secată de jos. Roţile scârţâiră în nisip şi trenul de aterizare se prăbuşi. Din cauza vitezei, se zdrobi de peretele albiei cu un bubuit. Elicea se făcu praf şi motorul fu împins înapoi, rupându-i lui Kitty o gleznă şi răsucindu-i genunchiul. Fu aruncată în faţă. Curelele de siguranţă ar fi trebuit să o ţină pe loc, dar uitase să fixeze centurile şi bustul îi fu aruncat înainte. Se lovi cu capul de cadrul parbrizului şi se prăbuşi în întuneric.

Vestea despre dispariţia lui Kitty Mannock făcu ocolul lumii la câteva ore după ce se anunţă că nu ajunsese la Niamey să facă plinul. O operaţiune de căutare şi salvare la scară mare era imposibilă. Nu puteau să facă mare lucru. Partea din deşert unde dispăruse era în cea mai mare parte nelocuită şi neumblată. Nu exista nici un avion pe o rază de o mie cinci sute de kilometri. În 1931 nu existau în deşert suficienţi oameni şi echipament.

În dimineaţa următoare se organiză o căutare de către o mică unitate mecanizată a Legiunii Străine franceze staţionată în ceea ce era atunci Sudanul Francez, în oaza de la Takaldebey. Presupunând că se prăbuşise undeva, de-a lungul şoselei transsahariene, porniră spre nord, iar câţiva oameni cu două automobile de la o companie comercială franceză de la Tessalit o luară spre sud.

Cele două echipe de căutare se întâlniră pe şosea două zile mai târziu, fără să fi găsit avionul prăbuşit şi fără să fi zărit flăcări în noapte. Se împrăştiară pe o rază de treizeci de kilometri, de fiecare parte a şoselei şi încercară din nou. După zece zile în care nu dăduseră de nici o urmă a femeii-pilot dispărute, comandantul detaşamentului Legiunii nu era deloc optimist. Nimeni nu poate supravieţui atât de mult fără mâncare şi fără apă în deşertul pârjolit de soare, raportă el. Kitty era mai mult ca sigur moartă din cauza temperaturilor extreme.

În toate oraşele importante se ţinură servicii comemorative pentru una dintre cele mai iubite femei-aviator. Considerată una dintre cele

mai bune femei-pilot, împreună cu Amelia Earhart şi Amy Johnson, Kitty fu plânsă de o lume întreagă care asistase cu sufletul la gură la isprăvile ei pline de curaj. Fusese o femeie frumoasă, cu ochi albaştri, adânci şi păr negru, lung până la talie, fiica unui crescător bogat de oi de lângă Canberra, Australia. După ce terminase liceul, începuse să ia lecţii de zbor. În mod surprinzător, mama şi tatăl ei îi încurajaseră pasiunea pentru zbor şi îi cumpăraseră la mâna a doua un biplan Avro Avian cu carlinga deschisă şi motor Cirrus de 80 de cai putere.

Şase luni mai târziu, cu toate că o imploraseră să nu plece de acasă, zburase din insulă în insulă traversând Pacificul până în Hawaii, aterizând în uralele unei mulţimi uriaşe care îi aşteptase cu nerăbdare sosirea. Cu faţa arsă de soare, în cămaşă şi pantaloni scurţi kaki, pătaţi de ulei, Kitty le zâmbise obosită şi îşi fluturase mâna, uluită de primirea neaşteptată. Continuase să cucerească inimile a milioane de oameni şi numele ei era pomenit în toate casele pentru zborurile ei de-a lungul şi de-a latul oceanelor şi continentelor, pentru că bătea toate recordurile.

Acest zbor trebuia să fie ultimul pe distanţă lungă înainte de a se mărita cu iubitul ei din copilărie, proprietarul unei firme din Australia. Ajunsese o maestră a zborului, aşa că vraja se mai destrămase, acum aştepta cu nerăbdare să se aşeze la casa ei şi să aibă copii. Mai descoperise şi un alt lucru, binecunoscut tuturor piloţilor din zilele de pionierat ale aviaţiei: piloţii erau acoperiţi de glorie, dar erau prea puţine slujbe plătite pentru ei.

Fusese pe punctul de a anula zborul, dar apoi perseverase cu încăpăţânare pentru a-l realiza. Acum lumea aviatică aştepta vestea salvării ei, dar speranţele păleau cu fiecare zi ce trecea.

Kitty rămase în stare de inconştienţă până a doua zi dimineaţă, în zori. Soarele începuse să pârjolească deşertul, când reuşii ea să se trezească din leşin şi să dea cu ochii de butucul sfărâmat al elicei. Vedea ca prin ceaţă, încercă să scuture din cap ca să şi-l limpezească, dar i se tăie respiraţia din cauza durerii care o străpunse ca un cuţit. Îşi pipăi încet fruntea. Nu avea nici o rană, dar dădu de un cucui mare la baza părului. Se pipăi, să vadă dacă are şi alte răni şi îşi dădu seama că are o gleznă ruptă, care se umflase în ghetele de zbor şi un genunchi luxat.

Îşi scoase centura de siguranţă, deschise uşa cabinei şi coborî încet din avion. Şchiopătă câţiva paşi, se lăsă uşor în nisip şi evalua situaţia.

Din fericire, nu izbucnise un incendiu, dar credinciosul ei Fairchild nu avea să mai zboare niciodată. Motorul, cu trei dintre cilindri sparţi din cauza impactului cu peretele râpei, era răsucit în sus într-un unghi imposibil. Aripile erau, în mod straniu, intacte, ca şi restul aparatului

de zbor, dar trenul de aterizare fusese aplatizat şi roţile erau răsucite în sus.

Nici o şansă să facă reparaţii şi să îşi continue drumul. Acum trebuia să determine unde se afla. Nu avea nici cea mai vagă idee unde se prăbuşise. Îşi dădu seama că nimerise în ceea ce australienii numesc *billabong* – albia secată a unui curs de apă ce se umple periodic. Numai că nisipul din aceasta nu mai văzuse, probabil, apa de vreo sută de ani. Furtuna de nisip se potolise, dar pereţii micului defileu în care se afla aveau peste şase metri înălţime şi nu putea vedea ce era sus. Şi era mai bine că nu vedea. Peisajul de sus era fără culoare, dezolant şi de o urâţenie de nedescris.

I se făcu, brusc, sete şi îşi aminti de bidon. Sări într-un picior înapoi până la cabină, se întinse şi îl trase de sub scaun. Avea capacitatea de nici doi litri şi era plin doar pe jumătate. Kitty îşi dădu seama că nu îi va ajunge mai mult de două-trei zile şi nu îndrăzni să bea mai mult de câteva înghiţituri.

Hotărî că trebuie să încerce să ajungă în vreun sat aşezat de-a lungul şoselei. Era sinucidere curată să rămână lângă avion. Fairchildul nu putea fi zărit decât dacă trecea vreun avion direct pe deasupra. Neţinându-se prea bine pe picioare, se întinse la umbra avionului şi se lăsă în voia sorţii.

Avea să descopere în curând incredibila variaţie a temperaturii în Sahara. În timpul zilei ajungea la patruzeci şi nouă de grade, scăzând până la patru grade noaptea. Frigul care se lăsa noaptea era la fel de greu de suportat ca şi căldura din timpul zilei. După douăsprezece ore de arşiţă, îşi săpă o groapă în nisip şi se cuibări în ea. Se strânse ghem tremurând şi dormi agitată până în zori.

A doua zi dimineaţă, devreme, înainte ca soarele să înceapă să ardă, se simţi destul de în puteri ca să înceapă să se pregătească de drum, abandonând avionul. Îşi făcu o cârjă dintr-o bară desprinsă din aripă şi o umbrelă improvizată din prelata aripii. Folosindu-se de un set mic de unelte, desprinse busola din tabloul de bord. În ciuda rănilor, era hotărâtă să ajungă la şosea. Simţea că nu are altă alternativă.

Simţindu-se mai bine acum, că îşi făcuse un plan, Kitty îşi luă jurnalul de bord şi începu să scrie prima pagină din ceea ce avea să fie povestea perseverenţei şi a încercărilor ei eroice de a supravieţui în cele mai grele condiţii ce se pot imagina. Începu cu descrierea accidentului şi a drumului pe care intenţiona să îl facă spre sud, prin albia secată, până ce avea să găsească un loc pe unde să urce mai uşor pe mal. Odată ajunsă sus, plănuia să o ia spre est, până ajungea la şosea sau până dădea de un trib de nomazi. Apoi rupse pagina şi o fixă de tabloul de bord, astfel încât o eventuală echipă de salvare să ştie încotro o luase în cazul, puţin probabil, că găseau avionul.

Căldura deveni repede de nesuportat. Situaţia era înrăutăţită de pereţii albiei, care reflectau şi intensificau razele soarelui, ca un crematoriu în aer liber. Respira cu dificultate şi se lupta cu o dorinţă teribilă de a-şi bea dintr-o dată toată apa preţioasă.

Mai avea încă ceva de făcut înainte de a porni la drum. Desfăcu şiretul ghetei cu glezna fracturată şi o scoase încet. Durerea o făcu să geamă şi aşteptă puţin până să o lege cu eşarfa ei de zbor din mătase. Pe urmă, cu busola şi bidonul prinse de curea, umbrela deschisă şi ţinând strâns cârja sub braţ, porni la drum sub asaltul soarelui din deşert, şchiopătând cu curaj pe nisipul albiei străvechi.

Căutarea lui Kitty Mannock continuă cu întreruperi de-a lungul anilor, dar nimeni nu dădu vreodată de ea sau de avionul ei. Nu găsiră nici o urmă. Nici o caravană de cămile nu dădu peste vreun schelet în deşert care să poarte costumul de zbor demodat din anii treizeci, nici un nomad nu descoperi rămăşiţele avionului. Dispariţia în neant a lui Kitty rămase unul dintre marile mistere ale aviaţiei.

Diverse zvonuri despre ceea ce se alesese de Kitty apăruseră şi se împrăştiaseră de-a lungul anilor. Unii pretindeau că supravieţuise, dar că suferea de amnezie şi trăia sub un alt nume în America de Sud, iar mulţi credeau că fusese capturată şi făcută sclavă de un trib de tuaregi. Doar zborul în necunoscut al Ameliei Earhart mai dăduse naştere la atâtea speculaţii.

Deşertul îşi păstră bine secretul. Nisipurile deveniră mormântul lui Kitty Mannock. Zborul său în neant avea să rămână o enigmă încă o jumătate de secol.

PARTEA I
FRENEZIA

1

5 mai 1996
Oaza Asselar, Mali, Africa

După ce mergi prin deşert zile sau săptămâni întregi, fără să vezi nici un animal şi fără să întâlneşti nici o fiinţă umană, civilizaţia, indiferent cât de măruntă sau primitivă, devine o surpriză uluitoare. Pentru cei unsprezece oameni din cele cinci maşini Land Rover, plus cinci ghizi, vederea unei aşezări omeneşti fu o mare uşurare. Transpiraţi şi murdari, obosiţi după o săptămână de mers prin pustietate, aventuroşii turişti aflaţi în expediţia de douăsprezece zile *Safari de-a lungul Deşertului Sahara* organizată de Backworld Explorations erau extrem de fericiţi să vadă alţi oameni şi să dea de apă pentru baie.

Zăriră satul Asselar din Mali, izolat în regiunea aridă din centrul Saharei. Casele de pământ erau strânse în jurul unei fântâni, în fundul secat a ceea ce trebuie să fi fost o matcă străveche de râu. La margine, erau împrăştiate ruinele a peste o sută de case şi în spatele lor se aflau malurile joase, coborâte sub câmpia aluvionară. De la distanţă, satul era aproape imposibil de observat, din cauza construcţiilor bătute de vreme ce păreau că se contopesc cu peisajul auster şi lipsit de orice culoare.

— Am ajuns, le spuse maiorul Ian Fairweather, conducătorul safariului, turiştilor obosiţi şi prăfuiţi care ieşeau din maşini şi se strângeau în jurul lui. E greu de crezut că Asselar a fost cândva o răscruce culturală a vestului Africii. Timp de cinci secole, a fost un important punct de aprovizionare cu apă pentru marile caravane comerciale şi pentru cele cu sclavi care treceau pe aici, spre nord şi spre est.

— De ce a intrat în declin? întrebă o canadiană frumoasă, în tricou cu spatele gol şi pantaloni scurţi.

— O serie de războaie cu maurii şi francezii, abolirea sclaviei, dar, în principal, din cauza faptului că rutele comerciale s-au mutat spre sud şi vest, spre ţărmurile marine. Lovitura mortală a venit acum circa patruzeci de ani, când fântânile au început să sece. Singura fântână

care mai aprovizionează satul a fost săpată la cincizeci de metri adâncime.

— Nu e tocmai un paradis metropolitan, mormăi un bărbat solid cu un puternic accent spaniol.

Maiorul Fairweather se strădui să zâmbească. Era un bărbat înalt, fost ofiţer în marina regală britanică. Pufăia tot timpul dintr-o ţigară cu filtrul lung şi vorbea rar, pronunţând distinct fiecare cuvânt.

— În Asselar nu mai locuiesc acum decât vreo câteva familii de tuaregi care au renunţat la viaţa de nomazi. Trăiesc, în principal, de pe urma unor turme mici de capre, cultivă bucăţi de teren nisipos irigate cu apă cărată din fântâna din centrul satului şi adună o mână de pietre preţioase din deşert, le şlefuiesc şi le duc cu cămilele în oraşul Gao, unde le vând ca suveniruri.

Un avocat londonez, îmbrăcat impecabil în costum de safari kaki şi cască, arătă cu bastonul de abanos spre sat:

— Mie mi se pare abandonat. Îmi amintesc că în broşură spuneaţi că grupul nostru va fi „vrăjit de muzica romantică a deşertului şi de dansurile băştinaşilor la lumina focurilor de tabără din Asselar”.

— Sunt sigur că omul nostru, care a venit înainte, a aranjat totul astfel încât să vă simţiţi şi să vă distraţi bine, îl asigură Fairweather pe un ton plin de încredere. Privi o clipă spre soarele care apunea în spatele satului: Se va lăsa întunericul în curând. Ar fi bine să intrăm în sat.

— Există vreun hotel? întrebă canadiana.

Fairweather îşi reprimă o privire agasată:

— Nu, doamnă Lansing, ne vom pune corturile în ruinele de lângă sat.

Toţi turiştii gemură la unison. Speraseră să doarmă în camere cu paturi moi şi toalete private. Un lux de care în Asselar probabil că nu se auzise încă.

Grupul urcă din nou în maşinile care porniră pe o potecă bătătorită, prin valea râului, până ajunseră pe drumul principal ce străbătea satul. Pe măsură ce se apropiau, era tot mai greu să îşi imagineze un trecut plin de glorie. Străzile erau doar nişte cărări înguste, acoperite cu nisip. Satul părea mort şi emana un sentiment de înfrângere. Nu se vedea nici o lumină şi nu se auzea nici un lătrat de câine. Nu zăriră nici un semn de viaţă în casele de pământ, de parcă locuitorii acestora îşi strânseseră lucrurile şi dispăruseră în deşert.

Fairweather începu să se îngrijoreze. Ceva nu era în regulă. Omul pe care îl trimisese înainte în recunoaştere nu se vedea pe nicăieri. O clipă, zări un animal mare în pragul unei uşi. Dar acesta dispăru atât de repede, încât îşi spuse că nu fusese decât o umbră aruncată de Land Rover-urile în mişcare.

Gaşca lui veselă de turişti avea să mormăie în seara aceasta, se

gândi. Şi asta numai din vina agenţilor de publicitate care exagerau cu mult farmecul deşertului. „Ocazia de a lua parte la o expediţie unică în viaţă de-a lungul nisipurilor nomade ale Saharei”, recita el în gând. Era gata să parieze salariul pe un an că autorul reclamei nu se aventurase niciodată dincolo de coasta Doverului.

Se aflau la optzeci de kilometri de şoseaua transsahariană şi la vreo două sute patruzeci de oraşul Gao de pe râul Niger. Expediţia avea destulă mâncare, apă şi combustibil pentru restul călătoriei, aşa că Fairweather se gândi să ocolească Asselarul dacă se ivea vreo problemă neprevăzută. Siguranţa turiştilor firmei Backworld Explorations era pe primul loc şi, în douăzeci şi opt de ani, nu pierduseră nici unul, cu excepţia instalatorului american ieşit la pensie care sâcâise o cămilă şi primise drept răsplată pentru prostia sa o copită în cap.

Începu să se întrebe de ce nu vedea nici o capră şi nici o cămilă. Pe străzile acoperite de nisip nu se zărea nici o urmă, ci doar semne ciudate de gheare şi adâncituri rotunde ce mergeau în paralel, ca cele lăsate de doi buşteni târâţi prin praf. Micuţele case tribale, construite din piatră şi acoperite cu pământ roşiatic, păreau mai părăginite decât ultima oară când trecuse pe acolo cu un safari, cu nu mai mult de două luni în urmă.

Hotărât, ceva nu era în ordine. Chiar dacă, din cine ştie ce motiv locuitorii abandonaseră locul, omul pe care îl trimisese înainte ar fi trebuit să fie aici să îi întâmpine. Ibn Hajib nu îl dezamăgise niciodată în toţi anii în care umblaseră prin Sahara împreună. Hotărî să îşi lase turiştii să se odihnească şi să se spele la fântână, iar apoi să îşi ridice corturile puţin mai departe, în deşert. Trebuia să fie cu ochii în patru, gândi el scoţându-şi vechea puşcă-mitralieră Pachett dintr-un compartiment dintre scaune şi punându-şi-o între genunchi. Pe gura ţevii fixase un amortizor Invicta, ceea ce făcea arma să semene cu o ţeavă prelungă, din care ieşea în afară un încărcător curbat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă doamna Lansing, care mergea, împreună cu soţul ei, în Land Rover-ul lui Fairweather.

— E doar o precauţie ca să îi sperii pe cerşetori, minţi Fairweather.

Opri maşina şi merse înapoi, avertizându-i pe şoferi să fie cu ochii în patru. Apoi se întoarse la Rover şi porni mai departe spre centrul orăşelului, străbătând străzile înguste şi pline de nisip care nu erau aşezate în vreo ordine anume. În cele din urmă, opri sub un curmal singuratic din mijlocul unei pieţe mari, lângă fântâna circulară din piatră ce avea circa patru metri în diametru.

Studie solul nisipos din jurul fântânii la lumina ultimelor raze de soare ale zilei. Era înconjurat de aceleaşi urme ciudate pe care le văzuse pe străzi. Se uită în fântână. De-abia dacă văzu o reflecţie slabă în adâncuri. Îşi aminti că apa avea un conţinut crescut de

minerale, ceea ce îi dădea un gust metalic şi o culoare verzuie, lăptoasă. Cu toate acestea, potolise setea multor suflete, oameni şi animale, de-a lungul secolelor. Dacă era şi sănătoasă pentru stomacul neiniţiat al turiştilor săi, nu îl mai interesa. Le spusese doar să se spele de transpiraţie şi de praf, nu să o şi bea.

Le ceru şoferilor să stea de pază şi le arătă turiştilor cum să ridice găleata din piele de porc cu ajutorul unui scripete străvechi de care era legată o sfoară roasă. Imaginea exotică a muzicii deşertului şi a dansului la lumina pâlpâitoare a focului de tabără fu dată repede uitării şi toţi începură să râdă şi să se stropească cu apă, ca nişte copii la o stropitoare de pe pajişte, într-o după-amiază fierbinte de vară. Bărbaţii se dezbrăcară până la talie şi îşi dădură cu apă pe pielea goală, iar pe femei le interesă mai mult să se spele pe cap.

Scena comică era luminată în mod straniu de farurile Land Rover-urilor, ce aruncau umbre mişcătoare pe zidurile tăcute ale orăşelului, ca nişte proiectoare de film. Şoferii priveau şi râdeau, iar Fairweather merse în josul străzii şi intră într-o casă ce se învecina cu o moschee. Zidurile erau vechi şi dărăpănate. Intrarea dădea într-un tunel scurt, boltit şi apoi într-o curte plină cu atâtea gunoaie şi moloz, că nu îi fu uşor să sară peste ele.

Intră în camera principală a casei şi lumină cu lanterna în jur. Pereţii erau de un alb prăfuit, tavanul, înalt şi stâlpii, la vedere fixaţi peste o rogojină, asemănător cu acele *latilla viga* de pe tavanele din Santa Fe, în sud-vestul Americii. În ziduri erau o mulţime de nişe pentru păstrarea articolelor de gospodărie, dar acum toate erau goale şi lucrurile erau împrăştiate şi sparte pe podea, împreună cu mobila aruncată în toate părţile.

Pentru că nu părea să lipsească nimic, Fairweather se gândi că nişte vandali devastaseră casa după ce ocupanţii fugiseră, lăsând în urmă tot ce aveau. Apoi văzu o grămadă de oase într-un colţ al camerei. Îşi dădu seama că sunt de om şi se înspăimântă din ce în ce mai tare.

Lumina slabă a lanternei dădea naştere la tot felul de umbre care jucau feste ochiului. Putea să jure că văzuse un animal mare trecând repede prin faţa unei ferestre ce dădea spre curte. Îndepărtă siguranţa armei Pachett, nu atât de frică, cât dintr-un al şaselea simţ care îl avertiză în privinţa pericolului ce pândea pe străduţele întunecate.

Se auzi un fâşâit din spatele unei uşi închise ce dădea într-o mică terasă. Fairweather se apropie de uşă fără să facă zgomot, păşind încet pe lângă talmeş-balmeşul din cameră. Dacă se ascundea cineva acolo, acum amuţise. Fairweather ridică lanterna în faţa lui cu o mână şi cu cealaltă prinse strâns puşca-mitralieră, cu ţeava îndreptată înainte. Apoi dădu un picior uşii care ieşi din balamale şi căzu pe

podea înălţând un nor de praf.
Fără îndoială că era cineva acolo sau era ceva? Negru şi sălbatic, ca un demon scăpat din iad, arăta ca o fiinţă subumană, legănându-se pe mâini şi genunchi şi privind fix în raza de lumină cu ochii roşii ca nişte cărbuni aprinşi.
Fairweather se dădu instinctiv un pas înapoi. Creatura se ridică pe genunchi şi sări spre el. Fairweather apăsă calm trăgaciul, rezemându-şi patul armei de muşchii încordaţi ai stomacului. Prin gura puştii ieşi un şuvoi rapid de gloanţe de 9 milimetri cu vârful rotund, pocnind înăbuşit ca floricelele de porumb.
Arătarea hidoasă scoase un sunet oribil ca un râgâit şi se prăbuşi, cu pieptul găurit. Fairweather se aplecă deasupra formei mototolite şi o lumină cu lanterna. Trupul era murdar şi complet gol. Ochii sălbatici, care rămăseseră deschişi, erau de un roşu aprins acolo unde ar fi trebuit să fie albi. Faţa părea să aparţină unui băiat în vârstă de nu mai mult de cincisprezece ani.
Un val de groază îl copleşi lăsându-l paralizat pentru câteva clipe. Ştia acum de unde veneau urmele ciudate din nisip. Probabil că exista o întreagă colonie ce se târa prin sat. Se întoarse brusc şi o luă la fugă spre piaţă. Dar era prea târziu, mult prea târziu.
Un puhoi de creaturi ieşi urlând din întuneric şi se aruncă asupra turiştilor care stăteau lângă fântână fără să bănuiască nimic. Şoferii fură înghiţiţi şi ei în vâltoarea clocotitoare, înainte să apuce să strige sau să opună cea mai mică rezistenţă. Hoarda sălbatică se repezi în mâini şi genunchi ca şacalii, doborându-i pe turiştii neînarmaţi şi înfigându-şi dinţii în carnea lor.
Coşmarul oribil, luminat de farurile Land Rover-urilor, deveni o babilonie frenetică de trupuri zvârcolinde, ţipetele de teroare ale turiştilor intraţi în panică amestecându-se cu urletele de moarte ale atacatorilor. Doamna Lansing ţipă cuprinsă de groază şi dispăru într-o mulţime încâlcită de trupuri. Soţul ei încercă să se caţere pe capota uneia dintre maşini, dar fu tras pe jos şi mutilat ca un gândac de o ceată de furnici.
Nesăratul londonez răsuci vârful bastonului dând la iveală o spadă scurtă pe care începu să o rotească cu violenţă în jur ţinând temporar la distanţă mulţimea de arătări. Însă acestea păreau să nu se teamă de nimic şi se aruncară imediat asupra lui.
Zona de lângă fântână era plină de trupuri care zvâcneau spasmodic. Spaniolul gras, şiroind de sânge de la mai multe muşcături, sări în fântână ca să scape, dar patru monştri înnebuniţi săriră după el.
Fairweather se apropie în fugă, se lăsă pe vine şi trase în atacatori, având grijă să nu nimerească vreunul din oamenii săi. Arătările, neauzind împuşcăturile din arma cu amortizor, le ignorară prea

înnebuniţi sau prea indiferenţi ca să observe că mai mulţi de-ai lor se prăbuşeau seceraţi lângă ei.

Fairweather omorâse vreo treizeci de criminali când i se termină ultimul glonţ. Rămase pe loc nemaiputând să facă nimic, nevăzut şi neobservat până când toţi şoferii şi turiştii fură ucişi şi măcelul încetini, oprindu-se într-un târziu. Nu putea să îşi creadă ochilor: piaţa se transformase într-o morgă.

— Doamne, Dumnezeule, şopti el cu vocea înecată, privind cu oroare cum sălbaticii se aruncă asupra cadavrelor cu o frenezie de canibali şi încep să rupă cu dinţii carnea victimelor lor.

Continuă să privească cu o fascinaţie morbidă care se transformă încet în furie neagră în faţa tragediei ce se desfăşura în faţa lui. Era prins în acest coşmar şi nu putea decât să se uite plin de groază.

Criminalii care nu-i sfâşiau pe bieţii turişti, începuseră deja să distrugă Land Rover-urile. Aruncau cu pietre în geam şi îşi revărsau cruzimea de nepotolit asupra a tot ceea ce le era necunoscut.

Fairweather se dădu câţiva paşi înapoi în întuneric, distrus la gândul că era de vină pentru moartea şoferilor săi şi a turiştilor. Nu reuşise să le ofere siguranţă şi îi condusese fără să ştie la un dezastru sângeros. Îşi blestema neputinţa de a-i salva şi laşitatea de a nu fi murit împreună cu ei.

Cu un imens efort de voinţă, îşi întoarse privirea dinspre piaţă şi o luă la fugă pe străzile înguste, printre ruinele de la marginea oraşului şi prin deşert. Trebuia să se salveze ca să îi avertizeze şi pe alţi călători de masacrul ce îi aştepta în Asselar. Următorul oraş spre sud era prea departe ca să ajungă acolo fără apă, aşa că o luă pe şosea spre est, sperând să treacă vreo maşină sau vreo patrulă guvernamentală înainte să moară răpus de arşiţă.

Se orientă după Steaua Polară şi porni să străbată deşertul cu pas rapid, ştiind că şansele lui de supravieţuire sunt aproape nule. Nu se uită înapoi nici măcar o dată, dar vedea totul clar cu ochii minţii şi în urechi îi răsunau ţipetele îngrozite ale celor care muriseră.

2

10 mai 1996
Alexandria, Egipt

Nisipul alb al plajei pustii ardea sub picioarele desculţe ale Evei Rojas, intrându-i printre degete. Rămase pe loc privind lung spre Marea Mediterană. În depărtare apa, de un albastru de cobalt, căpăta o nuanţă de smarald pe măsură ce devenea mai puţin adâncă şi apoi

era din ce în ce mai albastră acolo unde valurile spălau nisipul albicios.

Eva plecase din Alexandria cu o maşină închiriată şi străbătuse o sută zece kilometri spre vest, apoi oprise pe plaja pustie aflată nu departe de oraşul El Alamein, unde se dăduse o mare bătălie în timpul celui de-al doilea război mondial. Parcase dincolo de autostrada de coastă, îşi luase geanta de voiaj şi trecuse de dunele joase până la ţărm.

Purta un costum de baie roşu dintr-o singură bucată, care i se mula pe trup ca o a doua piele. Braţele şi umerii îi erau acoperiţi cu o cămaşă asortată. Era plină de graţie, cu trupul ferm şi picioarele zvelte şi bronzate. Părul roşcat-auriu era împletit într-o coadă ce îi ajungea aproape până la talie şi strălucea în razele soarelui ca arama lustruită. Ochii albaştri îi luminau faţa cu piele netedă şi pomeţi înalţi. Avea treizeci şi opt de ani, dar arăta de treizeci. Poate că nu avea să ajungă niciodată pe coperta revistei *Vogue,* dar era frumoasă şi avea o vitalitate vibrantă pe care bărbaţii, chiar şi cei mult mai tineri, o găseau foarte atrăgătoare.

Plaja părea pustie. Rămase pe loc întorcând capul şi privind în susul şi în josul plajei ca o căprioară vigilentă. Nu se vedea decât un jeep Cherokee, vopsit turcoaz şi având pe uşă literele NUMA, parcat cam la o sută de metri mai sus, pe şosea. Trecuse pe lângă el când venise. Proprietarul jeepului nu se vedea nicăieri.

Soarele dimineţii încălzise deja nisipul şi îl simţi fierbinte, când se îndreptă, desculţă, spre apă. Se opri la câţiva metri de marginea apei şi întinse un prosop de plajă. Se uită la ceas, apoi îl scoase şi îl puse în geantă. Era zece fără zece. Îşi dădu cu o loţiune de plajă, apoi se întinse pe spate suspinând şi lăsându-se în voia soarelui african.

Încă mai suferea din cauza schimbării de fus orar după zborul lung de la San Francisco la Cairo. Se mai adăugau şi cele patru zile de nesfârşite şedinţe de urgenţă cu doctori şi colegi biologi în care dezbătuseră straniile maladii nervoase descoperite recent în toată partea de sud a Deşertului Sahara. Luase o pauză de la conferinţele epuizante şi nu voia decât să se odihnească în singurătate câteva ore înainte să plece în deşert în misiunea de cercetare. Simţi cu plăcere briza mării răcorindu-i pielea, închise ochii şi adormi imediat.

Când se trezi, Eva se uită din nou la ceas. Era unsprezece şi douăzeci. Dormise o oră şi jumătate. Loţiunea de plajă îi protejase pielea, care căpătase o nuanţă palidă de roz. Se întoarse pe burtă şi privi în jur. Doi bărbaţi în cămăşi cu mâneci scurte şi pantaloni scurţi kaki veneau încet în direcţia ei pe marginea apei. Se opriră brusc când îşi dădură seama că i-a văzut şi se întoarseră prefăcându-se că se uită la o navă ce plutea în depărtare. Se aflau încă la cel puţin vreo două sute de metri de ea şi nu le mai dădu atenţie.

Brusc, ceva îi atrase interesul în apă, la distanţă de ţărm. Un cap cu păr negru ieşi la suprafaţă. Eva îşi puse mâna deasupra ochilor, să vadă mai bine. Un bărbat cu mască şi papuci de scufundător înota singur dincolo de brizanţi. Părea să pescuiască cu suliţa. Privi cum dispăru şi rămase sub apă atât de mult, încât fu sigură că avea să se înece. Dar ieşi din nou la suprafaţă şi îşi continuă vânătoarea. După câteva minute, începu să înoate spre mal, trecând ca un expert prin valuri şi plutind spre zone cu apă mai puţin adâncă, unde se ridică în picioare.

Ţinea un harpon ciudat ce avea în capete un cârlig lung şi o mănuşă chirurgicală. În cealaltă mână ţinea câţiva peşti, nici unul cântărind mai puţin de un kilogram şi jumătate, prinşi pe un inel de oţel atârnat de o curea şi trecut prin urechile peştilor.

Era foarte bronzat, dar faţa lui colţuroasă nu avea trăsături arabe. Părul negru ca tăciunele era lipit de cap de la apa sărată şi soarele făcea să strălucească picăturile de apă agăţate de părul încâlcit de pe piept. Era înalt, solid, cu umerii laţi şi mergea cu o graţie greu de imaginat pentru majoritatea bărbaţilor. Bănui că avea în jur de patruzeci de ani.

Trecând pe lângă Eva, bărbatul o măsură de sus până jos. Era destul de aproape ca să îi vadă ochii de un verde opalin, cu albul ce înconjura irisul distingându-se clar. Se uită la ea cu atâta candoare, încât ea păru vrăjită. O parte din ea se temea că se va opri să spună ceva, iar cealaltă parte dorea să o facă, dar el îi zâmbi minunat arătându-şi dinţii albi, dădu din cap şi trecu mai departe spre şosea.

Îl privi până dispăru în spatele dunelor, înspre zona unde văzuse jeepul cu NUMA scris pe uşă. „Ce e cu mine, gândi ea, puteam măcar să îi zâmbesc şi eu”. Apoi şi-l scoase din minte, gândindu-se că ar fi fost oricum o pierdere de timp pentru că, probabil, nu vorbea engleza. Totuşi în ochii ei apăru o lumină care nu mai fusese acolo de mult timp. „Ce ciudat, îşi spuse ea, să te simţi tânără şi entuziasmată de un bărbat ciudat care s-a uitat la tine o clipă şi pe care nu ai să îl mai întâlneşti niciodată.”

Simţi nevoia să intre în apă să se răcorească, dar cei doi bărbaţi care se plimbau pe plajă se apropiaseră şi mergeau între ea şi valuri, aşa că decise să aştepte până treceau. Nu aveau trăsăturile fine ale egiptenilor, ci nasul teşit, pielea foarte închisă la culoare şi părul creţ al celor ce trăiau în marginea de sud a Saharei.

Se opriră şi aruncară o privire furişă în susul şi în josul plajei, probabil pentru a douăzecea oară. Pe urmă, fără veste, se repeziră asupra ei:

— Lăsaţi-mă în pace! ţipă ea, instinctiv.

Încercă cu disperare să se lupte, dar unul dintre ei, un bărbat cu ochi vicleni, mustaţă neagră groasă şi faţă de şobolan, o prinse de păr

şi o răsuci pe spate. Un fior rece de teamă o copleşi când celălalt bărbat, zâmbind sadic cu dinţii îngălbeniţi de tutun, se lăsă în genunchi şi se aşeză peste coapsele ei. Cel cu faţă de şobolan se aşeză călare pe pieptul ei, apăsându-i braţele cu picioarele şi îngropând-o adânc în nisip. Era ţintuită la pământ, total neajutorată, neputând să îşi mişte decât degetele şi labele picioarelor.

Ciudat, în ochii lor nu se vedea nici un fel de dorinţă. Nici unul dintre ei nu făcu vreo încercare să îi smulgă costumul de baie. Nu păreau să aibă de gând să o violeze. Eva scoase iar un ţipăt strident. Dar nu îi răspunse decât zgomotul valurilor. Nu mai era nici ţipenie de om pe plajă.

Pe urmă mâinile bărbatului cu faţă de şobolan îi acoperiră nasul şi gura şi începu să o sufoce calm şi hotărât. Greutatea lui pe coastele ei o făcea oricum să respire cu greutate, iar acum nici un pic de aer nu îi mai ajungea în plămâni.

Ca hipnotizată şi copleşită de spaimă, îşi dădu seama că voiau să o omoare. Încercă să ţipe din nou, dar nu ieşi decât un sunet înăbuşit. Nu simţea nici un fel de durere, doar panica oarbă şi o amorţeală surprinzătoare.

Încerca, disperată, să scape de mâinile care îi apăsau faţa, dar braţele îi erau prinse ca într-o menghină. Plămânii ei cereau aer. Privirea începu să i se întunece. Se luptă să nu îşi piardă cunoştinţa, dar simţi că alunecă. Îl văzu pe bărbatul care stătea pe coapsele ei privind-o peste umărul ucigaşului şi îşi dădu seama că faţa lui întinsă într-un rânjet avea să fie ultima imagine pe care o va vedea.

Eva închise ochii, apropiindu-se de marginea neantului. Îi trecu prin minte că nu era decât un coşmar ce avea să dispară când va deschide ochii. Trebuia să îşi ridice pleoapele şi să arunce o ultimă privire realităţii.

Chiar *era* un coşmar, gândi ea aproape cu veselie. Bărbatul cu dinţii pătaţi nu mai rânjea. O bară subţire din metal îi ieşea din ambele tâmple, ca o săgeată de ultimul tip, care poate să-ţi străpungă craniul. Faţa atacatorului păru să se prăbuşească şi căzu pe spate peste picioarele ei, cu braţele deschise larg ca şi cum fusese crucificat.

Cel cu faţa de şobolan era atât de hotărât să o omoare, că nu observă ceea ce i se întâmplase prietenului său. Apoi, pentru o secundă sau două încremeni, când două mâini mari apărură şi îi prinseră bărbia şi creştetul capului. Eva simţi cum presiunea de pe nasul şi buzele ei dispare, în timp ce asasinul îşi ridica braţele şi trăgea furios de mâinile care îi prinseseră capul. Acest nou eveniment şi el total neaşteptat, nu făcu decât să îi mărească Evei şocul şi senzaţia de irealitate.

Înainte să leşine, auzi un zgomot scrâşnit, ca atunci când muşti dintr-un cub de gheaţă şi zări pentru o secundă ochii ucigaşului, larg

deschişi, bulbucaţi, privind fix fără să vadă din capul care fusese răsucit cu 360 de grade.

3

Când se trezi, Eva simţi pe faţă razele fierbinţi ale soarelui şi auzi zgomotul valurilor ce se spărgeau pe ţărmul african. Deschise ochii clipind des şi i se păru cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată. Gemu şi se mişcă privind cu ochii micşoraţi plaja orbitoare, panorama scăldată în lumina soarelui, de o mare frumuseţe. Se ridică brusc cu ochii măriţi de frică, amintindu-şi atacul. Dar ucigaşii dispăruseră. Oare existaseră cu adevărat? Începu să se întrebe dacă nu avusese, cumva, halucinaţii.

— Bine că ţi-ai revenit, auzi o voce de bărbat. M-am temut că ai intrat în comă.

Eva se întoarse şi privi faţa zâmbitoare a pescarului care stătea în genunchi, lângă ea:

— Unde sunt cei care au încercat să mă omoare întrebă ea, speriată.

— Au plecat o dată cu mareea, răspunse străinul cu o veselie de gheaţă.

— Cu mareea?

— Am fost învăţat să nu las gunoaie pe plajă. I-am târât la distanţă de ţărm şi ultima oară când i-am văzut pluteau spre Grecia.

Rămase cu ochii la el, scuturată de un fior rece:

— I-ai omorât.

— Nu erau persoane drăguţe.

— I-ai omorât, repetă ea amorţită.

Era galbenă la faţă şi arăta de parcă era gata să vomite:

— Eşti un criminal, ca şi ei.

El îşi dădu seama că era încă în stare de şoc şi nu judecă prea clar. Ochii ei erau plini de repulsie. Dădu din umeri şi zise:

— Ai fii preferat să stau deoparte?

Teama şi repulsia dispărură încet din ochii ei. Îi luă un minut să îşi dea seama că străinul o salvase de la o moarte violentă:

— Nu, iartă-mă, te rog. Mă port prosteşte. Mi-ai salvat viaţa şi nu ştiu nici măcar cum te cheamă.

— Dirk Pitt.

— Eu sunt Eva Rojas.

Se simţi ciudat de fâstâcită când el îi zâmbi cu căldură şi îi strânse mâna uşor. Văzu doar îngrijorare în ochii lui şi teama o părăsi:

— Eşti american.

— Da, lucrez pentru NUMA[3]. Facem un studiu arheologic pe fluviul Nil.

— Credeam că ai plecat înainte să fiu atacată.

— Aproape, dar prietenii tăi m-au făcut curios. Mi s-a părut ciudat că şi-au parcat maşina la un kilometru distanţă şi apoi au venit pe plajă direct spre tine. Aşa că am stat să văd ce au de gând.

— Norocul meu că eşti un om suspicios.

— Ai idee de ce au încercat să te omoare? întrebă Pitt.

— Probabil că erau bandiţi care ucid şi jefuiesc turiştii.

El clătină din cap:

— Nu jaful îi interesa. Nu erau înarmaţi. Cel care a vrut să te sufoce şi-a folosit mâinile, nu o bandă sau o cârpă. Şi n-au încercat să te violeze. Nu erau asasini profesionişti, altfel am fi amândoi morţi. Foarte ciudat! Pariez salariul pe o lună că au fost plătiţi de cineva care îţi doreşte moartea. Te-au urmărit în locul ăsta retras ca să te omoare şi apoi să îţi toarne apă sărată pe nas şi pe gât. După aceea te-ar fi aruncat în apă ca să pară că te-ai înecat. Asta ar explica de ce au încercat să te sufoce.

— Nu îmi vine să cred toate astea, spuse ea, ezitând. Nu are nici un sens. Sunt doar o biochimistă, specializată în efectele materialelor toxice asupra oamenilor. Nu am duşmani. De ce Dumnezeu să vrea cineva să mă omoare?

— Nu mă pot aventura să ghicesc, dat fiind că abia te-am cunoscut.

Eva îşi masă uşor buzele învineţite:

— E o nebunie.

— De cât timp eşti în Egipt?

— Doar de câteva zile.

— Trebuie să fii făcut tu ceva care a înfuriat al naibii de tare pe cineva.

— În nici un caz pe vreun nord-african, zise ea stând în cumpănă. Am venit aici să îi ajut.

El privea nisipul dus pe gânduri:

— Aşadar nu eşti în vacanţă.

— Munca mea m-a adus aici, spuse Eva. Zvonuri despre anomalii fizice ciudate şi perturbări psihice printre nomazii din sudul Saharei au ajuns la urechile Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Eu sunt membră a unei echipe internaţionale de oameni de ştiinţă trimişi aici să facă investigaţii.

— N-ar fi un motiv de crimă, admise Pitt.

— Cu atât mai ciudat. Eu şi colegii mei ne aflăm aici ca să salvăm vieţi. Nu reprezentăm nici o ameninţare pentru nimeni.

---

[3] NUMA (National Underwater and Marine Agency) – Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice şi Marine.

— Crezi că epidemia din deşert e cauzată de toxine?

— Nu ştim încă nimic sigur. Nu avem date suficiente ca să tragem o concluzie. La prima vedere, cauza pare să fie o boală contagioasă, dar sursa acesteia e un mister. Nu există nici o fabrică de chimicale sau vreun depozit de deşeuri periculoase pe o rază de sute de kilometri de zonele în care s-au raportat simptomele.

— Cât de răspândită e problema.

— Peste opt mii de cazuri au izbucnit în Mali şi Niger în ultimele zece zile.

Pitt ridică din sprâncene:

— Un număr incredibil pentru o perioadă atât de scurtă. De unde ştiţi că epidemia nu e cauzată de o bacterie sau de un virus?

— Cum am zis, sursa e un mister.

— Ciudat că presa n-a scris nimic.

— Organizaţia Mondiala a Sănătăţii a insistat să nu se publice nimic până nu se determină cauza. Bănuiesc că au făcut-o ca să prevină ştirile de senzaţie şi panica.

Pitt aruncă din când în când o privire în jur. Observă mişcare în spatele dunelor joase de la marginea şoselei.

— Ce planuri ai?

— Plec cu echipa mâine dimineaţă, să începem cercetările pe teren.

— Sper că ştii că în Mali poate izbucni în orice clipă un război civil sângeros.

Ea dădu din umeri cu indiferenţă:

— Guvernul a fost de acord să le asigure cercetătorilor o pază puternică tot timpul, spuse ea, apoi se opri şi îl privi lung. De ce îmi pui toate întrebările astea. Parcă ai fi agent secret.

Pitt izbucni în râs:

— Sunt doar un inginer marin care nu îi suportă pe cei care vor să ucidă femei frumoase.

— Poate că m-au confundat cu altcineva? zise ea cu speranţă.

Pitt o măsură de sus până jos, apoi o privi în ochi:

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că a fost aşa…

Se ridică brusc privind fix spre dune. Muşchii i se încordară. O apucă pe Eva de încheietura mâinii şi o ridică în picioare.

— E timpul să mergem, zise el luând-o la fugă şi trăgând-o după el.

— Ce faci? vru, ea să ştie clătinându-se în spatele lui.

Pitt nu îi răspunse. Mişcarea din spatele dunelor se transformase într-un fir de fum ce se îngroşa din ce în ce mai tare. Îşi dădu seama imediat că un alt ucigaş sau poate mai mulţi, dăduseră foc maşinii închiriate a Evei ca să îi ţină pe loc până primeau ajutoare.

Acum vedea şi flăcările. Dacă şi-ar fi luat suliţa…? Nu! Nu se amăgea singur. Suliţa nu putea să ţină piept unei arme de foc. Singura lui speranţă era că nici acest asasin nu era înarmat şi că nu

văzuse jeepul lui.

Avea dreptate în prima privinţă, dar se înşela în cea de-a doua. După ce urcară pe ultima dună, văzu un bărbat cu pielea închisă la culoare care ţinea în mână un ziar împăturit ca o torţă. Intrusul încerca să spargă parbrizul ca să poată incendia interiorul jeepului. Nu era îmbrăcat ca ceilalţi. Purta un turban mov complicat, înfăşurat în aşa fel încât nu i se vedeau decât ochii. Corpul îi era acoperit de un fel de caftan larg, ce îi flutura în jurul gleznelor. Nu îl observă pe Pitt apropiindu-se cu Eva după el.

Pitt se opri şi îi şopti Evei la ureche:

— Dac o dau în bară, fugi în şosea şi opreşte prima maşină care trece, zise el, apoi ţipă: Stai pe loc!

Luat prin surprindere, bărbatul se învârti pe loc şi îi privi ameninţător. Imediat, Pitt îşi coborî capul şi atacă. Bărbatul aruncă în faţă ziarul aprins, dar capul lui Pitt îl lovise deja în piept, spărgându-i sternul şi rupându-i coastele. În acelaşi timp, Pitt îl lovi cu pumnul în vintre.

Ameninţarea din ochii bărbatului fu înlocuită de şoc. Icni şi i se tăie respiraţia. Atacul sălbatic al lui Pitt îl aruncă în spate.

Ziarul aprins zbură în spatele lui Pitt şi ateriză pe nisip. În ochii bărbatului apăru o expresie de durere şi teroare. Faţa i se învineţi şi se prăbuşi. Pitt îngenunche repede şi îl căută prin buzunare. Nu avea nimic, nici arme, nici acte. Nici măcar mărunţiş sau un pieptene.

— Cine te-a trimis, amice? întrebă Pitt luându-l de gât şi scuturându-l, cum scutură dobermanul un şobolan.

Reacţia nu fu cea la care se aştepta Pitt. Deşi avea dureri groaznice, bărbatul îi aruncă o privire sinistră – o privire, gândi Pitt, ca a cuiva care râde la urmă. Apoi bărbatul cu pielea întunecată rânjii, arătându-şi un şir de dinţi albi din care lipsea unul. Deschise puţin gura, apoi şi-o încleştă. Pitt îşi dădu seama prea târziu că muşcase o pastilă de cianură învelită în cauciuc. Fusese ascunsă în gură ca dinte fals. Îi apărură spume la gură. Pastila otrăvitoare era foarte puternică şi moartea surveni rapid. Pitt şi Eva priviră neputincioşi cum se stingea. Ochii îi rămaseră deschişi, goi şi reci ca gheaţa.

— E…? Evei i se frânse vocea, apoi încercă din nou: E mort?

— Cred că se poate spune că şi-a dat duhul, zise Pitt fără să arate nici un semn de remuşcare.

Eva se sprijini de braţul Lui. Avea mâinile reci şi tremura din cauza şocului. Ochii îi erau plini de groază. Nu mai văzuse pe nimeni murind până atunci. Îi veni să vomite, dar reuşi să îşi controleze stomacul.

— De ce s-a sinucis murmură ea. Ce motiv a avut?

— Să îi protejeze pe cei care au legătură cu atentatul eşuat la viaţa ta, îi răspunse Pitt.

— A fost în stare să îşi ia viaţa ca să nu dea pe nimeni de gol

întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Un fanatic loial şefului său, zise Pitt încet. Bănuiesc că, dacă nu lua cianura singur, ar fi fost ajutat.

Eva clătină din cap:

— E o nebunie. Vorbeşti deja de o conspiraţie!

— Priveşte realitatea în faţă: cineva şi-a dat multă silinţă să te elimine. O privi fix. Arăta ca o fetiţă pierdută într-un magazin universal: Ai un duşman care nu te vrea în Africa. Dacă vrei să trăieşti, îţi sugerez să iei următorul avion spre Statele Unite.

Ea păru descumpănită:

— Nu pot să fac asta, câtă vreme există oameni care mor.

— Te laşi greu convinsă, zise el.

— Pune-te în locul meu.

— Mai bine mă pun în locul colegilor tăi. Probabil că şi ei sunt pe lista neagră. Ar fi cazul să ne întoarcem la Cairo şi să-i avertizăm. Dacă toate astea au vreo legătură cu cercetarea voastră şi vieţile lor sunt în pericol.

Eva se uita în jos, la omul mort:

— Ce intenţionezi să faci cu el?

Pitt dădu din umeri:

— Îl arunc în mare, ca şi pe prietenii lui. Un zâmbet diabolic i se întinse pe faţa colţuroasă. Mi-ar plăcea la nebunie să văd faţa şefului lor când va afla că asasinii lui au dispărut fără urmă, iar tu te mişti liber ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

4

Funcţionarii de la biroul din Cairo al companiei Backworld Expeditions îşi dădură seama că ceva nu era în ordine când grupul de safari nu sosi în legendarul oraş Tombouctou conform programului. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, piloţii de pe avionul închiriat să îi transporte pe turişti în Marrakech, Maroc, făcură un zbor de recunoaştere spre nord, dar nu văzură nici urme de maşini.

Temerile sporiră după ce trecură încă trei zile şi maiorul Fairweather nu dădu nici un semn de viaţă. Fura alertate autorităţile guvernamentale din Mali care cooperară fără rezerve, trimiţând patrule aeriene şi terestre pe ruta urmată de safari prin deşert.

Se instală panica după ce malienii nu găsiră nici oamenii şi nici Land Rover-urile după o căutare intensă ce dură patru zile. Un elicopter al armatei zbură pe deasupra Asselarului şi raportă că nu văzuse nimic decât un orăşel mort şi abandonat.

În a şaptea zi, o echipă franceză care făcea prospecţiuni petroliere mergând spre sud pe şoseaua transsahariană îl descoperi pe maiorul

Ian Fairweather. Cerul de deasupra câmpiei plate şi pline de pietre era deschis şi pustiu. Soarele ardea nisipul atât de tare, încât valurile de căldură tremurau şi dansau. Geologii francezi rămaseră uluiţi când le apăru brusc în faţă o umbră distorsionată de mirajul valului de arşiţă. O clipă, imaginea păru să plutească, apoi să se mărească căpătând proporţii groteşti în aerul fierbinte.

Apropiindu-se, distinseră o siluetă care îşi flutura mâinile nebuneşte şi mergea împleticindu-se spre ei. Apoi se opri, se clătină şi căzu pe nisip cu faţa în jos. Şoferul şocat al camionetei Renault frână prea târziu şi fu nevoit să vireze pe lângă bărbatul căzut, înainte să oprească, stârnind un nor de nisip.

Fairweather era mai mult mort decât viu. Era extrem de deshidratat şi pe corp i se formase un strat de cristale albe de sare din cauza transpiraţiei, îşi recăpăta cunoştinţa după ce francezii îi turnară încet apă pe limba umflată. Patru ore mai târziu, lichidele din corp ajunseră la nivelul normal, după ce băuse aproape şase litri de apă şi Fairweather reuşii să le povestească cu un glas răguşit cum scăpase din masacrul de la Asselar.

Singurului francez din echipa de prospecţiuni care înţelegea engleza, povestea i se păru o invenţie de beţiv, dar glasul lui Fairweather avea totodată o notă de convingere imperioasă. După o scurtă discuţie, îl urcară cu grijă pe Fairweather în spatele camionetei şi o luară spre oraşul Gao de pe râul Niger. Au ajuns chiar înainte de lăsarea întunericului şi s-au dus direct la spital.

După ce îl văzură pe Fairweather aşezat în pat, cu un doctor şi o asistentă alături, francezii se gândiră că cel mai bine era să îl informeze pe comandantul forţelor de securitate locale din Mali. Li se ceru să scrie o declaraţie amănunţită şi în timpul ăsta colonelul aflat la comanda sediului din Gao îi puse la curent pe superiorii săi din capitala Bamako.

Spre marea surpriză şi indignare a francezilor, fură toţi reţinuţi şi aruncaţi în închisoare. Dimineaţă, sosi o echipă din Bamako şi îi interogă pe fiecare despre felul în care îl găsiseră pe Fairweather. Cererile lor de a lua legătura cu consulatul francez fură ignorate. Când geologii petrolişti refuzară să coopereze, interogatoriul luă o turnură urâtă.

Francezii nu erau primii care intrau în clădirea securităţii pentru a nu mai fi văzuţi niciodată. Când cei de la sediul companiei petroliere din Marsilia nu primiră nici o veste de la echipa lor de prospecţiuni, se îngrijorară şi cerură să fie căutaţi. Forţele de securitate din Mali răscoliră din nou deşertul cu ostentaţie, dar pretinseră că nu găsiseră nimic, decât camioneta Renault, abandonată, a companiei.

Numele geologilor francezi şi ale turiştilor dispăruţi de la Backworld Expeditions fură, pur şi simplu, adăugate listei de persoane care

dispăruseră şi pieriseră în imensitatea deşertului.

Doctorul Haroun Madani stătea pe treptele spitalului din Gao, sub porticul din cărămidă acoperit, în partea de sus a zidurilor, cu desene misterioase. Privi neliniştit în josul străzii prăfuite ce despărţea un şir de case coloniale vechi şi prăpădite de celălalt şir de case din pământ cu un singur etaj. Bătea un vânt dinspre nord abătând un val de nisip asupra oraşului, cândva capitala a trei mari imperii, iar acum doar o relicvă în declin a perioadei coloniale franceze.

Din minaretele înălţate deasupra moscheii venea chemarea la rugăciunea de seară. Credincioşii nu mai erau chemaţi la rugăciune de un muezin care urca treptele înguste până în minaret şi striga pe un ton de jelanie din balcon. Acum muezinul stătea pe pământ şi îşi înalţă rugăciunea către Allah şi Profetul Mahomed de la microfon şi prin boxe.

Puţin mai departe de moschee, luna în al treilea pătrar îşi reflecta razele în râul Niger. Lat, pitoresc, cu apele curgând calm şi liniştit. Nigerul e doar o umbră palidă a ceea ce a fost. Vijelios şi adânc cândva, decade întregi de secetă i-au micşorat cursul, pe care navighează acum vase mici numite pinasc. Apele lui ajungeau odinioară la baza moscheii. Acum curgeau leneşe la aproape două străzi distanţă.

Poporul malian e un amestec de descendenţi cu pielea mai deschisă la culoare ai francezilor şi berberilor, ai arabilor şi maurilor din deşert cu pielea cafenie şi ai africanilor negri. Doctorul Madani era negru ca tăciunele. Trăsăturile feţei erau de negroid, cu ochii de smoală adânciţi în orbite şi nasul mare, turtit. Era un bărbat solid care se apropia de cincizeci de ani, burtos şi cu fălci pătrate.

Strămoşii lui fuseseră sclavi în Mandingo, aduşi în nord de marocanii care cuceriseră ţara în 1591. Când era copil, părinţii lui cultivau pământurile fertile de la sud de Niger. Fusese crescut de un maior din Legiunea Străină franceză, educat şi trimis să studieze medicina la Paris. Cum de se întâmplase asta, nu i se spusese niciodată.

Doctorul înţepeni când văzu farurile galbene ale unui automobil vechi, unic prin locurile acelea. Maşina de un purpuriu intens parcurse fără zgomot strada denivelată, făcând notă discordantă cu casele deprimante şi sărăcăcioase din pământ. Maşina break Avions Voisin din 1936 avea o aură de eleganţă demnă. Modelul caroseriei era o combinaţie ciudată de aerodinamică de dinaintea celui de-al doilea război mondial, de artă cubistă şi de artă modernă în stilul lui Frank Lloyd Wright. Motorul cu şase cilindri şi fără supape era silenţios şi puternic. Un exemplu de standarde inginereşti inflexibile, el aparţinuse cândva generalului guvernator, pe vremea când Mali era

teritoriu al Africii de Vest franceze.

Madani ştia maşina. Aproape toţi oamenii din Mali ştiau maşina şi pe proprietarul ei şi se dădeau la o parte speriaţi când o vedeau venind. Doctorul observă că maşina era urmată de o ambulanţă militară şi se temu că vor fi probleme. Făcu un pas înainte şi deschise uşa din spate, în timp ce şoferul opri maşina fără nici un zgomot.

Un ofiţer cu grad înalt se ridică de pe locul din spate întinzându-şi trupul zvelt, îmbrăcat într-o uniformă ce îi venea perfect, cu dungi impecabile. Spre deosebire de alţi comandanţi africani care îşi prindeau pe uniformă un număr impresionant de decoraţii, generalul Zateb Kazim avea doar o panglică verde cu auriu pe pieptul hainei militare. În jurul capului purta o versiune abreviată a *litham*-ului, vălul mov-închis al tuaregilor. Faţa lui avea nuanţa cafenie şi trăsăturile sculpturale ale maurilor, iar ochii erau ca nişte punctuleţe de topaz într-un ocean de alb. Ar fi putut trece drept arătos, dacă nu ar fi fost nasul. În loc să fie drept şi neted, se răsucea strâmb deasupra unei mustăţi rare care se prelungea pe obraji.

Generalul Zateb Kazim arăta ca un tâlhar inofensiv dintr-un vechi desen animat de Warner Brothers. Nu exista o altă descriere mai bună.

Plin de el, îşi scutură pompos un fir imaginar de praf de pe uniformă. Dădu uşor din cap spre doctorul Madani:

— E pregătit să fie transportat? întrebă pe un ton măsurat.

— Domnul Fairweather şi-a revenit complet, îi răspunse Madani şi se află sub sedative, cum aţi ordonat.

— Nu a văzut şi nu a vorbit cu nimeni de când a fost adus de francezi?

— Doar eu şi o asistentă din tribul Tukulor, care vorbeşte doar dialectul fulah, ne-am ocupat de el. Nu a văzut pe altcineva. V-am îndeplinit instrucţiunile şi l-am dus într-o rezervă, departe de saloane. Fişa lui de internare a fost distrusă.

Kazim părea mulţumit:

— Mulţumesc, domnule doctor. Apreciez cooperarea dumitale.

— Pot să vă întreb unde îl duceţi?

Kazim scoase un zâmbet macabru:

— La Tebezza.

— Nu se poate! murmură. Madani cu glas dogit. În minele de aur ale închisorii din Tebezza? Doar trădătorii politici şi criminalii sunt condamnaţi să moară acolo. Omul ăsta e cetăţean străin. Ce a făcut ca să merite o moarte lentă în mine.

— Nu contează.

— Ce crima a comis?

Kazim se uită la el de sus până jos de parcă ar fi fost o insectă enervantă:

— Nu întreba, zise el pe un ton rece.
Un gând îngrozitor îi veni doctorului în minte:
— Şi francezii care l-au găsit şi l-au adus aici?
— Aceeaşi soartă.
— Nici unul nu va rezista mai mult de câteva săptămâni în mine.
— Mai bine decât să-i executăm pe loc, strânse Kazim din umeri. Lasă-i să muncească puţin cât timp le-a mai rămas din vieţile lor mizerabile şi să se facă folositori. Aurul e bun pentru economia noastră.
— Sunteţi un om foarte înţelept, domnule general, spuse Madani, cuvintele servile aducându-mi parcă, venin în gură.
Kazim era judecător, juriu şi călău, iar acesta era un fapt binecunoscut în Mali.
— Mă bucur că eşti de acord, domnule doctor, spuse el uitându-se la el de parcă era un puşcăriaş pe banca acuzării. În interesul securităţii ţării noastre, îţi sugerez să uiţi că domnul Fairweather a trecut pe aici.
Madani consimţi din cap:
— Cum doriţi.
— Fie ca nici un rău să nu se abată asupra familiei şi casei tale.
Mesajul lui Kazim ajunse clar la doctor. Înţelesul formulei de salut a nomazilor era evident. Madani avea o familie numeroasă. Câtă vreme îşi ţinea gura, aveau să trăiască în pace. Nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat în caz contrar.
Câteva minute mai târziu, Fairweather, inconştient, fu scos pe targă din spital de doi gardieni ai lui Kazim şi urcat în ambulanţă. Generalul îl salută în grabă pe Madani şi urca în Avions Voisin.
După ce dispărură în noapte cele două vehicule, o teamă cumplită îngheţă venele doctorului Madani şi acesta se întrebă la ce tragedie teribilă participase fără să vrea. Apoi se rugă să nu afle niciodată.

5

Într-un apartament cu pereţii acoperiţi de picturi murale din hotelul Nile Hilton, doctorul Frank Hopper stătea pe o canapea de piele ascultând atent. Aşezat în fotoliu de cealaltă parte a măsuţei de cafea, Ismail Yerli pufăia dus pe gânduri dintr-o pipă din spumă de mare cu cupa sculptată în forma unui cap de sultan cu turban.
Chiar cu zgomotul obişnuit al traficului aglomerat din Cairo strecurându-se prin ferestrele închise dinspre balcon, Eva nu putea accepta coşmarul întâlnirii cu moartea de pe plajă. Subconştientul ei începuse deja să voaleze amintirea. Vocea doctorului Hopper o forţa să se întoarcă în prezent, în camera de conferinţe:

— Nu ai nici o îndoială că oamenii aceia au încercat să te ucidă?

— Absolut nici una, răspunse Eva.

— Ai spus că păreau africani negri, zise Ismail Yerli.

Eva clătină din cap:

— Nu am spus negri, ci doar că pielea lor era întunecată la culoare. Trăsăturile lor erau mai precise şi mai definite, ca o încrucişare dintre un arab şi un indian din Indiile de Est. Cel care mi-a dat foc maşinii purta o tunică largă şi un turban complicat. Nu i-am văzut decât ochii negri ca smoala şi nasul ca de vultur.

— Turbanul era din bumbac şi înfăşurat de mai multe ori în jurul capului şi al bărbiei? întrebă Yerli.

Eva dădu din cap:

— Pânza din care era făcut părea extraordinar de lungă.

— Ce culoare era?

— Un mov-închis.

— Indigo?

— Da, răspunse Eva, indigo era.

Ismail Yerli rămase pe gânduri câteva momente. Era coordonatorul şi expertul în logistică al echipei Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Subţire şi vânos, extrem de eficient şi cu o pasiune aproape patologică pentru detalii, era un îndrumător inteligent, cu foarte multă pricepere politică. Casa lui se afla în portul la marea Mediterana, Antalya, din Turcia. În vene îi curgea sânge kurd, fiind născut şi crescut în îndepărtata regiune Cappadocia din Asia Mică. Musulman nu prea convins, nu mai intrase într-o moschee de ani de zile. Ca majoritatea turcilor, avea o coamă masivă de păr negru, aspru, sprâncene groase ce se uneau deasupra nasului şi o mustaţă uriaşă. Etala o bună dispoziţie ce nu obosea niciodată. Avea un zâmbet permanent pe buze, ce ascundea, de fapt, un temperament extrem de serios.

— Tuaregi, spuse el în cele din urmă.

Vorbise atât de încet, încât Hopper trebui să se dea mai aproape.

— Cine? întrebă el.

Yerli îl privi peste măsuţă pe liderul canadian al echipei medicale. Hopper era un om tăcut, care vorbea puţin şi asculta mult. Era, reflecţia turcului, total diferit de el. Hopper era solid, vesel, roşu la faţă şi bărbos. Ca să arate ca un viking, ca Eric cel Roşu, nu îi mai trebuiau decât un topor şi un coif conic cu coarne. Inventiv, riguros, relaxat, el era considerat de specialiştii în contaminare din toată lumea ca unul dintre cei mai buni toxicologi.

— Tuaregi, repeta Yerli. Au fost cândva puternicii războinici nomazi ai deşertului şi au câştigat bătălii măreţe împotriva armatelor franceze şi maure. Şi au mai fost, poate, cei mai mari bandiţi romantici. Acum nu mai fac astfel de incursiuni. Astăzi cresc capre şi cerşesc în oraşele

de la marginea Saharei ca să supravieţuiască. Spre deosebire de arabii musulmani, bărbaţii poartă vălul care, desfăşurat, măsoară peste un metru în lungime.

— Dar de ce ar vrea un trib de nomazi din deşert să o omoare pe Eva? întrebă Hopper. Nu văd nici un motiv.

Yerli clătină uşor din cap:

— S-ar părea că unul dintre ei, cel puţin, nu vrea ca ea; şi – trebuie să cântărim foarte serios această posibilitate – restul echipei medicale să investigheze toxiinfecţii le izbucnite în sud-vestul deşertului.

— În stadiul în care ne aflăm cu proiectul, zise Hopper, nici măcar nu ştim dacă de vină este contaminarea. Maladia misterioasă ar putea fi de natură virală sau bacteriană.

Eva dădu din cap aprobator:

— Asta a sugerat şi Pitt.

— Cine? întrebă Hopper pentru a doua oară.

— Dirk Pitt, omul care mi-a salvat viaţa. A zis că cineva nu mă vrea în Africa. E de părere că tu şi ceilalţi aţi putea fi pe lista neagră.

Yerli ridică mâinile în aer:

— Incredibil, individul crede că avem de-a face cu mafia siciliană.

— Ai avut mare noroc că a fost pe aproape, spuse Hopper.

Yerli scoase un nor de fum albastru şi rămase privindu-l dus pe gânduri.

— Cam prea oportun ca singurul om de pe plajă pe o rază de mulţi kilometri să aibă curajul să dea piept cu un trio de asasini. Aproape un miracol sau… zise el făcând o pauză lungă… o prezenţă aranjată dinainte.

Eva făcu ochii mari şi îl privi sceptică:

— Dacă te gândeşti că a fost o înscenare, las-o baltă, Ismail. L-am văzut cu ochii mei cum i-a omorât pe cei trei. Poţi să mă crezi că n-a fost nici o înscenare.

— Ai mai vorbit cu el de când te-a adus la hotel? o întrebă Hopper.

— Mi-a lăsat un mesaj la recepţie ca să mă invite să iau masa cu el în seara asta.

— Şi încă mai crezi că nu e decât un bun samaritean aflat în trecere pe acolo, insistă Yerli.

Eva îl ignoră şi se uită la Hopper:

— Pitt mi-a zis că a venit în Egipt ca să facă un studiu arheologic pe râul Nil pentru NUMA. Nu am nici un motiv să îi pun cuvântul la îndoială.

Hopper se întoarse spre Yerli:

— Asta e uşor de verificat, nu Yerli?

Yerli dădu din cap:

— O să sun un prieten biolog marin la NUMA.

— Dar rămâne întrebarea, de ce? mormăi Hopper absent.

Yerli dădu din umeri:

— Dacă atacul asupra Evei a fost o conspiraţie, ar putea foarte bine să facă parte dintr-un plan de a ne înfricoşa şi de a ne forţa să anulăm misiunea.

— Da, dar avem cinci echipe diferite de cercetare a câte şase membri, care se îndreaptă toate spre sudul deşertului. Vor acoperi şase ţări, de la Sudan la Mauritania. Nimeni nu i-a forţat să ne primească. Guvernele lor au cerut ajutorul Naţiunilor Unite în găsirea unui tratament pentru ciudata maladie ce le bântuie ţările. Suntem oaspeţi veniţi la invitaţia lor, nu duşmani nedoriţi.

Yerli îl privi fix pe Hopper:

— Uiţi ceva, Frank. A existat un guvern care nu ne-a dorit.

Hopper dădu din cap întunecându-se:

— Ai dreptate. Am uitat de preşedintele Tahir din Mali. Nu s-a arătat prea încântat să ne primească în ţara lui.

— Mai degrabă generalul Kazim, spuse Yerli. Tahir e un preşedinte-marionetă. Zateb Kazim e adevărata forţă din umbră a guvernului din Mali.

— Ce are împotriva unor biologi inofensivi care nu încearcă decât să salveze vieţi? întrebă Eva.

Yerli îşi ridică palmele în sus:

— S-ar putea să nu aflăm niciodată.

— Pare o coincidenţă bizară, zise Hopper cu glas scăzut, că o mulţime de oameni, în special europeni, au dispărut cu regularitate în marea pustietate din nordul Maliului în ultimul an.

— Cum ar fi turiştii din acel safari, despre care scriu toate ziarele, zise Eva.

— Soarta lor e încă un mister, adăugă Yerli încet.

— Nu prea îmi vine să cred că e vreo legătură între tragedia aceea şi atacul asupra Evei, spuse Hopper.

— Dar dacă presupunem că generalul Kazim se află în spatele atacului asupra Evei, e logic că spionii lui au făcut săpături şi au aflat că e membră a echipei de studii biologice care urmează să plece în Mali. Dispunând de această informaţie, a ordonat asasinarea ei, ca un avertisment, pentru ca noi să nu ne apropiem de teritoriul lui.

Eva izbucni în râs:

— Cu imaginaţia ta bogată, Ismail, ar trebui să te duci la Hollywood, să scrii scenarii.

Yerli îşi încruntă sprâncenele groase:

— Cred că trebuie să fim prudenţi şi să ţinem în Cairo echipa ce urmează să plece în Mali până descâlcim toată treaba asta.

— Exagerezi, îi zise Hopper. Tu ce părere ai, Eva? Anulăm misiunea sau mergem mai departe?

— Eu sunt dispusă să risc, răspunse Eva. Dar nu pot vorbi în

numele celorlalţi membri ai echipei.
Hopper privi în podea dând din cap:
— Atunci vom cere voluntari. Nu voi anula misiunea din Mali câtă vreme sute, poate mii de oameni mor acolo din cauze inexplicabile. Voi conduce chiar eu echipa.
— Nu, Frank! exclama Eva. Dacă se întâmplă ceva rău? Eşti prea valoros ca să te pierdem.
— E datoria noastră să raportăm totul poliţiei. Nu puteţi pleca aşa, insistă Yerli.
— Fii serios, Ismail, zise Hopper impacientat. Dacă ne ducem la poliţia locală, or să ne ţină pe loc şi or să întârzie întreaga misiune. Ne-am lupta cu birocraţia o lună întreagă. Nu am de gând să mă arunc în ghearele birocraţiei din Orientul Mijlociu.
— Oamenii mei ar putea să ne ajute să trecem de birocraţie, stărui Yerli.
— Nu, zise Hopper hotărât. Vreau ca toate echipele să ia avionul spre locaţiile desemnate, conform programului.
— Atunci plecăm mâine dimineaţă, zise Eva.
Hopper dădu din cap aprobator:
— Fără întârzieri şi fără amânări. Plecăm mâine dimineaţă la prima oră.
— Le pui vieţile în pericol, murmură Yerli.
— Nu şi dacă îmi iau măsuri de asigurare.
Yerli îl privi fără să înţeleagă:
— De asigurare?
— Mă refer la o conferinţă de presă. Înainte să plecăm, îi voi chema pe toţi corespondenţii străini şi serviciile de presă din Cairo şi le voi explica proiectul nostru, punând accent pe Mali. Bineînţeles că voi menţiona şi pericolele potenţiale. După asta, dată fiind publicitatea internaţională ce va înconjura prezenţa noastră în ţara lui, generalul Kazim se va gândi de două ori înainte să pună în pericol vieţile unor oameni de ştiinţă aflaţi într-o misiune de caritate despre care ştie toată lumea.
Yerli oftă din greu:
— Sper că aşa va fi, pentru binele vostru. Sper din toată inima că aşa va fi.
Eva veni şi se aşeză lângă el:
— Totul va fi bine, îl asigura ea pe ton scăzut. Nu ni se va întâmpla nimic.
— Nu am nici o şansă să vă conving să vă răzgândiţi? Veţi pleca oricum?
— Mii de oameni vor muri dacă nu ne ducem, zise Hopper cu fermitate.
Yerli îi privi trist, apoi îşi înclină capul acceptând situaţia, palid

dintr-o dată:

— Fie ca Allah să vă protejeze, pentru că altfel veţi muri sigur.

6

Pitt aştepta în holul hotelului Nile Hilton când Eva ieşi din lift. Era îmbrăcat într-un costum de poplin cafeniu, cu sacou la un singur rând de nasturi şi pantaloni cu cute. Cămaşa era bleu, iar cravata lată albastru-închis era din mătase, cu desene negre şi aurii.

Stătea nepăsător cu mâinile la spate şi capul lăsat uşor pe un umăr, studiind o egipteancă tânără şi frumoasă, cu părul negru ca smoala, îmbrăcată într-o rochie mulată, aurie cu paiete. Trecea strălucitoare prin hol, la braţul unui bărbat care avea de trei ori vârsta ei. Vorbea foarte repede şi îşi mişca fundul generos înainte şi înapoi ca un pepene pe post de pendul.

Nimic din expresia lui Pitt nu sugera dorinţă. Privea spectacolul cu o curiozitate detaşată. Eva veni în spatele lui şi îi prinse cotul.

— Îţi place? îl întrebă zâmbind.

Pitt se întoarse şi o privi cu cei mai verzi ochi pe care ea îi văzuse vreodată, îi arunca un zâmbet de-abia schiţat pe care Eva îl găsi irezistibil.

— E *într-adevăr* o apariţie ieşită din comun.

— E genul tău?

— Nu, eu prefer femeile tăcute şi inteligente.

Vocea lui era profundă şi mângâietoare, gândi ea. Împrăştia un vag miros de colonie, nu dintre cele pătrunzătoare lansate de companiile franţuzeşti de parfumuri pentru anumite case de modă, ci o aromă mult mai masculină.

— Se poate.

Se înroşi la faţă şi îşi coborî ochii fără să vrea.

— Plec cu avionul mâine dimineaţă în zori, aşa că trebuie să mă culc devreme.

Doamne, e îngrozitor, îşi spuse ea. Mă port ca o şcolăriţă care se întâlneşte cu partenerul ei pentru balul de absolvire.

— Mare păcat! Plănuisem să petrecem toată noaptea împreună şi să îţi arăt toate locurile de pierzanie din Cairo. Cele exotice, nefrecventate de turişti.

— Vorbeşti serios?

Pitt izbucni în râs:

— Nu chiar. De fapt, mă gândisem să luăm masa aici în hotel şi să nu ieşim în oraş. Prietenii tăi s-ar putea să-şi fii băgat în cap să încerce din nou ceva.

Ea privi în jur prin holul aglomerat:

— Hotelul e plin. Am avea noroc dacă am găsi o masă.

— Am făcut rezervare, zise Pitt luând-o de mână şi conducând-o în liftul ce urma să îi ducă la restaurantul luxos de la ultimul etaj al hotelului.

Ca tuturor femeilor, Evei îi plăceau bărbaţii cu iniţiativă. Îi plăcu şi felul cum o ţinu de mână, uşor dar ferm, tot drumul spre restaurant.

Ospătarul-şef îi conduse la o masă de lângă fereastră, de unde aveau o vedere splendidă a oraşului Cairo şi a Nilului. Un univers de lumini sclipea în ceaţa serii. Podurile peste râu erau pline de maşini care claxonau şi apoi dădeau năvală pe străzi, amestecându-se cu căruţele ce transportau marfă şi trăsurile turiştilor.

— Dacă nu cumva vrei un cocteil înainte, zise Pitt, îţi sugerez să bem doar vin.

Eva consimţi din cap şi îi zâmbi mulţumită:

— Nu am nimic împotrivă. Alege tu şi felurile de mâncare.

— Îmi plac sufletele aventuroase, zâmbi el studiind o clipă lista de vinuri. Vom încerca o sticlă de Grenaclis Village.

— Foarte bună alegere, zise chelnerul. E unul dintre cele mai bune vinuri seci locale.

Pitt comandă apoi ca aperitiv vinete cu sos din seminţe de susan, o specialitate pe bază de iaurt numita *leban zabadi*, o tavă cu murături şi un coş cu pâine albă integrală.

După ce vinul fu adus şi turnat, Pitt ridică paharul:

— Să aveţi o expediţie de teren în siguranţă şi plină de succes. Şi să găsiţi toate răspunsurile.

— La fel şi pentru studiul tău, zise ea şi ciocniră paharele, apoi în ochii ei apăru o expresie ciudată. Ce cauţi tu de fapt?

— Vechi vase naufragiate. Unul în special. Un vas pentru ceremonii funerare.

— Sună fascinant. Cunosc persoana?

— Un faraon din Vechiul Regat pe nume Menkura sau Mycerinus, dacă preferi denumirea grecească. A domnit în timpul celei de-a Patra Dinastii şi a construit cea mai mică dintre cele trei piramide de la Giza.

— N-a fost înmormântat în piramida lui?

— În 1830, un colonel din armata britanică a găsit un cadavru în sarcofagul din camera funerară, dar analiza rămăşiţelor a scos la iveală faptul că aparţineau perioadei greceşti sau romane.

Aperitivele fură aduse şi ei le priviră cu poftă. Înmuiară felii de vinete prăjite în sosul din susan şi le gustară cu murături. Chelnerul rămase în aşteptare şi Pitt comandă felul principal.

— Ce te face să crezi că Menkura se află în râu? întrebă Eva.

— Inscripţiile hieroglifice de pe o piatră descoperită recent într-o veche carieră de piatră de lângă Cairo arată că vasul lui funerar a luat

foc şi s-a scufundat în râu, între străvechea capitala Memphis şi piramida lui mortuara de la Giza. Piatra mai indică şi că adevăratul sarcofag, în care se afla mumia lui şi o mare cantitate de aur, nu a fost niciodată recuperat.

Sosi şi iaurtul, gros şi cremos. Eva îl privi ezitând.

— Gustă, o îndemnă Pitt. Acest *leban zabadi* o să te facă nu numai să nu-ţi mai placă iaurtul american, dar îţi va regla şi digestia.

— Te încheagă la stomac, vrei să spui.

Îşi plimbă lingura prin iaurt şi gustă puţin. Impresionată, începu să mănânce lingură după lingură.

— Şi ce se întâmplă dacă găseşti vasul? Aurul îţi rămâne ţie?

— Nu prea, răspunse Pitt. În momentul în care instrumentele noastre de detecţie descoperă ceva promiţător, marcăm locul şi îi chemăm pe arheologii de la Organizaţia Egipteană pentru Antichităţi. După ce obţin fondurile necesare, oamenii lor încep excavările sau, în cazul ăsta, dragările în căutare de relicve.

— Dar vasul nu se află pe fundul fluviului? întrebă Eva.

Pitt clătina din cap:

— Aluviunile ultimelor patruzeci şi cinci de secole au acoperit şi îngropat toate rămăşiţele.

— Cât de adânc crezi că e îngropat?

— Nu pot să spun cu precizie. Înscrisurile istorice şi arheologice egiptene arată că principalul canal de pe porţiunea de fluviu unde facem cercetările s-a mutat cu aproximativ o sută de metri spre est din anul 2400 î.Hr. Dacă se afla pe uscat lângă un mal, poate fi oriunde de la trei la zece metri sub nisip şi pământ.

— Mă bucur că te-am ascultat, iaurtul ăsta e bun.

Apăru chelnerul ducând cu dexteritate o tavă mare de argint pe care se aflau farfurii ovale. Li se aduseră frigărui condimentate de miel la grătar şi raci fripţi pe jar care se serveau împreună cu spanac fiert şi pilaf de vită asezonat cu stafide şi nuci. După ce se consultă cu chelnerul foarte atent şi chiar un pic prezumţios, Pitt comandă câteva sosuri aromate pentru antreuri.

— Deci ce fel de maladii ciudate vei investiga în deşert? întrebă Pitt, după ce bunătăţile aburinde le fură puse în farfurii.

— Informaţiile venite din Mali şi Nigeria sunt prea sumare ca să putem trage vreo concluzie. Există zvonuri că există simptome clasice de toxiinfecţie. Defecte congenitale, convulsii, atacuri, comă şi deces. Mai există şi rapoarte despre tulburări psihice şi comportamente bizare. Mielul ăsta e foarte gustos.

— Încearcă şi sosurile. Cel de zmeură fermentată merge foarte bine cu mielul.

— Din ce-o fi cel verde.

— Nu ştiu sigur. E dulce şi iute la gust. Înmoaie racii în el.

— Delicios, zise Eva. Totul e minunat. În afară de spanac. Are un miros foarte puternic.

— E numit *moulukeyeh*. Trebuie să îi prinzi gustul. Dar să ne întoarcem la toxiinfecţii... ce fel de comportamente bizare?

— Oameni care îşi smulg părul, se dau cu capul de pereţi, îşi bagă mâinile în foc. Aleargă dezbrăcaţi în patru labe ca animalele şi îşi mănâncă morţii de parcă s-ar fi transformat brusc în canibali. E bun pilaful ăsta. Cum e numit?

— *Khalta.*

— Mi-ar plăcea să iau reţeta de la bucătar.

— Cred că se poate aranja, zise Pitt. Am auzit bine? Cei contaminaţi se hrănesc cu carne de om?

— Reacţiile lor depind mult de cultura din care se trag, zise Eva mâncând cu poftă din *khalta.* Oamenii din ţările lumii a treia, de exemplu, sunt mult mai obişnuiţi cu masacrarea animalelor decât cei din Europa şi din Statele Unite. E adevărat că trecem din când în când pe lângă un animal mort pe şosea, dar ei văd tot timpul animale jupuite de piele atârnând în pieţe sau îşi privesc taţii cum măcelăresc capre sau oi. Copiii sunt învăţaţi de mici să prindă şi să ucidă iepuri, veveriţe sau păsări, apoi le jupoaie şi le scot măruntaiele ca să le frigă la grătar. Cruzimea primitivă şi vederea sângelui şi a intestinelor sunt fapte de fiecare zi pentru cei săraci. Trebuie să ucidă ca să supravieţuiască. Iar când cantităţi foarte mici de toxine mortale sunt digerate şi absorbite în sânge timp îndelungat, organele încep să li se deterioreze – creierul, inima şi ficatul, intestinele, chiar şi codul genetic. Simţurile le amorţesc şi devin schizofrenici. Are loc dezintegrarea codurilor şi a standardelor morale. Nu mai funcţionează ca nişte fiinţe umane normale. Pentru ei, să ucidă şi să omoare o rudă pare brusc la fel de normal ca sucirea gâtului unui pui şi pregătirea lui pentru masa de seară. Îmi place la nebunie sosul ăsta condimentat.

— E foarte bun.

— În special cu *khalta.* Noi, cei din lumea civilizată, cumpărăm de la supermarket carnea gata feliată. Nu vedem cum vitelor li se sfărâmă capul cu ciocanul electric sau cum li se taie gâtul oilor şi porcilor. Noi pierdem toată distracţia. Aşa că suntem mai predispuşi la teamă, anxietate şi depresie. Mai sunt unii care încep să tragă în stânga şi în dreapta şi îşi omoară vecinii într-o criză de furie, dar nu ajungem niciodată să mâncăm pe cineva.

— Ce tip de toxină exotică ar putea cauza astfel de probleme o întrebă Pitt.

Eva îşi goli paharul şi aşteptă până când chelnerul îi turnă altul.

— Nu e neapărată nevoie să fie exotică. Chiar şi o infecţie obişnuită ca aceea cu plumb ne poate determina să facem lucruri stranii. Mai determină de asemenea spargerea vaselor capilare şi înroşirea

globului ocular.

— Ai loc şi pentru desert?

— Totul e atât de bun, că o să fac loc.

— Cafea sau ceai?

— Cafea americană.

Pitt îi făcu semn chelnerului, care se repezi spre ei ca un schior atacând zăpadă proaspătă.

— Un *Um Ali* pentru doamna şi două cafele. Una americană şi una egipteană.

— Ce e *Um Ali*? întrebă Eva.

— O prăjitură cu lapte şi acoperită cu muguri de ananas, care se serveşte caldă. Calmează stomacul după o masă grea.

— Pare foarte potrivit.

Pitt se rezemă de spătarul scaunului cu o expresie preocupată pe faţa colţuroasă.

— Spuneai că ai avion mâine. Încă mai intenţionezi să te duci în Mali?

— Încă mai joci rolul protectorului?

— Călătoria prin deşert e o treabă periculoasă. Căldura nu va fi singurul tău duşman. E cineva acolo care vrea să te omoare, pe tine şi pe colegii tăi.

— Iar cavalerul meu în armură strălucitoare nu va fi acolo să mă salveze, zise ea cu o notă de sarcasm. Nu mă sperii. Pot să-mi port de grijă.

Pitt o privi lung şi ea îi observă tristeţea din ochi:

— Nu eşti singura femeie care a zis asta şi a sfârşit la morgă.

Într-o sală de bal dintr-o altă parte a hotelului, doctorul Frank Hopper tocmai încheia conferinţa de presă. Totul ieşise foarte bine. O mică armată de corespondenţi reprezentând ziare din tot Orientul Mijlociu şi patru servicii internaţionale de presă îl asaltau cu întrebări sub lumina puternică a camerelor televiziunii locale egiptene.

— Cât de mult s-a extins poluarea mediului, domnule doctor Hopper întrebă o femeie de la Reuters.

— Nu vom şti până când echipele noastre nu vor ajunge pe teren să studieze răspândirea contaminării.

Un bărbat cu un reportofon flutură din mână:

— Ştiţi care este sursa contaminării?

Hopper clătina din cap:

— În momentul de faţă, nu avem idee de unde vine.

— Există vreo posibilitate să fie din cauza proiectului francez de detoxificare solară din Mali?

Hopper se îndreptă spre o hartă a părţii de sud a Saharei aşezată pe un suport mare şi luă un băţ. Arătă spre regiunea pustie de deşert

din partea de nord a Maliului.

— Proiectul francez este localizat aici, la Fort Foureau, la peste două sute de kilometri de cea mai apropiata arie de contaminare. Prea departe ca să reprezinte o sursă directă.

Se ridică un corespondent german de la *Der Spiegel:*

— Poluarea n-ar putea fi purtată de vânt?

Hopper clătină din cap:

— Imposibil.

— Cum puteţi fi atât de sigur?

— În timpul stadiilor de proiectare şi construcţie, eu şi colegii mei de la Organizaţia Mondiala a Sănătăţii am fost consultaţi în fiecare fază de inginerii de la Massarde Entreprises de Solaire Energie. Toate deşeurile periculoase sunt distruse prin intermediul energiei solare şi transformate în vapori inofensivi. Tot procesul e monitorizat constant. Nu rămân nici un fel de emisii toxice care să fie purtate de vânt şi să infecteze oamenii la sute de kilometri distanţă.

Un reporter de la televiziunea egipteană îi împinse în faţă un microfon:

— Beneficiaţi de cooperarea ţărilor din deşert la care intenţionaţi să participaţi?

— Majoritatea ne aşteaptă cu braţele deschise, răspunse Hopper.

— Aţi menţionat mai devreme că preşedintele Tahir al Maliului nu s-a arătat prea dornic să permită cercetătorilor dumneavoastră să intre în ţară.

— E adevărat, dar sper că se va răzgândi când vom ajunge la faţa locului şi îi vom demonstra intenţiile noastre umanitare.

— Aşadar nu credeţi că vă puneţi vieţile în pericol amestecându-vă în treburile guvernului condus de preşedintele Tahir?

Vocea lui Hopper începu să dea semne de mânie:

— Adevăratul pericol este felul de a gândi al consilierilor săi. Ignoră boala ca şi cum n-ar exista, dacă nu o recunosc oficial.

— Dar credeţi că e bine ca echipa dumneavoastră să străbată Maliul fără pază? întrebă corespondenta de la Reuters.

Hopper zâmbi cu viclenie. Întrebările se îndreptau în direcţia sperată de el.

— Dacă se întâmplă vreo tragedie, contez pe dumneavoastră, doamnelor şi domnilor ziarişti, să investigaţi şi să îi demascaţi în faţa întregii lumi pe cei vinovaţi.

După cină, Pitt o conduse pe Eva până în faţa camerei de hotel. Ea îşi căuta nervoasă cheia, nesigură pe ea. Avea un motiv perfect să îl invite înăuntru, îşi spuse. Îi era datoare şi îl dorea. Dar era o femeie de modă veche şi nu putea să sară în pat cu toţii bărbaţii care îi ieşeau în cale, chiar dacă acesta îi salvase viaţa.

Pitt observă roşeaţa uşoară care îi acoperise gâtul şi urca spre faţă. O privi în ochi. Erau la fel de albaştri precum cerul de deasupra mărilor Sudului. O luă pe după umeri şi o trase spre el cu blândeţe. Ea se încordă puţin, dar nu se împotrivi.

— Amână-ţi plecarea.

Ea îşi feri privirea:

— Nu pot.

— S-ar putea să nu ne mai vedem.

— Sunt legată de munca mea.

— Şi când ai să termini?

— Am să mă întorc acasă, la familia mea în Pacific Grove, California.

— O zonă foarte frumoasă. Am participat de mai multe ori cu o maşină clasică la Concours d'Elegance de pe Pebble Beach.

— E minunat acolo în iunie, zise ea cu vocea tremurătoare.

El zâmbi:

— Atunci rămâne să ne vedem în Golful Monterey.

Parcă s-ar fi împrietenit în timpul unui voiaj pe ocean, un scurt interludiu care sădise sămânţa unei atracţii reciproce. O sărută uşor şi se dădu înapoi.

— Ai mare grijă de tine. Nu vreau să te pierd. Se întoarse şi porni spre lift.

7

De secole şi secole, egiptenii şi vegetaţia lor se luptă să îşi menţină teritoriul câştigat între apele albastre-cenuşii ale Nilului şi nisipurile galbene-maronii ale Saharei. Străbătând o suprafaţă de 6500 de kilometri de la izvorul său din Africa Centrală şi până la Mediterana, Nilul este singurul fluviu din lume care curge spre nord. Străvechi, prezent dintotdeauna şi viu, Nilul e la fel de străin în peisajul arid nord-african, cum ar fi şi în atmosfera încinsă de pe planeta Venus. Sezonul de arşiţă sosise de-a lungul apelor sale. Căldura venea în valuri şi se aşeza deasupra apei ca o pătură înăbuşitoare trasă dinspre vastul deşert, ce se întindea la vest. Soarele apunea la orizont, încins ca jăraticul, aducând o uşoară briză ce părea ieşită din gura unui furnal.

Seninătatea trecutului se întâlni cu tehnologia prezentului, când o felucă latină cu vele, condusă de patru băieţi tineri, trecu pe lângă un vas suplu de cercetare, încărcat cu echipament electronic de ultima oră. Nepărând deloc deranjaţi de căldură, băieţii râdeau şi făceau semne cu mâinile spre vasul de culoare turcoaz ce se îndrepta în direcţie opusă în josul râului.

Pitt ridică ochii de pe ecranul video de înaltă rezoluţie al camerei subacvatice şi le răspunse la salut printr-un hublou mare. Cuptorul de afară nu îl supăra deloc. Vasul de cercetare era dotat cu aer condiţionat şi el stătea confortabil în faţa aparatelor de detecţie computerizate sorbind dintr-un pahar ceai cu gheaţă. Privi feluca doar câteva clipe, aproape invidios pe băieţii care se agitau pe puntea îngustă întinzând vela ca să prindă adierea ce sufla în susul râului.

Apoi se întoarse din nou spre monitor, pe ecranul căruia începuseră să apară mai multe linii neregulate, în culori vii, semnalând o anomalie. Senzorul vertical al scannerului subacvatic înregistra un contact în adâncuri, sub aluviunile de pe fundul râului. La început doar un punct micuţ, dar, pe măsură ce imaginea era mărită automat, apăru încet conturul unui vas străvechi.

— Apare ţinta, raportă Pitt. Marcheaz-o cu numărul nouăzeci şi patru.

Al Giordino introduse un cod pe pupitrul de comandă. Imediat se ivi configuraţia râului împreună cu punctele de reper artificiale şi cu trăsăturile naturale de dincolo de ţărm. Un alt cod şi sistemul satelit de localizare cu laser indică cu mare acurateţe poziţia exacta a imaginii în relaţie cu împrejurimile.

— Numărul nouăzeci şi patru a fost introdus şi înregistrat, anunţă Giordino.

Scund, brunet şi compact ca un butoi de ciment, Albert Giordino avea ochi căprui pătrunzători, ce priveau fix de sub o coamă sălbatică de păr negru creţ. Cu o barbă lungă şi un sac de jucării, îşi spunea el adesea Al Giordino ar fi putut juca rolul unui Moş Crăciun etrusc mai tinerel. Teribil de rapid pentru cât era de musculos, se putea lupta ca un tigru, dar se zbătea într-o agonie teribilă dacă era forţat să stea de vorbă cu femeile. Giordino şi Pitt se cunoşteau din liceu, jucaseră fotbal la Academia de Aviaţie şi luptaseră în Vietnam în ultimele zile ale războiului. La un moment dat, la cererea amiralului James Sandecker, directorul general al NUMA, fuseseră transferaţi la agenţie temporar, dar împliniseră nouă ani de când lucrau aici.

Nici unul nu îşi amintea de câte ori îşi salvaseră viaţa unul altuia sau, cel puţin, preveniseră o situaţie foarte jenantă cauzată de obicei de vreo năzbâtie nebunească. Escapadele lor de deasupra şi de dedesubtul mării deveniseră legendare, aducându-le o faimă de care s-ar fi putut lipsi.

Pitt se aplecă şi îşi concentra atenţia asupra unui ecran izometric digital. Computerul roti imaginea tridimensională, etalând nava îngropată în cele mai fine detalii. Imaginea şi dimensiunile acesteia erau înregistrate şi comunicate unui procesor de date, unde erau comparate cu informaţiile cunoscute despre bărcile Egiptului antic de pe Nil. În câteva secunde, computerul analiză profilul şi dădu

verdictul. Datele despre construcţia vasului apărură în partea de jos a ecranului.

— Se pare că avem aici un cargobot din Dinastia a Şasea, citi Pitt. A fost construit cândva între anii 2000 şi 2200 î.Hr.

— În ce stare e? întrebă Giordino.

— Destul de bună. Ca şi celelalte pe care le-am găsit, s-a păstrat bine sub mâl. Carena şi chila sunt intacte şi pot să disting catargul prăbuşit pe punte. La ce adâncime e?

Giordino studie ecranul de localizare:

— E sub doi metri de apă şi opt metri de mâl.

— Ceva metalic?

— Detectorul cu protoni n-a identificat nimic.

— Nu e de mirare, dacă ne gândim că fierul nu a fost cunoscut în Egipt până în secolul al XII-lea î.Hr. Ce spune scanarea neferoasă?

Giordino răsuci un buton pe pupitrul de comandă:

— Nu cine ştie ce. Câteva piese din bronz. Probabil că e o epavă abandonată.

Pitt studie imaginea vasului care se scufundase în râu acum aproape patruzeci de secole.

— Fascinant cum forma vaselor a rămas practic neschimbată de trei mii de ani.

— Ţine de arta lor.

Pitt se uită la el:

— Artă?

— N-ai observat niciodată că stilul lor de artă a rămas neschimbat de la Dinastia întâi până la cea de-a Treizecea? întrebă Giordino dându-şi importanţă. Chiar şi poziţiile corpului rămân statice. Ce naiba, în tot timpul ăla n-au aflat că pot să reprezinte ochiul uman din profil desenându-l pe jumătate? Dacă vorbim de tradiţii, egiptenii au fost maeştri în aşa ceva.

— De când ai devenit expert în egiptologie?

Giordino ridică din umeri cu o privire atotcunoscătoare:

— M-am informat pe ici şi colo.

Pitt nu se lăsa păcălit. Giordino avea o percepţie ascuţită a detaliilor. Nu îi scapă nimic, dovada observaţia sa despre arta egipteană care trecea neobservată de nouăzeci şi nouă la sută dintre turişti şi nu era menţionată în nici un ghid.

Giordino îşi termină berea şi îşi trecu sticla rece peste frunte, îndreptă un deget spre epavă în timp ce vasul lor trecea mai departe şi imaginea începea să dispară de pe ecran.

— Greu de crezut că am găsit nouăzeci şi patru de epave după ce am cercetat doar două mile de râu. Chiar şi câte trei, grămadă unele peste altele.

— Nu e aşa de greu, dacă te gândeşti de câte mii de ani se

navighează pe Nil, zise Pitt. Vase aparţinând tuturor civilizaţiilor aveau noroc dacă rezistau douăzeci de ani fără să piară în furtuni, incendii sau coliziuni. Cele care au supravieţuit s-au degradat de cele mai multe ori din cauza neglijenţei. Între deltă şi Khartoum, Nilul are mai multe vase scufundate pe kilometru pătrat decât în oricare altă parte pe pământ. Din fericire pentru arheologii, epavele au fost acoperite cu mâl şi s-au păstrat. Ar mai putea rezista foarte bine încă patru mii de ani înainte să fie excavate.

— Nici o urmă de încărcătură, zise Giordino uitându-se peste umărul lui Pitt spre vasul care dispărea. Cum ai zis şi tu, probabil că nu le-a mai fost folositoare şi proprietarii au lăsat-o să se deterioreze până s-a scufundat.

Pilotul bărcii de cercetare, Gary Marx ţinea un ochi aţintit pe sonda ultrasunet, iar celălalt spre râu. Blond, înalt, cu ochi albaştri limpezi, nu avea pe el decât pantaloni scurţi, sandale şi o pălărie de paie de fermier, întoarse puţin capul şi vorbi din colţul gurii:

— Cu ăsta încheiem cursa în josul curentului, Dirk.

— Bine, răspunse Pitt. Întoarce şi ţine cât poţi de aproape de ţărm.

— Aproape că atingem fundul şi acum, zise Marx nepăsător. Dacă ne apropiem mai mult, va trebui să remorcăm vasul cu tractorul.

— Să nu ne isterizăm, zise Pitt sec. Întoarce, mergi cât mai aproape de mal şi ai grijă să nu distrugem senzorul.

Marx întoarse expert vasul spre canalul principal şi îl aduse paralel cu ţărmul la o distanţă de nu mai mult de cinci sau şase metri. Imediat, senzorii detectară altă epavă. Computerul stabili că era vasul personal al unui nobil din Regatul Mijlociu, undeva între 2040 şi 1786 î.Hr.

Carena era mai îngustă decât cea a vaselor de transport şi pe puntea de la pupa se afla o cabină. Observară rămăşiţele unei balustrade mergând în jurul punţii. Vârfurile stâlpilor de sprijin păreau să fie sculptaţi în formă de capete de leu. La babord avea o gaură mare, ceea ce sugera că se scufundase după ce se lovise de o altă navă.

Mai descoperiră şi înregistrară încă opt nave antice sub mâl înainte ca senzorii să facă marea descoperire.

Pitt se îndreptă brusc de spate concentrându-se asupra imaginii de pe monitor, mult mai mare decât cele anterioare.

— Avem un vas regal! strigă el.

— Îi marchez poziţia, răspunse Giordino. Eşti sigur că scrie *faraon* pe el?

— Se vede clar. Uită-te şi tu.

Giordino studie imaginea care se mărea din ce în ce mai mult. Nici urmă de catarg. E atât de mare, încât nu poate fi decât a unui cap încoronat.

Carena era lungă, îngustându-se uşor spre capete. Etrava de la pupa era sculptată în formă de cap de şoim, reprezentându-l pe zeul egiptean Horus, dar partea din faţă a prorei lipsea. Imaginea mărită afişată de computer arăta că laturile carenei erau decorate cu peste o mie de hieroglife cioplite. Mai exista o cabină regală şi ea ornamentată. Din carenă încă mai ieşea ce rămăsese din rame. Cârma masivă semăna cu o vâslă uriaşă de canoe şi era fixată de o latură a pupei. Însă atracţia cea mai mare o reprezenta forma dreptunghiulară aşezată pe o platformă în centrul navei. Şi pe aceasta erau săpate sculpturi.

Amândoi bărbaţii îşi ţinură respiraţia în timp ce computerul lucra mai departe. Apoi apăru profilul pe ecran.

— Un sarcofag de piatră, izbucni Giordino cu un entuziasm necaracteristic. Avem un sarcofag.

Se grăbi spre pupitrul de comandă şi verifică afişajele.

— Scanarea neferoasă indică mari cantităţi de metal în zona cabinei şi a sarcofagului.

— Aurul faraonului Menkura, şopti Pitt.

— Ce data avem?

— 2600 î.Hr. Data şi configuraţia se potrivesc la fix, zise Pitt zâmbind larg. Iar analiza computerului arată că există lemn carbonizat în partea din faţă, indicând faptul că prora a ars.

— Înseamnă că am găsit vasul de înmormântare al lui Menkura.

— Aşa zic şi eu, spuse Pitt cu o expresie euforică.

Marx ancoră vasul de cercetare direct deasupra locului unde se afla epava. În următoarele şase ore, Pitt şi Giordino supuseră vasul funerar unei serii de teste şi scanări electronice, acumulând o mulţime de date pentru autorităţile egiptene despre starea şi poziţia ei.

— Doamne, cât aş vrea să pot introduce o cameră în cabină şi în sarcofag!

Giordino deschise încă o bere, dar era atât de entuziasmat, că uită să bea din ea.

— Coşciugele din interiorul sarcofagului s-ar putea să fie intacte, zise Pitt. Dar probabil că umezeala a putrezit mumia. Cât despre vestigii... cine poate spune? Ar putea egala comorile lui Tutankhamon.

— Menkura a fost un nabab mult mai mare decât regele Tutankhamon. Probabil că şi-a luat destule cu el pentru viaţa de apoi.

— Noi n-o să vedem nimic, zise Pitt întinzându-şi braţele spre tavanul cabinei. O să fim morţi de mult până când egiptenii o să găsească fondurile ca să dezgroape şi să ducă epava la muzeul din Cairo.

— Avem vizitatori, îi alertă Marx. Un vas de patrulare egiptean se apropie din josul râului.

— Zvonurile circulă repede pe aici, zise Giordino uimit. Cine le-o fi vândut pontul?

— E o patrulă de rutină, zise Pitt. Vor trece pe lângă noi prin mijlocul canalului.

— Vin drept spre noi, îi avertiză Marx.

— Patrulă de rutină, n-am ce spune, mormăi Giordino.

Pitt se ridică şi scoase un dosar dintr-un dulap.

— Le place să-şi bage nasul peste tot şi vor să ne verifice. Mă duc să îi întâmpin pe punte cu aprobările de la biroul de antichităţi.

Ieşi din cabină în arşiţa de afară şi se opri pe puntea de la pupa. Spuma făcută de prora navei de patrulare se potoli, iar zumzăitul metalic al motoarelor diesel se estompă şi vasul cenuşiu închis se opri la mai puţin de un metru distanţă.

Pitt se prinse de balustradă când curentul zgâlţâi vasul de cercetare. Privi calm cum doi marinari, purtând uniforma marinei egiptene, se aplecară peste bord ţinând vasul pe loc cu căngi. Îl zări pe căpitan în timonerie şi fu uşor surprins văzând că acesta îl saluta prieteneşte cu mâna, dar nu face nici o încercare să vină la bord. Surpriza lui crescu şi mai mult când un omuleţ slăbănog sări peste bord şi ateriză pe punte la picioarele lui. Se uită la el uluit:

— Rudi! De unde naiba ai apărut?

Rudi Gunn, directorul-adjunct al NUMA, îi zâmbi larg şi îi strânse mâna cu entuziasm:

— Din Washington. Am aterizat pe aeroportul din Cairo cu mai puţin de o oră în urmă.

— Ce te aduce pe Nil?

— Amiralul Sandecker m-a trimis să vă scot pe tine şi pe Al din proiect. Un avion al NUMA ne aşteaptă în portul Harcourt. Ne întâlnim cu amiralul acolo.

— Unde e portul Harcourt? întrebă Pitt fără nici un interes.

— În Nigeria, în delta râului Niger.

— Ce e cu graba asta? Puteai să ne anunţi prin satelit. De ce te-ai deranjat să vii în persoană?

Gunn dădu din mâini:

— N-aş putea să spun. Amiralul nu mi-a spus motivul urgenţei. Dacă Rudi Gunn nu ştia ce cloceşte Sandecker, nimeni nu ştia.

Era un bărbat subţire, cu umeri şi şolduri înguste. Extrem de competent, un maestru al logisticii, Gunn absolvise Academia de marină din Annapolis şi fusese comandant în marina militară. Venit să lucreze la NUMA în aceeaşi perioadă cu Pitt şi Giordino, Gunn privea lumea prin ochelarii groşi cu rame de baga, iar buzele lui erau tot timpul schimonosite într-un zâmbet caustic. Giordino îl asemăna cu un agent al fiscului pe cale să se repeadă asupra următoarei victime.

— Ţi-ai ales momentul ideal, zise Pitt. Vino înăuntru. Vreau să-ţi

arăt ceva.
Giordino stătea cu spatele la cabină când intrară Pitt şi Gunn:
— Ce voiau indivizii ăia? întrebă el iritat.
— Să te vadă mort, răspunse Gunn râzând.
Giordino se răsuci şi îl recunoscu surprins pe bărbatul micuţ:
— Pentru numele lui Dumnezeu! exclama el, apoi se ridică şi îi strânse mâna lui Gunn. Ce cauţi aici?
— Am venit să vă transfer la un alt proiect.
— Ţi-ai ales momentul ideal.
— Exact asta i-am spus şi eu, rânjii Pitt.
— Bună ziua, domnule Gunn, îl salută Gary Marx băgându-şi capul în cabină. Ne bucurăm să va avem la bord.
— Bună, Gary.
— Sunt şi eu transferat?
Gunn clătină din cap:
— Nu, tu trebuie să rămâi aici. Dick White şi Stan Shaw vor sosi mâine să îi înlocuiască pe Dirk şi pe Al.
— E o pierdere de timp, zise Marx. Suntem aproape să punem punct.
Gunn se uită o clipă întrebător la Pitt, apoi înţelese şi făcu ochii mari:
— Vasul funerar al faraonului, murmură el. L-aţi găsit?
— Am avut noroc, admise Pitt. Şi încă în a doua zi de căutare.
— Unde? izbucni Gunn.
— Stai pe el, ca să zic aşa. Zace la nouă metri sub chila noastră.
Pitt îi arătă modelul izometric digital al epavei pe monitorul computerului. Orele petrecute pentru perfecţionarea imaginii color dăduseră roade şi puteau vedea acum în amănunt fiecare metru pătrat al navei vechi de secole.
— Incredibil, şopti Gunn cu veneraţie.
— Am mai înregistrat şi localizat alte peste o sută de epave, datând între anii 2800 şi 1000 î.Hr., zise Giordino.
— Vă felicit pe toţi trei, le spuse Gunn cu căldură. Aţi reuşit un lucru extraordinar. Demn de cărţile de istorie. Guvernul egiptean o să vă acopere cu medalii.
— Şi amiralul? întrebă Giordino scurt. El ce are pentru noi?
Gunn îşi luă ochii de pe monitor şi se întoarse spre ei cu faţa dintr-odată extrem de serioasă:
— O treabă infectă, presupun.
— Nu a făcut nici o aluzie? insistă Pitt.
— Nimic clar, zise Gunn uitându-se în tavan. Când l-am întrebat ce e cu urgenţa asta, mi-a recitat versuri. Nu îmi amintesc cuvintele exact. Ceva despre umbra unui vas şi ape roşii fermecate.
Pitt recită:

„Îşi râdea de marea vrăjmaşă
Ca promoroaca de aprilie;
Dar în locul unde umbra uriaşă a vasului se întindea,
Apa fermecată ardea împietrită şi roşie.”

— E o strofă din *Poemul bătrânului marinar*, de Samuel Taylor Coleridge.

Gunn îl privi pe Pitt cu înnoit respect:

— Nu ştiam că te pricepi la poezie.

Pitt începu să râdă:

— Am memorat câteva versuri, asta e tot.

— Mă întreb ce e în mintea diabolica a lui Sandecker, zise Giordino. Nu îi stă în fire să se exprime criptic.

— Nu, întări Pitt trepidând de nelinişte. Nu îi stă deloc în fire.

8

Pilotul elicopterului aparţinând Massarde Enterprises zbura la nord-est de capitala Bamako. Timp de două ore şi jumătate, vasta pustietate se întinse dedesubt ca un peisaj dintr-o miniatură lipit pe un pergament. După două ore, observă că razele soarelui se reflectau în nişte şine de oţel din depărtare. Viră şi merse de-a lungul căii ferate, care părea să nu ducă nicăieri.

Calea ferată, terminată doar cu o lună în urmă, se sfârşea în dreptul unei structuri imense pentru detoxificarea solară a deşeurilor din inima deşertului malian. Fusese denumită Fortul Foureau, după numele unui fort al Legiunii Străine abandonat de mult, aflat la câţiva kilometri distanţă. De la locul proiectului, calea ferată mergea o mie şase sute de kilometri aproape în linie dreaptă, dincolo de graniţa Mauritaniei, terminându-se la portul Cape Tafarit de la Oceanul Atlantic.

Generalul Kazim privi din interiorul luxos al elicopterului care zbura deasupra unui tren lung format din containere sigilate pentru deşeuri periculoase, trase de două locomotive diesel. Trenul se întorcea în Mauritania după ce îşi golise încărcătura mortală.

Zâmbi cu şiretenie, îşi întoarse privirea de la vagoane şi dădu din cap către steward care îi umplu din nou paharul cu şampanie şi îi oferi o tavă cu antreuri.

Francezilor, reflecta Kazim, nu le lipsesc niciodată şampania, trufele şi pateul. Îi considera o rasă izolată care nu încercase decât cu jumătate de inimă să construiască şi să menţină un imperiu. Ce suspin colectiv de uşurare trebuie să fi scos cetăţenii, gândi el, când fuseseră

forţaţi să renunţe la avanposturile pe care le deţineau în Africa şi în Orientul îndepărtat. În adâncul sufletului, îl înfuria faptul că francezii nu dispăruseră total din Mali. Deşi jugul colonial le fusese smuls în 1960, francezii îşi menţinuseră influenţa şi supravegheau atent economia ţării, exercitând un control puternic asupra unor sectoare ca mineritul, transportul şi energia. Mulţi oameni de afaceri francezi investeau masiv în întreprinderi din Mali. Dar nici unul nu îşi înfipsese lopata de investitor atât de adânc în nisipurile Saharei ca Yves Massarde.

Cândva un as al comerţului exterior francez, Massarde strânsese o avere frumuşică pe lângă, folosindu-şi contactele şi influenţa ca să preia şi să ridice corporaţii vest-africane în suferinţă. Fiind un negociator dur şi abil, metodele lui erau necruţătoare şi se zvonea că nu se dădea în lături să folosească tactici de intimidare pentru a încheia o afacere. Averea lui era estimată între două şi trei miliarde de dolari, iar proiectul de eliminare a deşeurilor periculoase din Fortul Foureau în Sahara era bijuteria imperiului său.

Elicopterul ajunse deasupra amplului complex şi pilotul se învârti puţin în aer pentru a-i oferi lui Kazim o imagine completă a perimetrului de detoxificare solară, împreună cu câmpurile sale vaste de oglinzi parabolice ce colectau energia solară şi o trimiteau unor receptori de focalizare, creând un număr incredibil de şaizeci de mii de sori cu temperaturi de până la 5000 de grade Celsius. Energia fotonică supraîncălzită era direcţionată apoi către reactori fotochimici care distrugeau moleculele chimicalelor periculoase.

Generalul mai văzuse totul de câteva ori şi îl interesa mai mult să muşte iar dintr-un pateu de gâscă cu trufe. Tocmai îşi termina cel de-al şaselea pahar de şampanie Veuve Clicquot, când elicopterul ateriză uşor pe rampa din faţa birourilor tehnice.

Kazim coborî şi îl salută pe Felix Verenne, asistentul personal al lui Massarde, care aştepta în soare. Lui Kazim îi crescu inima de bucurie când îl văzu pe francez suferind de căldură.

— Felix, ce drăguţ din partea ta să mă întâmpini, spuse el în franceză cu dinţii strălucindu-i sub mustaţă.

— Aţi călătorit bine? îl întrebă Verenne vorbindu-i de sus.

— Pateul nu a fost la înălţimea standardelor bucătarului vostru. Slab, chel şi trecut de patruzeci de ani, Verenne se forţă să zâmbească învingându-şi dezgustul faţă de Kazim.

— O să vă fie pe plac la întoarcere.

— Ce face Monsieur Massarde?

— Vă aşteaptă în birourile lui.

Verenne porni înainte pe o alee acoperită cu copertină şi intră într-o clădire neagră din sticlă solară cu colţurile rotunjite. Înăuntru, traversară un hol din marmură pustiu, doar cu un singur paznic şi

intrară în lift. Ieşiră într-un hol cu lambriuri din lemn de tec, ce ducea într-un spaţiu mare unde se afla biroul şi locuinţa lui Massarde. Verenne îl conduse pe Kazim într-un birou micuţ, dar luxos şi îl invită cu un gest să se aşeze pe o canapea din piele Roche Bobois:

— Luaţi loc, vă rog. Domnul Massarde va veni…

— Sunt aici, Felix, se auzi o voce din pragul celeilalte uşi. Massarde intră în birou şi îl îmbrăţişa pe Kazim:

— Zateb, prietene, ce amabil din partea ta că ai venit.

Yves Massarde avea ochi albaştri, sprâncene negre şi păr roşcat. Nasul îi era subţire şi fălcile pătrate. Era slab şi avea şolduri înguste, în schimb burta îi era proeminentă. Nimic nu era în armonie la el. Dar cei care îl întâlneau nu rămâneau în minte cu imaginea fizicului său. Îşi aminteau doar de intensitatea emanată din interiorul fiinţei lui, ca un fel de energie statică.

Îi aruncă o privire cu înţeles lui Verenne, care dădu din cap şi ieşi în tăcere, închizând uşa în urma lui.

— Zateb, agenţii mei din Cairo mă informează că oamenii tăi au eşuat în misiunea lor de intimidare a Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, ca să nu mai vină în Mali.

— O împrejurare regretabilă, zise Kazim ridicând din umeri cu indiferenţă. Motivele sunt neclare.

Massarde îl privi fix:

— Conform surselor mele, asasinii tăi au dispărut fără urmă în timpul încercării eşuate de a o ucide pe doctoriţa Eva Rojas.

— Au fost pedepsiţi pentru ineficienţa lor.

— I-ai executat?

— Nu tolerez eşecul, minţi Kazim.

Faptul că oamenii lui nu reuşiseră să o ucidă pe Eva şi ciudata lor dispariţie îl nedumeriseră. Frustrat, ordonase ca ofiţerul ce pusese la cale crima să fie omorât, acuzându-l pe el şi pe ceilalţi că nu îi respectaseră ordinele.

Massarde nu ajunsese unde se afla fără să fie un bun cunoscător al naturii umane. Îl cunoştea destul de bine pe Kazim ca să îl suspecteze că voia să îl ducă de nas.

— Dacă avem duşmani, ar fi o greşeală gravă să îi ignorăm.

— Nu a fost nimic, zise Kazim nedând importanţă subiectului. Secretul nostru e în siguranţă.

— Cum poţi să spui asta când o echipă ONU de experţi în contaminare urmează să aterizeze la Gao într-o oră? E o problemă ce trebuie luată în serios, Zateb. Dacă vin să facă cercetări aici…

— Nu vor găsi decât nisip şi arşiţă, îl întrerupse Kazim. Ştii foarte bine că sursa maladiei misterioase de lângă Niger nu poate veni de aici. Nu văd cum proiectul tău poate fi responsabil pentru poluarea a sute de kilometri la est şi sud de locul acesta.

— E adevărat, zise Massarde dus pe gânduri. Sistemele noastre de monitorizare arată că deşeurile pe care le ardem de dragul aparenţelor se încadrează în limitele stricte stabilite prin standardele internaţionale.

— Atunci ce motiv avem să ne îngrijorăm? întrebă Kazim ridicând din umeri.

— Nici unul câtă vreme suntem acoperiţi.

— Lasă echipa de cercetare a Naţiunilor Unite în seama mea.

— Să nu le stai în cale, îl avertiză Massarde repede.

— Deşertul ştie cum să scape de intruşi.

— Dacă îi omori, pui în mare pericol Maliul şi Massarde Enterprises. Şeful lor, doctorul Hopper, a ţinut o conferinţă de presă în Cairo şi a ţinut să accentueze lipsa de cooperare a guvernului tău. A declarat oficial că echipa lui ar putea fi în pericol aici. Împrăştie-le oasele prin deşert, prietene şi ne vom trezi cu o armată de reporteri şi anchetatori ai Naţiunilor Unite.

— Nu ai avut nici o obiecţie când a fost vorba să o eliminăm pe doctoriţa Rojas.

— Da, dar atacul nu urma să se petreacă în curtea noastră şi nu ne putea suspecta nimeni.

— Şi nu te-a deranjat nici când jumătate din inginerii tăi şi soţiile lor au plecat pentru un picnic la dune şi s-au volatilizat.

— Înlăturarea lor era necesară pentru a proteja a doua fază a operaţiunii.

— Ai avut noroc că am reuşit să acopăr totul şi să evit orice vâlvă în presa din Paris şi anchete la faţa locului conduse de agenţi guvernamentali francezi.

— Te-ai descurcat foarte bine, oftă Massarde. Nu m-aş putea descurca fără nepreţuitele tale talente.

Ca majoritatea oamenilor deşertului, Kazim nu putea trăi fără complimente la adresa geniului său. Massarde îl ura pe general, însă operaţiunea sa clandestină nu putea exista fără el. Era un contract încheiat cu diavolul, de către doi oameni diabolici, iar Massarde era cel mai câştigat. Trebuia să îl suporte pe rahatul de cămilă, cum îl numea pe Kazim pe la spate. La urma urmelor, cei cincizeci de mii de dolari americani pe care îi dădea acestuia pe lună erau o nimica toată pe lângă cele două milioane pe zi care îi intrau lui Massarde în buzunar de pe urma proiectului de distrugere a deşeurilor.

Kazim se îndreptă spre barul bine garnisit şi îşi turnă un coniac.

— Cum sugerezi să procedăm cu doctorul Hopper şi oamenii lui?

— Tu eşti expertul în astfel de chestiuni, zise Massarde cu un farmec unsuros. Las problema în mâinile tale capabile.

Kazim ridică mândru dintr-o sprânceană:

— Elementar, prietene. Voi elimina pur şi simplu problema pe care

au venit să o rezolve.

Massarde păru curios:

— Cum vei reuşii să faci asta?

— Am început deja, răspunse Kazim. Mi-am trimis brigada personală să adune, să împuşte şi să îngroape toate persoanele contaminate.

— Îţi extermini propriul popor? întrebă Massarde pe un ton ironic.

— Îmi fac doar datoria patriotică de a eradica o plagă naţională, răspunse Kazim nepăsător.

— Metodele tale sunt cam extreme, remarcă Massarde cu faţa încreţită de îngrijorare. Te previn, Kazim, nu provoca scandal. Dacă lumea descoperă accidental ce facem de fapt aici, vom fi spânzuraţi amândoi de un tribunal internaţional.

— Nu au cum să o facă fără probe şi martori.

— Cum rămâne cu diavolii aia care i-au masacrat pe turişti la Asselar? Îi faci şi pe ei să dispară?

Kazim zâmbi rece:

— Nu, s-au ucis şi mâncat între ei. Dar mai sunt şi alte oraşe care suferă de aceeaşi maladie. Dacă doctorul Hopper şi echipa lui devin prea enervanţi, poate că o să aranjez să asiste personal la un masacru.

Massarde nu avea nevoie de alte explicaţii. Citise raportul secret al lui Kazim despre măcelul de la Asselar. Şi-i imagină cu uşurinţă pe nomazii înnebuniţi de boală înghiţindu-i pur şi simplu pe cercetătorii Naţiunilor Unite, exact cum făcuseră şi cu turiştii din safari.

— E cea mai eficientă metodă de a elimina o ameninţare, îi spuse lui Kazim. Te scuteşte de cheltuielile cu înmormântarea.

— De acord.

— Dar dacă supravieţuieşte vreunul sau doi şi încearcă să se întoarcă la Cairo?

Kazim dădu din umeri şi buzele subţiri şi lipsite de sânge i se întinseră într-un surâs diabolic. Indiferent de felul în care îşi găsesc sfârşitul, oasele lor nu vor părăsii deşertul.

9

Cu zece mii de ani în urmă, văile seci, albiile râurilor Republicii Mali erau pline cu apă, iar câmpiile sterpe erau acoperite cu păduri luxuriante. Platourile fertile şi munţii au adăpostit primii oameni cu mult înainte să prospere în epoca de piatră şi să devină păstori. În următorii şapte mii de ani, triburi numeroase au început să vâneze antilope, elefanţi şi bivoli africani şi să îşi mâne turmele de cornute de la o păşune la alta.

Cu timpul, păşunatul în exces şi împuţinarea ploilor au secat Sahara şi au transformat-o în deşertul sterp de astăzi, în continuă expansiune, muşcând din restul pământurilor cu vegetaţie tropicală ale continentului african. Marile triburi au abandonat treptat regiunea, lăsând pământul pustiu şi aproape lipsit de apă celor câteva grupuri de nomazi care au rămas în zonă.

Prin faptul că au descoperit rezistenţa incredibilă a cămilei, romanii au fost primii cuceritori ai deşertului, folosind-o ca să transporte sclavi, aur, fildeş şi mii de animale sălbatice destinate arenelor sângeroase ale Romei. Opt sute de ani, caravanele lor au străbătut pustiul de la Mediterană la malurile Nigerului. Iar când gloria Romei a început să pălească, tot cămila a deschis hotarele Saharei invadatorilor berberi cu pielea deschisă la culoare, urmaţi apoi de arabi şi de mauri.

Mali reprezintă ultimul vestigiu al unor puternice imperii de mult dispărute ce au stăpânit Africa neagră. La începutul Evului Mediu, regatul Ghanei a extins rutele caravanelor până la râul Niger, Algeria şi Maroc. Ghana a fost distrusă dinspre sud de populaţia mandingo, care a înălţat un imperiu şi mai mare numit Malinke, de unde vine numele Mali. S-a ajuns la o mare prosperitate, iar oraşele Gao şi Tombouctou au devenit respectate centre comerciale islamice de educaţie şi cultură.

S-au răspândit legende despre incredibilele bogăţii purtate de caravane şi faima imperiului a crescut în tot Orientul Mijlociu. Dar peste două sute de ani, imperiul a intrat în declin când nomazii tuaregi şi fulani au năvălit dinspre nord. Populaţia Songhai venind dinspre est a preluat treptat controlul şi a stăpânit până când sultanii marocani le-au respins armatele către Niger şi au devastat ţara în 1591. În momentul în care francezii şi-au stabilit coloniile în sud, la începutul secolului al XIX-lea, vechile imperii de pe teritoriul Maliului erau lăsate uitării.

La începutul secolului al XX-lea, teritoriile franceze din Africa de Vest erau statornicite sub numele de Sudanul Francez. În 1960, Mali şi-a declarat independenţa şi-a scris constituţia şi a format un guvern. Primul preşedinte al naţiunii a fost înlăturat de un grup de ofiţeri militari conduşi de locotenentul Moussa Traore. În 1992, după un număr de lovituri de stat eşuate, preşedintele (acum general) Traore a fost înlăturat de la putere de Zateb Kazim, maior pe vremea aceea.

Dându-şi seama în curând că nu putea obţine ajutoare sau împrumuturi externe ca dictator militar, Kazim s-a dat la o parte şi l-a instalat pe actualul preşedinte Tahir ca şef de stat numai cu numele. Manipulator viclean, Kazim a preluat puterea legislativă împreună cu apropiaţii săi şi a păstrat distanţa faţă de Uniunea Sovietică şi de Statele Unite, menţinând legături strânse cu Franţa.

Preluase în curând controlul asupra comerţului intern şi internaţional, ticsindu-şi conturile secrete împrăştiate în bănci din toată lumea. Se implicase în proiecte de construcţii şi, cu toate că instituise controale vamale stricte, profita din plin, pe lângă, activităţile de contrabandă de banii pe care îi primea de la oamenii de afaceri francezi pentru cooperare, cum era şi asocierea cu Yves Massarde, îl făcuseră multimilionar. Mulţumită corupţiei absolute a lui Kazim şi a lăcomiei funcţionarilor lui de stat, nu era de mirare că Mali era una dintre cele mai sărace naţiuni din lume.

Avionul Boeing 737 al Naţiunilor Unite se înclină atât de aproape de pământ, încât Eva avu impresia că aripa lui va reteza casele de pământ şi de lemn. Apoi pilotul redresă aparatul în apropierea aeroportului primitiv din legendarul oraş Tombouctou şi atinse pista cu o bufnitură fermă. Privind pe fereastră, Evei îi era greu să îşi imagineze că oraşul mizer fusese cândva un mare centru comercial în care se întâlneau caravane din Ghana, Malinke şi Songhai şi că fusese locuit de sute de mii de oameni. Înălţat de nomazii tuaregi ca tabără sezonieră în anul 1100 d.Hr., devenise unul dintre cele mai mari centre comerciale din vestul Africii.

Îi era greu să îşi închipuie un trecut glorios. Chiar şi cele trei moschei străvechi rămase în picioare mai ofereau puţine dovezi ale grandorii apuse. Oraşul părea mort şi abandonat, cu străzi înguste şi strâmbe ce se încolăceau părând să nu ducă nicăieri. Bruma de vigoare rămasă nu-i folosea la nimic.

Hopper nu pierdu timpul. Sării din cabină înainte ca bâzâitul motoarelor să se oprească. Un ofiţer, purtând turbanul indigo al gărzilor personale ale lui Kazim, veni spre ei şi îi salută în engleză, cu un pronunţat accent francez:

— Sunteţi doctorul Hopper, presupun.

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Stanley, replică Hopper cu obişnuitul său umor sec.

Nu primi nici un zâmbet drept răspuns. Ofiţerul malian îi aruncă o privire duşmănoasă şi bănuitoare.

— Sunt căpitanul Mohammed Batutta. Vă rog să veniţi cu mine în terminalul aeroportului.

Hopper aruncă o privire spre terminal. Era un fel de baracă metalică, cu ferestre.

— Foarte bine, dacă altfel nu se poate, zise el rece refuzând să se încline în semn de respect.

O luară direct spre terminal şi intrară într-un birou în care era o căldură de cuptor, dotat doar cu o masă şchioapă şi cu două scaune. La masă stătea un ofiţer superior în grad lui Batutta şi care părea să treacă printr-o fază de mare depresie. Îl studie o clipă pe Hopper fără

să îşi ascundă dispreţul:
— Sunt colonelul Nouhoum Mansa. Îmi arătaţi, vă rog, paşaportul dumneavoastră?
Hopper venise pregătit şi îi întinse cele şase paşapoarte ale membrilor echipei sale. Mansa le răsfoi fără nici un interes, uitându-se doar la naţionalitate.
— De ce aţi venit în Mali întrebă el într-un târziu.
Hopper călătorise prin toată lumea şi era învăţat să se dispenseze de formalităţi ridicole:
— Cred că ştiţi care este scopul vizitei noastre.
— Răspundeţi la întrebare.
— Suntem membri ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii a Naţiunilor Unite şi am venit să studiem boala toxică despre care ni s-a comunicat că s-a răspândit în rândurile poporului dumneavoastră.
— Poporul meu nu suferă de o astfel de boală, zise colonelul cu fermitate.
— Atunci nu veţi avea nimic împotrivă să luăm probe de apă şi de aer din oraşele situate de-a lungul Nigerului.
— Nu ne plac străinii care vin să caute neajunsuri în ţara noastră.
Hopper nu avea de gând să dea înapoi în faţa unei exercitări stupide a autorităţii:
— Am venit aici să salvăm vieţi. Credeam că generalul Kazim a înţeles lucrul ăsta.
Mansa se încordă. Faptul că Hopper îl pomenise pe Kazim şi nu pe preşedintele Tahir îl lua prin surprindere.
— Generalul Kazim… v-a autorizat vizita?
— De ce nu îl sunaţi ca să vă convingeţi?
Era o cacealma, dar Hopper nu avea nimic de pierdut. Colonelul Mansa se ridică şi porni spre uşă.
— Aşteptaţi aici, ordonă el scurt.
— Spuneţi-i, vă rog, generalului, zise Hopper, că ţările învecinate au invitat oamenii de ştiinţă din Naţiunile Unite să îi ajute să depisteze sursa contaminării şi, dacă refuză să-mi lase echipa să intre în Mali, îşi va pierde orice credibilitate în ochii întregii lumi.
Mansa nu răspunse nimic şi ieşi din camera înăbuşitoare. În timp ce aşteptau, Hopper îi aruncă lui Batutta o privire de intimidare. Batutta îl privi în ochi câteva momente, apoi îşi întoarse privirea şi începu să se plimbe prin cameră.
După vreo cinci minute, Mansa se întoarse şi se aşeză la masă. Fără să spună o vorbă, ştampilă paşapoartele şi i le întinse lui Hopper.
— Vi s-a acordat permisiunea să intraţi în Mali şi să vă efectuaţi cercetările. Dar să nu uitaţi, domnule doctor, că sunteţi oaspeţi aici. Nimic mai mult. Dacă faceţi declaraţii supărătoare sau luaţi parte la acţiuni în detrimentul securităţii noastre, veţi fi scoşi din ţară.

— Mulţumesc, domnule colonel. Mulţumiţi-i şi generalului Kazim pentru bunăvoinţă.

— Căpitanul Batutta şi zece din oamenii lui vă vor asigura protecţia.

— Sunt onorat să mi se acorde gardă de corp.

— Îmi veţi raporta mie direct rezultatul cercetărilor. Sper că veţi coopera pe deplin.

— Cum să vă raportez din pustietate?

— Căpitanul va avea tot echipamentul de comunicare necesar.

— Cred că ne vom înţelege bine, îi zise Hopper lui Batutta privindu-l de sus, apoi se întoarse spre Mansa. Voi avea nevoie de o maşină pentru echipă şi de două camioane pentru echipamentul de laborator.

Faţa colonelului Mansa se înroşii:

— Am să aranjez să primiţi vehicule militare.

Hopper îşi dădea bine seama că era important ca ultimul cuvânt să îl aibă colonelul pentru a-şi putea păstra autoritatea neştirbită.

— Vă mulţumesc, domnule colonel Mansa. Sunteţi un om generos şi demn de stimă. Generalul Kazim trebuie să fie foarte mândru să aibă alături un adevărat luptător al deşertului cum sunteţi dumneavoastră.

Mansa se lăsă pe spate cu o expresie de triumf şi satisfacţie în ochi:

— Da, generalul şi-a exprimat deseori recunoştinţa pentru loialitatea şi serviciile mele.

Întrevederea se încheiase şi Hopper se întoarse la avion ca să supravegheze descărcarea echipamentului. Mansa privi totul de la fereastra terminalului cu un surâs vag pe buze.

— Să le limitez investigaţia la zonele care nu sunt secrete? întrebă Batutta.

Mansa clătină încet din cap fără să se întoarcă:

— Nu, lasă-i să se ducă unde vor.

— Şi dacă doctorul Hopper descoperă semne de boală toxică.

— Nu contează. Eu controlez comunicaţiile cu exteriorul şi voi avea grijă ca rapoartele lui să transmită lumii că în ţara noastră nu există nici o maladie şi nici deşeuri periculoase.

— Dar când se vor întoarce la sediul Naţiunilor Unite…

— Vor spune ce au descoperit cu adevărat? termină Mansa în locul lui. Da, bineînţeles.

Se întoarse pe călcâi cu o expresie ameninţătoare:

— Dar nu şi dacă avionul lor va avea un accident tragic în drum spre casă.

10

Pitt aţipi de câteva ori în avionul care îi ducea din Egipt în Nigeria. Se trezi doar când Rudi Gunn veni pe culoar ţinând strâns cu ambele

mâini trei căni de cafea. Pitt luă o cană şi se uită la Gunn cu resemnare şi cu o expresie lipsită de orice entuziasm.

— Unde în Port Harcourt ne întâlnim cu amiralul? îl întrebă fără să îi pese prea mult.

— Nu chiar *în* Port Harcourt, se eschivă Gunn.

— Dacă nu acolo, atunci unde?

— Ne aşteaptă la bordul unuia dintre vasele noastre de cercetare, la două sute de kilometri de coastă.

Pitt se uita la Gunn cu faţa unui ogar privind o vulpe încolţită:

— Faci pe secretosul, Rudi.

— Vrea şi Al o cafea?

Pitt aruncă o privire spre Giordino care sforăia fără nici o grijă.

— Păstreaz-o pentru mai târziu. Nu l-ai putea trezi nici cu tunul.

Gunn se aşeză pe un scaun de cealaltă parte a culoarului:

— Nu pot să îţi spun ce pune la cale amiralul Sandecker, pentru că habar n-am. Bănuiesc că e ceva în legătură cu studiile făcute de biologii marini de la NUMA pe recifele de corali din toată lumea.

— Am aflat de studiu, zise Pitt, dar rezultatele au venit după ce eu şi Giordino am plecat spre Egipt.

Pitt ştia că Gunn avea să îi spună totul până la urmă. Ei doi erau amici, în ciuda diferenţelor din stilul lor de viaţă. Gunn era un intelectual cu diplome în chimie, finanţe şi oceanografie. S-ar fi simţit ca peştele în apă în subsolul unei biblioteci, îngropat în cărţi, scriind rapoarte şi punând la cale proiecte de cercetare.

Lui Pitt, pe de altă parte, îi plăcea să lucreze cu mâinile, de exemplu să meşterească la automobilele vechi, clasice, din colecţia sa din Washington. Aventura era drogul lui. Se simţea în paradis când pilota un avion vechi sau când făcea scufundări în căutare de epave istorice. Pitt era inginer şi îi plăcea la nebunie să se ocupe de treburi pe care alţii le găseau imposibile. Spre deosebire de Gunn, putea fi găsit rareori în biroul său de la sediul NUMA, preferând să răscolească adâncurile misterioase ale mării.

— Recifele sunt în pericol de dispariţie cu o viteză nemaiîntâlnită, îi răspunse Gunn. E subiectul la ordinea zilei printre biologii marini.

— În care părţi ale oceanelor se manifestă tendinţa asta?

Gunn privi fix în ceaşca de cafea:

— Peste tot. Din Caraibe până în Florida Keys şi Trinidad, din Pacific până în Hawaii şi Indonezia, Marea Roşie şi coastele Africii.

— Toate cu aceeaşi viteză de erodare?

Gunn clătină din cap:

— Nu, variază în funcţie de loc. Situaţia cea mai rea pare să fie de-a lungul coastei africane de vest.

— Ştiam că nu e neobişnuit ca recifele de corali să treacă prin cicluri în care îşi încetează reproducerea şi mor, pentru ca apoi să se

însănătoşească.
— Corect, dădu Gunn din cap. Când condiţiile revin la normal, recifele îşi revin şi ele. Dar nu s-a mai văzut până acum o deteriorare atât de întinsă şi într-o rată atât de alarmantă.
— Are cineva idee care e cauza?
— Doi factori. Unul, vinovatul obişnuit, este apa caldă. Creşterile periodice ale temperaturii apei, provocate în general de modificările curenţilor marini, îi fac pe micuţii polipi ai coralilor să regurgiteze sau să vomite, dacă vrei, algele cu care se hrănesc.
— Polipii fiind tuburile mici care clădesc recifele cu rămăşiţele scheletelor lor.
— Foarte bine.
— Cam asta ar fi tot ce ştiu despre corali, admise Pitt. Lupta pentru supravieţuire a polipilor coralilor nu prea ajunge la ştirile de seară.
— Păcat, zise Gunn. Mai ales dacă ne gândim că schimbările prin care trec coralii pot fi un barometru foarte precis al viitoarelor tendinţe ale mării şi ale condiţiilor meteorologice.
— Bine, deci polipii scuipă algele, îl îndemna Pitt să continue. Apoi ce se întâmplă?
— Pentru că algele hrănesc polipul şi îi dau culorile vii, zise Gunn, lipsa acestora îl lasă alb şi lipsit de viaţă, un fenomen cunoscut sub numele de decolorare.
— Care are loc foarte rar când apa e rece.
Gunn îl privi fix:
— De ce mă mai obosesc să îţi spun ceva, dacă ştii tot?
— Aştept să ajungi la partea interesantă.
— Lasă-mă să-mi beau cafeaua până nu se răceşte.
Se aşternu tăcerea. Gunn nu avea prea mare chef de cafea, dar continuă să soarbă din cană până când Pitt îşi pierdu răbdarea:
— Bine, zise Pitt. Recifele de corali mor în toată lumea. Care e al doilea factor care le provoacă extincţia?
Gunn amesteca încet cafeaua cu o lingură de plastic.
— O noua ameninţare, una critică, este abundenţa bruscă de alge groase verzi şi iarba de mare care acoperă recifele ca o plagă scăpată de sub control.
— Stai puţin! Vrei să spui că mor coralii de foame pentru că vomită algele, deşi au o grămadă la dispoziţie?
— Apa caldă dă cu o mână şi ia cu alta. Distruge recifele ajutând la proliferarea algelor care împiedică substanţele hrănitoare şi lumina soarelui să ajungă la corali. Un fel de înăbuşire.
Pitt îşi trecu o mână prin părul negru:
— Poate că situaţia se va redresa după ce apa se răceşte.
— Nu s-a întâmplat aşa în emisfera de sud, zise Gunn. Şi nu se prevede nici o scădere de temperatură a apei pentru următoarea

decadă.
— Crezi că e un fenomen natural sau o urmare a efectului de seră?
— E o posibilitate, împreună cu obişnuitele indicii de poluare.
— Dar nu ai nici o probă solidă?
— Nici eu, nici restul cercetătorilor de la NUMA nu deţinem toate răspunsurile.
— N-am mai auzit ca un pasionat al eprubetelor să nu aibă o teorie proprie, rânjii Pitt.
Gunn zâmbi şi el:
— Nu m-am privit niciodată în lumina asta.
— Sau în termenii ăştia.
— Îţi place să iei oamenii peste picior, nu-i aşa?
— Doar pe savanţii plini de ei.
— Ei bine, începu Gunn, nu sunt chiar regele Solomon, dar pentru că ai vrut să ştii, am să-ţi spun care e teoria mea. Proliferarea algelor, după cum poate să-ţi spună şi un copil, are loc după ani şi ani în care se aruncă în ocean apa menajeră netratată, gunoaie şi chimicale toxice, ajungându-se la un punct de saturaţie. Echilibrul chimic delicat al mării se pierde pentru totdeauna. Apele se încălzesc şi vom plăti cu toţii scump, mai ales nepoţii noştri.
Pitt nu îl văzuse niciodată vorbind cu atâta solemnitate.
— Aşadar e de rău.
— Cred că am depăşit punctul de unde nu mai există întoarcere.
— Nu crezi că situaţia se poate schimba.
— Nu, zise Gunn cu tristeţe. Efectele dezastruoase ale apelor uzate au fost ignorate prea mult.
Pitt îl privi lung, uşor surprins că al doilea om din NUMA era pradă propriilor gânduri amare. Gunn îi pictase un tablou cumplit, dar Pitt nu îi împărtăşea pesimismul. Oceanele erau bolnave, dar nu în ultimul stadiu.
— Revino-ţi, Rudi, îi zise Pitt vesel. Oricare ar fi misiunea pe care ne-o pregăteşte amiralul, nu cred că se aşteaptă ca noi să salvăm mările lumii.
Gunn se uită la el zâmbind palid:
— Nu încerc niciodată să ghicesc ce are în cap amiralul.
Dacă vreunul dintre ei ar fi ştiut sau ar fi bănuit măcar cât de tare se înşelau, l-ar fi ameninţat pe pilot cu mutilarea dacă nu întorcea imediat avionul şi nu îi ducea înapoi la Cairo.
Petrecură foarte puţin timp la sol pe aeroportul unei companii petroliere de lângă Portul Harcourt. În câteva minute, se aflau din nou în aer, într-un elicopter, deasupra Golfului Guineea. Patruzeci de minute mai târziu, aparatul de zbor se afla deasupra navei de cercetare *Sounder* aparţinând organizaţiei NUMA, pe care Pitt şi Giordino o cunoşteau bine pentru că supravegheaseră trei proiecte de

studiu la bordul ei. Construcţia ei costase optzeci de milioane de dolari şi vasul de o sută douăzeci de metri era dotat cu cel mai sofisticat echipament seismic, sonar şi batimetric din lume.

Pilotul ocoli macaraua uriaşă de la pupa navei şi coborî pe rampa de aterizare aflată tot la pupa uriaşului vas. Pitt coborî primul pe punte, urmat de Gunn. Giordino, mişcându-se ca un zombi, încheia plutonul căscând la fiecare pas. Câţiva membri ai echipajului şi cercetători, vechi prieteni de-ai lor, îi întâmpinară şi se salutară în timp ce elicele elicopterului se opriră.

Pitt cunoştea nava şi urcă o scară spre o trapă ce ducea într-unul din laboratoarele marine de pe *Sounder*. Trecu pe lângă mesele încărcate cu aparatură şi substanţe chimice şi intră într-o cameră de conferinţe. Pentru o navă de cercetare şi de lucru, încăperea era plăcut mobilată ca o sală de consiliu, cu o tablă lungă din mahon şi scaune confortabile din piele.

Un bărbat de culoare stătea în faţa unui ecran mare de proiecţie, cu spatele la Pitt. Părea absorbit total de diagrama de pe ecran. Avea cel puţin douăzeci de ani mai mult decât Pitt şi era mult mai înalt. Pitt ghicii că avea puţin peste doi metri şi se mişca cu o graţie ce îl dădea de gol ca fost jucător de baschet.

Însă atenţia lui Pitt şi a celor doi prieteni ai lui nu fu atrasă nici de graficul colorat de pe ecran, nici de înălţimea străinului, ci de figura celuilalt bărbat din sala de conferinţe – scund, îngrijit şi totuşi impunând respect – care se rezema nepăsător cu o mână de masă, iar în cealaltă ţinea un trabuc neaprins. Faţa îngustă, ochii reci şi dominanţi, părul roşu, acum încărunţit şi barba frumos tunsă îl făceau să semene cu un amiral în retragere, ceea ce de altfel tunica albastră cu ancorele aurii brodate pe buzunarul de la piept sugera că este.

Amiralul James Sandecker, forţa conducătoare din spatele NUMA, îşi îndreptă spatele, surâse cu zâmbetul său de baracudă şi păşii spre ei cu mâna întinsă:

— Dirk! Al! exclama el surprins parcă de venirea lor neaşteptată. Felicitări pentru descoperirea vasului funerar al faraonului! Frumoasă treabă! Bravo!

Îl observă pe Gunn şi dădu uşor din cap spre el:

— Rudi, văd că i-ai adus fără probleme.

— Ca pe nişte miei la tăiere, zise Gunn cu un zâmbet întunecat.

Pitt îi aruncă lui Gunn o privire apăsată, apoi se întoarse spre Sandecker.

— Ne-ai adus aici de pe Nil în mare grabă. De ce?

Sandecker îşi compuse o expresie îndurerată:

— Nici bună ziua, nici mă bucur să te văd. Nici un fel de salut pentru bietul şi bătrânul vostru şef care a trebuit să renunţe la cina cu o bogătaşă superbă din Washington şi să zboare 6 000 de kilometri

doar ca să vă felicite pentru reuşita voastră.

— De ce, oare, amabilitatea ta dubioasă mă umple de nelinişte?

Giordino se lăsă într-un scaun, îmbufnat:

— Dacă ne-am descurcat atât de bine, ce-ar fi să ne dai o mărire grasă de salariu, o primă şi să ne laşi să plecăm acasă într-o vacanţă plătită de două săptămâni?

— Răsplata va veni mai târziu, zise Sandecker cu răbdare. După ce veţi face o croazieră de plăcere în susul râului Niger.

— Niger? mormăi Giordino, posac. Sper că nu căutam iar epave.

— Nici o epavă.

— Când? întrebă Pitt.

— Plecaţi mâine dimineaţă, în zori.

— Ce vrei să facem, mai exact?

Sandecker se întoarse spre bărbatul înalt din faţa ecranului de proiecţie:

— Să luăm lucrurile pe rând. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe doctorul Darcy Chapman, toxicolog-şef la Laboratorul de Ştiinţe Marine Goodwin din Laguna Beach.

— Domnilor, spuse Chapman cu o voce groasă ce venea parcă dintr-o fântână. Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Generalul Sandecker mi-a vorbit mult despre aventurile prin care aţi trecut împreună. Sunt cu adevărat impresionat.

— Ai jucat în echipa Denver Nuggets, murmura Gunn dându-se pe spate ca să îl privească în ochi.

— Până m-au lăsat genunchii, spuse Chapman printre dinţi. Pe urmă m-am întors la şcoală să îmi dau doctoratul în chimia mediului.

Pitt şi Gunn dădură mâna cu el. Giordino făcu doar cu mâna obosit, de pe scaun. Sandecker ridică receptorul unui telefon şi comandă micul dejun la bucătărie.

— Haide să ne facem comozi, zise el vioi. Avem multe de discutat până în zori.

— *Ai* într-adevăr o treabă murdară pentru noi, zise Pitt încet.

— Bineînţeles că e o treabă murdară, replică Sandecker practic.

Dădu din cap spre doctorul Chapman care apăsă un buton al telecomenzii. Pe ecran apăru o hartă colorată înfăţişând cursul şerpuitor al unui râu.

— Râul Niger. Al treilea ca lungime în Africa, după Nil şi Congo. În mod ciudat, îşi are izvoarele în Guineea, doar la trei sute de kilometri de mare. Dar curge la nord şi apoi la sud pe o distanţă de patru mii două sute de kilometri şi se varsă în Atlantic, formând o deltă pe coasta Nigeriei. Undeva de-a lungul cursului său... undeva, o otravă extrem de toxică pătrunde în apele sale şi e purtată în ocean. Acolo, creează nişte transformări catastrofale care sunt... ei bine, incalculabile şi pot avea ca efect sfârşitul întregii lumi.

11

Pitt se holbă la Sandecker, nefiind sigur că auzise bine.

— Sfârşitul lumii, domnule amiral? Am auzit bine?

— Nu vorbesc aiurea, replică Sandecker. Oceanul Atlantic moare la ţărmul vestic al Africii, iar plaga se răspândeşte din cauza unui factor contaminant necunoscut. O reacţie în lanţ se dezvoltă rapid, având potenţialul de a distruge absolut toate speciile de viaţă marină.

— Asta ar putea duce la o modificare ireversibila a climatului Terrei, zise Gunn.

— Şi asta e doar începutul, remarcă Sandecker. Rezultatul final va fi extincţia tuturor formelor de viaţă, iar asta ne include şi pe noi.

— Nu cumva exagerezi situaţia…, murmură Gunn acuzator.

— Exagerez situaţia! îl întrerupse Sandecker acid. Exact cuvintele pe care mi le-au aruncat în faţă cretinii din Congres când am început să trag clopotul de alarmă şi să îi implor să ne susţină ca să izolăm şi să rezolvăm problema. Îi interesează mai mult să se agaţe de putere şi să promită luna de pe cer ca să fie realeşi. M-am săturat până în gât de audierile lor nesfârşite şi stupide, de laşitatea lor când vine vorba să susţină chestiuni impopulare şi de felul în care cheltuiesc banii naţiunii aducând-o la sapă de lemn. Sistemul bipartit a devenit o cloacă a fraudelor şi a promisiunilor criminale. Ca şi în cazul comunismului, marele experiment al democraţiei se veştejeşte în corupţie. Cui naiba să-i pese că oceanul moare? La naiba, mie îmi pasă. Sunt dispus să-mi dau şi viaţa ca să salvez lumea.

Ochii lui Sandecker străluceau de furie şi îşi strânse buzele cu vehemenţă. Pitt fu uluit de reacţia lui. Nu îi stătea deloc în fire.

— Se aruncă deşeuri periculoase în aproape toate râurile din lume, zise Pitt cu glas scăzut aducând discuţia la subiect. Ce e atât de extraordinar în poluarea Nigerului?

— Faptul că duce la crearea fenomenului cunoscut sub numele de „apa roşie”, care se întinde cu viteză la o scară înfricoşătoare.

— *Apa fermecată ardea împietrită şi roşie*, cita Pitt.

Sandecker îi aruncă o privire lui Gunn, apoi se concentră asupra lui Pitt:

— Ai înţeles mesajul.

— Dar nu şi ce înseamnă, admise Pitt.

— Sunteţi cu toţii scufundători, zise Chapman, aşa că ştiţi probabil că apa roşie este produsă de creaturi microscopice numite dinoflagelate, microorganisme care conţin un pigment roşu care dă apei o culoare roşie-maronie când proliferează şi plutesc în masă.

Apăsă din nou un buton al telecomenzii şi continuă să vorbească, în

timp ce pe ecran apăru imaginea unui microorganism ciudat.

— S-a vorbit de apele roşii din cele mai îndepărtate timpuri. Se spune că Moise a transformat apele Nilului în sânge. Homer şi Cicero au vorbit şi ei despre o pată roşie în mare, la fel şi Darwin în timpul călătoriei în Beugle. În timpurile moderne, astfel de incidente se petrec în întreaga lume. Cel mai recent a avut loc pe ţărmul vestic al Mexicului, după ce apa a devenit vâscoasă şi nocivă. Fluxul roşu rezultat a cauzat moartea a miliarde de peşti, crustacee şi broaşte ţestoase. Chiar şi scoicile au fost distruse. Plaja a fost închisă pe o rază de peste trei sute de kilometri şi sute de localnici şi turişti au murit pentru că au mâncat peşte contaminat de specia de dinoflagelate toxice.

— Am făcut scufundări în ape roşii, zise Pitt şi nu am păţit nimic.

— Din fericire, ai înotat printr-una din speciile inofensive, îi explica Chapman. Există o specie mutantă descoperită recent, care produce cele mai periculoase toxine biologice pe care le-am întâlnit vreodată. Toate formele de viaţă marină ce intră cât de puţin în contact cu acesta sunt distruse. Câteva grame din această toxină, ingerate de om chiar şi prin mâncare sunt letale.

— Atât de puternică e?

Chapman dădu din cap:

— Atât de puternică.

— Şi, ca şi cum toxina nu era destul de rea, adaugă Sandecker, oribilele creaturi se devoră unele pe altele într-o orgie de canibalism marin ce scade dramatic cantitatea de oxigen din apă şi sufocă toţi peştii şi algele care au reuşit să supravieţuiască.

— Iar răul de-abia începe, continuă Chapman. Şaptezeci la sută din cantitatea de oxigen a Pământului e furnizat de diatomee, plantele minuscule, cum ar fi algele, ce trăiesc în mare. Restul vine de la vegetaţia de pe uscat. Nu e nevoie să vă explic pe larg cum diatomeele din apă sau copacii din junglă produc oxigen prin fotosinteză. Aţi învăţat despre asta în şcoala primară. Toxicitatea sufocantă a dinoflagelatelor, care se strâng şi formează apa roşie ucide diatomeele. În lipsa diatomeelor, nu mai există oxigen. Tragedia e că luăm oxigenul de bun, fără să ne gândim niciodată că cel mai mic dezechilibru în cantitatea produsă de plante şi ceea ce ardem prin bioxidul de carbon poate însemna ultima noastră suflare.

— Există vreo şansă să se autodevore şi să dispară?

Chapman clatină din cap:

— Îşi recuperează pierderile într-un ritm de zece naşteri la un deces.

— Fluxurile de apă roşie nu se dispersează până la urmă? întrebă Gunn. Sau nu pier complet când intră în contact cu alţi curenţi de apă, mai rece?

Sandecker clătina din cap:

— Din nefericire, nu ne confruntăm cu condiţii normale. Microorganismele mutante par imune la schimbările de temperatura ale apei.

— Adică nu e nici o şansă ca fluxul roşu să dispară?

— Nu de unul singur, răspunse Chapman. Ca nişte trilioane de clone ale lui Frankenstein, dinoflagelatele se reproduc într-un ritm astronomic, în loc să fie câteva mii la un galon de apă, s-au înmulţit la aproape un miliard pe galon. O astfel de creştere n-a mai fost înregistrată până acum. În clipa de faţă, sunt de nestăvilit.

— Unde se presupune că îşi are originea fluxul roşu mutant? întreba Pitt.

— Factorul instigator din spatele acestei noi specii de dinoflagelate atât de prolifice este necunoscut. Credem că râul Niger aduce în ocean un anume contaminant ce provoacă mutaţia dinoflagelatelor, cărora le prieşte apa de mare şi le măreşte ciclul de reproducere.

— Ca un sportiv care ia steroizi, remarcă Giordino sec.

— Sau afrodiziace, rânjii Gunn.

— Sau medicamente pentru fertilitate, aruncă Pitt.

— Dacă fluxul roşu nu e oprit şi se extinde în toate oceanele, acoperindu-le suprafaţa ca o pătură uriaşă de dinoflagelate toxice, explică Chapman, producţia de oxigen se va reduce până la un nivel prea scăzut pentru ca viaţa să mai fie posibilă.

— Ne-ai expus un scenariu sumbru, domnule doctor Chapman.

— Mai degrabă o poveste de groază, zise Pitt încet.

— Nu pot fi distruse cu substanţe chimice? întrebă Giordino.

— Un pesticid? zise Chapman. E posibil să înrăutăţească situaţia. Cel mai bine e să smulgem răul din rădăcină.

— Există vreo limită de timp pentru acest dezastru? îl întrebă Pitt pe Chapman.

— Dacă fluxul contaminant nu poate fi oprit în următoarele patru luni, va fi prea târziu. Până atunci, se va întinde pe o suprafaţă prea mare ca să mai poată fi controlată. Pot avea de asemenea şi o viaţă independentă, fiind capabile să se hrănească autodevorându-se şi transmiţând progeniturilor toxina otrăvitoare luată din Niger, spuse el. Se opri apoi, să apese un buton pe telecomandă şi pe ecran apăru un grafic colorat. Analiza computerului arată că milioane de oameni vor începe să moară prin sufocare lentă în opt luni, cel mult zece. Copiii mici, cu plămânii încă nedezvoltaţi, vor muri primii, nemaiputând nici să plângă din lipsă de aer, iar pielea li se va învineţi şi vor intra în comă ireversibilă. Nu va fi o privelişte frumoasă pentru cei câţiva care vor muri ultimii.

Giordino părea neîncrezător:

— E greu de conceput că lumea întreagă va muri din lipsă de

oxigen.

Pitt se ridică şi se apropie de ecran studiind cifrele reci ce indicau timpul care îi mai rămăsese omenirii. Apoi se întoarse şi se uită la Sandecker:

— Pe scurt, vrei ca eu, Al şi Rudi să pornim cu un vas de cercetare în susul râului şi să analizăm probe de apă până dăm de sursa contaminării care formează apa roşie. Apoi, să găsim o soluţie de rezolvare a problemei.

Sandecker aproba din cap:

— Între timp, noi vom încerca să găsim o substanţă care să neutralizeze apele roşii.

Pitt se duse să studieze harta râului Niger atârnată pe un perete.

— Şi dacă nu găsim originea în Nigeria?

— Continuaţi să mergeţi în susul râului până o găsiţi.

— Prin centrul Nigeriei, spre nord-vest unde râul separă ţările Benin şi Niger, apoi în Mali.

— Dacă se va dovedi necesar, da, zise Sandecker.

— Care e situaţia politică în aceste ţări? întrebă Pitt.

— Trebuie să recunosc că e uşor instabilă.

— Ce numeşti tu „uşor instabilă”? întrebă Pitt sceptic.

— Nigeria, îşi începu Sandecker expunerea, ţara cu cea mai mare populaţie din Africa – o sută douăzeci de milioane – este în toiul răzmeriţei. Noul guvern democratic a fost înlăturat de armată luna trecută, a opta răsturnare în numai douăzeci de ani, ca să nu mai punem la socoteală nenumăratele lovituri eşuate. Ţara e sfâşiată de obişnuitele războaie etnice şi de ura dintre musulmani şi creştini. Opoziţia asasinează funcţionarii guvernamentali care sunt acuzaţi de corupţie şi proastă administrare.

— Pare un loc vesel, mormăi Giordino. De-abia aştept să miros praful de puşcă.

Sandecker îl ignoră.

— Republica Benin se află sub o dictatură foarte strictă. Preşedintele Ahmed Tougouri a instaurat un regim de teroare. De cealaltă parte a râului, în Niger, şeful statului e susţinut de Muammar al Gaddafi al Libiei, care vrea să pună mâna pe minele de uraniu ale ţării. Ţara e că o bombă gata să explodeze. Gherile rebele – peste tot. Vă sugerez să rămâneţi în centrul râului când treceţi pe acolo.

— Şi Mali? întrebă Pitt.

— Preşedintele Tahir e o persoană decentă, dar e legat de generalul Zateb Kazim aflat în fruntea unui consiliu militar suprem format din trei membri, care secătuieşte ţara. Kazim e un individ extrem de scârbos, un dictator care acţionează din spatele unui guvern onest de faţadă.

Pitt şi Giordino îşi zâmbiră cinic şi clătinară din cap.

— Aveţi vreo problemă? întrebă Sandecker.

— „O croazieră de plăcere în susul râului Niger”, repetă Pitt cuvintele amiralului. Nu aveam decât de parcurs, plini de bună dispoziţie, o mie de kilometri în susul unui râu care mişună de rebeli ascunşi la ţărm gata de atac, de vase de patrulare înarmate, greu de evitat şi unde e destul de greu să opreşti ca să faci plinul fără să fii arestat şi executat ca spion străin. Toate astea în timp ce adunăm, ca din întâmplare, probe chimice de apă. Nici o problemă, domnule amiral, absolut nici o problemă, numai că e sinucidere curată.

— Da, zise Sandecker imperturbabil, aşa pare, dar cu puţin noroc veţi scăpa din asta fără nici un fel de inconvenient.

— Să văd cum mi se zboară creierii mi se pare mai mult decât un simplu inconvenient.

— V-aţi gândit să folosiţi informaţii obţinute din satelit? întrebă Gunn.

— Nu oferă nivelul necesar de precizie, răspunse Chapman.

— Nici dintr-un avion care să zboare foarte jos? încercă Giordino.

Chapman clătină din cap:

— Aceeaşi chestie. Nu merge să târăşti senzori prin apă la viteze supersonice. Ştiu foarte bine, pentru că am participat la un experiment care a încercat lucrul ăsta.

— Există aici, la bord, laboratoare de înaltă clasă, zise Pitt. De ce nu mergeţi în deltă ca să stabiliţi măcar tipul, clasa şi nivelul contaminării?

— Am încercat, replică Chapman, dar o canonieră nigeriană ne-a pus pe fugă înainte să ajungem la o sută de kilometri de gura râului. Prea departe pentru o analiză precisă.

— Proiectul nu poate fi dus până la capăt decât de un vas mic bine echipat, zise Sandecker. Unul care să poată trece prin vârtejuri şi ape puţin adânci. Nu există altă modalitate.

— A încercat Departamentul de Stat să convingă guvernele acestor ţări să lase o echipă de cercetare să studieze râul cu scopul de a salva miliarde de vieţi? întrebă Gunn.

— Au fost abordaţi direct. Nigerienii şi malienii au refuzat fără să stea pe gânduri. Au venit respectaţi oameni de ştiinţă în Africa de Vest să le explice situaţia. Liderii africani nu au crezut nimic, chiar le-au râs în faţă. Nu poţi să-i învinuieşti. Mentalitatea lor nu e chiar monumentală. Nu pot gândii la o scară atât de mare.

— Nu a crescut rata mortalităţii în ţările lor din cauza celor care au băut din râul contaminat? întrebă Gunn.

— Nu foarte mult, clătină Sandecker din cap. În râul Niger nu plutesc numai chimicale. Oraşele şi satele de pe maluri aruncă şi deşeuri menajere în apă. Localnicii ştiu că nu trebuie să bea din râu.

Pitt cântări implicaţiile şi nu fu încântat deloc.

— Aşadar crezi că o operaţiune sub acoperire e singura şansă de a depista sursa contaminării?

— Da, zise Sandecker cu hotărâre.

— Sper că ai un plan care să ne ajute să depăşim obstacolele.

— Bineînţeles că am un plan.

— Putem să ştim şi noi cum va trebui să procedăm ca să găsim sursa contaminării şi să rămânem şi în viaţă în acelaşi timp? întrebă Gunn pe ton scăzut.

— Nu e nici un secret, zise Sandecker exasperat. Sosirea voastră va fi anunţată ca vacanţă de lucru a trei oameni de afaceri francezi bogaţi care vor să investească în Africa de Vest.

Gunn păru şocat, iar Giordino, uluit. Faţa lui Pitt se umbri de furie.

— Deci ăsta e planul tău, zise Pitt.

— Da şi e foarte bun, se răsti Sandecker.

— E o nebunie. Eu nu mă duc nicăieri.

— Nici eu, pufni Giordino. Arăt a francez cât Al Capone.

— Nici eu, adaugă Gunn.

— În mod sigur nu într-un vas de cercetare lent şi neînarmat, declară Pitt ferm.

Sandecker păru că nu observă răscoala celor trei.

— Asta îmi aminteşte că am uitat să vă spun partea cea mai interesantă. Vasul. Când îl veţi vedea, vă garantez că o să vă răzgândiţi.

12

Dacă Pitt visase să atingă performanţe înalte, să dispună de stil, confort şi destulă putere de foc ca să scufunde flota a şasea americană, le găsi pe toate în nava promisă de Sandecker. O singură privire la liniile ei zvelte şi rafinate, la mărimea motoarelor şi la incredibilul armament ascuns şi Pitt fu câştigat.

O capodoperă a echilibrului aerodinamic între fibra de sticlă şi oţelul inoxidabil; era numită *Calliope,* după muza poemelor epice. Proiectată de inginerii de la NUMA şi construită în mare secret, într-un şantier naval dintr-o mlaştină a Louisianei, avea carena de optsprezece metrii cu centrul de gravitate coborât şi fundul aproape plat, putând pluti în ape de numai 1,5 metri adâncime, fiind astfel ideală pentru canalele puţin adânci de pe cursul superior al râului Niger. Era propulsată de trei motoare turbo diesel V-12 care îi permiteau să atingă o viteză maximă de şaptezeci de noduri. Nimic nu fusese lăsat la voia întâmplării în construcţia ei. Era unică, proiectată pentru o misiune specifică.

Pitt stătea la cârmă bucurându-se de forţa şi de uşurinţa cu care

superiahtul plutea cu treizeci de noduri pe apele albastre-cenuşii ale deltei Nigerului. Ochii lui cercetau fără oprire apa şi ţărmul pe lângă care trecea în viteză, aruncând din când în când o privire pe o diagramă şi pe numerele digitale ale sondei de adâncime. Trecuse pe lângă un vas de patrulare, dar membrii echipajului acestuia nu făcuseră decât să îşi fluture mâinile plini de admiraţie pentru iahtul ce plutea pe suprafaţa râului. Un elicopter militar se învârtise curios în cercuri pe deasupra şi un avion militar franţuzesc Mirage coborâse să vadă mai bine nava şi apoi zburase mai departe, aparent satisfăcut. Până acum totul mersese bine. Nu încercase nimeni să îi oprească.

Jos, în interiorul spaţios, Rudi Gunn stătea în mijlocul unui laborator micuţ, dar extrem de sofisticat, conceput de o echipă multidisciplinară de oameni de ştiinţă şi incluzând echipament compact de ultimă oră pentru explorarea spaţiului, construit de NASA. Laboratorul nu fusese aranjat doar pentru analizarea probelor de apă, ci şi pentru transmiterea prin satelit a datelor acumulate unei echipe de cercetători de la NUMA care lucrau cu baze de date computerizate pentru a identifica compuşi complecşi.

Gunn, om de ştiinţă până în măduva oaselor, uitase de orice pericol de dincolo de pereţii elegantei nave. Se cufundase complet în munca lui, lăsându-le lui Pitt şi Giordino sarcina de a-l feri de orice întreruperi.

Motoarele şi armamentul erau departamentul lui Giordino. Ca să nu mai audă zumzetul motoarelor, îşi pusese căşti conectate la un casetofon şi îl asculta pe Harry Connick Jr. Cântând la pian şi interpretând vechi melodii de jazz. Stătea pe o bancă tapiţată în sala motoarelor despachetând câteva cutii pline cu lansatoare de rachete portabile şi proiectilele lor. Rapier era o nouă armă multifuncţională concepută pentru atacarea avioanelor subsonice, a vaselor, tancurilor şi buncărelor de beton. Puteai trage cu ea de pe umăr sau de pe suportul sistemului central de tragere. Giordino monta ansamblurile şi le aşeza în lăcaşuri pentru ca proiectilele să poată fi trase prin orificiile blindate ale turelei de deasupra sălii motoarelor, ce arăta pentru toată lumea ca un luminator inofensiv. Suprastructura aparent inocentă se înălţa la un metru de puntea de la pupa şi se putea învârti într-un arc de 220 de grade. După ce montă lansatoarele şi elementele de ghidare, iar apoi inseră proiectilele în tuburile lor, Giordino începu să se concentreze asupra curăţării şi încărcării unui mic arsenal de puşti automate şi pistoale. Pe urmă despachetă o ladă de grenade incendiare şi puse cu grijă patru dintre ele în încărcătorul unui lansator automat de grenade. Îşi făceau cu toţii treaba cu eficienţă şi cu un devotament necondiţionat, pentru a asigura succesul misiunii şi supravieţuirea lor. Amiralul Sandecker îi alesese pe cei mai buni. Nu ar fi găsit o echipă mai bună, care să se lupte cu imposibilul, nici dacă ar fi răscolit întreaga ţară. Încrederea lui în ei era aproape fanatică.

Parcurgeau kilometru după kilometru. Munţii Camerunului şi dealurile Yorubei din partea de sud a râului se înălţară ca într-o ceaţă aplatizată de umiditatea densă. Pădurile tropicale alternau cu cele de salcâmi şi mangrove. Sate şi oraşe mici apăreau şi dispăreau imediat în timp ce botul *Calliopei* tăia apa lăsând în urmă un val de spumă în formă de V.

Pe râu circulau tot felul de vase, de la canoe până la vechi feriboturi pufăitoare supraîncărcate cu pasageri care fluturau din mâini şi până la vase mici pentru transportat marfă, pătate de rugină, târându-se greoaie de la un port la celălalt şi scoţând un fum negru împrăştiat de briza slabă dinspre nord. Era o scenă paşnică, dar Pitt ştia că nu va dura. La fiecare cot al râului îi putea aştepta o ameninţare gata să îi trimită la o întâlnire cu diavolul.

În jurul prânzului, trecură pe sub imensul pod de o mie patru sute patru metri ce traversa râul din portul şi centrul comercial Onitsha până în oraşul agricol Asaba. Catedrale romano-catolice stăteau de veghe pe străzile aglomerate ale Onitshei, mărginite de uzine. Docurile erau pline de nave şi barje ce transportau alimente şi alte produse în josul râului şi importau mărfuri din susul râului, din Delta Nigerului.

Concentrat, Pitt se strecura prin traficul de pe râu trecând periculos de aproape pe lângă vasele mai mici. Zâmbi văzând pumnii scuturaţi şi blestemele furioase aruncate spre *Calliope,* al cărei siaj zgâlţâia puternic celelalte vase. Ieşit din port, se relaxă, îşi luă mâinile de pe cârmă şi mişcă din degete. Era la cârmă de aproape şase ore, dar nu era obosit sau amorţit. Avea un scaun la fel de confortabil ca fotoliul unui director, iar cârma era uşoară ca volanul unui automobil de lux.

Giordino îşi făcu apariţia cu o sticlă de bere Coors şi un sandviş cu ton:

— M-am gândit să-ţi aduc ceva de mâncare. N-ai mâncat de când am plecat.

— Mulţumesc. Nu mi-am auzit stomacul ghiorăind din cauza zgomotului motoarelor.

Pitt îşi lăsă prietenul la cârmă făcând semn cu capul spre botul navei:

— Ai grijă când treci pe lângă remorcherul cu cele două şlepuri. Se mişcă dintr-o parte în alta pe tot canalul.

— O să păstrez distanţa la babord, zise Giordino.

— Suntem pregătiţi să respingem inamicii? rânjii Pitt.

— Suntem. Ţi-a dat cineva vreo bătaie de cap?

Pitt clătină din cap:

— Un elicopter şi un avion au trecut pe deasupra, iar de la bărcile de patrulare n-am primit decât semne prietenoase. Altfel, o zi liniştită şi călduroasă pe râu.

— Probabil că birocraţii locali au crezut ce le-a îndrugat amiralul.
— Să sperăm că şi cei din ţările de mai sus vor fii la fel de creduli.
Giordino făcu un semn cu degetul mare spre steagul francez, ce flutura la pupa:
— M-aş simţi mai bine dacă am fi avut stelele şi dungile, iar în spatele nostru ar fi venit Departamentul de Stat, Ralph Nader, echipa de fotbal Denver Broncos şi o companie de soldaţi din infanteria marină.
— Nici vasul de luptă *Iowa* n-ar fii fost rău.
— E rece berea? Am pus o ladă în frigider acum o oră.
— Destul de rece, răspunse Pitt muşcând din sandviş. Rudi a descoperit ceva?
Giordino clătină scurt din cap:
— E pierdut într-un tărâm al chimicalelor. Am încercat să fac conversaţie cu el, dar m-a concediat urgent.
— Am să-i fac o vizită.
Giordino căscă:
— Ai grijă, să nu-l enervezi!
Pitt râse şi coborî scara în laboratorul lui Gunn. Micuţul cercetător studia nişte foi printate din computer, cu ochelarii împinşi pe frunte. Giordino se înşelase în privinţa stării lui de spirit. Era chiar bine dispus.
— Ai găsit ceva? îl întrebă Pitt.
— Râul asta nenorocit are în el toţi poluanţii cunoscuţi şi încă alţi câţiva pe deasupra, zise Gunn. E mult mai contaminat decât tot ce-am văzut în zilele de restrişte pe Hudson, James şi Cayuhoga.
— Pare complicat, zise Pitt şi se plimbă prin cabină studiind echipamentul sofisticat ce umplea tot spaţiul de la podea până la tavan. Ce rol au instrumentele astea?
— De unde ai luat berea?
— Vrei şi tu una?
— Sigur.
— Giordino a băgat o ladă în frigiderul din bucătărie. Aşteaptă o clipă.
Pitt se duse în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă de bere rece pe care i-o întinse lui Gunn. Gunn luă câteva înghiţituri şi suspină.
— Bine, acum să-ţi răspund la întrebare, zise el. Există trei elemente esenţiale ale cercetării noastre. Primul cere un microincubator automat. Folosesc aparatul ăsta ca să pun probe minuscule de apă în eprubetele cu apa roşie luată din larg. Microincubatorul monitorizează optic înmulţirea dinoflagelatelor. După câteva ore, computerul îmi dă o estimare despre cât e de puternic amestecul şi despre cât e de rapidă înmulţirea creaturilor. Apoi mă joc un pic cu numerele şi aflu cât suntem de aproape de sursa problemei.

— Aşadar apa roşie nu vine din Nigeria.
— Cifrele sugerează că sursa e undeva mai sus, pe râu.
Gunn îi arată lui Pitt două aparate pătrate, ca nişte cutii de mărimea unor televizoare mici, dar având uşi acolo unde trebuia să fie ecranul.
— Aceste două instrumente folosesc la identificarea periculosului ghem, cum îi spun ei, sau al combinaţiei de gheme care ne-a adus problema asta. Primul este un cromatograf de gaz/spectrometru de masă. Pe scurt, iau pur şi simplu eprubetele cu apă de râu şi le pun înăuntru. Sistemul extrage şi analizează automat conţinutul. Rezultatele sunt interpretate de computerele pe care le avem la bord.
— Ce îţi spun, mai exact? întrebă Pitt.
— Definesc poluanţii organici sintetici, inclusiv solvenţii, pesticidele, fenilbenzenul policlorurat, bioxidele şi alţi compuşi chimici. Copilaşul ăsta sper că va detecta structura chimica a compusului ce produce mutaţia şi provoacă fluxul roşu.
— Dacă factorul contaminant e un metal?
— Aici intervine cuplajul inductiv plasmatic şi spectrometrul de masă, spuse Gunn arătând spre cel de-al doilea instrument. Rolul lui e să identifice automat toate metalele şi celelalte elemente prezente în apă.
— Pare identic cu celălalt, observă Pitt.
— Funcţionează pe acelaşi principiu, dar tehnologia diferă. Dar procedeul e la fel: umplu eprubetele cu apa din râu, apăs pe buton şi verific rezultatele din doi în doi kilometri.
— Ce ţi-a spus până acum?
Gunn se opri o clipă să se frece la ochii deja înroşiţi:
— Că râul Niger cară jumătate din metalele cunoscute, de la cupru la mercur, aur, argint şi chiar uraniu. Toate în concentraţii cu mult peste nivelurile normale.
— N-o să fie uşor să cerni toată adunătura asta, murmură Pitt.
— La sfârşit, adăugă Gunn, datele sunt transmise cercetătorilor noştri de la NUMA care îmi revăd rezultatele în laboratoarele lor şi caută să vadă dacă nu mi-a scăpat ceva.
Pitt nu îşi dădea seama cum i-ar fi putut scăpa ceva. Era clar că vechiul lui prieten era mai mult decât un savant şi un analist competent; era un om cu gândire lucidă, clară şi cât se poate de constructivă. Avea o minte pătrunzătoare şi nu se dădea bătut niciodată.
— Ai reuşit să-ţi faci vreo idee care ar putea fi compusul toxic care ne face probleme?
Gunn termină berea şi aruncă sticla într-o cutie de carton plină cu foi scoase la imprimantă.
— „Toxic” e un termen relativ. În chimie nu există compuşi toxici, ci

doar niveluri de toxicitate.

— Ei, bine?

— Am identificat o mulţime de contaminanţi şi de compuşi naturali, metalici şi organici. Sistemele înregistrează nivelurile şocante ale unor pesticide interzise în Statele Unite, dar folosite încă pe scară largă în ţările lumii a treia. Însă n-am reuşit să izolez poluanţii chimici sintetici care le fac pe dinoflagelate să o ia razna. În clipa de faţă, nici nu ştiu ce caut. Nu pot decât să merg pe bâjbâite.

— Cu cât înaintăm mai mult, cu atât ne înfundăm mai tare, spuse Pitt îngândurat. Speram că ai găsit ceva până acum. Cu cât pătrundem mai adânc în Africa, călătoria de întoarcere spre ocean va fi mai grea, în special dacă armata din zonă se hotărăşte să îşi bage nasul.

— Obişnuieşte-te cu ideea că s-ar putea să nu găsim ce căutăm, zise Gunn, iritat. Habar n-ai câte chimicale există. Peste şapte milioane de compuşi chimici artificiali şi, în fiecare săptămână, numai chimiştii din Statele Unite creează peste şase mii de compuşi noi.

— Dar nu pot fi toţi toxici.

— Într-o oarecare măsură, majoritatea chimicalelor au proprietăţi toxice. Orice e toxic, dacă e înghiţit, inhalat sau injectat în doze suficiente. Chiar şi apa poate fi fatală dacă e consumata în exces. Prea multă apă elimină electroliţii necesari organismului.

Pitt îl privi:

— Deci nu există nici o certitudine şi nici o garanţie.

— Absolut nici una, clătină Gunn din cap. Tot ce ştiu sigur este că nu am trecut prin locul unde plaga noastră fatală se varsă în râu. De când am intrat în deltă şi am trecut pe lângă afluenţii principali ai Nigerului, râurile Kaduna şi Benue, probele de apă le-au înnebunit pe dinoflagelate. Dar nu am nici un indiciu cu privire la sursă. Singura veste bună e că am eliminat microorganismele bacteriene dintre cauzele posibile.

— Cum le-ai eliminat?

— Sterilizând probele de apă de râu. Înlăturarea bacteriilor nu a încetinit absolut deloc proliferarea creaturilor.

Pitt îl bătu uşor pe umăr pe Gunn:

— Dacă cineva poate opri chestia asta, tu eşti acela, Rudi.

— O să trec totul prin sită, zise Gunn scoţându-şi ochelarii şi ştergându-le lentilele. S-ar putea ca tot ce vă rămâne să fie încă o necunoscută, dar promit că am să trec totul prin sită.

Norocul începu să îi părăsească în după-amiaza următoare, doar la o oră după ce trecuseră de graniţa nigeriană şi ajunseseră pe porţiunea din râu ce separa Beninul de Niger. Pitt privea în tăcere peste botul *Calliopei* la râul mărginit de pereţii junglei umede şi ostile.

Norii cenuşii dădeau apei culoarea plumbului. În faţă, râul se curba uşor şi părea să cheme, ca degetul osos al morţii.

Giordino era la cârmă şi primele semne ale oboselii îi încreţiseră pielea din colţul ochilor. Pitt stătea în picioare lângă umărul lui privind atent un cormoran ce plutea delicat deasupra apei. Brusc, bătu din aripi şi coborî în copacii de pe ţărm.

Pitt luă un binoclu de pe pupitru şi observă botul unui vas ieşit puţin în afară de după cotul râului.

— Localnicii se pregătesc să ne facă o vizită, anunţă el.

— Îl văd, zise Giordino ridicându-se de pe scaun şi ferindu-şi ochii de soare cu mâna. Pardon, îi văd. Sunt două vase.

— Vin direct spre noi, cu armele pregătite şi plini de suspiciuni.

— Ce steag arborează?

— Al Beninului, răspunse Pitt. Vasul este de construcţie rusească, după cum arată.

Lăsă binoclul şi întinse o diagramă de recunoaştere a forţelor aeriene şi navale din Africa de Vest.

— Nava de atac riveran, înarmată cu două tunuri cu diametrul de 30 de milimetri, cu o viteză de tragere în jur de cinci sute de focuri pe minut.

— Nu e bine deloc, mormăi Giordino şi se uită pe harta râului. Încă patruzeci de kilometri şi ieşim de pe teritoriul Beninului şi intrăm în apele Nigerului. Cu puţin noroc şi motoarele la maximum am putea ajunge la graniţă până la prânz.

— Poţi să excluzi norocul din calcule. Indivizii ăştia n-or să ne lase să trecem mai departe aşa uşor. Nu pare o inspecţie de rutină, cu toate armele îndreptate spre gâtul nostru.

Giordino se uită în spate şi arătă spre cer:

— Gluma se îngroaşă. Au chemat şi un vultur.

Pitt se răsuci şi văzu un elicopter apărând de după ultimul cot al râului, la nu mai mult de zece metri deasupra.

— Toate îndoielile că ar putea fi o întâlnire prietenoasă tocmai s-au evaporat.

— Miroase a capcană, zise Giordino, calm.

Pitt îl alertă pe Gunn care ieşi din cabina sa electronică şi fu pus la curent cu situaţia.

— Mă aşteptam la asta, zise el scurt.

— Ne-au aşteptat, spuse Pitt. Nu e o întâlnire întâmplătoare. Dacă nu vor decât să ne aresteze şi să confişte nava, or să ne execute pe loc ca spioni, când or să vadă că suntem la fel de francezi ca Bruce Springsteen. Nu putem permite asta. Datele pe care le-am acumulat de când am pornit pe râu trebuie să ajungă la Sandecker şi la Chapman. Tipii ăştia sunt puşi pe fapte mari. Nu are sens să facem pe inocenţii şi să ne prefacem că vom coopera. Ori se scufundă ei ori noi.

— Aş putea doborî elicopterul şi, cu puţin noroc, vasul cel mai apropiat, zise Giordino. Dar nu pe toate trei.

— Bine, uite cum facem, spuse Pitt cu glas scăzut privind canonierele care se apropiau.

Le explică planul său, iar Giordino şi Gunn ascultară atenţi. Când termină, îi privi şi îi întrebă:

— Aveţi vreo observaţie?

— Oamenii de pe aici vorbesc franceza, remarcă Gunn. Cum stai cu vocabularul?

Pitt dădu din umeri:

— Mă descurc.

— Atunci să mergem, spuse Giordino cu glasul ca de gheaţă.

„Oamenii ăştia sunt clasa întâi”, gândi Pitt. Poate că Gunn şi Giordino nu erau membri instruiţi ai forţelor speciale, dar erau curajoşi, competenţi şi dispuşi să lupte alături de el. Nu s-ar fi simţit mai încrezător nici la comanda unui distrugător cu rachete cu un echipaj de două sute de oameni.

— În regulă, zise el cu un zâmbet sumbru. Puneţi-vă căştile şi fiţi pregătiţi. Baftă!

Amiralul Pierre Matabu stătea pe puntea de comandă a canonierei blindate şi privea prin binoclu iahtul ce plutea uşor în susul râului. Avea aerul unui escroc cântărind cu privirea o pradă uşoară. Matabu era scund, pătrăţos, avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi purta o uniformă ostentativă plină cu şireturi, de concepţie proprie. Comandant al marinei militare a Beninului, grad ce îi fusese acordat de fratele lui, preşedintele Tbugouri, avea în subordine o flotă formată din patru sute de oameni, două canoniere de râu şi trei nave de patrulare pe ocean. Experienţa lui, anterioară primirii gradului de amiral, era de trei ani ca băiat de punte pe un feribot de râu.

Comandantul navei, Behanzin Ketou, stătea cu un pas în spatele lui.

— A fost înţelept din partea dumneavoastră să veniţi din capitală şi să preluaţi comanda, domnule amiral.

— Da, zise Matabu cu faţa zâmbitoare. Fratele meu va fi încântat când îi voi duce un vas de plăcere atât de frumos.

— Francezii au ajuns exact când aţi spus dumneavoastră.

Ketou era înalt, zvelt şi avea o ţinută mândră.

— Flerul dumneavoastră este cu adevărat remarcabil.

— Foarte amabil din partea lor să fie pe aceeaşi lungime de undă cu mine, zise Matabu cu mândrie şi aroganţă.

Uită să spună că agenţii lui plătiţi îi raportaseră din două în două ore fiecare mişcare a *Calliopei* de când intrase în delta Nigeriei. Faptul că ajunsese în apele Beninului era ca un vis devenit realitate.

— Trebuie să fie persoane importante, dacă au un vas atât de scump.

— Sunt agenţi inamici.

Pe faţa lui Ketou apăru o expresie de neîncredere şi scepticism:

— Atrag cam mult atenţia pentru nişte agenţi inamici.

Matabu lasă binoclul să cadă şi se uită urât la Ketou:

— Să nu-mi pui la îndoială informaţiile, comandante. Crede-mă pe cuvânt, când îţi spun că albii ăştia fac parte dintr-o conspiraţie care vrea să jefuiască bogăţiile naturale ale ţării noastre.

— Vor fi arestaţi şi judecaţi în capitală?

— Nu, îi vei împuşca tu, după ce urci la bordul navei lor şi descoperi dovezi incriminatoare.

— Poftim?

— Am uitat să-ţi spun că vei avea onoarea de a conduce echipa care va urca la bord, zise Matabu, plin de emfază.

— Nu se poate să-i executăm, protestă Ketou. Francezii vor cere o anchetă când vor afla că mai mulţi cetăţeni influenţi de-ai lor au fost ucişi. Fratele dumneavoastră s-ar putea să nu aprobe…

— Le vei arunca trupurile în râu fără să-mi mai comentezi ordinele, îl întrerupse Matabu cu răceală.

Ketou cedă:

— Cum doriţi, domnule amiral.

Matabu privi iar prin binoclu. Iahtul era la numai două sute de metri distanţă şi începuse să încetinească.

— Pregăteşte-ţi oamenii pentru abordare. Eu personal le voi ordona spionilor să oprească şi să vă primească la bord.

Ketou vorbi cu ofiţerul secund, care repetă ordinele prin portavoce căpitanului celei de-a doua canoniere. Apoi Ketou îşi întoarse din nou atenţia către iaht.

— Se întâmplă ceva ciudat, îi zise lui Matabu. Nu se vede nimeni, cu excepţia omului de la cârmă.

— Celelalte gunoaie de europeni zac probabil beţi în cabine. Nu bănuiesc nimic.

— Straniu, nu par speriaţi de noi sau de tunurile îndreptate spre ei.

— Tragi doar dacă încearcă să fugă, îl avertiză Matabu. Vreau să capturăm vasul întreg.

Ketou îşi îndreptă binoclul spre Pitt:

— Cârmaciul ne face semn cu mâna şi zâmbeşte spre noi.

— N-o să mai zâmbească multă vreme, zise Matabu arătându-şi dinţii ameninţător. În câteva minute, va fi mort.

— „Veniţi la mine acasă, zise păianjenul celor trei muşte”, şopti Pitt în timp ce îşi flutura mâna şi zâmbea cu toată gura.

— Ai zis ceva? îl întrebă Giordino din turelă.

Mormăiam de unul singur.

— Nu văd nimic de la prora babord, zise Gunn aflat în poziţie în partea din faţa a navei.

— Care e linia mea de foc.

— Fii pregătit să îi dobori pe tunari la comanda mea, ţintind de pe traversa noastră de la tribord.

— Unde e elicopterul? întrebă Giordino care nu vedea nimic cu pavăza turelei coborâtă.

Pitt se întoarse şi se uită în sus:

— Zboară la o sută de metri de pupa noastră şi la o înălţime de aproximativ cincizeci de metri deasupra apei.

Nu existau jumătăţi de măsură în pregătirile lor. Erau convinşi cu toţii că elicopterul şi canonierele nu aveau de gând să îi lase să treacă. Amuţiră cu toţii, pregătiţi să lupte ca să îşi apere viaţa. Le dispăru orice fel de teamă pe măsură ce se apropiau de punctul de unde nu mai există întoarcere. Nici nu le trecea prin cap să piardă. Nu erau genul care cedează uşor şi întoarce şi celălalt obraz. Trei nave înarmate împotriva unuia singur, dar elementul surpriză era de partea lor.

Pitt rezemă lansatorul cu grenade incendiare într-o nişă de lângă scaunul său. Fixă clapeta pe repaus, plimbându-şi ochii şi între cele două vase. Ignoră elicopterul. În faza de început, acesta avea să fie problema lui Giordino. Erau acum destul de aproape şi îi vedea bine pe ofiţeri. Trase imediat concluzia că africanul gras care se plimba ţanţoş pe puntea de comandă într-o uniformă ca de operetă era comandantul. Privi fără să clipească, cu o fascinaţie hipnotică, în ochii îngerului morţii din gurile negre ale tunurilor, îndreptate toate spre el.

Pitt nu avea de unde să cunoască identitatea ofiţerului de pe punte care îl privea fix prin binoclu. Şi nici nu îi păsa. Dar îi era recunoscător pentru greşeala tactică pe care o făcuse oponentul lui, neaşezând cele două nave în linie, în centrul râului, blocându-i astfel trecerea, în timp ce ar fi putut trage cu toate tunurile în *Calliope.*

Calliope se strecură printre cele două canoniere oprite pe loc care erau deja trase de curent. Pitt reduse puţin viteza cât să menţină un uşor avans. Carenele canonierelor se aflau la mai puţin de cinci metri de *Calliope*. Din locul pilotului, Pitt îi vedea pe majoritatea membrilor echipajului stând relaxaţi şi înarmaţi doar cu pistoale automate. Nici unul nu avea puşcă. Arătau de parcă îşi aşteptau rândul la un concurs de tir. Pitt aruncă o privire inocentă spre Matabu:

— *Bonjour!*

Matabu se apleca peste balustradă şi îi strigă în franceză să oprească şi să îi primească pe oamenii săi la bord. Pitt nu înţelese nici o vorbă. Îi strigă:

— Pouvez-vous ne recomander un bon restaurant?

— Ce-a zis? îl întrebă Giordino pe Gunn.

— Dumnezeule! gemu Gunn. Tocmai l-a rugat pe comandant să îi recomande un restaurant bun.

Canonierele alunecau încet pe lângă ei, în timp ce Pitt ţinea nava împotriva curentului. Matabu îi ordonă din nou să oprească şi să-i primească pe oamenii săi la bord.

Pitt înţepeni şi încercă să pară suav şi dezarmant:

— *J'aimerais une bouteille de Martin Ray Chardonnay.*

— Ce-a mai zis acum? întrebă Giordino.

Gunn părea total debusolat:

— Cred că a cerut o sticlă de vin de California.

— Data viitoare o să ceară cu împrumut un borcan de muştar Grey Poupon, bolborosi Giordino.

— Probabil că încearcă să tragă de timp până trec pe lângă noi.

La bordul canonierei, pe feţele lui Matabu şi Ketou se citea o confuzie totală. Pitt strigă din nou, de data asta în limba sa maternă:

— Nu înţeleg swahili. Puteţi vorbi în engleză?

Matabu dădu cu pumnul în balustrada podului, exasperat şi din ce în ce mai furios. Nu era obişnuit cu o astfel de atitudine. Îi răspunse într-o engleză stricată din care Pitt de-abia înţelese ceva:

— Sunt amiralul Pierre Matabu, comandantul marinei militare a statului Benin, anunţă el bombastic. Stingeţi motoarele şi opriţi nava pentru inspecţie. Opriţi sau dau ordin de tragere.

Pitt dădu din cap furios şi dădu din mâini într-un gest de supunere.

— Da, da, nu trageţi. Vă rog, nu trageţi.

Locul pilotului de pe *Calliope* se apropia încet de pupa canonierei lui Matabu. Pitt păstra distanţa între cele două nave, astfel încât doar un săritor olimpic ar fi reuşit să treacă de pe o navă pe alta. Doi membri ai echipajului aruncară parâme pe punţile de la prora şi de la pupa, dar Pitt nu făcu nici o mişcare spre ei.

— Leagă parâmele, îi comandă Ketou.

— Sunt prea departe, înălţă Pitt din umeri şi dădu din mână. Staţi puţin. O să mă apropii.

Neaşteptând un răspuns, trase piedica lansatorului şi roti cârma astfel încât iahtul făcu un arc de 180 de grade ocolind pupa canonierei, apoi se îndreptă şi trase de partea cealaltă a carenei acesteia. Acum ambele vase mergeau în paralel cu boturile îndreptate în josul râului. Pitt observă cu satisfacţie că tunurile nu puteau fi coborâte destul de jos ca să tragă înspre cârma *Calliopei.*

Matabu se uita spre Pitt cu ochii strălucitori şi fălcile masive întinse într-un zâmbet de triumf. Ketou nu împărtăşea starea de spirit a superiorului său. Pe faţa lui se aşternuse o expresie extrem de suspicioasă.

Calm, zâmbind încă, Pitt aşteptă până când turela lui Giordino fu în

linie cu sala motoarelor canonierei. Ţinu cârma cu o mână, iar pe cealaltă o băgă sub scaun şi prinse patul lansatorului de grenade. Apoi vorbi în şoaptă în microfonul căştii:

— Elicopterul drept în faţă. Canonieră la tribord. Domnilor, e timpul să îi dăm drumul. Pe ei!

În timp ce Pitt vorbea, Giordino coborî pavăza turelei şi aruncă un proiectil rapier drept în rezervorul elicopterului. Gunn sării din trapa din faţă cu două arme automate M-16 sub fiecare braţ şi apăsând ambele trăgace. Gurile armelor scuipară foc şi îi pulverizară pe tunarii vasului inamic de parcă erau pleavă aruncată de combinele de grâne. Pitt ridică ţeava lansatorului în aer şi trase prima grenadă incendiară peste nava lui Matabu, în suprastructura celeilalte. Neputând să vadă bine vasul, trase orbeşte, încercând să ghicească o traiectorie care să atingă ţinta. Grenada căzu în apă şi explodă cu un zgomot de tunet. Nici al doilea proiectil nu îşi atinse ţinta, explodând tot în apă.

Matabu fu luat total pe nepregătite de spectacolul ce se dezlănţui în jurul lui. I se păru că tot cerul se prăbuşea peste el. Zări cu coada ochiului elicopterul explodând în aer cu o flacără uriaşă urmată de o ploaie de fărâme de metal şi sticlă ce căzură în râu.

— Albii nemernici ne-au tras pe sfoară! urla Ketou înnebunit de furie că înghiţise momeala.

Se repezi la balustradă şi îşi clătină pumnul spre *Calliope:*

— Coborâţi tunurile şi trageţi! ţipă spre tunari.

— Prea târziu! urlă Matabu, cuprins de oroare.

Amiralul intră în panică, se lăsă pe vine şi îngheţă acolo privindu-şi echipajul murind secerat de gloanţele lui Gunn. Se uita paralizat, fără să îi vină să creadă, la cadavrele răsucite din jurul tunurilor tăcute, toţi zăcând în poziţie letală şi inundând puntea cu sângele lor. Nu putea să accepte că o navă clandestină, dându-se drept un iaht nevinovat sub un steag respectabil, avea atâta putere de foc încât să îi transforme mica lui lume tihnită într-un coşmar. Străinul de la cârmă adoptase tactica atacului surpriză. Oamenii lui Matabu erau copleşiţi de şoc şi păreau să nu îşi mai poată reveni. Se îmbulzeau ca vitele speriate de furtună, luaţi pe nepregătite şi înfricoşaţi, căzând fără să tragă nici măcar un glonţ. Matabu îşi dădu seama, cu o certitudine care îi îngheţa sângele în vine, că avea să moară; fu sigur de asta când turela de la pupa iahtului se deschise şi scuipă încă un proiectil drept în canonieră. Proiectilul pătrunse în carena de lemn şi lovi un generator din sala motoarelor înainte să explodeze.

Aproape în acelaşi moment, cea de-a treia grenada a lui Pitt îşi atinse ţinta. În mod miraculos, grenada lovi un perete etanş şi ricoşă într-o trapă deschisă de pe cea de-a doua canonieră. Explodă într-o mare de flăcări, detonând şi muniţia şi obuzele din magazia vasului. Într-un nor de fum, se înălţă un vârtej de pereţi sfărâmaţi,

ventilatoare, bucăţi de bărci de salvare şi trupuri mutilate. Nava fu distrusă într-o secundă. Unda de şoc porni ca un uragan şi aruncă vasul lui Matabu în iaht, aruncându-l pe Pitt cât colo.

Proiectilul lui Giordino aruncă în aer sala motoarelor, transformând-o într-un iad de metal şi lemn sfârtecat. Apa năvălii înăuntru printr-o gaură masivă de pe fundul navei şi canoniera începu să se scufunde repede. Întregul interior al vasului ardea şi limbi de foc ieşeau prin hublouri. Dâre groase de fum negru se răsuceau în aerul tropical şi dispăreau în pădurile de pe ţărm.

Nemaiavând alte ţinte la tunuri sau pe punţi, Gunn trase rundele finale spre cele două siluete de pe puntea de comandă. Două gloanţe nimeriră în pieptul lui Matabu, care se ridică în picioare şi rămase aşa câteva momente, cu mâinile încleştate pe balustradă şi privind năucit sângele ce îi păta uniforma sa imaculată. Apoi se prăbuşi pe punte şi rămase inert.

Câteva secunde, pe râu se lăsă o tăcere disperată, întreruptă doar de zgomotul făcut de combustibilul în flăcări. Apoi, fără veste, răsună un urlet în agonie ca venit din adâncurile iadului.

13

— Gunoaie de europeni! urla Ketou. Mi-aţi ucis echipajul!

Stătea pe fundalul cerului cenuşiu, cu sângele şiroindu-i dintr-o rană la umăr, buimăcit de dezastrul din jurul lui.

Gunn îl privi peste ţevile armelor golite. Ketou îl privi şi el o secundă, apoi îşi întoarse ochii spre Pitt, care se ridica de pe punte întinzând mâna spre cârmă.

— Gunoaie de europeni! repeta Ketou.

— Ce e corect, e corect! ţipa Pitt spre el încercând să acopere trosnetul flăcărilor. Ai pierdut jocul. Abandonează nava. Vom veni să te luăm…

În clipa următoare, Ketou coborî în goană scara şi o luă la fugă spre pupa. Nava se înclinase mult spre babord şi bordul îi dispăruse în apă. Ketou se lupta să străbată puntea aplecată abrupt.

— Nu-l lăsa, Rudi! ţipa Pitt în microfon. Se duce spre tunul de la pupa!

Gunn nu zise nimic, dar îşi aruncă armele inutile, se aplecă spre compartimentul din faţă şi smulse o armă automată Remington TR870. Pitt puse siguranţa lansatoarelor, roti cârma şi învârti nava într-un cerc violent aducând-o cu botul spre susul râului. Elicele porniră să se rotească rapid făcând apa să fiarbă sub pupa şi *Calliope* sări înainte ca un cal de curse.

Pe râu nu mai plutea acum decât carburant şi sfărâmături.

Canoniera comandantului Ketou începuse coborârea finală către fundul râului. Carena găurită fu invadată de apa care fâsâie în valuri de aburi. Ketou avea apa până la genunchi când ajunse la tunurile de la pupa, le îndreptă ţevile spre iaht şi apăsă butonul de declanşare a focului.

— Al! urlă Pitt.

Primi drept răspuns şuieratul unui proiectil aruncat de Giordino din turelă. O dâră de flacără portocalie şi fum alb se înălţă în aer spre canonieră. Dar întoarcerea bruscă a navei şi accelerarea îl făcură pe Giordino să îşi piardă ţinta. Proiectilul trecu pe deasupra canonierei şi explodă în copacii de pe mal.

Gunn apăru lângă Pitt, ochi atent şi începu să tragă foc după foc spre Ketou. Timpul păru să curgă mai încet în vreme ce gloanţele plouau peste tunuri şi peste comandantul vasului african. Erau prea departe ca să vadă ura şi frustrarea de pe faţa lui neagră, lucioasă. Nu văzură nici că murise prăbuşit peste tun, mâna lui fără viaţă continuând să apese grea butonul de declanşare a focului.

O explozie puternică izbucni în spatele *Calliopei.* Pitt viră repede spre dreapta, dar ironia luptei nu se consumase încă. Ironie, pentru că un mort reuşise să răspundă atacului cu o precizie despre care nu avea să afle niciodată. Trâmbe înspumate de apă loviră nava şi obuzele începură să zboare pe deasupra locului pilotului unde se afla antena parabolică a satelitului, antena de comunicaţii şi repetorul de impulsuri pentru navigaţie, făcându-le praf şi aruncându-le rămăşiţele în râu. Parbrizul din faţa locului pilotului se făcu ţăndări şi cioburile zburară în apă. Gunn se aruncă pe punte cu faţa în jos, dar Pitt nu putu decât să se lase peste cârmă şi să încerce să scoată nava din zona periculoasă. Nu auzeau explozia obuzelor din cauza zgomotului puternic făcut de motoarele turbo diesel. Însă vedeau fragmentele ce zburau în jurul lor.

Giordino îşi aruncă ultimul proiectil. Pupa canonierei dispăru brusc într-o trâmbă de fum şi foc. Vasul dispăru lăsând în urmă bule de aer şi o pată mare de carburant. Marinarii şi flota de râu a amiralului din Benin nu mai existau.

Pitt se forţă să se întoarcă cu spatele spre râul invadat de fragmente plutitoare şi să se uite la prietenii lui şi la propria navă. Gunn se ridică în picioare clătinându-se şi sângerând din cauza unei tăieturi de pe capul său chel. Giordino apăru din sala motoarelor arătând ca abia ieşit de pe un teren de handbal, transpirat şi epuizat, dar gata pentru un nou joc. Arătă spre râu:

— O să avem probleme, ţipă în urechea lui Pitt.

— Poate că nu, ţipă şi Pitt. La viteza asta o să ajungem în Niger în douăzeci de minute.

— Să sperăm că nu există martori.

— Nu conta pe asta. Chiar dacă nu există supravieţuitori, cineva de pe mal trebuie să fi văzut totul.

Gunn îl prinse de mână şi urlă:

— Imediat ce ajungem în Niger, trebuie să reduci viteza ca să putem reîncepe prospecţiunile.

— De acord, consimţi Pitt.

Aruncă o privire rapidă spre antena satelit şi spre cea de comunicaţii. De-abia atunci observă că dispăruseră.

— Nu-l mai putem contacta pe amiral ca să-i dăm un raport complet.

— Iar laboratoarele de la NUMA nu mai pot primi datele mele, zise Gunn, trist.

— Păcat că nu-i putem spune cum croaziera de plăcere în susul râului s-a transformat într-un coşmar sângeros, urla Giordino.

— Suntem morţi dacă nu găsim o cale să ieşim de aici, zise Pitt, mohorât.

— Aş vrea să văd faţa amiralului, rânjii Giordino, când o să audă că i-am făcut praf nava.

— O să i-o vezi, ţipă Gunn punând mâinile pâlnie la gură în timp ce cobora scara spre cabina electronică. O să i-o vezi.

„Ce încurcătură îngrozitoare!” gândi Pitt. Se aflau în misiune doar de o zi şi jumătate şi deja uciseseră cel puţin treizeci de oameni, doborâseră un elicopter şi scufundaseră două canoniere. „Şi toate astea în numele salvării umanităţii”, reflecta el cu sarcasm. Oricum, nu mai există cale de întoarcere. Trebuiau să găsească agentul contaminant înainte ca forţele de securitate din Niger sau Mali să îi oprească de tot. În orice caz, vieţile lor nu mai valorau nici cât o ceapă degerată în clipa de faţă.

Aruncă o privire spre antena radarului mic din spatele locului pilotului. Există totuşi un Dumnezeu. Antena nu păţise nimic şi încă se rotea. Ar fi fost un infern să meargă pe râu noaptea sau prin ceaţă fără ea. Pierderea satelitului de navigaţie însemna că erau nevoiţi să poziţioneze intrările de contaminanţi în râu prin stabilirea de puncte de reper. Dar erau teferi şi nava înainta pe râu cu aproape şaptezeci de noduri. Singura grijă a lui Pitt acum era să nu se lovească de vreun obiect plutitor sau de vreun buştean scufundat. La viteza cu care mergeau, orice coliziune putea distruge fundul carenei şi transforma nava într-o epavă.

Din fericire, pe râu nu mai pluteau obstacole şi calculele lui Pitt se dovediră aproape corecte. Trecură în Republica Niger în optsprezece minute, iar pe cer şi pe apă nu mai apărură nici un fel de forţe de securitate. Patru ore mai târziu, acostau la docul pentru realimentare cu combustibil din capitala Niamey. După ce îşi făcură plinul şi îndurară hărţuiala tradiţională din partea funcţionarilor africani de la

Imigrări, li se dădu voie să îşi continue drumul.

Lăsară în urmă clădirile oraşului Niamey şi podul peste râu numit după John F. Kennedy. Giordino li se adresă pe un ton vioi şi vesel:

— Până acum, e bine. Lucrurile nu se pot înrăutăţi mai mult decât atât.

— *Nu* e bine, replică Pitt de la cârmă. Şi lucrurile se pot înrăutăţi cu mult mai mult.

Giordino se uită la el:

— Ce e cu pesimismul ăsta? Oamenii de prin părţile astea nu par să aibă nimic cu noi.

— A mers prea uşor, spuse Pitt încet. Lucrurile nu merg atât de uşor în Africa şi în mod sigur nu după mica altercaţie pe care am avut-o cu canonierele din Benin. Aţi observat că nu exista nici un poliţist sau paznic militar înarmat pe nicăieri când le-am prezentat paşapoartele şi actele navei funcţionarilor de la Imigrări?

— Coincidenţă? ridică Giordino din umeri. Sau neglijenţă?

— Nici una, nici alta, zise Pitt clătinând din cap serios. Am o presimţire că cineva se joacă cu noi.

— Crezi că autorităţile din Niger ştiu despre ciocnirea noastră cu marina militară din Benin?

— Veştile circulă repede pe aici şi pun pariu că s-a aflat înainte să ajungem noi. Armata Beninului a alertat în mod sigur guvernul din Niger.

Giordino nu era convins.

— Atunci de ce nu ne-au arestat birocraţii locali?

— N-am idee, zise Pitt dus pe gânduri.

— Sandecker? sugeră Giordino. Poate că a intervenit el.

Pitt clătina din cap:

— Amiralul este mare şi tare în Washington, dar aici nu are nici o trecere.

— Atunci înseamnă că cineva vrea ceva ce avem noi.

— Aşa s-ar părea.

— Dar ce? întrebă Giordino, exasperat. Datele noastre despre contaminant?

— În afară de noi, de Sandecker şi de Chapman, nimeni nu ştie scopul misiunii noastre. Trebuie să fie altceva dacă nu există o scurgere de informaţii.

— Ce altceva?

Pitt rânjii:

— Poate nava noastră.

— *Calliope!* exclama Giordino cu neîncredere totală. Nu cred aşa ceva.

— Ba da, zise Pitt, sec. Gândeşte-te bine. O navă supersofisticată, construită în secret, capabilă să atingă şaptezeci de noduri şi având

destulă forţă ca să doboare un elicopter şi două canoniere în trei minute. Orice comandant militar vest-african ar da orice ca să pună mâna pe ea.

— Să zicem, acceptă Giordino fără tragere de inimă. Dar răspunde-mi la o întrebare. Dacă nava noastră e aşa de tentantă, de ce n-au înşfăcat-o cât am făcut plinul în Niamey?

— Bănuiala mea e că cineva a făcut un târg.

— Cine?

— Nu ştiu.

— De ce?

— N-aş putea să spun.

— Şi când va cădea securea?

— Dacă ne-au lăsat să venim până aici, înseamnă că în Mali.

Giordino se uita la Pitt.

— Deci nu ne vom întoarce pe drumul pe care am venit.

— Ne-am închis drumul când am scufundat flota Beninului.

— Am crezut întotdeauna că drumul la dus e cel mai distractiv.

— Distracţia s-a terminat, dacă eşti atât de morbid, încât să numeşti situaţia astfel.

Pitt privi malurile râului. Vegetaţia luxuriantă cedase locul unui peisaj sterp, de arbuşti pitici, pietriş şi pământ galben.

— Judecând după teren, va trebui să schimbăm nava cu cămile dacă vrem să mai ajungem acasă vreodată.

— Vom supravieţui, zise Pitt. Amiralul va muta cerul şi pământul, ca să ne scape după ce vom găsi toxina otrăvitoare.

Giordino se întoarse şi se uita melancolic în josul râului.

— Aşadar asta e, zise el încet.

— Ce să fie.

— Râul legendar unde se duc oamenii şi îşi pierd vâslele.

Buzele lui Pitt se răsuciră într-un rânjet strâmb:

— În cazul ăsta, hai să coborâm tricolorul francez şi să îl urcăm pe al nostru.

— Avem ordin să ne ascundem naţionalitatea, protestă Giordino. Nu putem să afişăm stelele şi dungile în misiunea asta.

— Cine a zis ceva de stele şi dungi?

Giordino ştiu că păşeşte pe nisipuri mişcătoare.

— Să îndrăznesc să întreb ce steag vrei să ridici?

— Pe ăsta. Pitt căută într-un sertar de pe puntea de comandă şi îi aruncă lui Giordino un steag negru împăturit.

— L-am împrumutat de la un bal mascat unde am fost acum câteva luni.

Giordino se uită şocat la craniul din centrul pânzei dreptunghiulare:

— Steagul piraţilor! Ai de gând să navigăm sub steagul piraţilor?

— De ce nu? întrebă Pitt sincer surprins de reacţia lui Giordino. Mi

se pare cel mai potrivit pentru ceea ce avem de făcut.

14

— Ce mai echipă de cercetători suntem! mormăi Hopper privind soarele care apunea peste lacurile şi mlaştinile de pe cursul superior al râului Niger. N-am reuşit să descoperim decât indiferenţa tipică a lumii a treia faţă de igienă.

Eva stătea pe un scaun de voiaj lângă o sobiţă pe petrol ca să se ferească de răcoarea serii.

— Am făcut teste pentru toate toxinele existente şi nu am găsit nici urmă de vreuna. Maladia noastră fantomă se dovedeşte foarte amăgitoare.

Lângă ea stătea un bărbat mai în vârstă, înalt, solid, cu păr cenuşiu şi ochii albaştri, înţelepţi şi contemplativi. Era doctorul neozeelandez Warren Grimes, epidemiologul-şef al echipei. Se uita dus pe gânduri într-un pahar cu sifon.

— Nici eu n-am găsit nimic. Toate culturile pe care le-am obţinut pe o rază de cinci sute de kilometri n-au avut nici un microorganism cauzator de boli.

— E posibil să ne fi scăpat ceva întrebă Hopper aşezându-se pe un scaun pliant cu pernuţe.

Grimes dădu din umeri:

— Neavând nici o victimă, nu pot să iau interviuri sau să fac autopsii, în lipsa victimelor, n-am de unde obţine probe de ţesut şi n-am cum să analizez rezultate. Îmi trebuie date de observaţie ca să compar simptomele şi să fac un studiu de caz.

— Dacă există persoane care mor din cauza contaminării toxice, spuse Eva, nu se află în zona asta.

Hopper îşi întoarse ochii de la orizontul luminat în portocaliu, luă un vas de pe sobiţă şi îşi turnă o cană de ceai.

— Oare probele au fost false sau exagerate?

— La sediul Naţiunilor Unite s-au primit doar rapoarte vagi, îi reaminti Grimes.

— Se pare că am început cursa prea devreme, fără date concrete şi fără locaţii exacte.

— Eu cred că cineva încearcă să şteargă orice urmă, zise Eva brusc.

Se lăsă tăcerea. Hopper îşi mută privirea de la Eva la Grimes:

— Dacă e adevărat, o face al naibii de bine, murmură Grimes într-un târziu.

— Am şi eu aceeaşi impresie, zise Hopper, curiozitatea lui fiind stârnită. Echipele din Niger, Ciad şi Sudan n-au găsit nici ele absolut nimic.

— Toate astea sugerează că în Mali este contaminarea, nu în celelalte ţări, zise Eva.

— Poţi îngropa victimele, observă Grimes, dar nu poţi ascunde urmele contaminării. Dacă ar fi fost aici, le-am fi găsit. Părerea mea e că alergăm după cai verzi pe pereţi.

Eva îl privi lung, cu ochii albaştri foarte mari în lumina flăcării de la sobiţă.

— Dacă pot ascunde victimele, pot modifica şi rapoartele.

— Aha! dădu Hopper din cap. Eva are dreptate. Nu am încredere în Kazim şi în echipa lui de şerpi şi nu am avut de la început. Dacă au modificat într-adevăr rapoartele ca să ne arunce pe o pistă falsă. Dacă contaminarea nu se află unde ni s-a spus că este?

— O posibilitate ce merită luată în considerare, admise Grimes. Ne-am concentrat asupra celor mai umede şi mai dens populate regiuni din ţară pentru că e logic că aici ar trebui să se afle cea mai mare incidenţă de boală şi contaminare.

— Ce facem mai departe? întrebă Eva.

— Ne întoarcem la Tombouctou, zise Hopper cu fermitate. Aţi observat expresia de pe faţa oamenilor pe care i-am intervievat înainte să plecăm spre sud? Erau nervoşi şi îngrijoraţi. Se vedea clar. E posibil să fi fost ameninţaţi ca să nu spună nimic.

— În special tuaregii din deşert, îşi aminti Grimes.

— Vrei să spui mai ales femeile şi copii, adaugă Eva. Au refuzat să se lase examinaţi.

Hopper clătina din cap:

— Eu sunt de vină. Eu am luat decizia să întoarcem spatele deşertului. A fost o greşeală. De-abia acum îmi dau seama.

— Eşti cercetător, nu psiholog, îl consolă Grimes.

— Da, replică Hopper, sunt cercetător, dar nu-mi place să fiu prostit în faţă.

— Nu am luat nici unul în seamă, zise Eva, atitudinea condescendenta a căpitanului Batutta.

Grimes o privi:

— Aşa e. O-ho! Ai nimerit-o şi de data asta, fata mea. Acum, că ai pomenit de asta, îmi dau seama că Batutta a fost chiar servil în ce priveşte cooperarea.

— Adevărat, dădu Hopper din cap. S-a dat peste cap să ne vadă plecaţi mai repede, ştiind că ne ducem la sute de kilometri de pista corectă.

Grimes îşi termină paharul cu sifon.

— Va fi interesant să vedem ce faţă va face când îi vom spune că ne ducem în deşert să o luăm de la început.

— O să-l anunţe pe colonelul Mansa în următoarea secundă.

— Am putea să minţim, zise Eva.

— De ce să minţim? întrebă Hopper.

— Ca să nu îşi dea seama ce avem de gând.

— Ascult.

— Spune-i lui Batutta că proiectul e încheiat. Că n-am găsit nici o urmă de contaminare şi că ne întoarcem la Tombouctou, ne strângem lucrurile şi luăm avionul spre casă.

— Nu mai înţeleg nimic. Unde vrei să ajungi?

— După toate aparenţele, echipa a renunţat, explică Eva. Batutta ne face semn cu mâna uşurat în timp ce decolăm. Numai că nu zburăm la Cairo. Aterizăm în deşert şi ne apucăm din nou de treabă pe cont propriu şi fără să ni se uite nimeni peste umăr.

Cei doi bărbaţi se gândiră câteva secunde la planul Evei. Hopper se aplecă în faţă preocupat. Grimes arată de parcă i se ceruse să se urce în următoarea rachetă spre lună.

— Nu se poate, spuse Grimes într-un final, aproape scuzându-se. Nu poţi să aterizezi în mijlocul deşertului. E nevoie de o pistă de cel puţin o mie de metri.

— Există destule zone în Sahara unde solul e perfect plat pe sute de kilometri, peroră Eva.

— E prea riscant, susţinu Grimes cu încăpăţânare. Dacă Kazim prinde de veste, o să plătim scump.

Eva îi aruncă o privire ascuţită lui Grimes, apoi se uită lung la Hopper. Observă un început de zâmbet pe faţa acestuia din urmă.

— *Este* posibil, zise ea cu hotărâre.

— Totul e posibil, dar nu întotdeauna şi practic.

Hopper dădu cu pumnul în braţul scaunului atât de tare, că aproape îl rupse.

— Cred că merită încercat.

Grimes se holbă la el:

— Pe naiba, doar nu vorbeşti serios?

— Ba da. Pilotul şi echipajul de zbor vor avea ultimul cuvânt, bineînţeles. Dar cu ajutorul unui stimulent adecvat, cum ar fi o primă consistentă cred că pot fii convinşi să îşi asume riscul.

— Pierzi ceva din vedere, spuse Grimes.

— Adică?

— Ce mijloc de transport folosim după ce aterizăm?

Eva dădu din cap spre Mercedesul break pe care li-l dăduse colonelul Mansa în Tombouctou.

— Mercedesul e destul de mic ca să încapă prin uşa magaziei.

— Care se află la doi metri de pământ, zise Grimes. Cum ai de gând să îl urci la bord?

— Vom folosi rampe, zise Hopper jovial.

— Va trebui să o faci sub nasul lui Batutta.

— Nu e o problemă insurmontabilă.

— Maşina aparţine armatei din Mali. Cum o să îi explici dispariţia?

— Asta e doar un amănunt, ridică Hopper din umeri. Îi vom spune colonelului Mansa că un hoţ nomad ni l-a furat.

— E o nebunie, anunţă Grimes.

Hopper se ridică brusc:

— Atunci aşa rămâne. Începem să punem în practică mica noastră şaradă mâine dimineaţă în zori. Eva, te las pe tine să-i informezi pe colegii noştri despre plan. Eu o să stau de vorbă cu Batutta şi o să mă vait de nereuşita noastră, ca să-i înlătur orice suspiciune.

— Că veni vorba de supraveghetorul nostru, zise Eva privind în jurul taberei, unde se ascunde?

— În maşina aceea elegantă plină cu echipament de comunicaţie, îi răspunse Grimes. Acolo stă tot timpul.

— Ciudat cum dispare de câte ori ne adunăm să purtăm o discuţie.

— Al naibii de politicos din partea lui.

Grimes se ridică şi îşi întinse braţele deasupra capului să le dezmorţească. Aruncă o privire pe furiş spre vehiculul de comunicaţii şi, nevăzându-l pe Batutta, se aşeză din nou.

— Nu se vede. Probabil că stă înăuntru şi se uită la spectacole muzicale europene la televizor.

— Sau îi transmite prin radio colonelului Mansa ultimele bârfe despre circul nostru ştiinţific, zise Eva.

— Nu prea are ce să raporteze, râse Hopper. Nu stă destul pe lângă noi ca să vadă cu ce ne ocupăm.

Căpitanul Batutta nu îi raporta nimic superiorului său în clipa aceea. Stătea în interiorul camionetei având pe cap nişte căşti stereo conectate la un aparat de ascultare electronic extrem de sofisticat. Amplificatorul era montat pe acoperişul camionetei şi îndreptat spre sobiţa din centrul taberei. Se aplecă şi reglă amplificatorul bionic, mărind suprafaţa de recepţie.

Fiecare cuvânt rostit de Eva şi de colegii ei, fiecare murmur şi şoaptă erau recepţionate şi înregistrate fără cea mai mică distorsiune. Batutta ascultă până când conversaţia se încheie şi trioul se despărţi – Eva pentru a pune la curent restul echipei cu noul plan, iar Hopper şi Grimes să studieze hărţile deşertului.

Batutta ridică receptorul unui telefon legat de un alt satelit pentru comunicaţii african şi formă un număr. Îi răspunse o voce ce părea că tocmai se pregătea să caşte:

— Centrul de securitate, districtul Gao.

— Căpitanul Batutta. Vreau să vorbesc cu colonelul Mansa.

— O clipă, domnule, zise vocea grăbită.

Trecură aproape cinci minute până auzi vocea lui Mansa în receptor:

— Da, căpitane.
— Cercetătorii de la Naţiunile Unite pun la cale o diversiune.
— Ce fel de diversiune?
— Sunt pe punctul să raporteze că nu au găsit nici o urmă de contaminare sau vreo victimă…
— Deci planul excelent al generalului Kazim de a-i îndepărta de zonele contaminate a avut succes, îl întrerupse Mansa.
— Până acum, spuse Batutta. Dar au început să miroasă ceva. Doctorul Hopper intenţionează să anunţe că încheie proiectul şi să plece împreună cu oamenii săi la Tombouctou, iar de acolo vor lua avionul lor închiriat spre Cairo.
— Generalul va fi încântat.
— Nu şi când o să audă că Hopper nu are nici o intenţie să părăsească Maliul.
— Ce vrei să spui? întrebă Mansa.
— Planul lor e să mituiască piloţii ca să aterizeze în deşert şi să lanseze o nouă investigaţie în satele de nomazi.
Falca lui Mansa căzu brusc de parcă avea gura plină cu nisip:
— Asta ar putea fi un dezastru. Generalul o să fie furios când o să audă despre asta.
— Nu e vina noastră, zise Batutta repede.
— Ştii cum e când se înfurie. Îşi varsă nervii atât pe cei nevinovaţi, cât şi pe cei vinovaţi.
— Noi ne-am făcut datoria, replică Batutta cu convingere.
— Ţine-mă la curent cu mişcările lui Hopper, îi ordonă Mansa. Am să-i raportez personal generalului.
— E în Tombouctou?
— Nu, în Gao. Din fericire, se află pe iahtul lui Yves Massarde, care e acostat pe râu aproape de oraş. O să iau un avion militar şi am să fiu acolo într-o jumătate de oră.
— Vă urez mult noroc, domnule colonel.
— Nu-l scăpa pe Hopper din ochi nici o secundă. Informează-mă imediat, dacă apare vreo schimbare de planuri.
— Cum ordonaţi.

Mansa închise telefonul şi rămase cu ochii la el gândindu-se la complicaţiile implicate de informaţiile lui Batutta. Dacă nu era descoperit, Hopper ar fi putut să-i ducă de nas pe toţi şi să descopere victime ale contaminării în Sahara, unde nimeni nu se gândise să caute. Asta ar fi fost o calamitate. Căpitanul Batutta îl salvase dintr-o situaţie foarte urâtă, posibil chiar de la execuţie sub acuzaţii inventate de trădare, felul obişnuit al lui Kazim de a scăpa de ofiţerii care îl nemulţumeau. Scăpase ca prin urechile acului. Dacă îl prindea pe Kazim bine dispus, putea chiar să prindă o promovare în echipa

generalului.
Mansa îşi chema asistentul din biroul alăturat şi îi spuse să îi aducă uniforma de paradă şi să pregătească un avion. Era uşor euforic. Posibila catastrofă putea fi transformată într-o oportunitate de a-i anihila pe intruşii străini.
O navetă rapidă aştepta la doc sub o moschee când Mansa coborî din maşina militară care îl adusese de la aeroport. Un marinar în uniformă desfăcu parâmele de la pupa şi de la prora şi sări pe locul pilotului. Apăsă butonul de pornire şi motorul puternic V-8 Citroen se trezi la viaţă.
Iahtul lui Massarde se legăna în mijlocul râului cu ancora aruncată la pupa şi reflectându-şi luminile în curentul unduitor. Iahtul era, de fapt, un vas cu autopropulsie folosit pe post de locuinţă, cu trei etaje. Fundul plat îi permitea să navigheze cu uşurinţă în susul şi în josul râului în perioadele în care apele atingeau cota maximă.
Mansa nu mai fusese niciodată la bord, dar auzise povestindu-se despre scara în spirală cu cupolă de sticlă, care urca din spaţiosul apartament principal spre heliport. Iahtul era unic prin cele zece cabine de lux somptuoase, decorate cu antichităţi franţuzeşti, prin sufrageria cu tavan înalt cu fresce de pe vremea lui Ludovic al XIV-lea luate de pe pereţii unui castel de pe râul Loara, prin sălile pentru băi de abur, saunele, jacuzzi şi băile din camera de observaţie rotitoare, precum şi prin sistemul electronic de comunicaţie care îl lega pe Massarde de imperiul său întins în toată lumea.
În timp ce urca din barcă pe pasarelă şi apoi pe scara din lemn de tec, colonelul spera că va vedea ceva din vasul luxos, dar aşteptările îi fură înşelate când Kazim îl întâmpină pe docul de lângă pasarelă.
— Sper că mi-ai întrerupt conferinţa de afaceri cu domnul Massarde din cauza unei chestiuni urgente cu adevărat, cum ai lăsat să se înţeleagă în mesaj, zise Kazim cu răceală.
Mansa îl salută regulamentar şi îşi începu informarea grăbită, dar precisă, înflorind faptele şi lustruind detaliile raportului lui Batutta despre echipa de cercetători a Naţiunilor Unite, dar fără să menţioneze nici măcar o dată numele căpitanului.
Kazim îl ascultă curios. Ochii negri i se adânciră în orbite şi privi fără să vadă luminile strălucitoare ale iahtului, care dansau pe apă. O cută îngrijorată îi apăru pe faţă, dar fu în curând alungată de un zâmbet dur.
Când Mansa termină de vorbit, îl întrebă:
— Când sunt aşteptaţi Hopper şi caravana sa înapoi în Tombouctou?
— Dacă pleacă mâine dimineaţă, ar trebui să ajungă după-amiază târziu.
— Avem destul timp să spulberăm planurile bunului doctor, zise el

uitându-se în ochii lui Mansa cu o privire de gheaţă. Vreau să pari dezamăgit şi plin de solicitudine când Hopper îţi va anunţa eşecul cercetărilor.

— Am să fac tot ce o să pot, îl asigură Mansa.

— Avionul şi echipajul de zbor sunt încă la sol în Tombouctou?

Mansa dădu din cap aprobator:

— Piloţii stau la hotelul Azalai.

— Zici că Hopper are de gând să le dea o primă, ca să aterizeze în deşert?

— Da, asta le-a spus celorlalţi.

— Trebuie să preluam controlul asupra avionului.

— Doriţi să îi mituiesc pe piloţi cu o sumă peste cea care are de gând să le-o ofere Hopper?

— Ar fi o risipă de bani, pufni Kazim. Omoară-i.

Mansa se aştepta la ordinul acesta şi nu avu nici o reacţie.

— Am înţeles, domnule.

— Înlocuieşte-i cu piloţi de-ai noştri, care să aibă cam aceeaşi greutate şi trăsături faciale asemănătoare.

— E un plan de geniu, domnule general.

— Informează-l pe doctorul Hopper că insist ca Batutta să îi însoţească la Cairo unde să mă reprezinte în faţa Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. El va supraveghea întreaga operaţie.

— Ce ordine doriţi să le transmit piloţilor noştri?

— Ordonă-le, zise Kazim cu o strălucire diavolească în ochii întunecaţi, să aterizeze în Asselar.

— Asselar! Numele se rostogoli pe limba lui Mansa de parcă era învelit în acid.

— Hopper şi oamenii lui vor fi omorâţi în mod sigur de sălbaticii mutanţi din Asselar, cum au fost şi turiştii din safari.

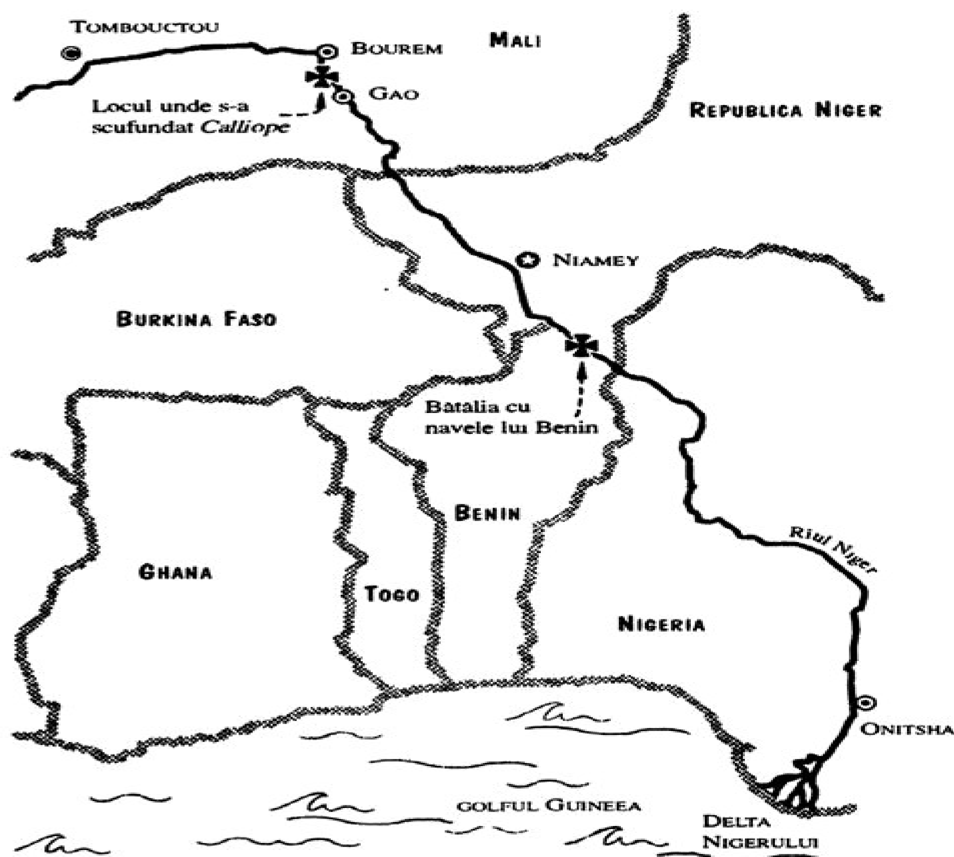
— Asta, zise Kazim cu răceală, va hotărî Allah.

— Şi dacă, cine ştie cum, vor reuşii să supravieţuiască? ridică Mansa o chestiune delicată.

O expresie de cruzime, ce îl înfiora pe Mansa, se întinse pe faţa lui Kazim:

— Pentru astfel de cazuri există Tebezza.

PARTEA A II-A
PĂMÂNTUL PIERDUT

Călătoria navei *Calliope* în sus, pe rîul Niger

15

15 mai 1996
New York

Pe aeroportul Floyd Bennett de pe ţărmul Golfului Jamaica, New York, un bărbat îmbrăcat ca un hippie din anii şaizeci stătea rezemat de un jeep Wagoneer parcat la capătul pustiu al pistei. Se uita printr-o pereche de ochelari mici cu rame metalice spre avionul turcoaz ce rula prin ceaţa uşoară a dimineţii, oprind la doar zece metri distanţă. Se îndreptă când Sandecker şi Chapman coborâră din avionul organizaţiei NUMA şi se duse spre ei să îi întâmpine.

Amiralul observă maşina şi dădu din cap mulţumit. Detesta limuzinele protocolare, insistând să i se dea o maşină obişnuită pentru transportul personal. Zâmbi uşor spre directorul vastului centru informatic de la NUMA, îmbrăcat în jachetă Levis şi cu părul strâns în coadă. Hiram Yaeger era singurul din personalul de conducere al lui Sandecker care reuşea să ignore normele de ţinută obligatorie.

— Mulţumesc că ai venit să ne iei, Hiram. Îmi pare rău că te-am adus din Washington fără să te anunţ din timp.

Yaeger veni spre el cu mâna întinsă:

— Nici o problemă domnule amiral. Aveam nevoie de o pauză de la computerele mele.

Îşi dădu capul pe spate ca să-l privească pe doctorul Chapman:

— Cum a fost zborul din Nigeria, Darcy?

— Tavanul cabinei a fost prea jos şi scaunul meu prea mic, se plânse toxicologul înalt. Şi mai mult decât atât, amiralul m-a bătut cu zece la zero la gin rummy.

— Să vă ajut să duceţi bagajul în maşină, apoi pornim spre Manhattan.

— Ne-ai fixat o întâlnire cu Hala Kamil? întrebă Sandecker.

Yaeger dădu din cap aprobator:

— Am sunat la sediul Naţiunilor Unite imediat ce mi-aţi transmis prin radio ora la care sosiţi. Doamna secretar general Kamil şi-a modificat programul ca să ne poată primi. Asistenta ei a fost uimită că a făcut asta pentru tine.

Sandecker zâmbi:

— Ne cunoaştem de multă vreme.

— Ne va primi la ora zece şi jumătate.

Amiralul se uită la ceas:

— Mai avem o oră şi jumătate. E timpul să bem o ceaşcă de cafea şi să luăm micul dejun.

— Sună bine, zise Chapman printre căscături. Sunt mort de foame.

Yaeger ieşi din aeroport pe autostradă şi întoarse pe Coney Island Avenue unde găsi o braserie. Se aşezară într-un separeu şi dădură comandă unei chelneriţe care se holbă ostentativ la silueta dominatoare a doctorului Chapman.

— Ce să fie, domnilor?

— Somon afumat, brânză topită şi o chiflă.

Chapman optă pentru pastramă şi omleta cu salam, iar Yaeger nu vru decât o gogoaşă. Rămaseră tăcuţi fiecare cu gândurile lui până când chelneriţa le aduse cafeaua. Sandecker amesteca un cub de gheaţă în ceaşcă, ca să o răcească, apoi se rezemă de spătarul banchetei.

— Ce au copiii tăi electronici de zis despre apele roşii? îl întrebă pe Yaeger.

— Estimările sunt destul de sumbre, zise expertul în computere jucându-se cu o furculiţă. Am adus la zi continuu informaţiile despre dimensiunea întinderii, după imaginile de pe satelit. Rata de creştere e uluitoare. E ca în vechea maximă care zice să începi cu un bănuţ şi să dublezi suma în fiecare zi, iar la sfârşitul lunii ajungi milionar. Apa roşie din largul vestului Africii se întinde şi îşi dublează mărimea din patru în patru zile. Azi-dimineaţă la ora patru acoperea o întindere de două sute patruzeci de mii de kilometri pătraţi.

— Sau o sută de mii de mile pătrate, traduse Sandecker în vechiul sistem de măsurare.

— În ritmul ăsta, va acoperi întregul Atlantic de Sud în trei sau patru săptămâni, calculă Chapman.

— V-aţi făcut vreo idee care e cauza?

— E posibil ca un agent organo-metalic să provoace mutaţia dinoflagelatelor, care formează nucleul fluxului roşu.

— Organo-metalic?

— O combinaţie între un metal şi o substanţă organică, explică Chapman.

— Există vreun compus anume care iese în evidenţă?

— Încă nu. Am identificat o mulţime de contaminanţi, dar nici unul nu pare de vină. Tot ce putem presupune în momentul de faţă e că un element metalic s-a combinat cumva cu nişte compuşi sintetici sau derivaţi chimici care au fost aruncaţi în râul Niger.

— Ar putea să fie chiar deşeuri biotehnologice exotice de la vreun centru de cercetare, sugeră Yaeger.

— Nu există în prezent nici un experiment biotehnologic exotic în Africa de Vest, zise Sandecker cu fermitate.

— Cumva, mizeria asta neidentificată acţionează ca excitator, continuă Chapman, aproape ca un hormon şi creează fluxul roşu mutant, cu o uluitoare rată de creştere şi un uluitor grad de toxicitate în acelaşi timp.

Conversaţia se opri când veni chelneriţa cu micul dejun pe o tavă. O lăsă pe masă, se întoarse cu un vas de cafea şi le reumplu ceştile.

— E vreo şansă să avem în faţă o reacţie bacteriană provocată de scurgeri de ape menajere netratate? întrebă Yaeger uitându-se trist la gogoaşa lui ce arăta de parcă fusese călcată de un bocanc soios.

— Apele menajere pot fi un nutritiv pentru alge, exact cum e

bălegarul pentru sol, zise Chapman. Dar nu e cazul aici. Ne confruntam cu un dezastru ecologic de dimensiuni uriaşe şi care nu putea fi produs de deşeuri umane.

Sandecker îşi unse chifla cu brânză topită şi puse somonul deasupra.

— În timp ce noi stăm aici şi ne îndopăm, se formează un flux roşu ce va face pata de petrol din 91 din Irak să semene cu o băltoacă din prerie.

— Şi nu putem face nimic, admise Chapman. Fără o analiză minuţioasă a probelor de apă, nu pot decât să fac supoziţii despre compusul chimic. Avem mâinile legate până nu găseşte Rudi Gunn acul în carul cu fân şi locul de unde vine.

— Ce se mai aude?

— Despre ce? mormăii Sandecker printre înghiţituri.

— Despre cei trei prieteni ai noştri de pe Niger, răspunse Yaeger iritat de aparenta indiferenţă a lui Sandecker. Transmisia lor de date s-a oprit brusc ieri.

Amiralul aruncă o privire prin restaurant să se asigure că nu îl ascultă nimeni:

— Au intrat într-o mică altercaţie cu două canoniere şi un elicopter al marinei Beninului.

— O mică altercaţie! izbucni Yaeger fără să îi vină să creadă. Cum naiba s-a întâmplat aşa ceva? Au păţit ceva?

— Nu putem decât să sperăm că au supravieţuit şi că n-au păţit nimic, zise Sandecker circumspect. Urmau să primească vizitatori la bord şi n-au avut de ales decât să deschidă focul. Probabil că echipamentul de comunicaţie le-a fost distrus în timpul luptei.

— Aşa se explică de ce n-am mai primit nimic de la ei, zise Yaeger liniştindu-se.

— Fotografiile venite prin satelit de la Agenţia de Securitate Naţională, continua Sandecker, arată că au făcut praf ambele vase şi elicopterul şi că au reuşit să treacă graniţa în Mali.

Yaeger se prăbuşi în scaun. Pofta de mâncare îi dispăruse:

— N-or să reuşească să mai iasă din Mali. Acolo va fi staţia terminus. Am scos de pe computer profilurile membrilor guvernului malian. Liderul lor militar are cele mai proaste antecedente în ce priveşte respectarea drepturilor omului din toată Africa de Vest. Pitt şi ceilalţi vor fi prinşi şi spânzuraţi de primul palmier.

— De asta ne întâlnim cu doamna secretar general a Naţiunilor Unite, zise Sandecker.

— Ce poate ea să facă?

— Naţiunile Unite sunt singura noastră speranţă de a ne recupera oamenii şi datele în siguranţă.

— Încep să am impresia că investigaţia noastră pe râul Niger n-a

fost aprobată, nu-i aşa? întrebă Yaeger.

— Nu i-am putut convinge pe politicieni că situaţia e extrem de presantă, zise Chapman frustrat. Tot insistau că trebuie să creeze un comitet special care să cerceteze problema. Poţi să crezi aşa ceva? Lumea e pe cale de dispariţie, iar iluştrii noştri aleşi vor să-şi dea importanţă stând unul în faţa altuia pe fotolii şi făcând vocalize.

— Darcy vrea să spună, explică Sandecker amuzat de exprimarea lui Chapman, că am explicat natura urgenţei preşedintelui, secretarului de stat şi câtorva membri ai Congresului. Au refuzat cu toţii să forţeze mâna naţiunilor vest-africane ca să ne permită să analizăm apa râului.

Yaeger îl privi fix:

— Aşa că i-aţi trimis pe Pitt, pe Giordino şi pe Gunn pe furiş, ca să nu se piardă timp.

— Nu există altă posibilitate. Ceasul ticăie. A trebuit să trecem peste capul propriului nostru guvern. Dacă se află ceva, am păţit-o.

— E mai rău decât mi-am imaginat.

— De aceea avem nevoie de ONU, spuse Chapman. Dacă nu ne ajută ei, s-ar putea ca Pitt, Giordino şi Gunn să fie azvârliţi într-o închisoare din Mali şi să nu mai iasă niciodată.

— Iar datele de care avem disperată nevoie, zise Sandecker, vor dispărea o dată cu ei.

Ochii lui Yaeger erau plini de tristeţe.

— I-ai sacrificat, domnule amiral. Ţi-ai sacrificat de bunăvoie cei mai buni prieteni.

Sandecker îi aruncă o privire de granit:

— Crezi că mi-a fost uşor să iau hotărârea asta? Dată fiind miza, tu în cine ai fi avut încredere că va face treaba? Pe cine ai fi trimis în susul râului?

Yaeger îşi masă tâmplele o clipă. Într-un târziu, dădu din cap:

— Ai dreptate. Sunt cei mai buni. Dacă cineva poate face imposibilul, acela e Pitt.

— Sunt încântat că eşti de acord, zise Sandecker mohorât, apoi se uită din nou la ceas. E timpul să plătim şi s-o ştergem. Nu vreau să o fac pe doamna secretar general Kamil să aştepte. Mai ales că am de gând să îi cad în genunchi şi să o implor ca un suflet pierdut.

Hala Kamil, secretar general al Naţiunilor Unite, era egipteancă şi avea frumuseţea şi misterul lui Nefertiti. În vârstă de patruzeci şi şapte de ani, cu ochi negri ameţitori, păr lung, negru ca abanosul, fluturând liber până mai jos de umeri, trăsături delicate puse în evidenţă de un ten fără cusur, îşi păstra frumuseţea şi tinereţea în ciuda greutăţii pe care i-o punea pe umeri postul său important. Era înaltă, iar silueta frumoasă nu se distingea prea bine sub taiorul clasic.

Se ridică şi ocoli masa de lucru când Sandecker şi prietenii lui fură conduşi în biroul ei din sediul ONU.

— Domnule amiral Sandecker, ce plăcere să vă văd din nou.

— Plăcerea este a mea, doamnă secretar.

Faţa lui Sandecker se lumina pur şi simplu în prezenţa unei femei frumoase. Îi strânse mâna şi se înclină uşor.

— Mulţumesc că m-aţi primit.

— Mă uimeşti, amirale. Nu te-ai schimbat deloc.

— Iar tu pari şi mai tânără.

Ea îi aruncă un zâmbet încântător.

— Să lăsăm complimentele. Amândoi am mai adăugat un rid sau două. A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Aproape cinci ani, zise Sandecker, apoi se întoarse şi îi prezentă pe Chapman şi pe Yaeger.

Hala nu dădu importanţă înălţimii lui Chapman sau felului în care era îmbrăcat Yaeger. Era obişnuită să întâlnească oameni de toate mărimile, dintr-o sută de naţiuni, îmbrăcaţi în toate felurile. Arată cu mâna mică spre două canapele aşezate faţă în faţă.

— Am să fiu scurt, zise Sandecker fără nici un preambul. Am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune urgentă, în legătură cu dezastrul de mediu care ameninţă chiar existenţa rasei umane.

Ochii ei negri îl priviră cu scepticism:

— Te exprimi cam dur. Dacă e vorba de o altă previziune sumbră despre efectul de seră, am devenit imună.

— E ceva mult mai rău, spuse Sandecker serios. Până la sfârşitul anului, cea mai mare parte a populaţiei lumii va fi doar o amintire.

Hala privi feţele bărbaţilor din faţa ei. Erau aspre şi întunecate, începu să îi creadă. Nu ştia exact de ce îi crede. Dar îl cunoştea pe Sandecker destul de bine ca să îşi dea seama că nu îi stătea în fire să vorbească în vânt şi nici să susţină că cerul se prăbuşeşte decât dacă avea dovezi absolute, ştiinţifice.

— Spune mai departe, te rog.

Sandecker îi lăsă să vorbească pe Chapman şi pe Yaeger, care prezentară descoperirile lor privitoare la apa roşie ce se întindea rapid. După vreo douăzeci de minute, Hala se scuză şi apăsă un buton de pe intercomul de pe birou.

— Sarah, sună-l te rog pe ambasadorul Perului, spune-i că a intervenit ceva urgent şi întreabă-l dacă putem amâna întâlnirea până mâine tot la ora asta.

— Apreciem foarte mult timpul şi interesul tău, zise Sandecker şi era pe deplin sincer.

— Nu există nici o îndoială cu privire la oroarea asta? îl întrebă ea pe Chapman.

— Absolut nici una. Dacă fluxul roşu se întinde nestingherit peste

oceane, va consuma oxigenul necesar vieţii pe pământ.

— Asta fără să luăm în consideraţie toxicitatea, adăugă Yaeger, care va cauza în mod sigur uciderea în masă a tuturor formelor de viaţă marină şi a oamenilor şi animalelor care intră în contact cu aceasta.

Hala Kamil se uită la Sandecker:

— Ce zice Congresul vostru, oamenii voştri de ştiinţă? Trebuie să existe preocupare în rândul guvernului vostru şi a comunităţii internaţionale de mediu.

— Există preocupare, replică Sandecker. Am prezentat dovezile pe care le avem preşedintelui şi membrilor Congresului, dar roţile birocraţiei se mişcă încet. S-au format comitete care studiază problema. Dar nu se întrevede nici o hotărâre. Dimensiunile ororii acesteia îi depăşesc. Nu îşi dau seama cât de important e timpul.

— Am transmis, desigur, toate rezultatele cercetărilor noastre preliminare oceanografilor şi specialiştilor în contaminare, zise Chapman, dar până nu determinăm cauza exactă a acestei plăgi de pe mări, nu putem găsi o soluţie.

Hala rămase tăcută. Îi era greu să accepte ideea apocalipsei aşa, pe nepusă masă. Într-un fel, nu avea nici o putere. Poziţia ei ca secretar general al ONU era mai mult ca cea a unei regine peste un regat iluzoriu. Treaba ei era să supravegheze diverse misiuni de menţinere a păcii şi programe comerciale şi de sprijin. Putea da instrucţiuni, dar nu putea conduce.

Se uită peste măsuţa de cafea spre Sandecker:

— În afară de promisiunea de cooperare a programului de mediu ONU, nu văd ce aş putea face.

Sandecker se simţi mai stăpân pe teren şi vorbi pe un ton coborât şi tensionat:

— Am trimis o navă cu o echipă de oameni pe râul Niger, să analizeze apa şi să încerce să găsească sursa exploziei fluxului roşu.

Hala îi aruncă o privire rece şi ascuţită:

— Nava ta a scufundat canonierele Beninului? întrebă ea.

— Ai o minte foarte pătrunzătoare.

— Am primit rapoarte din întreaga lume.

— Da, a fost nava de la NUMA, recunoscu el.

— Presupun că ştii că amiralul marinei militare a Beninului şi fratele preşedintelui ţării a fost ucis în luptă.

— Am auzit.

— Am înţeles că vasul naviga sub drapel francez. Oamenii tăi ar putea fi împuşcaţi ca agenţi inamici de vest-africani pentru că lucrează sub drapel străin.

— Oamenii mei sunt conştienţi de pericole şi s-au oferit voluntari. Ştiu că fiecare oră contează şi că trebuie să oprim fluxul roşu până nu

se întinde atât de tare, că nu va mai fi nimic de făcut.

— Mai sunt încă în viaţă?

Sandecker dădu din cap aprobator:

— Acum câteva ore au trecut graniţa în Mali şi se apropiau de oraşul Gao teferi.

— Cine altcineva din guvern mai ştie de asta?

Sandecker arătă cu capul spre Chapman şi Yaeger:

— Doar noi trei şi oamenii de pe navă. Nimeni din afara NUMA, în afară de tine.

— Generalul Kazim, şeful securităţii din Mali, nu e prost. Probabil că a aflat despre lupta din Benin şi agenţii lui l-au avertizat despre intrarea echipei tale în ţara lui. Îi va aresta imediat ce acostează.

— Ăsta e motivul pentru care am venit aici, doamnă secretar.

Aşadar asta era, gândi Hala.

— Ce doreşti de la mine, domnule amiral.

— Să mă ajuţi să-mi salvez oamenii.

— Mă gândeam eu că o să ajungem aici.

— E vital să fie recuperaţi imediat ce descoperă originea contaminării.

— Avem nevoie disperată de datele strânse de ei, zise Chapman sec.

— Deci datele sunt cele pe care doriţi de fapt să le recuperaţi, zise ea rece.

— Nu am obiceiul să abandonez oameni bravi, replică Sandecker, împingându-şi bărbia înainte.

Hala clătină din cap a refuz:

— Îmi pare rău, domnilor. Vă înţeleg disperarea. Dar nu pot pune în pericol reputaţia acestui birou luând parte la o operaţiune internaţională clandestină indiferent cât de crucială ar fi.

— Nici dacă oamenii pe care i-ai putea salva sunt Dirk Pitt, Al Giordino şi Rudi Gunn?

Ea făcu ochii mari, apoi se prăbuşi în scaun cu gândurile pierdute în trecut pentru o clipă.

— Încep să înţeleg ce se întâmplă, zise ea încet. Te foloseşti de mine, exact cum te-ai folosit şi de ei.

— Nu pun la cale un meci de tenis între celebrităţi, zise Sandecker pe un ton sec. Încerc să previn pierderea unui număr inestimabil de vieţi.

— Tragi drept în inimă, nu-i aşa?

— Când e necesar.

Hala vorbi privind în gol:

— Acum cinci ani, cei trei oameni pe care i-ai trimis pe Niger mi-au salvat viaţa de asasini terorişti nu o singură dată, ci de două ori. Prima oară s-a întâmplat pe un munte în Breckenridge, Colorado; a doua

oară s-a întâmplat la o mină abandonată lângă un gheţar în Strâmtoarea Magellan. Amiralul Sandecker face apel la conştiinţa mea ca să îmi plătesc datoria.

— Parcă îmi amintesc, zise Yaeger dând din cap, că era în timpul căutărilor după Biblioteca din Alexandria.

Sandecker se ridică şi se aşeză lângă ea:

— Ne ajutaţi, doamnă secretar?

Hala rămase nemişcată ca o statuie ce începe să se fisureze uşor. Părea să respire greu. Într-un târziu, se întoarse cu faţa la Sandecker.

— Bine, zise ea încet. Îţi promit că voi folosi toate resursele pe care le am la dispoziţie ca să îţi scot prietenii din Africa de Vest. Sper numai că nu e prea târziu şi că sunt încă în viaţă.

Sandecker întoarse capul. Nu voia să îi vadă uşurarea din ochi.

— Mulţumesc, doamnă secretar. Îţi rămân dator. Dator vândut.

16

— Nici un semn de viaţă?

Grimes privea atent rămăşiţele în paragină ale orăşelului Asselar.

— Nu se vede nici măcar un câine sau o capră.

— Pare mort într-adevăr, zise Eva apărându-şi cu mâna ochii de soare.

— Mai mort ca o broască ţestoasă călcată de o maşină pe autostradă, mormăi Hopper uitându-se prin binoclu.

Stăteau în deşert pe o movilă de pietre privind spre Asselar. Singurele urme omeneşti erau nişte dâre de cauciucuri intrând în orăşel dinspre nord-est. Straniu, nu erau şi dâre de ieşire. Privind prin valurile de căldură ruinele din centrul oraşului, Eva avu impresia unui loc abandonat din timpuri străvechi, deasupra căruia plutea o tăcere ciudată ce o făcea să se simtă neliniştită şi încordată.

Hopper se întoarse spre Batutta.

— Amabil din partea dumneavoastră să cooperaţi cu noi şi să ne permiteţi să aterizăm aici, dar e clar că ăsta e un oraş fantomă, părăsit.

Batutta dădu din umeri nevinovat de la volanul camionetei deschise Mercedes.

— O caravană de la minele de sare din Taoudenni ne-a informat că există semne de boală în Asselar. Ce să vă spun altceva?

— Nu strică să aruncăm, o privire, zise Grimes.

Eva dădu din cap aprobator:

— Ar trebui să analizăm apa din fântână ca să fim siguri.

— Dacă vreţi să mergeţi pe jos de aici încolo, zise Batutta, eu o să mă întorc la avion ca să îi transport şi pe restul oamenilor

dumneavoastră.

— Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră, domnule căpitan, zise Hopper. Ne-aţi putea aduce şi echipamentul.

Fără să mai spună nimic, Batutta întoarse maşina într-un nor de praf şi o luă pe câmpia plină de arbuşti pitici spre avionul aterizat pe o fâşie lungă de teren plat.

— Al naibii de ciudat din partea lui să devină atât de prevenitor, murmură Grimes.

Eva dădu din cap:

— Prea prevenitor, după părerea mea.

— Nu prea îmi place cum miroase treaba asta, zise Grimes privind lung spre oraşul încremenit. Dacă am fi într-un film western american, aş zice că intrăm într-o ambuscadă.

— Ambuscadă sau nu, zise Hopper indiferent, hai să încercăm să găsim nişte localnici.

Porni în josul pantei cu paşi mari, părând neafectat de soarele prânzului şi de căldura radiată de pietrele de pe sol. Eva şi Grimes ezitară o clipă, apoi porniră după el.

Zece minute mai târziu, intrară pe străzile înguste ca nişte alei ale Asselarului. Peste tot, lipsa de preocupare pentru curăţenie era evidentă. Peste tot trebuiau să sară peste grămezi de gunoaie ce păreau să acopere fiecare metru pătrat de pământ. O briză uşoară şi fierbinte îşi schimbă dintr-o dată cursul şi un miros de carne în putrefacţie le lovi nările. Mirosul oribil se intensifica la fiecare pas, părând să vină din interiorul caselor.

Hopper se abţinu să intre în vreo casă până ajunseră în piaţă. Aici, îi întâmpină o privelişte îngrozitoare. Nici unul dintre ei nu mai văzuse aşa ceva nici în cele mai urâte coşmaruri: schelete umane împrăştiate, tigve aliniate ca la expoziţie, piei uscate şi înnegrite atârnând din copacul din piaţă, ce păreau vii sub atacul roiurilor de muşte.

Primul gând al Evei fu că privea urmele unui masacru lăsat în urmă de vreo forţă armată. Dar renunţă repede la această teorie, pentru că nu explică poziţia craniilor sau pielea jupuită. Aici se întâmplase ceva mult mai grav decât atrocităţile comise de soldaţi setoşi de sânge sau de bandiţi ai deşertului. Se convinse de asta când îngenunche şi ridică un os pe care îl identifică drept humerus, osul lung al părţii superioare a braţului. Sângele îi îngheţă când descoperi că era crestat şi ciobit de ceea ce constată că erau urme de dinţi omeneşti.

— Canibalism, şopti ea şocată.

Dintr-un motiv sau altul, bâzâitul muştelor şi observaţia Evei adâncii şi mai mult tăcerea de moarte a oraşului. Grimes îi luă uşor osul din mână şi îl studie.

— Are dreptate, îi spuse lui Hopper. Nişte bestii i-au mâncat pe

oamenii ăştia.
— După miros, zise Hopper încreţindu-şi nasul, mai există câţiva care nu s-au transformat încă în schelete. Aşteaptă aici cu Eva. O să mă uit prin case să văd dacă nu găsesc vreunul viu.
— Nu cred că le plac străinii, se împotrivi Grimes. Eu sugerez să ne retragem urgent la avion până nu ajungem pe meniul local.
— Prostii, zise Hopper sfidător. Avem în faţă un caz extrem de comportament anormal. Ar putea foarte bine să fie cauzat de contaminantul toxic pe care îl căutăm şi n-am de gând să plec până nu văd exact ce se întâmplă.
— Vin şi eu cu tine, zise Eva hotărâtă.
Grimes dădu din umeri. Făcea parte din vechea gardă şi nu avea de gând să lase o femeie să i-o ia înainte.
— Foarte bine, vom căuta împreună.
Hopper îl bătu pe spate:
— Bravo ţie, Grimes. Va fi o onoare pentru mine să plutim împreună în supa zilei.
Prima casă în care intrară avea pereţii din pietre lipite cu pământ şi înăuntru se aflau două cadavre, un bărbat şi o femeie, morţi de cel puţin o săptămână. Căldura le uscase deja ţesuturile şi le încreţise şi întărise pielea. Moartea nu venise repede, ci agonizant de încet, deduse Hopper după o examinare rapidă a rămăşiţelor. Nu muriseră din cauza unei otrăvi cu acţiune rapidă, ci suferind chinuri groaznice.
— Nu pot spune prea multe fără un examen patologic, zise Hopper.
Grimes privi în jos cu faţa calmă şi imperturbabilă.
— Oamenii ăştia au murit de ceva timp. Aş avea mai multe şanse de a identifica indicii solide de la o victimă proaspătă.
Cuvintele lui i se părură extrem de reci şi de clinice Evei. Se cutremura, nu din cauza cadavrelor, ci la vederea unei grămăjoare de oase şi cranii mici într-un colţ al casei întunecoase. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă cei doi nu îşi omorâseră şi mâncaseră proprii copii. Ideea era prea înfiorătoare, ca să mai zăbovească asupra ei, aşa că şi-o alungă din minte şi porni de una singură intrând în casa de vizavi.
Trecu pe sub o arcadă mult mai elaborată decât celelalte. Dincolo de ea se afla o curte în formă de L curată şi măturată. Aproape o blasfemie în comparaţie cu celelalte, pline de mizerie. Duhoarea era deosebit de puternică în casa aceasta. Eva umezi o batistă cu apă dintr-un bidon de la curea, apoi intră cu grijă dintr-o cameră în alta. Pereţii erau foarte albi, iar tavanele înalte cu stâlpi rotunjiţi fixaţi peste o rogojină. Erau bine luminate prin numeroase ferestre, toate dând în curte.
Era una dintre casele mai mari din oraş, aparţinând probabil unui negustor, judecă Eva văzând scaunele şi mesele ornamentate, ce

reuşiseră cumva să rămână în picioare, spre deosebire de mobilele din celelalte case care erau aruncate peste tot şi sfărâmate. Intră încet într-o încăpere mare, dreptunghiulară. I se tăie respiraţia şi rămase paralizată privind o grămadă grotescă de membre umane în descompunere, aşezate cu grijă în ceea ce părea să fie bucătăria.

Eva se luptă cu greaţa, simţindu-se dintr-o dată vlăguită şi înspăimântată. Fugi de acolo şi nimeri într-un dormitor. Aici avu parte de încă un şoc. Înlemni şi se holbă la bărbatul ce stătea întins pe pat odihnindu-se parcă, cu ochii larg deschişi. Avea capul rezemat pe o pernă şi braţele întinse pe lângă el, cu palmele în sus. O privea şi el prin ochii fără vedere, ce păreau împrumutaţi de la diavol. Albul ochilor se colorase într-un roz aprins şi irisul în roşu închis. O clipă groaznică, i se păru că omul trăieşte. Dar pieptul nu i se ridica deloc şi ochii satanici nu clipeau.

Nu se putu mişca din loc multă vreme. Într-un târziu, îşi luă inima în dinţi, se duse lângă pat şi îi atinse cu vârful degetelor artera carotidă. Nu avea puls. Se plecă şi îi ridică mâna. Rigiditatea cadaverică nu se instaurase de mult. Se ridică brusc auzind paşi în spate. Se răsuci pe călcâie şi îi văzu pe Hopper şi pe Grimes.

Veniră lângă ea şi se uitară în jos la cadavru. Dintr-o dată, Hopper izbucni în râs şi hohotele răsunară în toată casa.

— Doamne, Grimes, ai vrut o victimă proaspătă pentru autopsie şi uite-o!

După ce făcu ultimul transport în oraş cu echipa ONU şi echipamentul lor portabil de analiză, Batutta parcă încremeni lângă avion. Interiorul carlingii şi al cabinei pasagerilor se transformase rapid într-un cuptor sub bătaia necruţătoare a soarelui, iar echipajul se întinsese la umbră sub o aripă. Deşi păstrau distanţa faţă de Batutta în prezenţa cercetătorilor, acum se ridicară şi îl salutară.

— A mai rămas cineva în avion? întrebă Batutta.

Pilotul şef clătină din cap:

— I-aţi dus pe ultimii în oraş. Avionul e gol.

Batutta îi zâmbi pilotului îmbrăcat într-o uniformă de aviaţie cu trese pe mâneci.

— Foarte bine lucrat, locotenent Djemaa. Doctorul Hopper a muşcat momeala. L-aţi dus de nas că sunteţi echipajul adevărat.

— Mulţumesc, domnule căpitan. Şi mulţumiţi-i mamei mele sud-africane că m-a învăţat engleză.

— Trebuie să folosesc aparatul radio să iau legătura cu colonelul Mansa.

— Dacă veniţi în carlingă, vă fixez eu frecvenţa.

În carlingă era ca într-o baie de plumb topit. Deşi locotenentul Djemaa lăsase ferestrele laterale deschise, căldura tot îl făcu pe

Batutta să nu poată respira. Suferi în tăcere în timp ce falsul pilot al aviaţiei din Mali contactă cartierul general al colonelului Mansa. După ce primi legătura, îi întinse microfonul lui Batutta şi se grăbi să iasă din carlinga încinsă.

— Aici Vulturul-unu. Recepţie.

— Te ascult, căpitane, veni vocea familiara a lui Mansa. Poţi să renunţi la cod. Mă îndoiesc că ascultă vreun agent inamic. Care e situaţia?

— Localnicii din Asselar sunt morţi cu toţii. Occidentalii acţionează liberi în oraş. Repet, toţi orăşenii sunt morţi.

— Canibalii ăia s-au mâncat unii pe alţii, nu-i aşa?

— Da, domnule colonel, până la ultima femeie şi copil. Doctorul Hopper şi oamenii lui cred că au fost intoxicaţi cu toţii.

— Au dovezi?

— Încă nu. Analizează apa din fântână şi fac autopsii victimelor în momentul de faţă.

— Nu contează. Cântă-le în strună. Cum îşi termină experimentele, du-i la Tebezza. Generalul Kazim a pregătit un comitet de întâmpinare.

Batutta îşi imagina cam ce plănuise generalul pentru Hopper. Îl detesta pe canadianul voinic, îi detesta pe toţi.

— O să am grijă să ajungă teferi.

— Îndeplineşte misiunea, căpitane şi îţi promit că vei fi avansat.

— Vă mulţumesc, domnule colonel. Terminat.

Grimes îşi stabili teatrul de operaţiuni în casa mortului descoperit de Eva. Era cea mai mare şi mai curată clădire din orăşel. Făcu autopsia cadavrului găsit în dormitor, iar Eva făcu analize de sânge. Hopper efectua analiza chimică a celor câteva fântâni ce asigurau rezerva săracă de apă a oraşului. Ceilalţi membri ai echipei începură să examineze probele de ţesut şi oase luate de la morţi. Găsiră într-o magazie mare din spatele pieţei Land Rover-urile cu geamurile sparte ce aparţinuseră safariului ai cărui membri fuseseră masacraţi. Puseră maşinile în funcţiune şi începură să transporte cu ele provizii dintr-un loc în altul între oraş şi avion, în timp ce căpitanul Batutta se plimba de colo-colo, făcându-se în general nefolositor.

Duhoarea morţilor era prea puternică ca să poată dormi, aşa că lucrară toată noaptea şi până a doua zi seara. Îşi ridicaseră tabăra în jurul avionului. După ce dormiră câteva ore şi luară masa formată din conserve de carne de vacă, echipa O.N.U. Se aşeză în jurul unei sobiţe ca să se adăpostească de scăderea cu 60 de grade a temperaturii faţă de maxima zilnică din deşert de 44 de grade Celsius. Batutta făcea pe gazda amabilă şi le pregăti un ceai african aromat, ascultând atent, în timp ce toţi se relaxau şi făceau schimb de impresii.

Hopper îşi aprinse pipa şi dădu din cap spre Warren Grimes.

— Începe tu, Warren. Dă-ne un raport despre ce-ai găsit la singurul cadavru întreg pe care l-am descoperit.

Grimes luă suportul cu agrafa pentru hârtii de la unul dintre asistenţii săi şi îl studie un moment la lumina puternică a unei lanterne Coleman.

— În toţii anii mei de experienţă, n-am văzut niciodată atâtea complicaţii la un singur om. Înroşirea ochilor, atât a irisului, cât şi a corneei. Ţesuturile de piele au căpătat culoarea bronzului. Splina foarte mărită. Cheaguri de sânge în vasele inimii, ale creierului şi în extremităţi. Rinichii, distruşi. Leziuni mari ale ficatului şi pancreasului. Hemoglobina foarte mare. Degenerarea ţesuturilor grase. Nu e de mirare că oamenii ăştia au luat-o razna şi s-au mâncat unul pe altul. Dacă punem toate afecţiunile la un loc, obţinem uşor o psihoză necontrolată.

— Necontrolată? întrebă Eva.

— Victima a înnebunit încet, pe măsură ce leziunile s-au întins, în special cele ale creierului şi în final şi-a pierdut controlul, după cum o dovedesc semnele de canibalism. După estimarea mea modestă, e un miracol că bărbatul a trăit atât de mult.

— Şi care e concluzia? întrebă Hopper.

— Deces din cauza unei masive *palicitemia vera,* o boală a cărei cauză este necunoscută şi ale cărei simptome constau în creşterea numărului de celule roşii şi hemoglobină în sânge. În cazul de faţă, o infuzie masivă de celule roşii care au cauzat deteriorarea ireversibila a organelor interne ale victimei. Şi pentru că factorii de coagulare a sângelui nu au fost suficienţi pentru a duce la stop cardiac şi atac cerebral, s-au produs hemoragii în tot corpul, vizibile în special la nivelul pielii şi al ochilor. Parcă ar fi fost injectat cu doze masive de vitamina B12, despre care ştim cu toţii că este esenţială în dezvoltarea celulelor roşii.

Hopper se întoarse spre Eva:

— Tu ai făcut analiza sângelui? Ce ne poţi spune despre celule? Şi-au menţinut forma plată şi rotundă cu centrul neted?

Eva clătină din cap:

— Nu, au o formă cum n-am mai văzut până acum. Aproape triunghiulară şi cu un fel de spori. Cum a spus şi doctorul Hopper, numărul lor e incredibil de mare. Un adult are în jur de 5,2 milioane de celule roşii pe milimetru cub de sânge. Sângele victimei noastre prezintă un număr de trei ori mai mare.

— Aş vrea să adaug că am mai descoperit şi urme de otrăvire cu arsenic, care i-ar fi provocat şi acesta moartea până la urmă, zise Grimes.

Eva dădu din cap:

— Am confirmat diagnosticul lui Warren. Am găsit în probele de sânge concentraţii de arsenic peste cele normale. Şi nivelul de cobalt e, de asemenea, foarte mare.

— Cobalt? întrebă Hopper îndreptându-se brusc în scaunul pliant.

— Nu e un lucru surprinzător, zise Grimes. Vitamina B12 conţine aproape 4,5 la sută cobalt.

— Toate descoperirile voastre sunt în acord cu rezultatele analizei fântânilor pe care am făcut-o eu, zise Hopper. Există destul arsenic şi cobalt într-o cană cu apă, încât să omoare o cămilă.

— Oglinda apelor subterane, zise Eva privind sobiţa încinsă. Curentul trebuie să fi pătruns încet într-un depozit de cobalt şi arsenic.

— Dacă îmi aduc bine aminte ce am învăţat la geologie în facultate, zise Hopper, o arseniură comună este nichelina, un mineral asociat adesea cu cobaltul.

— Oricum, n-am ajuns prea departe, îi avertiză Grimes. Ambele elemente combinate nu sunt de ajuns să provoace un asemenea dezastru. O altă substanţă sau compus, pe care nu le-am găsit încă, a acţionat drept catalizator împreună cu arsenicul şi cobaltul, a împins nivelul toxicităţii peste limitele admisibile şi a înmulţit celulele roşii.

— Şi le-a făcut să devină mutante pe deasupra, adăugă Eva.

— Nu vreau să mai intensific şi eu misterul, spuse Hopper, dar am mai găsit şi altceva în urma analizei. Urme pronunţate de radioactivitate.

— Interesant, zise Grimes nu prea entuziasmat. Dar expunerea prelungită la radiaţii ar fi micşorat numărul de celule roşii. Eu nu am descoperit nimic care să sugereze efecte cronice ale radioactivităţii.

— Şi dacă radiaţiile au penetrat apa din fântâni de curând? sugeră Eva.

— E foarte posibil, admise Grimes. Dar tot n-am descoperit enigmatica substanţă ucigaşă.

— Echipamentul nostru are limitele lui, ridică Hopper din umeri. Dacă ne confruntăm cu o nouă specie de bacterii sau cu o combinaţie de chimicale exotice, s-ar putea să nu putem identifica aici cauzele. Va trebui să ducem probele în laboratorul nostru din Paris.

— Un produs secundar sintetic, murmură Eva dusă pe gânduri, apoi cuprinse tot deşertul într-un gest larg. De unde poate să vină. În mod sigur – nu din zona asta.

— De la centrul de eliminare a deşeurilor periculoase din Fortul Foureau? presupuse Grimes.

Hopper îşi studie pipa:

— Care se află la două sute de kilometri spre nord-vest. Cam departe pentru ca vântul să poată să poarte un agent contaminant şi să-l depoziteze apoi în fântânile oraşului. Şi asta nu explică nivelele

înalte de radiaţie. Centrul de la Fortul Foureau nu acceptă deşeuri radioactive, în plus, toate materialele periculoase sunt arse, deci nu au cum să penetreze o sursă de apă subterană şi să fie cărate atât de departe fără ca solul să absoarbă deloc chimicale mortale.

— Bun, zise Eva. Care e pasul următor?

— Ne strângem bagajele şi zburăm la Cairo şi de-acolo la Paris cu probele pe care le avem. Vom lua şi specimenul principal. Înfăşuraţi-l bine şi ţineţi-l la răcoare şi se va păstra bine până ajungem la Cairo, unde o să-l punem în gheaţă.

Eva dădu din cap aprobator:

— Sunt de acord. Trebuie să ne continuăm cercetările în condiţii adecvate cât mai curând.

Hopper se întoarse şi se uită la Batutta care ascultase fără să spună nimic, prefăcându-se indiferent în timp ce reportofonul de sub cămaşa lui înregistra fiecare cuvânt.

— Domnule căpitan Batutta?

— Domnule doctor Hopper?

— Am decis să plecăm în Egipt mâine dimineaţă la prima oră. Sunteţi de acord?

Batutta zâmbi cu toată gura şi începu să-şi răsucească un colţ al mustăţii.

— Regret că trebuie să rămân ca să raportez superiorilor mei nenorocirea care a avut loc în oraşul acesta. Dar sunteţi liberi să plecaţi la Cairo.

— Nu vă putem lăsa aici.

— Maşinile au destulă benzină. Am să mă întorc la Tombouctou cu un Land Rover.

— Sunt patru sute de kilometri până acolo. Cunoaşteţi drumul?

— M-am născut şi am crescut în deşert, zise Batutta. Am să plec în zori şi am să fiu în Tombouctou până seara.

— Schimbarea noastră de planuri vă poate face dificultăţi cu colonelul Mansa? întrebă Grimes.

— Am primit ordin să vă sprijin, zise Batutta prevenitor. Nu vă faceţi nici o problemă. Îmi pare doar rău că nu vă pot însoţi la Cairo.

— Atunci aşa rămâne, zise Hopper ridicându-se de pe scaun. Ne încărcăm echipamentul dimineaţă în zori şi plecăm în Egipt.

Discuţia se încheie şi cercetătorii se îndreptară spre corturi, dar Batutta rămase lângă sobiţă. Închise reportofonul ascuns, apoi luă o lanternă şi lumină cu ea spre fereastra carlingii. Un minut mai târziu, căpitanul coborî pe scara de îmbarcare şi se apropie de Batutta.

— Aţi semnalizat? întrebă el încet.

— Porcii ăştia pleacă mâine, răspunse Batutta.

— Trebuie să iau legătura prin radio cu Tebezza şi să îi anunţ că sosim.

— Aminteşte-le să îi întâmpine cum se cuvine pe doctorul Hopper şi pe oamenii lui.

Pilotul clipi cu subînţeles:

— E un loc oribil, Tebezza. Am de gând să le predau pasagerii şi să plec imediat.

— Ai ordin să te întorci pe aeroportul din Bamako, zise Batutta.

— Voi fi încântat să o fac, zise pilotul şi înclină uşor din cap. Noapte bună, domnule căpitan.

Eva făcuse o scurtă plimbare să se bucure de aerul limpede şi de cerul spuzit de stele. Se întoarse la timp să îl vadă pe pilot întorcându-se la avion şi lăsându-l pe Batutta singur lângă sobiţă.

E prea amabil şi prea nerăbdător să ne facă pe plac, îşi spuse ea. Ceva nu e în regulă. Scutură din cap de parcă voia să îşi alunge gândurile. Firea ei bănuitoare de femeie! Ce putea face să îi oprească? O dată ce vor fi în aer, nu va avea cum să îi întoarcă din drum. Vor scăpa de oroarea aceasta şi se vor îndrepta către o lume mai deschisă şi mai prietenoasă. O bucura gândul că nu avea să se mai întoarcă niciodată aici. Şi totuşi, o voce din adâncul ei, intuiţia probabil, o avertiză să nu fie aşa de sigură.

17

— De cât timp ne urmăresc? întrebă Giordino frecându-se la ochi după doar trei ore de somn şi concentrându-se asupra imaginii de pe ecranul radarului.

— I-am observat cu şaptezeci şi cinci de kilometri în urmă, imediat după ce am intrat pe teritoriul Republicii Mali, răspunse Pitt.

Stătea rezemat într-o parte, ţinând cârma cu mâna dreaptă.

— Ai observat ce armament au?

— Nu, vasul era ascuns la o sută de metri pe un braţ al râului. Am observat o imagine pe radar care mi-a dat de bănuit. Imediat ce am trecut de primul cot, au intrat pe canal şi au început să ne urmărească.

— S-ar putea să fie doar o patrulă de rutină.

— Patrulele de rutină nu se ascund sub reţele de camuflaj.

Giordino studie scara pentru distanţe a radarului:

— Nu fac nici o încercare să se apropie.

— Stau în expectativă.

— Biata canonieră, zise Giordino cu tristeţe. Nu ştie că va ajunge curând la fier vechi în paradis.

— Din păcate există şi alte complicaţii, spuse Pitt încet. Canoniera nu e singura pornită pe urmele noastre.

— Mai sunt şi alţii?

— Armata maliană ne întâmpină cu alai.

Pitt se răsuci şi privi spre cerul albastru şi perfect senin al după-amiezii.

— Un şir de avioane de luptă zboară în cerc la est de noi.

Giordino le reperă imediat. Soarele arzător strălucea pe acoperişul carlingilor.

— Avioane de luptă franţuzeşti Mirage, noul model modificat. Sunt şase – ba nu, şapte – la mai puţin de şase kilometri distanţă.

Pitt se întoarse din nou şi arătă spre vest:

— Mai e şi norul acela de praf după dealurile de-a lungul ţărmului. E făcut de un convoi de maşini blindate.

— Câte? întrebă Giordino inventariind în gând proiectilele rămase.

— Am numărat patru când au trecut pe o porţiune de teren deschis.

— Nu sunt tancuri?

— Mergem cu viteza de treizeci de noduri. Tancurile n-ar putea să ţină pasul cu noi.

— N-o să luăm pe nimeni prin surprindere de data asta, zise Giordino sec. Vestea despre isprăvile noastre ne-a precedat.

— Aşa se pare, dat fiind că se feresc să intre în raza noastră de foc.

— Mă întreb când va hotărî individul ăla....

— Zateb Kazim?

— Mă rog, cum l-o chema, ridică Giordino din umeri cu indiferenţă. Când va hotărî să dea semnalul de atac.

— Dacă e mai deştept decât amiralul ăla de operetă al marinei din Benin şi dacă vrea să confişte *Calliope* pentru propriile lui plăceri, nu are nimic altceva de făcut decât să aştepte. Până la urmă vom ajunge la capătul râului.

— Şi vom termina combustibilul.

— Şi ăsta.

Pitt tăcu şi privi înainte spre râul lat şi leneş ce şerpuia pe câmpia nisipoasă. Soarele galben-auriu cobora încet la orizont şi câteva berze zburau prin aerul fierbinte al după-amiezii sau se plimbau prin apa de la mal, pe picioarele lungi şi subţiri ca nişte beţe. Un banc de bibani sări în aer strălucind ca nişte focuri miniaturale de artificii până când *Calliope* trecu peste ei plutind pe apele placide. O barcă alunecă pe lângă ei mergând în sens opus, cu carena încărcată de desene viu colorate, de la pupa până la prora şi cu vela de-abia umflată de un vântuleţ uşor. Câţiva membri ai echipajului dormeau pe încărcătura de saci de orez sub o copertină roasă şi uzată, în timp ce ceilalţi împingeau barca cu prăjinile. Totul era calm şi pitoresc. Lui Pitt îi venea greu să creadă că moartea şi distrugerea îi însoţeau în susul râului. Giordino îi întrerupse reveria:

— Nu spuneai tu că Femeia aceea pe care ai întâlnit-o în Egipt urma să plece în Mali?

Pitt aprobă din cap:

— Lucrează în echipa OMS a Naţiunilor Unite. Urmau să zboare în Mali ca să investigheze o epidemie stranie izbucnită în oraşele din deşert.

— Păcat că nu te poţi întâlni cu ea, zâmbi Giordino. Aţi putea sta sub luna deşertului, tu cu braţul în jurul ei, povestindu-i în şoaptă la ureche peripeţiile tale şi cernând nisipul printre degete.

— Dacă asta e ideea ta despre o întâlnire amoroasă, nu e de mirare că nu marchezi nimic.

— Cum altfel ai putea distra o femeie-geolog?

— Biochimist, îl corectă Pitt.

Expresia lui Giordino deveni brusc serioasă:

— Te-ai gândit că ea şi amicii ei, cercetători, ar putea căuta aceeaşi toxină ca şi noi?

— Mi-a trecut prin cap.

În clipa aceea, Rudi Gunn dădu năvală din laboratorul de sub punte, obosit, dar zâmbind cu toată faţa.

— Gata, anunţă el triumfător.

Giordino îl privi fără să înţeleagă:

— Ce, gata?

Gunn nu îi răspunse, ci continuă doar să zâmbească. Pitt se prinse imediat.

— Ai găsit?

— Mizeria care provoacă apele roşii? mormăi Giordino.

Gunn aprobă din cap. Pitt îi strânse mâna, entuziasmat:

— Felicitări, Rudi.

— Eram pe punctul de a renunţa, zise Gunn. Dar chiar neglijenţa mea m-a ajutat. Am pus sute de probe de apă în cromatograf, însă n-am verificat componentele cât de des ar fi trebuit. Când am aruncat, în cele din urmă, o privire la rezultate, am observat un strat de cobalt în interiorul instrumentului. Am fost şocat să descopăr că un metal e extras împreună cu poluanţii organici sintetici şi reuşeşte să pătrundă în cromatograful cu gaz. După ore disperate de experimente, modificări şi teste, am identificat un compus exotic organometalic, care e o combinaţie între un aminoacid sintetic modificat şi cobalt.

— Parcă vorbeşti în greacă, ridică Giordino din umeri. Ce e un aminoacid?

— Chestia din care sunt făcute proteinele.

— Cum poate ajunge în râu? întrebă Pitt.

— N-aş putea să spun, replică Gunn. Bănuiesc că aminoacidul sintetic vine dintr-un laborator biotehnologic de inginerie genetică, ale cărui deşeuri sunt aruncate împreună cu reziduurile chimice şi nucleare în zona-sursă. Nu pare plauzibil să se amestece în mod natural cu poluantul care provoacă apele roşii după ce ajunge în

mare. Cred că se formează în acelaşi loc.

— Ar putea fi un loc unde sunt evacuate şi reziduuri nucleare?

Gunn încuviinţă din cap:

— Primesc indicaţii că radiaţiile din apă sunt destul de mari. E doar o porţiune din poluarea generală şi nu are nici o relaţie cu proprietăţile agentului nostru contaminant, dar e clar că există o conexiune.

Pitt nu mai zise nimic şi se uită din nou pe ecranul radarului la imaginea canonierei, aflată tot în spate şi ascunsă vederii. Rămăsese chiar mai în urmă. Se întoarse şi se uită pe cer. Avioanele se mişcau încă leneş pe cer, conservându-şi combustibilul şi supraveghindu-le nava de la distanţă. Râul se lăţise de câţiva kilometri, aşa că nu mai putea să vadă maşinile blindate.

— Treaba noastră e făcută doar pe jumătate, zise el. Pasul următor e să găsim locul pe unde toxina intră în Niger. Malienii nu par prea grăbiţi să ne atace. Aşa că o să ne continuăm cercetarea în susul râului şi vom încerca să ne încheiem misiunea până nu se reped asupra noastră.

— Sistemul de transmisie a datelor e *kaput.* Cum o să ajungă rezultatele la Chapman şi Sandecker? întrebă Giordino.

— Găsesc eu ceva.

Gunn îi acordă toată încrederea lui Pitt, fără ezitare. Dădu din cap şi se întoarse în laborator. Pitt îi predă mulţumit cârma lui Giordino. Se întinse pe o rogojină de pe punte sub copertina postului pilotului şi adormii.

Când se trezi, globul portocaliu al soarelui coborâse încă o treime la orizont şi totuşi temperatura părea să fi crescut cu 10 grade. O privire rapidă pe radar îi spuse că nava de luptă încă îi urmărea, dar avioanele se întorseseră la bază să îşi facă plinul. Devin cam prea siguri pe ei, îşi spuse el. Malienii credeau probabil că vânatul era prins deja. Altfel de ce şi-ar fi lăsat avioanele să plece fără să le înlocuiască? Se ridică în picioare şi îşi dezmorţi braţele şi umerii. Giordino îi întinse o cană de cafea:

— Ia şi bea, o să te învioreze. Cafea bună egipteană, cu nămol pe fundul cănii.

— Cât timp am plutit în lumea viselor?

— Ai fost dus peste două ore.

— Am trecut de Gao?

— Da, l-am lăsat în urmă cu cincizeci de kilometri. Ai pierdut un vas-locuinţă ce plutea cu un stol de frumuseţi în bikini, care mi-au aruncat sărutări de la balustradă.

— Mă păcăleşti.

Giordino ridică în aer trei degete:

— Pe onoarea mea. Cea mai elegantă locuinţă plutitoare pe care

am văzut-o vreodată?

— Rudi primeşte încă nivele mari de toxicitate?

Giordino încuviinţă din cap:

— Spune despre concentraţie că e din ce în ce mai mare cu fiecare kilometru.

— Înseamnă că ne apropiem.

— Crede că mai avem foarte puţin până acolo.

O clipă, în ochii lui Pitt apăru ceva, o lucire bruscă, asemănătoare cu o reflectare a imaginii care se crea în mintea lui. Giordino îşi dădea seama imediat când Pitt evada din realitate şi călătorea spre o destinaţie necunoscută. Clipi şi strălucirea din ochii lui opalini dispăru înlocuită de imaginea unei alte scene.

Giordino îl privi în ochi:

— Nu îmi place privirea asta.

Pitt se întoarse pe pământ:

— Mă gândeam cum să îl împiedic pe dobitocul ăla tiranic să pună gheara pe *Calliope*, pe care o vrea pentru orgiile lui bahice.

— Şi cum crezi că o să poţi să-l faci pe Kazim să-i piară pofta?

Pitt zâmbi cu cruzime:

— Găsind o modalitate de a-i da peste cap planurile.

Cu puţin înainte de apusul soarelui, Gunn începu să strige de jos:

— Am trecut în ape curate. Nu mai am nici un indiciu de contaminare.

Pitt şi Giordino întoarseră imediat capul şi priviră spre ambele maluri. Râul curgea într-un unghi uşor de la nord-vest la sud-est. Nu se vedeau nici oraşe, nici drumuri, doar pustietate fără nici o întrerupere în toate părţile cât vezi cu ochii.

— Pustiu, murmură Giordino. Pustiu ca în palmă.

Apăru şi Gunn privind înapoi spre pupa:

— Aţi văzut ceva?

— Uită-te şi singur, zise Giordino rotindu-şi braţele. Absolut nimic decât nisip.

— Se vede ceva spre est, zise Pitt arătând spre o albie lată ce despărţea malul în două. Pare să fi fost plină cu apă cândva.

— Nu în cursul vieţilor noastre, spuse Gunn. Pare să fi fost un afluent al râului în secole mai ploioase.

Giordino studie solemn vechea matcă de râu.

— Probabil că Rudi are în cap un joc video. Nu intră nici un fel de agent contaminant în râu pe acolo.

— Întoarce-te pe acelaşi drum ca să pot verifica din nou datele, zise Gunn.

Pitt se conformă şi trecu de câteva ori înainte şi înapoi, de parcă tundea iarba pe o pajişte, începând aproape de mal şi continuând spre

malul opus până ce elicele muşcară din mâlul de pe fund. Radarul arăta că nava aflată în urmărire se oprise, căpitanul şi ofiţerii întrebându-se probabil ce aveau în cap cei de pe *Calliope.*

Gunn scoase capul pe trapă după ultima cursă.

— Jur că cea mai mare concentraţie de toxine vine de la gura albiei aceleia mari de pe malul estic.

Se uitară toţi derutaţi spre matca secată de secole. Fundul acesteia plin de pietre şerpuia spre nord printre mai multe dune joase. Nimeni nu spuse nimic, iar Pitt reduse viteza şi lăsă iahtul în voia curentului.

— Nici o indicaţie de reziduuri toxice după punctul ăsta? întrebă Pitt.

— Absolut nici una, răspunse Gunn sec. Concentraţia creşte brusc înainte de albie şi dispare cum trecem de ea.

— Poate că e un produs secundar natural al solului, presupuse Giordino.

— Compusul ăsta nenorocit nu poate fi produs de natură, mormăi Gunn. Te asigur de asta.

— Poate că există vreo conductă subterană de scurgere venind de la un combinat chimic de undeva din spatele dunelor, specul Pitt.

Gunn dădu din umeri:

— Nu pot spune nimic fără cercetări mai amănunţite. Noi atât am putut să facem. Ne-am îndeplinit misiunea. Acum e rândul specialiştilor în contaminare să dezlege misterul.

Pitt aruncă o privire în spate spre canoniera care se apropiase.

— Ogarii noştri devin curioşi. N-ar fii inteligent din partea noastră să le arătăm ce avem de gând. Cel mai bine e să ne continuam drumul şi să ne facem că admirăm în continuare peisajul.

— Ce mai peisaj! bodogăni Giordino. Valea Morţii e o grădină cu flori în comparaţie cu ăsta.

Pitt acceleră, iar *Calliope* îşi ridică botul şi se repezi înainte cu un bâzâit uşor. În mai puţin de două minute, canoniera maliană rămăsese mult în urmă. Acum, gândi el, urmează distracţia.

18

Generalul Kazim stătea într-un scaun din piele în capătul unei mese de conferinţe, flancat de doi miniştri şi de şeful său de stat major. La prima vedere, picturile moderne de pe pereţii tapetaţi cu mătase şi covorul gros dădeau camerei de conferinţe aparenţa unui birou luxos dintr-o clădire modernă. Singurul lucru care o dădea de gol era tavanul arcuit şi zgomotul înfundat al motoarelor cu reacţie.

Elegant mobilatul Airbus Industrie A300 era unul din numeroasele daruri oferite de Yves Massarde lui Kazim pentru faptul că îi permitea

să îşi desfăşoare vastele operaţiuni în Mali, fără să piardă timpul cu detalii minore, ca legi şi restricţii guvernamentale. Orice voia Massarde, Kazim îi dădea, câtă vreme conturile din străinătate i se umpleau şi i se asigurau jucăriile scumpe.

Pe lângă faptul că era mijlocul particular de transport al generalului şi al amicilor lui, Airbusul era dotat cu aparatura electronică ce îl transforma într-un centru militar de comunicaţii şi comandă, folosit în special pentru a contracara orice acuzaţii de corupţie din partea puţinilor, dar gălăgioşilor membri ai partidului de opoziţie din parlamentul preşedintelui Tahir.

Kazim îl asculta în tăcere pe şeful său de stat major, colonelul Sghir Cheik, care îi dădea un raport detaliat despre distrugerea canonierelor şi elicopterului din Benin. Apoi îi dădu două fotografii ale superiahtului plutind pe râu.

— În prima fotografie, îi explică Cheik, iahtul navighează sub tricolorul francez. Dar de când a intrat în ţara noastră, a arborat steagul piraţilor.

— Ce prostie mai e şi asta? întrebă Kazim.

— Nu ştim, mărturisi Cheik. Ambasadorul francez jură că guvernul său nu cunoaşte vasul şi că nu e înregistrat în proprietatea nici unui francez. Iar chestia cu steagul piraţilor e o enigmă.

— Trebuie să ştiţi de unde vine.

— Sursele noastre de informaţii n-au reuşit să depisteze producătorul sau ţara de origine. Liniile şi stilul vasului sunt necunoscute tuturor şantierelor navale importante din America şi Europa.

— Poate că e japonez sau chinezesc, sugeră ministrul de externe al Maliului, Messaoud Djerma.

Cheik îşi trecu mâna prin barba deasă şi îşi aranja ochelarii fumurii.

— Agenţii noştri au trecut în revistă şi constructorii navalii din Japonia, Hong Kong şi Taiwan care proiectează iahturi de lux ce ating viteze mai mari de cincizeci de kilometri pe oră. Nici unul nu ştie nimic de un astfel de vas.

— Aşadar nu aveţi nici un fel de informaţii despre intrusul ăsta? întrebă Kazim neîncrezător.

— Nimic, zise Cheik ridicând mâinile. Parcă ar fi căzut din cer.

— Un iaht aparent inofensiv, care îşi schimbă steagul cum îşi schimbă femeile rochiile, navighează în susul râului Niger, pufni Kazim dispreţuitor, distruge jumătate din marina Beninului şi îl ucide pe amiral, apoi intră calm în apele noastre fără să se obosească să oprească pentru controalele de vamă şi de imigrări, iar voi staţi aici şi îmi spuneţi că reţeaua noastră de informaţii n-a putut identifica naţionalitatea constructorului sau a proprietarului?

— Îmi pare rău, domnule general, zise Cheik nervos, ochii lui miopi

evitând privirea de gheaţă a lui Kazim. Poate că dacă mi se dădea permisiunea să trimit un agent la bord în Niamey…

— Ne-a costat destul să îi mituim pe funcţionarii din Niger ca să se uite în altă parte când a acostat să-şi facă plinul. N-aveam nevoie de un agent incapabil, care să dea totul peste cap.

— Au răspuns când i-am contactat prin radio? întrebă Djerma.

Cheik clătina din cap:

— Avertismentele noastre nu au primit nici un răspuns. Au ignorat toate încercările de comunicare.

— Ce vor, pentru numele lui Allah? întrebă Seyni Gashi, şeful consiliului militar al lui Kazim, care arăta mai mult a negustor de cămile decât a soldat. Ce misiune au?

— Se pare că misterul e prea complicat pentru agenţii mei de informaţii, remarcă Kazim iritat.

— Acum că a intrat pe teritoriul nostru, zise ministrul de externe Djerma, putem pur şi simplu să urcăm la bord şi să confiscăm nava, nu?

— A încercat şi amiralul Matabu şi a ajuns pe fundul râului.

— Sunt înarmaţi cu lansatoare de proiectile, sublinie Cheik. Foarte eficace, judecând după rezultate.

— Dar avem şi noi puterea de foc necesară…

— Nava împreună cu echipajul se află pe Niger şi nu au unde să se ducă, îl întrerupse Kazim. Nu au cum să se întoarcă şi să străbată o mie de kilometri până la mare. Îşi dau seama că, dacă încearcă să fugă, vor fi distruşi de avioanele noastre de luptă şi de artileria de sol. O să stăm în expectativă. Când li se va termina combustibilul, singura lor speranţă de supravieţuire va fi să se predea. Atunci ni se va răspunde la toate întrebările.

— Putem fi siguri că echipajul ne va dezvălui ce misiune are? întrebă Djerma.

— Da, da, răspunse Cheik repede. Şi chiar mai mult decât atât.

Copilotul ieşi din carlingă şi salută.

— Avem nava în raza vizuală, domnule.

— Aşadar putem vedea şi noi cu ochii noştri această enigmă, zise Kazim. Spune-i pilotului să ne asigure o vedere bună.

Oboseala şi dezamăgirea că nu putuseră detecta exact sursa de provenienţă a toxinei îi tociseră vigilenţa lui Pitt. Percepţia lui de obicei ascuţită slăbi şi nu văzu ameninţarea ce plutea deasupra *Calliopei.*

Giordino auzi primul bâzâitul motoarelor cu reacţie, ridică ochii şi văzu avionul ce plutea la mai puţin de două sute de metri deasupra râului, cu luminile strălucind în amurgul albăstrui. Era o aeronavă mare de pasageri, purtând culorile naţionale ale Maliului pe fuzelaj.

Două sau trei avioane de luptă ca escortă ar fi fost de ajuns, însă aeronava aceasta era înconjurată de douăzeci. Părea că pilotul are de gând să treacă chiar pe deasupra *Calliopei,* dar la o distanţă de doi kilometri întoarse şi începu să zboare în cerc, apropiindu-se într-o spirală leneşă. Avioanele de luptă o luară în sus şi începură să zboare în opturi deasupra.

Când avionul cu reacţie – Pitt îl văzuse în cele din urmă pe radar şi îl recunoscuse ca fiind o aeronavă de comandă – se apropie la o sută de metri, reuşiră să distingă mai multe feţe privindu-i prin hublouri şi analizând fiecare detaliu al superiahtului.

Pitt oftă adânc şi le făcu semn cu mâna. Apoi făcu o plecăciune teatrală:

— Apropiaţi-vă, prieteni şi priviţi nava-pirat cu banda ei veselă de şobolani ai râului. Puteţi să vă uitaţi, dar nu atingeţi marfa, că puteţi să o păţiţi.

— Aşa e. Ghemuit pe scara dinspre sala motoarelor, pregătit să sară spre lansatorul de proiectile, Giordino nu scăpa din ochi avionul ce zbura în cercuri:

— La prima mişcare greşită, îl fac praf şi pulbere.

Gunn stătea relaxat pe un scaun de pe punte şi îşi ridică şapca spre spectatorii aerieni.

— Dacă nu cumva aveţi vreo metodă să devenim invizibili, sugerez să îi lăsăm în pace. E una să fii în dezavantaj şi cu totul alta să fii pradă uşoară.

— Suntem într-adevăr depăşiţi de situaţie, zise Pitt debarasându-se de orice urmă de oboseală. Nu putem face nimic. Au destulă putere de foc să o facă pe *Calliope* bucăţele.

Gunn se uită spre malurile joase ale râului şi spre pustietatea de dincolo de el.

— Nu are sens să tragem la mal şi să o luăm la sănătoasa. Terenul e larg deschis. Nu am fugi nici cincizeci de metri.

— Atunci, ce putem face? întrebă Giordino.

— Ne predăm şi vedem după aceea, propuse Gunn fără vlagă.

— Chiar şi şobolanii hăituiţi atacă şi fug, zise Pitt. Eu sunt pentru un ultim gest de sfidare, inutil poate, dar ce naiba! Le facem un semn obscen cu pumnii, accelerăm şi gonim cât ne ţin puterile. Dacă devin beligeranţi, îi trimitem drept în cimitir.

— E mai probabil că o să ne trimită ei pe noi mai întâi, se plânse Giordino.

— Chiar vorbeşti serios? întrebă Gunn.

— Bineînţeles că nu, spuse Pitt emfatic. Băiatul doamnei Pitt nu e un sinucigaş. Mă bazez pe faptul că generalul Kazim doreşte atât de mult nava asta, încât a mituit funcţionarii din Niger să ne lase să trecem în Mali ca să poată pune gheara pe ea. Dacă iese cum vreau

eu, o să-i piară orice dorinţă.

— Mizezi pe o carte greşită, îl contrazise Gunn. Doboară un avion şi vei stârni un cuib de viespi. Kazim va asmuţi toate forţele de care dispune asupra noastră.

— Asta sper şi eu.

— Vorbeşti ca un nebun, zise Giordino bănuitor.

— Datele despre contaminare, spuse Pitt răbdător. De asta ne aflăm aici, aţi uitat?

— Nu e nevoie să ne aminteşti, spuse Gunn începând să vadă o luminiţă în aparenta încâlceală din mintea lui Pitt. Aşadar ce fierbe în creierul ăla drăcesc al tău?

— Oricât de rău mi-ar părea să distrug un vas atât de bun şi de frumos, o diversiune s-ar putea să fie singura modalitate prin care să scăpăm şi să predăm rezultatele cercetării în mâinile lui Sandecker şi ale lui Chapman.

— Nebunia lui duce totuşi undeva, recunoscu Giordino. Spune mai departe.

— Nu e nimic complicat, explică Pitt. În câteva ore va fi întuneric, întoarcem şi ne apropiem cât putem de Gao până nu se plictiseşte Kazim de jocul nostru. Apoi Rudi sare în apă şi înoată la mal. Eu şi cu tine dăm drumul la spectacol şi o luăm cu viteză în josul râului, ca nişte vestale virgine urmărite de hoarde barbare.

— S-ar putea ca şi canoniera aia să aibă un cuvânt de spus în chestia asta, nu crezi.

— Asta va fi un fleac. Dacă merge totul strună, o să trecem pe lângă ea înainte să îşi dea seama ce se întâmplă.

Giordino îi aruncă o privire peste ochelarii de soare:

— S-ar putea să meargă. Dacă ne văd cum gonim, n-or să stea să se mai uite că e cineva în apă.

— Dar de ce eu? întrebă Gunn. De ce nu unul dintre voi?

— Pentru că tu eşti cel mai calificat, zise Pitt. Eşti viclean, abil şi descurcăreţ. Dacă cineva se poate strecura în aeroportul din Gao şi într-un avion, tu eşti acela. Mai eşti şi singurul chimist adevărat dintre noi. Numai tu poţi prezenta datele despre substanţa toxică şi punctul prin care intră în râu.

— Poate putem ajunge la ambasada noastră din capitala Bamako.

— Slabe şanse. Bamako e la şase sute de kilometri distanţă.

— Dirk are dreptate, fu de acord Giordino. Materia lui cenuşie şi a mea puse la un loc n-ar putea scoate nici formula pentru săpunul de toaletă.

— Nu pot să fug şi să vă las să vă sacrificaţi vieţile pentru mine, insistă Gunn.

— Nu vorbi prostii, zise Giordino ferm. Ştii bine că eu şi Dirk n-am semnat vreun pact de sinucidere, adăugă el şi se întoarse spre Pitt.

Nu-i aşa?

— Ferească Dumnezeu, zise Pitt semeţ. După ce îţi acoperim plecarea, o să o aranjăm pe *Calliope* în aşa fel încât Kazim să nu se poată bucura nici o clipă de ea. După aceea, abandonăm şi noi nava şi plecăm în expediţie prin deşert să descoperim adevărata sursă a toxinei.

— Ce facem? exclamă Giordino îngrozit. În expediţie?

— Ţie toate ţi se par simple, zise Gunn.

— Prin deşert, bolborosi Giordino.

— Mersul pe jos n-a omorât pe nimeni, zise Pitt jovial.

— M-am înşelat, gemu Giordino. Vrea să ne autodistrugem.

— Autodistrugere? repetă Pitt. Prietene, tocmai ai rostit nişte cuvinte magice.

19

Pitt se mai uită încă o dată la avioanele de deasupra. Încă mai zburau în cercuri fără nici o ţintă. Nu dăduseră semne că vor ataca şi nici acum nu păreau dispuse să o facă. O dată ce *Calliope* îşi începea goana în josul râului, Pitt nu mai avea timp să le ţină sub observaţie. Cursa pe râul ciudat, în toiul nopţii şi cu o viteză de şaptezeci de noduri avea să îi solicite absolut toată concentrarea.

Îşi mută privirea de la avioane spre steagul uriaş pe care îl ridicase pe catargul ce susţinea antena de satelit distrusă. Coborâse micuţul steag al piraţilor de pe catargul de la pupa după ce găsise un steag al Statelor Unite într-un compartiment special pentru steaguri. Era mare, aproape de doi metri, dar, pentru că nu adia deloc vântul care să îl ridice în aerul uscat al nopţii, atârna moale lângă antenă.

Se uită spre cupola de la pupa. Obloanele erau trase. Giordino nu se pregătea să arunce ultimele şase rachete, ci le fixa pe rezervoarele de combustibil şi apoi avea să le conecteze la un detonator. Gunn era jos, punând benzile cu datele de analiză şi rezultatele probelor de apă într-o pungă de plastic pe care avea să o aşeze apoi într-un rucsac mic, împreuna cu mâncarea şi trusa de prim ajutor.

Pitt se întoarse spre radar şi memoră poziţia canonierei maliene. Nu mai simţea nici un pic de oboseală. Adrenalina începuse să curgă acum că îşi fixaseră irevocabil cursul.

Respiră adânc, împinse maneta triplă de acceleraţie la maxim şi roti cârma spre dreapta.

Celor ce priveau din avionul de comandă li se păru că nava *Calliope* făcuse un salt brusc şi se rotise în aer. Descrise un arc rapid în centrul râului şi porni în josul apei cu viteză maximă, acoperită de-o perdea de apă şi spumă. Botul îi ieşi din apă ca o sabie ridicată, iar pupa se

înfundă adânc lăsând în urmă un val de apă ca o coadă de cocoş.

Steagul american flutură brusc provocat de curentul brusc de aer. Pitt ştia foarte bine că era împotriva politicii guvernamentale să arboreze sfidător drapelul naţional pe pământ străin, în timpul unei misiuni neautorizate. Departamentul de Stat avea să facă o criză când malienii furioşi se vor bate în piept trimiţând un protest dogoritor. Numai Dumnezeu ştia ce iad avea să se dezlănţuie la Casa Albă. Dar nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

Zarurile erau aruncate. Râul, ca o panglică neagră, îi chema. Având la dispoziţie doar lumina slabă a stelelor, Pitt nu era sigur că va reuşi să ţină nava în ape adânci. Dacă intră cu viteză maximă pe uscat, iahtul avea să se dezmembreze. Ochii lui se mutau constant de la radar, la sonda de adâncime şi înapoi spre râul cufundat în întuneric.

Nu se obosi să se uite la vitezometru, al cărui ac tremura dincolo de şaptezeci de noduri şi nici la tahometre, care ştia că trecuseră de liniile roşii. *Calliope* dădea tot ce putea pe ultimul ei drum, ca un cal de cursă, depăşindu-şi limitele. Parcă ştia că nu avea să mai vadă niciodată portul din care pornise.

Canoniera maliană ajunse aproape în centrul ecranului radarului, iar Pitt îşi micşoră ochii să vadă mai bine în întuneric. Zări silueta joasă a vasului aşezându-se de-a curmezişul râului în efortul de a le bloca trecerea. Nu avea nici o lumină aprinsă, dar nu se îndoi nici o clipă că echipajul avea armele îndreptate spre ei.

Hotărî să simuleze că o ia spre dreapta, iar apoi să o taie brusc spre stânga înainte să ajungă la ape puţin adânci, ca să îi păcălească pe tunari şi pe urmă să treacă în viteză pe lângă botul canonierei. Malienii erau gata de atac, dar Pitt se baza pe faptul că Kazim nu dorea să distrugă unul dintre cele mai reuşite iahturi de viteză din lume. Generalul nu avea de ce să se grăbească. Mai avea sute de kilometri de râu la dispoziţie ca să îi oprească.

Pitt îşi înţepeni picioarele pe punte şi puse ambele mâini pe cârmă, pregătindu-se pentru virajele abrupte. Nu ştia de ce, dar zgomotul motoarelor şi crescendo-ul vântului răsunându-i în urechi îi aminti de ultimul act din *Amurgul zeilor* de Wagner. Nu mai lipseau decât tunetele şi fulgerele.

Apoi veniră şi acestea.

Canoniera scăpă de sub control şi focul izbucni în noapte, asurzitor, iar o ploaie de şrapnele loviră în forţă nava *Calliope.*

La bordul avionului de comandă, Kazim privi şocat atacul neaşteptat. Apoi făcu o criză de furie.

— Cine i-a spus căpitanului canonierei să deschidă focul? întrebă.

Cheik împietrise:

— Probabil că a făcut-o din proprie iniţiativă.

— Ordonă-i să oprească imediat focul. Vreau nava aia intactă.

— Da, domnule, zise Cheik, sări din scaun şi se repezi spre cabina de comunicaţii.

— Idiotul! izbucni Kazim cu faţa strâmbată de mânie. Ordinele mele au fost explicite. Nu deschide focul decât la ordinul meu. Vreau ca şi căpitanul şi ofiţerii săi să fie executaţi pentru că nu s-au supus ordinelor.

Ministrul de externe Messaoud Djerma se uită la Kazim dezaprobator.

— Sunt măsuri prea aspre…

Kazim îl întrerupse cu o privire ucigătoare:

— Nu şi pentru cei neloiali.

Djerma se făcu mic sub privirea superiorului său. Nici un bărbat cu soţie şi copii nu îndrăznea să îl înfrunte pe Kazim. Cei care cârteau la dispoziţiile lui dispăreau pur şi simplu de pe faţa pământului.

Încet, ochii lui Kazim îl părăsiră pe Djerma şi se întoarseră la scena de pe râu.

Ucigaşele trasoare, strălucind ciudat în întunericul deşertului, trecură ca fulgerul pe apă, rotindu-se sălbatic la început pe lângă babordul *Calliopei*. După zgomot, ai fi zis că o duzină de tunuri trag în acelaşi timp. Trâmbe de apă se ridicau de peste tot. Apoi tunarii îşi reglară tirul şi proiectilele de foc începură să lovească nava aproape în plin. Găuri mari apărură la prora şi în partea din faţă a punţii; proiectilele ar fi ajuns în interiorul navei neblindate dacă n-ar fi fost absorbite de colacii de frânghii din nailon şi deviate de lanţul ancorei din castelul de la prora.

Nu era timp de evitat barajul şi nici măcar de reacţie. Luat total pe nepregătite, Pitt se lăsă pe vine instinctiv şi în aceeaşi clipă trase disperat de cârmă să evite focul devastator. *Calliope* răspunse şi se depărtă de ţintă pentru câteva momente, până când tunarii îşi corectară tirul şi flăcările portocalii porniră iar peste râu şi găsiră din nou iahtul, muşcând din carenă şi distrugând partea superioară din fibră de sticlă a vasului. Loviturile înfundate semănau cu zgomotul făcut de cauciucurile unei maşini în viteză când trec peste reflectoarele din centrul autostrăzilor.

Fum şi flăcări izbucniră în găurile făcute în castelul de la prora, unde proiectilele dăduseră foc colacilor de frânghii. Pupitrul de comandă se sparse şi explodă în jurul lui Pitt. Ca prin miracol, nu fu atins de proiectil, dar simţi un şiroi de lichid prelingându-i-se pe gât. Îşi blestema prostia care îl făcuse să creadă că malienii nu vor distruge nava. Regreta din toată inima că îl pusese pe Giordino să scoată proiectilele din lansatoare şi să le fixeze pe rezervoarele de combustibil. Dacă nimerea vreun obuz în sala motoarelor, aveau să

devină cu toţii hrană pentru peşti.
Erau atât de aproape de canonieră acum, că ar fi putut să vadă ora pe ecranul portocaliu al ceasului său Doxa la lumina exploziilor de la gura tunurilor.
Trase de cârmă cu disperare, cotind iahtul ciuruit la doar doi metri de botul canonierei. În clipa următoare o depăşise, iar valul de apă lăsat în urmă clătină nava inamică, făcându-i pe tunari să îşi piardă ţinta şi să-şi trimită obuzele şuierând în noapte.
Brusc, focul continuu al artileriei inamice se opri. Pitt nu se obosi să se gândească la motivul încetării focului. Menţinu un curs în zigzag până când canoniera rămase în urmă învăluită în beznă. Doar când fu sigur că scăpaseră şi când radarul ce încă funcţiona nu indică nici un atac din partea avioanelor, îşi permise să se relaxeze şi să respire uşurat.
Giordino apăru lângă el îngrijorat:
— Eşti teafăr?
— Sunt furios pe mine însumi că am fost un dobitoc. Dar tu şi Rudi?
— Avem doar câteva vânătăi din cauza stilului tău lamentabil de a conduce. Rudi a căzut şi are un cucui urât, dar asta nu l-a oprit să se lupte cu focul de la prora.
— E un omuleţ tenace.
Giordino ridică lanterna şi lumină faţa lui Pitt:
— Ştiai că ai o bucată de sticlă înfiptă în mutra ta hidoasă?
Pitt luă o mână de pe cârmă şi atinse uşor bucata de sticlă ce îi aterizase în obraz.
— Tu vezi mai bine. Trage-o tu.
Giordino prinse între dinţi capătul lanternei, îndreptă fâşia de lumină spre rana lui Pitt şi prinse sticla cu degetul arătător şi cu cel mare. Apoi o smulse cu o mişcare bruscă.
— E mai mare decât am crezut, comentă el.
Aruncă ciobul peste bord şi scoase o trusă de prim ajutor. Îi puse trei copci şi îl bandajă, timp în care Pitt nu îşi luă ochii de pe panoul de comandă şi de pe râu. Giordino se dădu un pas înapoi şi îşi admiră opera.
— Gata. Încă o operaţie plină de succes în saga continuă a doctorului Albert Giordino, medicul deşertului.
— Care va fi următorul tău succes în medicină? întrebă Pitt reperând o lumină gălbuie slabă şi rotind nava într-un cerc larg ca să ferească un vas micuţ plutind în întuneric.
— Îţi voi prezenta nota de plată, bineînţeles.
— O să-ţi trimit un cec.
Apăru şi Gunn de jos ţinând un cub de gheaţă peste un cucui înfloritor de la ceafă.
— Inima amiralului o să se frângă când va auzi ce i-am făcut navei

sale.

— Nu prea cred că se aştepta să o mai vadă vreodată, spuse Giordino cu glas de profet.

— Focul e stins? îl întrebă Pitt pe Gunn.

— Mai mocneşte încă. Voi încerca din nou cu stingătorul, după ce îmi scot fumul din plămâni.

— Vreo spărtură jos?

Gunn clătină din cap:

— Am primit majoritatea loviturilor în partea de sus. Nici una sub linia de plutire. Santina e uscată.

— Se mai văd avioanele?

— Pe radar nu mai apare decât unul.

Giordino înălţă capul:

— Cel mare tot mai trage cu ochiul la noi, confirma el. E prea întuneric ca să le văd pe cele de luptă şi nici nu se aud, dar oasele mele bătrâne îmi spun că sunt pe aproape.

— Cât mai avem până la Gao? întrebă Gunn.

— În jur de şaptezeci şi cinci sau optzeci de kilometri, estima Pitt. Chiar şi cu viteza asta, n-o să vedem luminile oraşului în următoarea oră, sau chiar mai mult.

— Cu condiţia ca indivizii de sus să ne lase în pace, zise Giordino ridicând vocea ca să se facă auzit prin şuieratul vântului şi al motoarelor.

Gunn arată spre aparatul de emisie-recepţie aşezat pe un raft:

— Poate ar fi bine să le cântăm puţin în strună.

Pitt zâmbi în întuneric:

— Da, cred că e timpul să preluam apeluri.

— De ce nu? aprobă şi Giordino. Sunt curios să aud ce au de zis.

— Am putea astfel să tragem de timp până ajungem la Gao, zise Gunn. Mai avem destul până acolo.

Pitt îl lăsă pe Giordino la cârmă şi mări volumul aparatului ca să poată auzi cu toţii şi vorbi în microfon:

— Bună seara, salută el pe un ton plăcut. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Urmă o scurtă pauză, apoi o voce îi răspunse în franceză.

— Urăsc chestia asta, bombăni Giordino.

Pitt se uită la avion în timp ce spuse:

— *Non parlez vous francais.*

Gunn înalţă din sprâncene:

— Ştii ce ai zis?

Pitt îl privi inocent:

— L-am informat că nu ştiu franţuzeşte.

— *Vous* înseamnă tu, predica Gunn. Tocmai i-ai zis că *el* nu ştie franţuzeşte.

— Lasă că a prins ideea.

Vocea se auzi din nou:

— Înţeleg engleza.

— Asta e foarte bine, zise Pitt. Spune mai departe.

— Declară-ţi identitatea.

— Tu primul.

— Foarte bine. Sunt generalul Zateb Kazim, şeful Consiliului militar suprem din Mali.

Pitt se întoarse spre Giordino şi Gunn:

— Marele şef în persoană.

— Mi-am dorit întotdeauna să fiu prezentat unei celebrităţi, zise Giordino sarcastic. Dar n-am crezut că se va întâmpla la dracu-n praznic.

— Declară-ţi identitatea, repetă Kazim. Eşti la comanda unui vas american?

— Edward Teach, căpitanul navei *Răzbunarea reginei Anne.*

— Mi-am făcut studiile la Universitatea Princeton, replică generalul sec. Sunt familiarizat cu piratul Barbă Neagră, încetaţi, vă rog, cu bătaia de joc şi predaţi vasul.

— Şi dacă am alte planuri?

— Tu şi echipajul tău veţi fi distruşi de bombardierele de lupta ale aviaţiei Maliului.

— Dacă ţintesc la fel de prost ca şi canonierele voastre, îl zgândări Pitt, nu avem de ce să ne facem griji.

— Nu te juca cu mine, zise Kazim cu vocea veninoasă dintr-o dată. Cine sunteţi şi ce căutaţi în ţara mea?

— Suntem nişte oameni obişnuiţi plecaţi într-o mică excursie la pescuit.

— Încetaţi şi predaţi vasul imediat! se răsti Kazim.

— Nu cred că se poate, răspunse Pitt pe un ton cavaleresc.

— Veţi muri dacă nu o faceţi.

— În cazul ăsta veţi pierde o navă unică în lume. Presupun că ai idee de ce e capabilă.

Urmă o tăcere lungă şi Pitt ştiu că lovise drept la ţintă.

— Am citit rapoartele despre altercaţia pe care aţi avut-o cu răposatul meu prieten, amiralul Matabu. Ştiu foarte bine ce poate nava voastră.

— Atunci ştii şi că puteam să îţi trimitem canoniera pe fundul râului.

— Regret că au deschis focul împotriva ordinelor mele.

— Mai putem şi să-ţi doborâm avionul într-o clipă, încercă Pitt.

Kazim nu era prost. Se gândise deja la această posibilitate.

— Dacă mor eu, muriţi şi voi. Cu ce vă alegeţi din asta?

— Lasă-mă să mă gândesc puţin la chestia asta. Să zicem, până ajungem la Gao.

— Sunt un om generos, zise Kazim cu o răbdare ce nu îi stătea în fire. Dar la Gao vă opriţi şi acostaţi nava la docul pentru feriboturi. Dacă nu încetaţi cursa asta prostească, forţele aeriene vă vor trimite direct în iad.

— Înţeleg, domnule general. V-aţi exprimat cum nu se poate mai clar.

Pitt închise aparatul şi rânjii cu toată gura:

— Îmi place la nebunie când închei o afacere bună.

Luminile oraşului Gao apărură în întuneric, la mai puţin de cinci kilometri în faţă. Pitt preluă cârma de la Giordino şi îi făcu semn lui Gunn.

— Pregăteşte-te de plecare, Rudi.

Gunn se uită şovăitor la apa albă pe care vasul mergea cu o viteză de şaptezeci şi cinci de noduri.

— Nu la viteza asta.

— Nu îţi face probleme, îl linişti Pitt. O să încetinesc brusc până la zece noduri şi te arunci în apă pe partea opusă avionului. Cum ai plecat, accelerez din nou, adaugă el, apoi la adresa lui Giordino:

— Mai vorbeşte cu Kazim. Abate-i atenţia.

Giordino ridică aparatul şi vorbi pe un ton scăzut:

— Puteţi repeta condiţiile, domnule general?

— Încetaţi cu încercarea asta inutilă de a fugi, predaţi vasul la Gao şi veţi rămâne în viaţă. Astea sunt condiţiile.

În timp ce Kazim vorbea, Pitt aduse nava mai aproape de malul pe care se află oraşul. Tensiunea din cabina pilotului şi propria lui nelinişte crescură, molipsindu-i şi pe prietenii lui. Se gândi că Gunn trebuia să sară înainte ca luminile oraşului să se reflecte în apele întunecate. Şi avea motive să fie neliniştit. Cel mai important era să nu le trezească suspiciuni malienilor. Sonda de adâncime arată că fundul apei se apropia cu repeziciune. Trase de manete înapoi, înfundând botul *Calliopei* adânc în apă. Viteza scăzu atât de repede, că fu aruncat în faţă peste pupitru.

— Acum! ţipă Pitt. Dă-i drumul şi mult noroc!

Fără un cuvânt de rămas-bun, micuţul om de ştiinţă de la NUMA îşi apucă strâns curelele rucsacului şi se rostogoli peste balustradă. Aproape în aceeaşi secundă, Pitt împinse din nou manetele.

Giordino se uită peste pupa, dar Gunn se pierduse pe râul negru. Mulţumit că prietenul său înota în siguranţă cei cincizeci de metri până la mal, se întoarse şi îşi continuă calm conversaţia cu generalul Kazim.

— Dacă ne promiteţi că vom pleca fără probleme din ţară; nava vă aparţine. Adică ce-a mai rămas din ea după ce-a schilodit-o canoniera.

Kazim nu păru să fi devenit bănuitor după scurta micşorare a

vitezei *Calliopei.*

— Accept, susură el fără să prostească pe nimeni.

— Nu avem chef să murim sub ploaia de gloanţe în râul ăsta poluat.

— O alegere înţeleaptă, replică generalul.

Cuvintele păreau formale şi politicoase, dar ostilitatea şi triumful se făceau clar simţite.

— Într-adevăr, nu aveţi altă opţiune.

Pitt simţi un gol în stomac conştient că jocul ajunsese prea departe. Nici el, nici Giordino nu aveau vreo îndoială că generalul Kazim intenţiona să îi omoare şi să le arunce trupurile la vulturi. Aveau o singură şansă de a le abate atenţia malienilor de la Gunn şi de a rămâne în viaţă, dar sorţii erau atât de potrivnici, încât nici un jucător care se respectă nu ar fi pariat pe ei.

Planul lui, dacă se putea numi aşa, avea să le aducă doar câteva ore în plus, nimic mai mult. Începu să îşi blesteme prostia care îl făcuse să creadă că puteau scăpa din aventura asta.

Dar o clipă mai târziu, salvarea, neaşteptată şi neimaginată, apăru în noapte.

20

Giordino îl bătu pe umăr pe Pitt şi îi arătă ceva în josul râului:

— Vezi luminile acelea de la tribord? E iahtul acela locuit de care ţi-am povestit. Cel pe lângă care am trecut mai devreme. După cum e dotat, pare să aparţină unui milionar – are şi elicopter şi o mulţime de femei prietenoase.

— Crezi că are sistem de comunicaţii prin satelit pe care să-l împrumutăm ca să comunicăm cu Washingtonul?

— N-aş fi surprins dacă ar avea şi telex.

Pitt se întoarse şi îi zâmbi lui Giordino:

— Cum tot nu avem alte angajamente presante, ce-ar fi să le facem o vizită?

Giordino râse şi îl bătu pe spate:

— Mă duc să fixez detonatorul.

— Treizeci de secunde sunt de ajuns.

— S-a făcut.

Giordino îi dădu aparatul de emisie-recepţie lui Pitt şi coborî scara spre sala motoarelor. Reapăru aproape imediat, în timp ce Pitt programa în computer cursul navei şi o punea pe pilot automat. Din fericire, râul era lat şi drept permiţând *Calliopei* să meargă de una singură o distanţă considerabilă după ce aveau să o abandoneze.

Dădu din cap spre Giordino:

— Eşti gata.

— Spune cuvântul.
— Apropo de cuvinte, zise Pitt ridicând aparatul portabil de emisie la gură.
— Domnule general Kazim!
— Da?
— M-am răzgândit. Nu vă mai dau vasul. O zi bună.
Giordino rânjii:
— Îmi place stilul tău.
Pitt aruncă aparatul peste bord şi rămase la pândă până când *Calliope* ajunse paralel cu iahtul locuit. Apoi trase în spate de manete. Imediat ce viteza scăzu la douăzeci de noduri, strigă:
— Acum!
Giordino nu avu nevoie de alt îndemn. Traversă în fugă puntea din spate şi se aruncă peste pupa. Ateriză în urma lăsată de vas şi fu înghiţit de apa înspumată. Pitt mai rămase doar ca să împingă manetele în faţă, înainte să sară peste bord făcându-se ghem. Impactul brusc aproape că îl lăsă fără răsuflare. Din fericire, apa era călduţă şi îl acoperi ca o pătură groasă. Avu grijă să nu ia nici o înghiţitură contaminată. Aveau destule belele şi fără să se mai îmbolnăvească grav.
Se întoarse pe spate chiar la timp ca să o vadă pe *Calliope* gonind prin întuneric ca un tren expres – o navă fără viaţă şi abandonată, mai având doar câteva clipe de trăit. Pitt pluti privind fix şi aşteptând ca proiectilele şi rezervoarele de combustibil să explodeze. Nu avu mult de aşteptat. Chiar şi la un kilometru distanţă, explozia fu asurzitoare, iar unda de şoc ce traversă apa îi scutură trupul ca o lovitură puternică. Flăcările izbucniră în întuneric ca o minge portocalie uriaşă, iar credincioasa *Calliope* se sfărâmă într-o mie de bucăţele. Într-o jumătate de minut, flăcările fură înghiţite de noapte şi orice urmă a frumosului iaht dispăru.
Se lăsă o tăcere stranie acum că zgomotul motoarelor iahtului şi explozia încetară. Singurele zgomote mai erau bâzâitul avionului de comandă al lui Kazim şi acordurile fine ale unui pian de pe iahtul locuit.
Giordino apăru lângă el:
— Înoţi? Credeam că o să mergi pe ape.
— Doar la ocazii speciale.
Giordino ridică o mână spre cer:
— Crezi că i-am păcălit?
— Pentru moment, dar se vor prinde destul de curând.
— Mergem să le stricăm petrecerea.
Pitt se rostogoli şi începu să înoate bras:
— Cum să nu!
În timp ce înota, studie locuinţa plutitoare. Era un vas perfect

pentru navigare pe râu. Pescajul nu putea avea cu mult peste un metru. Construcţia şi forma lui îi amintiră de vechile nave cu roţi cu zbaturi de pe Mississippi, ca faimosul *Robert E. Lee,* numai că acesta nu avea roţi cu zbaturi şi suprastructura era mult mai modernă. O asemănare izbitoare era timoneria aşezată în partea din faţă a covertei. Dacă ar fi fost construită pentru larg, cu o carenă pentru ieşire pe ocean, s-ar fi încadrat în eleganta clasă a megaiahturilor. Privi cu atenţie elicopterul stilat din mijlocul punţii de la pupa, atriumul pe trei nivele cu pereţi din sticlă şi plin cu plante tropicale şi aparatele electronice ţinând de era spaţială ce răsăreau din spatele timoneriei. Iahtul-locuinţă era ca un vis devenit realitate.

Erau la douăzeci de metri de pasarela iahtului când canoniera maliană zbură ca vântul în josul râului mergând cu viteză maximă. Pitt zări umbrele ofiţerilor pe puntea de comandă. Se uitau cu toţii spre locul unde se produsese explozia şi nu dădeau atenţie apei de lângă traverse.

Mai văzu câţiva membri ai echipajului la prora şi îşi dădu seama imediat că se uitau pe râu după supravieţuitori, ţinându-şi strâns armele automate cu siguranţele trăgaciului trase.

Înainte să se scufunde sub valul făcut de elicele canonierei, Pitt văzu un grup de pasageri apărând brusc pe puntea de promenada a locuinţei plutitoare. Vorbeau animaţi între ei şi arătau în direcţia locului unde pierise *Calliope*. Întregul vas şi apa din jurul lui erau luminate puternic de reflectoarele de pe coverta. Pitt ieşi din nou la suprafaţă chiar în marginea perimetrului luminat şi începu să calce apa în întuneric.

— Până aici putem merge fără să fim observaţi, îi spuse încet lui Giordino care plutea calm pe spate la un metru distanţă.

— Nu ne facem o intrare grandioasă? întrebă el.

— Prudenţa îmi spune că e mai bine să îl punem la curent pe amiralul Sandecker cu situaţia în care ne aflăm *înainte* să le stricam petrecerea.

— Ai dreptate, ca de obicei, o, tu, înţeleptule! aprobă Giordino. Proprietarul ne poate lua drept hoţi, ceea ce şi suntem şi ne poate pune în lanţuri, ceea ce probabil va face oricum.

— Cred că mai sunt douăzeci de metri până la iaht. Cum stai cu respiraţia?

— Pot să mi-o ţin cât poţi şi tu.

Pitt respiră adânc de câteva ori ca să îşi scoată bioxidul de carbon din plămâni, apoi inhala până ce fiecare milimetru cub se umplu de oxigen şi se scufundă.

Ştiind că Giordino îl urmează, începu să înoate împotriva curentului nevăzut. Rămase la o adâncime de aproape trei metri, înaintând spre partea laterală a locuinţei plutitoare. Îşi dădu seama că se apropia

după suprafaţa apei luminată din ce în ce mai mult. Când trecu o umbră pe deasupra lui, îşi dădu seama că intrase sub carenă. Ridică o mână ca să nu se lovească la cap şi urcă încet până când atinse cu degetele mâlul de pe fundul navei. Apoi coti şi continuă să urce până când ajunse la suprafaţa apei, lângă bordul de aluminiu al vasului.

Respiră cu putere aerul nopţii şi ridică privirea. În afară de câteva mâini pe balustradă la doar doi metri deasupra capului său, nu îi vedea pe pasageri şi nici ei nu îl vedeau, decât dacă unul dintre ei se apleca şi privea drept în jos. Era imposibil să urce la bord pe pasarelă fără să fie văzuţi. Giordino ieşi la suprafaţă şi cântări imediat situaţia.

Pe tăcute, Pitt arătă spre carenă. Deschise mâinile larg indicând mărimea pescajului navei. Giordino dădu din cap înţelegând şi amândoi îşi umplură din nou plămânii. Apoi se scufundară din nou şi trecură pe sub carenă. Traversa era atât de lată că le luă aproape un minut până să iasă la suprafaţă de partea cealaltă.

Punţile de la babord erau pustii. Toată lumea era la tribord, atrasă de distrugerea *Calliopei.* O bară de cauciuc era fixată de-a lungul carenei, iar Pitt şi Giordino o folosiră ca să se tragă la bord. Pitt ezită câteva secunde, să îşi dea seama de amplasamentul de pe vas. Erau pe puntea unde se aflau cabinele oaspeţilor. Trebuiau să meargă mai sus. Urmat de Giordino, urcă prudent scara spre puntea următoare. Aruncară o privire rapidă printr-un hublou mare şi, văzând un salon de dimensiunile şi eleganţa unui hotel de lux, urcară mai departe pe puntea următoare, chiar sub timonerie.

Pitt crăpă uşa şi privi într-o sală mare, mobilată luxos. Totul era numai sticlă, sculpturi metalice delicat curbate şi piele în tonuri de auriu şi galben. Pe un perete se afla un bar ornamentat şi extrem de bine dotat.

Barmanul nu era la locul lui, se zgâia probabil cu ceilalţi afară, însă o femeie blondă, cu picioare lungi dezgolite, talie îngustă şi pielea bronzată stătea la un pian cu coadă acoperit de alămuri strălucitoare. Purta o rochie mini, neagră, seducătoare, strâmtă şi acoperită cu paiete. Cânta o versiune trista a melodiei „Ultima oară când am văzut Parisul” şi o interpreta prost, fredonând şi cuvintele cu o voce plină. Deasupra clapelor stăteau patru pahare goale de martini aşezate în linie. Părea să îşi fi petrecut întreaga zi dând peste cap pahare de gin, cauza evidentă a interpretării ei ce lăsa de dorit. Se opri în mijlocul refrenului privindu-i cu o curiozitate înceţoşată pe Pitt şi Giordino, cu ochii verzi ca de catifea deschişi doar pe jumătate.

— Ce pisică v-a târât aici? întrebă ea împleticit.

Pitt, zărindu-se pe el şi pe Giordino în oglinda din spatele barului, doi bărbaţi în tricouri şi pantaloni scurţi uzi, cu părul lipit de cap şi nebărbieriţi de o săptămână, se gândi că nu poate s-o învinovăţească pentru că se uită la ei ca la nişte şobolani înecaţi. Duse un deget la

buze implorând-o din ochi să tacă, îi luă mâna şi i-o sărută şi trecu în grabă pe lângă ea ieşind într-un hol.

Giordino se opri şi îi aruncă o privire plină de alean şi îi făcu cu ochiul:

— Numele meu e Al, îi şopti la ureche. Te iubesc şi mă voi întoarce. Apoi dispăru şi el.

Holul părea să se întindă la infinit. Coridoare laterale porneau în toate direcţiile, un labirint intimidant pentru cei care se pomeneau dintr-o dată în mijlocul lui. Dacă iahtul părea mare pe dinafară, pe dinăuntru părea enorm.

— Ne-ar trebui nişte motociclete şi o hartă, bombăni Giordino.

— Dacă nava asta ar fi a mea, zise Pitt, mi-aş pune biroul şi centrul de comunicaţii sus ca să mă bucur de priveliştea de la prora.

— Cred că vreau să mă însor cu fata de la pian.

— Nu acum, murmură Pitt obosit. Hai să pornim înainte şi să verificăm toate uşile.

Identificarea compartimentelor se dovedi uşoară. Pe uşi se aflau plăcuţe de aramă cu litere înflorite. După cum presupusese Pitt, pe cea de la capătul holului scria *Biroul particular al domnului Massarde.*

— Probabil că e proprietarul palatului ăstuia plutitor, zise Giordino.

Pitt nu răspunse şi deschise uşa încet. Toţi directorii celor mai mari companii din lumea occidentală s-ar fi înverzit de invidie, văzând biroul de pe locuinţa plutitoare ancorată în pustietatea deşertului. În centru se aflǎ o masă spaniolă veche de conferinţe cu zece scaune tapiţate cu stofă de lână cu desene realizate de maeştrii ţesători din rezervaţia Navajo. Incredibil, decorul şi obiectele de artă de pe pereţi şi piedestale veneau din sud-vestul american. Statuete mari Hopi Kachina sculptate în întregime în trunchiuri uriaşe de arbori de bumbac erau aşezate în nişele înalte din pereţii despărţitori. Tavanul era acoperit de *latillas,* ramuri mici aşezate peste *vigas*, stâlpi de susţinere ai acoperişului; ferestrele erau acoperite cu jaluzele din nuiele de răchită.

Colecţii de vase ceremoniale frumoase şi coşuri împletite erau aşezate pe rafturile lungi din spatele biroului din lemn decolorat de soare. Într-un *trastero*, un dulap din secolul al nouăsprezecelea, se afla un sistem complet de comunicaţii.

Încăperea era goală şi Pitt nu pierdu nici o clipă. Traversă camera în grabă spre consola telefonică, se aşeză şi studie câteva clipe mulţimea de butoane şi cadrane. Apoi începu să formeze un număr. După ce termină cu prefixele de ţară şi de oraş, adaugă numărul secret al lui Sandecker şi se lăsă pe spate. Difuzorul de pe consolă emise o serie de păcănituri. Pe urmă urmară zece secunde de tăcere. În final, difuzorul transmise soneria speciala a telefoanelor americane.

Telefonul sună de zece ori, dar nu răspunse nimeni.

— De ce naiba nu răspunde? întrebă Pitt frustrat.

— Washingtonul e cu cinci ore în urma Maliului. E miezul nopţii acolo. Probabil că e în pat.

Pitt clătină din cap:

— Sandecker nu doarme niciodată în timpul unei crize.

— Ar fii bine să ridice receptorul mai repede, imploră Giordino. Potera ne va vedea urmele de apă de pe hol.

— Ţine-i în şah, zise Pitt.

— Dacă sunt înarmaţi?

— O să ne gândim la asta la timpul potrivit.

Giordino privi obiectele indiene de artă din cameră.

— Cică să-i ţin în şah, mormăi Giordino. Cine sunt eu, generalul Custer în Montana?

Într-un târziu, se auzi vocea unei femei în difuzor:

— Biroul amiralului Sandecker.

Pitt smulse receptorul din furcă.

— Julie?

Secretara particulară a lui Sandecker, Julie Wolff, îşi ţinu respiraţia.

— Domnule Pitt, dumneavoastră sunteţi?

— Da. Nu mă aşteptam să te găsesc la birou la ora asta.

— Nimeni n-a dormit de când am pierdut legătura cu dumneavoastră. Slavă Domnului că sunteţi în viaţă! Toţi de la NUMA sunt foarte îngrijoraţi. Domnul Giordino şi domnul Gunn sunt şi ei bine?

— Da. Amiralul e prin zonă?

— E într-o şedinţă cu echipa tactica a ONU încercând să găsească o cale să vă scoată din Mali. Îl chem imediat.

Peste mai puţin de un minut, se auzi vocea lui Sandecker în acelaşi timp cu nişte bătăi puternice în uşă.

— Dirk?

— Nu am timp pentru un raport detaliat, domnule amiral. Daţii drumul, vă rog, la reportofon.

— E deschis.

— Rudi a izolat toxina. Are datele asupra lui şi se îndreaptă spre aeroportul din Gao unde speră să se strecoare într-un avion şi să părăsească ţara. Am găsit locul în care compusul intră în Niger. Poziţia exactă o are Rudi. Partea proastă e că sursa se află undeva în nordul deşertului. Eu şi Al rămânem aici ca să încercăm să o descoperim. Apropo, am distrus-o pe *Calliope*...

— Băştinaşii devin din ce în ce mai agitaţi, strigă Giordino luptându-se să ţină uşa care era lovită cu picioarele din cealaltă parte.

— Unde sunteţi? întrebă Sandecker.

— Aţi auzit vreodată de un bogătaş pe nume Massarde?

— Yves Massarde, mahărul francez. Am auzit de el.

Înainte ca Pitt să mai apuce să spună ceva, uşa fu spartă şi şase membrii voinici ai echipajului năvăliră asupra lui Giordino ca zidul unei echipe de rugby. Giordino îi doborî pe primii trei, dar fu repede îngropat sub o grămadă de trupuri care îl lovea continuu.

— Ne aflăm neinvitaţi pe iahtul plutitor al lui Massarde, zise Pitt în grabă. Îmi pare rău, domnule amiral. Trebuie să închid.

Pitt puse calm receptorul în furcă, se întoarse cu scaunul şi îl privi pe bărbatul ce intrase în cameră în spatele busculadei.

Yves Massarde era îmbrăcat impecabil într-un sacou alb de seară, cu un trandafir galben pe rever. Ţinea o mână, elegant, în buzunarul hainei, cu cotul îndoit în afară. Ocoli impasibil grămada de oameni plini de sânge şi de vânătăi care se luptau să îl imobilizeze pe Giordino ca nişte vagabonzi de stradă. Apoi se opri şi privi prin fumul albastru al ţigării Gauloise Bleu ce îi atârna la colţul gurii. Văzu un individ cu privire de gheaţă aşezat la biroul său personal, cu braţele încrucişate şi zâmbindu-i amuzat. Îl categorisi imediat ca fiind viclean şi periculos.

— Bună seara, zise Pitt politicos.

— Americani sau englezi? întrebă Massarde.

— Americani.

— Ce căutaţi pe vasul meu?

Pitt rânjii uşor:

— A trebuit să dau un telefon urgent. Sper că eu şi prietenul meu nu v-am deranjat. O să fiu mai mult decât fericit să vă despăgubesc pentru convorbirea telefonică şi pentru uşa spartă.

— Puteaţi să urcaţi la bord şi să-mi cereţi permisiunea să folosiţi telefonul ca nişte domni adevăraţi, spuse Massarde pe un ton ce arăta clar că îi consideră pe americani nişte cow-boy primitivi.

— Aţi fi invitat nişte străini apăruţi din noapte, care arată cum arătăm noi, în biroul dumneavoastră particular?

Massarde rămase pe gânduri, apoi zâmbi:

— Probabil că nu. Ai dreptate.

Pitt luă un stilou dintr-o călimară antică şi scrise ceva pe o bucată de hârtie, se ridică de la birou şi i-o întinse lui Massarde.

— Puteţi trimite nota de plată la adresa asta. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, dar acum trebuie să plecăm.

Mâna lui Massarde ieşi din haină ţinând un pistol automat mic. Îl îndreptă spre fruntea lui Pitt.

— Insist să vă mai bucuraţi un pic de ospitalitatea mea înainte să vă predau forţelor de securitate maliene.

Giordino fusese ridicat în picioare fără menajamente. Un ochi începuse deja să i se umfle şi dintr-o nară îi curgea un fir subţire de sânge.

— Aveţi de gând să ne legaţi cu lanţuri? îl întrebă pe Massarde.

Francezul se uită la Giordino de parcă era un urs la grădina zoologică:

— Da, cred că se impune să fiţi imobilizaţi.

Giordino se uită la Pitt:

— Vezi, mormăi el arţăgos. Ţi-am spus eu!

21

Sandecker se întoarse în sala de conferinţe din sediul NUMA şi se aşeză cu o expresie optimistă pe care nu o avusese cu zece minute în urmă.

— Sunt în viaţă, anunţă el scurt.

Doi bărbaţi stăteau la o masă pe care se afla o hartă mare a părţii de vest a Saharei şi nişte rapoarte cu informaţii despre forţele de poliţie şi militare din Mali. Se uitară la Sandecker şi dădură din cap aprobator.

— Atunci continuam operaţiunea de salvare conform planului, zise cel mai în vârstă dintre cei doi, un bărbat cu părul cărunt pieptănat pe spate, faţa mare şi rotundă şi ochi duri cu străluciri albastre de topaz.

Generalul Hugo Bock era un om prevăzător şi planurile lui erau la fel. Era un soldat cu o mulţime de aptitudini, un ucigaş înnăscut. Era comandantul unei forţe de securitate de care puţini ştiau, numită UNICRATT[4], abrevierea de la Echipa tactică şi de intervenţie rapidă internaţională a ONU. Echipa era formată din luptători extrem de bine instruiţi şi foarte capabili, oameni din nouă ţări care efectuau misiuni sub acoperire pentru Naţiunile Unite, despre care publicul nu era niciodată informat. Bock avusese o carieră strălucită în armata germană, mereu activ în postul de consilier pentru ţările lumii a treia ale căror guverne aveau nevoie de serviciile lui în timpul revoluţiilor sau al conflictelor de graniţă.

Colonelul Marcel Levant era locţiitorul său, un veteran cu multe decoraţii al Legiunii Străine franceze. Levant avea ceva de vechi aristocrat. Absolvise Saint Cyr, cel mai prestigios colegiu militar din Franţa, luptase în toată lumea şi fusese erou în scurtul război din deşert împotriva Irakului, în 1991. Faţa lui era inteligentă, chiar frumoasă. Deşi avea aproape treizeci şi şase de ani, trupul zvelt, părul lung castaniu, mustaţa mare, tunsă îngrijit şi ochii mari, cenuşii, îl făceau să pară de-abia ieşit de la ceremonia de absolvire a vreunei universităţi.

— Ştiţi unde se află? îl întrebă Levant pe Sandecker.

— Da. Unul încearcă să se strecoare la bordul unui avion pe aeroportul din Gao. Ceilalţi doi se află pe un iaht de pe râul Niger,

[4] United Nations International Critical Response and Tactical Team.

aparţinând lui Yves Massarde.

Levant făcu ochii mari când auzi numele:

— A, da, Scorpionul.

— Îl cunoşti? întrebă Bock.

— Doar după reputaţie. Yves Massarde e un om de afaceri internaţional, care a strâns o avere estimată în jurul a două miliarde de dolari americani. I se spune Scorpionul pentru că o mulţime de competitori şi parteneri de afaceri de-ai săi au dispărut în mod misterios, lăsându-l unicul proprietar al mai multor corporaţii mari şi foarte profitabile. E considerat un om fără scrupule, ca să nu mai zic că e o ruşine pentru guvernul francez. Prietenii dumneavoastră nu puteau nimeri pe mâini mai proaste.

— Desfăşoară activităţi ilegale? întrebă Sandecker.

— În mod sigur, dar nu lasă în urmă nici o dovadă care i-ar putea aduce o condamnare. Prietenii mei din Interpol îmi spun că au un dosar gros de un metru despre el.

— Din toată Sahara, murmură Bock, cum au nimerit oamenii dumneavoastră chiar la el?

— Dacă i-aţi cunoaşte pe Dirk Pitt şi pe Al Giordino, dădu Sandecker din umeri, obosit, n-aţi mai întreba.

— Tot nu înţeleg de ce doamna secretar general Kamil a aprobat o Operaţiune de scoatere a oamenilor dumneavoastră din Mali, zise Bock. Misiunile echipei noastre se desfăşoară, în general, în mare secret în perioade de crize internaţionale. Nu văd de ce salvarea a trei oameni de la NUMA e un eveniment atât de critic.

Sandecker îl privi pe Bock drept în ochi:

— Credeţi-mă, domnule general, n-aţi avut niciodată o misiune mai importantă ca asta. Datele ştiinţifice adunate de aceşti oameni în vestul Africii trebuie aduse în laboratoarele noastre din Washington cât mai urgent. Guvernul nostru, numai Dumnezeu ştie din ce motive stupide, refuză să se implice. Din fericire, Hala Kamil şi-a dat seama de caracterul presant al situaţiei şi a aprobat misiunea dumneavoastră.

— Pot să întreb ce fel de date? întrebă Levant.

Amiralul clătină din cap:

— Nu vă pot spune.

— E o chestiune secretă ce priveşte doar Statele Unite?

— Nu, e o chestiune ce priveşte pe toţi bărbaţii, femeile şi copiii de pe Pământ.

Bock şi Levant făcură schimb de priviri ironice. Bock se întoarse spre Sandecker.

— Aţi spus că oamenii dumneavoastră s-au despărţit. Asta ne îngreunează mult operaţiunea. Riscăm mult, dacă ne divizăm forţele.

— Vreţi să spuneţi că nu îmi puteţi scoate toţi oamenii? întrebă

Sandecker fără să îi vină să creadă.

— Generalul Bock vrea să spună, explică Levant, că riscul e dublu dacă desfăşurăm două misiuni simultan. Elementul surpriză este retezat în două. De exemplu, avem şanse mult mai mari de succes dacă ne concentram forţele pentru scoaterea celor doi de pe iahtul lui Massarde, fiindcă nu ne aşteptăm să fie păzit de forţe militare puternice. Şi putem determina locaţia exactă. Aeroportul e altă poveste. Nu avem idee unde se ascunde omul dumneavoastră…

— Rudi Gunn, preciză Sandecker. Numele lui e Rudi Gunn.

— Unde se ascunde Gunn, continuă Levant. Echipa noastră ar trebui să piardă timp preţios căutându-l. În plus, aeroportul e folosit de forţele aeriene maliene, ca şi de alte linii aeriene comerciale. E păzit de soldaţi tot timpul. Oricine încearcă să iasă din ţară prin aeroportul din Gao ar avea mare noroc să reuşească să o facă teafăr.

— Mă puneţi să fac o alegere.

— Trebuie să luăm în calcul dificultăţile neprevăzute, spuse Levant şi să determinăm care misiune constituie prioritatea întâi şi care e cea secundară.

Bock se uită la Sandecker:

— Dumneavoastră hotărâţi, domnule amiral.

Sandecker se uită la harta Maliului întinsă pe masă, concentrându-se asupra liniei roşii de pe râul Niger ce marca drumul *Calliopei.* Ştia clar ce decizie trebuia să ia. Analiza chimică era tot ce conta. Îşi aminti ultimele cuvinte ale lui Pitt că aveau să rămână pe loc şi să caute sursa contaminării. Scoase unul dintre trabucurile sale speciale din tabachera din piele şi îl aprinse încet. Privi fix câteva secunde marcajul ce indica oraşul Gao, apoi ridică din nou ochii spre Bock şi Levant.

— Salvarea lui Gunn trebuie să fie prioritară, zise el sec.

Bock dădu din cap:

— Aşa să fie.

— Cum putem fi siguri că Gunn nu se află deja la bordul unui avion ce a plecat din ţară?

Levant strânse din umeri stăpân pe situaţie:

— Personalul meu a verificat deja orarele de zbor. Următorul avion al Maliului sau al oricărei alte companii de zbor, care va pleca din Gao spre altă ţară nu e programat decât peste patru zile, cu condiţia să nu fie anulat, ceea ce nu ar fi un eveniment rar.

— Patru zile, repetă Sandecker pierzându-şi brusc speranţele. Gunn nu se poate ascunde patru zile. Douăzeci şi patru de ore, poate, dar după aceea forţele de securitate maliene îl vor repera sigur.

— Doar dacă nu cumva vorbeşte araba sau franceza şi arată ca un localnic, zise Levant.

— Nu e cazul, spuse Sandecker.

Bock bătu cu degetul în harta Maliului:

— Colonelul Levant şi o echipă tactică de patruzeci de oameni pot ajunge în Gao în douăsprezece ore.

— Am putea, dar nu o vom face, îi atrase Levant atenţia. În douăsprezece ore va răsări soarele în Mali.

— Greşeala mea, se corectă Bock. Forţele noastre nu pot acţiona ziua. Riscurile sunt prea mari.

— Cu cât aşteptăm mai mult, spuse Sandecker acid, cu atât cresc şansele lui Gunn de a fi prins şi împuşcat.

— Vă promit că eu şi echipa mea vom face tot ce putem ca să îl scoatem pe omul dumneavoastră din Mali, zise Levant solemn. Dar nu punând în mare risc viaţa altora.

Pe faţa lui Bock se aşternu o expresie sceptică, în timp ce cântărea cuvintele lui Sandecker. Apoi privirea îi deveni dură:

— Ţin să vă avertizez, domnule amiral, dacă îmi pierd oamenii într-o goană după cai verzi pe pereţi, aprobată sau nu de ONU, ca să salveze doar unul de-al dumneavoastră, sper să aveţi o justificare solidă, altfel cineva o să aibă de-a face cu mine personal.

Era clar la cine se referea când spusese *cineva.* Sandecker nici măcar nu clipi. Apelase la un prieten care îi era dator şi care avea o agenţie de informaţii, iar acesta îi dăduse un dosar despre UNICRATT. Li se spunea UNICRAZIES[5] de către celelalte forţe speciale, fiind oameni duri care trăiau şi luptau la limită. Nu le era frică de moarte, înverşunaţi în luptă şi incapabili de milă, erau puţini cei care să îi întreacă în arta de a ucide. În mod obişnuit, toţi acţionau ca agenţi ai propriei ţări, transmiţând mai departe informaţii despre activităţile sub acoperire ale ONU. Citise profilul psihologic al generalului Bock şi ştia exact cu cine are de-a face.

Se aplecă peste masă şi îi aruncă lui Bock o privire ucigătoare:

— Ascultă-mă bine, măi neamţule! Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie câţi oameni pierzi ca să mi-l scoţi pe Gunn din Mali. Treaba ta e să-l scoţi şi dacă o faci de oaie, te distrug cu mâna mea.

Bock nu încercă să îl lovească. Rămase pe scaun privindu-l pe Sandecker pe sub sprâncenele cărunte şi stufoase cu expresia unui urs ce îşi leagă şervetul la gât înainte să se repeadă asupra viţelului. Amiralul nu avea nici jumătate din statura lui şi o luptă între ei s-ar fi terminat într-o secundă. Apoi neamţul voinic se relaxă şi izbucni în râs.

— Acum că ne înţelegem unul pe altul, hai să îi dăm bătaie şi să punem la punct un plan imbatabil.

Sandecker zâmbi şi se destinse şi el, încet. Îi oferi lui Bock unul dintre trabucurile lui mamut.

---

[5] În limba română „nebunii de la ONU”.

— E o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră, domnule general. Să sperăm că asocierea noastră se va dovedi de succes.

Hala Kamil stătea pe treptele hotelului Waldorf Astoria aşteptându-şi limuzina, după ce participase la o cină oficială dată în onoarea ei de ambasadorul ONU al Indiei. Ploua uşor şi străzile reflectau luminile oraşului pe pavajul ud. Lincoln-ul mare şi negru trase lângă bordură şi coborî scara sub umbrela ţinută de portar, îşi adună trena lungă a rochiei şi urca graţioasă pe locul din spate.

Ismail Yerli era deja înăuntru. Îi luă mâna şi i-o sărută:

— Îmi pare rău că ne întâlnim în felul ăsta, se scuza el, dar e prea riscant să fim văzuţi împreună.

— A trecut multă vreme, Ismail, zise Hala cu privirea caldă şi radioasă. M-ai evitat.

El se uită spre locul şoferului: asigurându-se că geamul dintre ei e ridicat.

— Am considerat că e cel mai bine pentru tine să dispar. Ai ajuns prea departe şi ai muncit prea mult să pierzi totul din cauza unui scandal.

— Am fi putut fi discreţi, zise Hala pe ton scăzut.

Yerli clatină din cap.

— Aventurile amoroase ale bărbaţilor influenţi sunt ignorate în majoritatea cazurilor. Dar pentru o femeie în poziţia ta… presa şi intriganţii din întreaga lume te-ar distruge.

— Tot mai am o mare afecţiune pentru tine, Ismail.

El îşi puse palma peste a ei:

— Şi eu pentru tine, dar ONU n-a mai avut niciodată pe cineva atât de bun ca tine. Nu vreau să fiu cauza prăbuşirii tale.

— Aşa că ai plecat pur şi simplu, zise ea cu ochii îndureraţi. Câtă nobleţe din partea ta!

— Da, zise el fără să ezite. Ca să evit titlurile din ziare de genul: „Doamna secretar general a ONU este amanta unui agent de informaţii francez, care lucrează sub acoperire pentru Organizaţia Mondiala a Sănătăţii”. Superiorii mei din Divizia a două a Statului Major de Apărare Naţională n-ar fi nici ei prea încântaţi dacă m-aş expune în felul ăsta.

— Am ţinut relaţia noastră în secret până acum, protestă ea. De ce n-am continua?

— Imposibil.

— Eşti bine cunoscut ca fiind cetăţean turc. Cine ar putea descoperi că ai fost recrutat de francezi când erai student la Universitatea din Istanbul?

— Dacă se hotărăşte cineva să sape adânc, va da de destule secrete. Prima regulă a unui bun agent e să acţioneze din umbră, fără

să se ascundă şi fără să fie prea vizibil. Mi-am compromis acoperirea la ONU, când m-am îndrăgostit de tine. Dacă agenţiile de spionaj britanice, ruseşti sau americane aflau ceva despre relaţia noastră, echipele lor de investigaţie nu se vor opri până nu vor umple un dosar cu detalii sordide, pe care le vor folosi ca să stoarcă favoruri de la tine.

— Nu au făcut-o încă, zise ea cu speranţă.

— Nu şi nici n-o vor face, spuse el ferm. Pentru asta nu trebuie să fim văzuţi împreună în afara clădirii ONU.

Hala se întoarse şi privi prin geamul şiroind de ploaie:

— Atunci de ce te afli aici?

Yerli respiră adânc:

— Vreau să te rog să-mi faci un serviciu.

— Ceva în legătura cu ONU sau cu şefii tăi din Franţa?

— Cu ambele.

Ea se simţi întoarsă pe dos:

— Te foloseşti de mine, Ismail. Te joci cu sentimentele mele pentru interesele tale. Eşti un şobolan fără scrupule.

El nu zise nimic. Hala cedă până la urmă, cum ştia că avea să o facă.

— Ce vrei să fac?

— Există o echipă de specialişti în epidemiologie de la OMS, spuse el şi tonul lui deveni brusc oficial, care investighează rapoartele despre nişte maladii stranii izbucnite în deşertul malian.

— Îmi amintesc proiectul. Mi s-a vorbit despre el acum câteva zile în timpul informării zilnice. Doctorul Frank Hopper conduce cercetările.

— Exact.

Hala dădu din cap:

— Hopper e un om de ştiinţă respectat. Cum eşti tu implicat în misiunea asta?

— Treaba mea e să le coordonez călătoria şi să mă ocup de logistică, mâncare, transport, echipament de laborator, lucruri de genul ăsta.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei de la mine.

— Vreau să îi chemi imediat înapoi pe doctorul Hopper şi pe oamenii lui.

Ea se întoarse şi îl privi surprinsă:

— De ce îmi ceri asta?

— Pentru că sunt în mare pericol. Am aflat din surse sigure că urmează să fie asasinaţi de terorişti vest-africani.

— Nu te cred.

— E adevărat, spuse el serios. Va fi plasată o bombă în avionul lor, care va exploda deasupra deşertului.

— Pentru ce fel de monştri lucrezi? izbucni ea şocată. De ce ai venit la mine? De ce nu l-ai avertizat pe doctorul Hopper?

— Am încercat să îl alertez pe Hopper, dar a ignorat toate mesajele mele.

— Nu poţi să convingi autorităţile maliene să îi protejeze?

Yerli dădu din umeri:

— Generalul Kazim îi consideră intruşi şi nu dă doi bani pe siguranţa lor.

— Nu pot să cred că aici nu se ascunde mai mult decât o simplă ameninţare cu bomba.

El o privi drept în faţă:

— Crede-mă, Hala. Nu mă interesează decât să-l salvez pe doctorul Hopper şi pe oamenii lui.

Hala voia cu disperare să îl creadă, dar în adâncul sufletului ştia că minte.

— Se pare că toată lumea caută surse de contaminare în Mali zilele astea.

Yerli păru deconcertat, dar nu spuse nimic, aşteptând-o pe ea să explice.

— Amiralul Sandecker de la Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice şi Marine din Statele Unite a venit la mine şi mi-a cerut aprobarea de a folosi echipa noastră tactică şi de intervenţie rapidă ca să scape trei oameni de-ai săi din ghearele forţelor de securitate maliene.

— Americanii căutau surse de contaminare în Mali?

— Da. Se pare că era o operaţiune sub acoperire, dar au fost interceptaţi de armata maliană.

— Au fost prinşi?

— Nu fuseseră încă prinşi acum patru ore.

— Unde căutau mai exact?

Yerli părea supărat şi Hala detectă un notă imperioasă în tonul lui.

— Pe râul Niger?

Yerli o prinse de braţ şi ochii lui căpătară o expresie cruntă. Pentru prima oară, o străbătu un fior rece.

— Încercau să depisteze sursa unui compus chimic care provoacă fluxul roşu din largul coastelor Africii.

— Am citit despre asta în ziare. Continuă.

— Mi s-a spus că au folosit o navă cu echipament de analiză chimică ca să găsească locul unde se varsă în râu.

— L-au găsit? întrebă el.

— După câte mi-a spus amiralul Sandecker, au mers până la Gao, în Mali.

Yerli nu părea convins:

— Dezinformare, asta trebuie să fie. Totul e probabil o acoperire

pentru altceva.
Ea clătină din cap:
— Spre deosebire de tine, meseria amiralului nu e să mintă.
— Zici că NUMA e în spatele operaţiunii.
Hala consimţi din cap:
— Nu CIA sau o altă agenţie de informaţii americană?
Ea îşi smulse braţul şi zâmbi sfidătoare:
— Vrei să spui că sursele tale de informaţii din vestul Africii habar n-au avut că americanii operau sub nasul lor?
— Nu fi absurdă. Ce secrete spectaculoase poate deţine un popor sărac, ca acela din Mali, ca să atragă interesul Americii?
— Trebuie să fie ceva. De ce nu-mi spui tu despre ce e vorba?
Yerli părea absent şi nu îi răspunse imediat:
— Nimic… bineînţeles că nimic.
Bătu în geam să îi atragă atenţia şoferului şi arătă spre bordură. Şoferul frână şi opri în faţa unei clădiri mari de birouri.
— Te smulgi deja de lângă mine?
Vocea ei era plină de dispreţ. Se întoarse şi o privi:
— Îmi pare cu adevărat rău. Poţi să mă ierţi?
Ceva înăuntrul ei se frânse. Clătină din cap:
— Nu, Ismail. Nu pot să te iert. Nu o să ne mai vedem niciodată. Aştept să primesc scrisoarea ta de demisie mâine până la prânz. Dacă nu, te voi da eu afară din ONU.
— Nu eşti un pic prea aspră?
Hala era hotărâtă:
— Nu te interesează Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Iar francezilor nu le eşti loial nici măcar cincizeci la sută. Lucrezi doar pentru interesele tale materiale, zise ea, se aplecă şi îi deschise uşa:
— Pleacă acum!
Tăcut, Yerli coborî din maşină şi rămase pe trotuar. Hala, cu ochii plini de lacrimi, închise uşa şi nu privi nici măcar o dată înapoi, după ce şoferul băgă limuzina în viteză şi porni pe şoseaua cu sens unic.
Yerli şi-ar fi dorit să simtă remuşcare sau tristeţe, dar era prea profesionist pentru asta. Avea dreptate, se folosise de ea. Afecţiunea lui fusese o prefăcătorie. Singura atracţie pe care o simţise faţă de ea fusese sexuală. Reprezentase doar o misiune şi atâta tot. Dar ca majoritatea femeilor care se simt atrase de bărbaţi retraşi care le tratează cu indiferenţă, se îndrăgostise de el. Şi de-abia acum află că trebuie să plătească pentru asta.
Intră în barul hotelului Algonquin, comandă o băutură, apoi se duse la telefonul public. Formă un număr şi aşteptă să i se răspundă.
— Da?
Coborî vocea şi vorbi pe un ton confidenţial.
— Am informaţii vitale pentru domnul Massarde.

— De unde veniţi?

— De la ruinele Pergamului.

— Turcia?

— Da, zise Yerli repede.

Nu avea încredere în telefoane şi ura codurile, pe care le considera infantile.

— Sunt în barul hotelului Algonquin. Când să vă aştept?

— Ora unu noaptea e prea târziu?

— Nu. O să iau cina târziu.

Yerli închise telefonul dus pe gânduri. Ce ştiau americanii despre operaţiunea din deşert a lui Massarde de la Fortul Foureau, se întreba. Serviciile lor de informaţii aflaseră, oare, ceva despre adevăratele activităţi care se desfăşurau la combinatul de eliminare a deşeurilor? Dădeau târcoale pe acolo? Dacă lucrurile stăteau aşa, consecinţele puteau fi dezastruoase şi căderea actualului guvern francez, doar una dintre repercusiuni.

22

În spatele lui era beznă totală, iar în faţă, luminile rare de pe străzile din Gao. Gunn încă mai avea zece metri de înotat când lovi cu un picior fundul moale al râului. Încet, cu multă prudenţă, coborî mâinile şi se prinse de mâl trăgându-se prin apa mică până când ajunse la mal.

Plaja era înclinată într-un unghi de 10 grade până la o bordură de pietre de la marginea drumului. Începu să se târască pe nisip, bucurându-se de căldura lui pe pielea umedă de pe braţele şi picioarele goale. Se opri şi se rostogoli pe o parte ca să se odihnească câteva minute şi să se asigure că nu era decât o umbră nedefinită în noapte. Avea o crampă în piciorul drept şi îşi simţea braţele amorţite şi grele.

Întinse mâna în spate şi îşi pipăi rucsacul. Pentru o clipă, după ce se aruncase în apă ca o ghiulea, crezuse că îi fusese smuls din spate. Dar curelele erau încă bine strânse pe umeri.

Se ridică şi porni repede pe vine spre bordura de pietre, lăsându-se în genunchi în spatele acesteia. Se ridică puţin şi privi drumul. Era pustiu. Însă pe o stradă prost pavată ce intră în diagonală în oraş se circula destul de intens pe jos. Cu colţul ochiului văzu o flacără mică şi se uită pe acoperişul unei case din apropiere la timp să vadă un bărbat aprinzându-şi o ţigară. Mai erau şi alţii: figuri de-abia vizibile, altele luminate de felinare, stând de vorbă fericiţi cu vecinii de pe acoperişurile învecinate. Probabil că ies ca fluturii de noapte, îşi spuse Gunn, să se bucure de răcoarea serii.

Studie fluxul de trecători de pe stradă, încercând să descifreze ritmul mişcărilor lor. Păreau să plutească în veşmintele lor largi fluturânde, cu paşi neauziţi ca de fantomă. Îşi desfăcu rucsacul, îl deschise şi scoase un cearceaf albastru. Rupse o parte din el după un tipar improvizat şi şi-l înfăşură în jurul trupului ca pe o *djellală,* o haină lungă cu mâneci şi glugă. Nu avea şanse să câştige vreun concurs de modă local, dar era destul de sigur că va trece neobservat pe străzile slab luminate. Se gândi să îşi scoată ochelarii, dar decise să nu o facă, trăgându-şi gluga în aşa fel încât să îi acopere. Era miop şi nu vedea nici măcar un autobuz apropiindu-se la douăzeci de metri.

Îşi strecură rucsacul sub haină şi îl prinse în partea din faţa, arătând ca o burtă mai proeminentă. Apoi se urcă pe bordură şi îşi trecu picioarele pe partea cealaltă. Traversă drumul degajat, alăturându-se cetăţenilor din Gao care ieşiseră pentru plimbarea de seară. După două străzi, ajunse la o intersecţie. Singurele vehicule care circulau erau câteva taxiuri rablagite, unul sau două autobuze vechi, câteva motociclete şi o grămadă de biciclete.

Ar fi fost perfect să poată lua un taxi până la aeroport, se gândi el nostalgic, dar ar fi atras atenţia. Înainte să plece de pe navă, studiase harta zonei şi ştia că aeroportul era la câţiva kilometri la sud de oraş. Se gândi să fure o bicicletă, dar renunţă repede la idee. Furtul ar fi fost probabil observat şi declarat, iar el nu voia să lase vreo urmă a prezenţei lui în oraş. Dacă poliţia sau forţele de securitate nu aveau motive să creadă că există un străin ilegal printre ei, nu aveau de ce să îl caute.

Gunn trecu nonşalant prin centrul oraşului, pe lângă piaţă, pe lângă dărăpănatul hotel Atlantide şi pe lângă negustorii care îşi strigau marfa de la tarabele de sub arcadele vizavi de hotel. Mirosurile nu erau deloc exotice. Gunn fu recunoscător pentru briza ce împingea majoritatea miasmelor oraşului în deşert. Semnele de circulaţie erau inexistente, dar se orienta pe străzile pline de nisip, ridicând ochii din când în când spre Steaua Polară.

Oamenii erau îmbrăcaţi într-o orgie de verde, albastru şi galben. Bărbaţii purtau *djellaba* sau caftane. Unii dintre ei purtau pantaloni şi tunici occidentale. Câţiva aveau capul descoperit. Majoritatea capetelor şi feţelor masculine erau înfăşurate sub straturi de pânza albastră. Multe femei purtau mantii elegante, iar altele rochii lungi, înflorate. Majoritatea nu purtau văl.

Vorbeau cu toţii întruna în tonalităţi joase şi stranii. Copiii alergau în toate direcţiile şi nu existau doi îmbrăcaţi la fel. Gunn nu îşi putuse imagina atâta activitate şi veselie în mijlocul unei sărăcii lucii. Ca şi cum nimeni nu îi informase pe malieni că erau săraci.

Ţinând capul în jos şi faţa acoperită de glugă ca să nu i se vadă pielea albă, Gunn se amestecă în mulţime şi ieşi din partea

aglomerată a oraşului. Nimeni nu îl opri să îi pună întrebări incomode. Dacă dintr-un motiv neaşteptat ar fi fost oprit şi interogat, ar fi pretins că era turist în expediţie de-a lungul Nigerului. Nu stărui prea mult asupra acestei posibilităţi. Pericolul să fie oprit de cineva care căuta în mod specific un american intrat ilegal era nul.

Trecu pe lângă un semn cu o săgeată şi un avion. Ajungea la aeroport mai uşor decât se aştepta. Norocul nu îl părăsise încă.

Străbătu cartiere mai bogate de negustori şi intră în mahalalele de la periferie. De când părăsise râul, Gao îi dăduse impresia unui oraş unde, o dată cu lăsarea întunericului, grozăvii neaşteptate aveau să se dezlănţuie pe străzile nisipoase. Îi păru un oraş scăldat în sângele şi violenţele seculare. Imaginaţia începu să i-o ia razna în timp ce mergea pe străzile aproape părăsite, începând să vadă pentru prima oară priviri curioase şi ostile de la oamenii care stăteau în faţa caselor părăginite.

Se strecură pe o alee îngustă ce părea pustie şi se opri să scoată un revolver din rucsac, un Smith Wesson vechi cu ţeava scurtă, de calibrul 38, model Bodyguard, care îi aparţinuse tatălui său. Instinctul îi spunea că nu e bine să mergi noaptea prin locul acesta dacă vrei să mai vezi lumina zorilor.

Un camion cu platforma încărcată cu cărămizi trecu pe lângă el stârnind nisipul fin. Dându-şi seama că mergea în direcţia în care se îndrepta şi el, Gunn se debarasă de orice precauţie. O luă la goană şi sări în partea din spate a camionului. Ateriză pe burtă deasupra cărămizilor cu faţa spre cabina şoferului.

Mirosul gazelor de eşapament al motorului veni ca o uşurare după miasmele oraşului. De sus, de pe încărcătură, Gunn văzu două lumini roşii strălucind la câţiva kilometri în faţă şi spre stânga. Când camionul se mai apropie, observă câteva reflectoare montate la terminal şi două hangare pe câmpul întunecat.

— Ce mai aeroport, mormăi el. Închid toate luminile de pe pistă când nu e folosită.

O groapă pe drum apăru în lumina farurilor şi şoferul încetini. Gunn profită de viteza scăzută, sări şi o luă la fugă. Camionul dispăru în întuneric împrăştiind nisipul cu roţile, fără ca şoferul să îşi dea seama vreo clipă că transportase un pasager. Gunn se luă după lumina farurilor din spate ale camionului până ajunse la un drum lateral asfaltat unde se găsea o pancartă de lemn pe care scria în trei limbi Aeroportul Internaţional Gao.

— Internaţional, citi Gunn cu voce tare. Sper că aşa e.

Porni pe şosea nedepărtându-se de margine în cazul, puţin probabil, că ar fi trecut vreun vehicul pe acolo. Nu era nevoie de prea multe măsuri de precauţie. Terminalul era întunecat, iar parcarea complet goală. Speranţele începură să îl părăsească atunci când văzu

de aproape clădirea. Văzuse depozite urmând a fi demolate care arătau mai bine decât construcţia de lemn cu acoperişul metalic ruginit. Trebuia să ai mare curaj să te urci şi să lucrezi în turnul de control învecinat, aşezat precar pe stâlpi de susţinere aproape complet mâncaţi de rugină. Ocoli clădirile şi porni spre pista pustie, pe care se aflau opt avioane de luptă maliene şi unul de transport.

Rămase nemişcat când văzu doi paznici înarmaţi stând lângă o baracă. Unul dormita într-un scaun, iar celălalt stătea rezemat de baracă fumând. Nemaipomenit, îşi spuse el. Acum trebuia să aibă de-a face şi cu soldaţi.

Îşi ridică ceasul Chronosport şi se uită la cadran. Era unsprezece fără douăzeci. Se simţi brusc obosit. Mersese atâta drum ca să ajungă pe un aeroport părăsit care părea că nu văzuse un avion venind sau plecând de săptămâni întregi. Şi, de parcă asta nu era destul de rău, pista era păzită de soldaţi din securitatea aviaţiei maliene. Nu ştia cât va putea rezista fără să fie descoperit sau fără să moară din cauza lipsei de mâncare şi apă.

Se resemnă în faţa unei lungi aşteptări. Nu avea sens să stea pe acolo în timpul zilei. Merse o sută de metri în deşert până dădu de o groapă mică pe jumătate plină de rămăşiţele vreunei cocioabe părăsite demult. Îşi scobi o gaură în nisipul uscat, se băgă înăuntru şi trase peste el câteva scânduri putrezite. Groapa ar fi putu colcăi de furnici şi scorpioni, dar era prea obosit ca să îi pese.

Adormi în treizeci de secunde.

Brutalizaţi de oamenii din echipajul lui Massarde, lui Pitt şi Giordino li se puseră cătuşe şi fuseseră forţaţi să stea în genunchi legaţi de lanţuri scurte răsucite în jurul unei ţevi. Erau închişi fără speranţă de ieşire în fundul de cală sub o platforma grea de oţel care servea drept punte pentru sala motoarelor şi a generatoarelor de sus. Deasupra, un paznic înarmat cu un pistol automat păşea încet înainte şi înapoi, pantofii lui ţăcănind pe podeaua de oţel. Rămaseră îngenuncheaţi în sala umedă, cu genunchii goi aproape arşi de podeaua metalică fierbinte.

Orice scăpare era imposibilă. În curând aveau să fie predaţi poliţiei generalului Kazim, iar existenţa lor avea să se sfârşească cu o condamnare la moarte.

Atmosfera din fundul calei era înăbuşitoare şi aproape irespirabilă. Erau scăldaţi în sudoare din cauza aburului fierbinte ce ieşea din ţeavă.

Chinul lor creştea cu fiecare clipă. Giordino se simţea foarte slăbit, forţele părăsindu-l aproape în întregime după două ore în acea gaură de iad. Umiditatea era mai rea decât în toate saunele în care fusese. Iar pierderea lichidelor corpului îl înnebunea de sete.

Se uită la Pitt să vadă cum suporta rezistentul său prieten detenţia. Din câte îşi dădea seama, Pitt nu manifestă nici o reacţie. Faţa lui, udă de transpiraţie, părea gânditoare şi satisfăcută. Studia un şir de chei atârnate pe peretele din spate. Nu putea ajunge la ele, pentru că lanţul cătuşelor era oprit să alunece de o clamă. Măsura dus pe gânduri distanţa. Din când în când era atent la zgomotul făcut de paznic, apoi se întorcea la chei.

— Iar ne-ai băgat într-o încurcătură frumoasă, Stan, zise Giordino repetând o replică din comediile cu Stan şi Bran.

— Îmi pare rău, Bran, dar totul a fost în numele umanităţii, rânjii Pitt.

— Crezi că Rudi a reuşit?

— Dacă s-a ţinut în umbră şi şi-a păstrat calmul, nu avea de ce să ajungă în halul în care am ajuns noi.

— Ce crezi că se aşteaptă să obţină mahărul francez ţinându-ne aici să transpiram? întrebă Giordino meditativ, ştergându-şi cu braţul transpiraţia de pe faţă.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse Pitt. Dar bănuiesc că vom afla curând de ce ne-a băgat în cutia asta cu aburi, în loc să ne predea imediat jandarmilor.

— E dobitoc rău dacă s-a enervat în halul ăsta din cauza unui telefon.

— E vina mea, zise Pitt cu ochii lucindu-i veseli. Ar fi trebuit să îl dau cu taxă inversă.

— Păi n-aveai de unde să ştii că tipul e aşa de calic.

Pitt îl privi lung pe Giordino, cu admiraţie. Se minuna de faptul că italianul îndesat mai avea încă simţul umorului, deşi era pe punctul de a leşina.

În momentele lungi de agonie ce urmară, Pitt îşi înlătură din minte celula ca un cuptor şi ameninţarea care îi pândea şi se concentra cu totul asupra planurilor de evadare. Dar pentru moment, optimismul nu îşi avea rostul. Nu aveau destulă putere să rupă lanţul şi nici mijloacele de a sparge încuietoarea cătuşelor.

Prin minte i se perindară o duzină de posibilităţi, renunţând la ele pe rând. Nici una nu se potrivea decât în anumite contexte. Problema principală o constituiau lanţurile. Într-un fel sau altul, trebuiau scoase de pe ţeavă. Dacă nu, orice plan, cât de bun, era inutil.

Se opri din exerciţiile de gimnastica a minţii când paznicul ridică o placă metalică din podea, apoi o împinse la loc. Scoase o cheie de la curea şi le desprinse cătuşele. Alţi patru membri ai echipajului stăteau în sala motoarelor. Se aplecară şi îi ridicară pe Pitt şi pe Giordino în picioare, îi târâră prin sala motoarelor, în susul unei scări şi pe un hol cu mochetă groasă. Unul dintre ei ciocăni la o uşă din lemn de tec, o deschise şi îi împinse pe cei doi prizonieri în cameră.

Yves Massarde stătea în mijlocul unei canapele lungi din piele, fumând un trabuc subţire şi rotind un pahar de coniac. Un bărbat cu pielea închisa la culoare în uniformă militară stătea pe scaunul din faţa lui, bând şampanie. Nici unul nu se ridică în clipa în care Pitt şi Giordino ajunseră în faţa lor, desculţi, îmbrăcaţi doar în pantaloni scurţi şi tricouri ude de transpiraţie.

— Astea sunt mizerabilele specimene pe care le-ai pescuit din râu? întrebă ofiţerul, privindu-i curios cu ochii negri, reci şi goi.

— De fapt au urcat la bord fără invitaţie, replică Massarde. I-am prins când se foloseau de echipamentul meu de comunicaţii.

— Crezi că au reuşit să transmită mesajul?

Massarde dădu din cap:

— Am ajuns prea târziu ca să-i opresc.

Ofiţerul îşi puse paharul pe o măsuţă mică, se ridică, traversă încăperea şi se postă în faţa lui Pitt. Era mai înalt decât Giordino, dar cu vreo cincisprezece centimetri mai scund decât Pitt.

— Care dintre voi a ţinut legătura cu mine pe râu? întrebă el.

Pitt se lămuri:

— Trebuie să fiţi generalul Kazim.

— Exact.

— Asta îmi demonstrează că nu poţi judeca o persoană după voce. Îmi imaginam că semănaţi mai mult cu Rudolph Valentino decât cu Willie Nevăstuica...

Pitt se lăsă pe vine şi se întoarse într-o parte când Kazim, cu faţa înroşită dintr-o dată de ură şi dinţii încleştaţi de furie, îşi aruncă piciorul încălţat cu gheată spre burta lui. Lovitura era dură şi fusese trimisă cu toată puterea. Expresia de furie a lui Kazim se transformă brusc în şoc, când Pitt, cu o mişcare fulgerătoare, îi prinse gheata din zbor şi o strânse ca într-o menghină.

Pitt rămase nemişcat fără să dea drumul piciorului generalului. Rămase pur şi simplu pe loc, ţinându-l cu ambele mâini şi făcându-l pe general să ţopăie într-un picior. Apoi îl împinse uşor înapoi până ce Kazim, înnebunit de furie, căzu la loc pe scaun.

În cameră se aşternu o tăcere deplină. Kazim era în stare de şoc. Dictator de peste o decadă, mintea lui refuză să accepte un comportament nesupus şi dispreţuitor. Era atât de obişnuit ca oamenii să tremure în faţa Lui, că nu ştiu imediat cum să reacţioneze. Respiraţia i se accelerase, buzele îi deveniseră o linie albă şi faţa luase o culoare stacojie. Doar ochii îi rămăseseră reci şi goi.

Încet, deliberat, scoase un pistol din tocul de la curea. Un automat mai vechi, observă Pitt cu detaşare, un Beretta NATO de 9 milimetri, modelul 92 SB. Fără grabă, Kazim coborî siguranţa cu degetul mare şi îndreptă ţeava spre Pitt. Sub mustaţa groasă apăru un zâmbet de gheaţă.

Pitt îi aruncă o privire lui Giordino şi observă că prietenul său era pregătit să sară asupra lui Kazim. Apoi ochii i se fixară asupra mâinii cu care Kazim ţinea pistolul, aşteptând cea mai mică încordare, cea mai mică îndoire a degetului de pe trăgaci şi pregătindu-se să sară în dreapta. Ar fi putut fii o ocazie de evadare, dar ştia că pierduse şansa forţând prea tare nota cu Kazim. Avea să îl omoare încet şi pe îndelete. Kazim nu putea fi decât un bun ţintaş şi nu putea rata de la o distanţă atât de mică. Probabil că putea evita primul glonţ, dar generalul avea să îşi regleze repede ţinta şi să tragă din nou ca să îl schilodească, întâi într-o rotulă, apoi în cealaltă. Putea citi acest lucru în ochii de diavol ai generalului.

Apoi, cu o fracţiune de secundă înainte ca încăperea să explodeze de gloanţe şi trupuri convulsive, Massarde făcu o spirală în aer cu mâna şi vorbi pe un ton autoritar.

— Te-aş ruga, generale, să îţi conduci execuţia în altă parte şi nu în camera mea de petrecere.

— Cel înalt va muri, şuieră Kazim cu ochii de smoală fixaţi asupra lui Pitt.

— Toate la timpul lor, dragul meu camarad, spuse Massarde turnându-şi nonşalant încă un coniac. Fă-mi plăcerea şi nu îmi păta de sânge covorul rar Nazlini Navajo.

— O să-ţi cumpăr altul, grohăi Kazim.

— Te-ai gândit la faptul că vrea să scape repede în felul ăsta. E clar că ţi-a întins o momeală, preferând o moarte rapidă decât să sufere agonia unei torturi îndelungate.

Pistolul coborî încet, iar zâmbetul lui Kazim deveni crud:

— L-ai citit imediat. Ţi-ai dat seama ce are în cap.

Massarde înălţă din umeri cu nepăsare galică:

— Americanii numesc asta şmecherie de stradă. Ăştia doi ascund ceva vital. S-ar putea să profităm amândoi dacă îi convingem să vorbească.

Kazim se ridică de pe scaun, se apropie de Giordino şi ridică din nou pistolul, îndreptându-l de data asta spre urechea dreaptă a lui Giordino.

— Să vedem dacă eşti mai vorbăreţ decât ai fost pe navă.

Giordino nici nu clipi:

— Care navă? întrebă el cu vocea la fel de nevinovată ca a unui preot la confesiune.

— Cea pe care aţi abandonat-o la câteva minute înainte să sară în aer.

— A, nava *aceea.*

— Ce misiune aveţi? De ce aţi venit pe Niger în Mali?

— Cercetam obiceiurile migratoare ale anumitor peşti, urmărind un banc de diavoli din ăştia alunecoşi în susul râului până în locul unde îşi

depun icrele.

— Şi armele de la bordul navei?

— Armele? Care arme? întrebă Giordino răsucindu-şi buzele şi ridicând din umeri. Nu avem nici o armă.

— Ai uitat de întâlnirea cu vasele de patrulare din Benin?

Giordino clătină din cap:

— Îmi pare rău, nu îmi dau seama despre ce vorbiţi.

— Câteva ore în camerele de interogatoriu din sediul meu de la Bamako s-ar putea să-ţi reîmprospăteze memoria.

— Nu e un climat sănătos pentru străini care refuză să coopereze, vă asigur, zise Massarde.

— Încetează cu minciunile, spuse Pitt privindu-l pe Giordino. Spune-i adevărul.

Giordino se întoarse şi îl privi fără expresie:

— Eşti nebun!

— Poate că tu suporţi tortura, dar eu nu. Gândul la dureri mă îmbolnăveşte. Dacă nu-i spui generalului Kazim ce doreşte să ştie, am să-i spun eu.

— Prietenul tău e un om înţelept, zise Kazim. Ai face bine să-l asculţi.

O clipă Giordino păru deconcertat, apoi ochii i se umplură de furie.

— Nenorocitule! Trădătorule…

Blestemele lui Giordino fură întrerupte brusc de Kazim care îl lovi cu pistolul peste faţă tăindu-i bărbia. Giordino se dădu, clătinându-se, doi paşi înapoi, se opri şi se repezi ca un taur turbat. Kazim ridică pistolul şi îl îndreptă spre fruntea lui Giordino.

A început nebunia, gândi Pitt cu răceală, derutat de izbucnirea lui Giordino. Se băgă repede în faţa lui Kazim, îl prinse pe Giordino de braţe şi i le duse la spate.

— Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Neobservat, Massarde apasă un buton de pe o consolă mică de lângă canapea. Înainte ca ceilalţi să mai facă vreo mişcare, o mică armată de membri ai echipajului năvălii în cameră, doborându-i pe Pitt şi pe Giordino. Pitt de-abia îi zări cu coada ochiului şi nu opuse nici o rezistenţă, ştiind că nu are nici un sens şi hotărât să îşi păstreze puterile. Dar Giordino se zbătu ca un nebun umplând camera cu înjurături.

— Duceţi-l pe ăla înapoi în cală, ţipă Massarde ridicându-se în picioare şi arătând spre Giordino.

Pitt simţi cum presiunea asupra lui slăbeşte, paznicii concentrându-se să-l potolească pe Giordino. Unul dintre gardieni scoase o măciucă prevăzută cu o greutate la capătul corzii flexibile şi îl lovi pe Giordino în spatele urechii, care gemu şi puterile îl părăsiră. Se prăbuşi, iar paznicii îl prinseră de sub braţe şi îl târâră din cameră.

Kazim îndreptă pistolul spre Pitt, care zăcea încă pe podea.

— Dacă tot preferi o conversaţie cordială în locul chinurilor, ce-ar fi să începi spunându-mi numele tău adevărat.

Pitt se întoarse pe o parte şi se ridică:

— Pitt, Dirk Pitt.

— Să te cred?

— E un nume la fel de bun ca oricare altul.

Kazim se întoarse spre Massarde:

— Au fost percheziţionaţi?

Massarde consimţi din cap:

— Nu aveau asupra lor nici un fel de legitimaţii sau acte.

Kazim îl privi fix pe Pitt, cu faţa ca o mască plină de aversiune.

— Poate că mă poţi lămuri de ce aţi intrat în Mali fără paşaport?

— Nici o problemă, domnule general, se grăbi Pitt să îi răspundă. Eu şi partenerul meu suntem arheologi. Ni s-a încredinţat un contract de către o fundaţie franceză să căutăm epave pe râul Niger. Paşapoartele noastre s-au pierdut când nava noastră a fost incendiată şi distrusă de unul din vasele dumneavoastră de patrulare.

— Nişte arheologi cinstiţi s-ar smiorcăi ca nişte copii după ce au fost ţinuţi în lanţuri două ore în camera de aburi. Voi doi sunteţi prea înrăiţi, neînfricoşaţi şi aroganţi ca să fiţi altceva decât agenţi instruiţi…

— Ce fundaţie? se amestecă Massarde.

— Societatea Franceză pentru Explorări Istorice, răspunse Pitt.

— N-am auzit de ea.

Pitt dădu din mână:

— Ce pot să spun?

— De când caută arheologii relicve într-un superiaht dotat cu lansatoare de rachete şi arme automate? întrebă Kazim sarcastic.

— Nu strică niciodată să fii pregătit pentru piraţi sau terorişti, zâmbi Pitt stupid.

În clipa aceea se auzi o bătaie în uşă. Unul dintre oamenii lui Massarde intră şi îi înmână un mesaj.

— Doriţi să răspundeţi, domnule?

Massarde îl citi repede şi dădu din cap:

— Transmite-i complimentele mele şi spune-i să continue investigaţia.

După ce omul plecă, Kazim întrebă:

— Veşti bune?

— Extrem de edificatoare, susură Massarde. De la agentul meu de la Naţiunile Unite. Se pare că indivizii ăştia sunt de la Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice şi Marine din Washington. Misiunea lor era să găsească sursa contaminării chimice a Nigerului, ce provoacă o creştere rapidă a fluxului roşu după ce se varsă în

mare.

— E doar o faţadă, zise Kazim dispreţuitor, nimic mai mult. Căutaţi ceva mult mai semnificativ decât poluarea. Petrol, după părerea mea.

— Asta crede şi agentul meu din New York. Presupune că e o acoperire, dar sursa lui de informaţii nu e de aceeaşi părere.

Kazim îl privi pe Massarde cu suspiciune:

— Sper că nu e o scurgere de la Fort Foureau?

— În nici un caz, zise Massarde fără ezitare. Proiectul meu e prea departe ca să aibă vreun impact asupra Nigerului. Nu poate fi decât una dintre operaţiunile tale clandestine pe care nu le dezvălui.

Faţa lui Kazim deveni rigidă şi se goli de sânge:

— Dacă cineva e de vină pentru deversarea de substanţe contaminante în Mali, nu poţi fi decât tu, prietene.

— Imposibil, zise Massarde sec şi îl privi fix pe Pitt. Ţi se pare interesantă conversaţia aceasta, domnule Pitt.

— Habar n-am despre ce vorbiţi.

— Tu şi partenerul tău trebuie să fiţi foarte valoroşi.

— Nu chiar. În clipa aceasta, nu suntem decât nişte prizonieri amărâţi.

— De ce spui că sunt valoroşi? întrebă Kazim.

— Agentul meu mi-a mai raportat că ONU trimite o echipă tactică specială ca să-i recupereze.

O clipă, Kazim păru şocat, dar îşi reveni imediat.

— Vin încoace nişte forţe speciale?

— Probabil că sunt deja pe drum, acum că domnul Pitt a reuşit să îşi contacteze superiorul, zise Massarde uitându-se din nou peste mesaj. După spusele agentului meu, numele lui e amiralul James Sandecker.

— Se pare că nu îţi scapă nimic.

Încăperea elegantă de pe locuinţa plutitoare era răcită de aerul condiţionat şi Pitt tremura incontrolabil după căldura şi aburii din fundul calei, dar altceva îl înfrigură şi mai tare. Îl şocă faptul că Massarde cunoştea detaliile întregii misiuni. Încerca să îşi imagineze cine i-ar fi putut trăda, dar nu îi veni nici un nume în minte.

— Aha, nu mai suntem aşa de isteţ şi de indiferent acum că acoperirea ne-a fost aruncată în aer, nu-i aşa, amice? remarcă generalul, turnându-şi încă un pahar din şampania excelentă a lui Massarde şi ridicând imediat ochii. Unde plănuiaţi să aveţi acel mic rendez-vous cu echipa ONU, domnule Pitt?

Pitt încerca să dea impresia că e lovit de amnezie. Ajunsese într-o fundătura. Aeroportul din Gao era cel mai logic loc de întâlnire. Nu îndrăznea să îl pună în pericol pe Gunn, dar încercă totuşi în speranţa că generalul era la fel de prost pe cum arăta.

— La aeroportul din Gao, urmează să aterizeze în zori. Trebuia să îi

aşteptăm în capătul dinspre vest al pistei.

Kazim se holbă la el o clipă, pe urmă îl lovi brusc peste frunte cu ţeava Berettei.

— Mincinosule! urlă el.

Pitt îşi lăsă capul între umeri şi îşi acoperi faţa cu mâinile:

— E adevărul, vă jur.

— Mincinosule, repetă Kazim. Pista de la Gao se întinde spre nord şi spre sud. Nu există un capăt spre vest.

Pitt oftă adânc şi clătină din cap foarte încet:

— Bănuiesc că nu are nici un sens să vă ascund adevărul. Oricum veţi scoate totul de la mine mai devreme sau mai târziu.

— Din nefericire pentru tine, am metodele mele pentru asta.

— Foarte bine, zise Pitt. Instrucţiunile amiralului Sandecker după ce am distrus nava erau să ne ducem la sud de Gao cu vreo douăzeci de kilometri, unde se află o vale lată şi seacă. Un elicopter urmează să vină acolo din direcţia Nigerului.

— Care e semnalul pentru ca să vă ridice?

— Nu e nevoie de semnal. În jur e pustiu. Mi s-a spus că elicopterul va cerceta zona cu luminile de aterizare până vor da de noi.

— La ce oră?

— Patru dimineaţa.

Kazim îl privi lung dus pe gânduri, apoi spuse caustic:

— Dacă mă minţi din nou, vei regreta amarnic.

Îşi puse pistolul în toc şi se întoarse spre Massarde:

— Nu e timp de pierdut. Trebuie să pregătesc o festivitate de bun venit.

— Cel mai bine ar fii, Zateb, să păstrezi distanţa de ONU. Te sfătuiesc cu tărie să laşi în pace echipa lor tactică. Când nu-i vor găsi pe Pitt şi pe prietenul lui, vor zbura înapoi în Nigeria. Dacă dobori elicopterul şi îi omori pe toţi cei aflaţi la bord, vei stârni un roi de viespi.

— Îmi invadează ţara.

— Să lăsăm chestiile astea, dădu Massarde din mână. Mândria naţională nu le aranjează. Nu merită să pierzi ajutoare şi fonduri pentru programele tale, ca să zic aşa, ilicite numai ca să-ţi satisfaci setea de sânge. Lasă-i să plece teferi.

Kazim zâmbi strâmb şi izbucni într-un râs sec:

— Yves, mă lipseşti de toate plăcerile vieţii.

— Dar îţi pun milioane de franci în buzunare.

— Şi asta e adevărat, consimţi Kazim.

Massarde dădu din cap spre Pitt:

— Pe lângă asta, te poţi distra cu ăsta şi cu prietenul lui. Sunt sigur că-ţi vor spune tot ce vrei să ştii.

— Îşi vor deşerta sacul până la prânz.

— Sunt sigur de asta.
— Mulţumesc că i-ai frăgezit în sala motoarelor.
— Plăcerea a fost de partea mea, zise Massarde luând-o spre o uşă laterală. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să mă întorc la oaspeţii mei. I-am neglijat prea multă vreme.
— Mai am să-ţi cer o favoare, zise Kazim.
— Spune şi îţi va fii îndeplinită.
— Mai ţine-i puţin pe domnul Pitt şi pe domnul Giordino în cală. Vreau să li se topească orice urmă de ostilitate până când îi transport la sediul meu din Bamako.
— Cum doreşti, fu de acord Massarde. O să le spun oamenilor mei să îl ducă pe domnul Pitt în cală.
— Îţi mulţumesc, Yves, prietene, că i-ai capturat şi mi i-ai predat. Îţi sunt recunoscător.
Massarde îşi înclină capul:
— Cu plăcere.
Înainte ca uşa să se închidă în urma lui Massarde, Kazim îşi concentra din nou atenţia asupra lui Pitt. Ochii lui negri străluceau de sadism. Pitt nu mai văzuse decât o dată atâta răutate pe faţa unui om.
— Şedere plăcută în cală, domnule Pitt. După aceea vei suferi cum n-ai fi crezut că se poate nici în cele mai groaznice coşmaruri.
Dacă generalul se aştepta să îl vadă tremurând de frică, nu se întâmplă aşa. Pitt părea incredibil de calm. Avea expresia de încântare a omului care a câştigat o grămadă de bani la un automat. În sinea lui, Pitt exulta pentru că generalul pusese fără să vrea la locul ei piesa care îi lipsea în planul de evadare. Uşa era întredeschisă, iar Pitt avea de gând să se strecoare afară.

23

Prea agitată ca să doarmă, Eva observă prima că avionul cobora. Deşi piloţii făcuseră manevrele cât mai uşor posibil, simţi că zgomotul motorului scade în intensitate şi ştiu că avionul pierdea din altitudine, când urechile i se înfundară brusc.
Se uită pe geam, dar nu distinse decât beznă totală. Nu existau nici un fel de lumini pe suprafaţa deşertului. Se uită la ceas şi văzu că trecuse cu zece minute de miezul nopţii şi doar o oră şi jumătate de când încărcaseră ultimele aparate şi probe de contaminare la bord şi decolaseră din cimitirul care era Asselar.
Se relaxă puţin gândindu-se că, probabil, piloţii schimbau cursul şi altitudinea. Dar senzaţia de gol în stomac îi spuse că avionul cobora în continuare.

Eva ieşi pe culoar şi se duse spre spatele cabinei unde Hopper se exilase ca să îşi poată fuma pipa. Se apropie de locul lui şi îl scutură uşor:

— Frank, ceva nu e în regulă.

Hopper avea somnul uşor, aşa că deschise ochii instantaneu şi se uită la ea întrebător:

— Ce ai spus?

— Avionul coboară. Cred că aterizăm.

— Prostii, pufni el. Mai avem cinci ore până la Cairo.

— Nu, am auzit cum încetinesc motoarele.

— Probabil că piloţii au scăzut viteza ca să facă economie de combustibil.

— Pierdem altitudine, sunt sigură de asta.

Hopper fu alertat de seriozitatea tonului ei, se ridică în scaun şi îşi înclină capul ascultând motoarele. Apoi se aplecă peste braţul scaunului şi privi spre peretele despărţitor al cabinei piloţilor.

— Cred că ai dreptate. Botul avionului pare îndreptat în jos.

Eva arătă cu capul spre cabina piloţilor:

— Piloţii au ţinut mereu uşa deschisă în timpul zborului. Acum e închisă.

— Pare să fie ceva ciudat la mijloc, dar sunt sigur că reacţionăm exagerat.

Aruncă pătura cu care se învelise şi se ridică greoi:

— Oricum, nu strică să aruncăm o privire.

Eva îl urmă pe culoar spre uşa cabinei piloţilor. Hopper întoarse mânerul uşii şi se întunecă brusc la faţă:

— E încuiată.

Bătu cu pumnul în uşă şi aşteptă câteva clipe, dar nu primi nici un răspuns. Unghiul de coborâre al avionului se mări.

— Se întâmplă ceva foarte ciudat. Ar fi bine să îi scoli şi pe ceilalţi.

Eva se grăbi înapoi şi îi trezi şi pe ceilalţi membri ai echipei. Grimes veni primul lângă Hopper:

— De ce aterizăm îl întrebă el.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Piloţii nu au chef să comunice.

— Poate că fac o aterizare de urgenţă.

— Dacă o fac, sunt hotărâţi să păstreze secretul.

Eva se aplecă peste un scaun şi scrută întunericul prin hublou. Observă un grup de lumini de un galben stins la câţiva kilometri dincolo de botul avionului.

— Se văd lumini în faţă, anunţă ea.

— Am putea sparge uşa, sugeră Grimes.

— Şi ce obţinem vru să ştie Hopper. Dacă piloţii vor să aterizeze, nu avem ce face. Nici unul dintre noi nu poate prelua controlul unui avion.

— Nu avem ce face decât să ne aşezăm şi să ne punem centurile.

De-abia rosti aceste cuvinte, că se aprinseră luminile de aterizare şi pilotul viră brusc venind deasupra unei piste de aterizare nevăzute încă. Până să îşi pună cu toţii centurile, roţile se loviră de nisipul dur şi motoarele vuiră când pilotul puse în funcţiune frânele pneumatice. Suprafaţa moale a pistei neasfaltate oferea destulă rezistenţă la înaintare pentru ca piloţii să nu fie nevoiţi să frâneze prea intens. Avionul rulă spre un şir de reflectoare de lângă pistă şi se opri.

— Mă întreb unde ne aflăm? murmură Eva.

— O să aflăm destul de curând, zise Hopper luând-o spre uşa cabinei pilotului, hotărât să o spargă de data aceasta.

Dar uşa se deschise înainte să ajungă la ea şi ieşi pilotul.

— Ce înseamnă oprirea asta? întrebă Hopper. Avem vreo problemă mecanică?

— Aici coborâţi, zise pilotul încet.

— Cum adică? Trebuie să ne duci la Cairo.

— Am ordine să vă las la Tebezza.

— Ăsta e un avion închiriat de ONU. Ai fost angajat să ne duci unde îţi cerem noi, iar noi nu ţi-am cerut să ne duci la Tebezza asta sau cum se cheamă.

— Consideraţi-o ca o oprire neprogramată, zise pilotul cu hotărâre.

— Nu ne poţi arunca în mijlocul deşertului. Cum ne continuăm drumul spre Cairo?

— S-au făcut aranjamente.

— Şi echipamentul nostru?

— Va fii păzit.

— Probele noastre trebuie duse la laboratorul OMS din Paris cât mai curând.

— Asta nu e treaba mea. Acum vă rog să vă luaţi lucrurile şi să coborâţi.

— N-o să coborâm deloc, zise Hopper indignat.

Pilotul trecu pe lângă Hopper şi merse repede spre ieşirea din spate. Trase de mânere şi apăsă pe un întrerupător mare. Pompele hidraulice şuierară şi podeaua din spate coborî încet, transformându-se în scară spre sol. Apoi pilotul ridică un revolver de calibru mare pe care îl ţinuse la spate şi îl flutură spre cercetătorii uluiţi.

— Coborâţi din avion imediat! le comandă el ameninţător.

Hopper veni drept în faţa lui ignorând ţeava pistolului care i se înfipsese în stomac.

— Cine eşti? De ce faci asta?

— Sunt locotenentul Abubakar Babanandi din forţele aeriene ale Maliului şi acţionez conform ordinelor superiorilor mei.

— Şi cine ar fi aceştia?

— Consiliul Militar Suprem al Maliului.

— Vrei să spui generalul Kazim. El face cărţile pe aici... Hopper gemu dintr-o dată.

Locotenentul Babanandi îl lovise puternic cu ţeava pistolului în stomac.

— Vă rog să nu faceţi probleme, domnule doctor. Părăsiţi avionul sau vă împuşc pe loc.

Eva îl prinse de braţ:

— Fă ce spune, Frank. Nu are rost să mori din cauza mândriei.

Hopper se clătină apăsându-şi instinctiv stomacul cu mâinile. Babanandi părea dur şi rece, dar Eva văzu în ochii lui mai multă frică decât ostilitate. Fără nici un alt cuvânt, Babanandi îl împinse brutal pe Hopper pe prima treaptă.

— Vă avertizez. Coborâţi cât mai repede.

Douăzeci de secunde mai târziu, sprijinit de Eva, Hopper păşii pe sol şi privi în jur. Vreo şase bărbaţi, cu capul şi faţa ascunse sub valurile indigo, înfăşurate strâns, ale tuaregilor, se apropiară şi se aşezară în semicerc în jurul lui Hopper. Erau cu toţii înalţi şi ameninţători. Purtau veşminte lungi şi negre şi erau înarmaţi cu săbii late care atârnau în teci prinse în jurul taliei. În mâini ţineau arme automate, îndreptate toate spre pieptul lui Hopper.

Se apropiară încă două persoane. Unul dintre ei era un bărbat foarte înalt şi dominator, subţire şi cu mâini cu piele deschisă la culoare, singura parte ce i se vedea, în afară de ochii de-abia vizibili sub tăietura îngustă din *litham.* Veşmântul lui era purpuriu, iar vălul alb. Vârful capului lui Hopper ajungea la acelaşi nivel cu umerii străinului.

Era însoţit de o femeie mare cât un camion. Purta o rochie murdară şi largă ce se oprea deasupra genunchilor, dând la iveală picioarele groase ca nişte buturugi. Spre deosebire de ceilalţi, avea capul descoperit. Deşi era la fel de neagră ca sud-africanii şi avea păr sârmos, pomeţii îi erau înalţi, bărbia rotundă şi nasul ascuţit. Ochii erau mici ca două mărgele şi gura i se întindea aproape de la o ureche la alta. Avea o înfăţişare rece şi sadică, accentuată de nasul rupt şi de cicatricea de pe frunte. Era faţa unei femei care fusese cândva brutalizată. Ţinea în mână un bici din piele groasă, cu un nod în capăt. Îl privea pe Hopper de parcă era membră a Inchiziţiei şi îşi măsură următoarea victimă candidată la instrumentul de tortură.

— Unde ne aflăm? întrebă Hopper fără altă introducere.

— Tebezza, îi răspunse bărbatul înalt.

— Asta mi s-a spus deja. Dar unde se află Tebezza asta?

Răspunsul îi veni în engleză, cu un accent pe care Hopper îl identifică a aparţine unui nord-irlandez:

— Tebezza e locul unde se termină deşertul şi începe iadul. Aici e scos aurul din mină de deţinuţi şi sclavi.

— În genul minelor de sare de la Taoudenii, zise Hopper privind puştile îndreptate spre el. N-aţi vrea să luaţi armele astea din faţa mea?
— Sunt necesare, domnule doctor Hopper.
— Nu vă faceţi griji. Nu am venit să vă furăm…
Se opri în mijlocul propoziţiei. Ochii i se goliră de orice expresie şi se albi la faţă.
— Ştiţi cum mă cheamă? întrebă el în şoaptă.
— Da, vă aşteptam.
— Cine sunteţi?
— Mă numesc Selig O'Bannion. Sunt inginerul-şef al minei, spuse el şi se întoarse spre femeia masivă. Ea este asistenta mea, Melika – şi înseamnă regina. Tu şi oamenii tăi veţi primi ordinele de la ea.
Zece secunde trecură într-o tăcere deplină, întreruptă doar de turbinele avionului, ce se roteau încet.
— Ordine? Ce dracu vrei să spui? izbucni Hopper.
— Aţi fost trimişi aici prin bunăvoinţa generalului Zateb Kazim. Este dorinţa lui expresă să lucraţi în mine.
— Asta e răpire! gâfâi Hopper.
O'Bannion clătină din cap răbdător:
— Nu e deloc răpire, domnule doctor Hopper. Nu se va cere nici o răscumpărare şi nu veţi fi ţinuţi ostatici. Aţi fost condamnaţi la muncă silnică în minele de la Tebezza, să excavaţi aur pentru trezoreria naţională a Maliului.
— Eşti nebun de legat…, izbucni Hopper, dar se dădu înapoi pe treptele avionului când Melika îl lovi peste faţă cu biciul.
Lovitura şi şocul îl paralizară şi îşi duse mâna la obrazul umflat.
— E prima ta lecţie ca sclav, porc nenorocit, se răsti femeia imensă. Începând din clipa asta, nu mai vorbeşti fără să ţi se acorde permisiunea.
Ridică biciul să îl lovească din nou, dar O'Bannion o prinse de mână:
— Încet, femeie. Dă-i timp să se obişnuiască cu ideea.
Se uită spre ceilalţi cercetători care coborâseră treptele şi se strânseseră în jurul lui Hopper, feţele şi ochii lor exprimând şoc şi teroare.
— Îi vreau în stare bună pentru prima lor zi de lucru.
Melika coborî biciul fără tragere de inimă:
— Am impresia că începi să te înmoi, Selig. Nu sunt făcuţi din porţelan.
— Eşti americană, zise Eva.
Melika rânjii:
— Aşa e, scumpo. Zece ani am fost şefa gardienelor la Penitenciarul de femei din Corona, California. Mai rele ca cele de acolo nu există,

poţi să mă crezi pe cuvânt.

— Melika are grijă specială de femei, zise O'Bannion. Sunt sigur că o să aibă grijă să te integrezi în familie.

— Vrei să spui că femeile lucrează în mină? întrebă Hopper incredul.

— Da, multe dintre ele, inclusiv copiii lor, răspunse O'Bannion nepăsător.

— Încălcaţi flagrant drepturile omului, zise Eva furioasă.

Melika se uită la O'Bannion cu o expresie de cruzime:

— Se poate?

El consimţi din cap:

— Se poate.

Femeia o lovi în stomac pe Eva cu capătul biciului, făcând-o să se încovoaie. Apoi o lovi din nou peste ceafă. Eva se mototoli ca o cârpă şi s-ar fi prăbuşit dacă Hopper nu ar fi prins-o de talie.

— O să învăţaţi curând că nu are rost să vă împotriviţi, zise O'Bannion. Cel mai bine e să cooperaţi şi să vă scutiţi de chinuri cât v-a mai rămas de trăit.

Hopper căscă gura fără să îi vină să creadă:

— Suntem cercetători respectaţi ai Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Nu ne puteţi executa numai pentru că aşa aveţi chef.

— Să vă execut, scumpe doctor? remarcă O'Bannion indiferent. Nici vorbă de aşa ceva. Am de gând să vă fac să munciţi până muriţi.

24

Planul lui Pitt merse ca pe roate. După ce paznicul îl împinse înapoi lângă Giordino în cala plină de abur, se arăta supus şi ascultător, ridicând mâinile astfel încât gardianul să îi poată prinde lanţul cătuşelor în jurul ţevii de abur. Numai că de data aceasta Pitt ridică mâinile de cealaltă parte a suportului ţevii. Considerând că Pitt era legat bine, paznicul ieşi încet şi trânti uşa de oţel a trapei cu un zgomot puternic, închizând prizonierii în fundul de cală înăbuşitor.

Giordino stătea nepăsător scăldat în sudoare şi îşi masă ceafa. Pitt de-abia îl vedea prin aburul gros.

— Cum a mers? întrebă Giordino.

— Massarde şi Kazim lucrează mână în mână. Sunt parteneri într-o operaţiune dubioasă. Massarde îl mituieşte pe general ca să îi acorde favoruri. Asta e clar. Mai mult n-am reuşit să aflu.

— Mai am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Cum ieşim din ceainicul ăsta?

Pitt ridică mâinile şi rânjii:

— Cu o învârtitură de mână.

Legat acum de cealaltă parte a suportului, îşi lăsă lanţul să alunece până ajunse la peretele din spate unde se află raftul cu chei de diferite mărimi. Luă una dintre ele şi o încercă pe armătura fixată pe perete pentru a susţine ţeava de abur. Era prea mare, dar următoarea se potrivea perfect. Apucă bine mânerul cheii şi trase. Armătura era plină de rugină şi nu se clinti. Pitt se odihni o clipă, apoi îşi rezemă picioarele de o traversă de oţel şi trase cu toată puterea. Filetурile armăturii începură să cedeze încet. Primul sfert de rotaţie îi solicită toţi muşchii braţelor, apoi armătura începu să se rotească mai uşor. Când nu mai era prinsă decât în două fileturi, Pitt se opri şi se întoarse spre Giordino.

— Gata, poate fi scoasă. Dacă n-avem noroc să circule prin ea abur de joasă presiune pentru încălzirea cabinelor de sus, o să aflăm pe pielea noastră cum se simte un biet homar în oală. Oricum o să iasă destul abur ca să ne sufoce dacă nu ieşim de-aici repede.

Giordino se ridică în picioare, cu genunchii îndoiţi şi lovind cu capul placa metalică de sus.

— Dă-l pe paznic pe mâna mea şi o să am eu grijă de restul.

Pitt dădu din cap şi mai învârti armătura de câteva ori până ieşi. Apoi se lăsă să atârne cu toată greutatea de ţeavă. Izbucni un val de abur care înveli încăperea mică. În câteva secunde era atât de gros, că Pitt şi Giordino nu se mai vedeau deloc unul pe altul. Cu o mişcare rapidă, Pitt îşi trase lanţul până în capătul ţevii, opărindu-şi ambele mâini.

El şi Giordino începură în acelaşi timp să ţipe şi să bată cu pumnii în placa de sus. Auzind şuieratul aburului şi văzându-l ieşind prin crăpăturile dintre plăcile punţii, gardianul reacţionă conform scenariului gândit de Pitt şi deschise trapa. Îl învălui un nor de abur şi mâinile nevăzute ale lui Pitt îl traseră înăuntru. Paznicul căzu cu capul înainte şi se lovi cu falca de o traversă metalică. Leşină instantaneu.

O secundă mai târziu, Pitt îi smulsese din mâini arma automată. Alte cinci secunde mai târziu, Giordino îl căutase orbeşte prin buzunare şi găsise cheia cătuşelor. Le desfăcu pe ale lui, în timp ce Pitt sări ca o pisică pe puntea de sus şi se lăsă pe vine privind în jur cu arma pregătită. Sala motoarelor era goală. Nu mai stătea de pază nici un alt membru al echipajului.

Pitt se întoarse şi îngenunche, ştergându-şi şiroaiele de sudoare de pe frunte şi uitându-se chiorâş din cauza aburului ce năvălea afară.

— Vii?

— Trage-l pe paznic, mormăi Giordino nevăzut. Nu are rost să-l lăsăm pe bietul nenorocit să moară aici.

Pitt întinse mâinile, găsi două braţe şi le apucă strâns. Îl trase pe paznicul inconştient în sala motoarelor şi îl aşeză pe punte. Apoi îl

prinse pe Giordino de încheietura mâinii şi îl trase din gaura aceea de iad, strâmbându-se de durere şi simţind pentru prima oară arsura de pe mâini.

— Mâinile tale arată ca nişte creveţi fierţi, îi zise Giordino.

— Probabil că mi le-am prăjit când mi-am tras lanţul peste capătul ţevii.

— Ar trebui să le înfăşurăm cu ceva.

— N-avem timp, spuse el şi îşi ridică mâinile încătuşate. Îmi faci onoarea să le desfaci.

Giordino îi desfăcu imediat lanţul şi cătuşele. Ţinu puţin cheia în aer, apoi o băgă în buzunar.

— Suvenir. Nu poţi să ştii niciodată când eşti arestat din nou.

— După încurcătura în care ne aflăm, nu va dura mult, mormăi Pitt. Pasagerii lui Massarde vor începe în curând să se plângă de lipsa de căldură, în special femeile cu rochii cu umeri goi. Vor trimite un membru al echipajului să remedieze problema, care ne va descoperi dispariţia.

— Atunci e timpul să părăsim scena cu stil şi discreţie.

— Discreţia e obligatorie oricum.

Pitt se duse spre o trapă, o deschise şi se uită pe puntea exterioară ce ducea spre pupa. Ieşii, se duse lângă balustradă şi privi în sus. Se vedeau oameni prin ferestrele mari ale salonului, bând şi conversând în ţinută de seară, neavând nici cea mai mică idee de chinul suferit de Pitt şi Giordino chiar sub ei, în sala motoarelor.

Îi făcu semn lui Giordino să iasă şi începură să se furişeze pe punte, aplecându-se pe sub hublourile cabinelor echipajului până ce ajunseră la o scară. Se ascunseră sub trepte şi priviră în sus. Vizibil ca ziua în luminile puternice de sus, vişiniu cu alb pe fundalul cerului negru, elicopterul particular al lui Massarde se afla pe puntea-acoperiş deasupra salonului principal. Stătea părăsit, în jurul lui nefiind nici un membru al echipajului.

— Caleaşca ne aşteaptă, zise Pitt.

— Mult mai bine decât s-o ştergem înot, admise Giordino. Dacă franţuzoiul ştia că găzduieşte doi piloţi vechi, nu l-ar fi lăsat aşa de unul singur.

— Greşeala lui, norocul nostru, spuse Pitt afabil.

Urcă scara, cercetă puntea şi privi prin hublourile din jur. Văzu câteva capete în cabine, dar care erau întoarse şi neinteresate de ceea ce se întâmpla afară. Traversă uşor puntea, deschise uşa elicopterului şi urcă. Giordino trase calele roţilor, desfăcu frânghiile şi pe urmă urcă şi el pe locul din dreapta.

— Ce avem aici? murmură Giordino studiind panoul de comandă.

— Un ultim model francez de Ecureuil cu turbină dublă, după toate aparenţele, răspunse Pitt. Nu îmi dau seama ce model, dar n-avem

timp să-i descifrăm toate comenzile. Va trebui să sărim peste verificare şi să-i dăm drumul.

Pierdură câteva minute preţioase cu pornirea, dar nu sună nici o alarmă când Pitt trase frâna şi paletele rotorului începură să se învârtă încet, apoi din ce în ce mai accelerat până prinseră viteza de ridicare. Forţa centrifugală zgudui elicopterul. Ca majoritatea piloţilor, Pitt n-avea nevoie de traducerea denumirilor în franceză de sub aparatele şi butoanele de pe panou. Ştia ce indicau. Aparatura de control este universală şi nu îi dădu nici un fel de bătaie de cap.

Apăru un membru al echipajului şi privi curios prin parbrizul lat. Giordino îi făcu semn cu mâna şi îi zâmbi larg. Marinarul rămase pe loc indecis.

— Tipul nu îşi dă seama cine suntem, zise Giordino.

— E înarmat?

— Nu, dar amicii lui care dau năvală pe scara nu par prea prietenoşi.

— E timpul s-o ştergem.

— Toate indicatoarele ne dau verde, consimţi Giordino.

Pitt nu mai ezită nici o clipă. Respiră adânc şi ridică elicopterul deasupra punţii, apoi îi lăsă botul în jos, apăsă manetele şi îşi începură zborul. Iahtul rămase în urmă, o mare de lumini pe apa întunecată. După ce se îndepărtară, Pitt îndreptă aparatul şi fixă cursul de zbor în josul râului.

— Încotro mergem? întrebă Giordino.

— În locul unde a descoperit Rudi că se varsă substanţa contaminantă în râu.

— Nu mergem în direcţie greşită? Am găsit gura de deversare a toxinei la vreo sută de kilometri în cealaltă direcţie.

— Îi fentez pe urmăritori. După ce ne îndepărtăm de Gao, schimb cursul spre sud, ne întoarcem prin deşert şi ajungem din nou pe râu la treizeci de kilometri în susul curentului.

— De ce nu trecem pe la aeroport, să-l luăm pe Rudi şi să ne cărăm naibii din ţară asta?

— Din mai multe motive, explică Pitt arătând cu capul spre indicatoarele de combustibil. În primul rând, avem combustibil doar pentru două sute de kilometri. În al doilea rând, din clipa în care Massarde şi amicul lui, Kazim, vor da alarma, avioanele de luptă maliene ne vor vâna cu radarul, ne vor forţa să aterizăm, ori ne vor face praf în aer. Şi în al treilea rând, Kazim crede că suntem numai doi. Cu cât punem o distanţă mai mare între noi şi Rudi, cu atât şansele lui de a scăpa cu probele cresc.

— Chestiile astea îţi vin în cap aşa deodată? se plânse Giordino. Sau te tragi dintr-o lungă linie de profeţi?

— Sunt doar un simplu proroc fără pretenţii, zise Pitt

condescendent.

— Ar trebui să dai o probă, poate te angajează pe post de ghicitor la carnaval, spuse Giordino sec.

— Datorită mie, am scăpat din sala de aburi şi de pe iaht, nu-i aşa?

— Iar acum o să zburăm deasupra Saharei până terminăm combustibilul. Apoi o să străbatem cu piciorul cel mai mare deşert din lume căutând nu ştiu ce toxină, până când crăpăm sau ne prinde armata maliană ca să ne arunce în pivniţele lor de tortură.

— Ai un mare talent să vezi totul în negru, zise Pitt sardonic.

— Atunci spune-mi tu cum să văd.

— Bine, dădu Pitt din cap. Când ajungem în locul în care agentul de contaminare intră în râu, aruncăm elicopterul.

Giordino îl privi fix:

— În râu?

— Ai început să înţelegi.

— Nu mai vreau să înot în râul ăsta împuţit, clătină el din cap hotărât. Eşti mai nebun decât ciocănitoarea Woody.

— Fiecare cuvânt al meu e plin de virtute, fiecare mişcare sublimă, declamă Pitt, apoi deveni brusc serios. Toate avioanele de care dispun malienii vor fi trimise să caute păsăroiul ăsta. Odată îngropat pe fundul râului, nu vor mai şti de unde să ne ia. Lui Kazim nu îi va trece prin cap că am luat-o spre nordul deşertului căutând sursa contaminării.

— Eşti extrem de abil, remarcă Giordino.

Pitt scoase o hartă dintr-un suport prins de scaunul său:

— Pilotează tu cât stabilesc cursul.

— E în ordine, zise Giordino preluând maneta de control colectiv de lângă scaunul lui şi manşa de tangaj ciclic.

— Ridică-l o sută de metri, menţine cursul deasupra râului cinci minute, apoi execută un cap-compas de 260 de grade.

Giordino îi îndeplini instrucţiunile şi ridică o sută de metri, apoi privi în jos. De-abia vedea suprafaţa râului.

— Avem noroc că stelele se reflectă în apă, altfel n-aş fi văzut pe unde naiba merg.

— Ai grijă la umbre întunecate la orizont, după ce întorci. N-am vrea să ne facem praf de vreo stâncă.

Ocoliră Gao în doar douăzeci de minute şi se apropiară de destinaţie. Elicopterul rapid al lui Massarde plutea pe cerul nopţii ca o fantomă, invizibil fără luminile de navigare, cu Giordino ca pilot priceput şi Pitt ca navigator. Deşertul de dedesubt era plat şi fără nici o formă, cu umbre rare aruncate de pietre sau ridicături mici. Fu aproape o uşurare când văzură din nou apele negre ale Nigerului.

— Ce sunt luminile acelea din dreapta? întrebă Giordino.

Pitt nu ridică ochii de pe hartă:

— În care parte a râului?
— Înspre nord.
— Ar trebui să fie Bourem, un oraş mic pe lângă care am trecut cu nava imediat ce am ieşit din apele poluate. Nu te apropia de el.
— Unde vrei să ne aruncăm?
— În susul râului, unde să nu fim simţiţi de vreun locuitor cu auzul prea ascuţit.
— Ai ales locul acesta dintr-un motiv special? întrebă Giordino suspicios.
— E sâmbătă seara. Ce-ar fi să mergem în oraş să vedem ce se întâmplă pe acolo?
Giordino deschise gura să răspundă, dar se răzgândi şi se concentră din nou asupra elicopterului. Se încordă când se uită la indicatoarele de pe panou. Când se apropie de centrul râului, trase înapoi manetele, împinse uşor maneta colectivă şi direcţia spre dreapta, întorcând elicopterul cu botul spre partea de sus a râului.
— Ai la tine vesta de salvare? întrebă el.
— Nu plec nicăieri fără ea, dădu Pitt din cap. Începe coborârea.
La doi metri deasupra apei, Giordino stinse motoarele, iar Pitt întrerupse alimentarea cu combustibil şi curent. Frumosul aparat de zbor al lui Yves Massarde se undui ca un fluture rănit şi căzu în apă fără zgomot mare. Se legănă puţin, cât să le dea timp lui Pitt şi Giordino să sară cât putură de departe; cei doi începură apoi să înoate repede ca să nu intre în raza de acţiune a elicei care se mai rotea încă. Apa ajunse la uşile deschise şi inundă interiorul, iar elicopterul se scufundă cu un sunet ca un suspin făcut de aerul ce ieşea din cabină.
Nimeni nu îl auzi sau văzu cum e înghiţit de ape. Dispăru ca şi *Calliope,* căzând pe mâlul moale de pe fundul râului, care avea până la urmă să îl acopere complet, devenind giulgiul lui mortuar.

25

Nu era chiar salonul Polo al hotelului *Beverly Hills,* dar pentru cineva care a fost aruncat în râu de două ori, opărit într-o baie de aburi şi cu picioarele pline de băşici de la mersul prin deşert noaptea două ore, nici un alt bar nu ar fi putut fi un sanctuar mai grandios. Pitt nu văzuse niciodată un local mai soios care să i se pară atât de minunat.
Avură impresia că intră într-o peşteră. Pereţii erau zgrunţuroşi şi podeaua bătătorită de pământ. O scândură lungă proptită pe blocuri de ciment servea drept bar şi era îndoită la mijloc atât de tare, încât părea că toate paharele aşezate pe ea aveau să alunece imediat spre centru. În spatele barului decrepit se aflâ un raft, ce părea să iasă din

pământul din care erau făcuţi pereţii, pe care se află o gamă ciudată de vase şi valve în care fierbea cafea şi ceai. Lângă ele stăteau cinci sticle de băutură cu etichete obscure, mai goale sau mai pline. Erau ţinute probabil pentru rarii turişti care se aventurau în local, reflectă Pitt, dat fiind că musulmanii nu aveau voie să se atingă de aşa ceva.

Rezemată de perete, o sobă mică emana o căldură plăcută, împreună cu un miros iute de bălegar de cămilă, pe care Pitt şi Giordino nu îl putură încă identifica. Scaunele păreau să fie respinse de la magazinele de caritate Goodwill şi ale Armatei Salvării. Nu existau două la fel. Nici mesele nu arătau mai bine, înnegrite de fum, arse de nenumărate ţigări şi acoperite cu graffiti ce datau din perioada colonială franceză. Puţina lumină din încăperea cât o debara venea de la două becuri atârnând de acelaşi fir bătut în cuie pe o bârnă a acoperişului. Luminau slab, puterea lor limitată venind de la generatorul diesel suprafolosit al oraşului.

Cu Giordino venind în urma lui, Pitt se aşeză la o masă goală şi îşi mută atenţia de la mobilă la clientelă. Fu uşurat să constate că nu era nimeni în uniformă. În încăpere se află o adunătură pestriţă de localnici, barcagii şi pescari de pe Niger, săteni şi alţii pe care Pitt îi lua drept agricultori. Nu exista nici o femeie. Câţiva beau bere, dar majoritatea sorbeau din ceşti mici cafea dulce sau ceai. După ce le aruncară o privire scurtă, se întoarseră cu toţii la discuţiile lor sau la jocul pe care îl jucau, asemănător dominoului.

Giordino se aplecă peste masă şi îi şopti:

— Asta e ideea ta despre o noapte în oraş?

— Orice port e bun pe vreme de furtună, zise Pitt.

Patronul, un bărbat oacheş cu o coamă deasă de păr negru şi o mustaţă imensă, ieşi agale din spatele barului improvizat şi se apropie de masă. Rămase lângă ei privindu-i fără nici un cuvânt, aşteptând să vorbească ei primii.

— Bere, zise Pitt ridicând două degete.

Patronul dădu din cap şi se întoarse la bar. Giordino îl privi cum scoate două beri nemţeşti dintr-o cutie frigorifică plină de zgârieturi, apoi se întoarse şi se uită la Pitt şovăielnic:

— Poţi să-mi spui şi mie cum intenţionezi să plăteşti? întrebă Giordino.

Pitt zâmbi, se aplecă sub masă, îşi scoase adidasul Nike şi scoase ceva de pe talpă. Apoi privi în jur atent. Ceilalţi clienţi nu le dădeau nici cea mai mică atenţie. Îşi deschise prudent mâinile şi i le arătă lui Giordino. Ţinea în palme un teanc frumos împăturit de bani malieni.

— Confederaţia francilor francezi africani, zise el încet. Amiralului nu-i scapă nimic.

— Sandecker se gândeşte într-adevăr la toate, recunoscu Giordino. Cum se face că ţi i-a dat ţie şi nu mie?

— Am picioare mai mari.

Patronul se întoarse şi le trânti în faţă sticlele de bere:

— *Dix francs,* mormăi el.

Pitt îi întinse o bancnotă. Proprietarul o luă, o ridică spre unul dintre becuri şi o cercetă atent, apoi îşi trecu degetul unsuros peste ea. Văzând că tuşul nu se ia, dădu din cap aprobator şi se îndepărtă.

— A cerut zece franci, zise Giordino. I-ai dat douăzeci. Dacă te vede că arunci cu banii, jumătate de oraş o să ne aştepte să ne jefuiască la plecare.

— Asta şi era ideea, spuse Pitt. Nu mai trece mult până ce escrocul local va simţi mirosul sângelui şi va începe să dea târcoale victimei.

— Cumpărăm sau vindem?

— Cumpărăm. Avem nevoie de un mijloc de transport.

— O masă copioasă ar trebui să fie pe locul întâi. Sunt înfometat ca un urs ieşit din hibernare.

— Poţi să încerci mâncarea de aici dacă vrei, spuse Pitt. Eu prefer să mor de foame.

Ajunseseră la a treia bere când un tânăr ce nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani intră în bar. Era înalt, slab şi uşor adus de spate. Avea o faţă ovală cu ochi mari şi trişti. Tenul îi era aproape negru, iar părul des şi sârmos. Purta un tricou galben şi pantaloni kaki pe sub o haină desfăcută, dintr-un fel de bumbac alb. Studie rapid clienţii şi îşi opri privirea asupra lui Pitt şi Giordino.

— Răbdarea e cea mai bună virtute, murmură Pitt. Salvarea e pe drum.

Tânărul se opri la masa lor şi îi salută din cap:

— *Bonsoir.*

— Bună seara, replică Pitt.

Ochii melancolici se măriră puţin:

— Sunteţi englezi?

— Neozeelandezi, minţi Pitt.

— Numele meu este Mohammed Digna. As putea să vă ajut să vă schimbaţi banii, domnilor.

— Avem banii în moneda locală, dădu Pitt din umeri.

— Nu aveţi nevoie de un ghid, de cineva care să vă ajute în orice probleme cu vama, poliţia sau funcţionarii guvernamentali?

— Nu prea cred, zise Pitt şi arătă spre un scaun gol. Vrei să bei ceva cu noi?

— Da, mulţumesc.

Digna spuse câteva cuvinte în franceză patronului – barman şi se aşeză.

— Vorbeşti engleză foarte bine, remarcă Giordino.

— Am făcut şcoala primară în Gao şi colegiul în Bamako, unde am terminat şef de promoţie, spuse el cu mândrie. Vorbesc patru limbi,

inclusiv limba mea maternă, bambara, franceză, engleză şi germana.

— Eşti mai deştept decât mine, replică Giordino. Eu nu ştiu decât să mă descurc cât de cât în engleză.

— Cu ce te ocupi? întrebă Pitt.

— Tatăl meu este şeful unui sat din apropiere. Eu mă ocup de proprietăţile şi de afacerile lui de export.

— Şi cu toate astea frecventezi barurile şi îţi oferi serviciile turiştilor, mormăi Giordino suspicios.

— Îmi place să mă întâlnesc cu turişti ca să îmi exersez cunoştinţele de limbi străine, zise Digna fără să ezite.

Apăru patronul şi îi puse în faţă o ceaşcă mică de ceai.

— Cum îşi transportă tatăl tău mărfurile? întrebă Pitt.

— Are câteva camioane Renault.

— Am putea să închiriem şi noi unul? încercă Pitt.

— Doriţi să transportaţi marfă.

— Nu, eu şi prietenul meu am vrea să facem o mică excursie în nord şi să vedem deşertul înainte să ne întoarcem acasă în Noua Zeelandă.

Digna clătină scurt din cap:

— Nu se poate. Camioanele tatălui meu au plecat la Mopti în după-amiaza aceasta, încărcate cu textile şi alte produse. În afară de asta, străinii nu au voie să meargă prin deşert fără permise speciale.

Pitt se întoarse spre Giordino cu o expresie tristă şi dezamăgită:

— Ce păcat! Şi când te gândeşti că am venit din cealaltă parte a lumii ca să vedem nomazii din deşert pe cămile!

— Nu mai pot să dau ochii cu bătrâna mea mamă cu părul alb, se văită Giordino. A renunţat la economiile ei de o viaţă ca să pot vedea cum e viaţa în Sahara.

Pitt bătu cu palma în masă şi se ridică:

— Nu avem ce face decât să ne întoarcem la hotel în Tombouctou.

— Aveţi maşină, domnilor? întrebă Digna.

— Nu.

— Cum aţi venit aici de la Tombouctou?

— Cu autobuzul, răspunse Giordino ezitant, de parcă punea o întrebare.

— Vreţi să spuneţi cu un camion ce transporta pasageri.

— Exact, spuse Giordino fericit.

— Nu veţi găsi nimic care să meargă la Tombouctou până mâine la prânz.

— Trebuie să existe un vehicul în Bourem pe care să-l putem închiria, zise Pitt.

— Bourem e un oraş sărac. Majoritatea oamenilor merg pe jos sau cu motocicleta. Prea puţine familii îşi permit maşini, iar acelea au nevoie constantă de reparaţii. Singurul vehicul în stare de funcţionare

aflat în clipa de faţă în Bourem este maşina personala a generalului Zateb Kazim.

Digna ar fi putut la fel de bine să zădărască cu o furcă doi tauri înhămaţi. Pitt şi Giordino erau pe aceeaşi lungime de undă. Amândoi înţepeniră, apoi se relaxară imediat. Se uitară unul la altul şi zâmbiră cu subînţeles.

— Ce caută maşina lui aici? întrebă Giordino cu inocenţă. L-am văzut abia ieri în Gao.

— Generalul zboară peste tot cu elicopterul sau cu avionul militar, răspunse Digna. Dar îi place ca şoferul său personal să îl transporte cu maşina prin oraşe. Şoferul venea de la Bamako la Gao pe noua autostradă, când maşina s-a stricat la câţiva kilometri de Bourem şi a fost remorcată până aici pentru reparaţii.

— Şi a fost reparată? întrebă Pitt luând o gură de bere ca să pară indiferent.

— Mecanicul din oraş a terminat târziu în seara asta. Radiatorul era găurit de o piatră.

— A plecat şoferul spre Gao întrebă Giordino nepăsător.

Digna clătină din cap:

— Şoseaua spre Gao e încă în construcţie. E periculos să mergi pe ea noaptea. Nu a vrut să rişte să strice maşina generalului Kazim din nou. Plănuieşte să plece mâine dimineaţă în zori.

Pitt se uită la el:

— De unde ştii toate astea?

Digna zâmbi larg:

— Tatăl meu e proprietarul garajului auto, iar eu supraveghez lucrările. Am luat cina cu şoferul.

— Unde e şoferul acum?

— E oaspetele tatălui meu.

Pitt schimbă subiectul spre industria locală:

— Există vreo companie de chimicale pe aici? întrebă el.

Digna râse:

— Bourem e prea sărac ca să producă altceva în afară de obiecte de artizanat şi ţesături.

— Dar vreun loc de eliminare a deşeurilor?

— Fortul Foureau, dar e la sute de kilometri spre nord.

Conversaţia trenă o vreme, apoi Digna întrebă brusc:

— Câţi bani aveţi la dumneavoastră?

— Nu ştiu, răspunse Pitt sincer. Nu i-am numărat.

Pitt îl observă pe Giordino aruncându-i o privire ciudată, apoi clipind repede din ochi spre patru bărbaţi aşezaţi la o masă din colţ. Se uită spre ei şi îi surprinse întorcându-şi capetele brusc. Trebuie să fie o înscenare, concluziona el. Se uită spre patron care se sprijinea de bar şi trase imediat concluzia că şi el făcea parte dintre tâlhari. O privire

rapidă aruncată celorlalţi clienţi fu de ajuns ca să se convingă că nu îi interesa decât conversaţia lor. Se părea că erau cinci contra doi. Nu era deloc rău, gândi Pitt.

Îşi termină berea şi se ridică în picioare:

— E timpul să mergem.

— Transmite-i salutările mele Şefului, zise Giordino strângându-i mâna lui Digna.

Tânărul malian continuă să zâmbească, dar ochii căpătară o expresie dură:

— Nu puteţi pleca.

— Nu-ţi face griji pentru noi, zise Giordino dând din mână. Vom dormi lângă drum.

— Daţi-mi banii pe care îi aveţi, spuse Digna încet.

— Băiatul unui şef cerşeşte bani, remarcă Pitt sec. Trebuie să fii o ruşine pentru bătrânul tău părinte.

— Nu mă jigniţi, zise Digna rece. Daţi-mi toţi banii voştri, altfel podeaua se va umple de sângele vostru.

Giordino se purtă de parcă încerca să ignore confruntarea şi se strecură spre un colţ al barului. Cei patru bărbaţi se ridicaseră de la masă şi păreau să aştepte un semnal de la Digna. Semnalul nu veni. Malienii păreau încurcaţi de totala lipsă de teamă a victimelor lor potenţiale.

Pitt se aplecă peste masă şi îl privi pe Digna în ochi:

— Ştii ce facem eu şi prietenul meu cu jeguri ca tine?

— Nimeni nu mai trăieşte după ce l-a insultat pe Mohammed Digna, mârâi el cu dispreţ.

— Îi îngropăm, continua Pitt calm, cu o bucată de şuncă în gură.

Cea mai mare oroare pentru un musulman devotat este un contact cât de mic cu un porc. Le consideră cele mai murdare creaturi şi numai gândul de a petrece o eternitate în mormânt, chiar şi numai cu o felie subţire de slănină e de ajuns să le provoace cele mai îngrozitoare coşmaruri. Pitt ştia că ameninţarea e ca o ţeapă de lemn pe pieptul unui vampir.

Cinci secunde întregi Digna rămase nemişcat, scoţând nişte sunete din gât de parcă era strangulat. Muşchii feţei i se încordară şi dinţii i se dezveliră din cauza furiei pe care nu mai reuşea să şi-o controleze. Apoi sării în picioare şi scoase un cuţit lung de sub haină.

Dar acţionase cu două secunde prea încet şi cu una prea târziu. Pumnul lui Pitt se înfipse în falca lui ca un piston. Malianul fu azvârlit în spate şi căzu peste o masă la care stăteau bărbaţii care jucau domino, le risipi piesele şi se prăbuşi grămadă pe podea leşinat. Bandiţii lui se aruncară spre Pitt şi îl înconjurară încet, trei dintre ei scoţând cuţite încovoiate, iar al patrulea venind spre el cu un topor ridicat.

Pitt înhăţă scaunul şi îl pocni cu el pe atacatorul cel mai apropiat, rupându-i braţul şi umărul drept. Se auzi un urlet de durere şi în încăpere izbucni haosul. Clienţii uluiţi se îngrămădiră unul în altul în panică, grăbindu-se să iasă pe uşa îngustă. Un alt ţipăt de durere fu scos de individul cu toporul, când o sticlă de whisky bine ţintită se sparse cu un zgomot oribil lovindu-l drept în faţă.

Pitt ridică masa deasupra capului ţinând-o de două picioare. În aceeaşi clipă se auzi zgomot de sticlă spartă şi Giordino veni lângă el ţinând în mână gâtul unei sticle.

Atacatorii înlemniră, numărul fiind acum egal. Se uitară cu priviri tâmpe spre cei doi prieteni ai lor, unul clătinându-se în genunchi, gemând şi ţinându-şi braţul răsucit rău, iar celălalt stând cu picioarele încrucişate şi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Printre degete i se prelingea sânge. Mai priviră odată spre conducătorul lor leşinat, pe urmă porniră cu spatele spre uşă. În următoarea secundă, dispăruseră.

— N-a fost cine ştie ce bătaie, mormăi Giordino. Tipii ăştia n-ar rezista nici cinci minute pe străzile din New York.

— Stai cu ochii pe uşă, zise Pitt.

Se întoarse spre patronul care stătea imperturbabil dând paginile ziarului, ca şi cum bătăile din barul său erau o distracţie nocturnă obişnuită.

— *Le garage?* întrebă Pitt.

Patronul înălţă capul, se trase de mustaţă şi arătă cu degetul într-o direcţie vagă, dincolo de peretele dinspre sud al barului.

Pitt aruncă nişte franci pe barul încovoiat ca să acopere pagubele şi spuse:

— *Merci.*

— Locul ăsta ţi se lipeşte de suflet, zise Giordino. Mi se rupe inima să plec de aici.

— Păstrează-l în minte pentru totdeauna, spuse Pitt uitându-se la ceas. Mai sunt doar patru ore până în zori. Să mergem până nu porneşte vreo alarmă.

Ieşiră din barul mizerabil şi porniră prin spatele clădirilor, ascunzându-se în întuneric şi privind pe furiş pe după colţuri. Precauţiile lor, îşi dădu Pitt seama, erau exagerate: lipsa aproape totală de lumini pe străzi şi casele întunecate cu cei dinăuntru dormind adânc făceau inutile orice temeri.

Ajunseră la una dintre clădirile de cărămidă mai impozante ale oraşului, un fel de magazie cu o poartă lată de metal în faţă şi uşi duble în spate. Curtea din spate, înconjurată de un gard din zăbrele metalice arăta ca un cimitir de maşini. Aproape treizeci de maşini vechi erau parcate în şiruri, dar nu mai rămăsese nimic din ele, în afară de caroserie şi şasiu. Într-o margine a curţii erau aşezate unele

peste altele roţi şi motoare soioase, lângă mai multe canistre. Mecanisme de transmisie şi diferenţiale stăteau rezemate de magazie, cu pământul din jurul lor îmbibat de uleiul scurs de-a lungul anilor.

Găsiră o poartă în gard legată cu frânghie. Giordino luă o piatră de pe jos, tăie frânghia şi deschise poarta. Porniră încet spre uşile duble, atenţi la orice sunet al vreunui câine de pază şi scrutând întunericul după un sistem de securitate. Probabil că nu era nevoie să îşi ia astfel de măsuri, decise Pitt. Cu atât de puţine maşini în oraş, oricine ar fi furat vreo piesă ca să îşi repare maşina ar fii fost suspectat imediat.

Uşile erau încuiate cu un lacăt ruginit. Giordino îl prinse în mâinile sale mari şi trase puternic. Lacătul cedă. Giordino se uită la Pitt şi zâmbi:

— O nimica toată. Mecanismul era vechi şi uzat.

— Dacă aş crede că există cea mai mică speranţă să ieşim vreodată vii de aici, zise Pitt printre dinţi, te-aş propune pentru o medalie.

Trase uşor de uşă cât să se poată strecura înăuntru. Într-un capăt al garajului era o groapă în care lucrau mecanicii sub maşini. Exista şi un mic birou şi o încăpere plină cu unelte. Restul spaţiului era ocupat de trei maşini şi două camioane în diverse stadii de dezasamblare. Dar atenţia lui Pitt fu reţinută de maşina aşezată în centrul garajului. Băgă mâna pe fereastra unui camion şi aprinse farurile, iluminând un automobil vechi, fabricat înainte de cel de-al doilea război mondial, cu linii elegante şi vopsit într-un purpuriu aprins.

— Dumnezeule, murmură Pitt cu veneraţie. E un Avions Voisin.

— Un ce?

— Un Voisin. A fost fabricat între 1919 şi 1939 în Franţa de către Gabriel Voisin. E o maşină foarte rară.

Giordino se plimbă în jurul ei studiind stilul maşinii unice şi atât de diferite. Observă mânerele deosebite ale uşilor, cele trei ştergătoare fixate pe parbriz, barele cromate dintre aripile din faţă şi radiator şi mascota înaltă, cu aripi, de pe masca radiatorului.

— Mi se pare foarte ciudată.

— N-are importanţă. Maşina asta stilată e scăparea noastră de aici. Pitt urcă la volanul aşezat pe dreapta şi se aşeză pe bancheta tapiţată în stil art deco. În contact era o singură cheie. Răsuci cheia şi privi acul indicatorului de combustibil ce arăta că rezervorul e plin. Apoi apăsă butonul ce punea în funcţiune electromotorul, aşezat sub radiator şi având un dublu rol de demaror şi generator. Singurul semn că mergea fu o tuse uşoară şi un norişor slab ce ieşi pe ţeava de eşapament.

— E al naibii de silenţioasă, observă Giordino impresionat.

— Spre deosebire de majoritatea motoarelor moderne care au

supape de aerisire, zise Pitt, maşina asta are un motor Knight fără supape, foarte popular pe vremea lui pentru silenţiozitate.

Giordino privi maşina clasică extrem de sceptic:

— Chiar vrei să străbaţi Sahara cu relicva asta?

— Are rezervorul plin şi e mai bine decât pe cămilă. Caută nişte bidoane curate şi umple-le cu apă şi vezi dacă poţi găsi ceva de mâncare.

— Mă îndoiesc, zise Giordino privind posomorât prin garaj. Există doar un automat de sucuri şi de dulciuri.

— Fă şi tu ce poţi!

Pitt deschise uşile din spate ale garajului şi împinse poarta cât să poată trece maşina. Apoi verifică dacă avea ulei şi apă de ajuns şi dacă roţile erau bine umflate, mai ales cea de rezervă.

Giordino apăru cu o cutie umplută pe jumătate cu sucuri de producţie locală şi câteva sticle pline cu apă.

— Nu vom suferi de sete câteva zile, dar pentru departamentul culinar n-am găsit decât două cutii de sardine într-un sertar şi nişte chestii lipicioase ce par a fi bomboane.

— Nu are rost să mai zăbovim pe aici. Pune-le pe locul din spate şi hai să-i dăm drumul.

Giordino se conformă şi urcă în faţă, în timp ce Pitt împinse în viteza întâi maneta cutiei de viteze Cotai, de fapt un comutator fixat pe un braţ ce ieşea din coloana de direcţie. Apoi apăsă acceleraţia şi eliberă uşor ambreiajul. Voisin-ul în vârstă de şaizeci de ani porni lin şi aproape neauzit.

Pitt ocoli vehiculele demontate şi ieşi pe poartă, merse precaut pe o alee şi ajunse pe un drum de ţară îngust ce ducea spre vest paralel cu râul Niger. Viră şi porni înainte urmând făgaşele de pe drum, nedepăşind douăzeci şi cinci de kilometri pe oră până ce se îndepărtară de oraş. Doar atunci aprinse farurile şi acceleră.

— O hartă ne-ar fi de ajutor, zise Giordino.

— Cea mai practică ar fi o hartă a rutelor urmate de cămile. Nu putem risca să o luăm pe autostradă.

— Nu vom avea probleme câtă vreme şleaul ăsta merge de-a lungul râului.

— Când ajungem la matca unde instrumentele lui Gunn au detectat contaminarea, întoarcem şi o luăm spre nord.

— N-aş vrea să fiu în preajmă când şoferul o să-l anunţe pe Kazim că lumina ochilor lui i-a fost furată.

— Generalul şi Massarde vor crede că am luat-o spre graniţa cea mai apropiată, care e cea cu Nigerul, zise Pitt încrezător. Ultimul loc unde s-ar aştepta să ne găsească este în mijlocul deşertului.

— Trebuie să te anunţ, mormăi Giordino, că excursia asta nu îmi face nici o plăcere.

Nici lui Pitt nu îi făcea. Era o încercare nebunească, care îi ducea spre o moarte sigură. În lumina farurilor, terenul era plat cu porţiuni acoperite de pietre mici maronii. Fasciculul de lumină prindea umbre fantomatice aruncate de câte un copăcel.

Era, gândi Pitt, un loc prea pustiu pentru moarte.

26

Gunn se trezii. Soarele răsări fierbinte şi la ora zece erau deja 32° de grade. Începuse să adie un vânt dinspre sud, dar acest fapt prezenta şi avantaje şi dezavantaje. Briza îi răcorea trupul transpirat, dar îi arunca nisip în nas şi urechi, îşi înfăşură pânza mai strâns în jurul capului şi îşi puse ochelarii cu lentile negre să îşi protejeze ochii. Scoase o sticlă mică de apă din rucsac şi o goli pe jumătate. Nu avea sens să o raţionalizeze, gândi el, pentru că văzuse un robinet lângă terminal.

Aeroportul părea la fel de pustiu ca şi noaptea trecută. În partea militară se schimbaseră gărzile, dar în hangare şi pe linia de zbor nu se mişcă nimic. Văzu cum un bărbat pe motocicletă se apropie de terminalul zborurilor comerciale şi urcă în turnul de control. I se păru un semn bun. Nimeni zdravăn la cap nu ar suferi de bunăvoie, într-o cutie supraîncălzită cu pereţi din sticlă, sub un soare arzător, decât dacă era programată sosirea unui avion.

Un şoim se roti deasupra cuibului pe care şi-l făcuse Gunn în nisip, îl privi o vreme, apoi trase cu grijă peste el câteva scânduri vechi ca să îi ţină umbră. Privi din nou aeroportul. Sosise un camion pe pistă, în faţa terminalului. Coborâră doi bărbaţi şi descărcară un set de cale de roţi, pe care le aşezară pe pistă ca să blocheze roţile avionului după aterizare. Gunn înţepeni şi începu să îşi pregătească mental cea mai bună strategie de apropiere de locul unde avea să parcheze avionul. Îşi fixă ruta în minte, hotărând să se strecoare prin vadurile seci şi printre copăceii rari.

Apoi se lăsă la loc pe spate pregătindu-se să suporte arşiţa din ce în ce mai mare şi privi cerul. Şoimul se repezi către un fluierar, care zbura în mare goană spre râu. Câţiva nori pufoşi pluteau pe imensitatea râului. Se întrebă cum puteau exista în atmosfera arzătoare. Privea cu atâta atenţie norii, că nu auzi de la început bâzâitul îndepărtat care semnala apropierea unui avion cu reacţie. Apoi zări o licărire şi se ridică. Razele soarelui se reflectaseră pe un punct micuţ de pe cer. Rămase cu ochii aţintiţi aşteptând ca scânteierea să apară din nou şi de data aceasta o văzu mai jos pe orizontul deschis. Era un avion care se pregătea să aterizeze, dar se afla încă prea departe ca să îl poată vedea mai bine. Probabil că era o

aeronavă comercială, gândi el, altfel nu ar opri în partea civilă a aeroportului.

Dădu la o parte scândurile ce acopereau soarele, îşi puse rucsacul şi se aşeză pe vine pregătit să pornească pe furiş. Privi cerul făcând ochii mici până când avionul se afla doar la un kilometru distanţă, iar inima începu să îi bată mai tare. Secundele trecură greu până când putu, în sfârşit, să distingă tipul şi marcajele – era un avion francez purtând dungile verde-deschis şi verde-închis ale companiei Air Afrique.

Pilotul ajunse la capătul pistei, ateriză şi frâna. Apoi rulă spre partea din faţă a terminalului şi opri. Motoarele nu fuseseră oprite, ci continuaseră să meargă până când doi lucrători de la sol au pus calele sub roţi şi au împins o scară din scânduri către uşa principală.

Au rămas la baza scării aşteptând să iasă pasagerii, dar uşa nu se deschise imediat. Gunn porni repede spre marginea pistei. După cincizeci de metri se opri sub un salcâm mic şi studie din nou aeronava. Uşa din faţă începuse, în sfârşit, să se deschidă şi o stewardesă începu să coboare scările din lemn. Trecu pe lângă cei doi lucrători malieni fără să se uite la ei şi se îndreptă spre turnul de control. Malienii o priviră cu o curiozitate plină de fascinaţie. Când ajunse la baza turnului, femeia scoase un patent mic din geanta de pe umăr şi tăie calmă cablurile de electricitate şi comunicaţii ce duceau de la turn până la terminal. Apoi făcu semn cu mâna spre cabina piloţilor.

În spatele fuselajului coborî brusc o rampă, acompaniată de zgomotul puternic al motorului unui automobil. Brusc, un vehicul care lui Gunn i se păru a fi o maşină de teren deşertic ieşi cu viteză din avion şi porni în josul rampei. Şoferul viră şi porni spre baraca paznicilor din partea militară a aeroportului.

Gunn participase cândva împreună cu Pitt şi Giordino la o cursă de maşini de teren din Arizona, dar nu mai văzuse niciodată un astfel de vehicul. Nu există un şasiu comun. Construcţia consta într-un labirint de suporturi tubulare sudate unul de altul şi propulsate de un motor cu compresor V-8 Rodeck, folosit de piloţii americani de curse. Şoferul stătea într-o cabină mică din partea din faţă a vehiculului, chiar lângă motorul montat în mijloc. Puţin deasupra şoferului stătea un puşcaş manevrând o mitralieră uşoară, cu şase ţevi, tip Vulcan. Un alt puşcaş stătea pe osia din spate, cu spatele la cabina şoferului, ţinând o mitralieră Stoner 63 cu calibrul de 5,56 milimetri. Gunn îşi aminti că vehiculele de acest tip se dovediseră foarte eficace în timpul războiului din deşert şi că fuseseră folosite de forţele speciale americane în spatele liniilor irakiene. Pe rampa apăru apoi un pluton de militari înarmaţi până în dinţi, în uniforme necunoscute, care îi înconjurară repede pe lucrătorii malieni şi preluară controlul asupra

clădirii terminalului.

Cei doi gardieni din partea militară a aeroportului priveau fascinaţi vehiculul ce se îndreptă cu viteză spre ei. Doar când ajunse la o sută de metri îşi reveniră şi îl priviră ca pe o ameninţare. Ridicară armele să tragă, dar fură seceraţi de Vulcanul puşcaşului din faţă.

Şoferul viră brusc şi puşcaşii îşi concentrară tirul asupra celor opt avioane maliene de luptă garate pe pistă. Neameninţate de nici un război iminent, aeronavele nu erau dispersate, ci aliniate pe două rânduri, de parcă aşteptau inspecţia. Vehiculul deschise un foc devastator asupra lor. Într-o succesiune rapidă, avioanele explodară pe rând într-un nor de fum negru, pe măsură ce avalanşa de gloanţe se înfigea în rezervoarele lor de combustibil. Într-o clipă, elegantele avioane cu reacţie de luptă se transformară în epave în flăcări.

Gunn observă drama foarte surprins. Se ascunse după salcâm, ca şi cum trunchiul subţire al acestuia era un zid lat din beton. Întreaga operaţiune nu dură mai mult de şase minute. Vehiculul armat de teren porni înapoi spre avion rămânând în poziţie la intrarea în terminal. Apoi pe treptele de lemn apăru un bărbat în uniformă de ofiţer ţinând în mână ceva ce lui Gunn i se păru o portavoce.

Ofiţerul duse difuzorul la gură şi începu să vorbească, vocea sa răsunând peste zgomotul făcut de flăcări în cealaltă parte a aeroportului.

— Domnule Gunn, veniţi vă rog! Nu avem prea mult timp.

Gunn fu uluit. Ezita, neştiind dacă nu era cumva o capcană complicată. Dar imediat această idee i se păru stupidă. Generalul Kazim nu avea cum să-şi distrugă flota aeriană ca să captureze un singur om. Totuşi, nu îi venea să iasă în faţa unei asemenea forţe de foc.

— Domnule Gunn! strigă ofiţerul din nou. Dacă mă auziţi, vă implor să vă grăbiţi, altfel vom fi nevoiţi să plecăm fără dumneavoastră.

Gunn nu mai avu nevoie de un alt îndemn. Ieşi în grabă de după copac şi alergă pe terenul denivelat spre avion, dând din mâini şi ţipând ca un nebun:

— Staţi! Vin!

Ofiţerul necunoscut porni de-a lungul pistei ca un pasager nerăbdător, iritat din cauza întârzierii zborului. Când Gunn ajunse în faţa lui, se uită la el ca la un cerşetor de stradă.

— Bună dimineaţa. Sunteţi Rudi Gunn?

— Sunt, răspunse Gunn gâfâind de efort şi de căldură. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Colonelul Marcel Levant.

Gunn privi cu admiraţie forţa de elită ce păzea cu eficienţă perimetrul din jurul avionului. Părea un grup de bărbaţi duri, care nu îşi făceau prea multe scrupule ca să ucidă.

— Ce grup este acesta?
— Echipa tactică a Naţiunilor Unite, răspunse Levant.
— De unde îmi ştiţi numele şi cum aţi aflat unde să mă găsiţi?
— Amiralul James Sandecker a primit un mesaj de la cineva pe nume Dirk Pitt, prin care a fost anunţat că vă ascundeţi lângă aeroport şi trebuie să fiţi evacuat urgent.
— Amiralul v-a trimis?
— Cu aprobarea doamnei secretar general, replică Levant. De unde ştiu că dumneavoastră sunteţi Rudi Gunn?
Gunn arătă spre pustietatea din jur:
— Câţi Rudi Gunn credeţi că se află în partea aceasta a deşertului aşteptând un semnal de la dumneavoastră?
— Nu aveţi nici o dovadă de identitate?
— Documentele mele personale se află probabil acum pe fundul râului Niger. Va trebui să aveţi încredere în mine.
Levant îi dădu portavocea unui ajutor şi făcu semn cu capul spre avion.
— Toată lumea la bord, ordonă el scurt, apoi se întoarse spre Gunn şi îl privi cu o lipsă vădită de cordialitate. Urcaţi în avion, domnule Gunn. Nu mai avem timp de pierdut cu discuţii inutile.
— Unde mă duceţi?
Levant aruncă o privire iritată spre cer:
— La Paris. De acolo veţi zbura cu un avion Concorde la Washington, unde vă aşteaptă mai multe persoane importante. Asta e tot ce trebuie să ştiţi. Acum vă rog să urcaţi în avion. Timpul e crucial.
— De ce atâta grabă? întrebă Gunn. Din câte văd eu, le-aţi distrus flota aeriană.
— Mă tem că doar o escadrilă. Mai sunt încă trei, având bazele în jurul capitalei Bamako. Dacă sunt alertaţi, ne pot intercepta înainte să ieşim din spaţiul aerian al Maliului.
Vehiculul militar de teren urcase deja la bord şi era urmat repede de echipa de teren. Stewardesa care tăiase cu atâta curaj cablurile turnului de control îl luă pe Gunn de braţ şi îl conduse pe rampa de lemn.
— Nu avem cabină clasa întâi, cu specialităţi culinare şi şampanie, domnule Gunn, zise ea veselă. Dar avem bere rece şi sandvişuri cu salam.
— Nici nu ştiţi cât de bine sună asta, zâmbi Gunn.
Ar fi trebuit să simtă un mare val de uşurare urcând la bord, dar brusc fu copleşit de nelinişte. Datorită lui Pitt şi Giordino, acum se îndrepta spre libertate. Se sacrificaseră ca să îl salveze. Cum naiba reuşiseră să îl contacteze pe Sandecker, se întreba.
Erau nebuni să rămână în deşert, îşi spuse. Încăpăţânarea lor de a găsi sursa contaminării era o nebunie. Kazim avea să îşi pună la

bătaie toate forţele de securitate ca să îi vâneze. Dacă deşertul nu îi înghiţea, aveau să o facă malienii.

Se opri înainte să intre în avion, se întoarse şi privi peste pustiul plin de nisip şi pietre. De sus, vedea doar râul Niger, la puţin mai mult de un kilometru spre vest.

Unde se aflau acum? Care era situaţia lor?

Reuşii să se desprindă de privelişte şi intră în cabină. Aerul condiţionat îi învălui trupul ca un val răcoritor. Ochii îl înţepau când avionul se înălţă deasupra aeronavelor în flăcări.

Colonelul Levant se aşeză lângă el şi îi studie expresia tristă. Îl privi în ochi încercând să înţeleagă, dar nu găsi nimic acolo:

— Nu păreţi prea fericit să scăpaţi din încurcătura asta.

Gunn privi pe fereastră:

— Mă gândeam la cei pe care i-am lăsat în urmă.

— Sunteţi prieten bun cu Pitt şi Giordino?

— De mulţi ani.

— De ce nu au venit cu dumneavoastră?

— Au ceva de terminat.

— Nu înţeleg spuse Levant, sunt ori foarte curajoşi ori foarte proşti.

— Nu, spuse Gunn, nu sunt proşti deloc.

— Atunci vor ajunge în iad cu siguranţă, spuse colonelul.

— Dacă cineva e în stare să intre în iad şi să iasă de acolo zise Gunn cu însufleţire, apoi aceia sunt Dirk Pitt şi Al Giordino.

27

Şase soldaţi de elită din garda personală a generalului Kazim luară poziţie de drepţi când Massarde păşii din şalupă pe punte. Un maior îi ieşi înainte şi îl salută:

— Domnul Massarde.

— Ce este?

— Generalul Kazim a ordonat să fiţi condus imediat la dânsul.

— Nu ştie că prezenţa mea e necesară la Fortul Foureau şi că nu doresc să-mi întrerup programul?

Maiorul se înclină politicos:

— Bănuiesc că e o urgenţă.

Massarde dădu din umeri enervat şi îi făcu semn maiorului să o ia înainte:

— După dumneavoastră.

Maiorul dădu din cap şi dădu un ordin scurt unui sergent. Apoi o luă pe docul tocit cu scândurile albite spre un depozit mare din margine. Massarde îl urmă, înconjurat de garda de securitate.

— Pe aici, vă rog, zise maiorul înconjurând depozitul şi ieşind într-o

alee laterală mică.

Acolo, păzit de gardieni înarmaţi, se află un camion Mercedes-Benz cu rulotă, ce servea drept centru mobil de comandă şi de locuit al generalului Kazim. Massarde fu condus pe trepte şi intră pe o uşa care fu închisa imediat în urma lui.

— Generalul Kazim este în biroul său, zise maiorul deschizând o altă uşă şi dându-se într-o parte.

În birou era ca într-o gheţărie după căldura de afară. Kazim ţinea probabil aerul condiţionat la maxim, gândi Massarde. Ferestrele rezistente la gloanţe erau acoperite cu perdele şi rămase pe loc un moment, clipind din ochi după lumina orbitoare a soarelui de afară.

— Intră, Yves. Ia loc, îl îndemna Kazim din spatele biroului, punând în furcă receptorul unuia dintre cele patru telefoane ale sale.

Massarde zâmbi şi rămase în picioare:

— Ce e cu atâta pază? Te aştepţi la o încercare de asasinat?

Kazim zâmbi şi el:

— După cele întâmplate în ultimele ore, mi s-a părut normal să iau măsuri de precauţie suplimentare.

— Mi-ai găsit elicopterul? întrebă Massarde direct.

— Nu încă.

— Cum se poate pierde un elicopter în deşert? Avea combustibil doar pentru o oră şi jumătate de zbor.

— Se pare că cei doi americani pe care i-ai lăsat să scape…

— Iahtul meu nu are facilităţile necesare ca să ţină prizonieri, se răsti Massarde. Ar fi trebuit să îi iei cu tine când ai avut ocazia.

Kazim îl privi drept în faţă:

— S-au făcut greşeli, prietene. Se pare că după ce agenţii NUMA ţi-au furat elicopterul, au zburat la Bourem, unde am motive să cred că l-au scufundat în râu, au intrat în oraş şi apoi mi-au furat maşina.

— Vechiul tău Voisin? întrebă Massarde pronunţând *Vuazaan.*

— Da, răspunse Kazim printre dinţi. Nemernicii aia au fugit cu maşina mea rară.

— Şi n-ai găsit-o? Nu i-ai prins încă?

— Nu.

Massarde se aşeză în cele din urmă, furia pentru pierderea elicopterului amestecându-se cu încântarea provocată de ştirea furtului preţiosului automobil al lui Kazim.

— Cum a rămas cu întâlnirea lor cu un elicopter la sud de Gao?

— Spre regretul meu, le-am crezut minciuna. Forţele pe care le-am amplasat la pândă, la douăzeci de kilometri spre sud au aşteptat în zadar, iar radarele mele nu au detectat nici un avion. Au venit, în schimb, la aeroportul din Gao într-un avion comercial.

— De ce n-ai fost alertat?

— Nu părea să fie o chestiune de securitate, răspunse Kazim. Doar

la o oră după răsăritul soarelui, funcţionarii de la Air Afrique din Gao au fost anunţaţi că un avion de-al lor urmează să facă o escală neprogramată, pentru ca un grup de turişti să viziteze oraşul şi să facă o scurtă croazieră pe râu.

— Funcţionarii de la compania de zbor au crezut chestia asta? întrebă Massarde fără să îi vină să creadă.

— De ce nu? Au cerut, desigur, confirmarea în Alger la sediul central al companiei şi au primit-o.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— După câte spune controlorul de trafic şi echipa de teren, avionul, care zbura sub logo-ul Air Afrique, a furnizat datele corecte de identificare când s-a apropiat. Dar după ce a aterizat şi a rulat spre terminal, din interior au năvălit soldaţi înarmaţi şi un vehicul armat şi au tras în gardienii din partea militară, până ca aceştia să apuce să opună rezistenţă. Apoi vehiculul armat a distrus o întreagă escadrilă de opt avioane de luptă de-ale mele.

— Da, exploziile mi-au trezit toţi oaspeţii, zise Massarde. Am văzut fum dinspre aeroport şi am crezut că s-a prăbuşit un avion.

— N-a fost chiar aşa simplu, mârâi Kazim.

— Echipa de teren sau controlorul au reuşit să-i identifice pe atacatori?

— Purtau uniforme necunoscute şi nu aveau insigne sau trese.

— Câţi oameni de-ai tăi au fost omorâţi?

— Din fericire, doar doi gardieni. Restul personalului bazei, echipa de întreţinere şi piloţii au liber pentru un festival religios.

Massarde deveni serios:

— Asta nu mai e o simplă intruziune pentru a găsi o substanţă contaminantă. Mie mi se pare mai mult un raid al opoziţiei tale rebele. Sunt mai deştepţi şi mai puternici decât crezi tu.

Kazim dădu din mână într-un gest de respingere:

— Câţiva tuaregi disidenţi luptând cu săbii călare pe cămile! Aici e vorba de forţe speciale instruite, cu putere de foc modernă.

— Poate că erau mercenari angajaţi de ei.

— Cu ce fonduri? clătină Kazim din cap. Nu, a fost un plan bine pus la punct dus la îndeplinire de profesionişti. Au distrus avioanele de vânătoare pur şi simplu ca să elimine orice mijloc de contraatac sau de intercepţie după ce l-au luat la bord pe unul dintre agenţii NUMA.

Massarde îi aruncă o privire duşmănoasă:

— Un mic detaliu pe care ai uitat să mi-l spui, nu-i aşa?

— Echipa de la sol a raportat că liderul atacatorilor l-a strigat pe un bărbat pe nume Gunn, care a apărut de undeva din deşert, unde se ascundea. După ce Gunn a urcat la bord, au decolat spre nord-vest, spre Algeria.

— Pare un subiect dintr-un film de mâna a doua.

— Nu face pe spiritualul, Yves, spuse Kazim pe un ton calm, dar în care se simţea iritarea. Dovezile sprijină ideea unei conspiraţii care implică mult mai multe decât o simplă căutare de petrol. Sunt sigur că interesele amândurora ne sunt ameninţate de forţe din afară.

Lui Massarde nu prea îi venea să creadă teoria lui Kazim. Încrederea puţină pe care o aveau unul în altul se baza pe respectul pentru mintea ascuţită şi teamă faţă de forţa celuilalt. Massarde avea suspiciunile lui faţă de jocul lui Kazim. Un joc care nu se putea sfârşi decât în favoarea generalului. Privi în ochii lui de şacal, în timp ce Kazim se uită în ochii unei vulpi.

— Cum ai ajuns la această concluzie subtilă? întrebă Massarde sarcastic.

— Ştim acum că erau trei oameni pe nava care a explodat pe râu. Bănuiesc că au pus explozibilul ca o diversiune. Doi dintre ei au venit la bordul iahtului tău, iar al treilea, care trebuie să fi fost Gunn, a înotat la ţărm şi s-a dus la aeroport.

— Raidul şi evacuarea par incredibil de bine puse la punct, ca să coincidă cu ridicarea acestui individ, Gunn.

— A mers atât de repede pentru că a fost plănuit şi realizat de profesionişti de prima mână, replică generalul rar. Forţele de asalt au fost puse la curent cu ora şi locul unde se află Gunn, cel mai probabil de agentul care a zis că se numeşte Dirk Pitt.

— De unde ştii?

Kazim dădu din umeri:

— E o presupunere bazată pe fapte, spuse el uitându-se la Massarde. Ai uitat că Pitt s-a folosit de sistemul tău de comunicaţie prin satelit ca să-şi contacteze superiorul, pe amiralul James Sandecker? De aceea au urcat la bord el şi Giordino.

— Dar asta nu explică de ce n-au încercat să scape odată cu Gunn.

— E clar că i-ai prins înainte să poată înota până la ţărm ca să i se alăture lui Gunn la aeroport.

— Atunci de ce n-au fugit după ce mi-au furat elicopterul? Graniţa cu Nigerul e doar la o sută cincizeci de kilometri distanţă. Cred că ar fi reuşit cu combustibilul rămas în rezervoare. Nu are nici o logică să zboare în interiorul ţării, iar apoi să arunce elicopterul şi să fure o maşină veche. Nu există nici un pod peste râu în zona aceea ca să poată merge spre graniţa din sud. Unde ar putea să se ducă?

Ochii de dihor al lui Kazim îl priviră fix:

— Poate că unde nu se aşteaptă nimeni.

Sprâncenele lui Massarde se împreunară:

— Spre nord în deşert

— Unde altundeva?

— E absurd.

— Dacă ai o teorie mai bună, vreau să o aud.

Massarde clătină din cap cu îndoială:

— Ce motiv ar putea avea să fure o maşină veche de şaizeci de ani şi să o pornească prin cel mai mare deşert din lume? Ar fi sinucidere curată.

— Tot ce au făcut până acum sfidează orice explicaţie, admise Kazim. Sunt într-un fel de misiune secretă. Măcar atât e evident. Dar tot nu ştim ce vor să descopere.

— Secrete? sugeră Massarde simplu.

Kazim clătină din cap:

— Toate materialele secrete despre programul meu militar se află, fără îndoială, în dosarele CIA. Mali nu are nici un fel de proiecte secrete care ar putea interesa o naţiune străină, nici măcar pe cele cu care ne învecinăm.

— Uiţi două proiecte.

Kazim îl privi curios:

— La ce te referi?

— Fortul Foureau şi Tebezza.

Era posibil, se întrebă Kazim, ca centrul de eliminare a deşeurilor şi minele de aur să aibă vreo legătură cu intruşii? Încerca să găsească răspunsuri, dar nu putu să descopere nici unul.

— Dacă astea ar fi obiectivele lor, de ce se învârt la trei sute de kilometri spre sud?

— Nu pot să-ţi răspund. Dar, după cum mi-a spus cu insistenţă agentul meu de la Naţiunile Unite, se aflau în căutarea sursei de contaminare chimică a râului Niger şi care a cauzat o extindere masivă a fluxului roşu după ce a intrat în mare.

— Mi se pare o aberaţie totală. E mai degrabă un paravan de fum, care să ascundă misiunea lor reală.

— Care ar putea fii penetrarea Fortului Foureau şi demascarea violării drepturilor omului de la Tebezza, aruncă Massarde grav.

Kazim rămase tăcut, dar pe faţa lui se citea îndoiala.

Massarde continua:

— Să presupunem că Gunn avea deja informaţii vitale asupra lui când a fost recuperat. Altfel de ce ar fii fost pusă în scenă o operaţiune atât de complexă ca să-l salveze, în timp ce Pitt şi Giordino se îndreaptă spre nord către proiectele noastre comune?

— Vom afla răspunsurile când îi vom captura, zise Kazim pe un ton încordat şi plin de furie. Toate unităţile mele militare şi de poliţie au închis deja toate drumurile şi rutele de cămile ce ies din ţară. Am ordonat forţelor aeriene să plece în misiuni de recunoaştere în partea de nord a deşertului. Nu voi lăsa nici o pistă necercetată.

— O decizie înţeleaptă, zise Massarde.

— Fără provizii nu vor rezista nici două zile în arşiţa deşertului.

— Am încredere în metodele tale, Zateb. Nu mă îndoiesc că mâine,

la ora asta, Pitt şi Giordino se vor afla într-una din camerele tale de interogatoriu.

— Mai repede, după părerea mea.

— Asta sună foarte încurajator, zise Massarde zâmbind.

Dar, într-un anume fel ştia că Pitt şi Giordino nu erau un vânat atât de uşor de prins.

Căpitanul Batutta luă poziţie de drepţi şi îl salută pe colonelul Mansa, care îi răspunse cu o fluturare indiferentă din mână.

— Cercetătorii de la ONU se află în închisoarea de la Tebezza, raportă Batutta.

Un zâmbet uşor flutură pe buzele lui Mansa:

— Îmi închipui ca O'Bannion şi Melika au fost fericiţi să primească noi lucrători pentru mine.

Pe faţa lui Batutta se aşternu o expresie de dezgust:

— Melika aia e o vrăjitoare crudă. Nu invidiez nici un bărbat care simte înţepătura cravaşei ei.

— Sau femeie, adăugă Mansa. Nu face nici o diferenţă când împarte pedepse. Le dau doctorului Hopper şi oamenilor lui patru luni până să ajungă îngropaţi în nisip.

— Generalul Kazim va fi ultimul care să verse vreo lacrimă pentru moartea lor.

Uşa se deschise şi locotenentul Djemaa, pilotul avionului malian care îi transportase pe cercetătorii ONU, intră şi salută. Mansa ridică ochii spre el.

— A mers totul cum trebuie?

Djemaa zâmbi:

— Da, domnule. Am zburat înapoi în Asselar, am dezgropat numărul cuvenit de cadavre şi le-am urcat în avion. Apoi ne-am întors în nord, unde eu şi copilotul meu ne-am paraşutat în zona stabilită deasupra deşertului Tanezrouft, la o sută de kilometri de cea mai apropiată rută de cămile.

— A ars avionul după ce s-a prăbuşit? întrebă Mansa.

— Da, domnule.

— Ai controlat epava?

Djemaa consimţi din cap:

— După ce a sosit şoferul cu vehiculul de deşert pe care ni l-aţi trimis, ne-am dus la locul prăbuşirii. Aranjasem comenzile astfel încât să cadă în plonjon vertical. A explodat în momentul impactului, făcând un crater de aproape zece metri adâncime. Cu excepţia motoarelor, n-a mai rămas nici o bucată din avion mai mare decât o cutie de pantofi.

Faţa lui Mansa se întinse într-un zâmbet de satisfacţie:

— Generalul Kazim va fi mulţumit. Amândoi vă puteţi aştepta să fiţi

promovaţi, zise el şi se uită la Djemaa. Iar dumneata, locotenente, vei comanda operaţiunea de căutare a avionului lui Hopper.

— De ce să comand o operaţiune de căutare, întrebă Djemaa confuz, când ştiu deja unde este?

— De ce crezi că ai pus cadavre înăuntru?

— Căpitanul Batutta nu mi-a spus nimic.

— Vom face pe binevoitorii şi vom descoperi epava, explică Mansa. Apoi o vom preda investigatorilor de zboruri internaţionale, care nu vor găsi destule rămăşiţe umane care să poată fi identificate sau probe care să indice cauza prăbuşirii.

Se uită fix la Djemaa:

— Asta dacă locotenentul şi-a făcut treaba cum trebuie.

— Eu personal am înlăturat cutia neagră, îl asigură Djemaa.

— Bun, acum putem să arătăm în faţa presei internaţionale îngrijorarea ţării noastre pentru dispariţia avionului cu cercetătorii ONU şi să ne exprimăm adâncul regret pentru pierderea pe care au suferit-o.

28

Căldura sufocantă a după-amiezii iradia din nisipul arzător. Fără ochelari de soare, imensitatea de pietre şi nisip, încinsă de soarele nemilos, îl orbi pe Pitt, care stătea pe fundul plin de pietriş al unei trecători înguste, la umbra maşinii Avions Voisin. Cu excepţia proviziilor pe care le şterpeliseră de la garajul din Bourem, nu mai aveau altceva decât hainele de pe ei.

Giordino folosea sculele pe care le găsise în portbagaj şi scotea ţeava de eşapament şi toba ca să îi dea maşinii o gardă de sol mai mare. Reduseseră deja presiunea în cauciucuri pentru o mai bună tracţiune în nisip. Până acum, vechea maşină Voisin se mişcase prin peisajul neprimitor ca o fostă regină a frumuseţii plimbându-se prin cartierul Bronx din New York, elegantă, dar total nelalocul ei.

Călătoriseră prin răcoarea nopţii la lumina stelelor, bâjbâind prin vasta pustietate cu nu mai mult de zece kilometri la oră, oprindu-se din oră în oră să ridice capota ca să permită motorului să se răcească. Nici nu putea fi vorba să folosească farurile. Lumina acestora ar fi putut fi observată dintr-un avion pe care ei nu l-ar fi auzit. Destul de des, cel care nu conducea trebuia să meargă înainte ca să cerceteze terenul. Odată aproape că se prăbuşiseră într-o vale adâncă, iar de două ori fuseseră nevoiţi să sape ca să scoată maşina afundată în nisipul moale.

În lipsa unei busole şi a unei hărţi, se orientau după stele în drumul lor de-a lungul albiei străvechi ce pornea de la râul Niger şi se înfunda

din ce în ce mai adânc în deşert. Ziua se ascundeau în defileuri şi văi adânci, unde acopereau maşina cu un strat subţire de nisip şi tufişuri ca să o facă să pară din avion o dună mică, acoperită cu puţină vegetaţie.

— Doreşti un pahar de apă rece şi acidulată din izvoarele Saharei sau un suc răcoritor de producţie maliană? rânjii Giordino întinzându-i o sticlă de suc şi o cană de apă călduţă cu gust de sulf luată de la robinetul din garaj.

— Nu pot să suport gustul, zise Pitt şi luă cana strâmbând din nas, dar e bine să bem cel puţin trei litri în fiecare zi.

— Nu crezi că ar trebui să o raţionalizăm?

— Nu, cât timp avem destulă. Te deshidratezi mult mai repede dacă te abţii şi bei doar câte puţină. Cel mai bine e să bem pe săturate şi o să vedem noi ce facem când se termină.

— Ce zici de o cină copioasă cu sardine?

— Sună bine.

— Nu ne lipseşte decât o salată Caesar.

— Cred că te gândeşti la salata de anşoa.

— N-am putut niciodată să fac diferenţa.

După ce îşi savură sardinele, Giordino îşi linse degetele.

— Mă simt ca un idiot, mâncând peşte în mijlocul deşertului.

Pitt zâmbi:

— Fii mulţumit că îl ai şi pe ăsta, zise el, apoi îşi înclină capul ascultând.

— Ai auzit ceva? întrebă Giordino.

— Un avion, răspunse Pitt făcându-şi mâinile pâlnie la urechi. Unul cu reacţie care zboară la înălţime mică după sunet.

Se târî pe burtă până la marginea văii şi se ascunse în spatele unui tufiş mic de tamarisca şi începu să observe cerul.

Bâzâitul avionului se auzea foarte clar acum. Se uită cu ochii mici pe cerul de un albastru orbitor, dar la început nu văzu nimic. Coborî privirea şi văzu o mişcare bruscă cam la trei kilometri distanţă. Recunoscu un avion Phantom american, purtând însemnele forţelor aeriene maliene, cam la şase kilometri spre sud. Zbura la o distanţă de mai puţin de o sută de metri de pământ. Semăna cu un vultur imens, era vopsit într-un maro de camuflaj, pe fundalul galben-cenuşiu al peisajului şi zbura în cercuri mari de parcă avea un al şaselea simţ care îi spunea că prada e pe aproape.

— Îl vezi? întrebă Giordino.

— E un Phantom F-4, răspunse Pitt.

— Din ce direcţie?

— Zboară în cercuri dinspre sud.

— Crezi că pe noi ne caută?

Pitt se întoarse şi privi crengile cu frunze de palmier legate de bara

din spate a maşinii, pe care le târau după ei ca să acopere urmele de roţi. Făgaşele paralele ce coborau spre mijlocul văii erau şterse aproape complet.

— O echipă de căutare dintr-un elicopter ne-ar putea descoperi urmele, dar nu şi pilotul unui avion de vânătoare. Nu poate vedea nimic sub avion şi trebuie să se încline ca să zărească ceva. Şi zboară prea repede şi prea aproape de sol ca să detecteze o urmă vagă de cauciucuri.

Avionul se îndrepta zgomotos spre vale, destul de aproape acum, ca însemnele sale de camuflaj să fie vizibile pe cerul albastru. Giordino se băgă sub maşină, iar Pitt îşi trase ramurile tufişului de tamarisca deasupra capului şi umerilor. Privi cum pilotul Phantom-ului face o curbă largă, observând atent deşertul în aparenţă pustiu de dedesubt.

Pitt se încordă şi îşi ţinu răsuflarea. Virajul aducea avionul direct deasupra văii. Zbură în viteză pe deasupra, aerul trecând pe lângă aripile sale ca un val tăiat de prora unui vas, iar curentul făcut de elice răscoli nisipul. Părea că avionul s-a materializat dintr-o dată deasupra văii, atât de jos, încât Pitt jură că ar fi putut să arunce cu o piatră în paletele sale de admisie. Apoi dispăru.

Se temu de ce era mai rău când îl văzu îndepărtându-se. Dar avionul îşi continuă căutarea înceată în cercuri, ca şi cum pilotul nu văzuse nimic care să îi stârnească interesul. Pitt îl urmări cu privirea până dispăru la orizont. Continua să mai privească câteva minute, fiindu-i teamă că pilotul a observat ceva ce îi trezise bănuielile şi făcea un ocol larg pentru ca apoi să se întoarcă deasupra văii, sperând să îşi ia prada prin surprindere.

Dar zgomotul motorului cu reacţie se stinse de tot, lăsând din nou deşertul într-o tăcere de moarte.

Pitt coborî panta spre vale şi se aşeză iar la umbra maşinii, iar Giordino se târî de sub şasiu.

— A fost cât pe ce, zise Giordino scuturându-şi un pluton de furnici de pe braţ.

Pitt răscolea nisipul cu un băţ mic:

— Ori nu l-am păcălit pe Kazim îndreptându-ne spre nord ori nu lasă nici o piatră neîntoarsă.

— Probabil că nu înţelege deloc cum o maşină cu o culoare atât de ţipătoare nu poate fi găsită în pustietatea asta monotonă.

— Nu prea are de ce să sară în sus de bucurie, încuviinţă Pitt.

— Pun pariu că a explodat când a descoperit că a fost furată şi că noi suntem vinovaţii, râse Giordino.

Pitt ridică o mână să îşi ferească ochii şi privi soarele ce cobora spre vest:

— Într-o oră va fi întuneric şi vom putea porni la drum.

— Cum e drumul înainte.

— După ce ieşim din vale şi ne întoarcem în albia râului neted, cu nisip şi câţiva bolovani. Bun pentru condus dacă suntem atenţi şi evităm pietrele ascuţite care ne pot dezumfla cauciucurile.

— Cât crezi că am mers de când am plecat din Bourem?

— După kilometraj, o sută şaisprezece kilometri, dar în linie dreaptă aş zice în jur de nouăzeci.

— Şi încă nici urmă de fabrica de chimicale sau centru de eliminare a deşeurilor.

— Nici măcar un bidon gol.

— Nu prea văd ce sens are să mergem mai departe, zise Giordino. O scurgere de chimicale n-are cum să meargă nouăzeci de kilometri într-o matcă secată până în Niger.

— Pare o cauză pierdută, într-adevăr, recunoscu Pitt.

— Mai putem încă încerca să ajungem la graniţa cu Algeria.

Pitt clătină din cap:

— Nu avem destulă benzină. Ar trebui să mergem pe jos ultimii două sute de kilometri până la şoseaua transsahariană de unde să facem autostopul spre civilizaţie. Am muri din cauza arşiţei la jumătatea drumului.

— Aşadar ce opţiuni avem?

— Mergem mai departe.

— Până unde?

— Până când găsim ceea ce căutăm, chiar dacă asta înseamnă să ne întoarcem.

— Şi ne vom lăsa oasele în deşert în ambele cazuri.

— Cel puţin vom elimina partea asta a deşertului ca sursă a contaminării, zise Pitt nepăsător privind fix nisipul de la picioarele sale ca şi cum încerca să aibă o viziune.

Giordino se uită la el:

— Am trecut prin multe de-a lungul anilor. Ar fi păcat să sfârşim în cel mai oribil loc din lume.

Pitt rânjii spre el:

— Doamna cu coasa n-a apărut încă.

— O să fie foarte jenant când vom ajunge la rubrica decese, insistă Giordino pesimist.

— Ce anume?

— Doi directori de la Agenţia de Studii Subacvatice şi Marine au pierit în mijlocul deşertului Sahara. Cine întreg la minte ar crede?… Ai auzit ceva?

Pitt se ridică:

— Am auzit.

— O voce cântând în engleză. Dumnezeule, poate că am murit deja!

Rămaseră în picioare unul lângă altul în timp ce soarele începu să dispară la orizont, ascultând o voce care cânta vechiul cântec de tabără, Draga mea Clementine. Cuvintele deveniră din ce în ce mai distincte pe măsură ce vocea afonă se apropia:

„Te-am pierdut şi ai plecat pentru totdeauna,
Îmi pare atât de rău, draga mea Clementine.”

— Vine în vale, murmură Giordino strângând o cheie fixă.

Pitt adună câteva pietre. Se aşezară în tăcere pe poziţii, la capetele maşinii acoperite cu nisip, gata de atac, aşteptând să-l vadă pe cel care se apropia, după următorul cot al văii.

„Într-o peşteră, într-un canion, săpând o mină...”

Umbra unui bărbat apăru pe peretele văii târând după el un animal.

„Trăia un miner şi fiica lui, Clementine...”

Vocea înceta să mai cânte când dădu cu ochii de maşina acoperită cu nisip. Rămase pe loc la vederea vehiculului camuflat şi începu să îl studieze, nu atât surprins, cât mai mult din simplă curiozitate. Se dădu mai aproape, trăgând după el de o funie animalul încăpăţânat. Se opri lângă maşină, întinse mâna şi dădu la o parte nisipul de pe acoperiş.

Pitt şi Giordino se ridicară încet şi se uitară la el, ca la un extraterestru. În mod evident nu era un tuareg ducându-şi cămila prin deşert. Apariţia era total nelalocul ei în Sahara.

— Poate că acum nu mai poartă coasa, mormăi Giordino.

Bărbatul era îmbrăcat ca un vechi prospector al deşertului din vestul Americii. Purta o pălărie Stetson de cow-boy uzată, pantaloni de dril prinşi cu bretele şi băgaţi în cizme de piele zgâriate şi decolorate. O basma roşie legată în jurul gâtului îi acoperea partea de jos a feţei, dându-i înfăţişarea unui bandit de altădată.

Animalul din spatele lui nu era o cămilă, ci un măgar, purtând în spate o povară cu provizii aproape la fel de mare ca şi el, inclusiv câteva bidoane rotunde cu apă, pături, conserve, un târnăcop, o lopată şi o puşcă Winchester.

— Ştiam eu, şopti Giordino înfiorat. Am murit şi am ajuns în Disneyland.

Străinul îşi trase basmaua dând la iveală o mustaţă şi o barbă albă. Avea ochii verzi, aproape la fel de verzi ca ai lui Pitt. Sprâncenele erau la fel de albe ca barba, dar părul ce îi ieşea de sub pălărie era cărunt cu şuviţe de culoare şaten-închis. Era înalt, aproape de aceeaşi

înălţime cu Pitt, dar mai solid. Buzele i se întinseră într-un zâmbet prietenos.

— Sper că vorbiţi limba mea, oameni buni, zise el cu căldură. Mi-ar plăcea mult să am şi eu cu cine discuta.

29

Pitt şi Giordino se uitară unul la altul fără nici o expresie, apoi din nou la bătrânul şobolan de deşert, siguri că ochii le jucau feste.

— De unde ai mai apărut şi *tu?* izbucni Giordino.

— Acelaşi lucru aş putea să vă întreb şi eu, replică străinul privind Voisin-ul acoperit de nisip. Pe voi vă căuta avionul ăla?

— De ce vrei să ştii? întrebă Pitt.

— Dacă vreţi să ne jucăm de-a întrebările şi răspunsurile, am să-mi văd de drum.

Intrusul nu părea deloc un nomad şi, pentru că părea un compatriot, Pitt decise repede să îi acorde încredere.

— Mă numesc Dirk Pitt, iar el e prietenul meu. Al Giordino şi da, suntem căutaţi de malieni.

Bătrânul dădu din umeri:

— Nu mă miră. Străinii nu sunt bineveniţi pe aici, zise el privind mirat Voisin-ul. Cum naiba aţi reuşit să veniţi până aici cu maşina?

— Nu a fost uşor, domnule…

Străinul se apropie şi întinse o mână bătătorită:

— Toată lumea îmi spune Kid[6].

Pitt zâmbi şi îi strânse mâna:

— Cum a ajuns un om de vârsta dumitale să fie numit aşa?

— Cu multă vreme în urmă, când mă întorceam dintr-o prospecţiune, mă duceam întotdeauna la barul meu preferat din Jerome, Arizona. Când ajungeam la bar, prietenii mei mă întâmpinau cu: „Hei, Kid s-a întors în oraş.” Şi aşa mi-a rămas numele.

Giordino privea fix spre tovarăşul de drum al lui Kid:

— Un catâr e cam nepotrivit prin părţile astea. N-ar fi fost mai folositoare o cămilă?

— În primul rând, zise Kid indignat, domnul Periwinkle nu e catâr, e măgar. Şi încă unul foarte rezistent. Cămilele pot parcurge distanţe mai mari fără apă, dar şi măgarul e obişnuit cu deşertul. L-am găsit pe domnul Periwinkle acum opt ani în Nevada, l-am domesticit, am aranjat să fie transportat şi el când am venit în Sahara. Nu e nici pe departe atât de rău ca o cămilă, mănâncă mai puţin şi poate să care poveri la fel de grele. Pe lângă asta, fiind mai scund, îl poţi încărca mult mai uşor.

---

[6] Puştiul.

— Un animal de nădejde, retractă Giordino.

— Păreţi gata să porniţi la drum. Speram că vom sta de vorbă puţin. N-am mai întâlnit un alt suflet de om, în afară de un arab care ducea câteva cămile la Tombouctou să le vândă. Iar asta a fost acum trei săptămâni. N-aş fi crezut nici într-o mie de ani că o să dau de alţi americani aici.

Giordino se uită spre Pitt:

— N-ar fi rău să mai stăm puţin ca să aflăm câte ceva de la cineva care cunoaşte zona.

Pitt dădu din cap aprobator, deschise uşa din spate a Voisin-ului şi îl invită cu un gest înăuntru:

— Nu vrei să stai jos puţin?

Kid se uită la scaunele tapiţate ale maşinii de parcă ar fi fost îmbrăcate în aur.

— Nici nu mai ţin minte de când n-am mai stat pe un scaun moale. Vă mulţumesc mult.

Intră în maşină şi se cufundă pe locul din spate oftând de plăcere.

— Nu avem decât o conservă de sardine, dar am fi fericiţi să o împărţim cu dumneata, spuse Giordino cu o generozitate la care Pitt rareori fusese martor.

— Nu, cina o pregătesc eu. Am o grămadă de mâncare concentrată. Mi-ar face mare plăcere să o împart cu voi. Ce ziceţi de tocană de vacă?

Pitt zâmbi:

— Nici nu ştii cât de fericiţi ne face invitaţia dumitale. Sardinele nu sunt chiar mâncarea ideală în deşert.

— Putem să facem tocana să alunece mai bine cu nişte sucuri de-ale noastre, sugeră Giordino.

— Aveţi sucuri? Cum staţi cu apa?

— Avem destulă pentru câteva zile, răspunse Giordino.

— Dacă nu vă ajunge, ştiu eu un izvor cam la şaisprezece kilometri spre nord.

— Ţi-am fi recunoscători pentru ajutor, zise Pitt.

— Mai mult decât îţi dai seama, adăugă Giordino.

Soarele coborâse la orizont şi apusul mai lumina încă cerul. O dată cu apropierea serii, aerul devenise din nou respirabil. După ce îl priponi pe domnul Periwinkle, care găsi câteva smocuri de iarbă aspră pe o dună mică şi începu să le rumege fericit, Kid puse apă în tocana concentrată de vacă şi, spre uşurarea lui Pitt, o pregăti pe o sobiţă mică Coleman împreună cu biscuiţii. Dacă generalul Kazim trimitea un avion după ei pe timpul nopţii, un foc mic, chiar dacă era ascuns de pereţii văii, i-ar fi dat de gol imediat. Bătrânul prospector mai scoase şi farfurii din tablă şi tacâmuri.

Pitt curăţă tot sosul cu un biscuit şi decretă masa ca cea mai bună pe care o mâncase vreodată. Se gândi că e uimitor cum puţină mâncare îţi poate trezi din nou optimismul. După ce terminară, Kid scoase o sticlă de whisky Old Overholt pe jumătate plină şi le-o întinse:

— Acum aţi putea să-mi spuneţi, dacă vreţi, cum aţi ajuns să mergeţi prin cea mai anevoioasă parte a Saharei, într-o maşină care pare la fel de bătrână ca mine.

— Căutăm sursa unei contaminări toxice care poluează Nigerul şi e purtată în ocean, răspunse Pitt direct.

— N-am mai auzit de asta. De unde vine chestia asta?

— De la o fabrică de chimicale sau de la un centru de eliminare a deşeurilor.

Kid clătină din cap:

— Nu există aşa ceva prin părţile astea.

— Nici o construcţie mai mare în vecinătate? întrebă Giordino.

— Nu ştiu nici una, în afară de Fortul Foureau, care e mai sus spre nord-vest.

— Combinatul de detoxificare solară al francezilor?

Kid dădu din cap:

— Se întinde pe o suprafaţă mare. Eu şi domnul Periwinkle am trecut pe lângă el acum şase luni. Ne-au luat la goană. Paznici peste tot. Îţi venea să crezi că fac acolo bombe nucleare în secret.

Pitt luă o înghiţitură de whisky, bucurându-se de senzaţia de arsură de pe gât şi până în stomac. Îi trecu sticla lui Giordino.

— Fortul Foureau e prea departe de Niger ca să-i polueze apele.

Kid rămase tăcut o clipă. Apoi se uită la Pitt cu un licăr ciudat în ochi.

— Ar putea, în cazul în care combinatul ar fi aşezat peste Oued Zarit.

Pitt se aplecă spre el:

— Oued Zarit?

— Un râu legendar care a curs prin Mali până acum o sută treizeci de ani, când a început să se cufunde în nisip. Nomazii locali, printre care mă număr şi eu, cred că Oued Zarit mai curge încă în subteran şi se varsă în Niger.

— Ca un acvifer.

— Un ce?

— Un strat geologic care permite apei să îl penetreze prin pori şi cavităţi, răspunse Pitt. De obicei prin prundiş poros sau piatră de var.

— Tot ce ştiu e că, dacă sapi destul de adânc în vechea albie a râului, dai de apă.

— N-am mai auzit ca un râu să dispară şi totuşi să îşi continue cursul adânc sub pământ, zise Giordino.

— Nu e nimic neobişnuit în asta, explică Kid. Aproape pe toată lungimea sa râul Mojave curge pe sub deşertul Mojave din California înainte să se verse într-un lac. Există şi o legendă despre un prospector care a descoperit o peşteră ce cobora la sute de metri sub pământ, până la un râu subteran. După cum spune povestea, a găsit un depozit de sute de tone de aur de-a lungul apei.

Pitt se întoarse şi îl privi fix pe Giordino:

— Ce părere ai?

— S-ar părea că Fortul Foureau este singura posibilitate, răspunse Giordino serios.

— Una destul de vagă. Însă un curs de apă subteran care curge de la combinatul de eliminare a deşeurilor până în Niger ar putea fi purtătorul agentului nostru contaminant.

Kid arăta în susul văii:

— Cred că ştiţi că valea asta dă în vechea albie.

— Ştim, zise Pitt. De noaptea trecută mergem de-a lungul ei, de pe ţărmul Nigerului. Ne-am refugiat azi-dimineaţă în valea asta, ca să ne ferim de căldură şi să nu fim găsiţi de echipele de căutare maliene.

— Se pare că i-aţi păcălit până acum.

— Dumneata ce faci pe aici? îl întrebă Giordino întinzându-i sticla de whisky. Faci prospecţiuni după aur.

Kid studie eticheta de pe sticlă un moment, încercând parcă să se hotărască dacă se le dezvăluie motivul prezenţei sale. Apoi dădu din umeri şi clătină din cap:

— Caut aur? Da. Prospecţiuni? Nu. Cred că n-are ce să strice dacă vă spun. Adevărul e că eu caut o epavă.

Pitt îl privi neîncrezător:

— O epavă?… O epavă aici, în mijlocul deşertului Sahara?

— Un blindat confederat mai exact.

Pitt şi Giordino rămaseră cu gura căscată, începând să îşi dorească să fi existat o cămaşă de forţă în cutia de scule a Voisin-ului. Amândoi îl priviră pe Kid foarte ciudat. Aproape că se lăsase întunericul, dar încă îi mai puteau vedea expresia serioasă din ochi.

— Cu riscul de a pune o întrebare stupidă, zise Pitt sceptic, ne-ai putea spune cum a ajuns aici o navă care a luptat în războiul de secesiune?

Kid luă o înghiţitură lungă de whisky şi se şterse la gură. Apoi aşternu o pătură pe nisip şi se întinse cu mâinile sub ceafă.

— S-a întâmplat în aprilie 1865, cu o săptămână înainte ca Lee să capituleze în faţa lui Grant. La câţiva kilometri mai jos de Richmond, Virginia, la bordul blindatului confederat *Texas* au fost încărcate documentele guvernului confederat aflat în ultimele clipe de existenţă. Cel puţin aşa s-a spus, că erau documente şi registre, dar de fapt au încărcat aur.

— Eşti sigur că nu e un mit, ca multe alte poveşti cu comori? întrebă Pitt.

— Însuşi preşedintele Jefferson Davis, înainte să moară, a declarat că aurul din trezoreria statelor confederative a fost încărcat noaptea la bordul navei *Texas*. El şi cabinetul său sperau să îl strecoare prin blocada unionistă şi să îl ducă în altă ţară, astfel încât să poată forma un nou guvern în exil şi să continue lupta.

— Dar Davis a fost capturat şi băgat la închisoare, spuse Pitt.

Kid încuviinţă din cap:

— Confederaţia a murit pentru a nu mai renaşte niciodată.

— Şi *Texas?*

— A dat o bătălie crâncenă pe râul James trecând de marina militară unionistă şi de forturile de la Hampton Roads şi a reuşit să ajungă la Chesapeake Bay şi să iasă în Atlantic. Ultima oară nava şi echipajul său au fost văzute dispărând într-un banc de ceaţă.

— Şi crezi că *Texas* a traversat oceanul şi a ajuns pe râul Niger? se aventură Pitt.

— Da, răspunse Kid cu convingere. A fost văzută de colonialiştii francezi şi de băştinaşi, care au transmis mai departe poveştile despre un monstru fără pânze care a plutit pe râu pe lângă satele lor. Descrierea navei şi datele la care a fost observată m-au convins că e vorba de *Texas*.

— Cum putea un vas de război de dimensiunile şi tonajul unui blindat să pătrundă atât de adânc în Sahara fără să se împotmolească? întrebă Giordino.

— Totul se întâmplă pe vremea dinaintea secolului de secetă. Ploua pe atunci în partea asta a deşertului, iar Nigerul era mult mai adânc decât acum. Oued Zarit era unul dintre afluenţii săi. Pe vremea aceea, Oued Zarit curgea pe o distanţă de nouă sute de kilometri, din munţii Ahaggar din nord-est, până la Niger. Jurnalele exploratorilor francezi şi expediţiile militare spun că era destul de adânc ca să permită trecerea unor vase mari. Părerea mea e că *Texas* a intrat pe Oued Zarit de pe Niger, pe urmă s-a împotmolit când nivelul apei a început să scadă o dată cu venirea arşiţei verii.

— Chiar dacă apa era destul de adâncă, mi se pare imposibil ca un blindat de mare tonaj să poată ajunge atât de departe de ocean.

— *Texas* a fost construită pentru operaţiuni militare pe râul James. Avea fundul plat şi pescajul mic. Nu era nici o problemă pentru ea şi pentru echipajul ei să navigheze pe coturile şi adâncimile înşelătoare ale râului. Miracolul a fost că a traversat oceanul fără să se scufunde din cauza vremii rele şi a apelor agitate, cum s-a întâmplat cu vasul *Monitor.*

— În 1860, putea să se ducă într-o mulţime de regiuni nepopulate de pe ţărmurile din nordul şi centrul continentului american, zise Pitt.

De ce să rişte să piardă tot aurul navigând pe ape periculoase şi străbătând zone netrecute pe hartă?

Kid scoase un chiştoc de trabuc din buzunarul cămăşii şi îl aprinse cu un chibrit.

— Trebuie să recunoaşteţi că marina unionistă nu s-ar fi gândit niciodată să caute nava *Texas* la o mie şase sute de kilometri pe cursul superior al unui râu din Africa.

— Poate că nu, dar tot pare o chestie cam exagerată.

— Sunt de acord, zise Giordino. De ce atâta disperare? Nu aveau cum să reconstituie guvernul în mijlocul deşertului.

Pitt îl privi pe Kid dus pe gânduri:

— Trebuie să fi fost ceva mult mai important legat de voiajul ăsta periculos decât scoaterea aurului din ţară.

— A circulat un zvon, spuse Kid pe un ton ciudat. Că Lincoln ar fi fost la bordul *Texasului* când a plecat din Richmond.

— Doar nu Abraham Lincoln! exclamă Giordino neîncrezător.

Kid dădu din cap în tăcere.

— Cine a mai inventat şi povestea asta? întrebă Pitt refuzând sticla de whisky ce i se întindea.

— Neville Brown, căpitan al cavaleriei confederate, a făcut o declaraţie pe patul de moarte în 1908 unui doctor din Charleston, Carolina de Sud. I-a spus că trupele lui l-au capturat pe Lincoln şi l-au dus la bordul *Texasului.*

— Bazaconii înşirate de un muribund, murmură Giordino fără să creadă o vorbă. Lincoln ar fi trebuit să ia un Concorde după aia ca să ajungă la timp la Teatrul Ford unde a fost împuşcat de John Wilkes Booth.

— Nu ştiu întreaga poveste, recunoscu Kid.

— O poveste fantastică şi misterioasă, zise Pitt. Dar greu de luat în serios.

— Nu pot garanta legenda cu Lincoln, zise Kid cu o hotărâre de fier, dar pot să pun pariu pe domnul Periwinkle şi pe toate proviziile mele că *Texas* şi oasele echipajului lui, împreună cu aurul zac îngropate în nisip pe aici pe undeva. Răscolesc deşertul de cinci ani căutându-i rămăşiţele şi sunt hotărât să caut până mor.

Pitt îl privi prin întuneric pe prospector cu simpatie şi respect. Nu văzuse prea des atâta dăruire şi hotărâre. Există în Kid o încredere fierbinte care îi amintea de bătrânul miner din *Comoara din Sierra Madre.*

— Cum o vei descoperi dacă e îngropată sub o dună? întrebă Giordino.

— Am un detector bun de metale. Un Fisher 1265X.

— Sper să ai norocul să găseşti nava *Texas* şi să fie exact aşa cum ţi-ai imaginat, zise Pitt negăsind altceva să spună.

Kid rămase întins pe pătură fără să spună nimic, pierdut în gânduri. În cele din urmă, Giordino rupse tăcerea:

— E timpul să plecăm dacă vrem să parcurgem ceva distanţă până în zori.

Douăzeci de minute mai târziu, motorul Voisin-ului torcea încet, iar Pitt şi Giordino îşi luaseră deja rămas-bun de la Kid şi de la domnul Periwinkle. Bătrânul prospector insistase să le dea câteva pachete de mâncare concentrată din rezerva lui. Le desenase şi o hartă rudimentară a străvechii albii de râu, marcându-le puncte de reper şi singurul izvor de lângă drumul ce ducea la combinatul de eliminare a deşeurilor de la Fortul Foureau.

— Cât avem până acolo?

Kid înălţă din umeri:

— În jur de o sută zece mile.

— O sută şaptezeci şi şapte de kilometri pe contorul maşinii, traduse Giordino.

— Sper să găsiţi ce căutaţi, băieţi.

Pitt îi strânse mâna şi zâmbi:

— Şi dumneata la fel.

Urcă la volan aproape trist să se despartă de bătrân. Giordino mai rămase puţin să îşi ia rămas-bun.

— Îţi mulţumim pentru ospitalitate.

— Mă bucur că v-am fost de ajutor.

— Voiam să îţi spun de mai mult timp că mi se pare că te cunosc de undeva.

— Nu îmi dau seama de unde. Nu îmi amintesc să vă mai fi văzut vreodată.

— Te-ai supăra dacă te-aş întreba care e numele dumitale adevărat?

— Nu mă supăr eu aşa uşor. E un nume ciudat. Nu l-am folosit prea mult.

Giordino îl ascultă răbdător fără să îl întrerupă.

— Mă numesc Cussler Clive.

Giordino zâmbi:

— Ai dreptate, e un nume ciudat.

Apoi se întoarse şi urcă în maşină lângă Pitt. Îi făcu semn cu mâna în timp ce Pitt luă piciorul de pe ambreiaj şi Voisin-ul porni uşor pe suprafaţa netedă din fundul vâlcelei, iar bătrânul şi măgarul său credincios dispăruseră repede în întunericul serii.

PARTEA A III-A
SECRETELE DEŞERTULUI

30

18 mai 1996
Washington, D.C.

Avionul Concorde al companiei Air France ateriză pe aeroportul Dulles şi rula spre un hangar nemarcat al guvernului Statelor Unite, de lângă terminalele pentru încărcarea mărfurilor. Cerul era înnorat, dar pista era uscată şi fără nici un semn de ploaie. Ţinându-şi strâns în continuare rucsacul de parcă făcea parte din el, Gunn ieşi din aeronava elegantă imediat ce opri şi coborî în grabă scara mobilă spre un Ford Sedan negru în care se aflau poliţişti în uniformă. Cu girofarul aprins şi sirenele pornite, maşina plecă în viteză spre sediul NUMA din capitala Americii.

Gunn se simţea ca un infractor capturat, stând pe locul din spate al maşinii de poliţie. Când traversară podul Rochambeau Memorial, observă că râul Potomac avea o nuanţă neobişnuită, verde-plumburie. Trecătorii se obişnuiseră prea mult cu luminile şi sirenele poliţiei ca să mai ridice ochii spre Fordul ce trecu pe lângă ei în viteză.

Şoferul nu opri la intrarea principală, ci viră scârţâind din cauciucuri pe lângă aripa vestica a clădirii NUMA şi coborî o rampă ce ducea spre garajul subteran. Opri brusc în faţa unui lift. Doi paznici se apropiară, deschiseră uşa, îl însoţiră în lift, până la etajul al patrulea al agenţiei. Merseră puţin pe hol apoi îi deschiseră uşa sălii vaste de conferinţe a NUMA, plină de panouri sofisticate.

Mai mulţi bărbaţi şi femei stăteau la o masă lungă de mahon, cu atenţia concentrată asupra doctorului Chapman, care le vorbea în faţa unui ecran pe care se afla imaginea centrului Oceanului Atlantic de-a lungul Ecuatorului până la coasta de vest a Africii.

În încăpere se făcu brusc linişte când intră Gunn. Amiralul Sandecker se ridică de pe scaun şi se repezi să îl salute ca pe un frate care supravieţuise unui transplant de ficat.

— Slavă Domnului că ai reuşit să ajungi acasă, spuse el cu o emoţie neobişnuită. Cum a fost zborul de la Paris.

— M-am simţit ca un paria stând singur în Concorde.

— N-a fost disponibil nici un avion militar. Ca să te aducem repede aici, a trebuit să închiriem un Concorde.

— Frumos, numai să nu afle contribuabilii.
— Dacă ar şti că e în joc existenţa lor, mă îndoiesc că ar avea ceva de obiectat.
Sandecker îl prezentă pe Gunn celor de la masa de conferinţă.
— Cu trei excepţii, cred că îi cunoşti pe toţi de aici.
Doctorul Chapman şi Hiram Yaeger se apropiară şi îi strânseră mâna, vădit încântaţi să îl vadă. Îi făcură cunoştinţă cu doctoriţa Muriel Hoag, directoarea secţiei NUMA de biologie marină şi cu doctorul Evan Holland, expertul de mediu al agenţiei.
Muriel Hoag era înaltă şi avea trupul unui top-model care face foamea. Părul negru ca smoala era strâns la spate în coc şi ochii ei căprui priveau din spatele unor ochelari cu lentile rotunde. Nu era fardată deloc, ceea ce era foarte bine, gândi Gunn. Orice transformare făcută într-un salon de frumuseţe din Beverly Hills ar fi fost un efort inutil.
Evan Holland era chimist de mediu şi arăta ca un baset care găseşte o broască în farfuria cu mâncare. Urechile erau prea mari pentru capul lui şi avea nasul lung ce se rotunjea la vârf. Ochii priveau lumea cu o expresie plină de melancolie. Însă înfăţişarea lui era înşelătoare. Era unul dintre cei mai abili specialişti în poluare din domeniu.
Pe ceilalţi doi bărbaţi, Chip Webster, analist NUMA şi Keith Hodge, oceanograful-şef al agenţiei, îi cunoştea deja.
Gunn se întoarse spre Sandecker:
— Cineva a depus o mulţime de eforturi să mă scoată din Mali.
— Hala Kamil în persoană ne-a dat aprobarea să folosim o echipă tactică a ONU.
— Ofiţerul aflat la comanda misiunii, colonelul Levant, nu părea deloc fericit să mă vadă.
— Nu ne-a fost uşor să îi convingem pe colonelul Levant şi pe generalul Bock, superiorul lui, recunoscu Sandecker. Dar când şi-au dat seama de importanţa informaţiilor aflate în posesia ta, au cooperat în întregime.
— Au pus la cale o operaţiune extrem de iscusită, zise Gunn. E incredibil cum au reuşit să ducă totul la capăt într-o singură noapte.
Dacă Gunn spera ca Sandecker să îi dea mai multe detalii, fu dezamăgit total. Nerăbdarea era imprimată în fiecare linie de pe faţa amiralului. Pe masă se afla o tavă cu cafea şi gogoşi, dar nu îi oferi nimic lui Gunn. Îl luă de braţ şi îl conduse repede spre un scaun la capătul mesei lungi de conferinţe.
— Să trecem la treabă, zise amiralul cu bruscheţe. Toată lumea e nerăbdătoare să afle ce ai descoperit despre compusul care provoacă întinderea exploziva a fluxului roşu.
Gunn se aşeză la masă, desfăcu rucsacul şi începu să scoată ce

avea înăuntru. Cu mare grijă, despachetă eprubetele cu probe de apă şi le aşeză pe o pânză. Pe urmă despachetă dischetele cu date şi le puse într-o parte. Apoi ridică privirea.

— Aici sunt probele de apă şi rezultatele interpretate de instrumentele şi computerele pe care le-am avut la bord. Printr-un noroc am identificat stimulatorul fluxului roşu ca fiind un compus organometalic extrem de rar, o combinaţie de aminoacid sintetic şi cobalt. Am mai găsit de asemenea urme de radiaţii în apă, dar nu cred că are vreo legătură directă cu impactul agentului contaminant asupra apelor roşii.

— Luând în considerare greutăţile şi obstacolele pe care ţi le-au aruncat în cale vest-africanii, spuse Chapman, e un miracol că ai reuşit să găseşti cauza.

— Din fericire, nici un instrument de-al meu nu a fost distrus în urma confruntării pe care am avut-o cu marina militară a Beninului.

— Am fost chestionaţi de CIA, zise Sandecker cu un zâmbet ţeapăn, dacă nu ştim ceva despre vreo operaţiune disidentă din Mali, imediat după ce aţi distrus jumătate din marina militară a Beninului şi un elicopter.

— Ce le-aţi spus?

— Am minţit. Continuă, te rog.

— Însă o canonieră din Benin a reuşit totuşi să ne distrugă sistemul de transmisie a datelor, continuă Gunn şi de aceea nu am putut trimite rezultatele în reţeaua de computere a lui Hiram Yaeger.

— Aş vrea să testez din nou probele de apă, iar Hiram poate verifica datele de analiză, zise Chapman.

Yaeger se apropie de Gunn şi luă cu grijă dischetele:

— Prezenţa mea nu e necesară la această şedinţă, aşa că am să mă apuc de treabă.

După ce expertul în computere părăsi încăperea, Gunn îl privi fix pe Chapman:

— Mi-am verificat rezultatele de câte două şi trei ori. Sunt sigur că laboratorul şi Hiram îmi vor confirma descoperirile.

Chapman detectă tensiunea din tonul lui Gunn.

— Te rog să mă crezi că nu îţi pun la îndoială nici o clipă procedurile sau datele. Tu, Pitt şi Giordino aţi făcut o treabă nemaipomenită. Mulţumită eforturilor voastre, ştim acum cu ce ne confruntăm. Preşedintele îşi poate folosi autoritatea ca să determine Maliul să înlăture sursa contaminării. Asta ne va da timp să găsim modalităţi de neutralizare a efectelor acesteia şi să oprim expansiunea fluxului roşu.

— Nu scoate încă dopul şampaniei, îl avertiză Gunn pe un ton serios. Deşi am descoperit punctul de intrare al compusului în râu şi i-am identificat proprietăţile, nu am putut stabili locaţia sursei.

Sandecker bătu cu degetele în masă:
— Pitt mi-a spus vestea proastă înainte să fim întrerupţi. Îmi cer scuze că nu v-am transmis informaţia, dar sperăm că examenul prin satelit va pune piesa lipsă la locul ei.
Muriel Hoag îl privi pe Gunn în ochi:
— Nu înţeleg cum aţi luat urma compusului de-a lungul a o mie de kilometri pe apă, iar apoi l-aţi pierdut pe sol.
— N-a fost greu, dădu Gunn din umeri obosit. După ce am trecut de punctul cu cea mai înaltă concentraţie, contaminantul a dispărut şi aparatele au început să indice apă cu poluanţi obişnuiţi. Am mers de câteva ori înainte şi înapoi pentru confirmare. Am stabilit şi puncte de reper vizuale în toate direcţiile. Nu există nici un centru de evacuare de deşeuri periculoase şi nici un depozit sau fabrică de chimicale de-a lungul râului sau mai departe în interior. Nici o clădire sau altă construcţie, nimic. Doar pustietatea deşertului.
— Ar putea să fie vreun loc de evacuare a deşeurilor care a fost îngropat mai demult sugeră Holland.
— Nu am observat nici o urmă de excavaţii, replică Gunn.
— Există şansa ca toxina să fi fost produsă de mama natură? întrebă Chip Webster.
Muriel Hoag zâmbi:
— Dacă testele confirmă analiza domnului Gunn cu privire la un aminoacid sintetic, înseamnă că acesta a fost produs de un laborator de biotehnologie. Nu de mama natură. Şi undeva, cumva, a fost evacuat împreună cu chimicalele care conţin cobalt. Nu e prima oară când o integrare accidentală de chimicale produce un compus necunoscut anterior.
— Cum Dumnezeu a putut un astfel de compus exotic să apară brusc în mijlocul Saharei? se minuna Chip Webster.
— Şi să ajungă în ocean unde să acţioneze ca un steroid pentru dinoflagelate, adaugă Holland.
Sandecker se uită la Keith Hodge:
— Ce spune ultimul raport despre întinderea fluxului roşu?
Oceanograful trecuse de şaizeci de ani. Ochii căprui priveau tot timpul fix fără să clipească de pe faţa îngustă cu pometi înalţi. Cu haine adecvate, ar fi putut să pară ieşit dintr-un portret din secolul al optsprezecelea.
— Întinderea a crescut cu treizeci de procente în ultimele patru zile. Mă tem că rata de creştere depăşeşte şi cele mai negre previziuni ale noastre.
— Dar dacă doctorul Chapman găseşte un compus care să neutralizeze contaminarea şi dacă găsim şi eradicăm sursa acesteia, n-am putea controla apoi extinderea fluxului?
— Ar fi cazul ca asta să se întâmple cât mai curând, răspunse

Hodge. În ritmul în care proliferează, peste o lună o să vedem că nu mai are nevoie de stimulantul adus de Niger.

— Asta înseamnă cu trei luni mai devreme! exclamă Muriel Hoag.

Hodge dădu din umeri neputincios:

— Când te confrunţi cu necunoscutul, nimic nu e sigur. Sandecker se învârti cu scaunul într-o parte şi privi o fotografie mărită de satelit a Maliului de pe un perete.

— Pe unde intră compusul în râu? îl întrebă pe Gunn.

Gunn se ridică şi se duse lângă fotografie. Lua un creion colorat şi încercui pe panoul de proiecţie o zonă mică de pe râul Niger, mai sus de Gao.

— Cam pe aici. Vine dintr-o veche albie a unui râu care se vărsa cândva în Niger.

Chip Webster apăsă nişte butoane de pe o consolă mică aşezată pe masă şi măäri zona marcată de Gunn.

— Nu se vede nici o construcţie. Nici o indicaţie că ar fi populată. Nu văd nici un semn de excavaţii sau grămezi de pământ care ar trebui să fie acolo dacă s-ar fi făcut săpături ca să se îngroape materiale periculoase.

— E într-adevăr o enigmă, mormăi Chapman. De unde naiba vine mizeria asta?

— Pitt şi Giordino se află încă acolo încercând să-i dea de urmă, le reaminti Gunn.

— Se mai ştie ceva despre ei şi despre locul unde se află? întrebă Hodge.

— Nimic de când Pitt a telefonat de pe iahtul lui Yves Massarde, răspunse Sandecker.

Hodge ridică ochii din carnetul de notiţe:

— Yves Massarde? Jigodia aia? Nu se poate!

— Îl cunoşti?

Hodge încuviinţă din cap:

— Drumurile noastre s-au încrucişat după o scurgere gravă de chimicale în Marea Mediterană, lângă Spania, acum patru ani. Unul dintre vasele lui care transporta chimicale cancerigene cunoscute sub numele de PCB[7] ca să le distrugă în Algeria s-a sfărâmat şi s-a scufundat în timpul unei furtuni. Părerea mea personală e că a fost o scufundare deliberată într-o combinaţie de fraudă de asigurări şi deversare ilegală de deşeuri. S-a dovedit că oficialii algerieni nu aveau nici o intenţie de a accepta deşeurile pentru distrugere. Pe urmă Massarde a minţit şi a tras toate sforile posibile ca să scape de responsabilitatea de a curăţa mizeria. Dacă dai mâna cu individul ăla, e bine să îţi numeri degetele după aceea.

---

[7] Abreviere de la *Polychloinated Biphhenyl* – fenilbenzen policlorurat.

Gunn se întoarse spre Webster:

— Sateliţii care adună informaţii pot citi ziarele din spaţiu. Nu putem lansa unul pe orbită deasupra deşertului, la nord de Gao, ca să îi caute pe Pitt şi pe Giordino?

Webster clătină din cap:

— Nu. Oamenii mei de contact de la Agenţia de Securitate Naţională sunt prea ocupaţi cu supravegherea noilor lansări de rachete din China, a războiului civil din Ucraina şi a ciocnirilor de la graniţa dintre Siria şi Irak. Nu vor avea chef să-şi întrerupă activitatea ca să găsească doi civili în Deşertul Sahara. Aş putea încerca cu ultimul model GeoSat, dar nu cred că poate distinge forme umane pe terenul accidentat din deşert.

— Nu ar fi vizibili pe o dună de nisip? întrebă Chapman.

Webster clătină din cap:

— Nici un om sănătos la cap n-ar merge pe nisipul moale de pe dune. Chiar şi nomazii le ocolesc. Să mergi pe o mare de dune e moarte sigură. Pitt şi Giordino sunt destul de deştepţi să se ferească de ele ca de ciumă.

— Dar îi *vei căuta*, insistă Sandecker.

Webster dădu din cap aprobator. Era chel şi aproape că nu avea gât. Peste curea i se revărsa o burtă rotundă şi ar fi putut apărea într-o reclamă de slăbire pentru obezi.

— Am un prieten bun care e analist de vârf la Pentagon şi expert în misiuni de recunoaştere în deşert prin satelit. Cred că pot să îl conving să ne examineze fotografiile GeoSat cu computerele sale de ultimă generaţie.

— Îţi sunt recunoscător pentru sprijin, zise Sandecker cu sinceritate.

— Dacă sunt acolo, el e singurul care îi poate repera, îi promise Webster.

— A detectat satelitul tău vreo urmă a avionului care transporta echipa aceea de cercetători? întrebă Muriel.

— Mă tem că încă nu. Nu ne-a apărut nimic de la ultima trecere peste Mali, decât o pată mică de fum ieşind dintr-un colţ al traiectoriei camerei. Să sperăm că de pe următoarea orbită putem obţine imagini mai detaliate. S-ar putea să nu fie decât un foc al nomazilor.

— Nu e destul lemn în partea aceea a Saharei pentru un foc în aer liber, declara Sandecker.

Gunn nu înţelegea nimic:

— Despre ce cercetători vorbiţi?

— Un grup de oameni de ştiinţă de la ONU, plecaţi într-o misiune în Mali, îi explică Muriel. Căutau cauza unor epidemii ciudate izbucnite în satele de nomazi din deşert. Avionul lor a dispărut undeva între Mali şi Cairo.

— Era şi o femeie în echipă? O biochimistă?

— Doctoriţa Eva Rojas era biochimista echipei, răspunse Muriel. Am lucrat o dată cu ea într-o misiune din Haiti.

— O cunoşteai? îl întrebă Sandecker pe Gunn.

— Nu eu, ci Pitt. S-a întâlnit cu ea în Cairo.

— Mai bine că nu ştie, zise Sandecker. Are destule probleme luptându-se să supravieţuiască şi nu mai are nevoie de alte veşti proaste.

— Nu s-a confirmat încă prăbuşirea avionului, zise Holland încurajator.

— Poate că au făcut o aterizare forţată în deşert şi au supravieţuit, zise Muriel optimistă.

Webster clătina din cap:

— Ne facem iluzii. Mă tem că generalul Kazim şi-a băgat mâinile murdare în afacerea asta.

Gunn îşi aminti ceva:

— Pitt şi Giordino au avut o conversaţie cu generalul la aparatul radio de pe nava noastră, cu puţin timp înainte să mă arunc în râu. Mi s-a părut un individ dubios.

— Lipsit de scrupule, ca orice dictator din Orientul Mijlociu, zise Sandecker. Şi foarte greu de abordat. Nici nu vrea să audă să se întâlnească sau să stea de vorbă cu diplomaţii noştri de la Departamentul de Stat până nu îi dau un cec gras ca ajutor străin.

— Ignoră total Naţiunile Unite şi refuză orice ajutor în provizii pentru poporul său.

Webster încuviinţă din cap:

— Toţi activiştii pentru drepturile omului care fac greşeala să intre în Mali ca să protesteze, dispar pur şi simplu.

— El şi Massarde sunt nişte tâlhari, spuse Hodge. Au adus ţara într-o stare de sărăcie cumplită.

Pe faţa lui Sandecker apăru o expresie aspră:

— Asta nu ne priveşte. Nu va mai exista nici Mali, nici Africa de Vest şi nici alt loc pe lume dacă nu oprim fluxul roşu. În clipa asta altceva nu mai contează.

— Acum că avem nişte date de la care să pornim, spuse Chapman, trebuie să ne concentrăm cu toţii şi să lucrăm împreună ca să găsim o soluţie.

— Grăbiţi-vă, zise Sandecker cu privirea îngustată. Dacă nu facem nimic în treizeci de zile, nu vom mai avea a doua şansă.

31

O briză aspră înviora frunzele de-a lungul palisadelor de deasupra

râului Hudson. Ismail Yerli privea prin binoclu o pasăre micuţă cu penele de un gri-albăstrui, cocoţată pe un trunchi de copac cu capul în jos. Părea că e absorbit total de pasăre şi că nu îl observase pe bărbatul care apăruse în spatele lui. De fapt, îl simţise apropiindu-se de aproape două minute.

— E o ciocănitoare mică cu pieptul alb, zise străinul înalt şi chipeş, îmbrăcat într-o haină scumpă din piele vişinie.

Se aşeză pe o piatră lângă Yerli. Părul de culoarea nisipului era pieptănat lins, cu o cărare impecabilă pe partea stângă. Privea pasărea indiferent cu ochii de un albastru palid.

— Pata neagră din spatele capului sugerează că e o femelă, spuse Yerli fără să coboare binoclul de la ochi.

— Masculul trebuie să fie pe aproape. Probabil că are grijă de cuib.

— Bravo, Bordeaux, spuse Yerli folosind numele de cod al bărbatului. Nu ştiam că eşti observator de păsări.

— Nu sunt. Ce pot să fac pentru tine, Pergam?

— Tu ai solicitat întâlnirea aceasta.

— Dar nu la naiba în praznic, într-un vânt care îţi îngheaţă oasele.

— Întâlnirile în restaurante luxoase nu se potrivesc cu munca sub acoperire.

— Nu m-a încântat niciodată ideea de a opera din umbră şi de a locui în mahalale, zise Bordeaux sec.

— Nu e prea înţelept să ieşi în evidenţă.

— Treaba mea e să protejez interesele unui om care, aş putea să adaug, mă plăteşte extrem de bine. FBI-ul n-o să mă pună sub supraveghere decât dacă mă vor suspecta de spionaj. Şi cum misiunea noastră – cel puţin a mea – nu e să fur secrete americane, nu văd de ce ar trebui să mă amestec cu masele urât mirositoare.

Dispreţul cu care Bordeaux privea acţiunile de spionaj îl deranja pe Yerli. Deşi se cunoşteau de mulţi ani şi lucraseră deseori împreună pentru Yves Massarde, nici unul dintre ei nu ştia numele adevărat al celuilalt şi nici nu făcuse vreodată vreun efort să îl afle. Bordeaux conducea operaţiunile de spionaj comercial ale Massarde Enterprises în Statele Unite. Yerli, pe care îl cunoştea doar ca Pergam, îi transmitea adesea informaţii vitale pentru proiectele internaţionale ale lui Massarde. Pentru asta era plătit foarte bine, mult mai bine decât ca agent de informaţii francez. Superiorii săi tolerau această situaţie din cauza legăturilor puternice ale lui Massarde cu mulţi membrii ai cabinetului francez.

— Devii neglijent, prietene.

Bordeaux ridică din umeri:

— M-am cam plictisit să am de-a face cu americani neciopliţi. New York-ul e o cloacă. Toată ţara e sfâşiată de diferenţe rasiale şi etnice şi se dezintegrează. Într-o bună zi, Statele Unite vor repeta criza prin

care trec azi Rusia şi statele din Commonwealth. De-abia aştept să mă întorc în Franţa, singura naţiune civilizată din lume.

— Am auzit că unul din oamenii de la NUMA a reuşit să fugă din Mali, zise Yerli schimbând brusc subiectul.

— Idiotul ăla de Kazim l-a lăsat să-i scape printre degete, replică Bordeaux.

— Nu i-ai transmis domnului Massarde avertismentul meu?

— Bineînţeles că l-am avertizat. Iar el, la rândul lui, l-a avertizat pe generalul Kazim. Alţi doi indivizi au fost capturaţi de domnul Massarde pe iahtul lui, dar Kazim, în marea lui deşteptăciune, a omis să îl caute pe cel de-al treilea agent, care a fost evacuat de o echipă tactică a ONU.

— Ce părere are domnul Massarde despre situaţia asta?

— Nu e fericit deloc, ştiind că există un risc serios să se deschidă o anchetă internaţională asupra proiectului său de la Fortul Foureau.

— Nu e bine deloc. Demascarea şi închiderea Fortului Foureau ar fi o ameninţare gravă la adresa programului nostru nuclear francez.

— Domnul Massarde îşi dă foarte bine seama de situaţie, replică Bordeaux acid.

— Ce se aude cu cercetătorii de la OMS? Ziarele de dimineaţă au scris că avionul lor e dat dispărut.

— A fost una dintre ideile mai bune ale lui Kazim, răspunse Bordeaux. A înscenat o prăbuşire într-o regiune nelocuită a deşertului.

— A înscenat o prăbuşire? Eu am avertizat-o pe Hala Kamil că avionul doctorului Hopper şi al echipei sale ar putea fii distrus de o bombă.

— O mică schimbare de planuri, ca să descurajeze orice investigaţii viitoare din partea OMS, spuse Bordeaux. Avionul s-a prăbuşit într-adevăr, dar cadavrele de la bord nu erau ale doctorului Hopper şi ale celorlalţi.

— Sunt încă în viaţă?

— Sunt ca şi morţi. Kazim i-a trimis la Tebezza.

Yerli dădu din cap:

— Era mai bine să moară repede, decât să piară de epuizare şi de foame în minele de la Tebezza, spuse Yerli dus pe gânduri. Cred că generalul Kazim a făcut o greşeală.

— Nu se va afla niciodată adevărul, zise Bordeaux nepăsător. Nu scapă nimeni de la Tebezza. Cine intră în mine, nu mai iese.

Yerli scoase un şerveţel din buzunarul hainei şi şterse lentilele binoclului.

— A descoperit Hopper ceva ce s-ar putea dovedi dăunător pentru Fortul Foureau?

— Destul cât să trezească interesul şi să dea naştere la o anchetă, dacă raportul lui ar fi fost făcut public.

— Ce se ştie despre agentul NUMA care a scăpat?

— Numele lui e Gunn şi e director adjunct al Agenţiei Naţionale pentru Studii Subacvatice şi Marine.

— Un om influent.

— Într-adevăr.

— Unde se află acum?

— Am dat de urma avionului care l-a adus la Paris, de unde a luat un Concorde până la Washington. De acolo a fost dus direct la sediul NUMA. Sursele mele m-au anunţat că acum patruzeci de minute era încă acolo.

— Se ştie dacă a plecat cu informaţii importante din Mali?

— E un mister total dacă a obţinut vreo informaţie de pe râul Niger. Domnul Massarde e sigur că nu s-a descoperit nimic ce ar putea pune în pericol operaţiunile de la Fortul Foureau.

— Lui Kazim îi va fi foarte uşor să îi facă pe ceilalţi doi americani să vorbească.

— Am primit nişte veşti chiar când veneam încoace. Din păcate, au reuşit şi ei să fugă.

Yerli îl privi fix pe Bordeaux enervat dintr-o dată:

— Cine a dat-o în bară?

Bordeaux înălţă din umeri:

— Nu contează a cui e vina. Asta nu ne priveşte. Important e că se află încă în ţară. Dar nu au nici o şansă să scape peste graniţă. E doar o chestiune de ore până când Kazim o să pună mâna pe ei.

— Ar trebui să mă duc la Washington şi să mă infiltrez în NUMA. Dacă mă mişc aşa cum trebuie, aş putea descoperi dacă se ascund mai multe în spatele acestei afaceri decât o simplă investigaţie de poluare.

— Nu îţi face probleme în privinţa asta acum, spuse Bordeaux cu răceală. Domnul Massarde are alte treburi pentru tine.

— A aranjat totul cu superiorii mei de la Apărarea Naţională?

— Vei primi într-o ora aprobarea oficială de învoire pentru sarcini exterioare.

Yerli nu zise nimic şi începu din nou să se uite prin binoclu la pasarea micuţă care stătea tot cu capul în jos ciugulind scoarţa copacului.

— Ce are Massarde pentru mine?

— Vrea să te duci în Mali şi să acţionezi ca om de legătură pe lângă generalul Kazim.

Yerli nu reacţionă în nici un fel şi vorbi ţinând binoclul aţintit asupra păsării.

— Am fost trimis într-o misiune în Sudan pentru opt luni acum câţiva ani. Un loc îngrozitor. Dar oamenii erau destul de prietenoşi.

— Te va aştepta un avion al Massarde Entreprises la aeroportul La

Guardia. Urmează să te îmbarci deseară la ora şase.

— Aşadar urmează să fac pe dădaca pe lângă Kazim şi să nu-l las să mai dea cu bâta în baltă.

Bordeaux consimţi din cap:

— Miza e prea mare ca să-l lăsam pe nebun s-o ia razna.

Yerli băgă binoclul în învelitoarea lui şi îl puse pe umăr.

— Am avut odată un vis că muream în deşert, zise el încet. Mă rog lui Allah să fi fost doar un vis.

Într-o încăpere tipică, fără ferestre, de undeva dintr-o aripă puţin umblată din clădirea Pentagonului, maiorul de aviaţie Tom Greenwald puse receptorul în furcă după ce îşi anunţase soţia că avea să întârzie la cină. Se relaxă un minut, mutându-şi gândurile de la analiza fotografiilor prin satelit, reprezentând lupta dintre unităţile armatei chineze cu forţele rebele democrate, la treaba nouă care îl aştepta.

Filmul înregistrat de camerele satelitului GeoSat, trimis prin curier de Chip Webster de la NUMA, fusese procesat şi încărcat în aparatul militar sofisticat de expunere şi mărire. Când totul fu pregătit, Greenwald se aşeză într-un fotoliu confortabil cu o consolă instalată pe unul dintre braţe. Deschise o cutie de Pepsi Diet şi începu să învârtă butoanele de pe consolă privind spre un monitor de mărimea unui ecran mic de cinematograf.

Fotografiile făcute de GeoSat îi reamintiră de vechile imagini de spionaj de acum treizeci de ani. Fără îndoială că GeoSat fusese proiectat doar pentru studii spaţiale geologice şi ale cursurilor de apă şi nu se apropia nici pe departe de imaginile incredibil de detaliate luate de ultimii sateliţi de spionaj Pyramider şi Houdini, trimise prin naveta spaţială. Totuşi, era mult îmbunătăţit faţă de vechiul LandSat care întocmise hărţi ale pământului vreme de peste douăzeci de ani. Noul model avea camere ce puteau penetra întunericul, plafonul de nori şi chiar fumul.

Greenwald făcu mai multe ajustări şi reglări cu ajutorul consolei în timp ce fotografiile, înfăţişând diferite zone din partea de nord a deşertului malian, apăreau pe rând pe ecran şi erau mărite de computer. Începu în curând să observe puncte mici, care erau avioane în zbor şi un şir de cămile şerpuind prin deşert de la minele de sare de la Taoudenni, la sud de Tombouctou.

Imaginile se mutară la nord de Niger înspre Azaouad, o regiune pustie de dune ca atâtea altele din Sahara. Aici găsi şi mai puţine urme de prezenţă umană. Putu discerne oase de animale, cel mai probabil de cămile, împrăştiate în jurul unor izvoare izolate, dar un om stând în picioare era foarte dificil de detectat, chiar şi pentru sistemul lui electronic de ultima oră.

După aproape o ora, Greenwald îşi freca ochii obosiţi şi îşi masa

tâmplele. Nu găsise nici urmă de cei doi bărbaţi pe care i se spusese să îi caute. Examinase şi dăduse la o parte fotografiile din extremitatea nordica a deşertului, unde Webster credea că cei doi ar fi putut să ajungă pe jos.

Greenwald îşi făcuse datoria şi era pe punctul de a a-şi încheia ziua şi de a pleca acasă la soţia lui, când decise să mai facă o ultimă încercare. Anii de experienţă îl învăţaseră că ţinta nu se află niciodată acolo unde te aştepţi să o găseşti. Trecu în revistă fotografiile din regiunile centrale ale sălbăticiei din Azaouad şi le scană rapid.

Pustietatea era la fel de goală ca şi Marea Moartă.

Aproape că îi scăpă şi i-ar fi scăpat dacă nu ar fi avut senzaţia indescriptibila ca un mic obiect nu se încadra cu peisajul. Putea fi un bolovan sau o dună mică, însă forma nu era neregulată ca cele produse de geologia naturală. Liniile erau drepte şi bine definite. Manevră câteva butoane, mărind obiectul.

Îşi dădu imediat seama că găsise ceva. Era prea experimentat ca să se lase prostit. În timpul războiului cu Irakul devenise un fel de legendă pentru abilitatea sa formidabila de a detecta buncărele ascunse, tancurile şi amplasamentele artileriei armatei irakiene.

— E o maşină, mormăi el cu voce tare. O maşină acoperită cu nisip ca să nu se vadă.

După ce mai studie imaginea o vreme, începu să distingă două puncte minuscule lângă maşină. Îşi dori ca imaginile să fi fost luate de un satelit militar. Ar fi putut citi şi ora pe ceasurile de la mână ale ţintelor. Însă GeoSat nu era construit pentru detalii de fineţe. După reglaje repetate, reuşi cu greu să îşi dea seama că era vorba de doi oameni.

Se lasă pe spate o clipă să îşi savureze descoperirea. Apoi se duse la birou şi formă un număr. Aşteptă răbdător, sperând să nu audă o voce înregistrată cerându-i să lase un mesaj. La cel de-al cincilea apel răspunse un bărbat respirând greu.

— Alo!

— Chip?

— Da. Tom?

— Ai alergat?

— Eu şi soţia mea eram în curtea din spate stând de vorbă cu vecinii, explică Webster. Am alergat din răsputeri când am auzit telefonul.

— Am găsit ceva care cred că te-ar interesa.

— Pe cei doi oameni ai mei, i-ai găsit în fotografiile de pe GeoSat?

— Sunt cu o sută de kilometri mai spre nord decât credeai, zise Greenwald.

Urmă o pauză.

— Eşti sigur că nu e vorba de nişte nomazi? întrebă Webster.

Oamenii mei n-ar fii putut ajunge pe jos atât de departe prin arşiţa deşertului în patruzeci şi opt de ore.

— Nu au mers pe jos, ci au condus.

— O maşină? întrebă Webster surprins.

— Nu se pot detecta prea multe detalii. După părerea mea, o acoperă cu nisip în timpul zilei ca să o camufleze de avioanele care îi caută şi conduc doar noaptea. Ei trebuie să fie. Câţi fugari mai pot fi în locurile acelea unde nu creşte iarba?

— Se poate spune dacă încearcă să ajungă la graniţă?

— Doar dacă au un groaznic simţ de orientare. Sunt chiar în centrul părţii de nord a Maliului. Cea mai apropiată frontieră e la trei sute cincizeci de kilometri distanţă.

Webster rămase tăcut o clipă lungă:

— Pitt şi Giordino trebuie să fie. Dar unde naiba au găsit o maşină?

— Par nişte tipi descurcăreţi.

— Ar fi trebuit să renunţe de mult să mai caute sursa contaminării. Ce naiba i-a apucat?

Era o întrebare la care Greenwald nu putea să răspundă.

— Poate că te vor suna de la Fortul Foureau, sugeră el jumătate în glumă, jumătate în serios.

— Se îndreaptă spre centrul de detoxificare solară?

— Mai au doar cincizeci de kilometri până acolo şi e singura zonă civilizată din împrejurimi.

— Mulţumesc, Tom, zise Webster sincer. Îţi rămân dator. Ce-ar fii să te invit la cină împreună cu soţia?

— Sună bine. Alege restaurantul şi sună-mă să-mi spui ziua şi ora.

Greenwald lăsă receptorul în furcă şi se concentră din nou asupra obiectului înceţoşat şi a celor două siluete de lângă el.

— Nu sunteţi întregi la minte, oameni buni, spuse el către pereţii camerei goale.

Apoi închise aparatele şi plecă acasă.

32

Soarele răsări revărsând un val de căldură asupra deşertului, ca un cuptor uitat cu uşa deschisă. Răcoarea nopţii dispăru ca un nor. Doi corbi ce zburau pe cerul apăsător văzură ceva care li se păru neobişnuit în peisajul dezolant şi începură să coboare în cercuri sperând să găsească ceva de mâncare. La o inspecţie mai de aproape, se convinseră că nişte oameni vii nu reprezintă o masă gustoasă şi îşi reluară zborul spre nord.

Pitt zăcea întins în partea de sus a dunei joase, aproape îngropat în nisip şi privi păsările câteva clipe. Apoi îşi întoarse atenţia spre

imensul complex de detoxificare solară de la Fortul Foureau. Locul i se părea ireal. Nu doar un edificiu al tehnologiei creat de om, ci şi unul înfloritor şi productiv înconjurat de un pământ care murise de mult sub asaltul secetei şi al arşiţei.

Se întoarse puţin când auzi nisipul scârţâind uşor şi îl văzu pe Giordino apropiindu-se pe burtă şi târându-se pe dună ca o şopârlă.

— Admiri peisajul? îl întrebă Giordino.

— Vino şi aruncă o privire. Îţi garantez că vei fi impresionat.

— Singurul lucru care m-ar impresiona în clipa asta ar fi o plajă cu valuri mari şi răcoroase.

— Nu îţi scoate cârlionţii la vedere, îl avertiză Pitt. O coamă neagră de păr pe nisipul galben-alburiu iese în evidenţă ca un sconcs pe stâlpul unui gard.

Giordino rânjii prosteşte în timp ce îşi turnă în cap un pumn de nisip. Se lungi lângă Pitt aruncând o privire peste vârful dunei.

— Măi, măi, murmură el copleşit. Dacă n-aş şti că nu e aşa, aş putea să jur că ne uităm la un oraş de pe lună.

— Peisajul e la fel de steril, admise Pitt, dar lipseşte cupola de sticlă.

— Locul ăsta e aproape la fel de mare ca Disney World.

— Aş zice că are cam douăzeci de kilometri pătraţi.

— Primim marfă, zise Giordino arătând spre un tren cu multe vagoane tras de patru locomotive cu motoare diesel. Afacerile par a fi înfloritoare.

— Trenul plin de zeamă toxică al lui Massarde, reflectă Pitt. Aş estima în jur de o sută douăzeci de vagoane pline cu gunoaie otrăvitoare.

Giordino arăta cu capul spre un câmp vast acoperit cu bazine lungi ca nişte jgheaburi, cu suprafeţe concave, ce răsfrângeau lumina soarelui ca o mare de oglinzi.

— Par reflectoare solare.

— Concentratori, spuse Pitt. Adună radiaţiile solare şi le concentrează dând naştere la o căldură şi la intensităţi protonice uriaşe. Energia radiată este apoi acumulată în interiorul unui reactor chimic care distruge complet deşeurile periculoase.

— Cât eşti de deştept! zise Giordino. Când ai devenit expert în lumina solară?

— Am avut o iubită ingineră la Institutul de Energie Solară. M-a luat într-un tur prin secţiile lor de cercetare. Asta se întâmpla acum câţiva ani, când tehnologia termică solară de eliminare a deşeurilor toxice periculoase se afla încă în fază de testare. Se pare că Massarde a ajuns maestru al acestei tehnici.

— Nu înţeleg un lucru, zise Giordino.

— Adică?

— Toată chestia asta. De ce să bagi atâţia bani şi efort ca să înalţi această catedrală a salubrităţii în mijlocul celei mai mari cutii cu nisip din lume? Eu unul aş fii construit-o mai aproape de un centru industrial major. Trebuie să coste o grămadă numai transportul deşeurilor peste jumătate de ocean şi o mie şase sute de kilometri prin deşert.

— O observaţie foarte inteligentă, admise Pitt. Şi mie mi-a stârnit curiozitatea. Dacă Fortul Foureau e o asemenea capodoperă de distrugere a deşeurilor toxice şi e considerată sigură de experţi, o operaţiune sigură şi meritorie, de ce nu au aşezat-o într-un loc mai convenabil?

— Tot mai crezi că de aici vine scurgerea agentului de contaminare în râul Niger? întrebă Giordino.

— Altă sursă n-am găsit.

— S-ar putea ca povestea bătrânului prospector despre râul subteran să fie răspunsul.

— Numai că are o hibă, remarcă Pitt.

— Încrederea n-a fost niciodată punctul tău forte, mormăi Giordino.

— Nu am nimic împotriva teoriei cursului de apă subteran. Ceea ce nu mă convinge este scurgerea agentului contaminant.

— Sunt de acord, dădu Giordino din cap. Ce să se scurgă dacă incinerează toate mizeriile?

— Exact.

— Deci Fortul Foureau nu este ceea ce se spune?

— N-aş prea crede.

Giordino se întoarse şi îl privi bănuitor:

— Sper că nu plănuieşti să facem o plimbare înăuntru ca doi pompieri într-o scurtă vizită.

— Nu, ca doi spărgători agili.

— Cum propui să intrăm? Mergem la poartă şi cerem două permise de vizitatori?

Pitt arată spre şirul de vagoane de marfă ce intrase pe o linie laterală, paralelă cu o platformă de încărcare lungă din interiorul complexului.

— Sărim într-un tren.

— Şi cum scăpăm?

— Dat fiind că rezervorul Voisin-ului e aproape gol, ştiam dinainte că nu avem cum să ne luăm adio de la Mali şi să ne pierdem frumos în lumina apusului la volanul maşinii. Luăm un tren expres care pleacă de aici spre Mauritania.

Giordino se întunecă la faţă:

— Ce vrei de la mine, să merg în vagoane de marfă care au cărat tone de chimicale toxice? Sunt prea tânăr să mor intoxicat.

Pitt dădu din umeri şi zâmbi:

— Va trebui să ai grijă şi să nu atingi nimic.

Giordino clătină din cap exasperat:

— Te-ai gândit la obstacolele implicate?

— Obstacolele sunt făcute pentru a fi sărite, răspunse Pitt emfatic.

— Ca de exemplu gardul electrificat, paznicii cu dobermani, maşinile de patrulare cu arme automate, reflectoarele care luminează locul ăsta ca pe un stadion de baseball?

— Da, dacă ţii neapărat să îmi reaminteşti.

— Extrem de ciudat, medită Giordino, ca un crematoriu de deşeuri toxice să fie păzit ca un arsenal de bombe nucleare.

— Asta ne dă un motiv în plus să inspectăm zona, spuse Pitt calm.

— Aşadar n-ai de gând să îţi schimbi planurile şi să o luăm spre casă cât mai suntem încă în viaţă.

— Cercetează şi vei afla.

Giordino îşi ridică mâinile deasupra capului:

— Eşti mai nebun decât bătrânul prospector cu povestea lui abracadabrantă despre blindatul confederat cu Abe Lincoln la cârmă, care ar fi îngropat în deşert.

— Eu şi bătrânul avem multe în comun, replică Pitt.

Se rostogoli pe o parte şi arată spre o clădire cam la şase kilometri distanţă spre est, aproape de calea ferată:

— Vezi fortul ăla abandonat?

Giordino dădu din cap aprobator:

— Cel care miroase a aventură, a filme cu Gary Cooper şi Legiunea Străină? Da, îl văd.

— De acolo şi-a luat Fortul Foureau numele, zise Pitt. De la zidurile lui până la calea ferată nu sunt mai mult de o sută de metri. Cum se face întuneric, ne refugiem acolo până putem sări în următorul tren care va veni încoace.

— Am observat deja că merg prea repede. Nici un vagabond de profesie n-ar putea sări în ele.

— Prudenţă şi răbdare, spuse Pitt. Locomotivele încep să încetinească imediat ce ajung la vechiul fort. Apoi se târăsc ca melcul până trag în ceea ce pare staţia de securitate.

Giordino studie staţia prin care trenul trebuia să treacă pentru a intra în inima complexului.

— Fac pariu pe cât vrei că o armată de paznici verifică fiecare vagon.

— Nu cred că fac exces de zel. Verificarea a peste o sută de vagoane pline cu recipiente cu deşeuri periculoase nu e chiar o treabă căreia un om sănătos la cap să i se dedice trup şi suflet. Pe lângă asta, cine să fie atât de tâmpit încât să se vâre într-un vagon?

— Tu eşti singura persoană care îmi vine în minte, zise Giordino sec.

— Sunt deschis oricând unor sugestii mai practice de a ne strecura pe lângă gardul electrificat, dobermani, reflectoare şi maşini de patrulare.

Giordino tocmai voia să îi arunce o privire lungă de exasperare, dar se încordă şi ridică ochii spre cer în direcţia de unde venea un zgomot surd, făcut de un elicopter ce se apropia.

Pitt ridică şi el privirea. Venea dinspre sud şi se îndrepta direct spre ei. Nu era un avion militar, ci un model civil cu linii superbe, uşor de identificat ca aparţinând celor de la Massarde Entreprises după numele de pe fuzelaj.

— La dracu! blestemă Giordino privind în spate spre mormanul de nisip pe care îl aruncaseră peste Voisin. Dacă mai coboară, va spulbera nisipul de pe maşină.

— Doar dacă trece chiar pe deasupra noastră, zise Pitt. Bagă-te în nisip şi nu te mişca.

Un ochi alert poate că i-ar fi prins observând duna de nisip cu o formă ciudată, dar pilotul era concentrat asupra pistei de aterizare de lângă clădirea principală de birouri a complexului şi nu privi în jos spre formele îngropate în nisip. Singurul pasager al elicopterului era ocupat cu studiul unui raport financiar şi nu privi pe fereastră.

Trecu pe deasupra lor, viră uşor şi o luă în jos spre pistă, se clătină în aer câteva clipe şi se aşeză pe suprafaţa de beton. Peste câteva secunde, rotorul se opri, uşa pasagerului se deschise şi un bărbat coborî pe pistă. Chiar şi de la o jumătate de kilometru şi fără binoclu, Pitt ghici identitatea individului care o luă cu paşi mari spre clădirea de birouri.

— Cred că prietenul nostru s-a întors să ne bântuie, zise el.

Giordino îşi făcu mâinile pâlnie la ureche şi micşoră ochii:

— E prea departe ca să fiu sigur, dar cred că ai dreptate. Păcat că nu a adus-o şi pe pianista de pe iaht.

— N-ai putea să ţi-o scoţi din cap?

Giordino îl privi cu o expresie îndurerată:

— De ce să mi-o scot?

— Nici măcar nu ştii cum o cheamă.

— Dragostea învinge totul.

— Atunci învinge-ţi gândurile amoroase şi hai să ne odihnim până la noapte. Avem de prins un tren.

Ocoliseră izvorul despre care le vorbise bătrânul prospector, când fosta matcă a lui Oued Zarit şerpuise într-o altă direcţie. Sucurile se terminaseră, iar rezerva de apă scăzuse la doi litri. Însă o împărţiseră şi o băuseră pe toată ca să evite deshidratarea, gândindu-se că vor găsi o altă sursă de apă lângă complex.

Parcară Voisin-ul într-o vale mică, la un kilometru spre sud de fortul

abandonat de lângă calea ferată, apoi se băgaseră sub maşină feriţi într-o oarecare măsură de arşiţa înăbuşitoare. Giordino aţipi imediat, dar Pitt era prea agitat ca să doarmă.

Noaptea se lăsă repede, pentru că amurgul era scurt în deşert. Urmă o linişte ciudată, singurul zgomot venind de la păcănitul uşor făcut de motorul Voisin-ului care se răcea. Aerul uscat al deşertului se purifică de căldura şi de nisipul învolburat din timpul zilei, amplificând puzderia de stele ce străluceau pe cerul de smoala. Erau atât de vii şi de distincte, încât Pitt putea să separe stelele roşii, de cele albastre şi verzi. Nu mai văzuse niciodată o astfel de expoziţie cosmică, nici măcar în largul oceanului.

Acoperiră maşina pentru ultima oară şi o luară la picior sub lumina stelelor, spre fort, având grijă să îşi şteargă urmele paşilor cu o ramură de palmier. Trecură pe lângă vechiul cimitir al Legiunii şi se furişară pe lângă zidurile înalte de zece metri până ajunseră la intrarea principală. Porţile gigantice, solide şi decolorate de soare, erau uşor întredeschise. Intrară şi se pomeniră pe terenul de defilare pustiu şi întunecat.

Imaginaţia începu să le zburde şi îşi închipuiră o formaţie fantomatică de infanterişti din Legiunea Străină franceză luând poziţie de drepţi în tunicile lor albastre, pantalonii albi largi şi căştile albe pentru ca apoi să îşi înceapă marşul prin nisipul fierbinte spre a lupta cu hoardele de tuaregi.

Dimensiunile fostului avanpost erau mici după standardele Legiunii Străine. Zidurile, înalte de treizeci de metri, formau un pătrat perfect. Aveau o grosime de trei metri la bază, cu bastioane în zigzag în vârf pentru protecţia apărătorilor. Întreaga structură putea găzdui nu mai mult de cincizeci de oameni.

Interiorul arăta semnele obişnuite de delăsare. Pe teren şi prin barăci erau împrăştiate gunoaie lăsate de trupele franceze şi de călătorii prin deşert, care se adăpostiseră între zidurile fortului în timpul furtunilor de nisip. Materialele lăsate în urmă de muncitorii care construiseră calea ferată erau îngrămădite lângă un zid: traverse de cale ferată din beton, diverse unelte, mai multe canistre cu motorină şi un autoîncărcător cu furcă ce părea într-o stare surprinzător de bună.

— Cum ţi-ar plăcea să stai în locul ăsta un an? murmură Giordino.

— Nici măcar o săptămână, zise Pitt privind cu atenţie în jur.

Timpul trecea chinuitor de încet cât aşteptară să apară un tren. Erau mari şanse că acel compus chimic pe care Gunn îl descoperise ca fiind cauza întinderii fluxului roşu să iasă din combinatul de detoxificare solară. După confruntarea pe care o avuseseră cu Massarde, Pitt ştia că o bătaie în uşă şi o cerere politicoasă de a-i lăsa să inspecteze zona nu avea să fie întâmpinată cu braţele deschise şi o

strângere călduroasă de mână. Trebuiau să se strecoare înăuntru şi să găsească dovezi incontestabile.

Ceva sinistru se petrecea la Fortul Foureau. În aparenţă, îşi aducea contribuţia la lupta cu milioanele de tone de deşeuri toxice din lume. Dar dacă zgâriem puţin suprafaţa, gândi Pitt, nu se ştie ce vom găsi.

Tocmai calcula că şansele de a trece de staţia de securitate şi de a ieşi din nou pe acolo erau extrem de slabe, când auzi un zgomot în depărtare. Giordino se trezi din somnul iepuresc şi îl auzi şi el.

Se uitară unul la altul fără un cuvânt şi se ridicară.

— Vine un tren, zise Giordino.

Pitt îşi ridică ceasul Doxa şi se uită la acele luminoase:

— Unsprezece şi douăzeci. Avem destul timp să ne facem inspecţia şi să ieşim înainte de ivirea zorilor.

— Cu condiţia să plece vreun tren, îl avertiză Giordino.

— Până acum au trecut exact din trei în trei ore. Ca şi Mussolini, Massarde le-a programat un orar fix, zise Pitt scuturându-se de nisip. Să mergem. Nu vreau să rămân pe şină privind în urma trenului.

— Eu n-aş avea nimic împotrivă.

— Stai cât mai aproape de pământ, îl avertiză Pitt. Deşertul reflectă lumina stelelor, iar între fort şi calea ferată e teren deschis.

— O să zbor prin noapte ca un liliac, îl asigură Giordino. Dar dacă ne împiedicam de vreun câine cu balele curgând şi colţi mari sau de un paznic cu ochii ageri şi puşcă automată?

— Asta ne va confirma bănuielile că Fortul Foureau e o faţadă, zise Pitt ferm. Unul dintre noi trebuie să scape şi să îl alerteze pe Sandecker, chiar dacă asta înseamnă că unul se va sacrifica pentru celălalt.

O expresie solemnă trecu pe faţa lui Giordino şi se uită la Pitt fără să spună nimic. Se auzi semnalul locomotivei anunţându-şi sosirea la staţia de securitate. Arătă cu capul spre şine.

— Ar fii cazul să ne grăbim.

Pitt dădu din cap în tăcere. Ieşiră pe poarta mare a fortului şi o luară la fugă spre calea ferată.

33

Un camion Renault stătea abandonat cam la jumătatea drumului dintre fort şi şinele căii ferate. Tot ce putuse fi smuls de pe caroserie şi şasiu dispăruse de mult. Cauciucurile şi roţile, motorul, cureaua de transmisie şi diferenţialul, chiar şi parbrizul şi uşile fuseseră scoase ca să fie folosite ca piese sau vândute ca fier vechi de vreun comerciant întreprinzător care le dusese cu cămila la Gao sau Tombouctou.

Lui Pitt şi Giordino, ghemuiţi în spatele camionului ca să nu fie

prinşi în lumina farurilor locomotivei, singurătatea unui obiect folosit de oameni şi apoi uitat şi abandonat li se păru copleşitoare. Dar le oferea un adăpost perfect.

Farurile rotitoare de deasupra locomotivei măturară deşertul, luminând fiecare piatră şi fir de iarbă rară pe o rază de aproape un kilometru. Se feriră să nu fie prinşi în conul de lumină până ce locomotivele bubuiră pe lângă ei cu o viteză pe care Pitt o estima ca fiind de aproape cincizeci de kilometri pe ora. Mecanicii începeau să frâneze pregătindu-se să intre în staţia de securitate. Pitt aşteptă răbdător ca trenul să piardă din viteză. Când ultimele vagoane ajunseră în dreptul camionului abandonat, calculă că trenul ajunsese la aproximativ cincisprezece kilometri pe ora, viteză ce le permitea să alerge pe lângă vagoane şi să se caţere înăuntru.

Părăsiră siguranţa oferită de camionul abandonat şi străbătură în goană cei câţiva metri până la terasament, încovoiaţi şi neluându-şi ochii de la vagoanele cu platforma descoperită pe care erau aşezate containere uriaşe de marfă. Se vedea ultimul vagon, care nu era obişnuitul vagon de serviciu pentru personalul trenului, ci unul blindat cu mitraliere masive ieşind din turele, manevrate de gardieni ai corporaţiei. Massarde avea aici o operaţiune bine păzită, gândi Pitt. Însoţitorii trenului erau probabil mercenari profesionişti, angajaţi cu salarii peste medie.

De ce atâta securitate? Majoritatea guvernelor priveau deşeurile chimice ca pe o pacoste. Orice sabotaj sau scurgere accidentală în mijlocul deşertului ar fi trecut aproape neobservată de presa internaţională sau de cercurile de protecţie a mediului. De cine se temeau atât de tare? În mod sigur nu de eventualii bandiţi sau terorişti.

Din câte îşi dădea seama Pitt, Yves Massarde făcea un joc dublu, dând bani rebelilor malieni şi mituindu-l în acelaşi timp şi pe Kazim.

— Hai să mergem la al doilea vagon-container din faţa celui blindat, îi zise lui Giordino. Riscăm prea mult să ne vadă vreun paznic dacă ne urcam în primul.

Giordino dădu din cap:

— Bine. Vagoanele apropiate de paznici nu vor fi inspectate la fel de minuţios ca cele de mai în faţă.

Se ridicară repede şi o luară la fugă pe terasament. Pitt estimase greşit viteza: trenul mergea de două ori mai repede decât puteau ei să alerge. Nici nu putea fi vorba să se oprească sau să renunţe. Dacă ar fi încercat să se îndepărteze, gardienii i-ar fi văzut imediat la lumina ce venea din spatele vagonului blindat, revărsându-se în semicerc în jurul roţilor şi făcând şinele să strălucească.

Se sforţară din răsputeri. Pitt era mai înalt şi avea braţele mai lungi. Se prinse de treapta unei scări, fu aruncat înainte şi, luându-şi avânt,

sări înăuntru.

Giordino întinse mâinile, dar nu reuşii să se prindă de scara din spate. Terasamentul era din pietriş şi era dificil să alergi pe el. Întoarse capul şi se uită înapoi. Singura lui şansă era să rişte şi să urce în vagonul din faţa celui în care se aflau gardienii.

Scara care urca de la platforma vagonului spre vârful containerului de marfă i se păru că se apropie cu viteza sunetului. Privi în jos spre roţile de oţel care alergau pe şine cam prea aproape. Era ultima lui şansă. Dacă nu reuşea să se prindă, avea să cadă sub roţi sau avea să fie împuşcat de gardieni. Nici una dintre perspective nu îl încânta.

Se prinse de o treaptă a scării cu ambele mâini şi fu smuls din loc de mişcarea trenului. Se ţinu cu disperare, nereuşind să îşi ridice picioarele care îi fluturau în aer. Prinse următoarea treaptă cu mâna stângă, apoi şi cu dreapta şi reuşii să îşi îndoaie genunchii şi să îşi pună picioarele pe treapta de jos.

Pitt se oprise câteva secunde să respire înainte să urce în vârful containerului. De-abia când se întoarse îşi dădu seama că Giordino nu venea în spatele lui. Se uită în jos şi îi văzu silueta întunecată căţărându-se în vagonul din spatele celui în care se află el, cu un rânjet întipărit pe faţa plină de hotărâre.

Pitt privi neajutorat şi frustrat cum Giordino atârnă acolo câteva secunde, ţinându-se strâns de scara în timp ce platforma înainta zgomotos clătinându-se. Răsuci capul şi privi vagoanele din faţă. Prima locomotivă mai avea doar un kilometru până la staţia de securitate. În clipa aceea, un al şaselea simţ îl făcu să arunce brusc o privire în spate şi înţepeni.

Pe platforma mică din spatele vagonului blindat stătea un gardian ţinând mâinile pe balustradă, privind în jos spre deşert. Lui Pitt i se păru adâncit în gânduri, meditând la ceva de departe sau la vreo fată. Dacă întorcea capul şi se uita de-a lungul trenului, Giordino era pierdut.

Gardianul se îndreptă de spate, se întoarse şi intră în vagonul confortabil şi răcoros.

Giordino nu mai pierdu nici o clipă şi se căţără pe scară până în vârful containerului, unde se întinse pe acoperiş. Rămase acolo respirând greu. Aerul era încă fierbinte şi amestecat cu fumul motoarelor diesel, îşi şterse fruntea de transpiraţie şi se uită după Pitt în următorul vagon.

— Vino încoace, ţipă Pitt peste zgomotul trenului în mişcare.

Târându-se cu grijă în mâini şi genunchi, privirea lui Giordino alunecă în jos spre traversele de beton şi şinele care alergau sub vagon, îşi luă inima în dinţi şi se ridică, alergă puţin şi sării. Ateriză pe acoperişul containerului cu mâinile desfăcute la un metru de margine. Se uită în jur după o mână întinsa, dar nu văzu nici una.

Având deplină încredere în calităţile de atlet ale prietenului sau, Pitt studia calm un aparat de aer condiţionat instalat în vârful containerului ca să evite aprinderea deşeurilor chimice extrem de inflamabile din cauza temperaturilor extreme ale deşertului. Era un model extrem de rezistent, proiectat special pentru temperaturi mari, compresorul fiind propulsat de un motor mic cu gaz ce scotea puţin fum printr-o tobă de eşapament silenţioasă.

Luminile staţiei de securitate apărură ameninţătoare în faţă şi Pitt se concentra să găsească modalităţi de scăpare. Nu credea că gardienii vor trece din vagon în vagon cu bastoane în mâini ca paznicii de cale ferată care se uitau prin depouri şi trenuri după vagabonzi, ca în timpul crizei din 1930. Şi nu credea nici că cei care asigurau securitatea pentru Massarde se bizuiau pe câini, care nu ar fi putut mirosi nimic prin aromele puternice ale chimicalelor şi ale motoarelor.

Foloseau în mod sigur camere de luat vederi, hotărî Pitt. Trenul trecea pur şi simplu printr-o mulţime de camere monitorizate din interiorul clădirii. Nu încăpea nici o îndoială că Yves Massarde se bizuia pe tehnologii moderne de securitate.

— Ai ceva pentru desfăcut şuruburi? îl întrebă pe Giordino fără să se uite spre el.

— Adică o şurubelniţă? întrebă Giordino buimăcit.

— Vreau să desfac şuruburile panoului acela mare din partea laterală a aparatului de aer condiţionat.

Giordino se căută prin buzunarele golite aproape de tot de oamenii lui Massarde de pe iaht. Găsi totuşi o monedă de cinci cenţi şi una de zece cenţi şi i le întinse lui Pitt:

— Asta e tot ce pot să fac pentru tine în clipa de faţă.

Pitt îşi lăsă mâinile să alunece peste panoul mare şi găsi şuruburile de fixare. Erau zece, din fericire canelate şi nu cu cap Phillips. Nu era deloc sigur că va reuşii să le desfacă la timp. Moneda de cinci cenţi era prea mare, dar cealaltă se potrivea perfect. Începu să deşurubeze şuruburile cu febrilitate, întorcând moneda cât putea de repede.

— Ţi-ai ales un moment cam ciudat ca să repari aerul condiţionat, zise Giordino curios.

— Mă bazez pe faptul că gardienii folosesc camere TV ca să inspecteze trenurile după nepoftiţi ca noi. Ne vor găsi în mod sigur aici sus. Singura noastră şansă de a nu fi prinşi e să ne ascundem după panoul ăsta. E destul de mare ca să ne acopere pe amândoi.

Trenul încetinise acum şi jumătate din vagoane trecuseră de staţia de securitate şi intraseră în depou.

— Ar fii cazul să te grăbeşti, zise Giordino neliniştit.

Picăturile de sudoare i se prelingeau în ochi lui Pitt, dar scutură din cap şi continuă să răsucească moneda. Vagonul se apropia din ce în ce mai mult de camerele TV. Trei sferturi de tren fuseseră verificate şi

el mai avea încă trei şuruburi de desfăcut.

Desfăcu încă unul şi încă unul. Vagonul din faţă intră în staţie. Disperat, prinse panoul cu ambele mâini şi îl smulse cu tot cu ultimul şurub.

— Repede, aşază-te cu spatele la aparatul de aer condiţionat, îl îndemnă pe Giordino.

Se înghesuim amândoi în lăcaşul aparatului şi puseră panoul în faţa lor ca un scut.

— Crezi că asta o să păcălească pe cineva? întrebă Giordino, nesigur.

— Monitoarele TV sunt bidimensionale. Câtă vreme vor fi îndreptate direct spre noi, vom fi ca o umbră pentru oricine se uită.

Vagonul intră încet într-un tunel de un alb ca de spital cu camere TV poziţionate în aşa fel încât să prindă partea de dedesubt, părţile laterale şi acoperişul. Pitt ţinea panoul cu vârful degetelor ferindu-se să le scoată peste margini unde ar fi putut fi văzute de gardianul care monitoriza trenul. Faţada improvizată nu era cea mai bună ascunzătoare, dar nu puteau decât să spere într-un paznic plictisit de monotonia de a privi un şir nesfârşit de containere pe o mulţime de monitoare TV. Ca şi în cazul în care ai fi silit să te uiţi la un program dat în reluare a nu ştiu câta oară, pe zece ecrane diferite, mintea amorţeşte şi atenţia slăbeşte.

Rămaseră strânşi unul în altul aşteptând să audă alarme declanşându-se, dar nu se întâmplă nimic. Vagonul ieşi din nou sub cerul nopţii şi trase pe o linie laterală lângă platforma lungă de încărcare din beton, cu macarale mari ce se mişcau pe linii paralele.

— O, Doamne! exclamă Giordino ştergându-şi iar fruntea. Mă gândesc cu groază la momentul când va trebui să repetăm şmecheria asta.

Pitt rânjii, îi dădu un ghiont prietenesc în umăr şi se întoarse spre capătul trenului:

— Nu te bucura încă. Prietenii noştri nu ne-au părăsit încă.

Rămaseră nemişcaţi pe acoperişul containerului ţinând panoul aparatului de aer condiţionat în timp ce vagonul blindat era decuplat şi tras de acolo de o locomotivă electrica de manevra. Cele patru locomotive diesel fură şi ele decuplate şi pufăiră spre o altă linie laterală unde un lung şir de vagoane goale aştepta să plece înapoi spre Mauritania.

În siguranţă pentru moment, Pitt şi Giordino rămaseră pe loc aşteptând calmi să vadă ce avea să se mai întâmple. Platforma de încărcare era luminată cu lămpi mari cu arc şi părea pustie. Un şir lung de vehicule stranii aşteptau acolo. Aveau toate câte patru roţi fără cauciucuri, platforme teşite în spate şi nimic altceva, în afară de nişte aparate mici ca nişte cutii care ieşeau din partea din faţă şi

conţineau faruri şi nişte obiective bulbucate, îndreptate înainte.

Pitt tocmai se pregătea să pună la loc panoul când simţi o mişcare deasupra capului. Din fericire, văzu camera TV montată pe un stâlp al platformei înainte ca aceasta să se rotească în arc complet şi să se îndrepte asupra lor. Aruncă o privire rapidă în jur şi mai observă alte patru camere.

— Stai pe loc, îl avertiză pe Giordino. Au echipament de supraveghere de la distanţă peste tot.

Se băgară la loc în spatele panoului şi se gândeau la următoarea mişcare, când luminile macaralelor se aprinseră dintr-odată şi motoarele electrice începură să bâzâie. Nici una nu avea cabine pentru operatori. Toate erau operate de la distanţă, dintr-un centru de comandă de undeva din interiorul complexului. Porniră de-a lungul trenului coborându-şi braţele metalice care intrară în fantele din partea de sus a containerelor. Apoi se auzi un claxon scurt şi macaralele ridicară containerele mari din vagoane, le purtară peste platformă şi le coborâră într-unul din vehiculele cu platforma. Apoi braţele fură ridicate şi macaralele trecură la următoarele containere.

Rămaseră nemişcaţi în spatele panoului în timp ce macaraua cea mai apropiată îşi balansa braţul deasupra lor, îl coborî şi le ridică în aer containerul. Pitt era impresionat de felul în care decurgea întreaga operaţiune fără nici o fiinţă umană prezentă. După ce containerul fu aşezat bine pe platforma camionului, se auzi un bâzâit şi vehiculul porni pe platforma de încărcare şi apoi în josul unei rampe lungi, ducând spre un puţ ce cobora în spirală în subteran.

— Cine conduce? murmură Giordino.

— Un robot transportator, răspunse Pitt. Controlat dintr-un centru de comandă de undeva din interiorul complexului.

Fixară repede panoul la loc cu câteva şuruburi. Apoi se târâră pe burtă la marginea containerului şi studiară scena ce se desfăşura în jurul lor.

— Trebuie să recunosc, zise Giordino încet, că n-am mai văzut în viaţa mea o astfel de eficienţă.

Pitt admise că era o privelişte care te punea pe gânduri. Rampa arcuită, o minune a ingineriei, cobora foarte adânc în măruntaiele deşertului. Calculă că deja transportorul împreună cu încărcătura parcurseseră peste o sută de metri în jos, trecând de patru nivele diferite ce se întindeau departe în pământ.

Pitt privi cu atenţie panourile mari de deasupra pasajelor. Pe ele erau desenate simboluri şi fraze în franceza. Nivelele superioare erau destinate deşeurilor biologice, iar cele inferioare celor chimice. Pitt începu să se întrebe ce conţinea containerul pe care stăteau.

Misterul se intensifica. De ce să fie un reactor care ardea deşeuri îngropat atât de adânc în pământ? După părerea lui, ar fi trebuit să se

afle la suprafaţă, lângă concentratoarele solare. În cele din urmă rampa intră în linie dreaptă dând într-o cavernă imensă ce părea să se întindă la infinit. Tavanul era înalt cât patru etaje şi din ea porneau tuneluri săpate în piatră, împrăştiindu-se în toate direcţiile ca spiţele unei roţi. Lui Pitt i se păru că era o grotă naturală, mărită printr-o lucrare imensă de excavaţie.

Simţurile lui Pitt cercetau atent în jur ca nişte antene. Era în continuare surprins să nu vadă nici ţipenie de om, nici un muncitor şi nici un operator pentru maşini. Fiecare mişcare din ceea ce lui i se părea a fi o cavernă de depozitare era controlata automat. Transportorul electric îl urmă ca o furnică pe cel din faţă şi o luă pe unul dintre tunelurile laterale marcat cu un semn roşu cu o diagonală neagră, atârnând din tavan. Din faţă veneau mai multe sunete şi ecouri.

— Ca un birou de tranzacţii, zise Giordino arătând spre mai multe transportoare mergând în direcţie opusa, cu uşile containerelor deschise dând la iveală interiorul gol.

După ce parcurseră aproape un kilometru, camionul încetini şi zgomotele se intensificară. Coti şi intră într-o încăpere vastă, plină până în tavan cu mii de containere din beton de forma unor cutii, toate vopsite în galben şi cu marcaje negre. O maşină – robot descărca butoaiele din containere şi le aşeză lângă o mare de alte containere ce se înălţau până la tavanul cavernei.

Pitt scrâşni încet din dinţi. Privea din ce în ce mai şocat şi îşi dori brusc să se fii aflat în altă parte, oriunde în afară de acea încăpere subterană a ororii.

Butoaiele erau marcate cu simbolul radioactivităţii. El şi Giordino descoperiseră secretul Fortului Foureau, care era de fapt un teren subteran de depozitare de deşeuri nucleare la o scară colosală.

Massarde privi lung monitorul TV şi clătina din cap minunându-se. Apoi se întoarse spre asistentul sau, Felix Verenne.

— Oamenii ăştia sunt incredibili, murmură el.

— Cum au reuşit să treacă de securitate? reflectă Verenne cu voce tare.

— Prin aceleaşi metode cu ajutorul cărora au scăpat de pe iaht, au furat maşina generalului Kazim şi au străbătut jumătate din Sahara. Ingeniozitate şi perseverenţă.

— Să îi împiedicăm să iasă din camera de depozitare? întrebă Verenne. Să îi închidem acolo până mor din cauza radiaţiilor?

Massarde se gândi o clipă, apoi clătină din cap:

— Nu, trimite paza să îi ia de acolo. Spală-i bine, ca să înlături orice pericol de contaminare şi adu-i aici. Vreau să mai vorbesc odată cu domnul Pitt înainte să moară.

34

Gardienii lui Massarde îi capturară douăzeci de minute mai târziu, după ce ieşiseră la suprafaţă din cavernă, într-un container gol. Coborâseră de pe acoperişul containerului şi intraseră în el după ce fusese golit. O cameră ascunsă îi surprinsese strecurându-se înăuntru.

Uşa fu deschisă cu câteva clipe înainte ca acest container să fie ridicat pe platforma unui vagon. Nu avea nici un rost să se împotrivească şi nu aveau nici o şansă de scăpare. Elementul surpriză fusese perfect coordonat.

Pitt numără zece bărbaţi care stăteau încremeniţi cu armele automate îndreptate ameninţător spre ei. Simţi înţepătura amară a eşecului fulgerându-l din cap până în picioare ca o lovitură de cuţit. Pe limbă simţi veninul înfrângerii. Să fii prins în cursă de Massarde odată putea fi doar greşeală de calcul. Dar să fii prins şi a două oară era dovadă de prostie. Se uită la gardieni cu furie şi fără nici un pic de teamă. Se blestemă că nu fusese mai atent.

Nu puteau decât să rămână în expectativă şi să spere că nu aveau să fie executaţi înainte să se ivească o altă şansă de scăpare, oricât de palidă. Ridicară mâinile încet şi le duseră la ceafă.

— Sper că ne veţi ierta pentru deranj, zise Pitt încet. Nu făceam decât să căutăm o toaletă.

— Doar nu voiaţi să facem pe noi, adăugă Giordino.

— Nu mişcaţi! Amândoi! strigă un ofiţer de securitate într-o uniformă impecabilă şi având pe cap cozorocul armatei franceze.

Vorbise pe un ton aspru şi rece, într-o engleză care nu avea aproape nici urmă de accent francez.

— Mi s-a spus că sunteţi periculoşi. Nici să nu vă treacă prin cap că puteţi fugi. Oamenii mei nu sunt instruiţi doar să-i rănească pe captivii care opun rezistenţă.

— Ce mare lucru am făcut? întrebă Giordino cu o privire inocentă. Vă purtaţi de parcă am furat un butoi cu dioxină.

Ofiţerul îl ignoră:

— Spuneţi-vă identitatea.

Pitt îl privi fix:

— Eu mă numesc Rocky, iar prietenul meu este…

— Bullwinkle, termină Giordino.

Ofiţerul zâmbi subţire:

— Numele acestea vi se potrivesc mai bine decât Dirk Pitt şi Albert Giordino.

— Dacă ştiţi, de ce mai întrebaţi, zise Pitt.

— Domnul Massarde vă aşteaptă.

— Ultimul loc unde se aşteaptă să ne găsească e mijlocul deşertului, spuse Giordino repetând cuvintele spuse de Pitt în Bourem. Ne-am cam înşelat, nu-i aşa?

Pitt ridică uşor din umeri:

— Am citit alt scenariu.

— Cum aţi reuşit să treceţi de securitatea noastră? întrebă ofiţerul.

— Am luat trenul, răspunse Pitt nepăsător, neîncercând să ascundă adevărul.

— Uşile vagoanelor sunt încuiate cu cifru după ce se încarcă containerele. Nu aveaţi cum să pătrundeţi înăuntru când trenul era în mişcare.

— Ar trebui să îl avertizaţi pe cel care vă monitorizează camerele de luat vederi să ţină sub observaţie aparatele de aer condiţionat de pe acoperişuri. Nu e mare lucru să scoţi un panou şi să îl foloseşti drept pavăză.

— Serios? spuse căpitanul Brunone extrem de interesat. Foarte inteligent. Vom trece modalitatea voastră de penetrare în manualul de securitate.

— Sunt extrem de flatat, rânjii Pitt.

Ochii ofiţerului se îngustară:

— O să vă treacă repede, fiţi fără grijă, îl asigură el, apoi vorbi într-un aparat portabil de emisie-recepţie. Domnule Massarde?

— Sunt aici, se auzi vocea lui Massarde prin emiţător.

— Sunt căpitanul Charles Brunone, domnule, şeful securităţii.

— Pitt şi Giordino?

— I-am prins.

— Au opus rezistenţă?

— Nu, domnule, s-au predat în linişte.

— Adu-i, te rog, în biroul meu, domnule căpitan.

— Da, domnule. Imediat ce îi decontaminăm.

— Ajută la ceva dacă ne cerem scuze? îl întrebă Pitt pe Brunone.

— Se pare că umorul american n-are limite, remarcă Brunone rece. Îi puteţi cere scuze domnului Massarde personal, dar având în vedere că i-aţi distrus elicopterul, nu m-aş aştepta la nici un fel de milă, dacă aş fi în locul vostru.

Yves Massarde nu zâmbea prea des, dar zâmbi când Pitt şi Giordino fură conduşi în vastul lui birou. Stătea rezemat de spătarul scaunului său scump din piele, cu coatele pe rezemătoarele pentru braţe şi degetele împletite sub bărbie, surâzând fericit ca un antreprenor de pompe funebre după o epidemie de tifos.

Felix Verenne stătea la o fereastră dinspre complex. Privea cu ochii goi şi faţa întunecată, plină de dispreţ, în contrast vădit cu expresia nedumerită a superiorului său.

— Ai făcut o treabă excelentă, căpitane Brunone, susură Massarde. Ai reuşit să îi prinzi vii şi nevătămaţi.

Îi privi gânditor pe cei doi bărbaţi care stăteau în faţa lui în salopete albe, curate, părând să fie într-o condiţie fizică excelentă, le studie feţele bronzate şi expresiile nepăsătoare şi îşi aminti că arătaseră la fel de indiferenţi pe iahtul său.

— Aşadar au fost cooperanţi.

— Ca şcolarii chemaţi în clase, zise Brunone. Au făcut tot ce li s-a ordonat.

— Foarte înţelept din partea lor, murmură Massarde aprobator, împinse scaunul, se ridică, ocoli biroul şi se opri în faţa lui Pitt.

— Vă felicit pentru felul în care aţi reuşit să traversaţi deşertul. Generalul Kazim se îndoia că veţi rezista mai mult de două zile. E un lucru remarcabil că aţi reuşit să ajungeţi atât de departe şi atât de repede pe teren ostil.

— Generalul Kazim e ultimul om pe care m-aş baza pentru o previziune, zise Pitt amabil.

— Mi-aţi furat elicopterul şi mi l-aţi scufundat în râu, domnule Pitt. Asta o să vă coste scump.

— V-aţi purtat mizerabil cu noi pe iaht, aşa că v-am plătit cu aceeaşi monedă.

— Ce aţi făcut cu maşina clasică a generalului Kazim?

— I s-a stricat motorul, aşa că i-am dat foc, minţi Pitt.

— Se pare că v-aţi făcut un obicei prost din a distruge lucrurile valoroase ale altora.

— Când eram mic, îmi stricam toate jucăriile, zise Pitt nepăsător. Asta îl făcea pe tata să se caţere pe pereţi de nervi.

— Eu pot să cumpăr oricând un alt elicopter, dar generalul Kazim nu are de unde să mai ia un alt Avions Voisin. Bucuraţi-vă de clipele care v-au mai rămas până când veţi ajunge pe mâinile sadicilor lui în camerele de tortură.

— Norocul meu e că sunt masochist, zise Giordino indiferent.

O clipă, Massarde păru amuzat, apoi faţa îi căpătă o expresie curioasă.

— Ce v-a trezit interesul atât de tare, că aţi străbătut jumătate din Sahara să ajungeţi la Fortul Foureau? întrebă el.

— Ne-a plăcut atât de mult de compania dumneavoastră pe iaht, încât ne-am gândit să vă mai facem o vizită….

Mâna lui Massarde se repezi înainte şi îl pălmui cu putere. Inelul mare cu diamant pe care îl purta făcu o tăietură adâncă pe obrazul drept al lui Pitt. Capul lui Pitt se răsuci într-o parte din cauza loviturii, dar picioarele îi rămaseră bine înţepenite pe covor.

— Asta înseamnă că mă provocaţi la duel? întrebă el rânjind feroce.

— Nu, înseamnă că o să vă cobor încet într-un butoi cu acid nitric

până vorbiţi.

Pitt se uită la Giordino, apoi înapoi la Massarde şi dădu din umeri:

— Bine, Massarde. Ai o scurgere.

Massarde se încruntă:

— Fii mai clar.

— Deşeurile tale periculoase, chimicalele pe care pretinzi că le arzi, se infiltrează într-un curs de apă subteran ce curge pe sub o albie străveche, poluând toate izvoarele de aici până la Niger. De acolo ajunge în Atlantic, unde provoacă un dezastru de proporţii uriaşe, care va distruge până la urmă toate formele de viaţă marină. Şi asta doar pentru început. Am urmat vechea matcă şi am descoperit că mai demult curgea pe sub Fortul Foureau.

— Suntem la aproape patru sute de kilometri de Niger, zise Verenne. E imposibil ca un curs subteran să ajungă atât de departe.

— De unde ştii? întrebă Pitt. Fortul Foureau e singurul loc din Mali unde se primesc deşeuri chimice şi biologice. Compusul care este responsabil pentru catastrofă nu poate veni decât de aici – singura sursă posibilă. Sunt sigur de asta acum că ştiu că ascundeţi deşeurile în loc să le ardeţi.

Colţul gurii lui Massarde tresări de iritare:

— Asta nu e adevărat în întregime, domnule Pitt. Chiar *ardem* deşeuri la Fortul Foureau. O cantitate considerabilă. Veniţi în încăperea învecinată şi am să vă arăt.

Căpitanul Brunone se dădu înapoi şi le făcu semn lui Pitt şi Giordino să îl urmeze pe Massarde, care îi conduse. Într-o cameră în mijlocul căreia se afla o machetă tridimensională, în secţiune, a centrului de eliminare a deşeurilor periculoase de la Fortul Foureau. Execuţia era atât de elaborată şi de detaliată, încât părea că priveşti construcţia adevărată din elicopter.

— E o reproducere fidelă sau o fantasmagorie? întrebă Pitt.

— Ceea ce vedeţi este o reprezentare exactă, îl asigură Massarde.

— Iar acum urmează să ne ţii o cuvântare scurtă şi la obiect despre modul său de operare.

— O cuvântare pe care o puteţi lua cu voi în mormânt, zise Massarde cu reproş.

Luă o baghetă din fildeş şi arătă spre un câmp mare din partea de sud a complexului, acoperit cu module plate uriaşe, înclinate spre soare.

— Dispunem de toată energia de care avem nevoie, începu Massarde. Ne producem propria noastră electricitate cu acest sistem de grile fotovoltaice din module plate formate din celule solare, făcute din silicon policristalin, care se întind pe o suprafaţă de patru kilometri pătraţi. Ştiţi ceva despre fotovoltaj?

— Ştiu că devine rapid cea mai economică sursă de energie a lumii,

răspunse Pitt. Din câte înţeleg, fotoelectricitatea e o tehnologie solară ce converteşte puterea soarelui în energie electrică cu curent continuu.

— Exact, spuse Massarde. Când razele soarelui sau ceea ce oamenii de ştiinţă numesc energie fotonică solară, lovesc suprafaţa acestor celule după o călătorie de o sută cincisprezece milioane de kilometri, se produce un flux electric suficient pentru operarea unui proiect de trei ori cât ăsta în cazul în care am dori să ne extindem.

Făcu o pauză şi îndreptă indicatorul spre o structură de lângă mulţimea de module.

— În această clădire se află generatorul ce funcţionează cu energia convertită de câmpul modular şi subsistemul de acumulatoare în care e înmagazinată energie pentru noapte sau pentru zilele în care nu străluceşte soarele, ceea ce e o raritate în această parte a Saharei.

— Foarte eficient, remarcă Pitt. Un sistem eficient de energie. Dar concentratoarele tale solare nu funcţionează la fel de eficient?

Massarde îl privi gânditor pe Pitt. Se întrebă de ce omul acesta i-o lua mereu cu un pas înainte. Întoarse indicatorul spre un câmp de lângă celulele solare unde se aflau colectoarele parabolice pe care le observase Pitt cu o zi înainte.

— Ba da, răspunse el pe un ton de gheaţă. Tehnologia mea termică solară pentru distrugerea deşeurilor periculoase este cel mai avansat program din toate ţările industrializate. Câmpul acesta de superconcentratoare emite concentraţii solare mai mari decât lumina normală a optzeci de mii de sori. Această lumină solară de înaltă intensitate, sau energie fotonică, este concentrată apoi în primul din cele două reactoare cu cuarţ.

Massarde se opri să atingă cu bagheta o clădire miniaturală.

— Primul descompune deşeurile toxice în chimicale inofensive la o temperatură de 950° Celsius. Al doilea reactor, la temperaturi în jur de 1 200° Celsius, incinerează orice reziduuri infinitezimale. Distrugerea oricărui tip de chimicale toxice artificiale este totală şi completă.

Pitt îl privi cu un respect amestecat cu dubii:

— Pare o treabă foarte amănunţită şi definitivă. Dar dacă proiectul tău de detoxificare e aşa o minune a tehnicii de vârf, de ce ascunzi sub pământ milioane de tone de deşeuri?

— Foarte puţin oameni îşi dau seama de numărul uluitor de chimicale împrăştiate pe tot globul. Există peste şapte milioane de compuşi chimici artificiali cunoscuţi. Şi în fiecare săptămână chimiştii creează încă zece mii de compuşi noi. În ritmul actual, peste două miliarde de tone de deşeuri se acumulează în toată lumea în fiecare an. Trei sute de milioane numai în Statele Unite. În Europa şi Rusia dublu pe atât. Iar cifra se dublează din nou dacă pui la socoteală

America de Sud, Africa, Japonia şi China. O parte sunt arse în incineratoare, dar majoritatea sunt aruncate ilegal în gropi sau deversate în reţelele de alimentare cu apă. Nu ai unde să le duci. Aici, în Sahara, departe de oraşe aglomerate şi de câmpuri agricole, am creat un loc sigur în care industriile din toată lumea îşi pot trimite deşeurile toxice. În clipa de faţă, Fortul Foureau poate distruge peste patru sute de milioane de tone de deşeuri periculoase pe an. Dar nu le pot distruge pe toate, până când nu sunt gata centrele mele de detoxificare din Deşertul Gobi şi din Australia ca să preia deşeurile din China şi din ţările Orientului îndepărtat. Poate vă interesează să aflaţi că am un centru şi în Statele Unite, ce va intra în funcţiune peste două săptămâni.

— Foarte lăudabil, dar asta nu e o scuză pentru faptul că îngropi ce nu poţi distruge şi iei bani pentru asta.

Massarde dădu din cap:

— Eficienţa costurilor, domnule Pitt. E mai ieftin să ascunzi deşeurile toxice decât să le distrugi.

— Şi foloseşti acelaşi raţionament şi pentru deşeurile nucleare, zise Pitt acuzator.

— Deşeurile sunt deşeuri. În ceea ce îi priveşte pe oameni, singura diferenţă e că cele nucleare îi ucid prin radioactivitate, iar cele toxice prin otrăvire.

— Aşa că le îngropi fără să îţi pese de consecinţe.

Massarde înălţă din umeri indiferent:

— Trebuie să fie duse undeva. Ţara mea are cel mai vast program de energie nucleară din lume. Doar Statele Unite o întrec în număr de reactoare în funcţiune pentru generare de electricitate. Avem deja două depozite de deşeuri radioactive. Unul în Soulaines şi celălalt în La Manche. Din nefericire, nici unul nu a fost proiectat pentru eliminarea deşeurilor nucleare radioactive sau cu durata mare de viaţă. Plutoniul 239, de exemplu, are un timp de înjumătăţire de douăzeci şi patru de mii de ani. Există alte nucleide cu durate de înjumătăţire de o sută de ori mai mari. Nici un sistem de containere de siguranţă nu ţine mai mult de zece sau douăzeci de ani. După cum aţi descoperit în expediţia pe care aţi făcut-o neinvitaţi în caverna noastră de depozitare, primim şi distrugem aici deşeuri cu radioactivitate înaltă.

— Atunci, în ciuda discursului tău mai mult decât onest despre administrarea deşeurilor, proiectul tău de detoxificare solară e, de fapt, de faţadă.

Massarde zâmbi subţire:

— Într-un fel, da. Dar v-am mai explicat că distrugem de fapt o cantitate mare de deşeuri.

— Mai mult de dragul aparenţelor, zise Pitt pe un ton rece şi

imperativ. Trebuie să recunosc că eşti deştept, Massarde, dacă ai reuşit să construieşti proiectul ăsta fals fără ca agenţiile de spionaj internaţionale să afle ceva. Cum ai păcălit sateliţii-spion în perioada în care ţi-ai săpat cavernele de depozitare.

— N-a fost mare lucru, zise Massarde arogant. După ce am construit calea ferată ca să aduc muncitorii şi materialele de construcţie, am început excavaţiile sub prima clădire ridicată. Pământul a fost încărcat în secret în containere şi dus în Mauritania unde a fost folosit să umple o groapă plină de deşeuri din oraşul port al ţării. Un proiect profitabil şi care continuă, aş putea adăuga.

— Foarte abil. Eşti plătit şi pentru deşeurile care intră şi pentru nisipul şi pietrele care ies.

— Nu mă opresc niciodată asupra unui singur avantaj, zise Massarde filosofic.

— Nimeni nu ştie nimic, deci nimeni nu se plânge, zise Pitt. Agenţiile de protecţia mediului nu ameninţă să îţi închidă combinatul şi nu izbucneşte nici un scandal internaţional din cauza poluării apelor subterane. Nimeni nu îţi pune la îndoială metodele de operare, mai ales că marile corporaţii producătoare de deşeuri sunt fericite să scape de ele la un anumit preţ.

Privirea fără expresie a lui Verenne se opri asupra lui Pitt:

— Sunt prea puţini sfinţi care practică ceea ce predica atunci când vine vorba de salvarea mediului, spuse el cu răceală. Cu toţii suntem de vină, domnule Pitt. Cu toţii ne bucurăm de beneficiile compuşilor chimici, de la benzină, până la plastic, purificarea apei şi la conservanţii alimentari. E unul din cazurile acelea în care juriul e de acord în secret cu vinovatul. Nici o persoană sau organizaţie nu poate controla şi distruge monstrul. E un Frankenstein care se autopropagă şi e prea târziu ca să îl mai ucidem.

— Aşa că înrăutăţiţi situaţia în numele profitului. În loc de o soluţie, aţi creat o farsă.

— O farsă?

— Da, prin faptul că v-aţi încălcat promisiunea şi aţi săpat depozite adânci, la câţiva kilometri sub pământ, în formaţiuni geologice stabile, mult sub oglinzile de apă existente, zise Pitt şi se întoarse de la Verenne spre Massarde. Nu eşti decât un antreprenor escroc care ia preţuri exorbitante pe construcţii inferioare ce pun în pericol viaţa oamenilor.

Massarde se înroşii la faţă, dar era un maestru al autocontrolului.

— Pericolul că va exista o scurgere peste cincizeci sau o sută de ani şi care va omorî câţiva cerşetori din deşert nu înseamnă mare lucru.

— Ţie ţi-e uşor să spui asta, zise Pitt cu dispreţ, dar scurgerea are loc astăzi şi nomazii deşertului mor chiar în clipa asta. Iar ceea ce ai făcut aici poate afecta toate formele de viaţă de pe Pământ.

Riscul de a fi de vină pentru distrugerea lumii nu îi făcu nici o impresie lui Massarde. Dar pomenirea nomazilor pe moarte îi aminti de ceva.

— Lucraţi cumva cu doctorul Frank Hopper şi cu echipa lui de inspecţie de la OMS?

— Nu, eu şi Giordino lucrăm pe cont propriu.

— Dar ştiţi de ei.

Pitt consimţi din cap:

— O cunosc pe biochimista din echipă, dacă asta te face fericit.

— Doctoriţa Eva Rojas, zise Massarde încet, urmărind efectul cuvintelor sale.

Pitt văzu capcana, dar nu avea nimic de pierdut:

— Ai ghicit bine.

Massarde nu îşi câştigase averea imensă la loterie. Era un maestru al înşelătoriilor şi al intrigilor, însă cea mai mare calitate a sa era perspicacitatea.

— Am să încerc să mai ghicesc ceva. Tu ai fost cel care a salvat-o de asasinii generalului Kazim lângă Cairo.

— Da, mă aflam întâmplător prin zonă. Ţi-ai ratat vocaţia, Massarde. Trebuia să te faci ghicitor în palmă.

Însă noutatea confruntării începuse să se tocească pentru Massarde. Nu era obişnuit să i se vorbească dispreţuitor. Pentru un om aflat la cârma unui vast imperiu financiar, pierderea timpului cu doi intruşi era doar o chestiune măruntă şi enervantă de care trebuiau să se ocupe angajaţii.

Dădu din cap spre Verenne:

— Discuţia noastră s-a încheiat. Aranjaţi să fie luaţi de generalul Kazim.

Pe faţa de statuie a lui Verenne se aşternu, în sfârşit, un zâmbet de piton:

— Cu plăcere.

Căpitanul Brunone nu era făcut din acelaşi aluat ca Massarde sau Verenne. Un produs al armatei franceze, demisionase într-adevăr pentru un salariu de trei ori mai mare, dar încă mai păstrase puţină onoare.

— Mă scuzaţi, domnule Massarde, dar nu i-aş încredinţa nici un câine turbat generalului Kazim. Oamenii ăştia poate că sunt vinovaţi de încălcarea proprietăţii, dar nu cred că merită să fie torturaţi şi omorâţi de nişte barbari ignoranţi.

Massarde rămase pe gânduri câteva clipe:

— E adevărat, e adevărat, zise el ciudat de afabil. Nu ne putem coborî la nivelul generalului şi a măcelarilor săi, spuse el şi ochii îi luciră privindu-i pe Pitt şi pe Giordino. Transportaţi-i la minele de aur de la Tebezza. Te poţi bucura de compania doctoriţei Rojas în timp ce

săpaţi în mină.

— Şi ce facem cu Kazim?… N-o să se înfurie că nu s-a putut răzbuna pentru că i-au distrus maşina?…

— N-are importanţă, răspunse Massarde cu o indiferenţă suverană. Până descoperă unde sunt, vor fi morţi.

35

În Biroul Oval, preşedintele se uită la Sandecker peste masa de lucru.

— De ce n-am fost informat mai devreme?

— Mi s-a spus că aceasta e o chestiune lipsită de importanţă, ce nu merită să vă întrerupă programul încărcat.

Preşedintele îşi mută privirea spre şeful său de stat major, Earl Willover.

— E adevărat?

Bărbatul chel, cu ochelari şi mustaţă mare, roşie, se foi în scaun şi se aplecă privindu-l duşmănos pe Sandecker.

— Am expus teoria fluxului roşu în faţa comitetului ştiinţific naţional. Nu au fost de acord că ar fi o ameninţare mondială.

— Atunci cum explică expansiunea incredibilă care a ajuns până în mijlocul Atlanticului?

Willover se uită impasibil la preşedinte:

— Oceanografi respectaţi sunt de părere că această expansiune e temporară şi că fluxul va începe curând să se împrăştie, cum s-a mai întâmplat în trecut.

Willover conducea departamentul executiv, ca Horaţiu ţinând piept întregii armate etrusce, apărând podul spre Roma. Puţini reuşeau să pătrundă în Biroul Oval şi puţini scăpau de furia lui Willover dacă prelungeau prea mult vizita sau dacă aveau îndrăzneala să nu fie de acord cu preşedintele şi să îi conteste politicile. Se înţelege de la sine că aproape toţi membrii Congresului îl urau de moarte.

Preşedintele coborî privirea spre fotografiile din satelit ale Atlanticului împrăştiate pe biroul său:

— Mi se pare destul de clar că nu e un fenomen pe care să-l putem ignora.

— Lăsat de capul lui, fluxul roşu ar dispărea în mod normal, explică Sandecker. Însă lângă coasta de vest a Africii e hrănit de un aminoacid sintetic şi de cobalt, care îi stimulează creşterea până la proporţii incredibile.

Preşedintele, fost senator din Montana, părea mai în largul lui în şa decât la birou. Era înalt şi subţire, vorbea tărăgănat şi avea ochi albaştri strălucitori. Se adresa tuturor bărbaţilor cu domnule, iar

femeilor cu doamnă. De câte ori reuşea să evadeze din Washington, se ducea la ferma lui, nu departe de câmpul de bătălie al lui Custer de pe râul Yellowstone.

— Dacă e o ameninţare atât de serioasă pe cât spuneai, întreaga lume e în pericol.

— Nu numai că e serioasă, dar probabil că am subestimat pericolul potenţial, zise Sandecker. Experţii noştri în computere au actualizat rata de creştere. Dacă nu oprim expansiunea, viaţa pe Pământ se va stinge din cauza lipsei de oxigen din atmosferă până la sfârşitul anului viitor, poate şi mai curând. Oceanele vor muri înainte de venirea primăverii.

— E ridicol, pufni Willover. Îmi pare rău, domnule amiral, dar ăsta e un caz clasic de alarmism, care se vaită că ne cade cerul în cap.

Sandecker îi aruncă lui Willover o privire încărcată de pumnale:

— Eu nu sunt alarmist, iar ameninţarea e foarte reală. Nu vorbim despre riscul distrugerii stratului de ozon şi cancerul de piele pe care îl va provoca peste două secole. Nu e vorba nici de răsturnări geologice sau de boli necunoscute, nici de vreun Armaghedon ce va cufunda lumea în întuneric şi nici de un meteorit ce ne va lovi planeta provocând cataclisme. Dacă înaintarea fluxului roşu nu e oprită cât mai repede, va absorbi tot oxigenul din atmosferă, provocând distrugerea totală a tuturor vieţuitoarelor de pe faţa Pământului.

— Pictaţi o imagine foarte sumbră, domnule, zise preşedintele. Mi-e imposibil să o vizualizez.

— Atunci daţi-mi voie să reformulez, domnule preşedinte. Dacă sunteţi reales, există toate şansele să nu mai ajungeţi la sfârşitul mandatului. Şi nici nu veţi avea un succesor, pentru că nu va mai avea cine să îl voteze.

Willover nu credea nici un cuvânt:

— Domnule amiral, ar trebui să vă puneţi un cearşaf în cap şi să umblaţi prin oraş cu o pancartă pe care să scrie că lumea se sfârşeşte la miezul nopţii. E prea exagerat să ne gândim ca omenirea va pieri până anul viitor pe vremea asta din cauza comportamentului sexual exacerbat al unor organisme microscopice.

— Faptele vorbesc prin ele însele, zise Sandecker răbdător.

— Termenul final pe care îl daţi pare mai mult o tactică de intimidare, replică Willover. Chiar dacă aveţi dreptate, savanţii noştri au destul timp să găsească o soluţie.

— Tocmai, că timpul e un lucru pe care nu îl avem. Daţi-mi voie să vă explic în termeni simpli. Imaginaţi-vă că fluxul roşu se poate dubla în fiecare săptămână. În cazul în care e lăsat să se întindă, va acoperi absolut toată suprafaţa oceanelor lumii într-o sută de săptămâni. Dacă istoria se repetă, guvernele lumii vor decide să nu ia în seamă problema până când oceanele nu vor fi acoperite pe jumătate. Doar

atunci vor institui un program de urgenţă pentru eliminarea fluxului roşu. Întrebarea pe care vreau să v-o pun, domnule preşedinte şi dumneavoastră la fel, domnule Willover, este cât timp va mai avea lumea la dispoziţie ca să prevină dezastrul?

Preşedintele schimbă o privire confuză cu Willover:

— Habar n-am.

— Răspunsul e că oceanele vor fi acoperite în nouăzeci şi nouă de săptămâni şi nu veţi mai avea decât o săptămână la dispoziţie ca să acţionaţi.

Preşedintele evalua imediat situaţia dintr-o nouă perspectivă:

— Cred că am început amândoi să vă înţelegem punctul de vedere, domnule amiral.

— Fluxul roşu nu dă nici un semn că ar dispărea, continuă Sandecker. Acum ştim cauza, iar asta e un pas înainte. Problema următoare e să anihilăm contaminarea la sursă, iar apoi să căutăm un alt compus care va stopa sau cel puţin va împiedica expansiunea.

— Scuzaţi-mă, domnule preşedinte, dar va trebui să ne oprim aici. Urmează să luaţi prânzul cu liderii majoritari şi minoritari din Senat.

— Lasă-i să aştepte, zise preşedintele nervos. Aveţi idee de unde vine chestia asta, domnule amiral?

Sandecker clătină din cap:

— Încă nu, dar bănuiesc că se scurge printr-un curs subteran în râul Niger, de la centrul francez de detoxificare solară din Sahara.

— Cum am putea să fim siguri?

— Directorul meu de proiecte speciale şi mâna lui dreaptă se află chiar acum în Fortul Foureau.

— Aşadar ţineţi legătura cu ei?

Sandecker ezită:

— Nu chiar.

— Atunci de unde ştiţi? îl îmboldi Willover.

— Fotografiile luate din satelit i-au descoperit intrând acolo la bordul unui tren cu deşeuri periculoase.

— Directorul dumneavoastră de proiecte speciale, zise preşedintele dus pe gânduri. Nu cumva e vorba de Dirk Pitt?

— Da, împreună cu Al Giordino.

Preşedintele privi câteva clipe prin cameră fără să vadă, amintindu-şi. Apoi zâmbi:

— Pitt e cel care ne-a salvat de ameninţarea cu bomba nucleară din maşină în Kaiten.

— Chiar el.

— E cumva de vină pentru conflictul cu marina militară din Benin de pe râul Niger? întrebă Willover.

— Da, dar eu sunt de vină, zise Sandecker. Pentru că nimeni nu mi-a luat în seamă avertismentele şi nu am putut să obţin cooperarea

personalului dumneavoastră sau a Pentagonului, l-am trimis pe Pitt împreună cu alţi doi oameni valoroşi de la NUMA în susul Nigerului, ca să găsească sursa compusului.

— Ai ordonat o operaţiune neautorizată într-o ţară străină, explodă Willover furios.

— Nu numai atât, am convins-o pe Hala Kamil să îmi împrumute o echipă tactică a ONU care să se ducă în Mali şi să îmi scoată de acolo cercetătorul principal împreună cu toate datele adunate.

— Puteaţi să ne puneţi în pericol întreaga politică din Africa.

— Nu ştiam că există aşa ceva, îi aruncă Sandecker cu ochii arzând de animozitate, fără să se sperie câtuşi de puţin de Willover.

— Vă depăşiţi atribuţiile, domnule amiral. Asta ar putea avea repercusiuni serioase asupra carierei dumneavoastră.

Sandecker nu era omul care să se dea în lături de la o confruntare.

— Datoria mea este faţă de Dumnezeu, faţă de ţara mea şi preşedintele meu!… Willover. Tu şi cariera mea veniţi cam pe locul al optzeci şi şaselea.

— Domnilor, îi întrerupse preşedintele, domnilor!

Încruntarea de pe faţa lui era mai mult de faţadă. În secret, îi plăcea la nebunie să asiste la confruntări verbale între funcţionari şi membri ai cabinetului său.

— Nu vreau să mai văd divergenţe între dumneavoastră. Sunt convins că ne aflăm în faţa unei realităţi sumbre şi ar fi cazul să lucrăm împreună ca să găsim o soluţie.

Willover oftă exasperat:

— Vă voi urma, bineînţeles, instrucţiunile.

— Dacă n-o să mai strig în pustiu, zise Sandecker calm şi voi putea obţine sprijin ca să opresc plaga, nu veţi avea nici o problemă cu mine.

— Ce ne sfătuiţi să facem? întrebă preşedintele.

— Cercetătorii mei de la NUMA lucrează deja douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, căutând o substanţă care să neutralizeze sau să omoare fluxul roşu fără să afecteze echilibrul ecologic marin. Dacă Pitt reuşeşte să dovedească faptul că originea contaminării se află într-adevăr la Fortul Foureau, vă las pe dumneavoastră, domnule preşedinte, să folosiţi mijloacele care vă stau la dispoziţie ca să îl închideţi.

Urmă o pauză, apoi Willover spuse încet:

— Presupunând pentru o clipă că amiralul are dreptate, nu va fi o chestiune simplă să închidem în mod unilateral un centru în valoare de multe milioane de dolari controlat de interese de afaceri franceze şi aflat într-o naţiune suverană cum e Mali.

— Vom avea de dat multe explicaţii, aprobă preşedintele, dacă aş ordona aviaţiei să distrugă centrul.

— Aveţi grijă unde puneţi piciorul, domnule preşedinte, zise Willover. Nu văd în asta decât nisipuri mişcătoare pentru administraţia dumneavoastră.

Preşedintele se uită la Sandecker:

— Dar oamenii de ştiinţă din alte ţări? Ştiu şi ei ceva despre asta?

— Nu toată povestea, răspunse amiralul. Nu încă.

— Cum aţi aflat?

— Acum douăsprezece zile, unul dintre oceanografii de la NUMA a observat o zonă mare de flux roşu în fotografiile luate de camerele noastre SeaSat şi a început să o măsoare. Uluit de viteza cu care se multiplică, m-a anunţat imediat. După ce am studiat atent problema, am luat hotărârea să nu fac nimic public până nu reuşesc să controlez situaţia.

— Nu aveaţi nici un drept să vă ocupaţi singur de asta, se răsti Willover.

Sandecker dădu din umeri:

— Washingtonul s-a prefăcut că nu îmi aude avertismentele. N-am avut altă opţiune decât să lucrez pe cont propriu.

— Ce măsuri imediate propuneţi? întrebă preşedintele.

— Pentru moment nu putem face mare lucru decât să continuăm să adunăm date. Doamna secretar general Hala Kamil a fost de acord să convoace o şedinţă specială cu uşile închise a celor mai reputaţi oceanografi din lume, la sediul ONU din New York. M-a invitat pe mine să le prezint situaţia şi să înfiinţez un comitet internaţional de cercetători marini care să coordoneze eforturile şi informaţiile pentru găsirea unei soluţii.

— Vă dau mână liberă, domnule amiral. Vă rog să îmi aduceţi la cunoştinţă orice apare nou, la orice oră din zi sau din noapte, zise preşedintele, apoi se întoarse spre Willover. Ar fi cazul să îl anunţi pe Doug Oates de la Departamentul de Stat şi să alertezi Consiliul de Securitate Naţională. Dacă Fortul Foureau se dovedeşte a fi vinovatul şi dacă naţiunile implicate nu vor să coopereze, va trebui să intervenim noi şi să distrugem locul ăla.

Willover se ridică în picioare:

— Domnule preşedinte, vă sfătuiesc cu tărie să aveţi răbdare. Sunt convins că plaga asta marină sau cum vreţi să o numiţi va dispărea singură, iar oamenii de ştiinţă a căror părere o respect sunt de acord cu mine.

— Am încredere în sfatul amiralului Sandecker, zise preşedintele privindu-l fix pe Willover. De când mă aflu la Washington, nu a venit niciodată cu alarme false.

— Vă mulţumesc, domnule preşedinte, zise Sandecker. Mai am o problemă care necesită atenţia dumneavoastră.

— După cum v-am spus, Pitt şi ajutorul lui, Al Giordino, au penetrat

Fortul Foureau. Dacă sunt cumva prinşi de malieni sau de gardienii francezi, va fi esenţial să fie recuperaţi pentru informaţiile pe care e posibil să le fi obţinut.

— Vă rog, domnule preşedinte, insistă Willover, dacă ne asumăm riscul să trimitem forţe militare speciale sau o echipă Delta într-o misiune de salvare în deşert şi eşuează sau află presa, pot exista consecinţe urâte.

Preşedintele dădu din cap gânditor:

— Sunt de acord cu Earl în chestia asta. Îmi pare rău, domnule amiral, dar va trebui să găsim o altă soluţie să vă salvăm oamenii.

— Spuneaţi că o echipă ONU v-a scos din Mali omul care a strâns datele despre contaminarea de pe râul Niger? întrebă Willover.

— Hala Kamil ne-a ajutat foarte mult şi a ordonat echipei tactice ONU de intervenţie rapidă să îndeplinească misiunea.

— Atunci va trebui s-o convingeţi să îi folosească din nou în cazul în care Pitt şi Giordino sunt prinşi.

— Dumnezeu ştie că aş fi crucificat, zise preşedintele, dacă trimit trupe americane care să umple deşertul cu cadavre de francezi.

Pe faţa lui Sandecker se citea dezamăgirea:

— Mă îndoiesc că o să o pot convinge să îi mai trimită încă odată.

— O să o rog chiar eu, promise preşedintele.

Sandecker oftă obosit. Consecinţele îngrozitoare ale fluxului roşu nu fuseseră încă înţelese pe deplin. Misiunea lui devenea din ce în ce mai grea şi mai frustrată cu fiecare oră care trecea. Se ridică şi îi privi pe preşedinte şi pe Willover. Vocea lui deveni la fel de rece ca gheţurile arctice:

— Pregătiţi-vă pentru ce e mai rău, pentru că, dacă nu putem opri fluxul roşu înainte să ajungă în nordul Atlanticului şi reuşeşte să se întindă în Pacific şi în Oceanul Indian, extincţia noastră va fi o certitudine.

Apoi se întoarse şi ieşi în tăcere din încăpere.

Tom Greenwald stătea în biroul său şi mărea pe computer imaginile primite de la un satelit-spion Pyramider. Prin comandă de la sol, îi mutase puţin orbita ca să treacă pe deasupra porţiunii din Sahara unde reuşise să distingă maşina şi siluetele lui Pitt şi Giordino pe fotografiile de la GeoSat. Nu ceruse permisiunea superiorilor săi, dar câtă vreme trimitea satelitul la timp înapoi pe orbită deasupra războiului civil din Ucraina, nimeni nu avea să ştie nimic. Pe lângă asta, luptele se potoliseră şi nu mai existau decât câteva ambuscade rebele şi numai vicepreşedintele părea să mai găsească imaginile luate de satelitul-spion interesante. Cei din consiliul de securitate naţională al preşedintelui erau preocupaţi de alte chestiuni, cum ar fi rezervele secrete de arme nucleare din Japonia.

Greenwald încălcase ordinele din pură curiozitate. Voia să examineze imagini mai clare cu cei doi bărbaţi pe care îi descoperise mai devreme urcând într-un tren ca să intre în Fort. Cu ajutorul satelitului Pyramider putea face acum o identificare mai clară. Însă ceea ce văzu îi arătă că evenimentele luaseră o întorsătură tragică.

Imaginile cu cei doi bărbaţi urcaţi sub escortă într-un elicopter erau uluitoare. Greenwald le putu compara cu uşurinţă cu fotografiile pentru identificare pe care i le dăduse Chip Webster din dosarele NUMA. Fotografiile luate de la sute de kilometri din spaţiu arătau clar că Pitt şi Giordino fuseseră capturaţi.

Plecă din faţa monitorului şi se duse la birou, unde formă un număr. După ce telefonul de la celălalt capăt al liniei sună de două ori, răspunse Chip Webster de la sediul NUMA.

— Alo.

— Chip? Sunt Tom Greenwald.

— Ce ai pentru mine, Tom?

— Veşti proaste. Oamenii tăi au fost capturaţi.

— Nu asta voiam să aud, zise Webster. La naiba!

— Am imagini excelente cu ei urcaţi într-un elicopter, în lanţuri şi înconjuraţi de o duzină de gardieni înarmaţi.

— Ai reuşit să determini încotro se îndreaptă elicopterul? întrebă Webster.

— Satelitul meu a ieşit din raza vizuală la un minut după ce elicopterul a decolat. Părerea mea e că a luat-o spre nord-est.

— Mai adânc în deşert?

— Aşa se pare, răspunse Greenwald. Pilotul ar fi putut să vireze într-o direcţie diferită, dar n-am de unde să ştiu.

— Amiralul Sandecker n-o să fie prea încântat.

— O să mă ocup în continuare de asta, zise Greenwald. Dacă aflu ceva nou, te sun imediat.

— Mulţumesc, Tom. Îţi rămân îndatorat.

Greenwald închise şi rămase cu privirea la imaginea de pe monitor.

— Bieţii de ei, mormăi el. N-aş vrea să fiu în pielea lor!

36

Comitetul de întâmpinare de la Tebezza rămase acasă. Se părea că Pitt şi Giordino nu meritau să fie primiţi cu fast de demnitarii locali. Doi tuaregi îi priviră în tăcere din spatele armelor automate, iar un al treilea le prinse cătuşe cu lanţuri de oţel în jurul mâinilor şi gleznelor. Lanţurile şi cătuşele erau uzate, indicând că fuseseră folosite pentru mai multe persoane.

Fură împinşi fără menajamente în partea din spate a unui camion

Renault. Unul dintre tuaregi conducea, iar ceilalţi doi urcară în spate, îşi puseră armele pe genunchi şi îşi fixară ochii asupra prizonierilor prin tăieturile din turbanele lor *litham.*

Pitt nu le dădu atenţie gardienilor în timp ce motorul porni şi camionul pleca de pe câmpul de aterizare. Elicopterul care îi adusese de la Fortul Foureau se ridică repede în căldura de furnal şi porni înapoi. Pitt deja cântărea şansele de evadare. Ochii lui observau atent peisajul înconjurător. Nu existau nici garduri, nici gherete pentru paznici. Orice încercare de a străbate patru sute de kilometri de deşert cu lanţuri la glezne făcea orice obstacole de securitate total inutile. Evadarea părea imposibilă, dar înlătura imediat orice gânduri descurajatoare. Şansele de scăpare erau slabe, dar nu lipseau cu desăvârşire.

Se aflau într-o zonă de deşert pur, fără nici un fel de vegetaţie. Dune joase maronii se înălţau ca nişte negi cât vedeai cu ochii, despărţite de văi mici cu nisip de un alb strălucitor. Doar spre vest se ridică un platou înalt de piatră deasupra suprafeţei deşertului. Era un ţinut perfid, dar avea totuşi o frumuseţe greu de descris. Îi aminti lui Pitt de una dintre scenele din vechiul film *Cântec în deşert.*

Îşi rezemă capul de marginea camionului şi privi în faţă. Drumul, dacă putea fi numit astfel, consta doar din făgaşe de roţi ce duceau spre platou. Nu există nici o clădire pe pământul arid şi nici un fel de utilaje sau de vehicule. Nici urmă de săpături după minereu. Începu să se întrebe dacă operaţiunile miniere de la Tebezza nu erau cumva un mit.

Peste douăzeci de minute camionul încetini, apoi viră într-o viroagă îngustă tăiată în platou. Nisipul era atât de moale acolo, încât prizonierii şi gardienii trebuiră să coboare şi să împingă camionul spre pământ mai tare. După aproape un kilometru, şoferul intră într-o peşteră înaltă doar cât să poată trece camionul. Apoi pătrunse într-o galerie lungă săpată în piatră.

Camionul opri în faţa unui tunel luminat puternic. Gardienii săriră din maşină. Dând ascultare îndemnurilor tăcute făcute cu ţevile armelor, Pitt şi Giordino coborâră greoi din cauza lanţurilor. Gardienii le făcură semn să intre în tunel şi o luară într-acolo târşâindu-şi picioarele, mulţumiţi să scape de soare şi să intre în atmosfera subterană răcoroasă.

Galeria se îngustă devenind un coridor cu pereţii canelaţi şi podeaua acoperită cu gresie. Fură duşi prin faţa mai multor deschizături arcuite tăiate în piatră, prevăzute cu uşi vechi sculptate. Gardienii se opriră în faţa unor uşi mari duble de la capătul coridorului, le deschiseră şi îi împinseră înăuntru. Amândoi fură surprinşi să se trezească pe un covor albastru, într-o cameră de primire la fel de luxoasă ca a oricărui birou de pe Fifth Avenue, New

York. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru stins ca să se potrivească cu mocheta şi erau decoraţi cu fotografii cu răsărituri şi apusuri în deşert care îţi tăiau respiraţia. Încăperea era luminată de lămpi înalte din crom, cu abajururi de un cenuşiu cald.

În mijlocul încăperii se afla un birou din lemn de salcâm cu canapea şi fotolii din piele gri. În colţurile din spate, păzind parcă uşa spre un sanctuar, stăteau două statui de bronz reprezentând doi tuaregi, bărbat şi femeie, cu ţinute mândre. Aerul era răcoros, dar fără umezeală. Pitt era sigur că detectase o aromă de flori de portocal.

La birou stătea o femeie frumoasă, cu ochi luminoşi violet-cenuşiu şi păr lung negru ce îi ajungea mai jos de talie în spatele spătarului scaunului. Avea trăsături mediteraneene, dar Pitt nu reuşi să îşi dea seama de ce naţionalitate era. Ridică ochii şi îi studie pe amândoi o clipă cu nonşalanţă, de parcă se uită la doi agenţi de vânzări. Apoi se ridică dând la iveală un trup cu forme de amforă înfăşurat într-un veşmânt ca un sarii indian, deschise uşa dintre sculpturi şi întinse mâna invitându-i cu un gest să intre.

Păşiră într-o cameră mare cu tavanul boltit şi pereţii plini de rafturi cu cărţi săpate în piatră solidă. Întreaga cameră era ca o sculptură gigantică, şlefuită pe măsură ce era excavată. Un birou uriaş de forma unei potcoave se ridica din piatră de parcă era una cu podeaua, acoperit cu diagrame inginereşti şi alte hârtii. În faţa biroului se aflau două bănci lungi din piatră, separate de o măsuţă de cafea cu sculpturi complicate, în afară de cărţi şi de coşul pentru hârtii, singurul obiect ce nu era săpat în piatră era un model de lemn la scară al unei galerii de mină susţinut cu bârne de lemn şi aşezat într-un colţ al neobişnuitei încăperi.

Un bărbat extrem de înalt stătea în colţul opus, absorbit de o carte pe care o scosese de pe raft. Era îmbrăcat în roba stacojie a nomazilor, cu un *litham* alb înfăşurat pe cap. De sub robă îi ieşeau nişte cizme de cow-boy din piele de şarpe care nu se potriveau cu restul. Pitt şi Giordino stătură acolo câteva momente bune până ce bărbatul se întoarse şi le aruncă o privire scurtă. Apoi ochii i se întoarseră din nou la paginile cărţii, de parcă vizitatorii se întorseseră şi plecaseră.

— Aveţi un loc frumos aici, deschise Giordino discuţia tare, cu vocea răsunându-i pe pereţii de piatră. Cred că v-a costat o grămadă de bani.

— Nu v-ar strica nişte ferestre, remarcă Pitt privind rafturile de cărţi, apoi uitându-se în sus. Un luminator cu vitralii ar mai lumina un pic pe-aici.

O'Bannion, băgând cartea între alte două volume, îi privi mirat şi curios:

— Ar trebui să se sape o sută douăzeci de metri în roca dură ca să

se ajungă la suprafaţă. Nu merită cheltuiala. Am treburi mult mai folositoare pentru lucrătorii mei.

— Vreţi să spuneţi pentru sclavi, zise Pitt.

O'Bannion ridică uşor din umeri:

— Sclavi, lucrători, prizonieri înseamnă acelaşi lucru la Tebezza.

Puse cartea înapoi pe raft şi se apropie de ei. Pitt nu se mai aflase niciodată în prezenţa unui om mai înalt ca el cu două capete. Fu nevoit să îşi dea capul pe spate ca să-l privească în ochi pe capturatorul lor:

— Iar noi suntem ultimul supliment la armata dumneavoastră de trântori.

— După cum domnul Massarde v-a informat fără îndoială, săpatul în mină e o opţiune mai puţin dureroasă decât să fiţi torturaţi de criminalii generalului Kazim. Ar trebui să fiţi recunoscători.

— Bănuiesc că nu există nici o şansă de eliberare condiţionată, domnule…

— Numele meu e Selig O'Bannion. Eu conduc lucrările miniere. Şi nu, nu există eliberare condiţionată. O dată ce intraţi în puţurile minei, nu veţi mai ieşi niciodată.

— Nici măcar ca să fim înmormântaţi? întrebă Giordino cu o urmă de teamă.

— Avem un cavou subteran pentru cei care sucombă, răspunse O'Bannion.

— Eşti la fel de criminal ca şi Kazim, zise Pitt. Poate chiar mai rău.

— Am citit despre aventurile dumitale subacvatice, domnule Pitt, zise O'Bannion nebăgând în seamă insulta lui Pitt. Va fi plăcut să am pe cineva cu un intelect la acelaşi nivel cu al meu. Rapoartele dumitale despre mineritul la mare adâncime m-au interesat în mod deosebit. Va trebui să luăm cina împreună din când în când ca să îmi vorbeşti despre operaţiunile dumitale de inginerie subacvatică.

Pe faţa lui Pitt apăru o expresie de gheaţă:

— Privilegii atât de curând după încarcerare? Nu, mulţumesc, prefer să iau masa cu o cămilă.

Colţurile gurii lui O'Bannion se lăsară în jos:

— Cum doreşti, domnule Pitt. Poate că o să te răzgândeşti după câteva zile de lucru sub comanda Melikăi.

— A cui?

— Supraveghetoarea mea. O femeie extrem de crudă. Voi doi aveţi o bună condiţie fizică. Aşa că aş estima că la următoarea noastră întâlnire vă veţi fi transformat în două insecte supuse.

— O femeie? întrebă Giordino curios.

— Cum n-aţi mai întâlnit alta.

Pitt nu spuse nimic. Lumea ştia despre faimoasele mine de sare din Sahara. Deveniseră deja un sinonim pentru exploatare şi pentru

muncitorii prost plătiţi. Dar o mină de aur în care lucrau sclavi era o chestie nouă. Fără îndoială că generalul Kazim îşi avea mâinile băgate în profituri, dar operaţiunea mirosea mai mult ca o altă întreprindere a lui Yves Massarde. Un centru de detoxificare cvasisolară, o mină de aur şi Dumnezeu mai ştia ce. Jocul avea o miză mare şi se întindea în toate direcţiile ca tentaculele unei caracatiţe, un joc internaţional în care nu părea a fi vorba numai despre bani, ci despre o putere incredibilă.

O'Bannion se duse la birou şi apăsă un buton de pe o consolă mică. Uşa se deschise şi apărură doi gardieni care se opriră în spatele lui Pitt şi al lui Giordino. Giordino îi aruncă o privire lui Pitt căutând un semn, o mişcare a capului sau a ochilor care să dea tonul unui atac coordonat asupra gardienilor. Giordino ar fi atacat şi un rinocer fără să ezite, la îndemnul lui Pitt. Dar Pitt rămase ţeapăn, de parcă cătuşele de la glezne şi mâini îi slăbiseră instinctul de supravieţuire. Mai presus de toate, trebuia să se concentreze asupra găsirii unei modalităţi ca să îl pună la curent pe Sandecker cu secretul Fortului Foureau, chiar cu preţul vieţii.

— Aş vrea să ştiu pentru cine lucrez, zise Pitt.

— Cum, nu ştiţi? întrebă O'Bannion sec.

— Pentru Massarde şi pentru amicul lui, Kazim?

— Doi din trei. Nu e rău.

— Cine e al treilea?

— Eu, bineînţeles, zise O'Bannion răbdător. Un aranjament extrem de satisfăcător. Massarde Entreprises ne asigura echipamentul şi se ocupă de vânzarea aurului. Kazim ne asigură forţa de muncă, iar eu conduc operaţiunile de minerit şi de extragere a minereului, un lucru corect dat fiind că eu am descoperit filonul de aur.

— Ce procentaj primeşte poporul malian?

— Nici unul, desigur, răspunse O'Bannion impasibil. Ce să facă o naţiune de cerşetori cu astfel de bogăţii? Să le risipească sau să le fie luate de oameni de afaceri străini abili, care ştiu exact cum să profite de popoarele sărace? Nu, domnule Pitt, săracii e bine să rămână săraci.

— Le-ai expus şi lor filosofia dumitale?

O'Bannion părea plictisit:

— În ce lume neinteresantă am trăi dacă am fi cu toţii bogaţi.

— Câţi oameni mor aici într-un an? întrebă Pitt direct.

— Numărul variază. Uneori două sute, alteori trei, depinde de epidemiile care apar şi de accidentele din mină. Nu prea îi număr.

— Mă mir că nu face nimeni grevă, zise Giordino.

— Cine nu munceşte, nu mănâncă, dădu O'Bannion din umeri. Iar Melika reuşeşte să îi pună la treabă, biciuindu-i la sânge pe instigatori.

— Eu habar n-am să lucrez cu lopata şi cu târnăcopul, îl anunţă

Giordino.

— O să devii repede expert. Dacă nu sapi dacă faci scandal, vei fi mutat la secţia de extracţii, zise O'Bannion şi se opri să se uite la ceas. Mai aveţi încă timp să lucraţi o tură de cincisprezece ore.

— Nu am mâncat nimic de ieri, se plânse Pitt.

— Şi nici azi nu veţi mânca, spuse O'Bannion, dădu din cap spre gardieni şi se întoarse spre rafturile de cărţi. Luaţi-i!

Gardienii îi împinseră afară. În afară de recepţioneră şi de doi bărbaţi în salopete cafenii, cu căşti prevăzute cu lămpi de mineri, vorbind în franceză şi examinând cu lupa o bucată de minereu, nu mai văzură pe nimeni până ajunseră la un lift cu podeaua mochetată şi pereţi din crom. Se deschiseră uşile şi liftierul, un tuareg, le făcu semn să intre. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare, uruitul motorului lovindu-se de pereţii puţului.

Liftul cobora repede, iar drumul părea să nu se mai sfârşească. Treceau pe lângă caverne negre, deschizăturile lor circulare marcând intrările în galerii. Pitt calculă că merseseră mai mult de un kilometru, când liftul începu să încetinească şi în cele din urmă se opri. Liftierul deschise uşile spre un puţ îngust orizontal. Cei doi gardieni îi escortară la o poartă grea din fier. Unul dintre ei scoase un inel de chei de sub robă, alese o cheie şi descuie. Dincolo era un puţ mult mai lat, cu şine înguste pe podea. Gardienii închiseră uşa şi îi lăsară acolo.

Din obişnuinţă, Giordino verifica uşa. Avea cam cinci centimetri grosime şi nici o clanţă pe partea interioară, doar gaura cheii.

— Nu vom putea folosi ieşirea aceasta decât dacă furăm o cheie.

— Nu e pentru servitori, zise Pitt. Doar pentru O'Bannion şi ai lui.

— Atunci va trebui să găsim o altă cale. E clar că scot minereul printr-un alt puţ vertical.

Pitt privi uşa meditativ:

— Nu pot accepta asta. Ori cu liftul personalului executiv ori deloc.

Giordino nu apucă să îi răspundă că se auzi zumzetul unui motor electric şi păcănitul unor roţi metalice pe şine, venind dinspre celălalt capăt al puţului. Apăru o locomotivă mică propulsată de un generator, trăgând un şir lung de vagonete de minereu goale, care încetini şi apoi opri. O femeie neagră coborî de pe locul mecanicului şi se aşeză în faţa celor doi bărbaţi.

Pitt nu mai văzuse niciodată o femeie al cărei corp să fie pe atât de lat pe cât era de înalt. Era, decise el, cea mai urâtă femeie pe care o văzuse în viaţa lui. S-ar fi potrivit ca gargui, gândi el, pe streaşina unei catedrale medievale. Ţinea un bici lung de piele ce părea o prelungire a mâinii. Fără nici un cuvânt, veni în faţa lui Pitt.

— Sunt Melika, supraveghetoarea minei. Ordinele mele trebuie ascultate şi niciodată comentate. Aţi înţeles?

Pitt zâmbi:

— E o experienţă nouă să primim ordine de la cineva care seamănă cu o broască râioasă obeză.

Văzu biciul şuierând prin aer, dar prea târziu ca să se ferească. Îl lovi în partea de sus a feţei şi văzu stele verzi. Se împletici şi se rezemă de o bârnă de susţinere. Lovitura fusese atât de puternică, încât fu aproape de a-şi pierde cunoştinţa.

— Toată lumea dă în mine azi!... se plânse Pitt cu glasul răguşit de durere.

— O scurtă lecţie de disciplină, se răsti femeia.

Apoi, cu o mişcare ca fulgerul, incredibilă pentru cineva cu greutatea ei, întoarse cravaşa spre capul lui Giordino. Dar nu fu destul de rapidă. Spre deosebire de Pitt, Giordino fusese avertizat. Îi prinse mâna într-o strânsoare de fier, oprind-o în aer. Încet, ca într-o probă a voinţelor, cele două braţe tremurară şi muşchii li se încordară.

Melika avea o forţă de taur. Nu îşi imaginase niciodată că vreun bărbat ar putea să o strângă atât de tare. Ochii i se măriră de surpriză, apoi de neîncredere şi în final de furie. Cu cealaltă mână, Giordino îi smulse biciul cum ai lua un băţ din gura unui câine care mârâie şi îl aruncă într-un vagonet.

— Jigodie împuţită, şuieră ea. O să suferi pentru asta.

Giordino îşi ţuguie buzele şi îi trimise un sărut.

— Relaţiile de dragoste şi ură sunt cele mai bune.

Aroganţa îl costă. Nu îi văzu ochii mişcându-i-se rapid şi piciorul ridicându-se de pe pământ. Genunchiul ei îl izbi cu putere în vintre. Degetele lui Giordino se desfăcură de pe încheietura ei, căzu în genunchi şi apoi într-o parte, zvârcolindu-se de durere.

Melika scoase un zâmbet satanic:

— Dobitocilor, v-aţi condamnat singuri la un iad pe care nici nu vi-l puteţi imagina.

Nu mai pierdu timpul cu discuţiile. Îşi recuperă biciul şi arătă cu el spre un vagonet gol, spunând un singur cuvânt:

— Urcaţi.

Cinci minute mai târziu, trenul cu vagonete opri, apoi dădu înapoi într-un puţ. Becurile prinse pe bârne aruncau umbre în întuneric. Părea un abataj nou. Peste zgomotul trenului se auzeau voci de bărbaţi şi în următoarea clipă trecură de o cotitură şi le văzură luminile căştilor. Erau mânaţi de la spate de paznici tuaregi cu bice şi arme şi cântau monoton cu voci obosite şi răguşite. Erau cu toţii africani, unii din triburile din sud, alţii oameni ai deşertului. Până şi zombi din filmele de groază vechi arătau mai bine decât acele biete trenţe umane. Se mişcau încet, târşâindu-şi picioarele. Majoritatea erau îmbrăcaţi în cămăşi zdrenţuite. Trupurile le erau acoperite de sudoare şi de praf. Privirile sticloase şi coastele care le ieşeau prin piele stăteau mărturie că erau înfometaţi. Toţi aveau urme cicatrizate

de bici, câtorva le lipseau degete, iar alţi câţiva aveau bandaje murdare în jurul cioturilor de unde le lipseau mâinile. Cântecul lor slab se stinse, ca şi luminile de pe căşti, când dispărură după următoarea cotitură.

Şinele se terminau în faţa unei grămezi de pietre ce fuseseră dinamitate de echipele care lucrau cu explozibili, pe lângă care trecuseră în puţ. Melika desfăcu locomotiva.

— Afară! le ordonă.

Pitt îl ajută pe Giordino să sară peste marginea rotundă a vagonetelor şi îl susţinu în timp ce rămaseră în picioare, privind-o feroce pe supraveghetoarea de sclavi cât un butoi.

Buzele ei imense se întinseră într-un rânjet crud:

— O să arătaţi şi voi în curând ca scursurile alea.

— Ar trebui să le dai vitamine şi mănuşi din oţel, zise Giordino îndreptându-se brusc de spate, cu faţa palidă de durere.

Melika ridică biciul şi îl lovi peste piept. Giordino nici nu clipi. Indivizii ăştia nu sunt încă domesticiţi, gândi ea. Dar nu avea să îi ia mai mult de câteva zile ca să îi aducă în stadiul de animale.

— Echipa care dinamitează mai are şi accidente, zise ea practică. Membrele pierdute sunt un specific al meseriei.

— Aminteşte-mi să nu mă ofer voluntar, mormăi Pitt.

— Încărcaţi bolovanii în vagonete. Când terminaţi, veţi putea mânca şi dormi. Un gardian îşi va face rondul prin surprindere. Dacă vă găseşte dormind, veţi face schimburi suplimentare.

Pitt şovăi. Pe vârful limbii îi stătea o întrebare. Dar nu o rosti. Era timpul să o lase mai moale. El şi Giordino se uitară la tonele de minereu îngrămădite în capătul puţului, apoi unul la altul. Părea o treabă imposibil de realizat în mai puţin de patruzeci şi opt de ore de doi oameni legaţi cu lanţuri.

Melika urcă în locomotiva electrică şi arătă cu capul camera de luat vederi montată pe o bârnă transversală.

— Nu vă pierdeţi timpul căutând mijloace de evadare. Sunteţi supravegheaţi continuu. Doar doi oameni au reuşit să evadeze din mină. Oasele lor au fost găsite de nomazi.

Scoase un chicotit de vrăjitoare şi dispăru. Priviră până când nu o mai văzură şi toate sunetele încetară. Apoi Giordino ridică mâinile şi le lăsă să cadă pe lângă el.

— Cred că am păţit-o, murmură el numărând abătut treizeci şi cinci de vagonete goale.

Pitt îşi ridică lanţul prins între cătuşele de la mâini şi de la glezne şi şontâcăi spre o grămadă mare de bârne ce aşteptau să sprijine tunelul pe măsură ce era excavat. Măsură cu pasul o bârnă, apoi făcu acelaşi lucru cu un vagonet. Pe urmă dădu din cap.

— O să terminăm treaba în şase ore.

Giordino îi aruncă o privire acră:

— Dacă chiar crezi asta, poate că ar trebui să te înscrii la un curs de fizică elementară.

— E un mic truc pe care l-am învăţat la cules de zmeură într-o vară, la liceu, zise Pitt scurt.

— Sper să putem păcăli camera de supraveghere, gemu Giordino.

Pitt rânjii insidios:

— Priveşte şi ia aminte!

37

Paznicii veneau şi plecau într-adevăr pe neanunţate, cum promisese Melika. Nu stăteau mai mult de un minut, convingându-se că cei doi prizonieri încărcau cu spor vagonetele, de parcă încercau să stabilească vreun record. În şase ore şi jumătate, toate cele treizeci şi cinci de vagonete erau pline vârf cu minereu.

Giordino se aşeză pe pământ, cu spatele de bârne.

— Te speteşti muncind şi cu ce te alegi? zise el.

— Cu nimic în afară de oboseală şi oase rupte, răspunse Pitt.

— Aşadar aşa culegeai tu zmeura.

Pitt se aşeză lângă Giordino şi zâmbi:

— Într-o vară, am făcut o excursie prin ţară cu un amic de şcoală şi ne-am oprit la o fermă din Oregon care angaja culegători de zmeură. Credeam că o să câştigăm uşor nişte bani de benzină aşa şi ne-am prezentat. Plăteau cincizeci de cenţi pe ladă în care, din câte îmi amintesc, încăpeau opt cutii mai mici. Ceea ce nu ştiam era că zmeura e mult mai mică şi mai moale decât căpşunile. Culegeam cu toată viteza şi tot ne lua o veşnicie să umplem o ladă.

— Aşa că le-aţi umplut cu pământ şi aţi pus zmeura deasupra.

Pitt izbucni în râs:

— Chiar şi aşa, nu scoteam decât vreo treizeci şi şase de cenţi pe oră.

— Ce crezi că se va întâmpla când bătrâna căţea va descoperi că am umplut vagonetele cu scânduri şi am pus doar câţiva bolovani deasupra ca să pară pline?

— Nu o să fie prea încântată.

— A fost o idee bună să arunci câteva mâini de praf în camera TV ca să estompeze imaginea. Paznicii nu s-au prins.

— Cel puţin mica noastră şmecherie o să ne ajute să mai rezistăm puţin fără să ne epuizăm rezervele.

— Mi-e aşa de sete, că aş putea să beau praf.

— Dacă nu bem nişte apă cât mai curând, n-o să mai fim în stare de nimic.

Giordino îşi privi lanţurile cătuşelor, apoi se uită la şinele pe care circulau vagonetele.

— Mă întreb dacă ne putem tăia lanţurile punându-le pe şină şi lăsând un vagonet să treacă peste ele.

— M-am gândit la asta cum cinci ore, zise Pitt. Lanţurile sunt prea groase. Ar fi nevoie de o locomotivă diesel Union Pacific ca să le zdrobească.

— Urăsc indivizii care îţi strică cheful, mormăi Giordino.

Pitt ridică alene o bucată de minereu şi o studie la lumina becurilor de sus:

— Nu sunt geolog, dar aş zice că ăsta e cuarţ aurifer. După granulaţiile şi solzii din piatră, vine dintr-un filon destul de bogat.

— Probabil că Massarde îşi foloseşte partea ca să îşi mărească imperiul sordid.

Pitt clătină din cap:

— Nu, pentru că nu i-ar conveni să aibă probleme cu fiscul. Pun pariu că nici nu transformă aurul în bani, ci ascunde lingourile pe undeva. Fiind francez, bănuiala mea e că le duce undeva prin insule.

— În Tahiti?

— În Bora Bora sau Mooreau. Doar Massarde şi lacheul lui, Verenne, ştiu exact unde.

— Dacă scăpăm de aici, poate am putea să plecăm în căutare de comori în Mările Sudului…

Brusc, Pitt se ridică şi duse un deget la gură:

— Vine un paznic, anunţă el.

Giordino ciuli urechea şi privi în josul puţului. Dar paznicul nu se zărea încă.

— A fost o treabă deşteaptă din partea ta să împrăştii pietriş după cotitură. Aşa auzim scârţâitul paşilor paznicilor înainte să apară.

— Hai să ne facem că muncim.

Săriră în picioare şi se apucară grăbiţi să pună minereu în vagonetele deja pline. De după cotitură apăru un gardian tuareg şi îi privi un minut. Când se întoarse să plece, Pitt îl strigă:

— Hei, prietene, noi am terminat. Vezi? Sunt toate pline. E timpul să tragem obloanele.

— Şi să ne daţi mâncare şi apă, se băgă şi Giordino.

Ochii paznicului îl măsurară pe Pitt, apoi se uitară la lungul şir de vagonete. Bănuitor, se plimbă de la un capăt la altul al trenului şi apoi încă odată. Privi grămada mare de minereu rămasă şi se scarpină în cap prin *litham*. Apoi dădu din umeri şi le făcu semn cu arma automată să o ia spre ieşirea din puţ.

— Nu prea se omoară cu conversaţia pe aici, mormăi Giordino.

— Asta îi face greu de mituit.

Ajunseră în tunelul principal şi urmară şinele înguste în susul unei

pante lungi săpate în măruntaiele platoului. Apăru un tren de minereu cu un gardian care conducea locomotiva şi trebuiră să se aşeze cu spatele la zid ca să îl lase să treacă. Mai merseră puţin şi ajunseră într-o cavernă scobită, unde şinele venind din celelalte puţuri se întâlneau în faţa unui lift mare în care încăpeau patru vagonete de minereu dintr-odată.

— Unde duc minereul? întrebă Giordino.

— Probabil că la un nivel superior, unde îl macină până îl fac pulbere, iar după aceea extrag aurul şi îl rafinează.

Gardianul îi conduse la o poartă masivă de fier montată pe balamale la fel de masive şi cântărind în jur de o jumătate de tonă. Nu era proiectată să ţină găini înăuntru. De partea cealaltă aşteptau alţi doi tuaregi. Dădură din cap şi făcură uz de toată forţa pe care o aveau ca să deschidă poarta, apoi le făcură semn în tăcere lui Pitt şi Giordino să treacă în partea cealaltă. Unul dintre ei le întinse căni de tablă murdare pline pe jumătate cu apă maronie.

Pitt se uită în cană, apoi la gardian.

— Cât spirit creativ, apă garnisită cu vomă de liliac.

Gardianul nu înţelese cuvintele, dar văzu privirea sălbatică din ochii lui Pitt. Îi smulse cana, aruncă apa pe jos şi îi dădu un şut lui Pitt, împingându-l în încăpere.

— Să te înveţi minte să nu mai cauţi calul de dar la dinţi, zise Giordino zâmbind larg şi golindu-şi şi el cana pe jos.

Noua lor locuinţă avea zece metri în lăţime şi treizeci în lungime şi era luminată de patru becuri micuţe. Pe toată lungimea ambilor pereţi erau aşezate patru nivele de priciuri. Carcera subterană nu dispunea de nici un fel de ventilaţie, iar duhoarea oamenilor înghesuiţi acolo era oribilă. Singurele instalaţii sanitare erau câteva găuri săpate în piatră de-a lungul zidului din spate. În centru se aflau două mese lungi cu bănci rudimentare din lemn. Pitt estimă că erau mai mult de trei sute de fiinţe umane îngrămădite în locul acela greţos.

Trupurile mototolite de pe priciurile din apropiere păreau cufundate în comă. Feţele lor erau lipsite de orice expresie. În jurul mesei stăteau îndesaţi vreo douăzeci de oameni mâncând cu mâinile dintr-un vas comun, ca nişte viermi flămânzi. Nici unul nu părea speriat sau îngrijorat – depăşiseră de mult faza în care mai simţeau ceva; erau doar traşi la faţă şi aveau ochii duşi în fundul capului din cauza lipsei mâncării şi a epuizării. Se mişcau mecanic ca nişte cadavre vii, privind cu ochii morţi ce reflectau înfrângerea şi supunerea totală. Nimeni nu le aruncă nici măcar o privire lui Pitt şi lui Giordino care îşi făceau drum prin acel ocean de mizerie umană.

— Nu e chiar o atmosferă de carnaval, murmură Giordino.

— Principiile umanitare nu înseamnă nimic aici, zise Pitt dezgustat. E mult mai rău decât mi-am imaginat.

— Mult mai rău, încuviinţă Giordino ducându-şi mâna la nas într-un efort zadarnic de a se lupta cu mirosul. Gaura neagră din Calcutta nu e nimic pe lângă groapa asta mizerabilă.

— Ai chef să mănânci ceva?

Giordino se strâmbă când se uită la lăturile rămase pe marginile vasului:

— Tocmai mi-a pierit apetitul.

Aerul de nerespirat şi lipsa ventilaţiei din carceră ridică umiditatea şi căldura emanată de trupurile înghesuite până la un nivel aproape de nesuportat. Dar Pitt simţi brusc că îngheaţă, ca şi cum ar fi păşit pe un aisberg. O clipă, toată sfidarea şi furia îl părăsiră, iar oroarea şi suferinţa din jur părură să se dizolve şi să dispară când recunoscu o siluetă aplecată deasupra unui prici din josul peretelui din dreapta. Se repezi acolo şi îngenunche lângă o femeie care îngrijea un copil bolnav.

— Eva, şopti el cu blândeţe.

Ea era stoarsă din cauza muncii forţate şi a lipsei mâncării, iar faţa îi era palidă şi plină de crestături de bici şi de vânătăi. Însă se întoarse şi îl privi cu ochi ce străluceau de curaj:

— Ce vrei?

— Eva, sunt Dirk.

Ea nu înţelese:

— Lasă-mă în pace, murmură. Fetiţa asta e foarte bolnavă.

El îi strânse mâna între ale lui şi se aplecă mai aproape.

— Uită-te la mine! Sunt Dirk Pitt.

Ochii ei se măriră şi îl recunoscu:

— Dirk, eşti chiar tu?

El o sărută şi îi atinse uşor vânătăile de pe faţă:

— Dacă nu sunt, cineva ne joacă o farsă îngrozitoare.

Giordino apăru lângă umărul lui:

— E o prietenă de-a ta?

Pitt dădu din cap aprobator:

— Doctoriţa Eva Rojas, pe care am cunoscut-o în Cairo.

— Cum a ajuns aici? întrebă el uimit.

— Cum ai ajuns aici? o întrebă Pitt.

— Generalul Kazim ne-a deturnat avionul şi ne-a trimis aici să muncim în mină.

— Dar de ce? Ce fel de ameninţare reprezentaţi pentru el?

— Echipa noastră ONU, condusă de doctorul Frank Hopper, era pe punctul de a identifica un contaminant toxic care ucide locuitorii deşertului. Ne întorceam la Cairo cu mostre biologice pentru analiză.

Pitt ridică privirea spre Giordino:

— Massarde ne-a întrebat dacă lucrăm cu doctorul Hopper şi grupul lui.

Giordino dădu din cap:

— Îmi aduc aminte. Probabil că ştia că generalul Kazim i-a sechestrat aici.

Ea tampona fruntea fetiţei cu o batistă udă şi dintr-o dată îşi puse capul pe pieptul lui Pitt şi începu să plângă:

— De ce ai venit în Mali? Acum ai să mori, ca noi toţi.

— Aveam întâlnire, nu mai ştii?

Pitt îşi concentrase atenţia asupra Evei şi nu îi văzu pe cei trei bărbaţi venind încet între priciuri şi înconjurându-i. Conducătorul lor era un bărbat solid cu faţa roşie şi o barbă deasă. Ceilalţi doi erau traşi la faţă şi vlăguiţi. Cu toţii aveau urme de bici pe spinările şi pe piepturile goale. Expresiile ameninţătoare de pe feţele lor îl făcură pe Giordino să zâmbească. Starea lor fizică era atât de jalnică, încât i-ar fi putut doborî pe toţi trei fără măcar să i se accelereze respiraţia.

— Indivizii ăştia te supără? o întrebă protector bărbatul cu faţa roşie pe Eva.

— Nu, nu, deloc, murmură ea. El e Dirk Pitt, bărbatul care mi-a salvat viaţa în Egipt.

— Cel de la NUMA?

— Exact, răspunse Pitt şi se întoarse spre Giordino. El e prietenul meu, Al Giordino.

— Ia te uită! E o plăcere! Eu sunt Frank Hopper şi tipul asta care arată ca vai de lume din stânga mea e Warren Grimes.

— Eva mi-a vorbit mult despre voi în Cairo.

— Îmi pare al naibii de rău că ne întâlnim în astfel de împrejurări odioase.

Hopper se uită la tăieturile adânci de pe ambii obraji ai lui Pitt şi îşi atinse rana ce făcuse coajă de pe propria lui faţă.

— Se pare că amândoi am înfuriat-o pe Melika.

— Doar cea de pe obrazul stâng i-o datorez ei. Cea de pe dreptul vine din altă sursă.

Cel de-al treilea bărbat făcu un pas înainte:

— Sunt maiorul Ian Fairweather, se prezentă.

Pitt îi strânse mâna:

— Englez?

Fairweather încuviinţă din cap:

— Liverpool.

— De ce aţi fost adus aici?

— Am condus expediţii de turişti prin Sahara, până când ultimul grup a fost masacrat de nişte localnici care o luaseră razna din cauza unei boli. De-abia am scăpat cu viaţă şi după ce m-am luptat zile întregi prin deşert, am fost salvat şi dus la spitalul din Gao. Generalul Zateb Kazim m-a arestat ca să nu spun nimănui ceea ce am văzut şi m-a adus aici, la Tebezza.

— Am făcut autopsiile orăşenilor la care se referă maiorul Fairweather, explică Hopper. Toţi au murit din cauza unui compus chimic misterios.

— Un aminoacid sintetic şi cobalt, zise Pitt.

Hopper şi Grimes îl priviră uluiţi.

— Ce… ce aţi spus? întrebă Grimes.

— Agentul toxic ce cauzează boală şi moarte în tot Maliul este un compus organometalic format din combinaţia dintre un aminoacid sintetic modificat şi cobalt.

— De unde ştiţi lucrul ăsta? întrebă Hopper.

— În timp ce echipa dumneavoastră căuta prin deşert, a mea răscolea râul Niger.

— Şi aţi reuşit să îl identificaţi, zise Hopper cu o expresie de optimism pe care nu o avusese mai înainte.

Pitt îi povesti pe scurt despre explozia fluxului roşu, despre expediţia lor în susul râului şi despre presupusa plecare a lui Rudi Gunn cu toate datele strânse.

— Slavă Domnului că aţi reuşit să scoateţi rezultatele din ţară, murmură Hopper.

— Dar sursa, insista Grimes, unde e sursa?

— La Fortul Foureau, îi răspunse Giordino.

— Imposibil…, zise Grimes privindu-l înmărmurit. Fortul Foureau e la distanţă de sute de kilometri de locurile contaminate.

— E purtat de un curs de apă subteran, îl lămuri Pitt. Eu şi Al am apucat să aruncăm o privire pe acolo înainte să fim capturaţi. Există caverne sub pământ în care sunt îngropate deşeuri nucleare extrem de radioactive şi de zece ori mai multe alte deşeuri periculoase sunt tot îngropate, în loc să fie arse. De acolo pătrund în apa subterană.

— Organizaţiile de mediu din toată lumea trebuie să afle toate astea! exclamă Grimes. Pagubele pe care le poate face un loc plin de deşeuri, de mărimea Fortului Foureau, sunt inestimabile.

— Gata cu vorba, decise Hopper. Timpul e preţios. Trebuie să găsim un plan de evadare pentru oamenii aceştia.

— Şi voi?

— Noi nu suntem în stare să străbatem deşertul. Puterile ne-au fost slăbite şi trupurile vlăguite de munca în mină, de lipsa de somn, mâncare şi apă. Nu am avea nici o şansă. Aşa că am făcut altceva. Am strâns provizii şi ne-am rugat să apară cineva în bună condiţie fizică, ca voi.

Pitt se uită la Eva:

— Nu o pot lăsa aici.

— Atunci rămâi şi mori alături de noi toţi, îl repezi Grimes. Eşti singura noastră speranţă de a ieşi din iadul ăsta.

Eva îl strânse de mână:

— Trebuie să pleci şi cât mai repede, îl imploră ea. Înainte să fie prea târziu.

— Are dreptate, interveni Fairweather. După patruzeci şi opt de ore în puţuri, n-o să mai fiţi buni de nimic. Uită-te la noi. Suntem terminaţi. Nici unul dintre noi n-ar putea merge mai mult de cinci kilometri în deşert.

Pitt privi în pământ:

— Cât de departe credeţi că am putea ajunge eu şi Al fără apă? Cu douăzeci, poate treizeci de kilometri mai departe decât voi?

— Nu am strâns provizii decât pentru o singură persoană, zise Hopper. O să vă lăsăm pe voi să decideţi cine încearcă să fugă şi cine rămâne.

Pitt clătina din cap:

— Eu şi Al mergem împreună.

— Două persoane nu vor reuşii să ajungă prea departe.

— Despre ce distanţă e vorba? întrebă Giordino.

— Şoseaua transsahariană e la distanţă de patru sute de kilometri spre est de aici, dincolo de graniţa cu Algeria, răspunse Fairweather. După primii trei sute de kilometri va trebui să vă încredeţi în şansă ca să ajungeţi mai departe. Odată ajunşi la şosea, veţi putea opri un vehicul care va trece pe acolo.

Pitt îşi lăsă capul într-o parte de parcă nu auzise bine:

— Cred că mi-a scăpat ceva. Aţi omis să îmi explicaţi cum vom străbate primii trei sute de kilometri.

— Furaţi un camion de-al lui O’Bannion după ce ajungeţi la suprafaţă. Veţi reuşii să străbateţi distanţa asta cu el.

— Nu sunteţi cam optimist. Dacă nimerim unul cu rezervorul gol?

— Nimeni nu ţine rezervoarele goale în deşert, zise Fairweather sigur pe el.

— Aşadar ieşim de aici, apăsam pe butonul liftului, urcăm la suprafaţă, furăm un camion şi pornim veseli la drum, se încruntă Giordino. Exact aşa se va întâmpla.

Hopper zâmbi:

— Aveţi un plan mai bun?

— Să fim sinceri, izbucni Pitt în râs, n-avem nici măcar o schiţă de plan.

— Ar fi bine să ne grăbim puţin, îi avertiză Fairweather. Melika o să ne târască înapoi în mină într-o oră.

Pitt privi în jur:

— Dinamitaţi şi încărcaţi minereu cu toţii?

— Prizonierii politici, categorie în care intrăm şi noi, răspunse Grimes, sapă şi încarcă minereul dinamitat din stâncă. Deţinuţii condamnaţi pentru crimă lucrează la concasoarele de piatră şi la nivelurile de recuperare. Din ei se formează şi echipele pentru

dinamitare. Bieţii de ei nu rezistă prea mult. Dacă nu sunt făcuţi praf de explozii, mor din cauza mercurului şi a cianurii folosite la amalgamarea şi rafinarea aurului.

— Câţi străini sunteţi aici?

— Am mai rămas cinci din echipa iniţială de şase. O colegă de-a noastră a fost omorâtă în bătaie de Melika.

— O femeie?

Hopper încuviinţă din cap:

— Doctoriţa Marie Victor, o doamnă plină de viaţă şi unul dintre cei mai buni fiziologi din Europa, zise Hopper şi expresia jovială îi dispăru. A fost a treia ucisă de când am sosit. Melika a mai omorât două soţii de-ale inginerilor francezi de la Fortul Foureau.

Se opri şi o privi trist pe fetiţa muribundă de pe prici.

— Copii lor suferă cel mai tare şi nu putem face nimic.

Fairweather arătă spre un grup de oameni îngrămădiţi în jurul a trei priciuri. Erau patru femei şi opt bărbaţi. Una dintre femei ţinea lipit de ea un băieţel cam de trei ani.

— Dumnezeule! şopti Pitt. Bineînţeles! Massarde nu îi putea lăsa pe inginerii care i-au construit centrul să se întoarcă în Franţa şi să spună adevărul.

— Câte femei şi câţi copii sunt aici, în total? întrebă Giordino cu faţa întunecată de mânie.

— La ora asta sunt nouă femei cu patru copii mici, răspunse Fairweather.

— Nu înţelegeţi? întrebă Eva încet. Cu cât plecaţi mai repede şi aduceţi ajutoare, cu atât mai mulţi oameni veţi salva.

Pitt nu mai avea nevoie să fie convins. Se întoarse spre Hopper şi Fairweather:

— Bine, să auzim ce plan aveţi.

38

Era un plan plin de lipsuri, al unor oameni disperaţi şi lipsiţi aproape de orice resurse, incredibil de simplificat, dar destul de nebunesc ca să meargă.

O oră mai târziu, Melika şi gardienii ei intrară în carcera subterană şi îi forţară pe salahori să intre în camera principală, unde fură grupaţi în echipe pentru a fi duşi în punctele de lucru desemnate din mină. Lui Pitt i se păru că îi făcea o plăcere imensă să împrăştie lovituri de bici în stânga şi în dreapta în carnea descoperită, blestemându-i şi croindu-i fără discernământ şi pe bărbaţi şi pe femei, care arătau deja cu toţii ca şi cum locul lor ar fi fost în coşciug.

— Vrăjitoarea nu oboseşte să adauge răni pe pielea celor

neajutoraţi, pufni Hopper cu furie.
— *Melika* înseamnă regina. Şi-a dat singură numele asta, le spuse Grimes lui Pitt şi lui Giordino. Noi îi spunem Vrăjitoarea cea rea a Vestului, pentru că a fost gardian-şef într-o închisoare de femei din Statele Unite.
— Dacă vă închipuiţi că e rea acum, şuşoti Pitt, aşteptaţi până o să descopere vagonetele în care eu şi Al nu am pus decât pe deasupra minereu.
Giordino şi Hopper se aşezară în spatele lui Pitt care înconjură talia Evei cu braţul şi o conduse afara. Melika îl observă şi o luă spre el, se opri şi îi aruncă Evei o privire ameninţătoare. Rânjii ştiind că avea să îl înfurie mai tare pe Pitt nelovindu-l cu biciul pe el, ci pe Eva.
Îşi luă avânt, dar Giordino se băgă între ei şi biciul îl lovi în plin peste bicepşi cu o plesnitura groaznica.
În afară de o tăietură din care începu să curgă sânge, Giordino nu dădu nici un semn că simţise lovitura care ar fi făcut pe oricine să se zvârcolească de durere. Nici un muşchi nu i se mişcă pe faţă când se întoarse spre ea, o privi cu răceală şi îi spuse:
— Numai de atât eşti în stare?
Oamenii încremeniră. Rămaseră pe loc ţinându-şi respiraţia şi aşteptând furtuna ce urmă să se declanşeze în mod sigur. Trecură cinci secunde în care timpul păru să îngheţe. Melika înlemni în faţa curajului cu care fusese înfruntată, apoi se făcu vişinie la faţă. Nu suporta să fie pusă într-o postură ridicolă şi mârâi ca un urs rănit repezindu-se la Giordino cu biciul.
— Abţine-te! se auzi o voce din poartă.
Melika se învârti pe loc. Selig O'Bannion stătea în faţa carcerei, ca un uriaş printre pigmei. Melika rămase cu biciul în aer câteva secunde, apoi îl coborî uitându-se umilită la O'Bannion, cu ochii arzând ca nişte cărbuni. Arăta ca bătăuşul cartierului certat în faţa victimelor sale de poliţistul de serviciu.
— Nu le face nici un rău lui Pitt şi Giordino, îi ordonă O'Bannion. Vreau ca ei să supravieţuiască cel mai mult, ca să îi care pe ceilalţi în cavou.
— Păi, e frumos din partea dumneavoastră? zise Pitt.
O'Bannion râse încet şi dădu din cap spre Melika:
— Nu o să îmi facă nici o bucurie să asist la decăderea fizică a lui Pitt. Dar să îi înfrângem spiritul şi să facem din el un căţeluş speriat va fi o experienţă fericită pentru amândoi. Ai grijă să nu le dai prea mult de lucru în următoarele zece schimburi.
Melika dădu din cap fără nici un chef, iar O'Bannion se urcă într-o locomotivă şi se îndepărtă într-unul din abataje pentru un tur de control.
— Afară, împuţiţilor, mârâi Melika fluturând biciul pătat de sânge

deasupra capului grotesc şi a trupului cât un butoi.

Eva se împiedică, de-abia ţinându-se pe picioare, iar Pitt o sprijini până în locul de adunare al lucrătorilor.

— Al şi cu mine o să plecăm de aici, îi promise el. Dar trebuie să rezişti până ne întoarcem cu ajutoare ca să vă scoatem de aici, pe tine şi pe ceilalţi.

— Acum am un motiv să trăiesc, zise ea încet. O să te aştept.

El îi sărută uşor buzele şi vânătăile de pe faţă. Apoi se întoarse spre Hopper, Grimes şi Fairweather, care stăteau în jurul lor formând un cerc protector.

— Să aveţi grijă de ea!

— O să avem, îl asigură Hopper, dând din cap.

— Aş fi vrut să nu deviaţi de la planul iniţial, zise Fairweather. E mai sigur să vă ascundeţi într-unul din vagonetele cu minereu care merge sus, la concasor, decât să urmaţi ideea voastră.

Pitt clatină din cap:

— Tot am mai avea de trecut de nivelul unde se zdrobeşte minereul, iar apoi de cele de rafinare şi recuperare până să ajungem la suprafaţă. Mi se pare prea dificil. Mă încântă mai mult ruta directă cu liftul personalului executiv şi prin zona de birouri a inginerilor.

— Dacă are de ales între a se strecura pe uşa din spate şi a ieşi ţanţoş pe cea din faţă, se tângui Giordino, va alege tot timpul ieşirea grandioasă.

— Aveţi idee care e numărul gardienilor înarmaţi? îl întrebă Pitt pe Fairweather, pentru că liderul de safari se află în mină de mai multă vreme decât Hopper şi oamenii lui.

— Cam câţi sunt? zise Fairweather rămânând pe gânduri o clipă. Între douăzeci şi douăzeci şi cinci. Inginerii sunt şi ei înarmaţi. Am numărat cam şase, în afară de O'Bannion.

Grimes îi dădu două bidoane mici lui Giordino, care le ascunse sub tricoul jerpelit.

— Asta e apa pe care am strâns-o. Toţi au dat ceva din raţiile lor. N-am reuşit să strângem decât ceva mai puţin de doi litri. Îmi pare rău că nu e mai multă.

Giordino îşi puse mâinile pe umerii lui Grimes, impresionat de sacrificiul făcut:

— Îmi dau seama ce a însemnat. Mulţumesc.

— Dinamita, îl întrebă Pitt pe Fairweather.

— E la mine, răspunse Hopper strecurându-i lui Pitt un mănunchi mic de dinamită cu detonator. Cineva din echipa de dinamitare l-a ascuns într-un pantof.

— Încă două lucruri, zise Fairweather. O pilă să vă tăiaţi lanţurile, furată din cutia de unelte a unei locomotive de Grimes. Şi o schiţă a abatajelor, care indică şi camerele de supraveghere. Pe spate am

desenat o hartă rudimentară a regiunii pe care trebuie să o străbateţi până la şoseaua transsahariană.

— Nimeni dintre noi nu cunoaşte deşertul ca Ian, afirmă Hopper.

— Vă sunt recunoscător, zise Pitt şi ochii i se umeziră. Vom face tot ce ne va sta în puteri ca să ne întoarcem cu ajutoare.

Hopper îl lua de umeri cu braţul său ca de urs:

— Rugăciunile şi inimile noastre vor fi cu voi.

Fairweather dădu din cap:

— Ţineţi minte să mergeţi pe la marginea dunelor. Nu încercaţi să treceţi peste ele, pentru că vă veţi împotmoli şi veţi muri.

— Mult noroc, zise Grimes simplu.

Veni un gardian care îi împinse pe Pitt şi pe Giordino de lângă ceilalţi cu patul puştii. Pitt nu îl băgă în seamă, se apleca şi o sărută uşor pe Eva.

— Nu uita, spuse el. Tu şi cu mine şi golful Monterey.

— O să port rochia mea cea mai transparentă, zâmbi ea cu mult curaj, înainte să mai apuce să spună ceva, gardianul îl împinse de acolo.

Când ajunse la tunelul de ieşire, se întoarse să le mai facă odată semn cu mâna, dar ea şi ceilalţi nu se mai vedeau în masa de lucrători şi gardieni.

Gardianul îi duse în abatajul în care încărcaseră minereu cu o zi în urmă şi apoi plecă. Un alt tren cu vagonetele goale era tras pe linie lângă o grămadă proaspătă de rocă excavată.

— O să mă prefac că vreau să câştig titlul de angajatul lunii, iar tu du-te să îţi tai lanţurile în afara bătăii camerelor, spuse Pitt.

Începu să arunce piatră în vagonete, iar Giordino îşi ataca lanţurile cu pila de care făcuse rost Grimes.

Din fericire, fierul era vechi şi de proastă calitate. Pila muşca adânc din zale şi în curând Giordino trase lanţul tăiat prin ochiurile de la cătuşe, putându-şi mişca liber mâinile şi picioarele.

— E rândul tău, zise el.

Pitt îşi prinse lanţul peste marginea unui vagonet pentru sprijin şi reuşii să taie veriga în mai puţin de zece minute.

— Va trebui să ne ocupăm de cătuşe mai târziu, dar cel puţin acum putem să dansăm şi să lovim cu pumnul.

Giordino începu să îşi învârtă lanţul în aer ca pe o elice.

— Cine îl anihilează pe gardian, tu sau eu?

— Tu, răspunse Pitt candid, băgându-şi la loc lanţul tăiat prin ochiurile de la cătuşe. Eu o să-l atrag în cursă.

Jumătate de oră mai târziu, când scârţâitul pietrişului anunţă apropierea gardianului, Pitt trase din priză cablul camerei TV. De data aceasta, de după cotitură apărură doi gardieni. Erau doi tuaregi care o

luară în direcţii opuse de-a lungul şinelor, cu armele coborâte, ca întotdeauna, în poziţie de tragere. Fără să clipească şi cu ochii de-abia văzându-li-se prin despicăturile din *litham*-uri, păreau îngheţaţi şi implacabili.

— Vin doi, şopti Giordino. Şi nu par să fie într-o vizită de prietenie.

Gardianul din dreapta se apropie şi îl lovi pe Pitt în coaste cu ţeava armei. Pitt tresări şi ridică o sprânceană. Apoi se dădu înapoi şi zâmbi dezarmant.

— Drăguţ din partea voastră să treceţi pe la noi.

Era esenţial să se mişte cu iuţeala fulgerului şi să nu le dea timp gardienilor să suspecteze că vor fi atacaţi. Pitt nici nu termină de vorbit şi îi smulse arma cu mâna stângă, iar cu dreapta arunca un bolovan cu o ţintă precisă. Fu o lovitură de maestru, iar piatra îl izbi pe gardian în frunte. Acesta se îndoi pe spate ca un arc strâns prea puternic şi se prăbuşi lat peste şine.

Timp de două secunde, deşi li se păru mai mult, celălalt gardian se holbă fără să îi vină să îşi creadă ochilor la colegul căzut. Nu se mai întâmplase ca un lucrător să atace un paznic la Tebezza, iar faptul că se petrecea acum îl ului. Apoi îşi dădu seama că era în pericol de moarte şi se dezmetici. Ridică arma să tragă.

Pitt se feri din bătaia puştii, aruncându-se într-o parte şi întinzând disperat mâna după arma celui prăbuşit. Văzu ca prin vis un lanţ rotindu-se pe deasupra capului tuaregului ca o coardă de copil, apoi Giordino trase şi răsuci capetele ca pe un ştreang. Forţa acestuia îl ridică pe gardian de la pământ, făcându-l să îşi bălăngăne picioarele în aer cu disperare. Dădu drumul armei, care căzu cu zgomot pe şine şi duse mâinile la lanţul care îi intrase adânc în carne.

Când paznicul încetă să se mai zbată, Giordino slăbi strânsoarea în ultimul moment şi îl lăsă să cadă la pământ lângă partenerul său leşinat. Apoi ridică arma şi o îndrepta spre intrarea în puţ.

— Câtă bunătate din partea noastră să nu îi omorâm, mormăi el.

— E doar o situaţie temporară, zise Pitt. Când Melika va afla că ne-au lăsat să scăpăm, se vor trezi muncind cot la cot cu cei pe care i-au bătut şi i-au chinuit.

— Nu îi putem lăsa aici.

— Aruncă-i într-un vagonet şi acoperă-i cu pietre. N-or să se trezească cel puţin două ore. Până atunci vom fi departe, în deşert.

— Cu condiţia să nu se grăbească cineva să vină să repare camera.

Giordino se apucă să îi târască pe cei doi, iar Pitt consulta schiţa cu puţurile minei făcută de Fairweather. Nu aveau cum să refacă din memorie drumul spre liftul inginerilor, cu labirintul de abataje ce se ramificau în toate direcţiile şi fără o busolă.

Giordino îşi termină treaba, ridică puştile automate şi le studie:

— Arme militare franceze de 5 şi 5,6 mm, numai plastic şi fibră de

sticlă. Drăguţe.

— Nu tragem decât dacă este absolută nevoie, spuse Pitt. Trebuie să fim discreţi, astfel încât Melika să îşi dea seama cât mai târziu că am şters-o.

Din abataj ieşiră în tunelul principal, apoi pătrunseră printr-o deschizătură din peretele opus. După cincizeci de metri, aplecându-se cu grijă pe sub camerele marcate pe schiţa lui Fairweather, ajunseră într-o altă cavernă fără să vadă pe nimeni. Nu îi atacă nimeni în această primă etapă a evadării lor.

Urmară şinele pe care fuseseră aduşi de la lift, oprindu-se la răspântii pentru ca Pitt să verifice schiţa. Secundele preţioase pe care le pierdeau astfel li se păreau lungi cât anii.

— Ai idee unde ne aflăm? întrebă Giordino încet.

— Păcat că n-am presărat firimituri în urma noastră când am intrat, murmură Pitt ridicând harta spre un bec prăfuit. Brusc, zgomotele metalice ale unui tren de minereu reverberară la distanţă, dincolo de tunel.

— Se apropie marfă, zise Giordino.

Pitt arată spre o crăpătură naturală în piatră, la zece metri distanţă de partea cealaltă a şinelor:

— Intrăm acolo până trece.

Se repeziră într-acolo şi se opriră brusc. O duhoare insuportabilă venea prin crăpătură, o miasmă greţoasă de putreziciune. Trecură prin crăpătură cu mare grijă şi ajunseră într-o cameră mare. Pitt avu impresia că intră într-o catacombă jilavă. Înăuntru era un întuneric de smoală, dar pipăi peretele şi dădu de un comutator electric. Împinse butonul în sus şi caverna vastă fu învăluită de o lumină fantomatică.

Chiar era o catacombă, un cimitir subteran pentru morţii din mină. Ajunseseră din întâmplare în locul unde O'Bannion şi Melika aruncau cadavrele celor bătuţi, înfometaţi şi epuizaţi până când moartea venea ca o eliberare. Morţii nu intraseră în putrefacţie din cauza aerului uscat. Cadavrele înţepenite erau puse fără nici o ceremonie unele peste altele ca nişte scânduri, câte treizeci într-o grămadă. Era o privelişte îngrozitoare.

— Dumnezeule, şopti Giordino. Sunt mai mult de o mie de cadavre aici.

— Foarte convenabil, zise Pitt simţind cum o flacără albă îl arde pe dinăuntru. O'Bannion şi Melika nu trebuie să îşi mai bată capul cu săpatul mormintelor.

Prin faţa ochilor îi trecură imagini ce îl îngheţară. I se păru că o vede pe Eva, pe doctorul Hopper şi pe ceilalţi aruncaţi la grămadă, cu ochii lipsiţi de vedere privind fix spre tavanul de piatră. Închise ochii, dar scena nu îi dispăru din minte.

Doar când trenul de minereu trecu zgomotos pe lângă intrarea în criptă reuşii să îşi alunge din minte imaginea înfiorătoare. Când vorbi, vocea îi sună ca o şoaptă răguşită pe care nu şi-o recunoscu:

— Hai să ieşim la suprafaţă.

Zgomotul trenului se pierdu în depărtare. Se uitară prin crăpătură să vadă dacă nu era vreun paznic care să patruleze pe acolo. Tunelul era pustiu şi o luară la goană spre un puţ lateral, indicat în harta lui Fairweather ca scurtătura spre liftul inginerilor. Un noroc incredibil le ieşi în cale. Puţul era plin de apă şi pe jos erau puse scânduri de trecere.

Pitt smulse o scândură şi privi aproape vesel băltoaca de apă de dedesubt.

— A dat norocul peste noi, zise el. Bea pe săturate ca să putem păstra bidoanele pe care ni le-a dat Hopper.

— Nu trebuie să îmi spui de două ori, zise Giordino lăsându-se în genunchi şi bând apă din pumni.

Băuseră cât putuseră şi tocmai puneau la loc scândura când auziră voci la capătul galeriei, urmate aproape imediat de zăngănit de lanţuri.

— O echipă de lucru vine în spatele nostru, murmură Giordino.

Porniră repede, înviorați şi cu optimismul refăcut. Peste încă un minut, ajunseră la uşa de fier ce ducea spre lift. Se opriră şi Giordino băgă o bucată mică de dinamită în gaura cheii, apoi conecta detonatorul. Se dădură înapoi, iar Pitt luă o piatră şi o aruncă spre detonator. Nu nimeri.

— Închipuie-ţi că vrei să trânteşti o fată frumoasă în butoiul cu apă la carnaval, îi sugeră Giordino sec.

— Să sperăm că detunătura nu îi va alerta pe gardieni sau pe liftier, spuse Pitt ridicând o altă piatră.

— Vor crede că e ecoul unei explozii a echipei de dinamitare.

De data aceasta Pitt nimeri detonatorul şi dinamita explodă. Se auzi un bubuit ascuţit şi broasca fu sfărâmată. Se repeziră şi deschiseră uşa, intrând repede în coridorul scurt care ducea spre lift.

— Dacă există un cod pentru chemarea liftului? întrebă Giordino.

— E puţin cam târziu se ne gândim la asta acum, mormăi Pitt. Va trebui să folosim un cod al nostru.

Se duse spre lift, se gândi o clipă, apoi apăsă butonul de lângă uşă o dată, de două ori, pe urmă de trei ori, se opri şi mai apăsă de două ori.

Auziră prin uşi un clinchet, motorul electric se trezi la viaţă şi liftul începu să coboare.

— Probabil că l-ai atins la coarda sensibilă, zâmbi Giordino.

— M-am gândit că orice combinaţie e bună în afară de o apăsare lungă.

Într-o jumătate de minut, bâzâitul motorului se opri şi uşile se deschiseră. Liftierul se uită şi nu văzu pe nimeni. Intrigat, făcu un pas afară şi primi un pat de armă în ceafă. Giordino îl târî repede înăuntru şi Pitt închise uşile.

— Toată lumea la bord pentru o călătorie fără opriri spre birourile executive, zise Pitt apăsând butonul cel mai de sus de pe panou.

— Nu facem un tur şi pe la nivelurile de concasare şi de recuperare?

— Doar dacă insişti.

— Mai bine nu, mormăi Giordino când liftul începu să urce.

Rămaseră unul lângă altul în spaţiul îngust privind beculeţele ce se aprindeau pe rând pe indicatorul de deasupra panoului de comandă şi întrebându-se dacă aveau să fie întâmpinaţi de o armată de gardieni tuaregi pregătiţi să îşi descarce armele în ei. Bâzâitul motorului încetă şi liftul se opri atât de lin, încât aproape nici nu simţiră.

Pitt ridică arma şi dădu din cap spre Giordino:

— Pregăteşte-te!

Uşa se deschise, dar nu fură primiţi cu nici o rafală de gloanţe. Pe coridor mergeau un paznic împreună cu un inginer, dar erau adânciţi în conversaţie şi mergeau în direcţie opusă, cu spatele spre lift.

— Parcă ar vrea să scape de noi, mormăi Giordino.

— Nu sfida soarta, zise Pitt scurt. N-am ieşit încă.

Nu aveau unde să îl ascundă pe liftier, aşa că Pitt apăsa butonul pentru nivelul cel mai de jos şi îl lăsară acolo. Se luară după gardian şi după inginer având grijă să nu fie văzuţi, până când oamenii lui O'Bannion cotiră şi intrară într-un birou din spatele uneia dintre uşile vechi, sculptate.

Coridorul cu pereţii canelaţi era la fel de pustiu ca atunci când gardienii îi aduseseră pe acolo cu douăzeci şi patru de ore mai înainte. Merseră mai departe cu armele pregătite, fiecare pe lângă un zid, până când ajunseră la tunelul ce dădea în galeria unde erau parcate camioanele. Un tuareg aşezat pe un scaun de campanie păzea intrarea. Neaşteptându-se să apară vreun necaz dinspre birourile inginerilor şi spaţiile de locuit din spatele lui, îşi fuma pipa liniştit citind *Coranul.*

Se opriră să respire şi priviră în urmă. Nu venea nimeni. Se concentrară asupra ultimei părţii a cursei cu obstacole. Drumul era deschis pe cel puţin cincizeci de metri şi nu se zărea nici urmă de camere de supraveghere.

— Alerg mai repede ca tine, şopti Pitt întinzându-i arma lui Giordino. Dacă se repede la mine înainte să ajung la el, împuşcă-l!

— Ai grijă să nu intri în linia mea de foc, îl preveni Giordino.

Pitt îşi scoase încălţările, luă poziţie de sprinter fixându-şi bine tălpile de podea, se încordă şi porni accelerând din ce în ce mai tare.

Era, îşi dădu el seama simţind un gol în stomac, teribil de expus. Deşi alerga în ciorapi şi zgomotul paşilor era înăbuşit, acustica în tunelul tăiat în piatră era foarte bună. Străbătuse aproape patruzeci de metri când gardianul, auzind zgomot de paşi în spate, se întoarse şi îl privi mut de uimire pe lucrătorul care venea în goană spre el. Reacţia lui încetinită fu salvarea lui Pitt. Ţeava puştii gardianului începuse să se ridice, dar Pitt sări şi se aruncă asupra lui.

În ochii paznicului se citea şocul, apoi durerea când se lovi cu capul de zidul de piatră şi, dând ochii peste cap, se înmuie sub greutatea lui Pitt. Pitt se rostogoli într-o parte, respirând greu. Rămase pe spate, gâfâind, în timp ce Giordino veni lângă el.

— Nu e rău pentru un om de aproape patruzeci de ani, zise el întinzându-i mâna şi ajutându-l să se ridice.

— N-o să mai fac asta niciodată, clătină Pitt din cap, cu hotărâre.

Din nou în picioare, privi atent lunga galerie subterană. Două camioane Renault erau parcate unul lângă altul chiar lângă tunelul îngust ce ducea spre albia secată. Apoi îl privi pe tuaregul prăbuşit.

— Eşti un băiat plin de forţă, îi zise el lui Giordino. Du-l la camionul cel mai apropiat şi pune-l în remorcă. O să-l luăm cu noi. Dacă trece cineva, s-ar putea să creadă că s-a plictisit şi-a părăsit postul şi a şters-o la o plimbare cu camionul.

Giordino îl ridică pe gardian pe umăr cu uşurinţă şi îl aruncă peste capacul de descărcare din spatele primului camion. Pitt urcă în cabină şi studie tabloul de bord. Nu exista cheie de contact, dar motorul pornea şi se oprea fără cheie. Cum le promisese Fairweather, indicatorul de combustibil era la „plin”. Apăsă comutatorul şi apoi butonul de demarare. Motorul porni imediat.

— E vreun ceas pe bord? întrebă Giordino.

Pitt se uită şi clătina din cap:

— Ăsta e un model ieftin fără accesorii. De ce?

— Jegoşii ăia de tuaregi mi-au luat ceasul. Am pierdut noţiunea timpului.

Pitt îşi scoase unul din pantofii sport şi îşi recuperă ceasul Doxa de unde îl ascunsese. Şi-l puse din nou la mână şi-l ridică spre Giordino:

— Unu şi douăzeci dimineaţa.

— Nimic nu se compară cu pornitul la drum devreme.

Pitt băgă în viteza întâi şi eliberă ambreiajul îndreptând camionul spre ieşirea din tunel, mergând foarte încet ca zgomotul motorului să nu ajungă la urechi suspicioase.

Pereţii erau atât de apropiaţi, că atingeau aproape părţile laterale ale camionului. Lui Pitt puţin îi pasă că ar putea zgâria vopseaua. Nu-l interesa decât să nu facă zgomote care ar fi putut atrage atenţia, dar cum ieşiră din tunel şi intrară în valea îngustă, schimbă viteza, apasă acceleraţia până la podea şi aprinse farurile. Renault-ul porni în goană

prin albia strâmtă, clătinându-se nebuneşte şi lăsând în urmă un nor de praf.

Pitt încerca să îşi amintească unde erau zonele cu nisip moale. Privise atent în jur la venire când li se ceruse să împingă camionul şi îşi stabilise puncte de reper. Străbătu cu viteză poteca îngusta a platoului, fără să îşi facă prea mari probleme. Nisipul se prindea de roţi, dar repeziciunea cu care mergeau nu le lăsă să se împotmolească.

Nu dădu atenţie mirosului libertăţii sau aerului rece al nopţii din deşert şi nici nu ridică privirea spre stele. Fiecare kilometru pe care îl punea între ei şi mină era de aur, fiecare minut – preţios. Conducea ca un demon, împingând vehiculul până la limită.

Giordino nu se plânse şi nici nu îi ceru să încetinească. Având încredere deplină în Pitt, îşi propti picioarele de bord, se prinse cu mâinile de scaun, încleşta dinţii şi privi fix făgaşele de roţii de-abia vizibile în întuneric, sub pereţii abrupţi ai canionului.

Brusc, farurile luminară teren neted şi intrară în deşert. Doar atunci se uită Pitt în sus spre cer, găsi Steaua Nordului şi o lua spre est.

Trecuseră de punctul din care nu mai există întoarcere, într-o încercare sinucigaşă ce părea sortită, inevitabil, eşecului. Însă lui Pitt nici nu i-ar fi trecut prin cap să procedeze altfel. Nu există oprire până nu aveau să dea de apă sau de un adăpost.

În faţa lor se întindeau patru sute de kilometri de deşert, îmbietor, ameninţător şi fatal. Cursa pentru supravieţuire începuse.

39

În cele cinci ore de întuneric rămase, Pitt conduse în continuu prin pustietatea impresionantă a deşertului, în care timpul nu însemna aproape nimic. Era într-adevăr un pământ ce nu accepta compromisuri, care te îngheaţă cu dimineţile sale reci, te înăbuşă cu nisipul fin şi te arde cu soarele său ce pare mai mare din cauza atmosferei ca de cristal. I se păru că se află pe o altă planetă.

Mergeau printr-o porţiune a Saharei numită Tanezrouft, cu uriaşe terenuri sterpe ce se întindeau pe aproape două sute de mii de kilometri pătraţi de peisaj pustiu şi mohorât, întrerupt doar de câteva povârnişuri colţuroase şi de dune care se mişcau neobosite pe terenul neted, ca nişte armate de fantome acoperite de văluri.

Făceau cunoştinţă cu deşertul primordial, în care nu creşte nici măcar o buruiană.

Cu toate acestea, există viaţă. Fluturi de noapte zburau în lumina farurilor. O pereche de corbi mâncători de hoituri, serviciul de salubritate al deşertului, deranjaţi de apropierea camionului, porniră

în zbor croncănind enervaţi. Scarabei mari negri, scorpioni şi câte o şopârlă mică verde fugeau pe nisip ca să nu fie striviţi de roţi.

Pitt era timorat de pustiul înconjurător, de sutele de kilometri pe care le aveau de parcurs, de foamea, setea şi alte privaţiuni pe care urmau să le îndure mai mult ca sigur. Singura încurajare era torsul ferm al motorului Renault-ului. Mergea fără cusur de când părăsiseră mina reuşind să treacă în viteză prin locuri cu nisipul moale, în care Pitt era sigur că aveau să se înfunde. De patru ori fusese nevoit să meargă prin văi adânci, înguste şi uscate, cu bancuri şerpuitoare de pietriş moale, reuşind cu greu să ajungă în partea cealaltă mergând cu viteza întâi. De multe ori îi era imposibil să evite gropi sau bolovani ce îi apăreau brusc în faţă şi care păreau bariere imposibil de trecut, dar solidul Renault răzbea cumva şi îi ducea mai departe.

Nu făcură nici o oprire ca să iasă şi să îşi dezmorţească picioarele. Urmau să aibă parte de destul mers pe jos mai târziu, când vor abandona camionul. Chiar şi nevoile şi le făceau din mers.

— Cât am mers? întrebă Giordino.

Pitt se uită la kilometraj:

— O sută doi kilometri.

Giordino îl privi:

— Ai luat-o pe scurtătura pe care nu trebuia sau ne învârtim în cerc? Ar fi trebuit să fi mers aproape două sute de kilometri până acum. Ne-am rătăcit?

— Suntem pe drumul cel bun, zise Pitt sigur pe el. De vină e harta lui Fairweather. Ne-a dat direcţii în linie dreaptă, cum zboară cioara. Dar nici o cioară zdravănă la cap n-ar zbura de nebună prin deşert, când poate să atace o sperietoare într-un câmp de porumb din Iowa. E imposibil să menţinem o linie dreaptă când a trebuit să facem deja un ocol de patruzeci de kilometri ca să evităm două văi adânci şi o grămadă de dune de nisip.

Giordino se foi neliniştit:

— Am sentimentul groaznic că va trebui să mergem pe jos mult mai mult de o sută de kilometri prin pustietate.

— *Nu* e un gând prea vesel.

— O să se lumineze curând. Nu ne vom mai putea ghida după stele.

— Nu mai avem nevoie de ele. Mi-am amintit că am citit în *Manualul infanteristului* cum să îţi construieşti singur o busola.

— Mă bucur, căscă Giordino. Ce spune indicatorul de combustibil?

— Ne-a mai rămas puţin peste jumătate de rezervor.

Giordino se întoarse şi se uită spre tuaregul pe care îl legaseră în remorcă.

— Prietenul nostru nu pare prea fericit.

— Nu ştie încă, dar el e biletul nostru de scăpare, zise Pitt.

— Mintea ta vicleană complotează în continuu.

Pitt aruncă o privire spre luna în primul pătrar. Ar fi preferat să fie lună plină, dar era recunoscător şi pentru lumina slabă pe care o aruncă peste peisajul selenar. Schimbă viteza şi îşi concentra privirea asupra terenului accidentat dezvăluit de lumina farurilor. Brusc, deşertul deveni plan şi începu să strălucească precum focul de artificii.

Renault-ul intră în albia unui uriaş lac secat, cu depozite de cristal ce reflectau razele gemene ale farurilor ca pe nişte prisme în culori de curcubeu. Pitt băgă în viteză şi îl cuprinse euforia mergând pe o suprafaţă netedă şi fermă cu aproape nouăzeci de kilometri pe oră.

Deşertul părea să se întindă la infinit, iar stelele dimineţii piereau peste linia orizontului ce semăna cu marginea unei lumi plate de unde te prăbuşeai în spaţiu. Cerul părea că se închide în jurul lor ca cei patru pereţi şi tavanul unei camere mici. O senzaţie apăsătoare de dezorientare îl cuprinse pe Pitt. Totuşi, se aflau aproape pe aceeaşi paralelă cu Havana, Cuba, aşa că Ursa Mare se află încă deasupra orizontului. Continua să se folosească de Steaua Polară ca punct de bază pentru a alinia o stea dinspre est, apoi viră în direcţia aceea.

Trecură monoton ore după ore şi lacul de cristal făcu loc unor dealuri joase şi bolovănoase. Pitt nu mai călătorise niciodată printr-un peisaj atât de tern. Singura diversitate era o creastă mică din stânga, spre nord, care se înălţa ca o insulă în mijlocul unei mări vaste şi pustii.

Giordino trecu la volan când soarele se ridica la orizont, ca un obuz tras dintr-un tun. Păru să rămână toată ziua agăţat pe cer fără să se mişte, până cu puţin înainte de apus, când se prăbuşi ca o piatră. Umbrele se întindeau până departe sau nu existau deloc. Nu era cale de mijloc.

La o oră după răsăritul soarelui, Pitt opri şi căută prin remorcă până găsi o bucată de ţeavă cam de un metru lungime. Apoi coborî şi înfipse ţeava în nisip în poziţie verticală, astfel încât să arunce o umbră. Ridică două pietre mici şi aşeză una în vârful umbrei.

— Asta e busola ta? întrebă Giordino, observându-i mişcările stând la umbra camionului.

— Priveşte maestrul la lucru!

Se duse lângă Giordino şi aştepta cam douăsprezece minute, apoi marcă distanţa parcursă de umbră cu cealaltă piatră. După aceea trase o linie dreaptă de la prima piatră până la cea de-a doua şi o mări cam cu un metru dincolo de cea din urmă. Se aşeză cu degetul mare al piciorului stâng în dreptul primei pietre şi cu degetul piciorului drept unde se sfârşea linia. Ridică mâna stângă şi arată drept înainte:

— Acolo e nordul, zise el.

Apoi ridică mâna dreaptă lateral:

— Şoseaua transsahariană e spre est.

Giordino se uită în dreapta:

— Văd o dună în direcţia aceea pe care o putem folosi ca punct de reper.

Porniră mai departe, repetând procedura din oră în oră. Pe la nouă, începu să bată vântul dinspre sud-est, ridicând nisipul în nori care împiedicau vizibilitatea la mai mult de două sute de metri. Până la zece, vântul fierbinte crescuse în intensitate şi pătrundea în cabina camionului, cu toate că geamurile erau închise. Nisipul se ridica în trâmbe mici care se răsuceau în aer şi se agitau ca nişte dervişi rotitori.

Mercurul se ridică în termometre cu repeziciune. Temperatura crescu de la 15° C la 35° C în trei ore, iar la prânz ajunse la 46° C. Pitt şi Giordino simţeau că merg printr-un furnal. Aerul fierbinte şi uscat le înţepa nările când respirau. Singura alinare era curentul făcut de viteza cu care mergeau pe terenul sterp.

Acul indicatorului de temperatură se opri la un milimetru de marcajul roşu de fierbere, dar din radiator nu ieşeau aburi. Acum se opreau la fiecare jumătate de ora, iar Pitt stabilea direcţia cu ajutorul razelor slabe ce străpungeau norul de praf.

Deschise un bidon cu apă şi i-l întinse lui Giordino:

— E timpul să ne răcorim.

— Câtă bem? întrebă Giordino.

— O împărţim. Câte o jumătate de litru pentru fiecare şi ne mai rămâne unul de rezervă pentru mâine.

Giordino prinse volanul cu genunchii cât calculă partea sa şi bău. Apoi îi întinse bidonul înapoi lui Pitt:

— Probabil că O'Bannion şi-a trimis deja câinii de vânătoare după noi.

— Dacă merg cu acelaşi tip de camion, nu au şanse să ne ajungă din urmă decât dacă au un campion de Formula 1 la volan. Singurul lor avantaj e că vor avea combustibil de rezervă după ce al nostru se va termina.

— De ce nu ne-am gândit să ne luăm rezerve?

— Nu era nici o canistră cu benzină în parcare. M-am uitat. Probabil că le ţin în altă parte şi nu aveam timp să căutăm.

— S-ar putea ca O'Bannion să recurgă la un elicopter, zise Giordino reducând viteza ca să treacă peste o dună joasă.

— Fortul Foureau şi armata maliană sunt singurele care au elicoptere. Bănuiala mea e că Massarde şi Kazim sunt ultimii cărora le-ar cere ajutorul. Ştie al naibii de bine că n-ar fii prea fericiţi să afle că i-a pierdut pe inamicii publici numărul unu şi doi doar la câteva ore după ce i-au fost daţi în grija lui părintească.

— Crezi că haita lui O'Bannion n-o să ne prindă până trecem graniţa în Algeria?

— Nu ne pot urmări printr-o furtună de nisip, la fel cum poliţia de munte canadiană nu-i poate prinde pe răufăcători pe viscol, zise Pitt arătând cu degetul peste umăr. Nu există urme.

Giordino se uită în oglinda retrovizoare şi văzu cum vântul ridică valuri de nisip peste roţi, ca şi cum camionul era o bărcuţă în largul oceanului. Se relaxă şi se întinse pe scaun:

— E o mare plăcere să călătoreşti cu un etern optimist.

— Nu-ţi închipui că am scăpat încă de O'Bannion. Dacă ajung primii la şoseaua transsahariană şi încep să patruleze înainte şi înapoi până apărem, partida e pierdută.

Pitt goli bidonul şi îl aruncă în spate lângă paznicul tuareg care se trezise din leşin şi stătea cu spatele rezemat de capacul de descărcare al camionului, uitându-se urât spre ei.

— Cum stăm cu benzina.

— Aproape de zero.

— E timpul să le aruncăm un indiciu fals. Întoarce camionul cu botul spre vest, apoi opreşte.

Giordino făcu ceea ce i se ceruse, răsuci volanul şi frână:

— De aici o luăm pe jos.

— O luăm pe jos. Dar mai întâi adu-l pe gardian aici şi vezi dacă găseşti prin camion ceva folositor, cum ar fi o cârpă cu care să ne înfăşuram capul ca să nu facem insolaţie.

În ochii paznicului ardea o combinaţie ciudată de teamă şi ameninţare când îl aduseră pe locul din faţă, îi tăiară fâşii din haina lungă şi din turban, iar apoi îl legară strâns, astfel încât să nu ajungă cu mâinile şi cu picioarele la volan sau la pedale.

Răscoliră camionul şi găsiră câteva cârpe murdare de ulei şi două prosoape din care îşi făcură turbane. Armele le îngropară în nisip. Pitt legă volanul şi băgă camionul în viteza a două, apoi sări din cabină. Credinciosul Renault zvâcni şi porni înapoi spre Tebezza, cărându-şi pasagerul legat fedeleş şi dispăru în furtuna de nisip.

— Îi dai mai multe şanse de supravieţuire decât ne-ar fi dat el nouă, protestă Giordino.

— Poate că da, poate că nu, zise Pitt moale.

— Cât crezi că avem de mers pe jos?

— Cam o sută optzeci de kilometri, răspunse Pitt de parcă ar fi fost vorba de o mică excursie.

— Asta înseamnă aproape o sută douăsprezece mile cu un singur litru de apă care nu i-ar ajunge nici unui cactus, se plânse Giordino.

Privi caustic nisipul agitat, bătut de furtună:

— Sunt sigur că bietele mele oase obosite şi bătrâne se vor albi în nisip.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, îl îndemnă Pitt punându-şi pe cap turbanul improvizat. Vei avea ocazia să respiri aer proaspăt, să te

bucuri de linişte şi să intri în comuniune cu natura; fără smog, fără trafic, fără înghesuială. Ce poate fi mai înviorător pentru suflet?

— O sticlă de bere rece, un hamburger şi o baie, suspină Giordino.

Pitt ridică patru degete:

— În patru zile, dorinţa îţi va fi îndeplinită.

— Ce ştii despre supravieţuirea în deşert întrebă Giordino cu speranţă.

— Am petrecut un sfârşit de săptămână într-o tabără a cercetaşilor în deşertul Mojave, când aveam doisprezece ani.

Giordino clătină din cap, trist:

— Asta chiar că e de natură să îmi potolească toate grijile.

Pitt stabili din nou direcţia. Apoi, folosind ţeava pe post de baston, îşi lăsă capul în jos în bătaia vântului şi începu să meargă către ceea ce stabilise că era estul. Giordino îl prinse de curea ca să nu se piardă în vreun val orbitor de nisip şi porni cu paşi greoi în urma sa.

40

Întâlnirea cu uşile închise de la sediul ONU începu la zece dimineaţa şi se termină după miezul nopţii. Douăzeci şi cinci dintre cei mai buni cercetători din lume pe probleme de oceanografie şi mediu, alături de treizeci de biologi, toxicologi şi experţi în contaminare o ascultau cu mare atenţie pe Hala Kamil care deschise şedinţa cu o scurtă cuvântare, apoi îi dădu cuvântul amiralului Sandecker care le dezvălui aria dezastrului ecologic.

După aceea, Sandecker îl prezentă pe doctorul Darcy Chapman, care vorbi adunării despre structura chimică a prolificelor fluxuri roşii, îi urmă Rudi Gunn cu un raport privitor la datele de contaminare. Hiram Yager completa informarea cu poze luate din satelit ale fluxului în extindere şi cu date statistice despre creşterea prevăzută a acestuia.

Sesiunea de informare dură până la ora două după-amiaza. Când Yager se aşeză şi Sandecker se întoarse pe podium, se lăsase o tăcere ciudată, în locul protestelor obişnuite printre oamenii de ştiinţă care rareori cădeau de acord cu teoriile şi dezvăluirile altora. Din fericire, doisprezece dintre cei prezenţi ştiau deja despre creşterea extraordinară a fluxului şi începuseră studii proprii. Îşi aleseseră un purtător de cuvânt care le prezentă rezultatele ce susţineau datele strânse de oamenii de la NUMA. Cei câţiva care refuzaseră să accepte ideea unei catastrofe iminente se convinseseră acum şi erau de acord cu previziunile sumbre ale lui Sandecker.

Ultimul punct de pe ordinea de zi era formarea unor comitete şi echipe de cercetare, prin care să îşi unească resursele şi să coopereze

împărtăşindu-şi datele, pentru a opri pericolul ce ameninţa să distrugă viaţa pe Pământ.

Deşi ştia că e inutil, Hala Kamil se întoarse pe podium şi îi imploră pe cercetători să nu discute cu presa până ce situaţia nu era, oarecum, sub control. Ultimul lucru de care aveau nevoie, îi conjura ea, era panica mondială.

Hala Kamil încheie şedinţa anunţând data următoarei conferinţe, până la care aveau să strângă informaţii noi şi să raporteze progresele făcute pentru găsirea unei soluţii. Nu urmară nici un fel de aplauze politicoase. Oamenii de ştiinţă se strânseră în grupuri pe culoarele dintre scaune, vorbind pe un ton neobişnuit de scăzut şi gesticulând în timp ce îşi expuneau punctele de vedere, fiecare în domeniul său de cercetare.

Sandecker se lăsă epuizat pe un scaun de pe estradă. Faţa îi era ridată şi obosită, dar exprima multă hotărâre şi o voinţă puternică. Simţea că în sfârşit depăşise un obstacol şi nu îşi mai expunea cazul unor urechi surde şi ostile.

— A fost o prezentare magnifică, zise Hala Kamil.

Sandecker se ridică pe jumătate din scaun în timp ce ea se aşeză lângă el:

— Sper că şi-a îndeplinit scopul.

Hala dădu din cap aprobator şi zâmbi:

— Ai stârnit cele mai inspirate minţi din domeniul oceanografiei şi mediului ca să descopere o soluţie până nu e prea târziu.

— I-am informat, dar nu ştiu dacă i-am inspirat.

Ea clătina din cap:

— Te înşeli, domnule amiral. Şi-au dat cu toţii seama de caracterul presant al situaţiei. Entuziasmul de a înfrânge pericolul se citea pe faţa lor.

— Nu aş fi reuşit nimic fără tine. A fost nevoie de intuiţia unei femei care să recunoască pericolul.

— Ceea ce mie mi s-a părut evident, altora li s-a părut absurd, zise ea încet.

— Mă simt mai bine acum, că dezbaterile şi controversele au luat sfârşit şi ne putem concentra eforturile doar asupra opririi dezastrului.

— Următoarea problemă cu care ne vom confrunta este păstrarea secretului. Mai mult ca sigur toată povestea va deveni publică în patruzeci şi opt de ore.

— Invazia unei armate de reporteri e aproape inevitabilă, consimţi Sandecker. Oamenii de ştiinţă sunt renumiţi că nu-şi pot ţine gura.

Hala se uită prin sala acum goală. Spiritul de cooperare depăşea cu mult ceea ce văzuse în adunările generale. Poate că mai există speranţă până la urmă pentru o lume divizată de atâtea culturi etnice şi de atâtea limbi.

— Ce planuri ai acum? îl întrebă ea.
Sandecker dădu din umeri:
— Să îi scot pe Pitt şi pe Giordino din Mali.
— Cât a trecut de când au fost arestaţi la centrul de detoxificare solară.
— Patru zile.
— Ai mai aflat ceva de soarta lor.
— Nimic, din păcate. Agenţiile noastre de informaţii sunt slabe în partea aceea a lumii şi nu avem idee unde au fost duşi.
— Dacă au căzut în mâinile lui Kazim, mă tem de ce e mai rău.
Sandecker nu putea accepta ideea că i-ar putea pierde pe Pitt şi pe Giordino, aşa că schimbă subiectul.
— Li s-a părut cumva investigatorilor suspectă moartea echipei tale de la OMS?
Ea nu răspunse o clipă:
— Mai caută încă printre rămăşiţele avionului, răspunse ea în cele din urmă. Însă rapoartele preliminare spun că nu există probe că accidentul ar fi fost provocat de o bombă. Până acum, e un mister.
— Nu există supravieţuitori?
— Nu, doctorul Hopper, întreaga sa echipă şi piloţii au fost ucişi.
— Greu de crezut că generalul Kazim n-are nici un amestec în asta.
— E un om îngrozitor, spuse Hala cu o expresie sumbră şi gânditoare. Şi eu cred că e implicat. Doctorul Hopper probabil că a descoperit ceva în legătură cu boala care face ravagii în Mali, ceva ce Kazim nu putea permite să fie dezvăluit, mai ales guvernelor care îi acordă ajutoare.
— Să sperăm că Pitt şi Giordino ştiu despre ce e vorba.
Ea se uită la el cu o expresie de simpatie în ochi:
— Trebuie să iei în calcul şi posibilitatea că sunt morţi deja, executaţi la ordinul lui Kazim.
Sandecker păru brusc extrem de obosit şi un zâmbet întunecat îi apăru pe buze:
— Nu, spuse el încet. Nu voi accepta niciodată moartea lui Pitt până nu îi văd cadavrul cu ochii mei. Are obiceiul de a se întoarce cu regularitate din morţi.
Hala îl luă de mână pe Sandecker:
— Să ne rugăm că se va întâmpla aşa şi de data asta.

Felix Verenne aştepta la aeroportul din Gao când Ismail Yerli coborî scara avionului.
— Bine ai venit în Mali din nou, îi zise el, întinzându-i mâna. Am auzit că ai stat un timp aici, cu câţiva ani în urmă.
Yerli nu zâmbi în timp ce îi strângea mâna:
— Îmi pare rău că am întârziat, dar avionul de la Massarde

Enterprises pe care l-aţi trimis să mă ia din Paris a avut probleme mecanice.

— Am auzit. Aş fi trimis un alt avion, dar plecaseşi deja cu un zbor Air Afrique.

— Mi s-a părut că domnul Massarde vrea să ajung aici cât se poate de repede.

Verenne dădu din cap aprobator:

— Ai fost informat de Bordeaux care e misiunea ta?

— Ştiu, desigur, despre investigaţiile nefericite ale Naţiunilor Unite şi ale Agenţiei pentru Studii Marine şi Subacvatice, dar Bordeaux mi-a sugerat că treaba mea e să mă împrietenesc cu generalul Kazim şi să îl împiedic să se mai amestece în operaţiunile domnului Massarde.

— Idiotul a dat peste cap toată chestia cu investigarea contaminării. E o minune că presa din întreaga lume nu a mirosit nimic.

— Hopper şi echipa lui sunt morţi?

— Ca şi morţi. Muncesc ca sclavi într-o mină secretă de aur a domnului Massarde, din cea mai pustie parte a Saharei.

— Şi intruşii de la NUMA?

— Au fost şi ei prinşi şi trimişi la mină.

— Aşadar tu şi domnul Massarde aveţi totul sub control.

— De aceea te-a chemat domnul Massarde. Ca să împiedici vreun alt fiasco al lui Kazim.

— Unde merg acum? întrebă Yerli.

— La Fortul Foureau, să primeşti instrucţiuni de la domnul Massarde personal. Va aranja să îi fii prezentat lui Kazim, ridicându-i în slăvi acţiunile tale de spionaj. Kazim are o slăbiciune pentru romane de spionaj. Se va repezi să profite de ocazia de a se folosi de serviciile tale, fără să ştie că îi vei raporta domnului Massarde toate mişcările pe care le face.

— Cât de departe e Fortul Foureau?

— Două ore cu elicopterul. Haide, să îţi luăm bagajul şi să plecăm.

Ca şi japonezii care nu cumpără niciodată nimic din ţările cărora le bagă pe gât produsele lor, Massarde nu angaja decât ingineri şi constructori francezi şi nu folosea decât utilaje şi vehicule franţuzeşti. Elicopterul Ecureuil era identic cu cel pe care Pitt îl scufundase în Niger. Verenne îl puse pe copilot să ia bagajele lui Yerli şi să le aducă la bord.

După ce el şi turcul cu faţa lipsită de orice expresie se aşezară pe scaune confortabile din piele, un steward le servi antreuri şi şampanie.

— Cam extravagant, nu-i aşa? întrebă Yerli. Aşterneţi întotdeauna covorul roşu pentru oaspeţii obişnuiţi?

— Astea au fost ordinele domnului Massarde, replică Verenne sec. Îi

repugnă obiceiul american de a oferi sucuri, bere şi alune. Insistă ca noi, francezi fiind, să ne demonstrăm gusturile rafinate, indiferent de statutul vizitatorilor noştri.

Yerli ridică paharul cu şampanie:

— Pentru Yves Massarde. Să rămână întotdeauna la fel de generos.

— Pentru şeful nostru, spuse Verenne. Să rămână întotdeauna generos celor care îi sunt loiali.

Yerli goli paharul, dând indiferent din umeri şi îl ridică să îi fie reumplut.

— Aţi primit vreo reacţie de la grupurile de mediu cu privire la operaţiunile voastre de la Fortul Foureau?

— Nu chiar. Sunt în dilemă. Aplaudă proiectul nostru autonom de captare a energiei solare, dar sunt speriaţi de moarte de efectele pe care le-ar putea avea arderea deşeurilor toxice asupra aerului din deşert.

Yerli studie bulele din paharul de şampanie:

— Eşti sigur că secretul Fortului Foureau e bine păstrat? Dacă se află ceva despre operaţiunile voastre reale din America şi din Europa?

Verenne izbucni în râs:

— Glumeşti? Majoritatea guvernelor lumii industrializate sunt foarte fericite să se descotorosească în secret de gunoaiele lor periculoase. Neoficial, funcţionarii şi directorii centralelor nucleare şi combinatelor chimice din toată lumea ne-au dat binecuvântarea lor.

— Adică ştiu? întrebă Yerli surprins.

Verenne îl privi cu un surâs amuzat:

— Cine crezi că sunt clienţii lui Massarde?

41

După ce abandonară camionul, Pitt şi Giordino merseră prin arşiţa după-amiezii şi prin frigul nopţii, dorind să parcurgă o bucată cât mai mare, cât mai erau încă în puteri. De-abia a doua zi, la răsăritul soarelui, se opriră să se odihnească. Îngropându-se în nisip pe timpul caniculei de peste zi, se protejau de soarele arzător şi îşi reduceau pierderile de apă ale organismului. Pe lângă asta, apăsarea uşoară a nisipului le alina puţin muşchii obosiţi.

Reuşiseră să străbată patruzeci şi opt de kilometri spre destinaţia lor, în această primă parte a călătoriei. De fapt, merseseră mai mult, fiind nevoiţi să coboare prin văile dintre dunele de nisip. În cea de-a doua noapte, porniră înainte de apus pentru ca Pitt să poată stabili direcţia înainte să răsară stelele. Până la răsăritul soarelui în dimineaţa următoare, erau mai aproape cu patruzeci şi doi de kilometri de şoseaua transsahariană. Înainte să se bage sub pătura lor

zilnică din nisip, băură ultimele picături de apă din bidoane. De acum înainte, dacă nu găseau o nouă rezervă de apă, trupurile lor aveau să înceapă să se ofilească şi să moară.

În cea de-a treia noapte a călătoriei lor, trebuiră să traverseze o barieră de dune ce se întindea în stânga şi în dreapta, fără să i se vadă capătul. Dunele, deşi periculoase, sunt foarte frumoase. În suprafeţele lor delicate şi netede vântul necruţător sculptează valuri mişcătoare. Pitt le învăţa repede tainele. După o pantă lină, dunele devin de obicei abrupte de cealaltă parte. Mergeau pe crestele lor ca lama de cuţit ca să nu se afunde în nisipul moale. Dacă acest lucru se dovedea dificil, le ocoleau prin văile unde simţeau nisipul mai ferm sub picioare.

În cea de-a patra zi, dunele deveniră din ce în ce mai joase şi, în cele din urmă, făcură loc unei câmpii late de nisip, anoste şi lipsite de apă. În cea mai călduroasă parte a zilei, soarele lovea pământul uscat cum loveşte ciocanul făurarului fierul roşu. Deşi mulţumiţi să traverseze o suprafaţă plană, mersul era dificil. Două feluri de valuri se distingeau pe solul nisipos. Primele erau movile mici care nu puneau nici o problema. Dar celelalte erau mai mari şi aşezate mai departe unele de altele, având crestele la distanţe chiar cât lungimea pasului lor şi fiind astfel obositoare, exact cum ai încerca să mergi de pe o şină de cale ferată pe alta.

Mergeau mai puţin şi se odihneau mai mult şi mai des. Înaintau cu greutate şi cu capul plecat, în tăcere. Gura li se usca mai tare dacă vorbeau. Erau prizonierii nisipului într-o cuşcă ce părea fără sfârşit. Peisajul conţinea puţine lucruri noi, cu excepţia vârfurilor colţuroase ale unui şir de bolovani scunzi, care îi aminteau lui Pitt de vertebrele unui monstru mort. Era o regiune unde fiecare kilometru arată exact ca cel din urmă şi timpul trecea fără nici o noimă, ca şi cum învârteai o roată de ocnă.

După douăzeci de kilometri, câmpia făcu loc unui platou. Soarele stătea să răsară când se consultară şi hotărâră să urce până în vârful podişului abrupt, înainte să se odihnească. Patru ore mai târziu, când ajunseră în sfârşit pe creastă, soarele se ridicase la orizont. Efortul făcut îi secătuise complet de puteri. Inima le bătea nebuneşte după urcuşul chinuitor, muşchii picioarelor le ardeau de durere, iar pieptul li se ridica şi cobora cu repeziciune, plămânii cerându-le mai mult aer.

Pitt era vlăguit şi nu voia să se aşeze de teamă că nu se va mai putea ridica. Rămase în picioare pe culme clătinându-se, ca un căpitan pe puntea de comandă a vasului. Câmpia de jos era într-adevăr pustie şi monotonă, însă platoul era un coşmar grotesc, ars de soare. O mare de pietre roşii şi negre amestecate cu bucăţi ruginite de minereu de fier se întindea spre est, exact în drumul lor. Părea un oraş distrus de secole de o explozie nucleară.

— Ce parte a iadului mai e şi asta? hârâi Giordino.
Pitt scoase harta lui Fairweather, acum mototolită rău şi începând să se rupă şi şi-o întinse pe un genunchi:
— A trecut-o pe hartă, dar nu a scris nici un nume.
— Prin urmare, de acum înainte va fi cunoscută sub numele de movila lui Giordino.
Pitt zâmbi:
— Dacă vrei să înregistrezi numele, nu trebuie decât să faci cerere la Institutul Internaţional de Geologie.
Giordino se prăbuşi pe pământul pietros şi privi în jur cu ochii goi:
— Cât am mers?
— Cam o sută douăzeci kilometri.
— Încă şaizeci de kilometri până la şoseaua transsahariană.
— Numai că am încălcat una din legile lui Pitt.
— Ce lege e aia?
— Cel care merge după harta făcută de altul se păcăleşte cu douăzeci de kilometri.
— Eşti sigur că nu am luat-o pe un drum greşit?
Pitt clatină din cap:
— Nu am mers în linie dreaptă.
— Aşadar cât mai avem?
— Cred că vreo optzeci de kilometri.
Giordino îl privi cu ochii duşi în fundul capului, roşii de oboseală şi vorbi printre buzele crăpate şi umflate.
— Deci încă cincizeci de mile. Am venit deja şaptezeci fără nici un strop de apă.
— Mie mi s-au părut o mie, zise Pitt răguşit.
— Ei bine, mormăi Giordino, trebuie să îţi spun că nu cred că voi putea merge până la capăt.
Pitt ridică ochii din hartă:
— Nu credeam că voi auzi asta vreodată de la tine.
— N-am mai simţit o sete atât de mistuitoare până acum. Ţin minte că era cândva o senzaţie cotidiană. Acum a devenit mai mult o obsesie, decât o dorinţă.
— Încă două nopţi şi ajungem la şosea.
Giordino clătină din cap, încet:
— Îţi faci iluzii. Nu avem putere să mergem încă optzeci de kilometri fără apă prin arşiţa asta, în halul de deshidratare în care suntem.
Pitt era bântuit de imaginea constanta a Evei muncind ca o sclavă în mină şi bătută de Melika.
— Vor muri cu toţii dacă nu reuşim.
— Nu poţi să storci sânge dintr-o piatră, zise Giordino. E un miracol că am ajuns şi până aici…

Se ridică şi îşi duse mâna la ochi. Apoi arătă agitat spre o masă de bolovani uriaşi.

— Uită-te acolo, între pietrele alea! Nu ţi se pare că e o intrare mică într-o peşteră.

Pitt se uită în direcţia în care acesta arăta cu mâna. Era, într-adevăr, o deschizătură neagră între bolovani. Îl luă pe Giordino de mână şi îl trase în picioare.

— Vezi, deja ni se schimbă norocul. Nimic nu se compară cu o peşteră răcoroasă în arşiţa zilei.

Deja căldura era sufocantă, reflectându-se pe pietrele roşii-maronii şi pe bucăţile de minereu de fier. Simţeau că merg pe jarul de la un grătar. Neavând ochelari de soare, îşi acoperiră ochii cu pânza turbanelor improvizate şi se uitau prin nişte deschizături mici, făcute în pânză, văzând doar la câţiva metri în faţa lor.

Fură nevoiţi să escaladeze o grămadă de bolovani instabili până la intrarea în peşteră, având grijă să nu atingă piatra cu mâinile ca să nu se ardă. Un mic val de nisip fusese purtat până în faţa intrării şi trebuiră să îngenuncheze, ca să îl scoată cu mâinile. Pitt îşi coborî capul când trecu pe sub bolovanul de sus, în timp ce Giordino intră înaintând greoi prin nisip, dar cu capul drept.

Nu trebuiră să aştepte ca să li se obişnuiască ochii cu întunericul. Nu există nici o zonă întunecată. Caverna nu fusese formată de vânt sau de apă erodând calcarul. O masă uriaşă de bolovani fusese îngrămădită în timpul unei mari răsturnări paleozoice, creând o cavernă scobită pe dinăuntru. Centrul acesteia era luminat de razele soarelui care pătrundeau printre bolovanii de deasupra.

Pitt merse mai departe spre interiorul cavernei când, dintr-odată, îi apărură în faţă, din umbră, două siluete umane. Instinctiv se dădu înapoi, lovindu-se de Giordino:

— M-ai călcat pe picior, mârâi Giordino.

— Scuze, zise Pitt arătând spre un perete neted pe care se vedea o figură pregătindu-se să arunce cu o suliţă într-un bivol. Nu mă aşteptam să întâlnim pe cineva.

Giordino se uită peste umărul lui la aruncătorul de suliţă, uluit să găsească desene rupestre în cea mai pustie parte a lumii. Se uită cu atenţie în jur la galeria de artă preistorică şi mitică, etalând secole de stiluri artistice ale unor culturi succesive:

— Chiar e de-adevăratelea? murmură el.

Pitt se apropie de picturile misterioase şi examină o figură de trei metri, cu o mască din care îi ieşeau flori pe cap şi pe umeri. Setea şi oboseala dispărură şi privi cu veneraţie.

— Sunt desene autentice, într-adevăr. Îmi pare rău că nu sunt arheolog şi nu pot interpreta diversele stiluri şi culturi. Desenele cele mai vechi par să înceapă în fundul peşterii, apoi culturile se suprapun

şi înaintează cronologic spre vremurile mai apropiate.

— De unde ştii?

— Cu zece până la douăsprezece mii de ani în urmă, Sahara avea o climă umedă şi tropicală. Viaţa plantelor era înfloritoare. Era o zonă mult mai locuibilă decât astăzi, spuse el dând din cap spre un grup de figuri înconjurând şi aruncând suliţe într-un uriaş bivol rănit, cu coarne enorme. Probabil că asta e pictura cea mai veche, pentru că arată vânători omorând un bivol mare aproape cât un elefant, care a dispărut de mult.

Pitt se duse spre un alt desen care se întindea pe câţiva metri pătraţi:

— Aici se văd păstori cu vite, spuse el arătând spre imagini. Era pastorală a început în jurul anului 5000 î. Hr. În stilul acesta târziu de artă întâlnim o compoziţie mai creativă şi o atenţie mai mare pentru detalii.

— Un hipopotam, zise Giordino uitându-se la un desen imens ce acoperea un întreg perete. Cred că au dispărut de mult din partea aceasta a Saharei.

— De vreo trei mii de ani. E greu să îţi închipui că aici a fost cândva un vast pământ înverzit, unde puteau trăi struţi, antilope şi girafe.

Trecură mai departe, observând cum trecerea timpului în Sahara era consemnată în desene.

— Cam de aici încolo se pare că artiştii locali au încetat să deseneze vite şi vegetaţie, spuse Giordino.

— Ploile au încetat şi pământul s-a uscat până la urmă, zise Pitt amintindu-şi de un curs de istorie antică pe care îl urmase demult. După patru mii de ani de păşunat necontrolat, vegetaţia a dispărut şi deşertul a început să se întindă.

Giordino se duse spre intrare şi se opri în faţa unei alte picturi:

— Aici se vede o cursă de care de luptă.

— Oamenii din bazinul mediteranean au introdus caii şi carele de luptă cândva, înainte de anul 1000 î. Hr., explică Pitt. Dar n-am ştiut că au pătruns atât de adânc în deşert.

— Ce urmează, domnule profesor?

— Perioada cămilei, răspunse Pitt stând în faţa unui desen lung, reprezentând o caravană cu aproape şaizeci de cămile, şerpuind în formă de S. Au fost aduse în Egipt după cucerirea de către perşi, în 525 î. Hr. Folosindu-se de cămile, caravanele romane traversau deşertul de la coasta Tombouctoului. De atunci încoace cămilele au fost prezente aici tot timpul datorită rezistenţei lor incredibile.

În perioadele mai recente, desenele cu cămile deveniseră mai rudimentare decât stilurile mai timpurii de artă. Pitt se opri în faţa unei alte serii de desene din galeria bogată în artă antică, studiind o bătălie frumos desenată, ce era gravată în piatră şi apoi pictată cu un

roşu-brun magnific. Războinici cu bărbi pătrate, ridicându-şi lăncile şi scuturile în aer, mergeau în care de luptă cu două roţi trase de câte patru cai, atacând o armată de arcaşi negri ale căror săgeţi plouau din cer.

— Ia explică asta, domnule savant, zise Giordino.

Pitt se duse lângă el urmărindu-i privirea. Câteva secunde, rămase cu ochii la desen, uluit. Imaginea era desenată într-un stil liniar, ca de copil. Un vas naviga pe un râu plin cu peşti şi crocodili. Era greu să îţi imaginezi că iadul din afara peşterii a fost cândva o regiune fertilă şi că în albiile acum secate înotau crocodili.

Se dădu mai aproape, nevenindu-i să creadă. Nu crocodilii sau peştii îi atrăseseră atenţia, ci vasul care plutea pe valuri ce indicau cursul unui râu. Nava ar fi trebuit să fie una în stil egiptean, însă era un model total diferit, mult mai modern. Avea forma unei piramide trunchiate, cu vârful retezat şi paralel cu baza. Tuburi rotunde ieşeau din părţile laterale. Mai multe figuri mici stăteau în diverse poziţii pe punte, sub ceea ce părea a fi un steag mare, fluturând în vânt. Nava se întindea pe aproape patru metri pe suprafaţa dura a peretelui de piatră.

— Un blindat, zise Pitt, perplex. Un blindat al armatei Statelor Confederate.

— Nu se poate! Nu avea cum să ajungă aici, zise Giordino, uluit.

— Ba avea şi a ajuns, zise Pitt sec. Probabil că e vasul despre care ne-a vorbit bătrânul prospector.

— Atunci nu e un mit.

— Artiştii locali nu puteau să picteze ceva ce n-au văzut niciodată. Are chiar drapelul de luptă confederat care a fost adoptat aproape de sfârşitul Războiului Civil.

— Poate că vreun fost ofiţer de marină rebel, cutreierând deşertul după război l-a pictat.

— Nu avea cum să copieze stilul local, zise Pitt, dus pe gânduri. Nimic din desenul ăsta nu indică vreo influenţă occidentală.

— Ce zici de cele două figuri de pe cazemată? întrebă Giordino.

— E clar că unul e un ofiţer de pe navă. Poate căpitanul.

— Şi celălalt? şopti Giordino cu o expresie de zăpăceală.

Pitt îl examina din cap până în picioare pe cel care stătea lângă căpitan:

— Cine crezi că e?

— Nu am încredere în ochii mei arşi de soare. Speram să îmi spui tu.

Pitt făcea eforturi mari să înţeleagă ce se întâmpla:

— Artistul, oricine o fi fost, murmură el fascinat, a pictat o figură uluitor de asemănătoare cu cea a lui Abraham Lincoln.

42

Se odihniră toată ziua în peştera răcoroasă şi asta îi învioră atât de mult, încât se simţiră în stare să încerce o traversare fără opriri a terenului golaş şi ostil până la şoseaua transsahariană. Îngropară adânc într-un colţişor al minţii toate gândurile legate de blindatul legendar şi se concentrară numai asupra demersului aproape imposibil.

După-amiaza târziu, Pitt ieşi în faţa peşterii, în arşiţa mistuitoare ca să îşi pregătească ţeava pentru încă o indicare a direcţiei. După câteva minute în cuptorul de afară, simţi că se topeşte ca o lumânare de ceară. Alese un bolovan mare care se vedea la orizont cam la cinci kilometri spre est, ca punct de reper pentru prima oră de mers.

Când se întoarse în răcoarea peşterii cu picturi murale, nici nu mai fu nevoie să se gândească la cât era de epuizat şi de slăbit, pentru că toată suferinţa lui era reflectată în ochii duşi în fundul capului ai lui Giordino, în hainele lui murdare şi părul cenuşiu, dar mai ales în privirea de om care ajunsese la capătul puterilor.

Înfruntaseră nenumărate pericole împreună, dar nu-l văzuse niciodată pe Giordino cu acea expresie de înfrângere. Stresul învingea rezistenţa fizică. Giordino era pragmatic până în măduva oaselor. Primea eşecurile şi loviturile puternice cu multă încăpăţânare, atacându-le frontal. Spre deosebire de Pitt, nu îşi putea folosi puterea imaginaţiei ca să alunge tortura setei şi suferinţa ascuţită a corpului în pragul prăbuşirii din cauza lipsei de mâncare şi de apă. Nu putea să se cufunde într-o lume a visului unde chinul şi disperarea sunt înlocuite cu piscine, pahare înalte cu băuturi tropicale şi mese imense gemând de delicatese.

Pitt îşi dădu seama că era ultima noapte. Dacă voiau să înfrângă deşertul, aveau să fie nevoiţi să îşi dubleze hotărârea de a supravieţui.

Încă douăzeci şi patru de ore fără apă aveau să însemne pieirea lor. Puterile aveau să le secătuiască total. Îi era tare teamă că şoseaua transsahariană era cu cincizeci de kilometri prea departe.

Îl mai lăsă pe Giordino să se odihnească încă o oră, apoi îl trezi din somnul ca de mort:

— Trebuie să plecăm acum, dacă vrem să ajungem undeva în noaptea asta.

Giordino îşi crăpă ochii şi se forţă să se ridice în fund:

— Ce-ar fi să mai stăm aici încă o zi şi să ne odihnim?

— Prea mulţi bărbaţi, femei şi copii contează pe noi că ne întoarcem şi îi salvăm. Fiecare oră e importantă.

Gândul la femeile în suferinţă şi la copiii speriaţi din minele de aur

de la Tebezza fu de ajuns ca Giordino să se trezească de-a binelea şi să se ridice ameţit, în picioare. Apoi, la îndemnul insistent al lui Pitt, făcură cu greu câteva minute de exerciţii de întindere ca să îşi dezmorţească muşchii dureroşi şi încheieturile înţepenite. Se mai uitară o dată la desenele uluitoare, întârziind asupra imaginii blindatului rebel şi porniră să străbată vastul platou înclinat, cu Pitt în frunte spre bolovanul dinspre est ales ca punct de reper.

Nu mai exista cale de întoarcere. Cu excepţia câtorva opriri scurte, trebuiau să meargă înainte până când ajungeau la şosea şi găseau o maşină care să treacă pe acolo, sperând să fie una cu o rezervă substanţială de apă. Orice li s-ar fi ivit în cale, căldură toridă, nisip bătut de vânt ce le ardea pielea, teren dificil, ei trebuiau să meargă înainte până se prăbuşeau sau găseau ajutoare.

După ce îşi termină treaba pe ziua aceea, soarele apuse şi o lună în al doilea pătrar îi luă locul. Nici o adiere de vânt nu mişca nisipul, iar deşertul se cufunda în nemişcare şi într-o tăcere profundă. Peisajul dezolant părea să se întindă la nesfârşit, iar bolovanii ce ieşeau din platou ca nişte oase de dinozaur încă mai emanau valuri de căldură. Nu se mişcă nimic, în afară umbrelor ce se iveau prelungi din spatele pietroaielor ca nişte fantome ce se trezeau la viaţă în lumina palidă a apusului.

Merseră în continuu şapte ore. Trecură de bolovanul folosit ca punct de reper şi noaptea înainta aducând cu ea răcoare. Îngrozitor de slăbiţi, începură să tremure incontrolabil. Suişurile şi coborâşurile extreme ale temperaturii îl făceau pe Pitt să se simtă de parcă experimenta schimbări de anotimpuri, cu arşiţa de peste zi aparţinând verii, seara toamnei, noaptea iernii şi dimineaţa primăverii.

Terenul se schimba treptat, încât nu îşi dădu seama că pietroaiele şi bucăţile de minereu de fier se micşoraseră şi dispăruseră complet. Doar când se opri să se uite la stele pentru orientare şi privi apoi înainte văzu că povârnişul făcuse loc unei câmpii netede, tăiate de o serie de albii seci, rămase în urma unor cursuri sau torente de apă de mult uitate.

Înaintau din ce în ce mai încet şi mai împiedicat din cauza oboselii. Epuizarea le punea bolovani pe umeri. Merseră şi merseră, iar chinul lor se adâncii. Cu toate acestea, avansau încet spre est cu puterile slabe ce le mai rămăseseră. Erau atât de vlăguiţi, că după scurtele opriri aproape că nu se mai puteau ridica în picioare.

Pitt se sforţa să meargă mai departe, gândindu-se la felul în care O’Bannion şi Melika tratau femeile şi copiii în acea mină infernală. Avea viziuni cu biciul Melikăi lovind cu putere victimele neajutorate, bolnave deja din cauza lipsurilor şi a muncii peste puterile lor. Oare câţi muriseră de când plecaseră? Fusese şi Eva dusă în camera cu cadavre? Cu un efort, ar fii putut să îşi înlăture astfel de gânduri, dar

le lăsă să stăruie pentru că îi dădeau impulsul de care avea nevoie ca să îşi depăşească puterile, să ignore suferinţa şi să meargă mai departe ca o maşină.

I se păru ciudat că nu îşi amintea când scuipase ultima oară. Deşii sugea pietricele mici ca să îşi uşureze setea necruţătoare, nici nu mai ţinea minte de când nu mai simţise salivă în gura. Limba i se umflase ca un burete uscat şi o simţea de parcă era acoperită cu praf de piatră-acră, dar cu toate acestea mai putea încă să înghită.

Îşi reduseseră transpiraţia mergând doar prin răceala nopţii şi păstrându-şi cămăşile pe ei în timpul zilei ca să reducă evaporarea sudorii fără să piardă din efectele ei răcoritoare. Totuşi, îşi dădea seama că organismul lor îşi pierduse toate sărurile, ceea îi făcea să se simtă şi mai slăbiţi.

Pitt îşi răscoli memoria după toate trucurile despre supravieţuirea în deşert, inclusiv respiraţia pe nas ca să prevină pierderea de apă şi vorbeau foarte puţin şi numai când făceau o pauză de odihnă.

Ajunseră la o albie îngustă plină de nisip, ce mergea printre dealuri pline de bolovani. Urmară cursul acesteia până coti spre nord, apoi urcară pe mal şi îşi continuară drumul. Se crapă de ziuă şi Pitt se opri să se uite pe harta lui Fairweather, ferind hârtia zdrenţuită de soarele orbitor care se ridica la orizont. Desenul stângaci indica un vast lac secat care se întindea până aproape de şoseaua transsahariană. Deşi se mergea mai uşor pe terenul neted, Pitt îşi dădu seama că era o zonă criminală, un holocaust în aer liber, în care nu există nici un petec de umbră.

Nu mai putea fii vorba de odihnă în timpul arşiţei nemiloase a zilei. Pământul era acoperit de pietriş în care nu se mai puteau îngropa. Trebuiau să meargă înainte şi să îndure căldura de foc. Deja soarele se ridicase arzător pe cer semnalând încă o zi de tortură.

Agonia se mai domoli când apărură câţiva nori ascunzând soarele şi oferindu-le aproape două ore de alinare. Dar pe urmă norii se risipiră şi soarele îşi făcu din nou apariţia mai fierbinte ca oricând. La prânz, Pitt şi Giordino abia se mai ţineau pe picioare. Dacă arşiţa zilei nu avea să le secătuiască trupurile vlăguite, frigul intens al nopţii avea să le pună capac, fără îndoială.

Dintr-odată, ajunseră la marginea unei râpe adânci cu maluri abrupte ce coborau aproape şapte metri sub suprafaţa lacului secat, tăindu-l aproape ca un canal artificial. Pitt se uită doar pe unde călca şi aproape că se prăbuşii în râpă. Se opri clătinându-se şi privi disperat neaşteptatul obstacol. Pur şi simplu nu mai avea putere să coboare până în fundul râpei şi apoi să se caţere pe malul celălalt. Giordino îl ajunse din urmă împleticindu-se şi se prăbuşi moale la pământ, cu capul şi mâinile atârnându-i peste marginea râpei.

Pitt privi peste râpă la pustiul din faţă şi ştiu că lupta lor se

încheiase. Merseseră doar treizeci de kilometri şi încă cincizeci le mai stăteau în faţă.

Giordino se întoarse încet şi se uită în sus spre Pitt, care stătea încă în picioare clătinându-se şi privind fix în zare de parcă vedea capătul călătoriei chinuitor de aproape, dar imposibil de atins.

Pitt, deşi epuizat şi la capătul puterilor, arăta nemaipomenit. Faţa colţuroasă şi severă, statura înaltă, ochii opalini pătrunzători, nasul ascuţit ca de pasăre de pradă, capul înfăşurat în prosopul alb prăfuit de sub care ieşeau şuviţe ondulate de păr negru – nimic din toate acestea nu îi dădeau înfăţişarea unui om înfrânt şi aflat la un pas de moarte.

Se uită atent în susul şi în josul fundului râpei şi se opri cu o expresie nedumerită în ochii care i se zăreau prin despicătura îngustă din turban:

— Sănătatea mea mintală m-a părăsit, şopti el.

Giordino înalţă capul:

— Eu mi-am pierdut-o în urmă cu douăzeci de kilometri.

— Aş putea să jur că am văzut…

Pitt clătină din cap încet şi se freca la ochi:

— Probabil că e un miraj. Giordino se uită şi el la vastul peisaj din jur. Oglinzi de apă îi apărură în depărtare sub valurile de căldură. Era mai mult decât putea îndura şi întoarse privirea.

— Ai văzut? îl întrebă Pitt.

— Dacă închid ochii, spuse Giordino cu o voce slabă, văd un salon plin de fete care dansează şi îmi fac semn cu halbe uriaşe de bere rece.

— Vorbesc serios.

— Şi eu, dar, dacă te referi la lacul ăla fals din depărtare, las-o baltă.

— Nu, zise Pitt scurt, mă refer la avionul din râpă.

La început Giordino crezu că prietenul lui o luase razna, dar apoi se rostogoli din nou pe burtă şi privi în jos, în direcţia în care se uita Pitt.

Nici un lucru fabricat de om nu se dezintegrează şi nu rugineşte în deşert. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca metalul să fie îngropat sub nisip. Lângă un mal al râului secat, ca un obiect extraterestru, lustruit şi fără urmă de rugină, de praf sau de eroziune, zăcea un avion prăbuşit. Era un monoplan cu aripile pe fuzelaj, ce părea să fi fost abandonat acolo de mai multe decenii.

— Îl vezi şi tu? repetă Pitt. Sau am înnebunit?

— Doar dacă n-am înnebunit şi eu, zise Giordino uluit total. Arată ca un avion, fără îndoială.

— Atunci înseamnă că e adevărat.

Îl ajută pe Giordino să se ridice şi porniră împleticindu-se pe marginea râpei până când ajunseră deasupra epavei. Materialul din

care era făcut fuzelajul şi aripile era încă intact şi se vedeau clar numerele de identificare. Elicea de aluminiu se sfărâmase când se lovise de peretele râpei, iar motorul radial cu cilindrii la vedere fusese împins în carlingă şi avea cadrul zdrobit. Dar, în afară de asta şi de trenul de aterizare distrus, avionul nu părea să aibă alte stricăciuni. Se vedeau şi urmele de pe pământ făcute de avion când aterizase, înainte să se prăbuşească în albia secată.

— De câtă vreme crezi că stă aici? bolborosi Giordino.

— De vreo cincizeci sau şaizeci de ani, răspunse Pitt.

— Probabil că pilotul a supravieţuit şi a plecat.

— N-a supravieţuit, zise Pitt. Uită-te sub aripa din stânga! Se văd picioarele unui cadavru.

Giordino se uită sub aripa stângă. O gheată demodată, cu şireturi şi o bucată de pantaloni kaki ieşeau de sub umbra aripii.

— Crezi că se supără dacă ne ducem şi noi lângă el? Are singurul loc umbrit din zonă.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, zise Pitt, dându-şi drumul să alunece pe spate, ridicându-şi genunchii şi folosindu-şi călcâiele pe post de frâne.

Giordino îl urmă imediat şi alunecară împreună în albia uscată într-o trâmbă de pietriş şi praf. Ca şi în primele momente în care descoperiseră peştera şi picturile murale, uitară de sete, se ridicară clătinându-se şi se apropiară de pilotul mort de mult.

Nisipul îi acoperise o parte din corpul rezemat cu spatele de fuzelajul aeroplanului. Lângă un picior din care lipsea gheata se afla o cârjă improvizată făcută dintr-o bară a aripii. Busola avionului era şi ea pe aproape, îngropată pe jumătate în nisip.

Cadavrul pilotului era uimitor de bine păstrat. Arşiţa şi frigul îl mumificaseră, astfel încât pielea devenise închisă la culoare şi netedă, de parcă fusese tăbăcită. Pe faţă avea o expresie de linişte şi mulţumire, iar mâinile, rigide după peste şaizeci de ani de nemişcare, erau aşezate cu degetele împletite pe stomac. Pe unul dintre picioare stătea o cască veche din piele, cum purtau aviatorii pe vremuri şi o pereche de ochelari negri de zbor. Părul negru, mat, ţeapăn şi plin de praf, îi cădea până la umeri.

— Dumnezeule, murmură Giordino zăpăcit. E o femeie.

— De-abia trecuse de treizeci de ani, observă Pitt. Cred că a fost foarte frumoasă.

— Mă întreb cine o fi, spuse Giordino curios.

Pitt ocoli cadavrul şi dezlegă un pachet înfăşurat în muşama, ce fusese prins de clanţa uşii de la carlingă. Dădu cu grijă la o parte muşamaua şi scoase la iveală un jurnal de bord. Îl deschise şi citi prima pagină.

— Kitty Mannock, citi el cu voce tare.

— Kitty şi mai cum.

— Mannock, o celebră femeie-pilot, australiană, din câte îmi amintesc. Dispariţia ei a devenit unul dintre cele mai mari mistere ale aviaţiei, întrecut doar de acela al Ameliei Earhart.

— Cum o fi ajuns aici. Întrebă Giordino neputându-şi lua ochii de la cadavru.

— Zbura de la Londra la Cape Town încercând să doboare un record. După ce a dispărut, armata franceză din Sahara a desfăşurat o căutare sistematica, dar nu au găsit nici o urmă.

— Ghinionul ei că a nimerit în singura râpă pe o rază de o sută de kilometri. Ar fi găsit-o uşor din aer dacă ar fi aterizat pe lacul secat.

Pitt răsfoia paginile jurnalului:

— S-a prăbuşit pe 10 octombrie 1931. Ultima însemnare e din 20 octombrie.

— A supravieţuit zece zile, murmură Giordino cu admiraţie. Kitty Mannock trebuie să fi fost o femeie şi jumătate.

Se întinse la umbra aripii şi un oftat adânc îi ieşi printre buzele crăpate şi umflate.

— După atâta vreme, va avea în sfârşit companie.

Pitt nu îl asculta. Îi venise o idee nebunească. Băgă jurnalul în buzunarul pantalonilor şi începu să studieze rămăşiţele avionului. Nu dădu nici o atenţie motorului, dar verifică trenul de aterizare. Deşi lonjeroanele fuseseră distruse la impact, roţile erau în stare bună şi cauciucurile la fel. Roata mică din spate era şi ea în stare bună.

Pe urmă examină aripile. Cea din stânga suferise stricăciuni minore şi se părea că Kitty tăiase o bucată mare din ea, însă cea din dreapta era într-o stare surprinzător de bună. Materialul ce acoperea lonjeroanele şi nervurile era întărit şi coşcovit, dar arşiţa şi frigul nu îl crăpaseră. Pierdut în gânduri, puse mâna pe un panou de metal din faţa carlingii, dar şi-o trase repede. Metalul era încins ca o tigaie pusă pe foc. În interiorul fuzelajului găsi o cutie mică de unelte, în care se aflau, printre altele, un bomfaier mic şi o pompă de mână pentru cauciucuri.

Rămase acolo meditând, părând să nu îi pese de razele ucigătoare ale soarelui. Era tras la faţă şi slăbit. Ar fi trebuit să se afle pe un pat de spital unde să i se pompeze fluide în corp. Bătrâna doamnă cu coasa nu mai avea mult până să îşi pună degetul osos pe umărul lui. Însă acum mintea îi lucra cu repeziciune, cântărind toate avantajele şi dezavantajele.

Hotărî pe loc că nu avea de gând să moară. Ocoli aripa dreapta şi se apropie de Giordino:

— Ai citit *Zborul avionului Phoenix* de Elleston Trevor? întrebă el.

Giordino îl privi cu ochii micşoraţi:

— Nu, dar am văzut filmul cu Jimmy Stewart. De ce? Ţi s-au

înţepenit rotiţele dacă îţi închipui că poţi să faci epava asta să zboare din nou.

— Nu să zboare, replică Pitt, încet. Am studiat avionul şi cred că putem scoate destule piese din el ca să construim un iaht de uscat.

— Să construim un iaht de uscat! repeta Giordino cu exasperare. Cum să nu? Şi facem şi un bar şi o cameră de zi…

— Ca o sanie cu pânze, doar că va merge pe roţi, continuă Pitt, surd la sarcasmul lui Giordino.

— Ce vrei să foloseşti ca pânze?

— O aripă a avionului. E, practic, o aripă eliptică. Dacă o aşezi cu vârful în sus, obţii o velă.

— Nu suntem în stare, protestă Giordino. O treabă ca asta ne-ar lua zile.

— Nu, doar ore. Aripa din dreapta e în stare bună şi materialul e intact. Carena o putem face din partea din centru a fuzelajului, dintre carlingă şi coadă. Din lonjeroane şi bare putem face zbaturi pentru roţi. Cu cele două roţi ale trenului de aterizare şi cu roata din spate facem un sistem de angrenare cu trei roţi. Şi avem destul cablu de control pentru pârghii şi pentru fusul cârmei.

— De unde luăm unelte?

— E o trusă în carlingă. Nu are cine ştie ce, dar ne va ajuta.

Giordino clătină încet din cap. I-ar fi fost foarte uşor să considere ideea lui Pitt o halucinaţie, să se întindă pe pământ şi să aştepte moartea în linişte. Impulsul de a face asta era copleşitor. Dar în pieptul său bătea o inimă curajoasă şi un spirit ce nu voia să moară fără luptă. Ca un om bolnav, forţat să ridice o povară grea, se ridică în picioare şi vorbi împleticit de oboseală şi prea multă căldură:

— Hai să nu mai stăm să ne plângem de milă. Tu scoţi aripile şi eu demontez roţile.

43

La umbra unei roţi, Pitt îşi schiţa planul de construcţie a unui iaht de uscat cu ajutorul pieselor vechiului avion. Era un plan incredibil de simplu, născut într-o criptă a deşertului, în minţile a doi oameni care erau de fapt morţi deja, dar nu voiau să recunoască. Trebuiau să caute în ei puteri pe care le crezuseră dispărute de mult ca să ducă treaba până la capăt.

Navigarea pe uscat nu era ceva inventat de ei. Au folosit-o chinezii acum două mii de ani. La fel au făcut şi olandezii, care au pus vele pe căruţe ca să transporte mici armate. Feroviarii americani construiau adeseori vagoane mici cu pânze, care alergau pe şine de-a lungul preriilor. Europenii au făcut din asta un sport practicat pe plajă la

începutul lui 1900 şi, după puţin timp, ideea a fost preluată de amatorii de viteză din sudul Californiei, care se întreceau în maşinile lor puternice de-a lungul lacurilor secate din deşertul Mojave şi care până la urmă au organizat curse unde veneau participanţi din întreaga lume şi care au reuşit să atingă viteze de aproape 145 de kilometri pe ora.

Cu ajutorul sculelor găsite de Pitt în carlingă, se ocupară de treburile mai uşoare pe căldura de foc a după-amiezii şi le lăsară pe cele mai grele pentru răcoarea nopţii. Pentru doi bărbaţi a căror distracţie preferată era să restaureze maşini de epocă şi avioane, treaba merse uşor şi eficient, fără risipă de mişcări, pentru a-şi conserva puţina energie care le mai rămăsese.

Lucrau fără să mai ţină seama de efort, avantajos, fără pauze, vorbind puţin, pentru că limbile umflate şi gurile uscate nu le permiteau. Luna îi lumina, aruncându-le umbrele agitate pe peretele râpei.

Din respect, nu mişcară din Loc cadavrul lui Kitty Mannock şi lucrară ocolind-o, fără nici o manifestare de emoţie, uneori chiar adresându-i-se de parcă era vie, când minţile lor înnebunite de sete pierdeau şirul.

Giordino scoase cele două roţi mari ale trenului de aterizare şi roata mică de la spate, curăţă nisipul din rulmenţi şi îi unse cu unsoare din filtrul de ulei al motorului. Vechile cauciucuri erau crăpate şi întărite de soare. Îşi mai păstrau încă forma, dar nu era nici o şansă să reţină aer, aşa că Giordino le scoase camerele de aer din interior, umplu cauciucurile cu nisip şi le fixă la loc pe roţi.

După aceea confecţiona zbaturile pentru roţi din lonjeroanele demontate de pe aripa deteriorată. Când termină, tăie cu bomfaierul barele ce fixau centrul fuzelajului de partea din spate a carlingii şi făcu acelaşi lucru şi cu coada avionului. După ce desfăcu partea din mijloc, prinse capătul mai lat al carlingii de prelungirile aduse aripilor, pentru a susţine cele două roţi principale luate de la trenul de aterizare. Roţile se aflau acum la doi metri şi jumătate de partea de jos a fuzelajului, în capătul mai lat al acestuia. Capătul celălalt, care mergea îngustându-se spre coada avionului, devenise acum partea din faţă a iahtului de uscat, dându-i un aspect aerodinamic primitiv. Ultima adăugire adusă bucăţii ce devenise acum carena iahtului era construirea unui rotor ce urma a fi fixat de roata mică, situată la trei metri în faţă. Produsul aproape finit ar fi semănat pentru cei destul de în vârstă ca să îşi amintească de comediile *Gaşca noastră* şi *Micii hoţomani* cu un vehicul de curse improvizat din anii 30.

În timp ce Giordino lucra la corpul iahtului, Pitt se concentra asupra velei. După ce desfăcu aripa de pe fuzelaj, imobiliză eleronii şi flapsurile şi prelungi lonjeronul din interiorul muchiei, astfel încât să

formeze un catarg. Împreună cu Giordino, ridicară aripa în poziţie verticală şi fixară catargul în centrul carenei, o treabă simplă pentru că lonjeroanele de lemn şi materialul care acoperea vechea aripă se uscaseră în căldura deşertului şi erau foarte uşoare. Reuşiseră să construiască o velă de vânt rotativă. Pe urmă Pitt folosi cablurile de control ale avionului ca să prindă sârme de ancorare de roţile laterale cu zbaturi ale lui Giordino şi botul iahtului de catarg pentru susţinere. Apoi înjgheba, tot cu ajutorul cablurilor de control, un sistem de direcţie prin leviere din interiorul carenei până la roata din faţă. În final, alcătui un sistem de pârghii pentru vela de vânt.

Ultimul retuş fu scoaterea scaunelor pilotului şi aşezarea lor în cocpitul iahtului de uscat, unul în spatele celuilalt. Pitt mai scoase şi busola de pe panoul de bord al avionului şi o aşeză lângă cârmă. Ţeava pe care o folosise până atunci pe post de compas o legă de catarg, ca talisman.

Terminară totul la trei dimineaţa şi căzură ca morţi în nisip. Rămaseră tremurând în frigul tăios, privindu-şi capodopera.

— N-o să zboare niciodată, bolborosi Giordino fără nici un pic de vlagă.

— Nu trebuie decât să ne ducă pe teren neted.

— Te-ai gândit cum o s-o scoatem din râpă?

— La cincizeci de metri mai jos, înclinaţia peretelui dinspre est e destul de lină ca s-o putem trage afară.

— Nu cred c-o să putem nici măcar să mergem până acolo, cu atât mai puţin să tragem chestia asta până sus. Pe lângă asta, nu avem nici o garanţie că o să meargă.

— Nu avem nevoie decât de un vânt uşor, zise Pitt cu vocea slabă. Şi dacă e să mă iau după ultimele şase zile, nu cred că trebuie să ne facem griji în privinţa asta.

— Nu e nimic mai frumos ca un vis imposibil.

— O să meargă, zise Pitt cu hotărâre.

— Ce greutate crezi că are.

— Vreo sută şaizeci de kilograme.

— Cum o să-i spunem? întrebă Giordino.

— Să-i spunem?

— Un nume, trebuie să aibă un nume.

Pitt dădu din cap spre Kitty:

— Dacă reuşim să scăpăm din iadul ăsta, ei îi vom datora acest lucru. Eu zic să o numim *Kitty Mannock*.

— Bună alegere.

Mai stătură puţin de vorbă, voci şoptite în vidul unui spaţiu mort, până reuşiră să se cufunde într-un somn binevenit.

Când se treziră, soarele inundase fundul râpei. Avură nevoie de un monumental efort de voinţă ca să se ridice în picioare. Îşi luară în

tăcere rămas-bun de la Kitty şi merseră clătinându-se spre maşinăria improvizată ce reprezenta speranţa lor de supravieţuire. Pitt legă două bucăţi de cablu de partea din faţă a iahtului de uscat şi îi dădu una lui Giordino.

— Te simţi în stare?

— La dracu, nu, îngăimă Giordino cu gura uscată.

Pitt rânjii, deşi buzele crăpate şi sângerânde îl dureau. Îl privi atent pe Giordino căutând în el scânteia ce avea să îi ajute să ajungă la liman. Era acolo, dar foarte slabă.

— Hai să vedem care ajunge primul sus.

Giordino se clatină ca un beţiv, dar îi făcu cu ochiul:

— Respiră praful care o să rămână în urma mea, fraiere!

Îşi puse cablul pe umăr, se aplecă luându-şi avânt şi imediat căzu în nas. Iahtul de uscat aproape că trecu peste el, mergând la fel de uşor ca un cărucior pe gresia unui supermarket. Se uită la Pitt cu ochii roşii şi cu o expresie de surpriză pe faţa arsa de soare:

— E uşoară ca un fulg!

— Bineînţeles, a fost făcută de doi mecanici clasa întâi.

Fără să mai stea la discuţii, îşi traseră iahtul spre mijlocul râpei până ajunseră la o pantă ce se înclina în unghi de 30 de grade spre suprafaţa lacului secat.

Nu aveau de urcat decât şapte metri, dar pentru doi oameni, care erau cu un picior în groapa numai cu optsprezece ore înainte, panta semăna cu Everestul. Nu se aşteptaseră să mai trăiască încă o noapte şi totuşi acum se aflau în faţa a ceea ce era, cu siguranţă, ultimul obstacol până la salvare sau moarte.

Pitt porni primul în timp ce Giordino se odihnea. Îşi prinse cablul de talie şi începu să se târască în susul pantei ca o furnică beată, făcând paşi de câţiva centimetri. Trupul sau era ca o maşina teribil de uzată, acţionând la comanda unei minţi ce nu mai avea decât o legătură vagă cu realitatea. Toţi muşchii lui protestau cu junghiuri teribile. Îşi simţi imediat mâinile şi picioarele înmuindu-se, dar se forţă să continue. Ochii injectaţi i se închideau de oboseală, pe faţă i se săpase o expresie de suferinţă atroce, plămânii îl dureau la fiecare gâfâit şi inima îi bătea ca un ciocan din cauza efortului supraomenesc.

Dar nu se putea opri. Dacă el şi Giordino mureau, toţi acei nefericiţi care munceau ca nişte sclavi la Tebezza aveau să piară şi ei, fără ca lumea să ştie ceva de soarta lor. Nu putea să renunţe, să se prăbuşească şi să moară acum când se afla la câţiva paşi de a-i râde în nas doamnei cu coasa. Strânse din dinţi cu furie şi continua să urce.

Giordino încerca să îi strige cuvinte de încurajare, dar nu putu să scoată decât o şoaptă slabă.

Apoi mâinile lui Pitt apucară marginea râpei şi cu încă un efort de voinţă se trase în albia seacă a lacului. Rămase întins şi aproape

leşinat, auzindu-şi doar respiraţia grea şi inima ce părea că stă să îi spargă pieptul.

Nu ştia cât rămăsese în bătaia soarelui până când respiraţia îi reveni oarecum la normal. Într-un târziu, se ridică în patru labe şi se uită în râpă. Giordino stătea liniştit la umbra velei de vânt şi reuşii un salut anemic cu mâna.

— Eşti gata să vii sus?

Giordino dădu uşor din cap, prinse cablul şi începu să se târască încet. Pitt îşi aruncă cablul peste umăr şi se aplecă spre el. Patru minute mai târziu, pe jumătate târâş, pe jumătate tras de Pitt, Giordino se rostogoli fără putere pe terenul plat de sus, ca un peşte tras din apă după o luptă îndelungată cu cârligul şi undiţa.

— Acum vine partea cea mai distractivă, îngăimă Pitt.

— Nu sunt în stare, suspină Giordino.

Pitt se uită la el. Giordino părea deja mort. Ochii i se încinseseră, iar faţa şi barba de zece zile erau pline de praf alb. Dacă nu îl putea ajuta pe Pitt să tragă iahtul de uscat din râpă, aveau să moară amândoi în ziua aceea.

Pitt îngenunche şi îl lovi tare peste faţă:

— Nu mă lăsa acum, mormăi el. Cum crezi că o să ajungi să o cunoşti mai bine pe pianista aia superbă a lui Massarde, dacă nu te ridici să mă ajuţi?

Pleoapele lui Giordino fluturară şi îşi freca obrazul cu mâna. Cu un efort suprem de voinţă, se ridică în picioare clătinându-se de parcă era beat. Se uită la Pitt fără nici un fel de răutate şi, în ciuda suferinţei, reuşii să zâmbească:

— Nu pot să sufăr faptul că sunt atât de previzibil.

— E foarte bine că eşti aşa.

Ca doi catâri numai piele şi os în ham, luară cablurile şi înaintară cu greu câţiva paşi, forţa lor combinată începu să tragă încet iahtul în susul pantei. Ţineau capul plecat, spatele încovoiat, iar mintea le era înceţoşată de delirul setei. Înaintau îngrozitor de încet.

În curând căzură în genunchi şi începură să se târască. Giordino observă că palmele lui Pitt fuseseră roase de cablu şi îi curgea sânge, dar el nu simţea nimic. Dintr-odată, cablurile slăbiră şi iahtul improvizat apăru peste marginea râpei şi se lovi de ei. Din fericire, Pitt avusese prevederea să împiedice vela care era îndreptată acum în direcţia unei brize uşoare şi nu genera nici un fel de forţă motrică.

Îşi desfăcură cablurile şi Pitt îl ajută pe Giordino să urce în fuzelaj, unde se prăbuşi ca un sac de cartofi pe scaunul din faţă. Pitt se uită la pânza îngustă pe care o legase de catarg ca indicator şi aruncă un pumn de nisip în aer să detecteze direcţia vântului. Bătea dinspre nord-vest.

Sosise momentul adevărului. Îl privi pe Giordino care făcu fără

vlagă înainte un gest cu mâna:

— Dă-i drumul, şopti el răguşit.

Pitt se aplecă peste marginea fuzelajului şi împinse iahtul până ce acesta începu să alunece încet pe nisip. Apoi se ridică şi se prăbuşi pe scaunul din spate. Vântul bătea din spatele umărului său stâng, aşa că eliberă frânghia velei şi roti cârma ca să-l aibă la babord. Mai trase puţin frânghia şi vântul începu să bată în velă, iar *Kitty Mannock* începu să se deplaseze singură. Prinse repede viteză în timp ce Pitt mai eliberă o bucată de frânghie.

Aruncă o privire spre busolă şi stabili cursul, copleşit de epuizare şi de euforie în acelaşi timp. Aranjă poziţia velei care se înclina în bătaia vântului şi în curând iahtul de uscat gonea de-a lungul lacului secat, cu roţile ridicând valuri de praf, minunat de silenţios, cu aproape 60 de kilometri pe oră.

Dar bucuria se transforma repede în panică, fiindcă Pitt schimbase cursul prea mult şi brusc roata ce mergea în contra vântului începu să se ridice, în ceea ce navigatorii numeau urcuş. Pusese vela prea mult în vânt, mărind forţa de deplasare. Acum trebuia să ia măsuri ca să împiedice urcuşul să răstoarne iahtul, ceea ce ar fi fost un dezastru, pentru că nici el, nici Giordino nu mai aveau forţă să îl ridice iar.

Erau la un pas de a se rostogoli, când trase de frânghii şi roti uşor cârma, trimiţând iahtul în direcţia vântului. Menţinu cursul şi urcuşul se diminuă până când roata atinse pământul.

Pitt navigase pe vase mici când era copil în Newport Beach, California, dar niciodată la o astfel de viteză. Ieşii din bătaia vântului într-un unghi larg de 45 de grade, orientă vela uriaşă şi făcu mici corectări ale cursului. Încă o privire aruncată busolei îi spuse că era timpul să o ia în zigzag spre est.

Prinse din ce în ce mai multă încredere şi trebui să se abţină ca să nu forţeze limita de viteză, acea linie subţire ce desparte controlul de accident. Nu avea de gând să dea înapoi acum, dar prudenţa îi aminti: *Kitty Mannock* nu era cel mai stabil iaht de uscat şi, în plus, era prins la un loc cu sârmă, cablu şi vergi vechi de şaizeci de ani.

Se lăsă pe spate şi se uită atent după vârtejuri de nisip, care măturau adesea suprafaţa pustie a lacului. Un nor mic de praf ivit din senin şi totul se putea termina. Ştia prea bine că nu se puteau bizui decât pe norocul lor. O vale văzuta prea târziu, o piatră care ar fi rupt zbatul unei roţi şi multe alte asemenea catastrofe le putea arunca în cale deşertul nemilos.

Deşi aluneca şi zdrăngănea, *Kitty Mannock* zbura cu o viteză de care Pitt nu ar fi crezut-o capabilă. Vântul frontal începu să îi arunce nisip în faţă pe care îl simţea ca pe nişte alice. Din spate, forţa vântului sporea şi estima că ajunseseră la 85 de kilometri pe ora. După ce zile întregi se târâseră pe jos prin deşert, acum i se părea că

zboară într-un avion cu reacţie. Spera din toată inima că *Kitty Mannock* se va ţine tare şi nu se va dezmembra.

După o jumătate de ora, începu să caute puncte de reper. Acum era îngrijorat că ar putea să treacă de şoseaua transsahariană fără să îşi dea seama. La urma urmelor, era doar o cărare vagă în nisip, mergând dinspre nord spre sud. Dacă o ratau, aveau toate şansele să se piardă în imensitatea deşertului.

Nu se vedea nici urmă de alte vehicule şi terenul deveni din nou neregulat, cu dune mişcătoare. Trecuseră oare de graniţa cu Algeria? Nu avea cum să îşi dea seama. Toate urmele marilor caravane ce străbătuseră cândva bogata vale a Nigerului spre Mediterana, transportând aur, fildeş şi sclavi dispăruseră de mult în negura timpului. Locul lor fusese luat de rare maşini cu turişti, camioane cărând piese şi provizii şi câte un vehicul al armatei în patrulare prin pustiul ignorat chiar şi de Dumnezeu.

Dacă Pitt ar fi ştiut că linia roşie care indica traseul pe hărţi nu există de fapt în realitate, ci doar în imaginaţia cartografilor, ar fi fost extrem de frustrat. Singurele indicii reale, dacă erau destul de norocoşi să le remarce, erau oasele de animale împrăştiate, câte un vehicul demontat, urmele de roţi ce nu fuseseră acoperite de nisip şi canistre de ulei la distanţă de kilometri unele de altele, cu condiţia să nu fi fost luate de nomazi ca să le folosească sau să le vândă în Gao.

Apoi observă un obiect la distanţă spre dreapta, ca un punct negru în valul tremurător de căldura. Giordino îl văzu şi el şi arăta cu mâna în direcţia aceea, singurul semn de viaţă pe care îl dăduse de când pornise iahtul. Aerul era limpede şi transparent ca sticla. Ieşiseră din albia secată a lacului şi nu se mai ridicau trâmbe sau vârtejuri de praf de pe sol. Văzură acum că obiectul era de fapt ceea ce mai rămăsese dintr-un autobuz Volkswagen căruia îi fuseseră luate absolut toate piesele. Nu mai rămăsese decât carcasa, cu un slogan ironic scris pe o parte în engleză cu vopsea: „Unde e Lawrence al Arabiei când ai nevoie de el?”

Sperând că ajunseseră la şosea, Pitt schimbă direcţia spre nord, în contra vântului. Terenul devenise nisipos, cu fâşii de pietriş. Din când în când treceau peste o porţiune cu nisip moale, dar iahtul de uscat era prea uşor să se afunde şi trecea cu graţie mai departe.

După zece minute, Pitt observă o canistră în depărtare. Acum era sigur că mergeau paralel cu şoseaua şi porni în zigzaguri de câte doi kilometri spre nord, către Algeria.

Giordino nu se mai mişcase. Pitt îl scutură de umăr, dar capul lui Giordino alunecă într-o parte, apoi căzu cu bărbia în piept. Îşi pierduse cunoştinţa. Pitt încercă să ţipe şi să îl zgâlţâie mai tare, dar nu avu putere. Un văl negru începea să i se lase şi lui peste ochi şi în câteva minute avea să leşine şi el.

I se păru că aude un zgomot de motor în depărtare, dar nu văzu nimic şi se gândi că începuse să delireze. Zgomotul se amplifica şi recunoscu vag că aparţinea unui motor diesel, însoţit de huruitul eşapamentului. Dar nu se vedea deloc de unde venea şi fu sigur că începuse să îşi piardă minţile.

Dintr-odată, răsuna un claxon puternic şi Pitt întoarse încet capul într-o parte. Un camion Bedford mare, cu remorcă, de provenienţă britanică, mergea paralel cu ei şi şoferul arab privea curios şi zâmbitor cele două figuri de pe iahtul de uscat. Venise din spate fără ca Pitt să observe.

Şoferul se aplecă pe fereastră, duse o mână pâlnie la gură şi strigă:

— Aveţi nevoie de ajutor.

Pitt nu putu decât să dea uşor din cap. Nu făcuse nici un fel de pregătiri pentru oprirea iahtului. Încerca să tragă de frânghii şi să aducă vela în vânt, dar nu reuşii decât să rotească iahtul în semicerc. Simţurile nu îi mai funcţionau aşa cum trebuia şi aprecie greşit o pală bruscă de vânt. Dădu drumul ancorei, dar era prea târziu. Vântul şi forţa gravitaţiei răsturnară iahtul, smulgându-i zbaturile roţilor şi vela şi aruncându-i pe Pitt şi pe Giordino cât colo ca pe nişte păpuşi de cârpă, într-un nor de praf şi pietre.

Şoferul arab viră spre ei şi opri. Sări din cabină şi alergă spre cei doi bărbaţi leşinaţi. Recunoscu imediat semnele deshidratării şi se grăbi înapoi la camion, de unde se întoarse cu patru sticle de plastic pline cu apă.

Pitt îşi reveni aproape imediat când simţi lichidul pe faţă, prelingându-i-se în gura pe jumătate deschisă. Transformarea fu ca un miracol: era la un pas de moarte dar, imediat ce bău aproape şase litri de apă se redresă, începând să funcţioneze din nou ca o fiinţă umană.

Şi trupul lui Giordino, secătuit până în măduva oaselor, se reîntoarse la viaţă. Părea aproape incredibil că o cantitate sănătoasa de lichid îi salvase atât de repede de la o moarte sigură.

Şoferul arab le mai dădu tablete de sare şi curmale uscate. Avea o faţă inteligentă şi pe cap purta o şapcă de base-ball. Se aşeză pe vine şi privi cu mare interes cum se întorc la viaţă.

— Aţi venit cu maşinăria asta de la Gao? îi întrebă el.

Pitt clătina din cap:

— De la Fortul Foureau, minţi el.

Nu era încă sigur că se aflau în Algeria. Şi nici nu ştia dacă şoferul nu avea să îi predea primului poliţist, dacă află că evadaseră de la Tebezza.

— Unde ne aflăm, mai exact?

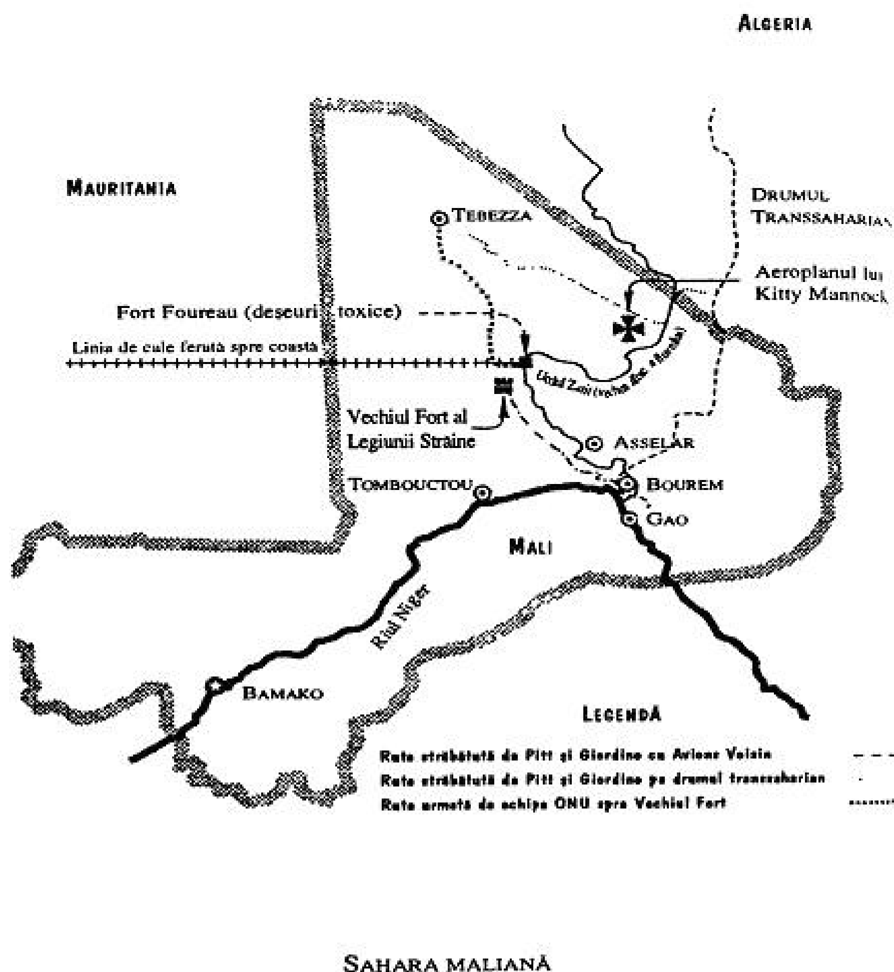
— În mijlocul pustiului Tanezrouft.

— Ce ţară?

— Algeria, bineînţeles. Unde credeaţi că sunteţi.

— Oriunde, numai să nu fim în Mali.
Arabul se strâmbă:
— În Mali sunt oameni răi. Guvernul e rău. Omoară mulţi oameni.
— Cât avem de mers până la cel mai apropiat telefon? întrebă Pitt.
— Adrar e la trei sute cincizeci de kilometri spre nord. Ei au mijloace de comunicaţii.
— E un sat?
— Nu, Adrar e un oraş mare, cu mult progres. Au şi aeroport cu zboruri regulate spre Alger.
— Mergeţi în direcţia aceea?
— Da, am dus un transport de conserve la Gao şi acum mă întorc la Alger.
— Ne puteţi lua şi pe noi până la Adrar?
— Aş fi onorat.
Pitt îl privi pe şofer şi zâmbi:
— Cum te cheamă, prietene?
— Ben Hadi.
Pitt îi strânse mâna cu căldură.
— Ben Hadi, spuse el încet, tu nu ştii, dar prin faptul că ne-ai salvat viaţa, ai mai salvat şi vieţile altor sute de oameni.

PARTEA A IV-A
ECOURI DE LA ALAMO

SAHARA MALIANĂ

44

26 mai 1996
Washington, D.C.

— Au ieşit! strigă Hiram Yager dând buzna în biroul lui Sandecker, urmat de Rudi Gunn.

Sandecker, gândindu-se la bugetul pentru un proiect subacvatic, ridică privirea fără să înţeleagă.

— Au ieşit?

— Dirk şi Al au trecut graniţa în Algeria.

Sandecker căpătă brusc înfăţişarea unui copil căruia i s-a spus că vine Moş Crăciun.

— De unde ştii?

— Au sunat de la aeroportul unui oraş din deşert numit Adrar, răspunse Gunn. Legătura a fost proastă, dar am înţeles că urmau să ia un avion spre Alger. Odată ajunşi acolo, ne vor suna din nou de la ambasada noastră.

— Au mai spus ceva?

Gunn se uită la Yaeger şi dădu din cap:

— Tu ai vorbit cu Dirk înainte să vin eu.

— L-am auzit foarte prost, spuse Yaeger. Sistemul telefonic din deşert al Algeriei e doar puţin mai mult decât nişte cutii de conserve legate pe o sârmă dată cu ceară. Dacă am înţeles bine, insista să ceri o echipă specială care să se întoarcă cu el în Mali.

— A explicat de ce? întrebă Sandecker curios.

— Îl auzeam prea slab. Erau paraziţi tot timpul. Puţinul pe care l-am înţeles pare o nebunie.

— Cum adică o nebunie? vru să ştie Sandecker.

— Spunea ceva despre salvarea unor femei şi copii dintr-o mină de aur. Vorbea pe un ton foarte imperativ.

— Nu înţeleg nimic, zise Gunn.

Sandecker se uită la Yaeger.

— A spus cum au scăpat din Mali?

Yager arăta ca un om pierdut într-un labirint.

— Aş putea să jur că a zis că au străbătut deşertul într-un iaht cu o femeie pe nume Kitty Manning sau Manncock.

Sandecker se lăsă pe spate şi zâmbi resemnat:

— Din câte îi cunosc eu pe Pitt şi pe Giordino, n-aş zice că nu e aşa. Apoi ochii i se îngustară brusc şi pe faţă i se aşternu o expresie întrebătoare:

— N-a zis cumva Kitty Mannock?

— N-am auzit prea bine, dar cred că da.

— Kitty Mannock a fost o aviatoare faimoasă în anii 20, explică Sandecker. A zburat peste jumătate din glob şi a stabilit recorduri de viteză pe distanţe mari, înainte să dispară în Sahara. Mi se pare că în 1931.

— Şi ce legătura ar putea să aibă cu Pitt şi cu Giordino? se întrebă Yaeger cu voce tare.

— Habar n-am, zise Sandecker.
Gunn se uită la ceas:
— Am verificat distanţa în aer dintre Adrar şi Alger. Puţin mai mult de o mie două sute de kilometri. Dacă zboară deja, vom avea veşti de la ei în aproximativ o oră şi jumătate.
— Daţi instrucţiuni departamentului de comunicaţii să deschidă o linie directă cu ambasada noastră din Algeria, ordonă amiralul. Şi spuneţi-le să ia toate măsurile de securitate. Dacă Pitt şi Giordino au descoperit date esenţiale legate de contaminarea fluxului roşu, nu vreau să afle ceva presa.

Când Pitt sună la centrul de comunicaţii internaţional al NUMA, Sandecker şi ceilalţi, inclusiv doctorul Chapman, erau strânşi în jurul unei console telefonice care înregistra discuţia şi amplifica vocea lui Pitt printr-un sistem de difuzoare, astfel încât puteau să converseze fără microfoane sau receptoare.
Majoritatea întrebărilor care se adunaseră în ultimele nouăzeci de minute îşi găsiră răspunsul în raportul precis al lui Pitt, care dura o oră. Toţi ascultau cu atenţie şi îşi luau notiţe în timp ce el le relata evenimentele nefericite şi chinurile pe care le înduraseră după ce se despărţiseră de Gunn pe râul Niger. Le descrise detaliat felul în care descoperiseră operaţiunea frauduloasă de la Fortul Foureau. Îi şocă atunci când le dezvălui că doctorul Hopper şi ceilalţi cercetători de la Organizaţia Mondiala a Sănătăţii erau în viaţă şi lucrau ca sclavi în minele de la Tebezza, cot la cot cu inginerii francezi ai lui Massarde, cu nevestele şi copiii acestora şi cu alţi nenumăraţi prizonieri politici şi străini răpiţi de generalul Kazim. Îşi încheie raportului cu felul întâmplător şi fericit în care o găsiseră pe Kitty Mannock şi avionul ei dispărut de atâta vreme, în timp ce străbăteau deşertul. Auditorii nu se putură abţine să nu zâmbească, când auziră despre construcţia iahtului de uscat.
Bărbaţii aşezaţi în jurul consolei înţelegeau acum de ce Pitt cerea să se întoarcă în Mali cu o forţă armată. Fură îngroziţi de ceea ce li se spusese despre minele de aur de la Tebezza şi despre condiţiile inumane de acolo. Iar ceea ce aflară despre depozitele secrete de deşeuri toxice şi nucleare de la Fortul Foureau îi cutremură şi mai tare. Când auziră că centrul atât de rafinat de eliminare solară a deşeurilor era o fraudă, feţele li se întunecară începând cu toţii să se întrebe câte din celelalte proiecte ale Massarde Enterprises din toată lumea nu erau de fapt decât o faţadă pentru altceva.
Pitt continua explicându-le adevărata natură a relaţiilor dintre Yves Massarde şi Zateb Kazim. Le repetă cuvânt cu cuvânt conversaţiile pe care le avusese cu Massarde şi O’Bannion.
Apoi Chapman dădu startul întrebărilor:

— Aşadar concluzia voastră este că Fortul Foureau este sursa contaminării fluxului roşu? întrebă el.

— Eu şi Giordino nu suntem experţi în hidrologie, replică Pitt, dar suntem siguri ca deşeurile toxice care nu sunt arse, ci ascunse în subteran, se scurg şi migrează direct în pânza freatica. De acolo se scurg spre sud pe sub o albie veche de râu şi se varsă în Niger.

— Cum au putut să facă săpături atât de mari fără ca inspectorii de mediu din toată lumea să nu afle nimic? întrebă Yaeger.

— Şi fără ca sateliţii să nu fotografieze nimic? adaugă Gunn.

— Factorii cheie sunt calea ferată şi containerele de marfă, răspunse Pitt. Excavaţiile nu au început în timpul construirii reactorului solar şi a reţelei de concentratoare fotovoltaice. După ce au ridicat o clădire mare ca să ascundă întreaga operaţiune, trenurile care aduceau deşeuri toxice şi nucleare au început să se întoarcă în Mauritania pline cu pământ şi pietre destinate umplerii unei gropi. Din câte am putut vedea noi, Massarde a profitat de existenţa unor caverne în calcar.

Rămaseră tăcuţi cu toţii un moment, apoi Chapman spuse:

— Când se va afla chestia asta, scandalul şi investigaţiile nu se vor mai termina.

— Aveţi vreo dovada? îl întrebă Gunn pe Pitt.

— Doar ce am văzut şi am auzit de la Massarde. Îmi pare rău că nu vă putem oferi mai mult.

— Aţi făcut o treabă incredibilă, spuse Chapman. Datorită vouă, sursa contaminării nu mai e o necunoscută şi putem să plănuim cum să suprimăm scurgerea în pânza freatică.

— Uşor de zis, spuse Sandecker. Dirk şi Al ne-au pus în mână un gigantic măr al discordiei.

— Amiralul are dreptate, zise Gunn. Nu putem să intrăm pur şi simplu în Fortul Foureau şi să îl închidem. Yves Massarde e puternic şi bogat şi are multe relaţii atât în guvernul generalului Kazim, cât şi în cel francez…

— Plus o grămadă de alte persoane influente din cercurile de afaceri şi de stat, adaugă Gunn.

— Massarde e pe planul doi, interveni Pitt. Prioritatea noastră e să îi salvăm pe acei bieţi oameni de la Tebezza înainte să fie ucişi.

— E vreun american prinde ei? întrebă Sandecker.

— Doctoriţa Eva Rojas e cetăţean american.

— Ea e singură?

— Da, din câte ştiu.

— Nici un preşedinte nu s-a zbătut vreodată să elibereze ostaticii noştri din Liban, aşa că nici preşedintele de acum nu va trimite o echipă specială ca să salveze un singur american.

— Nu strică să întrebaţi, spuse Pitt.

— M-a refuzat deja când i-am cerut să vă salveze pe tine şi pe Al.

— Hala Kamil ne-a mai pus odată la dispoziţie echipa tactică şi de intervenţie rapidă a ONU, zise Gunn. În mod sigur va autoriza o operaţiune de salvare a propriilor ei oameni de ştiinţă.

— Hala Kamil e o doamnă cu principii înalte, zise Sandecker cu convingere. Mai idealistă decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunosc. Cred că ne putem baza pe ea să îi trimită pe generalul Bock şi pe colonelul Levant împreună cu oamenii lor înapoi în Mali.

— Oamenii mor ca şobolanii în mină, zise Pitt cu amărăciune. Numai Dumnezeu ştie câţi au mai fost ucişi de când am plecat noi. Fiecare oră contează.

— Am să iau legătura cu doamna secretar general şi am să o pun la curent, promise Sandecker. Dacă Levant se va mişca la fel de repede cum a făcut-o în cazul lui Rudi, bănuiesc că îi vei explica situaţia faţă în faţă înainte de micul dejun.

La o oră şi jumătate după ce Sandecker îi sunase pe Hala Kamil şi pe generalul Bock, colonelul Levant împreună cu oamenii şi echipamentul său zburau deasupra Atlanticului, îndreptându-se spre o bază aviatică franceză de lângă Alger.

Generalul Hugo Bock îşi aranja pe birou hărţile şi fotografiile luate din satelit şi luă o lupă antică pe care o avea din copilărie de la bunicul lui, de pe vremea când colecţiona timbre. Lupa era bine lustruită, nu avea nici o zgârietură şi mărea imaginea fără nici o distorsiune. O purtase cu el ca pe un talisman tot timpul carierei sale militare.

Luă o gură de cafea şi începu să examineze zona din interiorul cerculeţelor pe care le marcase pe hărţi şi pe fotografii şi care indicau amplasamentul aproximativ al Tebezzei. Deşi descrierea minei făcută de Pitt trimisă lui Bock prin fax de Sandecker, era destul de aproximativă, ochiul generalului detectă repede pista de aterizare şi drumul vag prin canionul îngust ce despica platoul înalt şi bolovănos.

„Individul ăsta, Pitt, îşi spuse el, are un ascuţit simţ de observaţie. Probabil că memorase puţinele puncte de reper pe care le observase în călătoria lor prin deşert spre Algeria şi le reconstituise în minte înapoi până la mină.”

Bock începu să studieze terenul din jur şi nu îi plăcu ceea ce văzu. Misiunea de salvare a lui Gunn de pe aeroportul din Gao fusese relativ simplă. Echipa ONU plecase de la o bază militară din Egipt, de lângă Cairo şi nu trebuise decât să captureze aeroportul din Gao, să îl ia pe Gunn şi să plece. Tebezza era o cu totul altă mâncare de peşte.

Echipa lui Levant va trebui să aterizeze pe pista din deşert, să meargă aproape douăzeci de kilometri până la intrarea în mină, să ia cu asalt un labirint de tuneluri şi caverne, să transporte Dumnezeu

ştie câţi prizonieri înapoi la pistă, să îi urce pe toţi la bord şi să decoleze.

Problema critică era timpul prea îndelungat pe sol. Sosirea avea să fie descoperită şi putea provoca un atac al aviaţiei lui Kazim. Intervalul necesar unei rute dus – întors de patruzeci de kilometri pe un drum primitiv din deşert creştea considerabil şansele de eşec.

Atacul nu se putea baza numai pe sincronizare la secundă. Mai erau încă multe variabile necunoscute. Era esenţial să se împiedice orice comunicare cu exteriorul. Nu vedea cum operaţiunea putea fi îndeplinită în mai puţin de o oră şi jumătate minimum. Două ore ar fi dus la dezastru.

Dădu cu pumnul în masă:

— La dracu! exclamă el de unul singur. Nu e timp de pregătiri, nu e timp de planificare. O misiune de urgenţă pentru a salva vieţi omeneşti. La naiba, probabil că vom pierde mai multe decât vom salva!

După ce privi operaţiunea din toate unghiurile, Bock oftă şi formă un număr de telefon. Secretara doamnei Hala Kamil îi făcu legătura imediat.

— Da, domnule general, zise ea. Nu mă aşteptam să mă căutaţi aşa de repede. E vreo problemă cu misiunea de salvare?

— Mă tem că mai multe, doamna secretar. E foarte dificil de data asta. Colonelul Levant va avea nevoie de întăriri.

— Am să aprob desfăşurarea oricăror forţe ONU suplimentare de care aveţi nevoie.

— Nu avem nici o echipă disponibilă, explică Bock. Restul forţelor mele sunt în misiuni de securitate la graniţa siriano-israeliană sau în misiuni de salvare a civililor prinşi în tulburările din India. Întăririle pentru colonelul Levant vor trebui să vină din afara ONU.

Se lasă un moment de tăcere, în timp ce Hala îşi aduna gândurile.

— Asta e foarte greu, spuse ea într-un final. Nu sunt sigură că ştiu la cine aş putea să apelez.

— La americani?

— Spre deosebire de predecesorii săi, noului preşedinte al Americii nu îi place să se bage în problemele lumii a treia. De fapt, el a fost cel care mi-a cerut să autorizez misiunea voastră de salvare a celor doi oameni de la NUMA.

— De ce n-am fost informat? întrebă Bock.

— Amiralul Sandecker nu ne-a putut da nici un indiciu despre locul exact unde se aflau. În timp ce aşteptam să apară ceva, au evadat singuri şi astfel orice încercare de salvare a devenit inutilă.

— Tebezza nu va fi o operaţiune rapidă şi sigură, zise Bock întunecat.

— Poţi să-mi garantezi că va reuşii? întrebă Hala.

— Sunt sigur de abilităţile oamenilor mei, doamnă secretar, dar nu pot da nici un fel de garanţii. Mă tem că vor exista multe victime.

— Nu putem sta cu mâinile încrucişate, declară Hala cu seriozitate. Doctorul Hopper şi echipa sa de cercetători sunt membri ONU. E datoria noastră să ne salvăm oamenii.

— Sunt de acord, zise Bock. Dar m-aş simţi mai bine dacă am putea conta pe întăriri în cazul în care colonelul Levant e prins în cursă de armata maliană.

— Poate că britanicii sau francezii ar fi dispuşi…

— Americanii sunt capabili de reacţia cea mai rapidă, o întrerupse Bock. Dacă mi-ar sta în puteri, le-aş cere să îmi pună la dispoziţie Delta Force[8].

Hala tăcu ştiind că preşedintele Statelor Unite se va dovedi încăpăţânat şi greu de convins.

— O să vorbesc cu preşedintele şi o să îi expun cazul, spuse ea resemnată. Mai mult de atât nu pot să fac.

— Atunci îl voi informa pe colonelul Levant că nu se poate aştepta la nici un ajutor şi că nu e loc pentru nici un fel de eroare sau calcul greşit.

— Poate va avea noroc.

Bock respira adânc simţind un sloi de gheaţă alunecându-i pe şira spinării.

— De câte ori am contat pe noroc, doamna secretar, ceva a mers teribil de prost.

St. Julien Perlmutter stătea în biblioteca sa imensă, în care se aflau mii de cărţi, majoritatea aranjate frumos pe rafturi lăcuite de mahon. Dar cel puţin două sute de volume erau puse unele peste altele şi împrăştiate pe covorul persan sau pe un birou cu rulou extrem de uzat. Îmbrăcat în ţinuta sa obişnuită de zi, pijama de mătase şi halat cu imprimeuri, îşi ţinea picioarele încălţate cu papuci pe biroul în dezordine şi citea un manuscris din secolul al şaptesprezecelea.

Perlmutter era un expert legendar în istorie maritimă. Colecţia sa de documente istorice şi romane despre nave şi mări era considerată cea mai bună din lume. Custozii muzeelor din toată ţara şi-ar fi dat fericiţi o mână sau un picior, ori ar fi semnat un cec în alb în schimbul bibliotecii lui masive. Însă banii nu contau pentru un om care primise o moştenire de cincizeci de milioane de dolari, decât pentru a cumpăra cărţi rare despre mări şi oceane, pe care nu le avea încă.

Dragostea lui pentru femei nu se compara nici pe departe cu dragostea lui pentru cercetare. Dacă există vreo persoană care să

---

[8] Primul Detaşament de forţe speciale american pentru operaţiuni militare şi antiteroriste.

dedice cu pasiune o oră de lectură oricărei epave consemnate vreodată, aceea era St. Julien Perlmutter. Toţi recuperatorii sau vânătorii de comori din Europa şi America apăreau mai devreme sau mai târziu la uşa lui pentru sfaturi.

Era un adevărat monstru, cântărind o sută optzeci şi unu de kilograme, îi plăceau mâncărurile şi băuturile rafinate şi singurele exerciţii fizice pe care le făcea constau în ridicarea cărţilor şi răsfoirea paginilor. Avea ochii albaştri ca cerul, plini de veselie şi o faţă roşie îngropată sub o uriaşă barbă căruntă.

Sună telefonul şi împinse la o parte mai multe cărţi deschise ca să răspundă:

— Perlmutter.

— Julien, sunt Dirk Pitt.

— Dirk, băiete! exclamă el.

Nu ţi-am mai auzit vocea de mult.

— De vreo trei săptămâni.

— Cine mai număra orele când e pe urmele unei epave, râse el.

— Noi doi în nici un caz.

— Ce-ar fi să vii încoace ca să guşti din faimoasele mele clătite Perlmutter?

— Mă tem că s-ar răcii până ajung eu acolo, replică Pitt.

— Unde eşti?

— În Alger.

Perlmutter pufni cu dispreţ:

— Ce cauţi în locul ăla oribil?

— Printre altele, mă interesează o epavă.

— În Mediterana, dincolo de coasta Africii de Nord?

— Nu, în Deşertul Sahara.

Perlmutter îl cunoştea bine pe Pitt şi ştia că nu glumeşte.

— Ştiu despre legenda unei nave aflate în deşertul californian, mai sus de Marea Cortez, dar n-am auzit vreodată că s-ar găsi aşa ceva în Sahara.

— Am găsit trei mărturii cu privire la ea, explică Pitt. Una dintre surse e un bătrân şobolan al deşertului american, care caută un blindat confederat numit *Texas.* Jură că a navigat în susul unui râu secat astăzi şi că a eşuat în nisip. Povestea spune că transporta aurul din trezoreria confederata.

— Unde l-ai găsit? râse Perlmutter. Ce fel de buruieni ale deşertului fuma individul?

— Mai pretinde şi ca la bord se află Lincoln.

— Asta depăşeşte ridicolul şi trece în zona aberaţiilor.

— Oricât ar suna de ciudat, eu l-am crezut. Pe urmă am mai găsit două surse care confirmă legenda. Una a fost o veche pictură murala dintr-o peşteră ce înfăţişa o navă de luptă confederata. Cealaltă a fost

o referinţă din jurnalul pe care l-am găsit în avionul lui Kitty Mannock.

— Ia stai puţin, zise Perlmutter sceptic. Avionul cui?

— Kitty Mannock.

— Ai găsit-o! Dumnezeule, a dispărut acum peste şaizeci de ani! Chiar ai găsit locul unde s-a prăbuşit?

— Eu şi Al Giordino am dat de cadavrul ei şi de epava avionului într-o râpă lăturalnică, în timp ce traversam deşertul.

— Felicitări! răcni Perlmutter. Aţi rezolvat unul dintre cele mai faimoase mistere ale aviaţiei.

— A fost un noroc chior, recunoscu Pitt.

— Cine plăteşte pentru convorbirea asta?

— Ambasada americană din Alger.

— În cazul ăsta, aşteaptă puţin. Mă întorc imediat.

Perlmutter se ridică greoi din scaun, se duse spre un raft şi se uită la şirul de cărţi câteva momente. Găsi cartea pe care o căuta, o scoase, se întoarse la birou şi începu să o răsfoiască. Apoi ridică receptorul.

— Spui că nava se numeşte *Texas?*

— Exact.

— O navă blindată cu pinten, citi Perlmutter. A fost construită pe şantierul naval Rockets din Richmond şi lansată pe apă în martie 1865, doar cu o lună înainte de sfârşitul războiului. Cinzeci şi şapte de metri în lungime şi doisprezece în lăţime. Două motoare, două elice, putea pluti în apă de numai trei metri adâncime, armura de cincisprezece centimetri. Bateria consta în două tunuri Blakely cu obuze de 50 de kilograme şi alte două cu calibrul de douăzeci şi doi de centimetri şi obuze de 32 de kilograme. Viteză, paisprezece noduri, zise Perlmutter şi făcu o pauză. M-ai auzit?

— Foarte puternică pentru vremea ei.

— Într-adevăr şi de două ori mai rapidă decât orice alt blindat din armata unionistă sau confederată.

— Care e povestea ei?

— Destul de scurtă, răspunse Perlmutter. Singura ei apariţie în luptă a fost în timpul unei goane eroice în josul râului James, când a trecut prin întreaga flotă unionistă şi pe lângă forturile de la Hampton Roads. Grav vătămată, a scăpat în Atlantic şi de atunci n-a mai fost văzută niciodată.

— Aşadar dispariţia ei e o realitate, spuse Pitt.

— Da, dar nu un fenomen supranatural. Blindatele confederate nu erau construite decât pentru râu şi nu pentru traversarea oceanului. Părerea generala a fost că s-a scufundat în vreo furtună.

— Crezi că e posibil să fi traversat oceanul până pe coasta de vest a Africii şi să fi navigat în susul râului Niger?

— *Atlanta* e singurul blindat confederat despre care îmi amintesc că

a încercat să iasă în larg. A fost capturată în timpul unei lupte cu două monitoare unioniste la Wassaw Sound, în Georgia. Cam la un an după terminarea războiului, a fost vândută regelui din Haiti pentru flota sa. A plecat din Chesapeake Bay spre Caraibe şi a dispărut. Echipajul care lucrase pe ea spunea că lua apă chiar şi pe vreme bunicică.

— Şi totuşi bătrânul prospector jură că au existat poveşti transmise de coloniştii francezi şi de localnici despre un monstru de fier fără vele care a navigat pe Niger.

— Vrei să verific?

— Ai putea?

— Istoria asta mă fascinează deja, spuse Perlmutter. Mai văd încă o enigmă în legătură cu nava *Texas* care o face şi mai interesantă.

— Ce anume? întrebă Pitt.

— Mă uit în biblia flotelor din războiul civil, răspunse Perlmutter încet. Toate enumera mai multe referinţe pentru studii suplimentare. Biata *Texas* nu are nici un fel de referinţe. De parcă cineva a vrut să fie dată complet uitării.

45

Pitt şi Giordino părăsiră discret ambasada americană prin holul biroului de paşapoarte, ieşiră în stradă şi opriră un taxi. Pitt îi întinse şoferului un bilet cu indicaţii în franceză, scrise de un funcţionar al ambasadei şi se lăsă pe spate în timp ce taxiul îşi croi drum prin piaţa centrală, pe lângă moschei pitoreşti cu minarete înalte. Spre norocul lor, dădură de un şofer nervos care claxona tot timpul, blestemând mulţimea de pietoni şi traficul aglomerat ce nu ţinea cont de stopuri şi de poliţiştii care nu făceau nici cel mai mic efort să controleze haosul.

Când ajunseră la artera principală, paralelă cu portul aglomerat, şoferul viră spre sud şi o luă spre periferia oraşului, unde opri într-o alee şerpuitoare, conform instrucţiunilor. Pitt îl plăti şi aşteptă să se îndepărteze. În mai puţin de un minut, o maşină de serviciu a aviaţiei franceze, un Peugeot 605 diesel, opri lângă ei. Urcară în spate fără să fie băgaţi în seamă de şoferul în uniformă, care acceleră înainte ca Giordino să închidă uşa.

După zece kilometri maşina opri la intrarea principala a unui aerodrom militar, cu tricolorul francez fluturând deasupra gheretei santinelei. Paznicul aruncă o privire spre Peugeot şi dădu din cap salutând în stil franţuzesc cu palma în afara. În capătul pistei, şoferul opri şi fixă un steag în soclul montat pe aripa din stânga.

— Nu-mi spune, zise Giordino. Vreau să ghicesc. Suntem mareşali şi mergem la o paradă.

Pitt izbucni în râs:

— Ai uitat când lucrai în aviaţie? Toate vehiculele ce trec de linia de zbor trebuie să arboreze steagul.

Peugeot-ul rulă pe lângă un şir lung de avioane de luptă Mirage 2000, înconjurate de mecanici. Într-un capăt se aflǎ o escadrilă de elicoptere Super Puma AS-332, ce arătau de parcă fuseseră proiectate de un individ miop. Construite să transporte rachete aer-sol, nu aveau înfăţişarea agresiva a majorităţii elicopterelor de atac.

Şoferul merse mai departe spre capătul pustiu al unei piste secundare şi parcă. Rămaseră pe loc aşteptând. Giordino aţipi imediat în interiorul răcorit de aerul condiţionat, iar Pitt se apucă să citească un număr al ziarului *Wall Street Journal* pe care îl luase de la ambasadă.

Cincisprezece minute mai târziu, un avion mare viră dinspre vest şi ateriză. Nici unul dintre ei nu îl observară până nu îi auziră scârţâitul roţilor pe pista de beton. Giordino se trezi şi Pitt împături ziarul în timp ce avionul frână şi se roti încet într-un arc de 180 de grade. Imediat ce se opri, şoferul Peugeot-ului porni motorul şi se apropie la cinci metri de coada avionului.

Pitt observă că avionul era vopsit într-un cafeniu-deschis şi că de sub vopsea se zăreau nişte marcaje. O femeie îmbrăcată în uniformă de luptă pentru deşert, având pe o mânecă emblema cu o sabie a ONU, coborî printr-o trapă din burta avionului, dintre roţile uriaşului tren de aterizare. Porni în marş forţat spre maşină şi deschise uşa din spate.

— Vă rog să mă urmaţi, zise ea într-o engleză cu puternic accent spaniol.

Maşina de serviciu se îndepărtă, iar femeia, membră a echipei tactice a ONU, îi conduse sub fuzelajul bombat şi le făcu semn să urce la bord. Intrară în magazia avionului şi de acolo urcară o scară îngustă ce ducea spre cabina principală.

Giordino se opri şi se uită la cele trei transportoare blindate având mai puţin de doi metri înălţime. Apoi privi fascinat vehiculul de teren deşertic dotat cu arme puternice, folosit pentru recuperarea lui Gunn la Gao.

— Intră într-o cursă de teren cu chestia asta, zise el admirativ şi nimeni nu va îndrăzni să te depăşească.

— Arată, într-adevăr, destul de intimidant, admise Pitt.

Un ofiţer îi aştepta când ajunseră în cabina principală:

— Sunt căpitanul Pembroke-Smythe, se prezentă acesta. Mă bucur că aţi venit. Colonelul Levant vă aşteaptă în camera de planificare.

— Sunteţi englez, zise Giordino.

— Da. Veţi vedea că suntem un grup destul de pestriţ, spuse Pembroke-Smythe vesel, învârtind un baston în jurul cabinei şi arătând spre trei duzini de bărbaţi şi femei aflaţi în variate stadii de,

curăţare şi asamblare a armelor şi echipamentului. O minte creatoare a venit cu ideea că ONU trebuie să aibă propria sa unitate tactică, care să meargă acolo unde guvernele din întreaga lume se tem să păşească. Ni se mai spune şi „războinicii secreţi”. Am fost cu toţii instruiţi de forţele speciale ale ţărilor noastre. Suntem toţi voluntari. Unii sunt permanenţi, iar câţiva sunt într-un stagiu de un an.

Era cel mai dur grup pe care îl văzuse Pitt vreodată. Cu trupurile întărite prin exerciţii şi instrucţie brutală, erau profesionişti tăcuţi şi tenace, dispunând de toate abilităţile şi inteligenţa cerute de acţiunile secrete. Pe nici unul nu ar fi vrut să îl întâlnească pe o alee întunecoasă, iar asta le includea şi pe femei.

Pembroke-Smythe îi introduse în compartimentul ce reprezenta centrul de comandă al avionului. Locul era spaţios şi plin cu sisteme electronice. Un operator supraveghea echipamentul de comunicaţii, iar altul programa în calculator datele pentru misiunea pe care urmau să o desfăşoare la Tebezza.

Colonelul Levant se ridică graţios din spatele biroului şi îi întâmpină pe Pitt şi pe Giordino la uşă. Nu era sigur la ce să se aştepte. Citise dosarele cuprinzătoare ale ambilor bărbaţi, furnizate de Serviciul Internaţional de Informaţii al Naţiunilor Unite şi nu putuse să nu fie impresionat de realizările celor doi. Citise şi un scurt raport despre încercările prin care trecuseră în deşert după ce evadaseră de la Tebezza şi le admirase tenacitatea.

Levant fusese rezervat când venise vorba să îi ia pe Pitt şi pe Giordino cu ei, dar îşi dăduse repede seama că fără îndrumarea lor prin labirintul minelor operaţiunea putea fii în mare pericol. Le strânse mâinile observând că erau slăbiţi şi se resimţeau după mersul îndelungat prin soare, dar altfel păreau într-o condiţie fizică uimitor de bună.

— Am aflat prin ce aventuri aţi trecut, domnilor şi aşteptam cu nerăbdare să vă cunosc. Sunt colonelul Marcel Levant.

— Dirk Pitt, iar tipul ăsta urâcios de aici e prietenul meu, Al Giordino.

— După ce am citit raportul despre chinurile prin care aţi trecut, mă aşteptam să fiţi aduşi aici cu targa, dar mă bucur să constat că sunteţi în formă.

— Lichidele, vitaminele şi mişcarea în aer liber, zise Pitt zâmbind, au avantajele lor.

— Nu uita de distracţiile în plin soare, mormăi Giordino.

Levant nu le răspunse şi se uită la Pembroke-Smythe:

— Căpitane, anunţă oamenii şi ordonă-i pilotului-şef să se pregătească imediat pentru decolare.

După aceea se întoarse spre cei doi bărbaţi din faţa lui:

— Dacă ceea ce spuneţi e adevărat, timpul se măsoară în vieţi

omeneşti. Vom discuta detaliile misiunii în timpul zborului.

Pitt dădu din cap total de acord:

— Vă aplaud promptitudinea.

Levant se uită la ceas:

— Avem de zburat puţin mai mult de patru ore. Culoarul nostru de timp este foarte strâmt. Nu putem întârzia nici o clipă dacă vrem să dăm atacul în timpul perioadei de odihnă a prizonierilor. O clipă prea devreme sau prea târziu şi vor fi împrăştiaţi prin toate puţurile minei în echipe de lucru şi nu vom putea să îi găsim şi să îi adunăm până în momentul retragerii programate.

— În patru ore va fi noapte la Tebezza.

— Ora 20.00, cinci minute în plus sau în minus.

— Vreţi să coborâţi cu luminile de aterizare? întrebă Pitt neîncrezător. Aţi putea să daţi drumul şi la artificii ca să îi anunţaţi că venim.

Levant îşi răsuci vârful mustăţii, un gest pe care Pitt avea să îl vadă deseori în următoarele zece ore.

— Vom ateriza în întuneric. Dar înainte să încep explicaţiile, ar fi bine să vă aşezaţi şi să vă puneţi centurile de siguranţă.

Cuvintele lui fură însoţite de zgomotul ciudat de înăbuşit al motoarelor, în timp ce pilotul împingea manetele. Imensul aparat de zbor începu să accelereze pe pistă, motoarele scoţând doar un uşor zumzăit.

Lui Giordino, Levant i se păru puţin cam prea afectat şi arogant şi îl trata cu o indiferenţă politicoasă. Pitt, pe de altă parte, recunoştea imediat simţul practic şi ingeniozitatea când le întâlnea la cineva. Mai simţi şi un curent subteran de respect venind dinspre colonel, care lui Giordino îi scăpa.

În timpul decolării, Pitt remarcă silenţiozitatea motoarelor, neobişnuită pentru un avion funcţionând la presiune maximă.

— E dotat cu amortizoare speciale de zgomot pentru turbină, explică Levant.

— Îşi fac efectul, spuse Pitt admirativ. Când aţi aterizat, n-am auzit nimic până în clipa când roţile au atins pista.

— Ar putea fi considerat un factor ce contribuie la reuşita aterizărilor în locuri unde nu suntem bine veniţi.

— Vă strecuraţi fără lumini?

Levant consimţi din cap:

— Fără lumini.

— Pilotul are echipament sofisticat pentru vedere nocturnă?

— Nu, domnule Pitt, nu are nimic sofisticat. Patru oameni de-ai mei vor sări cu paraşuta pe pista de aterizare de la Tebezza, o vor asigura, apoi vor plasa o serie de lumini cu infraroşu după care să se ghideze pilotul.

— După ce ajungem jos, spuse Pitt, nu va fi o treabă uşoară să parcurgem distanţa dintre pistă şi intrarea în mină prin întunericul de smoală.

— Asta, zise Levant întunecat, e cea mai mică dintre problemele noastre.

Avionul începuse să urce virând spre sud. Colonelul îşi desfăcu centura şi se duse spre o masă pe care se afla o fotografie mărită a platoului de deasupra minei. Luă un creion şi bătu cu el în fotografie:

— Ar fi fost mult mai simplu să aterizăm cu elicoptere pe platou şi să coborâm cu corzi pe pereţii canionului până la intrarea în mină. Ar fi mărit de asemenea elementul surpriză. Din păcate, a trebuit să luăm în calcul şi alte elemente.

— Vă înţeleg dilema, zise Pitt. Elicopterele nu au destul combustibil pentru o călătorie dus-întors la Tebezza. Stabilirea unor centre de încărcare cu combustibil în deşert ar fi însemnat pierdere de timp.

— Treizeci şi două de ore, după estimările noastre. Ne-am gândit să folosim două elicoptere, unul să transporte combustibil, iar celălalt oamenii şi proviziile, dar ne-am lovit de complicaţii şi cu planul ăsta.

— Prea dificil şi prea încet, zise Giordino.

— Viteza a fost şi ea un factor care a înclinat în favoarea folosirii acestui avion, spuse Levant. Un alt element important a fost faptul că ne-am putut lua propriile mijloace de transport în avion. Mai avem, de asemenea, spaţiu la bord pentru instalaţii medicale. Aţi menţionat în raport că un mare număr de oameni vor avea mare nevoie de îngrijiri.

— Din câţi oameni e formată echipa de asalt? întrebă Pitt.

— Treizeci şi opt de luptători şi doi medici, răspunse Levant. După ce aterizăm, patru vor rămâne să păzească avionul. Medicii vor însoţi echipa ca să acorde îngrijiri captivilor.

— Nu va fi loc în transportoare pentru toată lumea.

— O parte din oamenii mei vor merge pe acoperiş şi prinşi de părţile laterale. În felul ăsta vom putea evacua patruzeci de prizonieri.

— S-ar putea să nu mai fie atâţia rămaşi în viaţă, spuse Pitt solemn.

— Vom face tot ce ne va sta în puteri pentru cei care sunt, îl asigură Levant.

— Dar ce facem cu malienii? întrebă Pitt. Cu disidenţii politici şi cu inamicii generalului Kazim?

— Ei vor trebui să rămână, dădu Levant din umeri. Le vor fi deschise toate depozitele de provizii şi le vom da armele gardienilor. Altceva nu putem face pentru ei. Vor trebui să se descurce singuri.

— Kazim e destul de sadic să îi execute în masă după ce va afla că sclavii lui iubiţi au fugit din colivie.

— Am şi eu ordine de respectat, spuse Levant simplu. Iar acestea nu includ salvarea infractorilor locali.

Pitt privi în fotografie vastul deşert ce înconjura platoul Tebezza.

— Deci planul dumneavoastră e să aterizăm în toiul nopţii pe o pistă pustie, să străbatem un drum dificil şi la lumina zilei, să luăm mina cu asalt, să încărcăm toţi prizonierii străini şi să ne întoarcem în goană la pistă, de unde să decolăm spre Alger. S-ar putea ca treaba să fie prea grea pentru resursele limitate de care dispuneţi.

Levant nu detecta nici o notă de dezaprobare sau cinism în expresia lui Pitt.

— Cum se spune în locul dumneavoastră de baştină, domnule Pitt, asta e situaţia.

— Nu pun la îndoială calităţile oamenilor dumneavoastră, domnule colonel. Dar mă aşteptam la o forţă mai mare şi mai bine echipată.

— Regret că ONU nu furnizează echipei noastre tactice şi de intervenţie rapidă fonduri pentru efective mai mari şi echipament ultrasofisticat, cum au majoritatea forţelor operaţionale speciale. Avem un buget restrâns şi ne desfăşurăm în limitele acestuia.

— Dar de ce o echipă UNICRATT? întrebă Pitt curios. De ce nu au trimis o unitate de comando britanică sau a Legiunii Străine franceze, sau chiar una a forţelor speciale americane?

— Pentru că nici o altă naţiune, inclusiv a dumneavoastră, nu a vrut să îşi murdărească mâinile în acest gen de misiune, explică Levant obosit. Serviciile noastre au fost oferite voluntar de doamna secretar general Kamil.

Numele îi aduse în minte lui Pitt o amintire dragă a unui interludiu pe care îl avusese cu Hala Kamil la bordul unui vas, în Strâmtoarea Magellan. Se întâmplase cu doi ani înainte, îşi aminti el, în timpul căutării comorilor Bibliotecii din Alexandria.

Levant îi observă privirea pierdută, iar Giordino zâmbi cu înţeles. Pitt le surprinse expresiile şi reveni la harta din satelit:

— Există o bubă undeva.

— Există mai multe, zise Levant calm, dar toate pot fi depăşite.

— Cu excepţia a două.

— Şi anume?

— Nu ştim unde sunt localizate centrul de comunicaţii şi camerele de monitorizare ale lui O'Bannion. Dacă reuşeşte să alerteze forţele de securitate ale lui Kazim, nu vom avea nici cea mai mică şansă să ne întoarcem la avion şi să pornim spre Alger înainte să îşi facă apariţia o escadrilă a lui de luptă şi să ne doboare.

— În cazul ăsta, va trebui să părăsim mina în patruzeci de minute, spuse Levant. Nu ar fi imposibil dacă majoritatea captivilor pot să urce la suprafaţă fără ajutor. Dacă cei mai mulţi dintre ei trebuie căraţi, vom pierde un timp preţios de care nu vom dispune.

În clipa aceea, apăru căpitanul Pembroke-Smythe din bucătărie cu o tavă cu sanvişuri şi cafea.

— Mâncarea noastră nu e prea de soi, dar e săţioasa, spuse el

vesel. Puteţi alege între salata de pui şi ton.

Pitt se uită la Levant şi rânjii:

— Nu glumeaţi când spuneaţi că aveţi un buget restrâns.

În timp ce avionul zbura deasupra deşertului negru ca marea, Pitt şi Giordino schiţau din memorie hărţile nivelelor minei. Levant fu uluit de cât de multe îşi aminteau. Nici unul dintre ei nu pretindea că are o memorie fotografică, dar ţineau minte enorm de multe detalii pentru perioada scurtă cât fuseseră prizonieri în mină.

Levant şi alţi doi ofiţeri îi chestionară pe bărbaţii de la NUMA în profunzime, repetând o întrebare de trei sau patru ori în speranţa că vor obţine detalii ce fuseseră observate, dar trecute cu vederea. Drumul spre canion, amplasarea minei, armele gardienilor, toate fură trecute în revistă iar şi iar.

Discuţia era înregistrata în computer, care realiza planuri tridimensionale ale minei. Nimic nu fu scăpat din vedere: prognoza meteo pentru următoarele ore, timpul de zbor necesar avioanelor de luptă ale lui Kazim din Gao, planuri alternative şi rute de retragere în caz că avionul era distrus la sol. Alcătuiră planuri pentru toate împrejurările posibile.

Cu o oră înainte de a ateriza la Tebezza, Levant îşi adună mica unitate de bărbaţi şi femei în cabina principală. Pitt începu şedinţa de informare descriindu-le gardienii, numărul acestora şi armele pe care le aveau, ca şi atitudinea lor indolenta după atâta vreme în care trăiseră şi lucraseră în subteran.

Îi urmă Giordino care le făcu un „tur” prin galeriile minei cu ajutorul schiţelor mari prinse pe un panou.

Pembroke-Smythe împărţi echipa tactică ONU ce urmă să execute asaltul în patru unităţi şi le împărţi hărţi individuale ale tunelurilor din subteran scoase din calculator. Levant încheie informarea, dându-le instrucţiuni echipelor cu privire la misiunile lor.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de informaţii, începu el. N-am mai pornit niciodată într-o operaţiune atât de periculoasă cu date aşa de puţine. Hărţile care v-au fost date acoperă probabil mai puţin de 20 la sută din tunelurile şi puţurile existente. Va trebui să atacăm în forţă şi rapid şi să preluăm controlul asupra birourilor şi zonelor de pază. După ce eliminăm rezistenţa, vom aduna prizonierii şi vom începe retragerea. Adunarea finală va avea loc la intrarea în cavernă, fix la patruzeci de minute după ce intrăm. Aveţi vreo întrebare până acum?

Se ridică o mână şi un bărbat din faţă vorbi cu accent slav:

— De ce numai patruzeci de minute, domnule colonel?

— Dacă stăm mai mult, domnule caporal Wadilinki, un avion de luptă malian de la cea mai apropiată baza aeriană ne poate ajunge din urmă şi doborî înainte să ajungem înapoi în Algeria. Speranţa mea

e că majoritatea captivilor vor putea ajunge la transportoarele noastre fără ajutor. Dacă va trebui să îi cărăm pe majoritatea, vom întârzia.

Se ridică o altă mână:

— Ce se întâmplă dacă ne rătăcim în mină şi nu putem ajunge la întâlnire pentru retragere?

— Veţi rămâne acolo, răspunse Levant pe ton de conversaţie. Altcineva?

— Putem păstra aurul pe care îl găsim?

Întrebarea veni de la un individ musculos din spate şi fu urmată de hohote de râs.

— Veţi fi percheziţionaţi la piele la sfârşitul misiunii, replică Pembroke-Smythe jovial şi tot aurul care se va găsi asupra voastră va fi depus în contul meu personal din Elveţia.

— Şi femeile? veni o întrebare din partea unei femei.

Pembroke-Smythe îi arunca un zâmbet pervers.

— Mai ales femeile.

Deşi expresia serioasă nu îl părăsii, Levant fu mulţumit de glumele care relaxau atmosfera tensionată.

— Acum că ştim unde se va duce prada, zise el, haideţi să încheiem. Eu voi conduce prima unitate, cu domnul Pitt ca ghid. Vom prelua controlul asupra birourilor de la nivelul superior, apoi vom coborî în mină să îi eliberam pe prizonieri din gaura aceea de iad. Unitatea a doua, sub comanda căpitanului Pembroke-Smythe, cu domnul Giordino ca ghid, va coborî cu liftul şi va asalta sediul pazei. Locotenentul Sicinholm va comanda unitatea a treia care ne va urma ca întăriri şi va lua poziţii defensive la puţurile laterale dincolo de tunelul principal pentru a preveni orice mişcări de linie. Unitatea a patra, sub comanda locotenentului Morrison, va prelua controlul asupra nivelurilor de recuperare a aurului. Cu excepţia echipei de medici, restul veţi rămâne să păziţi pista. Dacă aveţi întrebări, le veţi pune comandanţilor unităţilor voastre.

Levant se opri şi îşi privi oamenii:

— Regret că am avut atât de puţin timp să ne pregătim pentru operaţiunea aceasta, dar n-ar trebui să se dovedească peste posibilităţile unei echipe care şi-a îndeplinit cu succes ultimele şase misiuni fără nici o pierdere umană. Dacă vă confruntaţi cu situaţii neprevăzute, improvizaţi. Trebuie să intrăm, să eliberăm prizonierii şi să ieşim repede înainte să fim prinşi de forţele aeriene maliene. Am terminat. Mult noroc tuturor!

Levant se întoarse şi intră în compartimentul său de comandă.

Datele comunicate prin sistemele de poziţionare prin satelit ajunseră în computerul de navigare, care transmise cursul pilotului automat şi duse avionul exact deasupra platoului Tebezza. Urmă o uşoară corecţie a noii coordonate şi pilotul curând zbura în cercuri deasupra pistei, ce arăta ca o fâşie aridă din deşert pe monitorul radarului.

Uşile magaziei de marfă se deschiseră şi patru ofiţeri de comando se aliniară la marginea vidului negru. Peste douăzeci de secunde, se auzi o sonerie şi cei patru săriră şi se pierdură imediat în noapte. Uşile se închiseră şi pilotul porni în cercuri spre nord timp de douăsprezece minute, apoi viră şi începu coborârea.

Pilotul privea instrumentele de bord prin ochelarii cu vedere nocturnă, iar copilotul ţinea sub observaţie deşertul prin ochelarii bifocali cu lentile speciale, care îi permiteau să detecteze luminile infraroşii puse de paraşutişti.

— Văd pista, anunţă pilotul.

Copilotul clatină din cap, detectând patru lumini clipind la unison spre dreapta:

— Ceea ce vezi e o pistă scurtă pentru avioane uşoare. Cea principala e la o jumătate de kilometru spre dreapta.

— Am înţeles. Redu viteza.

Copilotul trase maneta şi roţile coborâră în poziţii:

— Trenul de aterizare e coborât.

— Cum reuşesc piloţii de pe elicopterele Apache să nu se izbească de sol mormăi pilotul. Parcă mă uit prin tuburile de la hârtia igienica.

Copilotul nu avu timp să zâmbească sau să răspundă. Era prea ocupat cu citirea vitezometrului, a altitudinii şi cu corecţiile de curs.

Roţile mari se izbiră de nisip şi de pietriş stârnind un nor de praf care ascunse stelele în spatele avionului în viteză. Elicele de manevră erau uimitor de silenţioase în vreme ce aparatul de zbor gonea pe pistă. Apoi frânele interveniră ferm şi avionul opri la mai puţin de o sută de metri de capătul pistei.

Praful încă nu se aşezase când rampa din spate coborî şi vehiculele ieşiră şi parcară în convoi, cu maşina de nisip în faţă. Echipa de pază de şase persoane care urma să asigure paza coborî şi se dispersă în jurul avionului. Urmară membrii echipei principale care urcară rapid la bordul transportoarelor blindate. Şeful echipei de paraşutişti alergă spre colonelul Levant care tocmai cobora şi îl salută.

— Zona e pustie, domnule. Nici urmă de gardieni sau de pază electronica.

— Există vreo clădire? întrebă Levant.

— Doar una mică de cărămida în care se află unelte şi canistre de motorină şi de combustibil pentru avioane. Să o distrugem.

— Aşteptaţi până ne întoarcem de la mină, zise el şi făcu un semn

spre silueta din întuneric de lângă el:

— Domnule Pitt?

— Da, domnule colonel.

— Domnul Giordino mi-a spus ca aţi participat la curse de teren.

— Aşa e, domnule.

Levant arăta spre volanul vehiculului de atac şi îi întinse o pereche de ochelari de noapte:

— Dumneavoastră cunoaşteţi drumul spre mină. Treceţi, vă rog, la volan şi conduceţi-ne acolo, spuse el, apoi se întoarse spre o altă figură care apăru din întuneric. Domnule căpitan Pembroke-Smythe!

— Da, domnule.

— Plecăm. Urcaţi în ultimul transportor şi supravegheaţi-ne spatele, în special cerul. Nu vreau să ne trezim cu un avion deasupra coloanei.

— O să fiu atent, îl asigură Pembroke-Smythe.

Dacă echipa UNICRATT opera cu un buget foarte mic, Pitt nu se putu abţine să nu se întrebe ce echipament incredibil de neobişnuit foloseau forţele speciale americane, ale căror fonduri erau nelimitate. Toţi oamenii lui Levant, inclusiv Pitt şi Giordino, purtau costume de camuflaj gri cu negru rezistente la foc şi veste antiglonţ, ochelari de protecţie pentru noapte şi căşti dotate cu echipament de radio-comunicaţie şi erau înarmaţi cu puşti-mitraliere Heckler Koch.

Pitt îi făcu cu mâna lui Giordino care se urcă lângă şoferul transportorului din spate, apoi urcă şi el şi se aşeză într-un scaun înghesuit, cu capul sub o mitraliera Vulcan cu şase ţevi. Îşi puse ochelarii şi încerca să îşi obişnuiască ochii cu lumina bruscă ce colora deşertul la două sute de metri în faţă în verde, de parcă se afla pe altă planetă. Arătă spre nord-vest:

— Drumul spre mină începe cam la treizeci de metri în faţă şi spre dreapta.

Levant dădu din cap, apoi se întoarse să vadă dacă echipa urcase în maşini şi era gata de drum. Făcu un gest înainte şi îl bătu pe Pitt pe umăr:

— Timpul trece, domnule Pitt. Să mergem, vă rog!

Pitt acceleră şi schimbă viteza. Vehiculul făcu un salt înainte, urmat de cele trei transportoare. Pământul începu curând să alerge sub roţile late ale vehiculului de nisip. Particule fine de nisip explodau în urmă sa, obligând transportoarele să meargă în V ca să evite norii orbitori de praf. În scurt timp, maşinile şi pasagerii erau acoperiţi cu toţii de un strat de praf fin, maro-cenuşiu.

— Cât de repede poate merge, îl întrebă Pitt pe Levant.

— Pe suprafaţa plană prinde 210 kilometri.

— Asta înseamnă în jur de 130 de mile pe ora, zise Pitt. Nu e rău, luând în considerare forma ei deloc aerodinamică şi greutatea.

— Marina din ţara dumneavoastră a venit cu ideea să le folosim în

timpul războiului din deşert cu Irakul.

— Spuneţi-le şoferilor că vom face un viraj de 30 de grade spre stânga, apoi vom merge în linie dreaptă cam opt kilometri.

Levant transmise indicaţiile prin radio şi peste o clipă transportoarele virară în formaţie, urmând vehiculul de nisip.

Punctele de reper erau rare pe poteca vagă ce mergea de la pistă spre canionul săpat în platou. Pitt se baza în parte pe memorie şi în parte pe ochi. Goana prin deşert în toiul nopţii era de ajuns să pună nervii oricui la încercare, chiar cu ochelarii pentru vedere nocturnă. Nu avea cum să vadă sau să ştie sigur ce se află după următorul dâmb sau dacă nu cumva deviase de la curs şi ducea tot convoiul în fundul unei râpe. Doar câte un rar făgaş de roţi ce nu fusese acoperit de nisip îi spunea că era pe drumul cel bun.

Aruncă o privire spre Levant. Colonelul stătea relaxat şi incredibil de calm. Dacă felul nebunesc în care conducea Pitt prin întuneric îl speria, nu o arată deloc. Nu se arătă preocupat decât atunci când se întorcea să vadă dacă toate trei transportoarele veneau în urma lor.

Platoul se înălţa ameninţător în faţă, blocând spre vest perdeaua joasă de stele. Patru minute mai târziu, un val de uşurare îl cuprinse pe Pitt. Ajunsese drept la ţintă. Intrarea în canionul şerpuitor despica pereţii negri ai platoului ca o lovitură de topor. Încetini şi opri.

— Intrarea în peştera ce duce spre parcarea subterană e doar la un kilometru de aici, îi spuse el lui Levant. Doriţi să trimiteţi înainte o echipă de recunoaştere pe jos?

Levant clatină din cap:

— Vă rog să mergeţi mai departe cu viteză redusă, domnule Pitt. Chiar cu riscul de a ne da de gol prezenţa, vom intra cu toate vehiculele în acelaşi timp ca să economisim timp. Sunteţi de acord?

— De ce nu? Nu ne aşteaptă nimeni. Dacă gardienii lui O’Bannion simt că ne apropiem, vor crede că suntem un nou lot de prizonieri trimis de Kazim şi Massarde.

Pitt porni încet. Transportoarele îl urmară în coloană. Apasă uşor acceleratorul doar când simţea că îşi pierde tracţiunea în nisip. Merse cu viteza a treia şi cu motorul torcând încet. Coloana se târa în urmă la baza pereţilor abrupţi ca nişte umbre negre. Amortizoarele speciale de zgomot ale vehiculelor nu puteau înăbuşi complet bâzâitul tobelor de eşapament, iar bătaia motoarelor reverbera uşor pe suprafaţa de piatră, ca zumzetul îndepărtat al unui avion cu motor cu piston. Aerul nopţii era rece şi bătea o adiere slabă, Însă pereţii canionului mai radiau încă arşiţa adunată peste zi.

Intrarea în peşteră se căscă brusc din întuneric şi Pitt dirija vehiculul de nisip printre pereţii strâmţi din piatră şi în galeria principală de parcă era cel mai natural lucru din lume. Interiorul era luminat doar de luminile ce veneau din tunelul birourilor şi era pustiu,

cu excepţia unui camion Renault şi a gardianului pe care se aşteptau să îl găsească acolo.

Tuaregul în haine lungi şi cu turban se uită la vehiculele care se apropiau mai mult din curiozitate decât din prudenţă. Căscă ochii suspicios doar când vehiculul de nisip opri la câţiva metri. Îşi trase arma de pe umăr şi o îndreptă spre ei, când Levant îl împuşca între ochi cu un Beretta automat cu amortizor.

— Frumoasă lovitură, comentă Pitt sec, oprind maşina.

Levant se uită la ceas:

— Mulţumesc, domnule Pitt. Ne-aţi adus aici cu douăsprezece minute mai devreme decât era programat.

— Scopul meu e să vă fac pe plac.

Colonelul coborî din maşină şi făcu mai multe semne cu mâna. Rapid şi în tăcere membrii echipei tactice săriră din vehicule, se grupară imediat pe unităţi şi intrară în tunel. Ajunşi în coridorul cu pereţii canelaţi şi podea de gresie, oamenii lui Levant pătrunseră în tăcere prin deschiderile arcuite şi îi înconjurară pe inginerii luaţi prin surprindere ai lui O'Bannion. Giordino conduse celelalte trei unităţi tactice spre liftul principal de marfă indicat pe harta lui Fairweather, care cobora la nivelele inferioare.

Patru din ingineri fură surprinşi în timp ce jucau pocher aşezaţi la o masă rotundă. Oamenii înarmaţi în uniforme de camuflaj îi înconjurară cu pistoalele aţintite spre capetele lor înainte ca aceştia să apuce să reacţioneze în vreun fel, apoi le puseră căluş la gură, îi legară şi îi aruncară într-o magazie.

Levant apasă uşor clanţa şi deschise uşa centrului de monitorizare a securităţii. Camera era luminată doar de monitoarele TV pe care se vedeau diferite locuri din mină. Un bărbat cu trăsături europene stătea într-un scaun rotativ, cu spatele spre uşă. Purta o cămaşă elegantă şi pantaloni până la genunchi. Fuma nepăsător un trabuc subţire privind spre monitoarele cu imagini din puţurile minei.

Imaginea oamenilor care intrară se reflectă într-un monitor stins. Alertat, bărbatul se întoarse uşor spre stânga întinzând mâna spre o consolă mică cu butoane roşii. Levant sării spre el şi îl lovi puternic cu arma Heckler Hoch, dar prea târziu. Gardianul se prăbuşi leşinat peste consolă, dar apucase să declanşeze un sistem de alarmă care începu să urle ca sirena unei ambulanţe răsunând prin toată mina.

— Pe toţi dracii! blestema Levant. Întregul element-surpriză s-a dus pe apa sâmbetei.

Îl dădu pe paznic la o parte şi trase de mai multe ori în consolă. Din comutatoare ieşiră scântei şi fum, iar alarma se opri brusc.

Pitt alergă pe coridor deschizând uşile până găsi camera de comunicaţii. Operatoarea, o femeie frumoasă cu trăsături maure, nu se lăsă intimidată de intrarea intrusului şi nici măcar nu ridică privirea

de pe echipamentul radio. Alertată de alarmă, ţipa în franceză în microfonul căştii aşezate pe părul lung şi negru. Pitt se apropie repede şi o lovi cu pumnul în ceafa. Dar, ca şi Levant, acţionă prea târziu. Înainte ca femeia să se prăbuşească pe podeaua de piatră, alarma fusese transmisă trupelor de securitate ale generalului Kazim.

— Am ajuns prea târziu, îi spuse Pitt lui Levant care intră în goană în camera. A transmis un mesaj înainte să apuc să o opresc.

Levant evaluă situaţia cu o privire rapidă. Apoi se întoarse şi strigă:

— Sergent Chauvel!

— Da, domnule! Era aproape imposibil să îţi dai seama că sub uniforma greoaie de luptă se află o femeie.

— Treci la aparat, îi ordonă Levant în franceză şi spune-le malianilor că alarma a fost provocată de un scurtcircuit. Asigură-i că nu e nici o urgenţă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, convinge-i să nu întreprindă nimic!

— Da, domnule, zise Chauvel, o împinse la o parte cu piciorul pe operatoare şi se aşeză în faţa aparatului radio.

— Biroul lui O'Bannion e la capătul coridorului, zise Pitt luând-o la goană pe lângă Levant.

Nu se opri până nu se izbi cu umărul de uşă. Nu era încuiata şi năvăli în holul recepţiei ca un înaintaş atacând prin surprindere un mijlocaş.

Recepţionera cu ochii violeţi şi părul lung până mai jos de talie stătea calmă la biroul ei ţinând cu ambele mâini un pistol automat. Pitt se aruncă peste birou asupra femeii şi se prăbuşiră amândoi pe mocheta albastră. Însă recepţionera avu timp să îi trimită două gloanţe în vesta antiglonţ.

Pitt avu impresia că cineva îl lovise cu barosul în piept. Loviturile îi tăiară respiraţia pentru o clipă, dar nu îl încetiniră. Recepţionera încerca să se elibereze zbierând şi probabil înjurând într-o limbă necunoscută lui Pitt. Mai trase un glonţ, care zbura peste umărul lui ricoşând din tavan într-un tablou. Pitt îi smulse pistolul, o trase în picioare şi o aruncă pe canapea.

Se întoarse şi o luă spre sculpturile de bronz reprezentând doi tuaregi şi apăsă clanţa biroului lui O'Bannion. Era încuiat. Ridică pistolul luat de la recepţioneră şi trase de trei ori în încuietoare, împuşcăturile răsunară asurzitor în camera din piatră, dar nu mai era nevoie de precauţii. Se lipi de perete şi deschise uşa cu piciorul.

O'Bannion stătea rezemat de birou. Arăta de parcă se pregătea să-l întâmpine pe directorul unei companii rivale. I se vedeau prin *litham* ochii privind cu aroganţă şi fără nici un pic de teama. Dar expresia i se transformă dintr-o dată în uluire când Pitt intră în cameră şi îşi scoase casca.

— Sper că n-am întârziat la cină, O'Bannion. Din câte îmi amintesc,

ţi-ai exprimat dorinţa să iei masa cu mine.

— Tu! şuiera O'Bannion şi pielea din jurul ochilor i se albi de furie.

— M-am întors să te bântui, zise Pitt zâmbind cu jumătate de gură. Am venit şi cu câţiva prieteni care nu-i privesc cu bunăvoinţă pe sadicii care transformă femeile şi copiii în sclavi şi îi omoară.

— Ar fi trebuit să fii mort. Nimeni nu poate traversa deşertul fără apă.

— Nici eu, nici Giordino n-am murit.

— Unul dintre avioanele de căutare ale generalului Kazim a găsit camionul răsturnat într-o vale seacă, departe la vest de şoseaua transsahariana. Nu aveaţi cum să ajungeţi acolo pe jos.

— Şi gardianul pe care l-am lăsat legat de volan?

— Trăia, dar a fost împuşcat imediat pentru că v-a lăsat să scăpaţi.

— Viaţa nu valorează nimic prin părţile astea.

Şocul dispăru încet din ochii lui O'Bannion, dar tot nu era nici urmă de teamă:

— Ai venit să îţi eliberezi oamenii? Sau să furi aur?

Pitt îl privi fix:

— Da, la prima întrebare, nu, la a doua. Avem intenţia să te eliminăm pe tine şi pe jigodiile care lucrează pentru tine pentru totdeauna.

— Aţi invadat o naţiune suverană. Nu aveţi nici un fel de drepturi în Mali sau vreo jurisdicţie asupra mea şi a minei.

— Dumnezeule! Îmi vorbeşti mie de jurisdicţie? Dar cu drepturile oamenilor din care ai făcut sclavi şi pe urmă i-ai ucis cum rămâne?

O'Bannion dădu din umeri:

— Generalul Kazim i-ar fi executat oricum pe majoritatea.

— Ce te-a oprit să te porţi cu ei omeneşte? vru să ştie Pitt.

— Tebezza nu e o staţiune de odihnă şi recreere. Ne aflăm aici să scoatem aur.

— Pentru profitul tău, al lui Massarde şi al lui Kazim.

— Da, consimţi O'Bannion. Ţelurile noastre sunt mercantile. Şi ce e cu asta?

Caracterul rece şi nemilos al lui O'Bannion îl făcu pe Pitt să fiarbă de mânie şi îi aduse în minte suferinţele îndurate de nenumăraţi bărbaţi, femei şi copii, imaginea cadavrelor stivuite în cripta subterană şi a Melikăi bătându-i pe lucrătorii neajutoraţi cu biciul pătat de sânge. Era convins că cei trei indivizi bolnavi de lăcomie erau de vină pentru un măcel de neimaginat. Se apropie de O'Bannion şi îl lovi cu patul pistolului peste bucata din *litham*-ul indigo care îi acoperea gura.

Pitt se uită o clipă lungă la inginerul irlandez înveşmântat în haine de nomad, care zăcea acum pe covor cu turbanul pătat de sânge, apoi înjură cu furie şi îl ridică pe umăr. Pe coridor se întâlni cu Levant.

— O'Bannion? întrebă colonelul.

Pitt dădu din cap aprobator:

— A avut un accident.

— Aşa se pare.

— Cum stăm?

— Unitatea a patra a preluat nivelurile de recuperare a minereului. Unităţile a doua şi a treia se confruntă cu prea puţină rezistenţă din partea gardienilor. Se pare că se pricep mai bine să bată oameni neajutoraţi decât să se lupte cu profesionişti.

— Liftul VIP-urilor spre mină e pe aici, zise Pitt luând-o pe un coridor lateral.

Liftul cu mochetă şi pereţii din crom fusese abandonat de liftier. Pitt, Levant şi membrii unităţii întâi care nu îi păzeau pe ingineri şi funcţionari, coborâră la nivelul principal. Ieşiră şi se apropiară de uşa metalică, ce atârna strâmbă în balamale cu încuietoarea sfărâmată de dinamită aşa cum o lăsaseră.

— Cineva ne-a luat-o înainte, reflectă Levant.

— Eu şi cu Giordino i-am pus dinamita când am fugit, îi explică Pitt.

— Se pare că n-au avut timp s-o repare.

În puţ se auziră focuri de armă venind de undeva din adâncurile minei. Pitt aşeză trupul inconştient al lui O'Bannion pe umărul unui soldat musculos de comando şi o luă la fugă spre caverna prizonierilor.

Ajunseră în sala centrală fără să întâlnească nici o rezistenţă, unde se întâlniră cu membrii unităţii a doua care tocmai dezarmau un grup de gardieni, care tremurau cu mâinile la ceafa. Giordino şi doi soldaţi din echipa tactică trăseseră în încuietoare şi împingeau poarta mare de fier ce dădea spre carcera subterană. Pembroke-Smythe îl văzu pe Levant şi se grăbi spre el ca să îi raporteze:

— Am imobilizat şaisprezece gardieni, domnule colonel. Unul sau doi au scăpat în puţuri. Şapte au făcut greşeala să reziste şi sunt morţi. Noi avem doar doi oameni răniţi, dar nici unul serios.

— Trebuie să ne grăbim, zise Levant. Mă tem că au transmis un semnal de alarmă înainte să tăiem comunicaţiile.

Pitt se duse lângă Giordino şi începu şi el să împingă poarta. Giordino se întoarse şi îl privi:

— Era timpul să îţi faci apariţia.

— M-am oprit pentru o mică discuţie cu O'Bannion.

— Trebuie dus la doctor sau la morgă?

— La dentist de fapt, răspunse Pitt.

— Ai văzut-o pe Melika?

— Nici urma de ea în birourile inginerilor.

— O s-o găsesc, zise Giordino cu ură. E a mea.

Reuşiră să deschidă poarta şi echipa tactică intră în cavernă. Pitt şi

Giordino ştiau la ce să se aştepte şi totuşi ceea ce văzură îi îngrozi. Soldaţii încremeniră şi se albiră la faţă din cauza duhorii şi a suferinţei care le apăru în faţa ochilor. Chiar şi Levant şi Pembroke-Smythe rămaseră şocaţi o vreme până să îşi ia inima în dinţi şi să intre.

— Dumnezeule, murmură Smythe, parcă am fii la Auschwitz sau la Dachau.

Pitt îşi făcu drum prin mulţimea de prizonieri amorţiţi şi înfometaţi, arătând ca nişte schelete. Îl găsi pe doctorul Hopper stând pe un prici şi privind în gol, cu hainele murdare fluturându-i pe trupul decimat de munca peste puteri şi de lipsa mâncării. Zâmbi larg, se ridică nesigur în picioare şi îl îmbrăţişa pe Pitt.

— Aţi reuşit, Slavă Domnului! E un miracol!

— Îmi pare rău că a durat atât, zise Pitt.

— Eva n-a renunţat nici o clipă să spere, zise Hopper cu vocea frântă. Ştia că vă veţi întoarce.

Pitt privi în jur:

— Unde e?

Hopper dădu din cap spre un prici:

— Aţi ajuns în ultima clipă. E foarte rău.

Pitt îngenunche lângă o formă ca o statuie zăcând pe un prici de jos. Pe faţă i se aşternu tristeţea. Nu îi venea să creadă în ce hal ajunsese Eva numai într-o săptămâna. O luă de umeri cu blândeţe şi o scutură uşor:

— Eva, m-am întors după tine.

Ea se mişcă încet, flutură din pleoape şi îl privi ca prin ceaţă.

— Te rog, mai lasă-mă să dorm puţin, şopti ea.

— Eşti în siguranţă acum. Am venit să te scot de aici.

Ea îl recunoscu şi ochii i se umplură de lacrimi:

— Ştiam că o să vii după mine… după noi toţi.

— Ne-am chinuit mult până am reuşit.

Ea îl privi în ochi şi îi zâmbi:

— Nu m-am îndoit nici o clipă că veţi veni.

O sărută lung, cu gingăşie şi tandreţe.

Echipa de medici a lui Levant se apucă imediat să trateze captivii, în timp ce unităţile de asalt începură să îi evacueze pe cei care puteau merge la nivelul de sus unde erau încărcaţi în transportoare. Temerile iniţiale se adeveriră şi operaţiunea mergea încet, pentru că cei mai mulţi erau prea slăbiţi ca să meargă singuri şi trebuiau căraţi.

După ce se asigură că Eva şi celelalte femei şi copii primiseră îngrijiri şi erau în drum spre suprafaţă, Pitt împrumută o pungă de explozibili din plastic de la expertul în demolări al lui Levant şi se întoarse la O'Bannion care îşi recăpătase cunoştinţa şi stătea lângă un vagonet sub supravegherea atentă a unei femei-soldat.

— Haide, O'Bannion, îi ordonă Pitt. O să facem o plimbare.

Litham-ul lui O'Bannion se desfăcuse dând la iveală o faţă desfigurată de o explozie în tinereţe, când lucra într-o mină din Brazilia. Urâţenia îi era accentuată de gura plină de sânge, cu dinţii din faţă scoşi de lovitura pe care o primise de la Pitt.

— Unde? întrebă el cu buzele umflate.

— Să aducem un omagiu morţilor.

Femeia care îl păzea se dădu la o parte şi Pitt îl trase în picioare pe O'Bannion şi îl împinse de-a lungul şinelor spre cripta mortuara. Nici unul dintre ei nu mai spuse nimic pe drum. Din când în când, trebuiau să ocolească trupul câte unui paznic tuareg, care făcuse greşeala să reziste oamenilor lui Levant. Când ajunseră în caverna morţilor, O'Bannion se opri, dar Pitt îi dădu un brânci înăuntru.

O'Bannion se întoarse spre Pitt cu ochii încă plini de dispreţ:

— De ce m-ai adus aici? Ca să îmi ţii o cuvântare, înainte să mă omori, despre cruzimea de care am dat dovadă faţă de semenii mei?

— Deloc, replică Pitt încet. Nu e nevoie să îţi ţin cuvântări şi n-am să te omor. Ar fi prea uşor. O scurtă durere şi apoi întunericul. Nu?… Cred că meriţi să sfârşeşti cu totul altfel.

Pentru prima oară, o licărire de teamă dansă în ochii lui O'Bannion:

— Ce ai de gând să faci?

Pitt arătă cu ţeava armei spre maldărele de cadavre:

— O să îţi dau timp să meditezi la brutalitatea şi cruzimea ta.

O'Bannion păru deconcertat:

— De ce? Te înşeli amarnic dacă îţi închipui că o să vă cer iertare şi o să vă implor să aveţi milă.

Pitt observă într-un morman de cadavre trupul fragil şi înfometat şi ochii rămaşi deschişi ai unei fetiţe ce nu putea avea mai mult de zece ani. Simţi cum îl arde un val de furie şi se luptă din greu să se controleze.

— Ai să mori, O'Bannion, dar foarte încet, după ce vei trece prin agonia, setea şi foamea pe care le-ai impus acestor nefericiţi oameni din jurul tău. Până când te vor găsi prietenii tăi, Kazim şi Massarde, cu condiţia să facă efortul să te caute, te vei fi alăturat victimelor tale.

— Împuşcă-mă, omoară-mă acum! ţipa O'Bannion cu sălbăticie.

Pe buzele lui Pitt se aşternu un zâmbet de gheaţă şi rămase tăcut. Îl împinse cu pistolul forţându-l să se retragă spre capătul cavernei. Apoi Pitt intră în tunel, aşeză explozibilii din plastic la diferite intervale şi fixă detonatoarele. Îi aruncă lui O'Bannion un ultim salut şi alerga în puţ, unde se ascunse în spatele unui tren cu vagoneţi de minereu.

Patru explozii răsunătoare, urmând la o fracţiune de secundă una după alta, aruncară în aer stâlpii de susţinere de la intrarea în puţul principal dinspre criptă. Ecoul exploziilor răsună câteva momente în toată mina, apoi se lăsă o linişte stranie. Pitt se întrebă furios dacă nu

pusese explozibilii în poziţii greşite. Dar apoi auzi un zgomot surd, care se amplifica într-un huruit năvalnic şi acoperişul tunelului se prăbuşi, îngropând intrarea spre sala mortuară sub sute de tone de rocă.

Pitt aşteptă până ce praful începu să se aşeze apoi îşi puse calm arma pe umăr şi o luă de-a lungul şinelor spre zona de evacuare, fluierând „Am lucrat la calea ferată."

Giordino auzi un zgomot, apoi observă mişcare într-o galerie transversală din stânga lui. O luă pe şine până ajunse la un vagonet gol. Se lipi de zid şi, având grijă să nu lovească vreo piatră cu gheata, se apropie încet. Agil ca o pisică, sări peste şine şi băgă ţeava armei în vagonet.

— Aruncă arma, zise el pe ton dur.

Luat prin surprindere, gardianul tuareg se ridică încet din vagonet, cu mitraliera ridicata sus deasupra capului. Nu ştia engleză şi nu înţelesese exact ce îi spusese Giordino, dar putea recunoaşte repede o cauză pierdută. Urmări cu privirea cum Giordino îl înghionti cu arma apoi arătă cu ţeava într-o parte. Înţelese mesajul şi îşi aruncă mitraliera peste marginea vagonetului.

— Melika! se răsti Giordino.

Paznicul clătina din cap, dar Giordino îi citi teamă abjecta din ochi. Îi apăsă buzele cu ţeava armei şi i-o băgă în gură, ţinând degetul pe trăgaci.

— Melika! bolborosi paznicul cu ţeava vârâtă adânc în gură, dând disperat din cap.

Giordino trase arma:

— Unde e Melika? îl întrebă ameninţător.

Paznicul părea la fel de speriat de Melika precum era de Giordino. Cu ochii măriţi dădu din cap spre interiorul puţului. Giordino îi făcu semn să iasă din galerie şi să intre în puţul central.

— Du-te înapoi în caverna principală. Ai înţeles?

Tuaregul se înclină cu mâinile deasupra capului şi ieşi cu spatele din galerie, atât de grăbit să îi dea ascultare, încât se împiedică şi căzu peste şine. Giordino se întoarse şi porni cu grijă prin tunelul întunecat care se întindea în faţa lui, aşteptându-se la fiecare pas să audă o împuşcătura.

Cu excepţia paşilor săi uşori pe şine, era o tăcere mormântală. Se opri de două ori, toate simţurile avertizându-l de apropierea pericolului. Ajunse la o cotitură bruscă şi se opri. De după colţ venea o lumină slabă. Se mai vedea o umbră şi zgomot de pietre. Scoase o oglindă micuţă de semnalizare dintr-unul din nenumăratele buzunare ale uniformei sale de luptă şi o strecură încet după un stâlp de susţinere.

Melika îngrămădea cu febrilitate roci de minereu la capătul puţului, ridicând un perete fals după care să se ascundă. Era cu spatele la Giordino cam la zece metri de el şi avea o arma lângă ea, rezemată de peretele tunelului. Lucra fără grijă, sigură că paznicul pe care Giordino îl dezarmase avea să o avertizeze în caz că venea cineva. Giordino ar fi putut să se ducă în centrul puţului şi să o împuşte înainte ca ea să îi simtă prezenţa. Dar nu voia să o omoare aşa de repede.

Giordino se strecură după cotitură şi o luă spre Melika încet, paşii lui fiind acoperiţi de zgomotul pietrelor îngrămădite în grabă de ea. Când ajunse destul de aproape, îi smulse arma şi o aruncă peste umăr în puţ.

Ea se răsuci pe călcâie, cântări situaţia în două secunde şi se repezi asupra lui Giordino cu biciul mortal şuierându-i deja deasupra capului. Din fericire, nu îl putea lua prin surprindere. Giordino nici nu clipi. Cu faţa ca o mască rece şi implacabilă, apasă calm pe trăgaci şi o împuşcă în rotule.

Răzbunarea pusese stăpânire pe Giordino. Melika era rea şi nemernică ca un pitbull turbat. Schilodea şi ucidea din plăcere. Chiar şi acum, zăcând încolăcită pe pietre, cu picioarele îndoite grotesc, îl privea cu dinţii dezgoliţi şi cu ochii negri strălucind de o răutate infernală. Sadismul ei nebunesc îi întrecea durerea. Mârâii la el ca o bestie rănită şi se chinui să îl lovească cu biciul, proferând cele mai obscene blesteme.

Giordino se dădu câţiva paşi înapoi şi îi privi uluit încercările zadarnice de atac:

— Trăim într-o lume violenta, zise el încet, dar va fi mai puţin aşa după ce tu o vei părăsi.

— Pitic nenorocit, mârâi ea. Ce ştii tu despre violenţă? N-ai trăit niciodată în mizeria asta şi n-ai suferit chinurile prin care am trecut eu.

Expresia lui Giordino era la fel de dură ca piatra din mină:

— Asta nu-ţi dădea dreptul să îi faci pe ceilalţi să sufere. Acum eu sunt judecător şi călău şi nu mă interesează problemele vieţii tale. Poate că ai avut motive să ajungi în halul ăsta. Dar, după părerea mea, te-ai născut bolnavă la cap. Ai lăsat în urma ta un drum lung presărat cu victime inocente. Nu există nici o raţiune să rămâi în viaţă.

Melika nu îl imploră să nu o omoare. Îşi dădu frâu liber urii negre şi răutăţii veninoase printr-un val de blesteme. Cu o precizie calculată, Giordino o împuşcă de două ori în stomac. Ochii strălucitori îl mai priviră o dată, dând doar de indiferenţă pe faţa lui Giordino, apoi se goliră de orice expresie şi trupul ei masiv păru să se chircească pe podeaua de piatră a puţului.

Giordino o privi câteva momente:
— Bang, bang, murmură el spre cadavrul care nu îl mai putea auzi. Vrăjitoarea e moartă.

47

— Numărătoarea totală e douăzeci şi cinci, îi raporta Pembroke-Smythe lui Levant. Paisprezece bărbaţi, opt femei şi trei copii. Cu toţii pe jumătate morţi din cauza chinurilor prin care au trecut.
— Cu o femeie şi un copil mai puţin faţă de câţi erau când am plecat noi, zise Pitt cu furie.
Levant se uită la vehiculele încărcate cu prizonierii eliberaţi, apoi aruncă o privire la ceas.
— Am depăşit ora programată de plecare cu şaisprezece minute, zise el impacientat. Grăbiţi-vă, domnule căpitan! Trebuie să plecăm.
— Suntem gata imediat, zise Pembroke-Smythe vesel, agitându-se în jurul maşinilor şi îndemnându-i pe membrii echipei tactice să se grăbească.
— Unde e prietenul dumneavoastră, Giordino? îl întrebă Levant pe Pitt. Dacă nu apare repede, îl lăsăm aici.
— Are o treabă de făcut.
— Va fi norocos dacă va putea să treacă de nebunia de la nivelurile inferioare. Prizonierii au luat cu asalt depozitele de alimente şi de apă, apoi au început să se răzbune pe gardieni. Ultima echipă care s-a retras a raportat ca are loc un masacru acolo.
— E de înţeles după câte au suferit, zise Pitt pe gânduri.
— Îmi pare rău că trebuie să îi abandonez, recunoscu Levant, dar dacă nu plecăm curând, vor urca cu lifturile şi ne va fi foarte greu să îi ţinem la distanţă de maşini.
Giordino ieşi în fugă din coridorul birourilor trecând pe lângă o echipă de comando formată din şase oameni, care păzea intrarea spre cavernă. Giordino părea foarte mândru de el. Rânjii spre Pitt şi Levant:
— Mă bucur ca aţi ţinut convoiul pe loc doar pentru mine.
Levant nu era amuzat.
— Nu am întârziat din cauza dumneavoastră.
— Melika? întrebă Pitt.
Giordino ridică în aer biciul pe care îl luase ca suvenir.
— Semnează registrul de oaspeţi în iad. Şi O’Bannion?
— Supraveghează camera mortuară.
— Suntem gata de plecare, ţipă Smythe dintr-un vehicul.
Levant dădu din cap:
— Domnule Pitt, conduceţi-ne, vă rog, înapoi la pistă!
Pitt se duse repede să vadă ce face Eva, uimit de cât de repede îşi

revenise după ce băuse aproape patru litri de apă şi devorase mâncarea dată de echipa medicală. Hopper, Grimes şi Fairweather păreau şi ei să fi revenit la viaţă. Apoi alerga la vehiculul de teren şi urcă la volan.

Ultimul membru al echipei alergă spre ultimul blindat şi fu tras înăuntru doar cu câteva secunde înainte ca prizonierii să dea năvală prin birouri în caverna în care era ţinut echipamentul. Însă ajunseră prea târziu şi nu le mai rămase decât să se uite crunt dezamăgiţi cum forţele speciale care îi salvaseră de la moarte dispăreau în noapte, lăsându-i în voia sorţii.

Pitt acceleră prin canion fără să mai considere că e nevoie de prudenţă. Aprinse farurile înguste şi apăsă acceleraţia până la podea. La îndemnul colonelului Levant, lăsase transportoarele mult în urmă şi se grăbeau să ajungă înainte, ca să supravegheze pregătirile pentru o îmbarcare şi o decolare rapidă. Giordino se afla la volanul primului transportor şi urma fără probleme făgaşele de roţi după ce Pitt dispăru din vedere.

Levant era neliniştit. Se uita la ceas tot timpul, îngrijorat că depăşiseră acum cu douăzeci de minute ora programată de plecare. Când mai aveau doar cinci kilometri de parcurs, începu să se mai liniştească. Cerul era senin şi nu se vedea nici un avion. Simţi un val de optimism. Poate că forţele de securitate ale lui Kazim se lăsaseră totuşi păcălite de explicaţia sergentului Chauvel cu privire la declanşarea alarmei.

Dar iluziile îi fură spulberate rapid. Pe deasupra zgomotului înăbuşit făcut de toba de eşapament a vehiculului de teren, auziră dintr-odată zgomotul inconfundabil al unor motoare cu reacţie şi văzură luminile de navigare ale avionului tăind cerul întunecat. Levant ordonă imediat în aparatul din cască piloţilor şi unităţii de pază să plece de lângă avion şi să se ascundă.

Pitt apăsa frâna cu putere făcând maşina să derapeze într-o parte şi opri într-un nor de praf în spatele unei dune mici. Îşi descleştă mâinile de pe volan şi privi în sus spre avionul intrus.

— Cred că am atras atenţia cui nu trebuia.

— Probabil că generalul Kazim a trimis un singur avion în recunoaştere, ca să se asigure că n-a fost vorba de un atac, zise Levant calm, dar pe faţa lui se citea neliniştea.

— Cred că pilotul nu bănuieşte nimic, altfel n-ar zbura cu luminile aprinse.

Levant se uită spre avionul de luptă care zbura în cerc deasupra aparatului lor de zbor aşteptând în capătul pistei.

— Mă tem că tocmai raportează că a detectat un avion neidentificat şi cere permisiunea să atace.

Nu fură ţinuţi în suspans prea multă vreme. Avionul de vânătoare, pe care Levant îl recunoscu acum ca fiind un Mirage, viră brusc şi începu să coboare spre pistă, având cătările cu laser aţintite asupra avionului ce stătea neajutorat pe pistă.

— Începe să coboare! exclamă Pitt.

— Deschide focul! urlă Levant spre bărbatul de lângă ei, aplecat deasupra mitralierei Vulcan cu multe ţevi. Doboară-l!

Puşcaşul prinse avionul de vânătoare malian în cătare, stabili unghiul şi distanţa şi acţiona sistemul de tragere. Precum armele Gatling din secolul al nouăsprezecelea, cele şase ţevi ale mitralierei începură să se rotească scuipând mii de gloanţe de 20 de mm spre cerul negru. Proiectilele începură să muşte din aparatul Mirage exact în clipa în care pilotul lansa două rachete spre neputinciosul avion de la sol.

Deşertul se transformă într-un cazan clocotitor de zgomot şi flăcări, ambele avioane explodând simultan. Cel de luptă, transformat acum într-o uriaşă minge portocalie, continuă să coboare în linie dreaptă şi se prăbuşi, împrăştiind peste deşertul nepăsător un mare val de fragmente în flăcări. Din epavă începu să se ridice o coloană de fum negru ce astupă cerul.

Fascinat, Pitt se uită spre rămăşiţele a ceea ce cu numai câteva secunde înainte erau două aparate de zbor solide. Acum nu se mai vedea decât foc şi distrugere. Coborî din maşină împreună cu Levant şi rămaseră înţepeniţi pe loc. La lumina flăcărilor, văzu expresia amară de înfrângere de pe faţa lui Levant.

— La dracu! blestemă Levant. Exact de asta mi-era frică. Acum suntem prinşi în cursă fără nici o şansă de salvare.

— Kazim îşi va da seama în curând că o forţă străină i-a invadat din nou teritoriul, adaugă Pitt sever. Va trimite la Tebezza întreaga sa forţă aeriană. Elicopterele dumneavoastră de întărire vor fi făcute praf şi pulbere înainte să ajungă la locul de întâlnire.

— Nu avem altă alternativă decât să încercăm să ajungem la graniţă, zise Levant.

— Nu vom reuşii. Avioanele lui Kazim şi forţele lui de securitate ne vor ataca la fiecare pas şi, chiar dacă reuşim să ne strecurăm, vehiculele dumneavoastră nu au destul combustibil. S-ar putea ca cei mai duri dintre soldaţii dumneavoastră să scape, dar nefericiţii pe care i-aţi salvat de la moarte în mină vor muri sigur în deşert. Ştiu pentru că am făcut deja drumul acela.

— Aţi fost nevoiţi să mergeţi spre est, către şoseaua transsahariană, îi reaminti Levant. Asta înseamnă aproape patru sute de kilometri. Dacă o luăm spre nord, nu avem de mers decât două sute patruzeci de kilometri până la graniţa cu Algeria, unde vom primi întăriri din Alger. Avem destul combustibil pentru distanţa asta.

— Uitaţi că minele de la Tebezza înseamnă mult pentru Kazim şi Massarde, spuse Pitt privindu-l în ochi. Vor face tot ce le va sta în puteri ca să nu le fie descoperite atrocităţile.

— Credeţi că ne vor ataca în Algeria…

— Operaţiunea de salvare îi va transforma în nişte oameni disperaţi, îl întrerupse Pitt. O chestie minoră cum ar fi o graniţă nu îi va opri să ordone atacuri aeriene într-o regiune pustie a Algeriei. Imediat ce echipa dumneavoastră va fi slăbită şi avionul de salvare distrus sau îndepărtat, îşi vor arunca în joc forţele de elită ca să se asigure că ne-au anihilat complet. Nu-şi pot permite să lase să scape nici măcar un singur supravieţuitor care să le dea pe faţă activităţile inumane.

Levant se întoarse dinspre incendiu, cu faţa portocalie din cauza flăcărilor şi îl privi pe Pitt în ochi:

— Nu sunteţi de acord cu planurile mele de rezervă?

— Nu îmi place să fiu previzibil.

— Vă exprimaţi criptic, domnule Pitt, sau sunteţi doar modest?

— Sunt practic, răspunse Pitt scurt. Am toate motivele să cred că generalul Kazim nu va da înapoi la graniţă.

— Ce propuneţi? întrebă Levant răbdător.

— Să o luăm spre sud până ne intersectăm cu calea ferată ce vine de la Fortul Foureau, răspunse Pitt. Apoi atacam un tren care merge spre Mauritania. Dacă ne jucăm cărţile corect, Kazim nu ne va prinde până ajungem la portul Etienne şi la mare.

— Drept în gura leului, mormăi Levant sceptic. Faceţi ca totul să pară absurd de simplu.

— De aici şi până la Fortul Foureau terenul e plan, cu câteva dune de nisip din loc în loc. Dacă mergem cu aproximativ 50 de kilometri pe ora, avem destul combustibil ca să putem ajunge la calea ferată înainte de răsăritul soarelui.

— Şi după aceea ce facem? Vom fi expuşi din toate părţile.

— Ne ascundem într-un vechi fort al Legiunii Străine până la lăsarea întunericului, apoi oprim şi ne urcam cu toţii într-un tren care pleacă spre Mauritania.

— Autenticul Fort Foureau. A fost abandonat imediat după cel de-al doilea război mondial. L-am vizitat mai demult.

— Exact.

— E o adevărată sinucidere fără un ghid care să ne îndrume printre dune, spuse Levant.

— Unul dintre prizonierii salvaţi e ghid turistic profesionist. Cunoaşte deşertul malian la fel de bine ca un nomad.

Levant se întoarse din nou câteva momente spre avionul în flăcări, meditând la propunerea lui Pitt. Dacă ar fi fost în locul generalului Kazim, s-ar fi aşteptat ca prada să fugă spre nord, către cea mai

apropiată graniţă şi şi-ar fi aruncat în luptă toate forţele mobile ca să le blocheze drumul. Pitt avea dreptate, conchise el. Nu aveau nici cea mai mică şansă să scape cu bine în Algeria. Kazim nu s-ar fi potolit până nu îi vedea pe toţi morţi. Dacă o luau în direcţie opusă, existau şanse să îi ţină pe general şi pe Massarde la distanţă până ce echipa tactică ajungea la adăpost.

— Nu v-am spus că am petrecut opt ani în deşert când făceam parte din Legiunea Străină, nu-i aşa?

— Nu, domnule colonel, nu mi-aţi spus.

— Nomazii au o fabulă despre un leu care a străbătut jungla şi a traversat înot râul Niger cu suliţa unui vânător înfipta în spate ca să moară în nisipul cald al deşertului.

— E vreo lecţie în asta pe undeva? întrebă Pitt.

— Nu chiar.

— Atunci ce vrea să însemne?

Levant se întoarse spre transportoarele care se apropiară şi opriră lângă vehiculul de nisip. Apoi îl privi din nou pe Pitt şi zâmbi:

— Înseamnă că voi avea încredere în judecata dumneavoastră. O luăm spre sud, către calea ferată.

48

La ora unsprezece seara, Kazim intră în biroul lui Massarde. Îşi turnă un gin sec cu gheaţă şi se aşeză pe un scaun înainte ca Massarde să se obosească să ridice privirea şi să ia act de prezenţa generalului.

— Am fost informat de sosirea ta neaşteptată, Zateb, zise Massarde. Ce te aduce la Fortul Foureau la ora asta?

Kazim îşi studia paharul învârtind cuburile de gheaţă.

— M-am gândit că e mai bine să îţi spun personal.

— Ce să-mi spui? întrebă Massarde nerăbdător.

— Tebezza a fost asaltată.

Massarde se încruntă:

— Ce vrei să spui.

— În jur de ora nouă, secţia mea de comunicaţii a primit un semnal de urgenţă transmis de sistemul de securitate al minei, explică generalul. Câteva minute mai târziu, operatorul radio de la Tebezza ne-a anunţat încetarea alarmei spunând că aceasta s-a declanşat din greşeală din cauza unui circuit electric defect.

— Pare o chestie nevinovată.

— Doar la suprafaţă. Nu am încredere în situaţiile aparent nevinovate. Am ordonat ca unul dintre avioanele mele de luptă să facă un zbor de recunoaştere deasupra zonei. Pilotul a anunţat prin

radio prezenţa unui avion neidentificat pe pista de la Tebezza. Acelaşi model franţuzesc ca cel care l-a ridicat pe american de pe aeroportul din Gao, aş vrea să adaug.

Massarde se întunecă brusc:

— Pilotul e absolut sigur de asta?

Kazim consimţi din cap:

— Pentru că nu am autorizat aterizarea nici unui avion la Tebezza, i-am ordonat pilotului să îl distrugă. S-a conformat şi a lansat atacul. A raportat lovirea ţintei şi aproape în aceeaşi clipă legătura radio s-a întrerupt.

— Dumnezeule, putea să fie un avion comercial care a făcut o aterizare de urgenţă!

— Avioanele comerciale nu zboară fără nici un fel de marcaj.

— Cred că exagerezi.

— Atunci explică-mi de ce pilotul meu nu s-a mai întors la bază.

— Vreo defecţiune mecanică? dădu Massarde din umeri. Cine ştie ce problemă a avut.

— Părerea mea e că a fost doborât de cei care au luat mina cu asalt.

— N-ai cum să fii sigur.

— Oricum, am ordonat ca o escadrilă de luptă să survoleze zona şi am trimis cu elicopterul un detaşament de elită să vadă care e situaţia.

— Ce e cu O'Bannion? întrebă Massarde. Nu te-a contactat?

— Absolut deloc. La patruzeci de minute după ce au negat că ar exista vreo urgenţă, toate comunicaţiile cu Tebezza s-au întrerupt.

Massarde medită o vreme asupra raportului lui Kazim, dar nu găsi nici o explicaţie.

— Dar de ce să atace mina? întrebă el într-un târziu. În ce scop?

— Cel mai probabil pentru aur, replică generalul Kazim.

— E stupid să furi minereu. Doar ducem tot aurul pur în depozitul din Pacificul de Sud imediat ce e prelucrat. Ultimul transport a plecat acum patru zile. Nişte hoţi cu un pic de creier ar fi încercat să îl jefuiască în timpul transportului.

— În clipa asta nu am nici o teorie, mărturisi Kazim uitându-se la ceas. Detaşamentul meu trebuie să aterizeze chiar acum pe platoul de lângă mină. O să aflăm totul într-o ora.

— Dacă e adevărat ce spui, se întâmplă ceva ciudat, murmură Massarde.

— Trebuie să luăm în considerare posibilitatea că aceeaşi trupă de comando care mi-a lovit baza aeriana din Gao e responsabilă pentru raidul de la Tebezza.

— La Gao a fost altceva. De ce să se întoarcă şi să lovească Tebezza? La ordinele cui?

Kazim îşi termină ginul şi îşi turnă încă unul:

— Hala Kamil? Poate că s-a aflat ceva despre soarta doctorului Hopper şi a echipei sale şi şi-a trimis echipa tactică să îi recupereze.

— N-avea cum să se afle, clătină Massarde din cap. Doar dacă n-au vorbit oamenii tăi.

— Oamenii mei ştiu că îi aşteaptă moartea dacă mă trădează, zise Kazim cu răceală. Dacă a transpirat ceva, s-a întâmplat de la tine.

Massarde îi aruncă lui Kazim o privire candidă:

— E o prostie să ne certăm pe tema asta. Nu putem schimba ceea ce s-a întâmplat, dar *putem* controla viitorul.

— În ce fel?

— Ziceai că pilotul a pretins că a lovit avionul.

— Astea au fost ultimele lui cuvinte.

— Asta înseamnă că singurul mijloc de ieşire din Mali al celor care au făcut raidul a fost eliminat.

— Numai dacă avionul a fost distrus complet.

Massarde se ridică şi se întoarse spre o hartă mare de plastic a Saharei, agăţată pe peretele din spatele biroului lui.

— Dacă ai fi la comanda trupei de asalt şi avionul tău ar fi fost distrus, cum ai fi văzut situaţia?

— Lipsită de speranţă.

— Ce opţiuni ai fi avut.

Kazim se apropie şi lovi uşor harta cu paharul:

— Nu există decât o singură opţiune. Să fugă spre graniţa cu Algeria.

— Ar putea să o facă?

— Presupunând că vehiculele le-au rămas intacte şi au destul combustibil, ar trebui să treacă graniţa în Algeria în zori.

Massarde îl privi:

— Poţi să îi prinzi şi să îi distrugi înainte să ajungă la graniţă?

— Capacitatea noastră de luptă pe timp de noapte e limitată. Aş putea să îi zgudui un pic, dar ca să îi distrug am nevoie de lumina zilei.

— Ar fi prea târziu.

Kazim luă un trabuc din cutia ceramica, îl aprinse şi sorbi din gin:

— Să fim practici. Trebuie să meargă prin Tanezrouft, cea mai pustie parte a Saharei. Armata algeriană trimite foarte rar patrule în regiunea nelocuită de-a lungul graniţei. Şi de ce ar face-o? Nu au nici un conflict cu Mali şi nici noi cu ei. Forţele mele de securitate pot intra uşor cam o sută cincizeci de kilometri pe teritoriul vecinilor noştri din nord fără să fie detectate.

Massarde îi aruncă o privire aspră:

— Dacă se dovedeşte a fi o misiune de salvare a forţelor ONU, nu trebuie să scape nici un om de-al lui Hopper şi nici vreunul dintre

inginerii mei ori familiile lor. Dacă ajunge vreunul să vorbească despre Fortul Foureau sau despre Tebezza, colaborarea noastră se va încheia.

Faţa generalului se întinse într-un zâmbet:

— Nu îţi face probleme, prietene. Ne merge prea bine ca să îi permitem vreunui bun samaritean să ne tragă covorul de sub picioare. Îţi promit că până mâine la prânz absolut toţi vor fi hrană pentru vulturi.

După plecarea lui Kazim, Massarde spuse câteva cuvinte în intercom. Câteva secunde mai târziu, Ismail Yerli intră în încăpere.

— Ai observat totul pe monitor? întrebă Massarde.

Yerli aprobă din cap:

— Uluitor cât poate fi de viclean şi de prost în acelaşi timp.

— L-ai citit corect. Îţi dai seama acum că n-o să îţi fie uşor să îl ţii în frâu.

— Când voi fi introdus în anturajul său?

— Am să i te prezint în seara asta la un dineu pe care îl dau în onoarea preşedintelui Tahir.

— O să aibă Kazim timp să vină dată fiind situaţia critică de la Tebezza?

Massarde zâmbi:

— Marele leu al Maliului nu e niciodată prea ocupat ca să ia parte la un dineu elegant dat de un francez.

În New York, în centrul mic de comandă din clădirea ONU, generalul Bock citea raportul transmis de colonelul Levant printr-un satelit de comunicaţii al Naţiunilor Unite. Pe faţa sa îmbătrânită se aşternuse o expresie gravă. Ridică receptorul şi formă numărul privat al amiralului Sandecker. Răspunse robotul telefonic şi Bock lăsă un mesaj scurt. Sandecker îl sună înapoi în opt minute.

— Tocmai am primit un raport neplăcut de la colonelul Levant, îl anunţă Bock.

— Care e situaţia? întrebă Sandecker pe un ton plat.

— Un avion malian le-a distrus la sol aparatul de zbor pentru transport. Sunt prinşi în cursă.

— Cum a mers operaţia de salvare de la mină?

— Conform planului. Toate persoanele de naţionalitate străină aflate încă în viaţă au primit îngrijiri medicale şi au fost evacuate. Levant raportează pierderi uşoare în rândul oamenilor lui.

— Sunt atacaţi în clipa de faţă?

— Încă nu. Dar în câteva ore forţele generalului Kazim se vor năpusti asupra lor.

— Au o rută alternativă de scăpare?

— Colonelul a afirmat clar că singura lor şansă e să ajungă la

graniţa cu Algeria înainte de zorii zilei.

— O şansă cam străvezie, zise Sandecker întunecat.

— Bănuiesc că mesajul a fost o diversiune.

— De ce crezi asta?

— A trimis raportul pe o frecvenţă deschisă. Operatorii lui Kazim l-au interceptat în mod sigur.

Sandecker reflectă o clipă:

— Crezi că Levant a luat-o în altă direcţie?

— Speram să îmi spui tu.

— Nu sunt ghicitor în stele.

— Raportul lui Levant include şi un mesaj pentru tine de la omul tău, Pitt.

— Dirk! exclamă Sandecker cu căldură şi respect, sigur că Pitt născocise vreun plan inimaginabil. Ce spune mesajul?

— Sună aşa: „Spuneţi-i amiralului că, după ce mă întorc în Washington, îl duc să o asculte pe prietena lui Harvey, Judy, care cântă la salonul AT&S”. E o glumă sau ce?

— Dirk nu face glume din astea, zise Sandecker cu convingere, încearcă să ne spună ceva prin asta.

— Îl cunoşti pe acest Harvey? întrebă Bock.

— Numele nu-mi spune nimic, murmură Sandecker. Nu l-am auzit pe Dirk să pomenească de cineva pe nume Harvey.

— Există vreun salon AT&S în Washington unde cântă o femeie pe nume Judy întrebă Bock.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse Sandecker răscolindu-şi memoria. Singura cântăreaţă pe nume Judy pe care o ştiu eu era…

Răspunsul îl lovi pe Sandecker brusc, ca o palmă peste faţă. Simplitatea ingenioasă, codul elementar era evident pentru orice pasionat de filme vechi, ca amiralul. Trebuia să îşi dea seama că Pitt avea să se folosească de asta. Izbucni în râs.

— Nu văd ce e aşa de amuzant, zise Bock grav.

— Nu se îndreaptă spre graniţa cu Algeria, afirmă Sandecker triumfător.

— Poftim?

— Echipa colonelului Levant a luat-o spre sud, către calea ferată dintre mină şi Fortul Foureau.

— Aş putea să întreb cum ai ajuns la concluzia asta întrebă Bock bănuitor.

— Dirk ne-a aruncat o ghicitoare, pe care e puţin probabil că generalul Kazim să o rezolve. Judy, cântăreaţa, e Judy Garland şi Harvey e un film în care a jucat – *The Harvey Girls.*

— Şi salonul AT&S ce rol are în toată chestia asta?

— Nu e un salon, ci un cântec celebru pe care l-a interpretat Judy Garland în film. Se numea *The Atchison, Topeka and the Santa Fe*.

Numele unei căi ferate.
— Asta explică de ce Levant a trimis un raport uşor de interceptat de oamenii lui Kazim, zise Bock încet. Ca să îi facă să creadă că a luat-o spre nord, spre Algeria.
— Când de fapt ei merg în direcţia opusă, completă Sandecker.
— Levant a presupus corect că nu e sigur să treacă graniţa în Algeria. Un individ ca generalul Kazim nu îşi face probleme să ignore legea internaţională, i-ar fi urmărit pe oamenii noştri până i-ar fi ucis pe toţi.
— Întrebarea e ce vor face după ce ajung la calea ferată?
— Poate că vor deturna un tren, sugeră Bock.
— Da, dar în plină zi?
— Nu ţi-am citit tot mesajul lui Pitt.
— Spune mai departe.
— Partea următoare zice aşa: „Mai informaţi-l pe amiral că Gary, Ray şi Bob se duc acasă la Brian să se joace şi să se distreze”. Cum interpretezi asta?
Sandecker se gândi o clipă:
— Dacă Pitt codifică tot cu ajutorul filmelor, atunci Gary trebuie să fie Gary Cooper. Şi cred că se refera şi la Ray Milland.
— Îţi aminteşti de vreun film în care au jucat împreună?
— Bineînţeles, zise Sandecker cu faţa toată un zâmbet. E foarte clar. Au jucat cu Robert Preston şi Brian Donlevy într-un film epic din 1939, numit *Beau Geste.*
— L-am văzut când eram copil, zise Bock. Era vorba de trei fraţi care au luptat în Legiunea Străină franceza.
— Referirea la casa lui Brian sugerează un fort.
— Dar nu Fortul Foureau, unde sunt distruse deşeurile periculoase. E ultimul loc unde s-ar duce Levant.
— Mai există vreun fort în zonă?
Bock îşi consulta hărţile:
— Da, există un vechi avanpost al Legiunii la câţiva kilometri de centrul de eliminare a deşeurilor. Cel după care Massarde şi-a numit proiectul de fapt.
— Cred că vor să se ascundă acolo până se lasă întunericul.
— Şi eu aş face la fel în locul colonelului Levant.
— Or să aibă nevoie de ajutor, zise Sandecker.
— Exact de asta te-am sunat, spuse Bock luând brusc un ton practic. Trebuie să îl convingi pe preşedinte să trimită un grup american de forţe speciale, care să îi scoată pe Levant şi pe foştii prizonieri de pe teritoriul generalului Kazim.
— Ai vorbit cu doamna secretar general Kamil? Ea are mai multă influenţă asupra preşedintelui decât am eu.
— Din păcate, a fost chemată la o conferinţă de urgenţă la

Moscova. Tu eşti singurul la care pot apela în condiţiile astea.
— Cât timp avem?
— Practic nu avem timp deloc. În două ore se va lumina de ziuă în partea aceea a deşertului.
— O să fac tot ce o să pot, promise Sandecker. Sper numai că preşedintele nu s-a culcat încă, altfel o să am probleme mari ca să îi fac pe funcţionarii lui să îl trezească.

49

— Cred că ai înnebunit dacă vrei să îl vezi pe preşedinte la ora asta, zise Earl Willover furios.
Sandecker îl privi pe şeful de cabinet al preşedintelui, îmbrăcat elegant într-un costum cu dunguliţe, cu pantalonii doar uşor şifonaţi. Se întrebă dacă omul acesta pleca vreodată din birou şi dacă nu cumva dormea în picioare.
— Crede-mă pe cuvânt, Earl. Nu m-aş afla aici dacă n-ar fi urgent.
— Nu îl trezesc pe preşedinte decât dacă izbucneşte o criză internaţională care ne pune în pericol securitatea naţională.
Până acum Sandecker reuşise să se stăpânească, dar începu să îşi piardă firea.
— Bine, spune-i că a dat buzna în Casa Albă un contribuabil cu drept de vot al naibii de furios.
— Eşti nebun.
— Destul de nebun să mă duc la el în dormitor şi să îl trezesc chiar eu.
Willover era pe punctul de a da în clocot:
— Încearcă numai şi îi pun pe cei din Serviciul Secret să te aresteze.
— O mulţime de oameni nevinovaţi, inclusiv femei şi copii, vor muri dacă preşedintele nu intervine.
— Aud povestea asta în fiecare zi, pufni Willover cu dispreţ.
— Şi faci glume despre victime, nu?
Willover nu se mai putu abţine:
— Ai un răspuns arogant pentru toate, nu-i aşa? Pot să te fac praf oricând, ai înţeles?
Sandecker se apropie atât de mult de Willover, că îi simţi mirosul de mentă al respiraţiei.
— Într-o bună zi, mandatul preşedintelui se va încheia şi o să devii din nou un ilustru necunoscut. Atunci am să vin la tine acasă şi am să îţi smulg ficatul.
— Sunt sigur de asta, se auzi o voce familiară.
Sandecker şi Willover se întoarseră şi dădură cu ochii de preşedinte

care stătea în prag în pijama şi halat. Mânca pateuri de pe o farfurie pe care o ţinea în mână.

— M-am strecurat la bucătărie să îmi iau o gustare şi am auzit voci înfierbântate, zise el uitându-se la Sandecker. Vreţi să îmi spuneţi ce înseamnă asta, domnule amiral?

Willover veni în faţa lui Sandecker:

— Vă rog, domnule, e o problemă fără nici o importanţă.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, Earl. Bine, domnule amiral, spuneţi ce aveţi de spus.

— Mai întâi de toate, vreau să vă întreb dacă vi s-au adus la cunoştinţă ultimele evenimente legate de operaţiunea de la Fortul Foureau.

Preşedintele se uită spre Willover.

— Mi s-a spus că oamenii dumitale, Pitt şi Giordino, au reuşit să fugă în Algeria şi că ne-au dat informaţii vitale despre felul corupt şi lipsit de scrupule în care Yves Massarde îşi conducea centrul de eliminare a deşeurilor periculoase.

— Pot să vă întreb cum intenţionaţi să reacţionaţi?

— Vom convoca un tribunal internaţional de mediu pentru ca reprezentanţii legali din Europa şi Africa de Nord să discute un plan de acţiune, răspunse Willover.

— Atunci, nu intenţionaţi să… domnule preşedinte, parcă aţi spus că… vom distruge locul acela chiar noi.

— A prevalat opinia celor mai moderaţi, zise preşedintele arătând cu capul spre Willover.

— Chiar şi acum, când avem dovezi că fluxul roşu se extinde din cauza chimicalelor scurse de la Fortul Foureau nu avem de gând decât să stăm la discuţii? întrebă Sandecker exasperat.

— O să mai vorbim despre asta altădată, zise preşedintele întorcându-se să o ia spre dormitorul de la etaj. Earl vă va fixa o întâlnire.

— V-a pus Earl la curent şi cu situaţia de la minele de aur din Tebezza? întrebă Sandecker brusc.

Preşedintele se opri şi clătină din cap:

— Nu. Numele nu îmi spune nimic.

— După ce Pitt şi Giordino au fost capturaţi la Fortul Foureau, continuă Sandecker, au fost duşi la o altă întreprindere sinistră a generalului Kazim şi a lui Yves Massarde, o mină de aur puţin cunoscută, unde prizonierii opozanţi şi disidenţi sunt făcuţi sclavi şi puşi la muncă până mor în cele mai barbare şi mai inumane condiţii. Mulţi dintre ei sunt ingineri francezi împreună cu familiile lor, aruncaţi acolo de Massarde ca să nu se întoarcă acasă şi să dezvăluie ce se întâmplă la Fortul Foureau. Oamenii mei au mai găsit acolo echipa de la OMS, chipurile ucişi într-un accident de avion. Cu toţii erau oribil de

anemiaţi şi epuizaţi din cauza muncii grele şi a mâncării insuficiente.

Preşedintele îi aruncă lui Willover o privire rece:

— Se pare că mi se ascund o mulţime de lucruri.

— Încerc şi eu să o iau în ordinea priorităţilor, zise Willover repede.

— Deci care a fost urmarea? îl întrebă preşedintele pe Sandecker.

— Ştiind că nu are rost să vă cer o echipă de forţe speciale, continuă Sandecker, am apelat la Hala Kamil care m-a ajutat din nou şi a trimis acolo echipa de intervenţie rapidă a ONU. Ghidaţi de Pitt şi de Giordino, colonelul Levant şi oamenii săi au aterizat în deşert, au luat mina cu asalt şi au salvat douăzeci şi cinci de persoane de naţionalitate străină – bărbaţi, femei şi copii…

— Au pus copiii să lucreze în mină? îl întrerupse preşedintele.

Sandecker consimţi din cap:

— Erau copiii inginerilor francezi. Mai era acolo şi o americancă, doctoriţa Eva Rojas, membră a echipei OMS.

— Dacă raidul a reuşit, care e problema urgentă? vru să ştie Willover.

— Avionul cu care au zburat din Algeria a fost distrus la sol pe pista de la Tebezza de aviaţia maliană. Întreaga echipă, împreună cu prizonierii eliberaţi, sunt prinşi în cursă în centrul Maliului. Armata lui Kazim îi va găsi în câteva ore.

— Ne descrieţi o situaţie sumbră, zise preşedintele grav. Nu există nici o modalitate să ajungă la graniţa cu Algeria?

— Nu ar conta prea mult dacă ar ajunge, explică Sandecker. Kazim nu va ezita să rişte o confruntare cu guvernul algerian ca să îi împiedice pe captivi să dezvăluie atrocităţile de la Tebezza şi pericolul reprezentat de Fortul Foureau. Îşi va trimite trupele până departe în Algeria ca să îi distrugă, pentru a se asigura că nu va răsufla nimic.

Preşedintele rămase tăcut, privind fix pateurile, dar fără să mai muşte din vreunul. Implicaţiile a ceea ce îi spusese Sandecker nu puteau fi ignorate, cum ştia că avea să îi recomande Willover. Nu putea să stea cu mâinile încrucişate în timp ce un despot dintr-o ţară îndepărtată omora cetăţeni străini.

— Kazim e la fel de rău ca Saddam Hussein, murmură preşedintele şi se întoarse spre Willover. N-am de gând să mai stau deoparte, Earl. Sunt prea multe vieţi în joc, inclusiv vieţile celor trei americani. Trebuie să dăm o mână de ajutor.

— Dar, domnule preşedinte, protestă Willover.

— Ia legătura cu generalul Halverson de la Centrul de comandă al forţelor speciale din Tampa. Spune-i să se pregătească pentru o intervenţie imediată, zise preşedintele şi îşi fixa privirea asupra lui Sandecker. Cine sugeraţi să coordoneze operaţiunea, domnule amiral?

— Generalul Bock, comandantul Echipei tactice şi de intervenţie

rapidă a ONU. Ţine permanent legătura cu colonelul Levant şi îi poate oferi generalului Halverson date noi asupra situaţiei.

Preşedintele lăsă farfuria cu pateuri pe un bufet şi îşi puse mâinile pe umerii lui Willover.

— Îţi preţuiesc sfatul, Earl, dar de data asta trebuie să acţionez. Putem omorî doi iepuri dintr-odată, iar dacă operaţiunea dă greş nu vor putea să dea toată vina pe noi. Vreau ca forţele noastre speciale să se infiltreze în secret în Mali, să scoată de acolo echipa ONU şi prizonierii şi să plece rapid înainte ca Massarde şi Kazim să îşi dea seama de ceva. După aceea poate găsim o modalitate să neutralizam centrul de eliminare a deşeurilor de la Fortul Foureau.

— Aveţi tot sprijinul meu, îl asigură Sandecker zâmbind larg.

— Bănuiesc că nu vă pot face să vă răzgândiţi, orice aş spune, îi zise Willover preşedintelui.

— Nu, Earl, spuse preşedintele luându-şi farfuria cu pateuri. Nu putem închide ochii sperând că lucrurile se vor rezolva şi fără ajutorul nostru.

— Şi dacă dăm greş.

— Nu putem da greş.

Willover îl privi curios:

— De ce nu, domnule?

Preşedintele zâmbi la fel de larg ca Sandecker:

— Pentru că eu fac cărţile şi sunt convins că forţele noastre speciale îi vor arunca pe Kazim şi pe Massarde înapoi în mocirla de unde s-au ridicat.

La câţiva kilometri la vest de Washington, D.C., în ţinutul Maryland, un deal mare se ridică în mod neaşteptat deasupra câmpiei. Cei care trec pe acolo şi au timp să observe anomalia, o consideră pur şi simplu o festă a naturii. Aproape nimeni nu ştie că e opera omului, provenind din pământul excavat pentru construirea unui centru de comandă şi adăpost destinat liderilor militari din cel de-al doilea război mondial.

În timpul războiului rece, galeria subterană a fost lărgită şi transformată într-un vast depozit pentru documentele naţionale şi pentru vestigii rămase încă de pe vremea primilor pionieri care s-au stabilit pe coasta estică, în anul 1600. Spaţiul este atât de întins, încât nu e măsurat în metri sau hectare, ci în mile sau kilometri pătraţi. Cei câţiva care ştiu de existenţa lui îl cunosc sub numele de DPA (Depozitul pentru protecţia arhivelor).

Mii de secrete sunt îngropate în nesfârşitele şiruri de recipiente metalice de depozitare. Dintr-un motiv straniu, cunoscut doar de câţiva birocraţi, secţiuni întregi ale depozitului conţin materiale secrete şi obiecte ce nu vor fi văzute niciodată de public. Oasele

Ameliei Earhart şi ale lui Fred Noon şi documentele japoneze despre execuţia lor în Saipan, dosarele secrete despre asasinarea ambilor fraţi Kennedy, informaţiile despre sabotajul sovietic din spatele accidentelor rachetelor spaţiale americane şi răzbunarea de la Cernobîl, filmele trucate cu farsa aterizării navei Apollo pe lună şi multe, multe altele – toate erau arhivate şi puse la păstrare pentru a nu mai vedea niciodată lumina zilei.

St. Julien Perlmutter nu conducea, aşa că luă un taxi până în micuţul oraş Forestville din Maryland. Aşteptă pe o bancă într-o staţie de autobuz aproape o jumătate de ora până fu luat de o camionetă Dodge.

— Domnul Perlmutter? întrebă şoferul, agent guvernamental purtând ochelari negri regulamentari.

— Eu sunt.

— Urcaţi, vă rog.

Perlmutter făcu ceea ce i se spusese, gândindu-se că subterfugiile acestea erau puerile.

— Nu doriţi să îmi vedeţi carnetul de şofer? întrebă el acid. Şoferul, un afro-american cu pielea ca ciocolata, clatină din cap.

— Nu e nevoie. Sunteţi singurul om din oraşul acesta care se potriveşte descrierii.

— Cum va numiţi, dacă pot să vă întreb?

— Ernie Nelson.

— Pentru ce agenţie lucraţi? De Securitate naţională? Biroul federal? Secrete speciale?

— Nu vă pot spune, răspunse Nelson pe un ton oficial.

— Nu mă legaţi la ochi?

Nelson clatină scurt din cap:

— Nu e nevoie. Dat fiind că cererea dumneavoastră de a cerceta arhivele istorice a fost aprobata de preşedinte şi având în vedere că aţi fost cândva posesorul unui permis Beta-Q, cred că se poate avea încredere că nu veţi dezvălui ceea ce veţi vedea azi.

— Dacă mi-aţi fi cercetat dosarul mai atent, aţi fi văzut că asta e a patra mea vizită de cercetare la DPA.

Agentul nu îi răspunse şi rămase tăcut tot restul drumului. Ieşi de pe autostradă şi o luă pe un drum pavat, ajunse la o poartă, arată legitimaţia şi intră. Mai trecură de două puncte de pază până când ajunseră la o clădire mică, ca un hambar, aşezată în mijlocul unei ferme dotată cu de toate, de la porci şi găini până la rufe atârnate pe frânghie. Intrară în hambar şi coborâră o rampă lată de beton care mergea adânc în subteran. Ajunseră la un alt punct de pază unde agentul opri şi parcă.

Perlmutter cunoştea procedura. Coborî din maşină şi o luă spre un vehicul electric ce semăna cu o maşinuţă de golf. Un arhivar îmbrăcat

în halat alb de laborator îi strânse mâna:

— Frank Moore, se prezentă el. Mă bucur să vă văd din nou.

— Şi eu mă bucur, Frank. Cât timp a trecut?

— Sunt trei ani de la ultima dumneavoastră vizită, când aţi cercetat documentele referitoare la *Sakito Maru.*

— Nava japoneză pentru pasageri şi marfă scufundată de submarinul american *Trout.*

— Din câte îmi amintesc, transporta rachete nemţeşti V-2 în Japonia.

— Ai o memorie bună.

— Mi-am reîmprospătat-o când am scos dosarele referitoare la vizitele dumneavoastră anterioare, recunoscu Moore. Cu ce vă pot ajuta de data aceasta?

— Mă interesează războiul civil, răspunse Perlmutter. Vreau să studiez toate documentele care ar putea aduce lumină în dispariţia misterioasă a unui blindat confederat.

— Pare interesant, zise Moore făcându-i semn spre unul dintre scaunele maşinii electrice. Documentele şi obiectele pe care le avem referitoare la războiul civil se află în nişte clădiri la doi kilometri de aici.

După un ultim control şi o scurtă întâlnire cu curatorul-şef, Perlmutter semnă o declaraţie prin care se obliga să nu publice şi să nu dezvăluie nimic din ceea ce avea să afle fără aprobarea guvernului. După aceea, el şi Moore porniră în maşina electrică, trecând pe lângă un mic grup de oameni care descărcau suveniruri şi memento-uri lăsate de oameni la monumentul veteranilor din Vietnam. Fotografii, bocanci şi uniforme militare vechi, nasturi, ceasuri, verighete, tăbliţe de identificare, păpuşi – toate erau catalogate, numerotate, învelite în plastic şi aşezate pe rafturi nesfârşite. Guvernul nu aruncă nimic.

Deşi mai văzuse vasta întindere subterană la vizitele anterioare, Perlmutter fu uluit din nou de mărimea incredibilă a locului şi de şirurile de recipiente pline de documente şi obiecte vechi, multe dintre ele din alte ţări. Numai secţiunea Germaniei naziste se întindea pe un teren de mărimea a patru stadioane de fotbal.

Vestigiile rămase din războiul civil erau păstrate în patru clădiri de trei etaje – cu tavane având cincisprezece metri înălţime. În faţa clădirilor erau aşezate diverse tipuri de tunuri din războiul civil, curate şi imaculate ca în ziua când fuseseră trimise pe câmpul de luptă. Erau fixate pe afeturile lor şi prinse de antetrenuri ce mai purtau încă ghiulele şi obuze. Se mai puteau vedea aliniate ca pentru inspecţie şi imense tunuri navale de pe vase ca *Hartford, Kearsage, Carondelet* şi *Merrimack.*

— Documentele se află în clădirea A, explică Moore. În clădirile B, E

şi D sunt depozitate arme, uniforme, relicve medicale şi mobilă care a aparţinut cândva lui Lincoln, Jefferson Davis, Lee, Grant şi altor personalităţi faimoase din războiul de secesiune.

Coborâră din vehicul şi intrară în clădirea A. Parterul era o vastă întindere de fişiere.

— Tot ce ţine de Confederaţie se află aici la parter, zise Moore, arătând cu mâna în jurul sălii cavernoase. Documentele Uniunii sunt ţinute la etajele al doilea şi al treilea. Cu ce vreţi să începeţi?

— Cu tot ce aveţi referitor la *Texas.*

Moore răsfoi un registru pe care îl adusese cu el:

— Documentele marinei militare confederate se află în dosarele albastre de pe peretele din faţă.

Deşi nimeni nu mai atinsese dosarele de ani de zile, iar pe unele niciodată de când fuseseră depozitate aici, era surprinzător de puţin praf. Moore îl ajută pe Perlmutter să adune un teanc conţinând istoria cunoscută a nefericitei sorţi a blindatului.

Moore arată spre o masă cu un scaun:

— Aşezaţi-vă. Cunoaşteţi regulile privitoare la protecţia documentelor şi ştiţi că trebuie să rămân pe aproape şi să vă supraveghez.

— Cunosc foarte bine regulile, zise Perlmutter.

Moore se uită la ceas:

— Aveţi la dispoziţie opt ore pentru cercetare. După aceea trebuie să vă întoarceţi în biroul curatorului, de unde veţi fi condus înapoi la Forestville. Înţelegeţi?

Perlmutter dădu din cap:

— Atunci e cazul să mă pun pe treabă.

— Daţi-i bătaie, zise Moore. Şi mult noroc.

După o oră, trecuse în revistă conţinutul a două fişiere metalice până să dea de un dosar galben foarte vechi, cu înscrisuri despre nava cu aburi confederată *Texas.* Hârtiile dinăuntru conţineau puţine date istorice care nu fuseseră publicate deja. Erau specificaţii despre construcţia navei de luptă, rapoarte ale unor martori oculari despre înfăţişarea acesteia, o schiţă făcută de inginerul-şef şi o listă cu numele ofiţerilor şi al echipajului. Mai erau şi câteva relatări din acea vreme despre bătălia cu vasele unioniste în timpul fugii ei legendare către ocean. Unul dintre articole, scris de un reporter din Nord aflat la bordul unui vas-monitor unionist care se luptase cu *Texas,* avea două rânduri tăiate. De ce fusese cenzurat? se întrebă Perlmutter curios. Era prima oară în anii lui de cercetări asupra epavelor din războiul civil, când dădea de foarfeca cenzurii.

Apoi găsi un articol tăiat dintr-un ziar şi îl desfăcu încet pe masă. Era o mărturisire făcută pe patul de moarte unui reporter britanic de un om pe nume Clarence Beecher, într-un spital micuţ de lângă York.

Beecher pretindea că e unicul supravieţuitor de pe nava *C.S.S. Texas,* dispărută în mod misterios şi descria călătoria acesteia de-a lungul Atlanticului şi în susul unui mare râu african. Vasul navigase fără probleme sute de mile de-a lungul unor ţărmuri luxuriante, apoi ajunsese la marginea unui mare deşert. Căpitanul nu cunoştea râul, care nu era trecut pe nici o hartă şi schimbase din greşeala cursul intrând pe un afluent. Căpitanul îşi dăduse seama de greşeală doar după două zile şi două nopţi de mers. Încercaseră să se întoarcă, dar blindatul se împotmolise şi, cu toate eforturile făcute, nu reuşiseră să o mai clintească.

Ofiţerii se sfătuiseră şi hotărâseră să aştepte să treacă vara şi să vină ploile de toamnă care aveau să ridice din nou nivelul râului. La bord mai aveau puţine provizii, însă râul avea să le asigure apa necesară. Căpitanul cumpărase provizii de la triburile nomade de tuaregi, plătind cu aur. Bande mari de bandiţi ai deşertului făcuseră de două ori greşeala să încerce să atace şi să jefuiască nava eşuată de aparent inepuizabila sa rezervă de aur.

Până în august, tifoida, malaria şi hrana proastă făcuseră ravagii în rândul echipajului, decimându-i până nu mai rămăseseră decât doi ofiţeri, preşedintele şi zece marinari care se mai puteau încă ţine pe picioare.

Perlmutter se opri şi rămase privind în gol, cu curiozitatea stârnită. Cine era *preşedintele* la care se referea Beecher? Era foarte intrigat.

Beecher mai povestise cum el şi alţi patru bărbaţi înarmaţi fuseseră aleşi să plece în josul râului cu una dintre bărcile de pe blindat, ca să încerce să găsească ajutor. Numai că el se îmbolnăvise grav până să ajungă la gura râului Niger. Fusese îngrijit de nişte negustori de la un punct comercial britanic, apoi transportat gratuit în Anglia unde se căsătorise şi devenise fermier în Yorkshire. Beecher declarase că nu se mai întorsese niciodată în statul său natal, Georgia, fiind sigur că acolo avea să fie spânzurat pentru teribila crimă comisă de *Texas,* iar până în ceasul morţii fusese prea înspăimântat ca să vorbească despre toate acestea.

După ce îşi dăduse suflarea, doctorul şi soţia lui Beecher consideraseră mărturisirea sa drept delirul unui muribund. Se pare că editorul publicase povestea doar pentru că nu prea aveau ştiri în ziua aceea şi nici un subiect de editorial cu care să umple ziarul.

Perlmutter mai citi încă odată articolul. Ar fi vrut să îl poată lua de bun, în ciuda scepticismului soţiei şi medicului, dar o scurtă verificare a echipajului îi arată că nu exista nici un Clarence Beecher la bord după ce *Texas* părăsise şantierul naval de la Richmond, Virginia. Oftă şi închise dosarul.

— Am terminat aici, îi spuse lui Moore. Acum aş vrea să mă uit prin documentele marinei unioniste.

Moore puse la loc dosarele în fişiere şi îl conduse pe o scară metalică la etajul al doilea.

— Ce lună şi ce an vă interesează? întrebă el.

— Aprilie 1865.

O luară pe coridoarele înguste dintre fişierele ce se înălţau până în tavan. Moore aduse o scară, în caz că Perlmutter voia să caute pe sus şi îi arătă dulapul care îi trebuia.

Metodic, Perlmutter îşi începu căutările din 2 aprilie 1865, data la care *Texas* ridicase ancora de la docul de lângă Richmond. Avea propriul său sistem de cercetare şi erau puţini care să îl întreacă în depistarea indiciilor. Cu ajutorul tenacităţii, raţiunii şi al instinctului, separa lucrurile de prisos de cele importante.

Începu cu rapoartele oficiale ale luptelor. Când le termină, trecu la relatările martorilor oculari civili care urmăriseră totul de pe malurile râului James şi la cele ale echipajelor de pe navele de război unioniste, în două ore, trecuse în revistă aproape şaizeci de scrisori şi cincisprezece jurnale, îşi lua notiţe pe un caiet mare, totul sub privirea atentă a lui Frank Moore, care avea încredere în Perlmutter, dar prinsese prea mulţi cercetători încercând să fure documente istorice şi scrisori, ca să nu îşi facă treaba conştiincios.

Perlmutter prinse un fir şi merse pe urmele acestuia strângând descrieri şi bucăţele de informaţii care încet-încet îi revelară o poveste ce părea absolut incredibilă. Când epuiză totul, îi făcu semn lui Moore:

— Cât timp mai am?

— Două ore şi zece minute.

— Vreau să trec la altceva.

— Ce anume doriţi să mai vedeţi?

— Corespondenţa privată sau documentele pe care le aveţi despre Edwin McMasters Stanton.

Moore dădu din cap:

— Ursuzul secretar de război al lui Lincoln. Nu ştiu ce avem despre el. Documentele lui nu au fost catalogate complet. Dar trebuie să se afle sus, la etajul cu documentele guvernului american.

Dosarele Stanton erau voluminoase şi umpleau zece fişiere. Perlmutter lucră continuu, oprindu-se doar odată ca să se ducă la toaleta cea mai apropiată. Trecu prin documente cât de repede putu, dar găsi surprinzător de puţine despre relaţia lui Stanton cu Lincoln din perioada dinspre sfârşitul războiului. Era de notorietate faptul că secretarul de război nu îl plăcea pe preşedinte şi că distrusese un număr de pagini din jurnalul asasinului lui Lincoln, John Wilkes Booth şi mai multe documente referitoare la cei care conspiraseră împreună cu Booth. Spre iritarea istoricilor, Stanton lăsase în mod deliberat o mulţime de întrebări fără răspuns cu privire la asasinatul de la teatrul Ford.

Apoi, doar cu patruzeci de minute înainte să îi expire timpul, Perlmutter dădu de o adevărată mină de aur. Găsi în fundul unui fişier un pachet îngălbenit de vreme, cu sigiliul de ceară încă intact. Privi scrisul cu cerneala maronie care indica data de 9 iulie 1865, două zile după ce conspiratorii lui Booth, Mary Surratt, Lewis Paine, David Herold şi George Atzerodt, fuseseră spânzuraţi în închisoarea Washington Arsenal. Sub dată erau scrise câteva cuvinte: „A nu fi deschis decât la o sută de ani după moartea mea”, sub care se află semnătura lui Edwin M. Stanton.

Perlmutter se aşeză la o masă, rupse sigiliul, deschise pachetul şi începu să citească hârtiile dinăuntru, cu o întârziere de treizeci şi unu de ani faţă de termenul dat de Stanton.

Citind, se simţii de parcă ar fi mers înapoi în timp. Deşi în încăperea subterană era răcoare, pe frunte începură să îi lucească picături de sudoare. Patruzeci de minute mai târziu termină şi puse deoparte ultima pagină cu mâinile tremurându-i. Respira adânc şi clatină încet din cap:

— Dumnezeule! şopti.

Moore îl privi peste masă:

— Aţi găsit ceva interesant?

Perlmutter nu îi răspunse. Rămase cu ochii la grămada de hârtii vechi bolborosind întruna:

— Dumnezeule!

50

Stăteau împreună după creasta unei dune, privind şinele pustii ce străbăteau nisipul pierzându-se la orizont. Singurele semne de viaţă care răzbăteau prin întunericul de dinaintea zorilor erau luminile îndepărtate ale Fortului Foureau. Peste calea ferată, la mai puţin de un kilometru spre vest, umbra neagră a fortului Legiunii Străine se ridica pe fundalul cerului negru ca un castel învăluit în umbre dintr-un film de groază.

Cursa nebunească prin deşert mersese bine, fără să aibă probleme mecanice sau să fie detectaţi. Foştii captivi suferiseră din cauza arcurilor tari ale blindatelor, dar erau prea fericiţi că erau liberi ca să se plângă. Fairweather îi călăuzise de-a lungul străvechiului drum de cămile, ce ducea de la vechile mine de sare de la Taoudenni până la sud de Tombouctou. Adusese convoiul până la calea ferată de lângă fort, folosindu-se doar de cunoştinţele sale despre teren şi de o busolă împrumutată.

O singură dată Pitt şi Levant se opriseră detectând zgomotele făcute de un elicopter nevăzut escortat de avioane de vânătoare.

Zburau spre nord spre Tebezza şi spre graniţa cu Algeria. După cum prezisese Pitt, piloţii malieni trecuseră mai departe, neavând idee că prada lor se află chiar dedesubt.

— Aţi făcut o treabă excelentă, domnule Fairweather, îl felicită Levant. Ne-aţi adus drept la ţintă.

— Instinctul, zâmbi Fairweather. Instinct pur amestecat cu o doză de noroc.

— Hai să traversăm calea ferată şi să intram în fort, îi îndemnă Pitt. Avem mai puţin de o ora până se face lumină ca să ascundem vehiculele.

Ca nişte creaturi stranii ale nopţii, vehiculul de teren şi transportoarele blindate trecură peste şine, clătinându-se pe traversele de beton şi opriră lângă fort. Pitt ocoli rămăşiţele camionului Renault în spatele căruia se ascunsese cu Giordino înainte să sară în trenul cu care intraseră în Fortul Foureau şi opri la intrare. Porţile mari de lemn erau tot întredeschise, cum le lăsaseră cu o săptămână înainte. Levant chemă câţiva oameni care le deschiseră cât să poată intra convoiul.

— Dacă îmi permiteţi să fac o sugestie, domnule colonel, zise Pitt cu tact, ar mai fi timp să trimiteţi nişte oameni să şteargă urmele noastre de roţi de la calea ferată până la fort. Cine le vede trebuie să creadă că un convoi militar malian a venit din deşert şi a mers mai departe de-a lungul şinelor spre centrul de distrugere a deşeurilor.

— E o idee bună, spuse Levant. Să îi facem să creadă că a fost o patrulă de-a lor.

Pembroke-Smythe urmat de Giordino şi de ceilalţi ofiţeri se adunară în jurul comandantului lor pentru ordine.

— Prioritatea noastră principală este să camuflam blindatele şi să găsim un adăpost pentru femei şi copii, zise Levant. Apoi să pregătim fortul pentru luptă, în caz că malienii îşi dau seama că aleargă după cai verzi pe pereţi şi găsesc urmele lăsate de noi în nisip, pe care nu le-a acoperit vântul.

— Unde plănuiţi să ne retragem de aici, domnule? întrebă un ofiţer cu accent suedez.

Levant se întoarse spre Pitt:

— Dumneavoastră ce ziceţi, domnule Pitt?

— Oprim primul tren care va pleca de la fort după lăsarea întunericului, răspunse Pitt şi îl împrumutam.

— Trenurile sunt dotate cu sisteme de comunicaţie, remarcă Pembroke-Smythe. Mecanicul va declanşa imediat alarma dacă încercăm să îi luăm trenul.

— Şi, odată alertaţi, malienii vor baricada calea ferată, zise ofiţerul suedez.

— Nu vă mai faceţi probleme, le spuse Pitt pe un ton de reproş.

Lăsaţi totul pe seama lui Jesse James Pitt şi a lui Butch Cassidy Giordino. Practicăm vechea artă a deturnării trenurilor de cel puţin…, se uită spre Giordino. De cât timp, Al?

— De cel puţin o săptămână, adică de joia trecută, răspunse Giordino.

Pembroke-Smythe se uită trist la Levant:

— Ar fi momentul să ne mărim primele la asigurarea de viaţă.

— E prea târziu pentru aşa ceva, zise Levant scrutând interiorul întunecat al fortului. Zidurile astea n-au fost construite să reziste la atacul rachetelor aer-sol sau al artileriei grele. Forţele lui Kazim pot să transforme locul ăsta într-o grămadă de moloz într-o jumătate de oră. Aşa că trebuie să avem grijă să pară abandonat în continuare.

— Malienii nu vor mai ataca civili de data asta, spuse Pembroke-Smythe cu hotărâre. Terenul e neted ca un teren de crichet pe o distanţă de doi kilometri în toate direcţiile. Forţele de atac n-ar avea nici un fel de acoperire. Aceia dintre noi care ar supravieţui unui atac aerian l-ar face pe Kazim să plătească scump până să pună mâna pe locul ăsta.

— Cu condiţia să nu aibă tancuri staţionate în zonă, îi aminti Giordino.

— Plasaţi oameni care să stea de pază pe metereze, ordonă Levant. Apoi căutaţi o intrare într-un tunel subteran. Din câte îmi amintesc există un depozit de muniţie.

Găsiră repede sub podeaua din baracă treptele ce coborau în subteran. Cele două încăperi mici de dedesubt erau goale, cu excepţia câtorva cutii metalice deschise în care fuseseră cândva încărcătoare pentru mitraliere. Foştii captivi de la Tebezza fură ajutaţi să coboare din maşini şi în subteran, fericiţi să simtă din nou pământul solid sub picioare. Echipa medicală îi ajută să se aşeze cât mai confortabil şi acorda îngrijiri celor în stare gravă.

Vehiculele echipei tactice fură ascunse repede şi acoperite astfel încât să pară mormane de moloz. Când soarele îşi aruncă razele fierbinţi, vechiul fort al Legiunii îşi recăpătase aparenţa de abandon. Levant era confruntat cu două probleme: posibilitatea de a fii descoperiţi până la căderea nopţii şi vulnerabilitatea la un atac aerian. Simţea că erau în pericol. Odată prinşi, nu mai există cale de scăpare. Cei care stăteau de pază pe metereze priviră cu jind un tren care părăsea centrul de distrugere a deşeurilor şi se îndrepta spre coasta Mauritaniei, dorindu-şi să fi fost şi ei în el.

Pitt cercetă cu atenţie un fost garaj, acum cu acoperişul prăbuşit. Inspecta o duzină de cazane de oţel pentru motorina, îngropate pe jumătate sub o grămadă de gunoaie. Şase dintre ele erau aproape pline. Tocmai le deşuruba capacele când apăru Giordino:

— Ai de gând să faci focul? îl întrebă.

— N-ar fi o idee rea în caz că suntem atacaţi de blindate, spuse Pitt. Lansatoarele de rachete antitanc ale trupelor ONU au sărit în aer odată cu avionul.

— Motorina, murmură Giordino dus pe gânduri. Probabil că a fost lăsată aici de muncitorii care au construit calea ferată.

Pitt băga degetul în gura unui cazan, apoi îl ridică şi se uită la el.

— La fel de pură ca în ziua când a ieşit din rafinărie.

— La ce ne-ar putea folosi, în afară de cocteiluri Molotov? întrebă Giordino cu îndoială. Doar dacă nu vrei s-o fierbi şi s-o torni în capul celor care vor încerca să escaladeze zidurile, precum cavalerii de demult.

— Te apropii.

Giordino se strâmbă:

— Nici cinci bărbaţi şi un băieţel n-ar putea să ridice pe zid un cazan din ăla când e plin.

— Ai văzut vreodată vreun arc de torsiune?

— Niciodată, mormăi Giordino. Poate îmi faci o schiţă.

Spre surpriza lui, Pitt chiar asta făcu. Se lăsă pe vine, scoase un cuţit de comando cu lamă dublă dintr-o teacă de la picior şi începu să facă un desen pe praful de pe podea. Ieşi o schiţă rudimentară, dar Giordino îşi dădu seama ce plănuia Pitt. Când termină, Pitt ridică ochii:

— Crezi că am putea construi aşa ceva?

— Nu văd de ce nu, zise Giordino. Există o mulţime de scânduri în fort, iar în maşini se găseşte destul cablu din nailon pentru căţărări pe stânci sau tractări de urgenţă. Singura chestie e că ne trebuie ceva pentru torsiune.

— Foile de arc de pe osiile din spate?

Giordino se gândi o clipă, apoi dădu din cap:

— S-ar putea să meargă. Da, cred că s-ar potrivi perfect.

— Probabil că ne agitam degeaba, zise Pitt, studiindu-şi desenul. N-avem nici un motiv să credem că va apărea aici vreo patrulă de-a lui Kazim înainte să deturnăm trenul.

— Mai sunt unsprezece ore până la lăsarea întunericului. Ne va da o ocupaţie până atunci.

Pitt o luă spre uşă:

— Începi să aduni piesele! Eu am ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

Trecu pe lângă un grup de bărbaţi care întăreau porţile de la intrarea principală şi ocoli fortul având grijă să îşi acopere urmele. Coborî într-o vale îngustă şi merse până la o moviliţă ce se ridică lângă o pantă abruptă.

Avions Voisin-ul stătea acolo într-o solitudine desăvârşită. Aproape tot nisipul cu care el şi Giordino acoperiseră în grabă acoperişul şi capota fusese împrăştiat de vânt, dar rămăsese destul ca să nu poată

fii detectat de patrulele aeriene ale lui Kazim. Deschise uşa, se aşeză la volan şi apasă butonul de contact. Imediat, motorul porni să zumzăie încetişor.

Pitt rămase acolo câteva minute, admirând automobilul vechi. Apoi stinse motorul, coborî şi îl acoperi din nou cu nisip.

Pitt coborî în depozitul de muniţie. Observă imediat că Eva începuse să se refacă. Deşi era încă palidă şi trasă la faţă, iar hainele îi erau zdrenţuite şi murdare, hrănea un băieţel ţinut în braţe de mama lui. Ridică spre Pitt ochii care reflectau forţă reînnoită şi hotărâre.

— Cum îi merge? întrebă Pitt.

— O să poată să joace *soccer*[9] după ce mănâncă bine şi ia nişte vitamine.

— Eu joc fotbal, şopti băieţelul.

— În Franţa? întrebă Eva curioasă.

— Noi îi spunem *soccer*, zise Pitt zâmbind. În toate celelalte ţări i se spune fotbal.

Tatăl băiatului, unul dintre inginerii francezi care construiseră Fortul Foureau, se apropie şi îi strânse mâna lui Pitt. Arăta ca o sperietoare de ciori. Purta sandale din piele netăbăcită, cămaşa îi era ruptă şi pătată, iar pantalonii strânşi în jurul mijlocului cu o sfoară înnodată. Faţa îi era ascunsă sub o barbă neagră şi o parte a capului îi era bandajată.

— Numele meu e Louis Monteux.

— Dirk Pitt.

— În numele soţiei şi al băiatului meu, zise Monteux pe un ton slab, nu vă pot mulţumi îndeajuns că ne-aţi salvat viaţa.

— Nu am ieşit încă din Mali, zise Pitt.

— Mai bine o moarte rapidă decât Tebezza.

— Mâine la ora asta generalul Kazim nu ne va mai putea prinde, îl asigura Pitt.

— Kazim şi Yves Massarde, scuipa Monteux. Nişte criminali de cea mai joasă speţă.

— De ce v-a trimis Massarde la Tebezza? îl întrebă Pitt. Ca să nu vorbiţi despre lucrurile ilegale care se petrec la Fortul Foureau?

— Da. Echipa de oameni de ştiinţă şi ingineri care au proiectat şi au construit centrul au descoperit la sfârşit că Massarde intenţiona să aducă o cantitate mult mai mare de deşeuri toxice decât puteau fi distruse.

— Treaba dumneavoastră care a fost?

— Să proiectez şi să supraveghez construcţia reactorului termic

[9] Denumirea americană pentru fotbal.

pentru distrugerea deşeurilor.
— Care e în funcţiune acum, nu?
Monteux dădu din cap cu mândrie:
— Da. Şi merge foarte bine. E cel mai mare şi cel mai eficient sistem de detoxificare din lume. Tehnologia de energie solară de la Fortul Foureau e cea mai avansată în domeniu.
— Atunci Massarde a cheltuit sute de milioane de dolari pentru echipament de ultima oră ca să îl folosească doar ca faţadă pentru a îngropa în secret cantităţi imense de deşeuri nucleare şi toxice?
— Germania, Rusia, China, Statele Unite – jumătate din lume nu mai poate face faţă deşeurilor radioactive care rezulta în urmă barelor combustibile reprelucrate ale reactoarelor şi a materialului fisionabil din producţia de bombe nucleare. Deşi deşeurile radioactive reprezintă mai puţin de unu la sută din tot materialul nuclear rămas, există încă milioane de kilograme care nu au unde să fie duse. Massarde s-a oferit să îl distrugă pe tot.
— Dar unele ţări au construit depozite pentru aşa ceva.
— Prea puţine şi prea târziu! dădu Monteux din umeri. Noul depozit subteran din Franţa aproape că s-a umplut imediat după ce a fost terminat. Apoi mai este depozitul Hanford Reservation de la Richland, Washington, din ţara dumneavoastră. Rezervoarele care fuseseră proiectate să păstreze deşeurile radioactive o jumătate de secol au început să se fisureze după douăzeci de ani. Aproape un milion de litri de deşeuri radioactive s-au scurs în pământ şi au contaminat pânza de apă freatică.
— Un aranjament extrem de convenabil, zise Pitt dus pe gânduri. Massarde încheie înţelegeri secrete cu guverne şi corporaţii disperate să scape de deşeurile toxice. Pentru că Fortul Foureau, situat în vestul Saharei, pare un loc ideal pentru aşa ceva, devine partener cu Zateb Kazim ca să înăbuşe orice proteste interne sau externe. Apoi cere taxe exorbitante şi aduce deşeurile în mijlocul celei mai aride regiuni de pe pământ, unde le îngroapă sub faţada unui centru de detoxificare termică.
— O descriere simplificată, dar destul de precisă. De unde ştiţi toate astea?
— Eu şi prietenul meu am reuşit să pătrundem în depozitul subteran şi am văzut rezervoarele pentru deşeuri nucleare.
— Doctorul Hopper ne-a spus că aţi fost prinşi acolo.
— După părerea dumneavoastră, domnule Monteux, ar fi putut Massarde să construiască un centru benefic şi sigur la Fortul Foureau şi care să poată distruge toate deşeurile primite?
— Absolut, zise Monteux cu hotărâre. Dacă ar fi săpat depozite subterane la o adâncime de doi kilometri în formaţii stabile de rocă, imune la activitatea seismica, toată lumea l-ar fi considerat un sfânt.

Dar nu e decât un afacerist lipsit de scrupule, interesat doar de profituri. E un om bolnav, obsedat de putere şi de bani, pe care îi adună undeva în secret.

— Ştiaţi că un deşeu chimic s-a scurs în pânza de apă freatică?

— O substanţă chimică?

— Din câte am înţeles eu e vorba de un compus alcătuit dintr-un aminoacid sintetic şi cobalt, care a provocat sute de decese în toată partea aceasta a deşertului.

— Nu am auzit nimic despre asta după ce am fost duşi la Tebezza, zise Monteux, cutremurându-se. Doamne, e mai îngrozitor decât mi-am imaginat! Dar partea cea mai rea urmează să vină. Massarde a folosit recipiente de calitate inferioară pentru stocarea deşeurilor nucleare şi toxice. Nu va mai trece mult până ce întregul depozit şi o suprafaţă de kilometri întregi de teren din jurul acestuia vor înota în lichid mortal.

— Mai e ceva ce nu ştiţi, zise Pitt. Compusul a ajuns în râul Niger printr-un curs de apă subteran, iar de acolo e transportat în ocean unde a provocat o explozie de flux roşu ce consumă tot oxigenul din apă.

Monteux îşi trecu mâinile peste faţă şocat:

— Ce am făcut? Dacă am fi ştiut că Massarde vrea să construiască ceva atât de periculos, nici unul dintre noi nu l-am fii lăsat să o facă.

Pitt îl privi drept în faţă:

— Trebuia să vă fi imaginat ce avea în cap Massarde încă de când aţi început construcţia.

Monteux clătina din cap:

— Cei care am fost aruncaţi în minele de la Tebezza eram cu toţii consultanţi şi antreprenori externi. Nu am fost implicaţi decât în proiectarea şi construcţia sistemului fotovoltaic şi a reactorului cu neutroni termici. Nu am dat atenţie excavaţiilor, care constituiau un proiect separat realizat de Massarde Enterprises.

— Când aţi început să aveţi suspiciuni?

— Nu de la început. Dacă cineva punea întrebări din curiozitate lucrătorilor lui Massarde, i se răspundea că săpăturile se făceau pentru depozitarea temporară a deşeurilor înainte de detoxificare. Nimeni nu avea voie să se apropie de zonă în afară echipei de constructori în subteran. Am început să ne dăm seama că totul era o înşelătorie doar spre încheierea proiectului.

— Ce l-a dat de gol pe Massarde până la urmă? întrebă Pitt.

— Am presupus cu toţii că depozitul subteran fusese terminat în momentul în care reactorul a fost testat cu succes pentru a fi pus în funcţiune. În momentul acela au început să sosească materialele toxice pe calea ferată construită de Massarde cu forţă de muncă ieftină asigurată de generalul Kazim. Într-o seară, inginerul care

montase colectoarele solare parabolice a furat o legitimaţie şi s-a strecurat în depozit. A descoperit că săpăturile continuau şi că pământul excavat era transportat în secret în vagoanele care aduceau deşeurile toxice. A mai găsit şi caverne în care se aflau recipiente pline cu deşeuri nucleare.

Pitt dădu din cap:

— Am dat şi noi peste ele, fără să ne dăm seama că erau camere video de supraveghere înăuntru.

— Inginerul s-a întors la locuinţele noastre şi ne-a spus totul, continuă Monteux. La puţin timp după aceea, toţi cei care nu eram angajaţii Massarde Enterprises am fost strânşi împreună cu familiile noastre şi duşi cu forţa la Tebezza, ca să nu se afle nimic în Franţa.

— Cum a explicat dispariţia bruscă a atâtor oameni?

— A inventat o poveste despre un dezastru – un incendiu în care am fi pierit cu toţii. Guvernul francez a insistat să se desfăşoare o anchetă, dar Kazim a refuzat să permită intrarea inspectorilor străini în Mali, pretinzând că guvernul său va desfăşura ancheta. Bineînţeles că nu a avut loc aşa ceva şi s-a raportat că am fost incineraţi şi cenuşa împrăştiată peste deşert după ce s-ar fi ţinut o ceremonie funerara adecvată.

Ochii lui Pitt se întunecară:

— Massarde e un tip calculat. Dar a făcut câteva greşeli.

— Greşeli? întrebă Monteux curios.

— A lăsat prea mulţi oameni în viaţă.

— L-aţi întâlnit când aţi fost capturaţi?

Pitt îşi duse mâna la una dintre rănile de pe obraz:

— Are un caracter infect.

Monteux zâmbi:

— Puteţi să vă consideraţi norocos că aţi scăpat numai cu atât. Când am fost adunaţi şi ni s-a anunţat condamnarea la munca silnică în mine, o femeie a încercat să se împotrivească şi l-a scuipat în faţă pe Massarde. A împuşcat-o în frunte în faţa soţului ei şi a fiicei în vârstă de zece ani.

— Cu cât aud mai multe despre omul ăsta, cu atât îmi devine mai puţin simpatic.

— Soldaţii de comando spun că diseară vom încerca să capturăm un tren cu care să ajungem în Mauritania.

Pitt consimţi, dând din cap:

— Ăsta ar fi planul, numai să nu fim descoperiţi de armata maliană înainte de lăsarea întunericului.

— Am vorbit între noi, zise Monteux solemn. Mai bine murim decât să ne întoarcem la Tebezza. Am făcut un pact să ne ucidem noi înşine soţiile şi copiii decât să sufere din nou în mine.

Pitt se uită fix la Monteux, apoi la femeile şi la copiii aşezaţi pe

podeaua de piatră. Faţa trasă şi obosită i se umplu de durere şi mânie:

— Să sperăm că nu se va ajunge la asta, zise el încet.

Eva era prea obosită ca să adoarmă. Se uită în ochii lui Pitt.

— Faci o plimbare cu mine în soarele dimineţii?

— Nu avem voie să umblăm pe afară. Fortul trebuie să pară abandonat pentru trenurile care trec sau avioanele care ar putea să zboare pe deasupra.

— Am mers toată noaptea trecută şi aproape două săptămâni am fost închisă sub pământ. Nu există nici o posibilitate să văd soarele? îl implora ea.

El nu zise nimic, dar îi zâmbi şmechereşte, o luă în braţe, urcă scările şi o scoase pe terenul central de afară. Merse mai departe, urcă pe platforma ce se întindea în jurul meterezelor fortului şi o puse uşor jos.

Soarele o orbi câteva momente şi nu o văzu apropiindu-se de ei pe femeia din trupele de comando care stătea de pază.

— Nu aveţi voie să staţi afară, le spuse ea. Ordinul colonelului Levant.

— Doar câteva minute, o rugă Pitt. Doamna n-a văzut cerul de multă vreme.

Femeia-soldat din echipa tactică părea dură în uniforma ei de luptă şi înarmată până în dinţi, dar avea de două ori mai multă compasiune şi înţelegere decât un bărbat. Aruncă o privire spre femeia slăbită care stătea rezemată de Pitt şi expresia i se îmblânzi:

— Două minute, zise ea zâmbind aproape imperceptibil. După aceea va trebui să vă întoarceţi la adăpost.

— Mulţumesc, zise Eva. Îţi sunt recunoscătoare.

Mai era o oră până să se facă simţită arşiţa. Pitt şi Eva priviră peste şine spre pământul nesfârşit dinspre nord. În mod ciudat, doar Pitt fu acela care simţi măreţia peisajului arid şi ostil, cu toate că fusese la un pas să îl ucidă.

— De-abia aştept să văd din nou oceanul, zise ea.

— Faci scufundări? o întrebă.

— Am iubit apa întotdeauna, dar n-am făcut scufundări.

— Monterey are o floră şi o faună extrem de variată. Peşti superbi înotând printre alge şi formaţiuni incredibile de roci, mai ales în josul coastei dincolo de Carmel, spre Big Sur. Când ne întoarcem, o să îţi dau lecţii de scufundare la adâncime ca să vedem toate astea împreună.

— De-abia aştept.

Închise ochii, îşi dădu capul pe spate şi lăsă soarele să îi încălzească obrajii. El îi privi trăsăturile frumoase, rămase neafectate

de lunga suferinţă. Paznicii staţionaţi pe metereze dispăruseră în razele puternice ale soarelui. Voia să o ia în braţe, să uite de pericole, să uite de toate şi să o sărute. Asta şi făcu.

Ea îi înconjura gâtul cu braţele şi îi răspunse la sărut. El o prinse de mijloc şi o ridică, făcând-o să stea în vârful degetelor. Nu îşi dădură seama cât timp stătură aşa, agăţaţi unul de altul.

Într-un târziu, ea se trase înapoi şi se uită în ochii lui de un verde opalin şi se simţi copleşită de slăbiciune, de emoţie şi de dragoste.

— Am ştiut de când am luat cina împreună la Cairo că nu am să-ţi pot rezista, îi şopti.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată, spuse el încet.

— Te întorci la Washington după ce scăpăm de aici? îl întrebă ea ca şi cum salvarea lor era o certitudine.

El dădu din umeri fără să o lase din braţe:

— Sunt sigur că îmi vor cere să mă întorc şi să pun umărul la oprirea fluxului roşu. Dar tu ce vei face după ce te vei reface? Pleci din nou într-o ţară subdezvoltată să te lupţi cu bolile?

— Asta îmi e meseria, murmură ea. De când eram mică nu mi-am dorit decât să salvez viaţa oamenilor.

— Asta nu îţi lasă prea mult timp pentru o viaţă sentimentală, nu-i aşa?

— Suntem amândoi prizonierii profesiunilor noastre.

Femeia-soldat apăru din nou.

— Va trebui să coborâţi acum, le zise ea oarecum stânjenită. Trebuie să fim foarte prudenţi, nu-i aşa?

Eva îl trase pe Pitt de barbă făcându-l să îşi coboare capul şi îi şopti din nou la ureche:

— O să mă crezi uşuratică dacă îţi spun că te doresc?

El zâmbi:

— Sunt o pradă uşoară pentru fete uşuratice.

Ea îşi netezi părul şi îşi îndrepta hainele zdrenţuite:

— Dar nu pentru una care nu a făcut baie de două săptămâni şi e slabă ca o pisică vagaboandă.

— Nu ştiu ce să zic. Femeile murdare şi slabe au trezit întotdeauna animalul din mine.

Fără un alt cuvânt, Pitt o luă de mână, traversară terenul central şi o conduse într-o cămară mică de lângă ceea ce fusese cândva bucătăria şi popota. Era goală, cu excepţia unei lăzi de lemn pline cu piroane din oţel. Nu se vedea nimeni în jur. O lăsă singură un minut şi se întoarse cu două pături. Le întinse pe podeaua prăfuită şi încuie uşa.

De-abia se vedeau în lumina slabă ce pătrundea pe sub uşă. O luă din nou în braţe.

— Îmi pare rău că nu pot să-ţi ofer şampanie şi un pat imens.

Eva netezi păturile şi se aşeză în genunchi, ridicând ochii spre faţa lui aspră:

— O să închid ochii şi o să-mi închipui că mă aflu cu iubitul meu într-un apartament luxos din cel mai bun hotel din San Francisco.

Pitt o sărută şi râse încet:

— Doamnă, aveţi o imaginaţie fantastică.

51

Felix Verenne, mâna dreaptă a lui Massarde, intră în biroul şefului său:

— Vă caută Ismail Yerli. Sună de la cartierul general al lui Kazim.

Massarde dădu din cap şi ridică receptorul:

— Da, Ismail. Sper că ai veşti bune.

— Îmi pare rău, dar veştile sunt departe de a fi bune, domnule Massarde.

— A prins Kazim echipa de luptă de la ONU?

— Nu i-a găsit încă. Avionul lor a fost distrus, aşa cum ne aşteptam, dar ei au dispărut în deşert.

— Şi patrulele nu le-au luat urma? întrebă Massarde enervat.

— Vântul deşertului a acoperit urmele, răspunse Yerli calm. N-au mai putut găsi nimic.

— Care e situaţia la mină?

— Prizonierii s-au răsculat, au ucis gardienii, au distrus utilajele şi au devastat birourile. Inginerii sunt morţi şi ei. Va fi nevoie de şase luni ca mina să fie pusă din nou în stare de funcţionare.

— Şi O’Bannion?

— A dispărut. Cadavrul lui n-a fost găsit nicăieri. Însă oamenii mei au dat peste supraveghetoarea lui sadică.

— Americanca al cărei nume era Melika?

— Deţinuţii i-au mutilat cadavrul şi l-au făcut aproape de nerecunoscut.

— Probabil că atacatorii l-au luat cu ei pe O’Bannion ca să scoată informaţii de la el, presupuse Massarde.

— E prea devreme ca să ştim ceva sigur, replică Yerli. Ofiţerii lui Kazim de-abia au început să interogheze deţinuţii. Mai am o veste care n-o să vă placă. Un gardian care a supravieţuit i-a recunoscut pe cei doi americani, Pitt şi Giordino. Au reuşit cumva să fugă din mină acum o săptămână, au traversat deşertul până în Algeria şi s-au întors cu echipa ONU.

Massarde înlemni:

— Dumnezeule! Asta înseamnă că au ajuns în Alger şi au luat legătura cu exteriorul.

— Asta zic şi eu.

— De ce nu te-a informat O'Bannion despre fuga lor?

— E clar că i-a fost teamă de reacţia dumneavoastră şi a lui Kazim. E un mister cum au reuşit să străbată patru sute de kilometri de deşert fără mâncare şi apă.

— Dacă şi-au informat superiorii din Washington despre exploatarea minei cu deţinuţi, trebuie să le fi dezvăluit şi secretul Fortului Foureau.

— Nu au nici un fel de dovezi concrete, îi reaminti Yerli. Nici un tribunal internaţional n-o să ia în serios doi străini care au trecut mai multe graniţe ilegal şi au comis acte criminale împotriva guvernului malian.

— Da, dar proiectul meu va fi luat cu asalt de ziarişti şi de investigatori internaţionali de mediu.

— Nu vă faceţi probleme. Am să îl sfătuiesc pe Kazim să închidă graniţele şi să expulzeze orice intrus.

— Nu uita de inginerii şi de oamenii de ştiinţă francezi pe care i-am angajat să lucreze la proiect şi pe urmă i-am aruncat în minele de la Tebezza, zise Massarde încercând să rămână calm. Dacă scapă, vor spune tuturor ce li s-a întâmplat. Şi, ceea ce e şi mai rău, ne vor demasca operaţiunea ilegală de stocare a deşeurilor. Massarde Enterprises va fi atacată din toate părţile, iar eu voi fi dat în judecată în toate ţările în care am reprezentanţe sau centre de eliminare a deşeurilor.

— Nu va rămâne nimeni în viaţă ca să depună mărturie, zise Yerli ca şi cum concluzia se impunea de la sine.

— Care e următorul pas? întrebă Massarde.

— Trupele aeriene şi terestre de recunoaştere ale lui Kazim nu au găsit nici un indiciu că ar fi traversat graniţa în Algeria. Asta înseamnă că se află încă în Mali, ascunzându-se şi aşteptând să fie salvaţi.

— Ceea ce forţele lui Kazim nu vor permite.

— Bineînţeles.

— S-ar putea să o fii luat spre vest, spre Mauritania?

Yerli clătina din cap:

— Imposibil. Ar avea de mers o mie de kilometri până la primul sat care are apă. Şi nu aveau cum să fi adus cu ei combustibil pentru o asemenea distanţă.

— Trebuie opriţi, Ismail, zise Massarde fără să îşi poată ascunde disperarea. Trebuie exterminaţi.

— Aşa se va întâmpla, promise Yerli. Vă jur că n-or să iasă din Mali. Îi vom prinde pe absolut toţi. Poate pe Kazim îl pot prosti, dar pe mine, nu.

El Haj Ali stătea pe nisip la umbra cămilei sale şi aştepta să treacă

un tren. Venise două sute de kilometri din satul său, Araouane, ca să vadă miracolul căii ferate, pe care i-o descrisese un britanic aflat în trecere, ghid al unui grup de turişti prin deşert.

Tocmai trecuse de cea de-a paisprezecea sa aniversare şi tatăl lui îi dăduse voie să ia una dintre cele două cămile ale familiei, un animal alb superb şi să călătorească spre calea ferată din nord ca să vadă cu ochii lui marele monstru de oţel. Automobile şi avioane sus pe cer mai văzuse, dar alte minuni ca aparatul de filmat, radioul şi televizorul erau încă un mister pentru el. Dar după ce va vedea şi poate va atinge o locomotivă avea să fie invidiat de toţi copiii din sat.

În timp ce aştepta, bău ceai şi mâncă bomboane. După trei ore în care nu zări nici un tren, încalecă pe cămilă şi o luă de-a lungul şinelor spre Fortul Foureau ca să poată povesti familiei despre clădirile imense răsărite în deşert.

Ajunse lângă fortul demult abandonat al Legiunii Străine şi, curios, se apropie de intrare. Porţile mari, albite de soare, erau închise. Sări de pe cămilă şi o duse de căpăstru în jurul zidurilor căutând o altă intrare, dar nu găsi decât mormane de pământ şi de piatră, aşa că renunţă şi o luă înapoi spre calea ferată.

Se uită în stânga uimit de felul în care şinele argintii se întindeau până departe, ondulându-se în valurile de căldură emanate de nisipul fierbinte. Stând pe şine, zări ceva în depărtare. Un punct negru ce plutea prin valurile de căldură. Se mări apropiindu-se de el. Marele monstru de oţel, se gândi el entuziasmat.

Dar pe măsură ce obiectul se apropia şi mai mult, îşi dădu seama că era prea mic pentru o locomotiva. Apoi distinse doi bărbaţi într-un fel de automobil deschis ce alerga pe şine. Ali se dădu la o parte şi rămase lângă cămilă, în timp ce furgonul cu doi lucrători care inspectau şinele opri în faţa lui.

Unul dintre bărbaţi era un străin alb, iar celălalt, un maur cu pielea întunecată, îl salută:

— *As-salam’ alay kum.*

— *Alay-kum as-salam*, răspunse Ali.

— De unde vii, băiete? îl întrebă maurul în limba berbera a tuaregilor.

— Din Araouane, ca să văd monstrul de oţel.

— Ai făcut un drum lung.

— A fost uşor, se lăudă Ali.

— Ai o cămilă frumoasă.

— Tata mi-a dat-o pe cea mai bună.

Maurul se uită la ceasul de aur:

— Nu mai ai mult de aşteptat. Trenul din Mauritania trebuie să ajungă în patruzeci şi cinci de minute.

— Mulţumesc. O să aştept, zise Ali.

— Ai văzut ceva interesant în vechiul fort?

Ali clătină din cap:

— N-am putut să intru. Uşile sunt încuiate.

Cei doi lucrători se uitară miraţi unul la altul şi vorbiră în franceză câteva momente.

— Eşti sigur? îl întrebă maurul. Fortul e deschis tot timpul. Acolo ţinem traversele şi sculele cu care reparăm terasamentul.

— Nu mint. Duceţi-vă să vă uitaţi!

Maurul coborî din furgon şi se apropie de fort. Se întoarse în câteva minute şi i se adresa în franceză bărbatului alb:

— Băiatul are dreptate. Porţile principale sunt încuiate pe dinăuntru.

Faţa francezului deveni serioasă:

— Trebuie să ne întoarcem şi să raportăm chestia asta.

Maurul dădu din cap şi urca în furgon. Îl salută cu mâna pe Ali:

— Nu sta prea aproape de şine când vine trenul şi ţine-ţi bine cămila!

Motorul pufni şi vehiculul rulă înapoi spre centrul de eliminare a deşeurilor, lăsându-l pe Ali privind în urmă lor. Cămila privea stoic în depărtare şi scuipa pe şine.

Colonelul Marcel Levant îşi dădu seama că nu îi putea împiedica pe băiatul nomad şi pe lucrător să inspecteze exteriorul fortului. Încet, ameninţător, o duzina de mitraliere nevăzute fuseseră îndreptate asupra intruşilor curioşi. Ar fi putut fi împuşcaţi şi târâţi în fort cu uşurinţă, dar nu se putu hotărî să omoare civili inocenţi, aşa că vieţile le fură cruţate.

— Ce părere aveţi? întrebă Pembroke-Smythe în timp ce furgonul mergea cu viteză pe şine spre centrul de securitate al Fortului Foureau.

Levant privi cu atenţie băiatul şi cămila lui, micşorând ochii ca un trăgător de elită:

— Dacă cei doi din furgon spun gardienilor că fortul e închis, ne putem aştepta la vizita unei patrule înarmate.

Pembroke-Smythe se uită la ceas:

— Mai sunt şapte ore bune până la lăsarea întunericului. Să sperăm că nu se vor grăbi.

— Vreo veste de la generalul Bock?

— Am pierdut contactul. Aparatul radio a luat o căzătură pe drumul dinspre Tebezza şi i s-au stricat circuitele. Nu mai putem transmite, iar recepţia e slabă. Ultimul mesaj al generalului nu a putut fi decodat aşa cum trebuie. Operatorul nu a înţeles decât ceva despre o echipa americană de operaţiuni speciale care ne va aştepta în Mauritania.

Levant îl privi pe Pembroke-Smythe fără să îi vină să creadă:

— Americanii n-au de gând să meargă mai departe de Mauritania? Dumnezeule, până acolo sunt peste trei sute de kilometri! Cu ce naiba ne vor putea ajuta din Mauritania dacă suntem atacaţi înainte să apucăm să trecem graniţa?

— Mesajul a fost neclar, domnule, înalţă Pembroke-Smythe din umeri. Operatorul nostru a făcut tot ce a putut. Poate că a înţeles greşit.

— Nu poate să conecteze cumva aparatul radio la echipamentul nostru de comunicaţii pentru luptă?

Pembroke-Smythe clătină din cap:

— S-a gândit deja la asta. Sistemele nu sunt compatibile.

— Nici măcar nu ştim dacă amiralul Sandecker a descifrat corect codul lui Pitt, zise Levant descurajat. Bock poate să-şi închipuie că rătăcim prin deşert sau că mergem spre Algeria.

— E mai bine să gândim pozitiv, domnule.

Levant se aşeză greoi pe pământ şi se rezemă de metereze:

— Nu are nici un sens să plecăm de aici. Nu avem destul combustibil. Am fi prinşi în mod sigur de malieni. Nu mai avem nici o legătura cu exteriorul. Mă tem că mulţi dintre noi vor muri în gaura asta de şobolan, Pembroke-Smythe.

— Gândiţi-vă şi la partea bună a lucrurilor, domnule colonel! Poate că americanii vor da năvala aici precum unitatea a şaptea de cavalerie a generalului Custer.

— Doamne! gemu Levant cu disperare. Ce ţi-a venit să aduci vorba tocmai despre *el*?

Giordino era întins pe spate sub un camion şi scotea un arc al şasiului când văzu ghetele şi picioarele lui Pitt apărând în raza sa vizuală limitată:

— Unde ai fost? mormăi el desfăcând un şurub.

— Am avut grijă de cei slabi şi infirmi, răspunse Pitt vesel.

— Acum ar fi timpul să ai grijă şi de cadrul chestiei pe care vrei să o construieşti, am uitat cum îi spune. Poţi să foloseşti bârnele din tavanul sălii ofiţerilor. Sunt uscate, dar solide.

— Văd c-ai fost ocupat.

— Păcat că nu se poate spune acelaşi lucru şi despre tine, se plânse Giordino. Ar fi cazul să începi să te gândeşti cum vom prinde totul la un loc.

Pitt puse jos în faţa lui o ladă mică din lemn.

— Problema e rezolvată. Am găsit o ladă cu vreo douăzeci de kilograme de cuie în sala de mese.

— În sala de mese?

— Am descoperit-o într-o cămară de lângă sala de mese, se corectă Pitt.

Giordino ieşi de sub vehicul şi îl măsură pe Pitt, plimbându-şi ochii de la ghetele cu şireturi desfăcute, până la uniforma de luptă descheiată şi la părul ciufulit.

— Pun pariu că n-ai descoperit numai lada de cuie în cămară, zise el sarcastic.

52

Când raportul celor doi lucrători fu transmis centrului de securitate al lui Kazim de la Fortul Foureau, maiorul Sid Ahmed Gowan, ofiţerul de informaţii al generalului, îl citi repede şi îl dădu deoparte. Nu găsi nimic interesant în el şi nu văzu nici un motiv să îl transmită mai departe turcului aceluia băgăreţ, Ismail Yerli.

Gowan nu văzuse vreo legătură între fortul abandonat şi prada care presupunea că se află la patru sute de kilometri spre nord. Îi expedie pe lucrătorii care supravegheau calea ferată, considerându-i doi indivizi dubioşi care încercau să se bage pe sub pielea superiorilor.

Dar orele treceau şi echipa ONU nu fusese văzută pe nicăieri, aşa că maiorul Gowan se uită din nou peste raport şi începu să devină suspicios. Era un bărbat chibzuit, tânăr şi foarte inteligent, singurul ofiţer din forţele de securitate ale generalului Kazim care studiase în Franţa şi absolvise Saint Cyr-ul, academie militară franceză de prim rang. Începu să întrevadă posibilitatea unei lovituri spectaculoase, prin care să îşi mulţumească şeful şi să îl facă pe Yerli să pară un amator.

Ridică receptorul şi îl sună pe comandantul forţelor aeriene maliene, cerând efectuarea unei acţiuni de recunoaştere în deşert, la sud de Tebezza, în care să se caute în special urme de roţi în nisip. Ca măsură de precauţie, îi sfătui pe cei de la Fortul Foureau să nu mai permită ieşirea sau intrarea nici unui tren. Dacă forţele ONU traversaseră într-adevăr deşertul spre sud fără să fie observaţi, specula el, era posibil să se fii refugiat pe timpul zilei în vechiul fort al Legiunii Străine. În mod sigur nu mai aveau combustibil, aşa că probabil aşteptau lăsarea întunericului, după care aveau să încerce să captureze un tren care se îndrepta spre graniţa cu Mauritania.

Nu avea nevoie, ca să îşi confirme bănuielile, decât de urme de roţi venind de la Tebezza spre calea ferată. Sigur că se află pe calea cea bună, îl sună pe Kazim şi îi explică nouă abordare a operaţiunii de căutare.

În vechiul fort, cea mai mare suferinţă era provocată de încetineala cu care trecea timpul. Toată lumea număra minutele rămase până la lăsarea întunericului. Fiecare oră trecută fără să fi fost atacaţi era

considerată un dar. Dar pe la ora patru după-amiază, Levant îşi dădu seama că se întâmpla ceva extrem de ciudat.

Stătea pe metereze studiind prin binoclu centrul de eliminare a deşeurilor, când se apropie Pembroke-Smythe urmat de Pitt.

— Aţi trimis după mine, domnule colonel? întrebă Pitt.

Levant îi răspunse fără să coboare binoclul:

— Când aţi pătruns în Fortul Foureau împreună cu domnul Giordino, aţi observat cumva la ce interval treceau trenurile?

— Da, venirile şi plecările alternau. Un tren intră la trei ore după plecarea altuia.

Levant coborî binoclul şi se uită la Pitt:

— În cazul ăsta, ce părere aveţi de faptul că n-a apărut nici un tren de patru ore şi jumătate?

— O fi vreo problemă cu linia, o deraiere sau o defecţiune a utilajelor. Pot fi o mulţime de motive pentru o întrerupere în program.

— Credeţi că asta s-a întâmplat?

— Nu.

— Atunci ce părere aveţi? insistă Levant.

Pitt privi şinele pustii din faţa vechiului fort:

— Mi-aş paria salariul pe un an că ne-au descoperit.

— Credeţi că au oprit trenurile ca să ne împiedice să fugim?

Pitt dădu din cap aprobator:

— E logic că în momentul în care Kazim îşi dă seama ce avem de gând, iar patrulele lui ne descoperă urmele de roţi ducând spre sud către calea ferată, îi va fi clar că obiectivul nostru e deturnarea unui tren.

— Malienii sunt mai deştepţi decât am crezut, admise Levant. Suntem prinşi în cursă, fără nici o posibilitate de a-i comunica situaţia generalului Bock.

Pembroke-Smythe îşi drese glasul:

— Dacă îmi permiteţi să fac o sugestie, domnule, aş vrea să mă ofer voluntar să încerc să ajung la graniţă, unde să iau legătura cu forţele speciale americane şi să le aduc aici.

Levant îl privi perplex:

— Ar fi o misiune sinucigaşă în cel mai bun caz.

— Se pare că e singura noastră şansă. Dacă iau vehiculul de atac rapid, aş putea să trec graniţa în şase ore.

— Sunteţi optimist, domnule căpitan, îl contrazise Pitt. Eu am străbătut partea asta a deşertului. Chiar în momentul în care ai prins viteză pe ceea ce pare drum întins, te trezeşti că te-ai prăbuşit cincisprezece metri într-o râpă. Şi printre dune nu se poate merge cu viteză. Nu cred că puteţi ajunge în Mauritania decât mâine dimineaţă.

— Intenţionez să merg în linie dreaptă pe calea ferată.

— N-ar fi o idee prea bună. Patrulele lui Kazim v-ar găsi înainte să

faceţi cincizeci de kilometri, dacă n-au ridicat deja blocade pe linie.

— Şi n-ai uitat de lipsa de combustibil? adăugă Levant. Nu mai avem benzină nici pentru un sfert din drumul pe care vrei să-l faci.

— Putem să scurgem ce-a mai rămas în rezervoarele celorlalte maşini, zise Pembroke-Smythe fără să dea înapoi.

— Ar fii mult prea periculos, zise Pitt.

Pembroke-Smythe dădu din umeri:

— Ar fi plicticos fără nici un risc.

— Nu poţi să te duci singur, zise Levant.

— E riscant să traversezi deşertul noaptea cu viteză mare, îl avertiză Pitt. Veţi avea nevoie de încă un şofer şi de un navigator.

— Nici nu mă gândeam să plec singur, anunţă Pembroke-Smythe.

— Pe cine vrei să iei? întrebă Levant.

Smythe se uită la Pitt şi zâmbi:

— Ori pe domnul Pitt ori pe prietenul dumnealui, Giordino, dat fiind faptul că au făcut deja un curs de supravieţuire în deşert.

— Un civil n-o să-ţi fie de ajutor într-o luptă cu patrulele lui Kazim, îl preveni Levant.

— Am de gând să reduc greutatea vehiculului scoţându-i toată armura şi mitralierele. Vom lua doar un cauciuc de rezervă, nişte scule, apă pentru douăzeci şi patru de ore şi doar pistoale.

Levant cântări metodic planul nebunesc al lui Pembroke-Smythe. Apoi dădu din cap.

— Bine, căpitane. Începe să pregăteşti vehiculul!

— Da, domnule.

— Dar mai e ceva.

— Da?

— Îmi pare rău să îţi stric escapada, dar pentru că eşti adjunctul meu, am nevoie de tine aici. Va trebui să trimiţi pe altcineva în locul tău. Eu l-aş sugera pe locotenentul Steinholm. Dacă ţin minte bine, a luat parte cândva la raliul de la Monte Carlo.

Pembroke-Smythe nu îşi putu ascunde dezamăgirea. Dădu să spună ceva, dar se răzgândi, salută şi coborî repede scara spre terenul de defilare, fără să protesteze.

Levant se uită la Pitt:

— Va trebui să vă oferiţi voluntar, domnule Pitt. Nu am autoritatea să vă ordon să vă duceţi.

— Domnule colonel, zise Pitt rânjind cu jumătate de gură, în ultima săptămână am fost fugărit prin toată Sahara, am fost la un pas de a muri de sete, s-a tras în mine, am fost pus la fiert în aburi ca un homar şi toţi nemernicii pe care i-am întâlnit mi-au pus cătuşe. Băiatul doamnei Pitt se opreşte aici. Al Giordino o să plece cu locotenentul Steinholm.

Levant zâmbi:

— Sunteţi un veritabil farsor, domnule Pitt. Ştiţi la fel de bine ca şi mine că e moarte curată să rămâneţi aici. E un gest nobil să îi daţi prietenului dumneavoastră şansa să scape. Aveţi tot respectul meu.

— Gesturile nobile nu mă caracterizează. Pur şi simplu nu îmi place să las treburile neterminate.

Levant se uită în jos spre maşinăria care începea să prindă formă, lângă un zid:

— Vă referiţi la catapulta dumneavoastră.

— De fapt, e un fel de arc.

— Chiar credeţi că o să aibă vreun efect împotriva unor vehicule blindate?

— O să aibă, zise Pitt pe un ton plin de încredere. Dar nu ştiu cât de mare.

La puţin timp după apusul soarelui, sacii plini cu nisip şi celelalte obstacole improvizate fură date la o parte de la intrare şi porţile masive se deschiseră. Locotenentul Steinholm, un austriac solid, blond şi frumos se aşezase la volan şi îşi prindea centura de siguranţă, primind ultimele instrucţiuni de la Pembroke-Smythe.

Giordino stătea lângă vehiculul de teren golit de tot echipamentul, luându-şi rămas-bun de la Pitt şi Eva.

— La revedere, prietene, îi spuse lui Pitt silindu-se să zâmbească. Nu e drept să plec eu în locul tău.

Pitt îl prinse într-o îmbrăţişare ca de urs:

— Ai grijă la gropi.

— Eu şi Steinholm vom fi înapoi până mâine la prânz cu bere şi pizza.

Cuvintele nu erau decât o amăgire. Nici unul nu se îndoia, nici măcar o secundă că a două zi la prânz fortul şi toţi cei de acolo aveau să fie doar o amintire.

— O să ţin o lumină aprinsă la fereastră, zise Pitt.

Eva îl sărută pe Giordino pe obraz şi îi întinse un pachet mic învelit în plastic.

— Ceva de mâncare pentru drum.

— Mulţumesc, spuse Giordino şi se întoarse ca să nu îi vadă ochii plini de lacrimi.

Zâmbetul îi pierise şi faţa i se încordase de tristeţe.

— Dă-i drumul repede, îl îndemnă pe Steinholm.

Locotenentul dădu din cap, băgă în viteză şi apasă acceleraţia până la podea. Vehiculul de nisip făcu un salt înainte şi ieşi pe poartă ca o săgeată. Dispăru pe fundalul cerului portocaliu, lăsând în urmă o trâmbă de praf.

Giordino se răsuci pe scaun şi se uită înapoi. Pitt stătea în faţa intrării ţinând-o pe Eva de talie. Ridică mâna într-un gest de salut.

Giordino mai avu timp să îi vadă zâmbetul diavolesc înainte ca praful să astupe imaginea.

Un minut lung, întreaga echipă de luptă se uită în urma vehiculului de teren. În timp ce maşina se micşoră devenind un punct negru în semiîntunericul amurgului, reacţiile lor variau de la un fel de tristeţe obosită, la acceptare resemnată. Orice speranţă de supravieţuire pierise odată cu Giordino şi Steinholm. Levant dădu un ordin scurt şi soldaţii închiseră porţile şi baricadară intrarea pentru ultima oara.

Maiorul Gowan primi raportul pe care îl aştepta de la o patrulă de elicoptere care urmărise urmele lăsate de roţile convoiului lui Levant până la calea ferată, unde dispăreau. Din cauza întunericului, misiunea de recunoaştere se opri. Cele câteva avioane maliene echipate cu echipament de vedere nocturnă erau blocate la sol pentru reparaţii. Dar Gowan nu mai ceru alte misiuni de căutare sau de recunoaştere. Ştia că prada era ascunsă. Îl contactă pe Kazim şi îi confirmă că situaţia stătea exact cum o evaluase mai devreme. Încântat, acesta îl promovă pe loc la gradul de colonel şi îi promise o decoraţie pentru merite în serviciu.

Rolul lui Gowan se încheiase. Aprinse un trabuc, îşi puse picioarele pe birou şi îşi turnă un pahar de coniac scump Remy Martin, pe care îl păstra pentru ocazii speciale, iar aceasta era într-adevăr o ocazie specială.

Din nefericire, comandantul său suprem, generalul Kazim, nu mai beneficie pe parcursul restului operaţiunii de spiritul de observaţie şi de puterea de deducţie ale lui Gowan. Chiar când avea cea mai mare nevoie de el, nou promovatul colonel se duse acasă la vila lui de lângă Niger, pentru o scurtă vacanţă cu amanta sa franţuzoaică, fără să îi mai pese de furtuna care se apropia de partea de vest a deşertului.

Massarde asculta la telefon ultimul raport al lui Yerli despre modul cum progresa căutarea.

— Ce se mai aude? întrebă el îngrijorat.

— Îi avem în mână, anunţă Yerli asumându-şi meritul pentru intuiţia maiorului Gowan. Credeau că ne vor prosti luând-o în direcţie opusă, dar nu le-a mers. Sunt prinşi în cursă în fortul abandonat, chiar lângă dumneavoastră.

— Mă bucur mult să aud asta, spuse Massarde oftând adânc. Ce planuri are Kazim?

— Le va cere să se predea, pentru început.

— Şi după ce se predau?

— Îi va judeca pe soldaţii şi pe ofiţerii de comando pentru că i-au invadat ţara. După sentinţă, vor fi ţinuţi ostatici ca să îi poată preda în schimbul unor revendicări economice de la ONU. Deţinuţii de la

Tebezza vor fi duşi în camerele de interogatoriu unde li se va aplica tratamentul cuvenit.

— Nu, zise Massarde. Nu asta vreau. Singura soluţie e să fie eliminaţi cu toţii. Şi cât mai repede. Nu trebuie să rămână nici unul în viaţă. Nu ne mai putem permite şi alte complicaţii. Insist să vorbeşti cu Kazim şi să-l convingi să pună capăt acestei probleme imediat.

Cererea fu atât de bruscă şi de imperioasă, încât Yerli amuţi o clipă.

— Bine…, spuse el într-un târziu. Am să fac tot ce o să pot ca să-l conving pe Kazim să lanseze atacul în zori cu avioanele de vânătoare, urmate de elicopterele de asalt. Din fericire are patru tancuri şi trei companii de infanterie la manevre în vecinătate.

— Nu poate ataca fortul diseară?

— Va avea nevoie de timp să îşi adune forţele şi să coordoneze atacul. Nu poate face toate astea mai devreme de mâine dimineaţă.

— Ai grijă să ia toate măsurile pentru ca Pitt şi Giordino să nu mai scape din nou.

— Exact motivul pentru care am oprit toate trenurile înspre şi dinspre Mauritania, minţi Yerli.

— Unde eşti acum?

— În Gao. Urmează să urc la bordul avionului de comandă pe care i l-aţi dăruit lui Kazim cu atâta generozitate. Plănuieşte să supravegheze personal atacul.

— Nu uita, Yerli, zise Massarde cât putea de convingător, că nu trebuie să existe supravieţuitori.

53

Atacul începu puţin după şase dimineaţa. Membrii echipei tactice ONU erau sleiţi de oboseală după ce săpaseră tranşee adânci la baza zidurilor, însă aveau toate simţurile treze şi erau pregătiţi să reziste. Majoritatea se ghemuiseră acum ca nişte cârtiţe în adăposturi, aşteptând atacul aerian. În depozitul subteran, echipa de medici înjghebase un spital de campanie, iar inginerii francezi şi familiile lor se strânseseră unii în alţii sub mesele vechi de lemn ca să se ferească de pietrele şi molozul ce ar fi putut să cadă dacă tavanul se surpa. Doar Levant şi Pembroke-Smythe împreună cu puşcaşii care se ocupau de mitraliera Vulcan, ce fusese scoasă din vehiculul de asalt, rămăseseră pe zidul fortului, apăraţi doar de parapete şi de saci cu nisip îngrămădiţi în grabă.

Avioanele de vânătoare fură auzite înainte să fie văzute şi se dădu alarma.

Pitt nu îşi căută adăpost, ci continua să se agite pe sub dispozitivul de luptă pe care-l concepuse, făcând ajustări disperate de ultima

clipă. Arcurile camioanelor, montate vertical într-un hăţiş de bârne din lemn, se încovoiaseră sub greutatea dispozitivului de suspensie al vechiului autoîncărcător cu furcă, pe care îl găsiseră la un loc cu echipamentul pentru calea ferată. De arcurile îndoite era prins un cazan pe jumătate plin cu motorină, cu găuri perforate în partea de sus şi aşezat pe o scândură scobită care se ridică într-un unghi ascuţit spre cer. După ce îl ajutaseră pe Pitt să asambleze complicata invenţie în stil Rube Goldbert, oamenii lui Levant se îndepărtaseră repede, îndoindu-se că acel cazan cu motorina putea fi aruncat peste zid şi siguri că avea să explodeze înăuntru şi să îi ardă pe toţi cei aflaţi pe terenul de defilare.

Levant îngenunche în spatele parapetului având spatele apărat de saci de nisip şi scruta cerul fără un nor. Văzu avioanele şi le studie prin binoclu pe măsură ce acestea începeau să zboare în cerc, la nu mai mult de cinci sute de metri deasupra deşertului şi doar la trei kilometri distanţă de fort. Observă că nu se temeau deloc de eventuale rachete sol-aer. Păreau siguri că fortul nu dispunea de nici un fel de mijloc de apărare în faţa unui atac aerian.

Ca mulţi alţi conducători militari din ţările lumii a treia care preferă lucrurile strălucitoare celor practice, Kazim achiziţionase avioane de vânătoare rapide Mirage de la francezi mai mult pentru spectacol decât pentru luptă. Neavând de ce să se teamă de slabele forţe militare ale ţărilor vecine, forţele aeriene şi de infanterie ale lui Kazim fuseseră alcătuite ca să îi satisfacă vanitatea şi să inspire teamă oricăror revoluţionari.

Forţele de atac erau întărite de o mică flotă de elicoptere slab înarmate, a căror singură misiune era să efectueze patrulări şi să transporte trupe de asalt. Doar avioanele de vânătoare puteau lansa rachete capabile să facă praf tancuri blindate sau fortificaţii. Dar, spre deosebire de noile bombe ghidate prin laser, piloţii malieni trebuiau să ţintească şi să ghideze manual rachetele tactice de tip mai vechi.

Levant vorbi în microfonul din cască:

— Domnule căpitan Pembroke-Smythe, rămâi lângă mitraliori!

— Sunt lângă Madeleine şi suntem pregătiţi să tragem, răspunse Pembroke-Smythe din locul unde era plasată mitraliera, pe zidul de vizavi.

— Madeleine?

— Echipa s-a ataşat de mitraliera, domnule şi i-au dat numele fetei de ale cărei favoruri s-au bucurat în Algeria.

— Ai grijă ca Madeleine să nu înceapă să facă pe nebuna şi să se blocheze.

— Da, domnule.

— Lăsaţi primul avion să tragă, îi dădu Levant instrucţiuni. Apoi loviţi-l în spate când virează să plece. Dacă acţionaţi la momentul

potrivit, veţi avea timp să vă întoarceţi şi să trageţi în al doilea avion chiar înainte să îşi arunce rachetele.

— Am înţeles, domnule.

Pembroke-Smythe nu termină de vorbit, că Mirage-ul din frunte se desprinse din formaţie şi coborî până la şaptezeci şi cinci de metri fără ca măcar să se balanseze înainte şi înapoi ca să evite un eventual foc de la sol. Pilotul nu era prea priceput. Se apropie prea încet şi lansă cele două rachete o idee prea târziu.

Acţionată de o forţă puternică, prima rachetă trecu pe deasupra fortului, iar focosul explodă în nisipul de dincolo, fără a provoca vreo pierdere celor asociaţi. A doua lovi parapetul dinspre nord şi explodă făcând o gaură de doi metri în partea de sus a zidului şi aruncând o ploaie de pietre peste terenul de defilare.

Mitraliorii ochiră avionul şi în clipa în care trecu de fort deschiseră focul. Cele şase ţevi potrivite să tragă o mie de focuri pe minut, în loc de maximul de două mii, pentru a economisi muniţia scuipară o ploaie de proiectile de 20 mm spre avionul care, virând, se aflǎ într-o poziţie vulnerabilă. Una dintre aripi i se desprinse tăiată parcă de bisturiul unui chirurg şi Mirage-ul se învârti cu burta în sus şi se prăbuşii.

Chiar înainte de impact, Madeleine fusese răsucită cu 180 de grade şi se dezlănţui din nou, proiectilele sale lovind frontal cel de-al doilea avion. Se ridică un fum negru şi avionul de vânătoare se transformă într-o minge de foc şi se dezmembră în aer. Bucăţi din el loviră partea exterioară a zidului fortului.

Următorul avion, intrat în panică, îşi aruncă rachetele mult prea devreme şi fugi. Levant privi cu o expresie uimită cum exploziile sapă două cratere la două sute de metri de fort. Rămasă fără conducător, escadrila întrerupse atacul şi începu să zboare fără un scop anume, în cerc, la distanţă.

— Bine ţintit, îi felicită Levant pe mitraliori. Acum că ne-au simţit muşcătura, îşi vor lansa rachetele de la distanţă mai mare şi cu mai puţină precizie.

— Nu mai avem decât vreo şase sute de focuri, raporta Pembroke-Smythe.

— Nu mai tragem pentru moment. Trimite-i pe oameni să se adăpostească, îi vom lăsa să ne bombardeze o vreme. Mai devreme sau mai târziu o să îşi piardă răbdarea şi se vor apropia din nou.

Kazim îşi ascultase piloţii agitaţi prin aparatele radio şi privise prima rundă pe monitoarele sistemului video – telefoto din centrul de comandă.

Cu încrederea zdruncinată serios după prima lor luptă, în care inamicul ripostase, piloţii se bâlbâiau acum ca nişte copii speriaţi şi cerşeau instrucţiuni.

Cu faţa inundată de mânie, Kazim intră în cabina de comunicaţii şi începu să strige în aparatul radio:

— Laşilor! Sunt generalul Kazim. Voi, aviatorii, ar trebui să fiţi braţul meu drept, executanţii mei. Atacaţi! Atacaţi! Cei care nu dau dovadă de curaj vor fii împuşcaţi imediat ce aterizează, iar familiile lor vor fi aruncate în închisoare.

Slab instruiţi şi mult prea aroganţi până acum, piloţii malieni se pricepeau mai bine să umble ţanţoş pe străzi şi să se ţină după fete frumoase decât să lupte împotriva duşmanului şi să-l distrugă. Francezii încercaseră să îi înveţe pe nomazii deşertului tacticile moderne de luptă aeriană, dar obiceiurile şi felul lor tradiţional de a gândi erau prea adânc înrădăcinate ca să poată deveni vreodată o forţă combatantă eficientă.

Treziţi la realitate de cuvintele lui Kazim şi fiindu-le mai teamă de furia lui decât de proiectilele care le spulberaseră primele două avioane, reluară atacul fără nici o tragere de inimă şi o luară într-un singur şir spre zidurile încă neclintite ale vechiului fort al Legiunii Străine.

Ca şi cum se credea „nemuritor”, Levant stătea în picioare şi observă atacul dintre metereze, cu calmul unui spectator de la un meci de tenis. Primele două avioane îşi lansară încărcătura şi virară brusc fără să se apropie de fort. Rachetele explodară de cealaltă parte a liniei ferate.

Veneau din toate direcţiile făcând manevre haotice şi imprevizibile. Asalturile lor ar fi trebuit să fie organizate şi să se concentreze asupra distrugerii unui singur zid, în loc să atace la întâmplare fortul din toate direcţiile. Văzând că nu li se mai răspunde la foc, precizia lor crescu. Fortul începu să primească lovituri devastatoare. Găuri mari apărură în construcţia veche şi zidurile începură să se năruie.

Apoi, exact cum prezisese Levant, piloţii căpătară mai multă încredere şi începură să se apropie mai mult înainte să îşi lanseze rachetele. Se ridică din spatele micului sau post de comandă şi îşi scutură praful de pe uniformă:

— Avem vreo victimă, domnule căpitan Pembroke-Smythe?

— Nu a fost raportată nici una, domnule colonel.

— E timpul ca Madeleine şi prietenii ei să treacă din nou la treabă.

— Pregătesc deja armamentul, domnule.

— Dacă vă planificaţi focul bine, mai aveţi destulă muniţie ca să doborâţi încă două avioane.

Sarcina le fu uşurată când două avioane se apropiară cu viteză pe deasupra deşertului, aripă lângă aripă. Mitraliera Vulcan se roti şi deschise focul. La început păru că nu nimeriseră. Dar imediat din Mirage-ul din dreapta începură să iasă flăcări şi fum negru. Avionul nu

explodă şi nici pilotul nu păru să piardă controlul. Vârful i se înclină pur şi simplu în jos şi Mirage-ul merse în picaj până se prăbuşi în nisip.

Madeleine fu rotită spre avionul din stânga şi se dezlănţui cu furie asupra lui. Peste câteva secunde, ultimele focuri părăsiră ţevile şi mitraliera amuţi brusc. Dar nu înainte ca gloanţele sale să facă al doilea avion să arate ca trecut prin concasor. Bucăţi din el zburară în toate părţile.

În mod ciudat, din acesta nu ieşi nici fum, nici foc. Mirage-ul atinse solul, se clatină şi se zdrobi de zidul estic într-o explozie asurzitoare, care trimise pietre şi bucăţi arzând pe tot terenul de defilare şi până la barăcile ofiţerilor. Celor dinăuntru li se păru că fortul fusese ridicat pur şi simplu de la pământ de unda de şoc.

Pitt fu răsucit şi aruncat la pământ când cerul se despică. I se păru că explozia fusese deasupra lui, când de fapt venise din partea opusă a fortului. Simţea că nu mai are aer în timp ce detunătura reverbera în jurul lui într-o babilonie de aer comprimat.

Se ridică în genunchi tuşind din cauza valului de praf care năpădise fortul. Prima lui grijă fu arcul. Stătea neatins în norul de praf. Apoi observă un corp zăcând lângă el pe pământ.

— Dumnezeule! gemu bărbatul.

Pitt îl recunoscu pe Pembroke-Smythe, care fusese aruncat de pe metereze de forţa exploziei. Se târî lângă el şi văzu că avea ochii închişi. Dar vena care îi pulsa pe gât îi spuse că era în viaţă.

— Cât de rău v-aţi rănit? întrebă Pitt, nevenindu-i altceva în minte.

— Mi-a tăiat respiraţia şi mi-a distrus spatele, icni Pembroke-Smythe printre dinţii încleştaţi.

Pitt ridică ochii spre parapetul prăbuşit:

— Aţi luat o căzătură serioasă. Nu văd sânge şi nici un os care să pară rupt. Puteţi să mişcaţi picioarele?

Pembroke-Smythe reuşii să ridice genunchii şi îşi roti picioarele încălţate în bocanci.

— Cel puţin, bine că şira spinării nu s-a rupt.

Ridică mâna şi arătă peste umărul lui Pitt spre terenul de defilare. Praful începuse să se aşeze şi privi disperat la grămada de moloz care îi îngropase câţiva oameni.

— Scoate-i de acolo! îl imploră. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-i de-acolo!

Pitt se întoarse brusc şi se uită spre zidul prăbuşit, transformat într-un morman de moloz. Cei îngropaţi acolo nu aveau cum să fi supravieţuit. Iar cei aflaţi încă în viaţă printr-un miracol aveau să se sufoce în curând. Pitt simţi un fior de groază dându-şi seama că nu puteau fi scoşi de acolo la timp decât cu utilaj greu.

Înainte să facă ceva, o altă salvă de rachete lovi fortul, făcând praf sala de mese. Bârnele de susţinere ale tavanului luară foc trimiţând o

coloană de fum în aerul din ce în ce mai fierbinte al dimineţii. Pereţii arătau de parcă un uriaş îi lovise cu un baros. Cel dinspre nord suferise cel mai puţin şi, ca prin minune, porţile principale nu aveau nici o zgârietură. Dar celelalte trei ziduri erau grav deteriorate, cu coamele sparte în mai multe locuri.

Cu patru avioane pierdute, rachetele consumate şi combustibilul pe terminate, aparatele de zbor rămase se regrupară şi o luară înapoi spre baza lor din sud. Luptătorii de comando ONU care supravieţuiseră ieşiră din adăposturile subterane ca nişte morţi din morminte şi începură să îşi caute disperaţi camarazii printre dărâmături. În ciuda eforturilor lor, nu aveau nici o şansă să îi scoată doar cu mâinile goale pe cei îngropaţi sub zid.

Levant coborî de pe parapet şi începu să dea ordine. Cei răniţi fură trimişi sau căraţi în depozitul de muniţie unde personalul medical era gata să îi primească, ajutaţi de Eva şi de celelalte femei care făceau pe infirmierele.

Feţele bărbaţilor şi femeilor din echipa tactică se umplură de durere când Levant le ordonă să înceteze săpatul molozului şi să se apuce de umplut spărturile cele mai mari. Le împărtăşea durerea, dar responsabilitatea lui era faţă de cei vii. Pentru cei care muriseră nu se mai putea face nimic.

Rânjind şi suportând durerea crâncenă de spate, neobositul Pembroke-Smythe ocoli fortul şchiopătând, stabili numărul victimelor şi împărţi cuvinte de încurajare. Cu toată moartea şi oroarea care îi înconjura, încerca să le trezească simţul umorului ca să suporte mai bine chinul.

Aveau şase morţi şi trei grav răniţi, cu oase rupte de pietrele care zburaseră prin aer. Alţi şapte se întoarseră la posturi după ce li se bandajaseră şi dezinfectaseră rănile. Ar fi putut fi mult mai rău, îşi spuse colonelul Levant examinând situaţia. Însă ştia că atacurile aeriene fuseseră doar primul act. După o scurtă pauză, începu actul al doilea cu o rachetă care lovi zidul sudic, trasă de unul dintre cele patru tancuri aflate la două mii de metri spre sud. Apoi încă trei rachete teleghidate, cu traiectorie în linie dreaptă, loviră fortul în succesiune rapidă.

Levant se urcă repede pe dărâmăturile zidului şi se uită cu binoclul spre tancuri:

— Sunt tancuri franţuzeşti AMX-30 cu rachete de câmp SS-11, îi anunţă el calm pe Pitt şi pe Pembroke-Smythe. Vor să ne zguduie puţin înainte să vină cu infanteria.

Pitt se uită în jur la fortul distrus:

— N-a mai rămas mare lucru de zguduit, mormăii el.

Levant coborî binoclul şi se întoarse spre Pembroke-Smythe, care stătea încovoiat ca un om bătrân.

— Ordonă-le tuturor să intre în depozitul de muniţii. Lăsăm pe cineva de pază, iar restul vom înfrunta atacul de acolo.

— Şi când vor veni tancurile să ne ciocănească la uşă? întrebă Pitt.

— Va trebui să ne bazăm pe catapulta dumneavoastră, nu-i aşa? zise Pembroke-Smythe pesimist. Astea e tot ce mai avem împotriva tancurilor ălora nenorocite.

Pitt zâmbi întunecat la faţă:

— Se pare că va trebui să vă conving, domnule căpitan.

Cumva Pitt era mândru de el. Reuşea să ascundă foarte bine groaza care îl copleşea în valuri. Nu avea nici cea mai mică idee dacă arma sa medievală antitanc avea vreo şansă să ţină piept atacului.

54

La patru sute de kilometri spre vest, zorii se ridicară într-o linişte absolută – nici cea mai mică adiere de vânt nu mişcă aerul deasupra întinderilor pustii de nisip. Singurul sunet venea de la motorul vehiculului de atac, care alerga prin deşert ca o furnică neagră pe plajă.

Giordino studia computerul de bord al maşinii, care scădea distanţa parcursă în linie dreaptă din ocolurile pe care fuseseră siliţi să le facă în jurul văilor şi al mării de dune. De două ori fuseseră nevoiţi să se întoarcă douăzeci de kilometri ca să îşi poată relua cursul.

Conform numerelor de pe ecranul mic, lui Giordino şi Steinholm le luase aproape douăsprezece ore să parcurgă cei patru sute de kilometri dintre Fortul Foureau şi graniţa cu Mauritania. Faptul că trebuiseră să se îndepărteze de calea ferată îi făcuse să piardă mult timp. Dar prea multe depindeau de ei, ca să rişte o întâlnire cu trupele înarmate care păzeau şinele sau să fie detectaţi şi aruncaţi în aer de avioanele de vânătoare maliene.

Ultima treime a drumului o făcuseră pe pământ ferm, presărat cu pietre bine şlefuite de nisipul fin zburat de vânt. Rocile erau de mărimi variate, de la pietricele până la unele cât nişte mingi de fotbal, îngreunându-le foarte mult mersul, dar nici nu se gândiră să reducă viteza. Cu oasele zgâlţâite de hopuri, păstrară cu hotărâre şi stoicism o viteză constantă de 90 de kilometri pe oră pe terenul accidentat.

Epuizarea şi chinurile erau uitate când se gândeau prin ce trebuiau să treacă cei lăsaţi în urmă. Giordino şi Steinholm ştiau foarte bine că singura lor speranţă era să găsească repede forţele speciale americane şi să îi ducă la fort înainte ca generalul Kazim să îi masacreze pe toţi.

Promisiunea pe care le-o făcuse că se vor întoarce până la prânz îi obseda. Şansele de a se întâmpla astfel erau foarte slabe.

— Cât mai e până la graniţă? întrebă Steinholm în engleză cu un accent ca al lui Arnold Schwarzenegger.

— N-avem de unde să ştim, răspunse Giordino. În plin deşert nu se pun pancarte de bun venit. S-ar putea să fi trecut deja peste graniţă.

— Cel puţin acum e lumină şi vedem pe unde mergem.

— Dar şi malienii ne pot detecta imediat.

— Eu zic să o luăm spre nord, către calea ferată, zise Steinholm. Indicatorul arată că rezervorul e aproape gol. Încă treizeci de kilometri şi va trebui să o luăm pe jos.

— Bine, m-ai convins, zise Giordino şi se uită din nou pe computer, apoi arată spre busola montată deasupra tabloului de bord. Fă o întoarcere de 50 de grade spre nord-vest şi mergi în diagonală până intersectam calea ferată. În felul asta câştigăm câţiva kilometri, în caz că n-am ajuns încă în Mauritania.

— Momentul adevărului, zise Steinholm zâmbind.

Apasă acceleraţia până la podea făcând roţile să împrăştie pietricele şi praf în jur. Trase de volan în acelaşi timp şi versiunea militară a vehiculului de nisip porni ca o săgeată prin deşert spre calea ferată a lui Massarde.

Avioanele de vânătoare se întoarseră la ora unsprezece şi reîncepură să devasteze fortul deja distrus cu rachete. Când terminară, bombardamentul fu continuat de cele patru tancuri şi deşertul vui de zgomotul exploziilor. Celor din fort li se părea că vacarmul nu avea să mai înceteze niciodată. Trupele de infanterie ale lui Kazim se apropiară la trei sute de metri şi începură să tragă în ruine cu tunuri cu ţeava scurtă şi puşti cu lunetă.

Un asemenea foc concentrat nu se mai pomenise pe toată perioada în care Legiunea franceză se luptase cu tuaregii în cei o sută de ani în care ocupaseră Africa de Vest. Proiectilele cădeau unul după altul şi detonaţiile se ţineau lanţ într-un bubuit nesfârşit. Rămăşiţele zidurilor fură pulverizate metodic, iar aerul vâjâia de pietre, mortar şi nisip până ce vechiul fort nu mai semăna deloc cu ceea ce fusese cândva. Acum arăta ca un morman de ruine antice.

Avionul de comandă al generalului Kazim ateriză lângă un lac secat din apropiere. Însoţit de şeful său de stat major, colonelul Sghir Cheik şi de Ismail Yerli, fu întâmpinat de căpitanul Mohammed Batutta. Căpitanul îi conduse la o maşină blindată, apoi îi transportă repede în locul unde comandantul artileriei de câmp, colonelul Nouhoum Mansa, îşi ridicase în grabă cartierul general. Colonelul le ieşi în întâmpinare.

— I-ai înconjurat din toate părţile? întrebă Kazim.

— Da, domnule general, se grăbi Mansa să răspundă. Planul meu e să strâng treptat liniile în jurul fortului până la asaltul final.

— Ai încercat să îi faci să se predea?

— De patru ori. De fiecare data am primit un refuz categoric din partea comandantului lor, colonelul Levant.
Kazim zâmbi cu cinism:
— Dacă ţin neapărat să moară, o să-i ajutăm.
— Nu cred că au mai rămas mulţi în viaţă, zise Yerli privind printr-un telescop montat pe trepied. Fortul arată ca o strecurătoare. Trebuie să fie cu toţii îngropaţi sub ziduri.
— Oamenii mei de-abia aşteaptă să se avânte în luptă, zise Mansa. Vor să îi arate ce pot conducătorului lor iubit.
Kazim păru mulţumit:
— Vor avea ocazia să o facă. Dă ordin ca fortul să fie luat cu asalt într-o oră.

Bubuiturile nu încetară nici o clipă. În depozitul de muniţii, în care se înghesuiau acum aproape şaizeci de soldaţi de comando şi civili, dalele care susţineau tavanul boltit începură să se prăbuşească peste masa de oameni de dedesubt.
Eva era ghemuită lângă scară şi bandaja o femeie-soldat al cărei umăr fusese găurit în mai multe locuri de şrapnele mici, când un proiectil de tun explodă la intrarea de sus şi se trezi acoperită de un val de pietre. Îşi pierdu cunoştinţa şi se trezi mai târziu întinsă pe podea lângă ceilalţi răniţi.
Unul dintre medici se ocupa de ea, iar Pitt o ţinea de mână, cu faţa obosită şi brăzdată de sudoare şi cu barba albită de praf, dar luminată de un zâmbet plin de dragoste.
— Bine ai venit din nou printre noi, zise el. Ne-ai speriat destul de rău când s-a prăbuşit scara.
— Suntem prinşi înăuntru? murmură ea.
— Nu, putem ieşi când va veni momentul.
— E atât de întuneric!
— Căpitanul Pembroke-Smythe şi echipa lui au făcut o deschizătură doar cât să respirăm. Nu intră prea multă lumină, dar nici şrapnele.
— Am tot corpul amorţit. Ce ciudat că nu simt nici o durere!
Medicul, un scoţian roşcat tânăr, îi zâmbi:
— V-am dat o mulţime de sedative. Nu puteam să îmi permit să vă treziţi în timp ce vă puneam la loc frumoasele oase.
— Cât e de grav?
— În afară de braţul şi umărul drept rupte, câteva coaste fisurate – îmi dau seama şi fără radiografie – tibia stângă şi glezna fracturate, plus nenumărate contuzii şi posibile leziuni interne, n-aveţi nimic.
— Sunteţi foarte sincer, zise Eva, forţându-se să zâmbească amuzată de francheţea medicului militar.
Doctorul o bătu uşor pe braţul nevătămat:
— Iertaţi-mi duritatea, dar cred că e mai bine să ştiţi adevărul.

— Mulţumesc, zise ea pe un ton slab.
— Două luni de odihnă şi veţi fi gata să străbateţi Canalul Mânecii înot.
— Mulţumesc, dar prefer piscinele încălzite.
Pembroke-Smythe, neobosit ca întotdeauna, se plimba de colo-colo ridicând moralul oamenilor. Veni şi îngenunche lângă Eva.
— Sunteţi o femeie de fier, doamna doctor Rojas.
— Mi s-a spus că voi supravieţui.
— I s-au interzis partidele de sex pasionat pentru o vreme, o tachină Pitt.
Pembroke-Smythe îi aruncă o privire amuzată.
— Ce n-aş da să fiu prin preajmă când se reface!
Eva nu mai auzi comentariul căpitanului. Leşină înainte ca acesta să termine de vorbit. Pitt şi Pembroke-Smythe se uitară unul la altul cu feţele golite brusc de orice urmă de veselie. Căpitanul dădu din cap spre pistolul automat agăţat de braţul stâng al lui Pitt.
— Când va veni sfârşitul, zise el încet, îi faceţi dumneavoastră onorurile?
Pitt dădu din cap cu solemnitate:
— Am eu grijă de ea.
Levant veni lângă ei, obosit şi întunecat la faţă. Ştia că oamenii săi nu mai puteau rezista mult. Era un profesionist dur, dar priveliştea femeilor şi copiilor în suferinţă îl sfâşia. Nu suporta să îi vadă pe aceştia şi pe membrii iubitei sale echipe tactice supuşi unui astfel de chin. Cea mai groaznică temere a lui era dacă avea să fie nevoit să privească neputincios masacrul dezlănţuit de malieni în momentul când vor înceta bombardamentul.
Estima că aveau să fie asaltaţi de în jur de o mie, o mie cinci sute de soldaţi. El nu mai avea decât douăzeci şi nouă de oameni capabili să lupte, incluzându-l şi pe Pitt. Şi mai erau şi cele patru tancuri. Nu avea idee cât mai puteau rezista până să fie luaţi cu asalt. O oră, poate două sau mai puţin. Nu aveau să se predea fără luptă, asta era sigur. Bombardamentul lucrase în mod ciudat în favoarea lor. Dărâmăturile de afară aveau să îngreuneze drumul trupelor de asalt.
— Caporalul Wadilinski raportează că malienii au început să se grupeze şi să pornească încoace, îi spuse lui Pembroke-Smythe. Atacul e iminent. Lărgiţi deschizătura dinspre scări şi pregăteşte oamenii să iasă imediat ce încetează focul.
— Imediat, domnule colonel.
Levant se întoarse spre Pitt:
— Domnule Pitt, cred că a sosit momentul să vă testaţi invenţia.
Pitt se ridică în picioare şi se întinse:
— E o minune că a scăpat neatinsă.
— M-am uitat afară acum câteva minute şi stătea încă întreagă sub

o bucată de zid rămasă în picioare.

— Asta e de ajuns să mă facă să nu mai pun gura pe *tequila.*

— Nu cred că e nevoie de ceva atât de drastic.

Pitt îl privi în ochi:

— Pot să vă întreb ce i-aţi răspuns lui Kazim când v-a cerut să ne predăm?

— Acelaşi răspuns pe care l-au dat francezii la Waterloo. *Merdee.*

— Cu alte cuvinte, *rahat,* traduse Pembroke-Smythe.

Levant zâmbi:

— Asta ar fi varianta politicoasa.

Pitt oftă:

— N-aş fi crezut niciodată că băiatul doamnei Pitt va ajunge ca Davy Crockett şi Jim Bowie la Alamo.

— Ţinând cont de faptul că suntem puţini şi de puterea de foc a inamicului, zise Levant, aş zice că şansele noastre de supravieţuire nu sunt mai bune decât ale lor, probabil chiar mai rele.

Liniştea se lăsă atât de brusc, de parcă o pătură imensă fusese aruncată peste depozitul subteran. Toată lumea îngheţă şi ridică privirea spre tavan, ca şi cum ar fi putut să vadă prin trei metri de pietre şi nisip.

După şase ore în care fuseseră bombardaţi şi închişi în subteran, membrii echipei tactice care mai puteau încă sta în picioare şi lupta dădură la o parte molozul care astupase intrarea, ieşiră în căldura arzătoare de afară şi se împrăştiară printre ruine. Fortul era aproape de nerecunoscut. Arăta ca o magazie după plecarea echipei de la demolări. Din transportoarele blindate ieşea fum negru şi toate clădirile fuseseră culcate la pământ. Gloanţele bâzâiau şi ricoşau printre grămezile de pietre ca nişte albine demente.

Soldaţii ONU transpirau în arşiţa sahariană, erau murdari, înfometaţi şi obosiţi de moarte, dar în ochii lor nu se citea nici urmă de teamă, ci doar furia de a fi trebuit să suporte atacul malienilor fără să riposteze. Nemaiavând nimic, în afară de curaj, se aşezară în poziţii de atac, jurându-şi că înainte ca ultimul dintre ei să cadă îşi vor face atacatorii să plătească scump.

— La ordinul meu, trageţi fără oprire, le comandă Levant prin radioul din cască.

Planul de bătaie al lui Kazim era ridicol de simplu: tancurile urmau să pătrundă prin intrarea principală dinspre nord, iar trupele de asalt să atace din toate părţile. Toţi cei o mie patru sute şaptezeci de oameni ai săi urmau să fie aruncaţi în luptă. Nici unul nu avea să fie păstrat în rezervă.

— Vreau victorie totală, le zise Kazim ofiţerilor săi. Doborâţi toţi membrii echipei ONU care încearcă să scape.

— Îi omorâm pe toţi? întrebă colonelul Cheikv surprins. Credeţi că e bine să facem asta, domnule general?
— Ai vreo problemă, prietene?
— Comunitatea internaţională va reacţiona violent când va afla că am executat o întreagă echipă ONU.
Kazim se îndreptă de spate:
— Nu am intenţia să las nepedepsită o incursiune ostilă peste graniţele noastre. Întreaga lume va afla că poporul malian nu se lasă călcat în picioare.
— Sunt de acord cu generalul, se grăbi Yerli să spună. Duşmanii poporului dumneavoastră trebuie distruşi.
Kazim era cuprins de un mare entuziasm. Nu mai condusese trupe în luptă până acum. Avansarea lui rapidă şi puterea sa îşi aveau originea în manipulări şi stratageme. În afară de a da ordin să fie ucişi cei care i se opuneau, nu mai făcuse mare lucru. Acum se vedea ca un mare războinic pe cale de a ataca duşmanii venetici.
— Daţi ordin să înainteze, comandă el. E un moment istoric. Pornim la luptă împotriva inamicului.

Trupele de asalt străbătură deşertul conform regulilor clasice de infanterie, lăsându-se la pământ să îi acopere pe cei aflaţi în înaintare, apoi ridicându-se şi pornind din nou. Cei din primul val al trupelor de elită prinseră curaj şi începură să urle când ajunseră la două sute de metri de fort fără să fie întâmpinaţi cu foc. În faţa lor, tancurile nu reuşiseră să se răspândească în evantai şi înaintau în zigzag.
Pitt decise să încerce cu cel care încheia formaţia. Cu ajutorul a cinci soldaţi de comando, curăţă catapulta de moloz şi o trase într-o zonă deschisă. La străvechile maşinării de asediu, tensiunea ar fi fost preluată de un troliu şi de un scripete. Dar la modelul construit de Pitt, încărcătorul cu furcă era înclinat astfel încât cele două gheare de ridicare să tragă arcurile înapoi în poziţie orizontală. Un butoi perforat de motorină fu ridicat pe catapultă, iar restul de cinci, constituind întreaga rezervă a lui Pitt, fură aliniate alături.
— Haide, iubito, mormăi el pornind motorul încărcătorului. Să nu faci pe nebuna tocmai acum.
Carburatorul tuşi şi eşapamentul începu să păcăne constant. Înainte de ivirea zorilor, Levant ieşise din fort şi pusese jaloane în nisip. Să aştepte apropierea atacatorilor ar fi însemnat moarte sigura. Nu îşi puteau permite o luptă strânsă, aşa că pusese jaloanele la o distanţă de şaptezeci şi cinci de metri.
Acum toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Pitt. Dacă nu reuşeau să oprească tancurile, trupelor de asalt maliene nu le mai rămânea de făcut decât să strângă cadavrele.
Pitt luă un cuţit şi făcu un semn în locul unde arcurile se întâlneau

cu platforma de lansare, ca indicator pentru a evalua tensiunea pentru distanţă. Apoi se urcă pe una dintre bârnele de susţinere şi privi din nou spre tancuri.

— În care vreţi să trageţi? îl întrebă Levant.

Pitt arătă spre tancul din coada formaţiei, în partea stângă:

— Ideea mea e să încep din spate şi apoi să înaintez.

— Pentru ca cele din faţă să nu ştie ce se întâmplă în spate, mormăi Levant. Să sperăm că o să meargă.

Căldura arzătoare radia de pe suprafeţele blindate ale tancurilor. Foarte siguri că nu vor găsi decât cadavre în fort, tanchiştii mergeau cu trapele deschise trăgând în cele câteva metereze rămase.

Când Pitt începu să distingă trăsăturile primului tanchist, aprinse o torţă şi o apropie de motorina care se prelingea din cazanul găurit. Flacăra izbucni imediat. Băgă torţa în nisip şi trase de cablul ce declanşa trăgaciul construit dintr-o încuietoare de uşă. Cablul de nailon eliberă arcurile care săriră aruncând cazanul în flăcări peste zidul prăbuşit. Cazanul zbură ca un meteor pe deasupra ultimului tanc şi explodă la o distanţă considerabila în spatele acestuia.

Pitt rămase uluit:

— Chestia asta face o treabă mai bună decât mi-am imaginat.

— A căzut la cincizeci de metri în spate şi zece spre dreapta, remarcă Pembroke-Smythe nonşalant de parcă relata scorul unui meci de fotbal.

În timp ce oamenii lui Levant ridicau încă un cazan, Pitt făcu un nou semn pe platforma de lansare ajustând distanţa. Apoi acţionă pistoanele hidraulice ale încărcătorului, compresând arcurile din nou. Dădu foc cu torţa, eliberă trăgaciul şi al doilea cazan porni în zbor.

Acesta căzu la câţiva metri în faţa ultimului tanc, se rostogoli sub şenile şi explodă. Tancul fu cuprins de flăcări pe loc. Tanchiştii, disperaţi să îl abandoneze, se luptară care să iasă primul şi doar doi din patru scăpară cu viaţă.

Pitt nu pierdu nici o secundă, încă un cazan fu aşezat şi aruncat spre tancuri. De data asta lovi drept la ţintă. Zbură în arc pe deasupra zidului şi aterizǎ chiar pe turela următorului tanc, explodând şi transformând vehiculul într-un incinerator.

— Merge, chiar merge, mormăi Pitt încântat şi pregăti catapulta pentru următoarea lovitură.

— Un spectacol pe cinste! urlă Pembroke-Smythe, un om rezervat în mod obişnuit. I-ai lovit unde îi doare mai tare.

Pitt şi ceilalţi soldaţi de comando care se luptau să ridice următorul cazan pe platforma de lansare nu mai avură nevoie de nici un îndemn. Levant se urcă pe singurul parapet care nu fusese distrus. Pierderea neaşteptata a două tancuri oprise înaintarea pentru moment. Levant era foarte mulţumit de succesul maşinăriei lui Pitt, dar era suficient să

ajungă un singur tanc în fort, ca să se instaureze dezastrul.
Pitt eliberă trăgaciul şi aruncă al patrulea cazan. Zbura pe o traiectorie corectă, dar comandantul tancului, conştient acum de ofensiva de foc cu care erau întâmpinaţi, ordonă şoferului să meargă în zigzag. Prudenţa lui dădu rezultate şi cazanul se prăbuşi la patru metri în spatele şenilei din stânga. Cazanul explodă, dar lichidul în flăcări de-abia atinse partea din spate a tancului şi monstrul îşi continua drumul spre fort.
Celor ghemuiţi printre dărâmături hoarda de malieni în înaintare li se părea o armată de furnici. Erau atât de mulţi, venind în grup compact, încât era aproape imposibil să dea greş. Înaintau cu ţipete de luptă şi trăgând întruna.
Primul val ajunse la câţiva metri de jaloanele lui Levant, dar acesta nu dădu încă ordin de tragere, sperând că Pitt reuşea să elimine cele două tancuri rămase. Iar dorinţa i se îndeplini. Pitt, anticipând următoarea mişcare a comandantului tancului, făcu ajustările necesare şi aruncă al cincilea cazan drept în trapa tancului.
Un val de foc cuprinse partea din faţa a tancului şi apoi, incredibil, explodă. Toţi atacatorii se opriră şi priviră uluiţi cum turela tancului zbură şuierând pe deasupra deşertului, iar apoi se înfipse în nisip ca un zmeu de plumb.
Pitt ajunsese la ultimul cazan cu motorina. Era atât de epuizat din cauza efortului şi a căldurii dogoritoare, încât abia se mai ţinea pe picioare. Respira greu şi inima îi bătea ca un ciocan în urma sforţărilor de a ridica butoaiele grele pe platforma de lansare şi pe urmă de a regla tirul catapultei.
Tancul uriaş de 60 de tone se ivi ameninţător prin perdeaua de praf şi fum ca un balaur înfometat în căutare de victime. Se vedea comandantul dând ordine şoferului şi mitraliorului, care deschise focul în linie dreaptă.
Toţi cei din fort se încordară şi îşi ţinură răsuflarea în timp ce Pitt ajusta tirul. Mulţi credeau că venise sfârşitul. Era ultima lovitura, ultimul cazan cu motorină.
Pitt era exact în situaţia unui fotbalist care trebuie să înscrie golul victoriei în ultimele secunde din prelungiri. Dacă greşea ţinta, mulţi aveau să moară, inclusiv el însuşi şi copiii din depozit.
Tancul venea drept spre ei, comandantul nemaifăcând nici o încercare să se ferească. Era atât de aproape, că Pitt trebui să ridice partea din spate a catapultei ca să apese platforma de lansare. Eliberă trăgaciul sperând că nu va rata.
Mitraliorul de pe tanc trase în aceeaşi clipă. Printr-o coincidenţă fantastică, proiectilul greu şi cazanul în flăcări se întâlniră în aer.
Făcând exces de zel, mitraliorul încărcase un proiectil de străpuns armura ce trecu prin cazan împrăştiind un val de motorină aprinsă

peste tanc. Monstrul de oţel fu înghiţit imediat de flăcări. Panicat, şoferul băgă în marşarier în încercarea zadarnică de a scăpa din infern, dar se ciocni de tancul în flăcări din spate. Cele două blindate se topiră unul în altul într-un ocean de flăcări punctat de exploziile proiectilelor şi al combustibilului.

Uralele trupei de comando acoperiră zgomotele împuşcăturilor ce se apropiau. Temerile cele mai rele fiindu-le alungate de succesul catapultei improvizate a lui Pitt şi cu moralul ridicat la culme, erau mai hotărâţi ca niciodată să se lupte pe viaţă şi pe moarte. În acea zi, frica nu avea ce căuta în vechiul fort devastat.

— Ochiţi şi deschideţi focul, le ordonă Levant pe un ton formal. Acum e rândul nostru să îi facem să sufere.

55

Giordino zări şirul lung format din patru trenuri oprite pe şine, dar în clipa următoare totul fu astupat de un curent brusc de aer ce declanşă o furtună de nisip. Vizibilitatea se reduse de la douăzeci de kilometri la cincizeci de metri.

— Ce zici? întrebă Steinholm băgând vehiculul de nisip în viteza a treia ca să economisească ultimele picături de combustibil preţios. Am ajuns în Mauritania?

— Habar n-am, recunoscu Giordino. Se pare că Massarde a oprit toate trenurile, dar nu îmi dau seama de care parte a graniţei se află.

— Ce spune computerul de navigare?

— Calculele sugerează că am trecut zece kilometri peste graniţă.

— Atunci ar trebui să ne apropiem de calea ferată şi să vedem ce se întâmplă.

În timp ce vorbea, Steinholm trecu printre doi bolovani mari, urcă până în vârful unei coline şi opri brusc. Amândoi auziră zgomotul în aceeaşi clipă. Era inconfundabil în bătaia vântului. Deşi slab, era clar de unde venea vâjâitul ciudat. Se auzea din ce în ce mai distinct şi brusc păru că venea de deasupra lor.

Steinholm trase repede de volan, apăsă acceleraţia şi roti vehiculul încercând să o ia înapoi. Dar motorul tuşi şi muri. Combustibilul se terminase. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul neputincioşi în timp ce vehiculul se oprea.

— Am impresia că până aici ne-a fost, gemu Giordino întunecat la faţă.

— Probabil că ne-au văzut pe radar şi vin drept spre noi, se lamentă Steinholm dând furios cu pumnul în volan.

Încet, prin perdeaua maronie de nisip şi praf, ca o insectă uriaşă de pe altă planetă, un elicopter se materializa planând ameninţător la doi

metri de sol. Nu e o experienţă prea amuzantă să vezi îndreptate asupra ta o mitralieră Chain de 30 mm, două lansatoare de rachete cu calibru de 7 centimetri şi opt proiectile antitanc ghidate prin laser. Giordino şi Steinholm rămaseră nemişcaţi în maşină pregătindu-se pentru ce e mai rău.

Dar în locul exploziei finale după care trebuia să urmeze neantul, văzură o siluetă ieşind printr-o trapă din burta elicopterului. Când se apropie, văzură că purta o uniformă de luptă încărcată cu aparate sofisticate. Pe cap avea o cască de camuflaj învelită cu pânză, iar faţa îi era acoperită de o mască şi de ochelari negri. Ţinea o puşcă-mitralieră ce părea o prelungire a mâinilor.

Se opri lângă vehiculul de teren şi se uită un moment la Giordino şi la Steinholm. Apoi îşi scoase masca şi îi întrebă:

— De unde naiba aţi apărut, oameni buni?

Misiunea catapultei fiind încheiată, Pitt luă două puşti-mitralieră de la doi membri grav răniţi ai echipei tactice şi se aşeză în poziţie de atac în spatele unui bolovan. Nomazii în uniforme îl impresionară. Erau bărbaţi solizi care înaintau cu multă agilitate spre fort. Curajul le creştea pe măsură ce se apropiau fără să întâmpine rezistenţă.

Raportul de forţe fiind de cincizeci la unu, echipa ONU nu putea spera că va rezista până la venirea ajutoarelor. Situaţia era cum nu se poate mai gravă. Pitt îşi dădu seama repede cum trebuie să se fi simţit apărătorii de la Alamo. Ţinti spre hoarda care se apropia şi apasă trăgaciul la ordinul lui Levant.

Primul val de soldaţi malieni fu întâmpinat cu o rafală distrugătoare, care le opri înaintarea. Erau ţinte uşoare pe terenul lipsit complet de orice adăpost. Ghemuiţi printre dărâmături, luptătorii ONU nu se grăbiră şi ţintiră cu precizie mortală. Ca buruienile rămase în urmă coasei, atacatorii căzură în grămezi fără să îşi dea seama ce li s-a întâmplat. În douăzeci de minute, peste două sute şaptezeci şi cinci de morţi şi răniţi zăceau în jurul fortului.

Al doilea val se împiedica de cadavrele lăsate de primul; soldaţii malieni ezitară când rândurile lor începură să fie decimate şi dădură înapoi. Nici unul dintre ei, nici măcar ofiţerii, nu se aşteptaseră la o astfel de rezistenţă. Atacul pus la cale în grabă de Kazim degeneră în haos. Oamenii intrară în panică şi mulţi dintre cei din spate începură să tragă orbeşte în camarazii lor din faţă.

Se retraseră în dezordine, majoritatea fugind ca nişte animale speriate de foc, dar câţiva curajoşi o luară înapoi mai încet, continuând să tragă în tot ce semăna cât de cât cu capul unui apărător al fortului. Treizeci de atacatori încercară să se adăpostească în spatele tancurilor în flăcări, dar Pembroke-Smythe se aşteptase la această tactică şi orientă într-acolo un foc precis şi îi doborî.

La o oră după începerea asaltului, zgomotele împuşcăturilor se estompară şi terenul sterp din jurul fortului se umplu de ţipetele răniţilor şi de gemetele muribunzilor. Echipa ONU se înfurie văzând că malienii nu făceau nimic ca să îşi ridice de acolo propriii oameni. Nu ştiau că generalul Kazim, turbat, dăduse ordin să fie lăsaţi acolo ca să se chinuie sub soarele saharian.

Printre ruinele din fort, soldaţii de comando se ridicară încet şi începură numărătoarea. Un mort şi trei răniţi, dintre care doi grav, îi raporta Pembroke-Smythe lui Levant.

— S-ar putea spune că i-am scărmănat bine, zise el vesel.

— Se vor întoarce, îi aminti Levant.

— Cel puţin am mai redus din diferenţă.

— Şi ei au făcut la fel, zise Pitt oferindu-i colonelului o înghiţitură de apă din sticla lui. Avem patru oameni mai puţin pentru a respinge următorul atac, iar Kazim va chema întăriri.

— Domnul Pitt are dreptate, admise Levant. Am văzut elicoptere care au mai adus încă două companii.

— Când credeţi că vor încerca din nou? îl întrebă Pitt pe Levant.

Colonelul ridică mâna să îşi apere ochii şi privi spre soare:

— Presupun că în cel mai fierbinte moment al zilei. Oamenii lui suportă căldura mult mai bine decât noi. Kazim o să ne lase să ne prăjim câteva ore, apoi va ordona un alt asalt.

— Au suferit pierderi acum, zise Pitt, dar data viitoare nu-i va mai opri nimic.

— Nu, spuse Levant cu faţa descompusă de oboseală. Nu îi va mai opri nimic.

— Cum adică, întrebă Giordino furios la culme, nu puteţi să vă duceţi să îi scoateţi de acolo?

Colonelul Gus Hargrove nu era obişnuit să fie contrazis, mai ales de un civil arogant şi mai scund cu un cap decât el. Comandant al unei unităţi de elicoptere de asalt Army Rangers, Hargrove era un militar dur, având la activ misiuni în Vietnam, Grenada, Panama şi Irak. Era sever şi abil, fiind respectat şi de subordonaţi şi de superiori. Îşi coborî vizorul şi întâlni privirea necruţătoare a doi ochi albaştri strălucind ca oţelul. În colţul gurii avea un trabuc, pe care îl scotea din când în când ca să poată să scuipe.

— Se pare că nu înţelegeţi, domnule Giordano.

— Giordino.

— Mă rog, mormăi Hargrove indiferent. A existat o scurgere de informaţii, probabil de la Naţiunile Unite. Malienii ne aşteptau să intrăm în spaţiul lor aerian. Jumătate din aviaţia lor patrulează acum imediat dincolo de graniţă. În caz că nu ştiţi, elicopterele Apache sunt lansatoare minunate de rachete, dar nu se compară cu avioanele de

vânătoare Mirage. Mai ales în plină zi. Fără o escadrila de avioane de vânătoare Stealth care să ne acopere, nu putem intra până la lăsarea întunericului. De-abia atunci vom putea să profităm de terenul jos şi de văile din deşert ca să zburăm pe sub ecranele radarelor lor. Înţelegeţi acum?

— Bărbaţi, femei şi copii vor muri dacă nu ajungeţi la Fortul Foureau în câteva ore.

— Nu se poate să îmi trimit unitatea acolo în plină zi, fără acoperire şi mai ales când cealaltă parte a fost anunţată, zise Hargrove ferm. Dacă încercăm să intram în Mali acum, cele patru elicoptere ale mele vor fi făcute fărâme înainte să parcurgă mai mult de cincizeci de kilometri peste graniţă. Şi la ce-ar folosi lucrul ăsta oamenilor dumitale din fort, *domnule?*

Prins la strâmtoare, Giordino dădu din umeri:

— Am înţeles. Scuzele mele, domnule colonel. Nu ştiam care e situaţia.

Hargrove se îmblânzi:

— Înţeleg că sunteţi îngrijorat, dar acum că misiunea noastră a fost compromisă, iar malienii abia aşteaptă să ne prindă la înghesuială, mă tem că şansele de a vă salva oamenii sunt nule.

Giordino îşi simţi stomacul prins ca într-o menghină. Se întoarse cu spatele la Hargrove şi privi spre deşert. Furtuna de nisip trecuse şi se vedeau trenurile înţepenite pe linii la depărtare. Se întoarse la loc:

— Câţi oameni aveţi în subordine?

— Optzeci de oameni, fără piloţi.

Ochii lui Giordino se măriră:

— Optzeci de oameni împotriva a jumătate din armata maliană?

— Da, rânjii Hargrove şi îşi scoase din gură chiştocul trabucului ca să scuipe. Dar avem destulă putere de foc încât să facem una cu pământul jumătate din Africa de Vest.

— Şi dacă ar exista o posibilitate să traversaţi deşertul până la Fortul Foureau fără să fiţi detectaţi?

— Sunt deschis întotdeauna unui plan bun.

— Au fost lăsate să treacă trenurile care merg spre centrul de eliminare a deşeurilor de la Fortul Foureau?

Hargrove clatină din cap:

— Am trimis un om să vadă care e situaţia. Mi-a raportat că mecanicii trenurilor au primit instrucţiuni prin radio să se oprească la graniţa dintre Mauritania şi Mali. Mecanicul-şef al primului tren a zis că i s-a transmis să stea pe loc până va primi ordin de plecare de la şeful triajului de la Fort.

— Cât e de puternic punctul de control malian de la frontieră?

— Are zece gardieni, poate doisprezece.

— I-aţi putea elimina înainte să dea alarma?

Instinctiv, ochii lui Hargrove se plimbară peste vagoanele trenului, stăruiră asupra vagoanelor-platformă în care se aflau vehicule noi de transport acoperite cu prelate, urmând a fi duse la Fortul Foureau, apoi priviră o clipă ghereta paznicilor malieni de lângă calea ferată şi se întoarseră la Giordino.

— Ştie John Wayne să călărească?

— Trebuie să ajungem acolo în două ore şi jumătate, zise Giordino. Trei maximum.

Hargrove îşi scoase trabucul din gură şi se uită la el.

— Cred că încep să înţeleg unde bateţi. Generalul Kazim nu se aşteaptă ca unitatea mea să dea năvală pe terenul lui într-un tren.

— Urcaţi-vă oamenii în vagoanele de marfă. Elicopterele pot fi puse pe platforme şi acoperite. Dacă ajungeţi la fort înainte ca generalul Kazim să bănuiască ceva, avem mari şanse să evacuam echipa lui Levant şi civilii şi să ne întoarcem în Mauritania în siguranţă.

Lui Hargrove îi plăcu planul lui Giordino, dar mai avea îndoieli:

— Dacă unul dintre piloţii lui Kazim îşi dă seama că trenul încalcă ordinele şi decide să tragă în el?

— Nici Kazim însuşi n-ar îndrăzni să distrugă un tren de-al lui Yves Massarde fără să fie absolut sigur că a fost deturnat.

Hargrove începu să se plimbe în sus şi în jos. Planul i se părea prea îndrăzneţ. Viteza era un element esenţial. Decise să îşi pună cariera în joc şi să încerce:

— Bine, spuse el scurt. Să-i dăm drumul.

Zateb Kazim turba că nu reuşise să strivească echipa lui Levant din vechiul fort al Legiunii Străine. Blestema şi urla în pragul isteriei la ofiţerii lui, ca un copil căruia i s-au luat jucăriile. Îi plesni peste faţă pe doi dintre ei ca un dement şi ordonă de două ori să fie împuşcaţi cu toţii, dar şeful său de stat major, colonelul Cheik, reuşii cu mult tact să îl facă să se răzgândească. Abia păstrându-şi controlul, aruncă o privire nimicitoare spre trupele sale în retragere şi ordonă să se regrupeze imediat pentru un al doilea asalt.

Temându-se îngrozitor de furia lui Kazim, colonelul Mansa alerga printre forţele în retragere ţipând şi făcându-şi cu ou şi cu oţet ofiţerii pentru ruşinea ca şase sute de atacatori să nu fie în stare să învingă o mână de apărători. Ocărându-i, îi făcu să îşi regrupeze companiile ca să atace din nou. Ca să îi facă să înţeleagă că, de data asta, nu mai putea fi vorba de eşec, împuşcă pe loc zece oameni care fuseseră prinşi că încercau să dezerteze.

În loc să atace fortul încercuindu-l şi în valuri, Kazim îşi masă forţele într-o coloană masivă. Întăririle fură plasate în spate cu ordinul de a trage în oricine ar fi încercat să rupă rândurile şi să fugă. Kazim transmise un singur ordin care circula din companie în companie:

„luptaţi sau muriţi”.

La ora două după-amiază, forţele militare maliene se regrupaseră şi aşteptau semnalul. O singură privire aruncată trupelor mohorâte şi speriate şi orice comandant ar fi anulat atacul. Kazim nu era un lider atât de iubit încât oamenii săi să îşi dea viaţa pentru el. Însă privind terenul presărat cu cadavre din jurul fortului, teama de moarte le fu înlocuită încet de furie.

De data asta, îşi jurară ei în tăcere, apărătorii fortului aveau să moară.

56

Etalând o indiferenţă incredibilă faţă de gloanţele lunetiştilor, Pembroke-Smythe stătea în soarele torid pe un scaun de campanie şi ţinea sub observaţie forţele maliene ce se aliniau pentru asalt.

— Am impresia că dobitocii pornesc din nou, îi informă pe Levant şi pe Pitt.

Mai multe rachete semnalizatoare fură trase în aer indicând începerea înaintării. De data asta nu mai există foc de acoperire ca în cazul asaltului precedent. Soldaţii malieni o luară la fugă pe terenul plat într-o cursa a morţii. Deşertul răsuna de strigatele ieşite din aproape două mii de piepturi.

Pitt se simţea ca un actor pe o scenă rotundă, înconjurat de un public ostil.

— Nu s-ar zice că are imaginaţie tactică, spuse el, stând lângă Levant şi Pembroke-Smythe şi privind fix coloana comasată. Dar s-ar putea să-i iasă.

Pembroke-Smythe aprobă din cap:

— Kazim îşi foloseşte oamenii pe post de tăvălug.

— Mult noroc, domnilor, le ură Levant cu un zâmbet amar. Probabil că ne vom întâlni din nou în iad.

— Nu poate fi mai cald decât aici, rânjii Pitt.

Colonelul se uită la Pembroke-Smythe:

— Repoziţionează oamenii pentru respingerea unui singur atac frontal. Apoi ordonă-le foc de voie.

Pembroke-Smythe dădu mâna cu Pitt şi începu să meargă din om în om. Levant îşi reluă locul în vârful singurului parapet rămas, iar Pitt se întoarse în mica redută pe care şi-o săpase în dărâmături. Gloanţele plouau deja deasupra fortului ricoşând pe zidurile sfărâmate.

Prima linie a atacatorilor se întindea pe cincizeci de metri. Cu tot cu întăriri, numărau aproape o mie opt sute de oameni. Kazim îi mână spre partea laterală a fortului care suferise cel mai rău de pe urma atacurilor aeriene şi bombardamentelor. Aici era zidul nordic cu

intrarea principală distrusă.

Cei din rândurile din spate erau îmbărbătaţi de siguranţa că vor intra în fort vii. Cei din faţă nu gândeau la fel. Nici unul nu se aştepta să supravieţuiască. Ştiau că şi apărătorii din faţă şi propriii camarazi din spate nu vor avea nici un fel de milă.

Puţinii oameni din fort deschiseră focul cu înverşunare şi începură deja să apară locuri goale în primul rând. Dar malienii îşi continuară înaintarea, sărind peste cadavrele celor căzuţi în primul asalt. Nimic nu îi mai putea opri de data asta; simţeau mirosul însângerat al victoriei.

Pitt ochi şi începu să tragă salve scurte ca în transă. Ocheşte, foc, ocheşte, foc, apoi evacuează încărcătorul şi încarcă. I se păru că face asta de o veşnicie, deşi de fapt trecuseră doar zece minute de la transmiterea semnalului de atac.

Un proiectil de tun exploda undeva în spatele lui. Kazim ordonase să se menţină bombardamentul până ce primele rânduri intrau în fort. Pitt simţi un şrapnel şuierându-i pe deasupra capului. Malienii erau atât de aproape, că îi umpleau cătarea mitralierei.

Proiectilele cădeau în valuri ca o ploaie de foc. Apoi barajul cedă şi soldaţii din primele rânduri începură să escaladeze dărâmăturile. Aici erau în poziţia cea mai vulnerabilă. Cei din primele rânduri fură seceraţi de focul disperat al apărătorilor. Nu aveau unde să se adăpostească şi nu puteau sări peste mormanele de moloz trăgând în acelaşi timp în ţinte pe care nici nu le vedeau.

Pe de altă parte, apărătorii nu puteau rata. În ploaia de gloanţe, malienii cădeau zvârcolindu-se printre dărâmături. Prima linie fu deci măturată de la o sută de metri, iar a două avu aceeaşi soartă până să ajungă la umbra fortului. A treia, la fel. De-a lungul întregului zid nordic, soldaţii şi ofiţerii lor se prăbuşeau urlând. Însă focul comasat al acestora, oricât de haotic, începu să doboare din apărători.

Erau prea mulţi pentru ca echipa ONU să le poată face faţă şi focul lor slăbi pe măsură ce erau ucişi sau răniţi unul câte unul.

Levant îşi dădu seama că doar câteva momente îi mai despărţeau de dezastru:

— Doborâţi-i! urlă el în cască. Doborâţi-i de pe zid!

Părea imposibil, dar valul de gloanţe al echipei ONU se intensifică brusc. Coloana fu nevoită să se oprească. Pitt terminase muniţia, dar aruncă grenade cu repeziciune. Exploziile provocară haos în mulţime. Malienii începură să dea înapoi. Erau uluiţi şi nu le venea să creadă că cineva putea lupta cu atâta înverşunare. Dar îşi adunară curajul şi năvăliră prin ce mai rămăsese din intrarea principală.

Echipa ONU se ridică din şanţuri trăgând de la şold şi retrăgându-se pe terenul de defilare şi în jurul maşinilor blindate fumegânde. Formară o nouă linie de apărare printre ruinele fostelor barăci ale

Legiunii. Praful, sfărâmăturile şi fumul reduceau vizibilitatea la mai puţin de cinci metri. Focul constant îi asurzise pe luptători şi nu mai auzeau ţipetele răniţilor.

Pierderile teribile ale malienilor ar fi putut submina moralul oricărei forţe de atac, dar continuară să se reverse în fort ca o mare de trupuri. Ajunşi pe terenul de defilare în bătaia focului, prima companie formată din soldaţii care trecuseră peste zid fu decimata în timp ce se învârteau pe loc cuprinşi de confuzie pentru că nu găsiseră nici un apărător în viaţă.

Pembroke-Smythe făcu o numărătoare în interiorul barăcilor prăbuşite, în timp ce puţinii răniţi pe care reuşiseră să îi salveze era căraţi jos în depozit. Doar Pitt şi doisprezece membri ai echipei tactice mai puteau lupta. Colonelul Levant dispăruse. Ultima oară fusese văzut trăgând de pe parapet, când hoarda atacatorilor năvălise prin poarta dinspre nord.

Pembroke-Smythe îl recunoscu pe Pitt şi zâmbi:

— Arăţi îngrozitor, bătrâne, zise el dând din cap spre petele roşii de pe uniforma lui Pitt, ce se întindeau pe braţul stâng şi pe umăr.

Îi curgea sânge şi pe un obraz de la o tăietură făcută de o piatră.

— Nici tu nu eşti chiar sănătatea întruchipată, replică Pitt, arătând spre rana urâtă din şoldul lui Pembroke-Smythe.

— Cum stai cu muniţia?

Pitt îşi aruncă mitraliera care îi mai rămăsese:

— Prost. Nu mai am decât două grenade.

Pembroke-Smythe îi întinse o mitralieră luată de la inamic:

— E timpul să cobori în depozit. Cei care am mai rămas îi vom ţine pe loc până când…

Nu fu în stare să termine şi rămase cu ochii în pământ.

— Le-am adus pagube serioase, zise Pitt scoţând calm încărcătorul şi numărând gloanţele dinăuntru. Sunt ca nişte câini turbaţi setoşi de răzbunare. N-o să-i fie moale nici unuia dintre noi pe care îl vor găsi în viaţă.

— Nu putem lăsa femeile şi copiii să cadă în mâinile lui Kazim din nou.

— Nu vor suferi, îi promise Pitt.

Pembroke-Smythe îl privi şi îi văzu durerea năprasnică din ochi:

— Rămas-bun, domnule Pitt. A fost o onoare să vă cunosc.

Pitt îi strânse mâna în timp ce în jurul lor se dezlănţui un val de foc.

— La fel, domnule căpitan.

Se întoarse şi porni printre dărâmăturile ce astupau intrarea în depozitul de muniţii. Hopper şi Fairweather îl văzură în acelaşi timp şi se apropiară de el.

— Cine câştigă? întrebă Hopper.

Pitt clatină din cap:

— Nu noi.

— N-are sens să aşteptăm moartea cu mâinile încrucişate, zise Fairweather. N-aveţi o armă în plus.

— Şi mie mi-ar folosi una, adaugă Hopper.

Pitt îi întinse mitraliera lui Fairweather:

— Îmi pare rău, dar în afară de pistolul meu automat n-o mai am decât pe asta. Sunt o mulţime de arme afară, dar trebuie luate de la malienii morţi.

— N-am nimic împotrivă, bubui Hopper şi îi dădu lui Pitt o palmă puternică pe spate. Mult noroc, băiete. Ai grijă de Eva.

— Promit.

Fairweather dădu din cap:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, bătrâne.

Urcară scara împreună să se avânte în lupta de afara. O doctoriţă se ridică de lângă un rănit şi îi făcu semn lui Pitt:

— Care e situaţia? întrebă ea.

— Pregătiţi-vă pentru ce e mai rău, zise Pitt încet.

— Cât mai avem?

— Căpitanul Pembroke-Smythe şi ce a mai rămas din echipa noastră nu le mai pot ţine piept mai mult de zece sau cincisprezece minute.

— Cum rămâne cu amărâţii ăştia? întrebă doctoriţa arătând spre răniţii întinşi pe jos.

— Malienii nu vor da dovadă de compasiune, răspunse Pitt pe un ton apăsat.

Ochii ei se măriră:

— Nu iau prizonieri?

El clătină din cap:

— Se pare că nu.

— Şi femeile şi copiii?

Nu îi răspunse, dar durerea de pe faţa lui vorbi în locul lui. Ea făcu un efort să zâmbească.

— Înseamnă că aceia dintre noi care mai pot apăsa încă un trăgaci trebuie să o facă.

Pitt o strânse puternic de umeri o clipă, apoi îi dădu drumul. Ea zâmbi cu curaj şi se întoarse să dea vestea cumplită colegului ei. Pitt o luă spre locul unde zăcea Eva, dar fu oprit de inginerul francez, Louis Monteux:

— Domnule Pitt.

— Domnule Monteux.

— A venit momentul?

— Mă tem că da.

— Câte gloanţe are pistolul dumneavoastră?

— Zece, dar mai am încă un încărcător cu patru.

— N-avem nevoie decât de unsprezece pentru femei şi copii, şopti Monteux întinzând mâna după armă.

— V-o dau după ce mă ocup de doamna doctor Rojas, zise Pitt cu hotărâre.

Monteux ridică privirea. Sunetele luptei se apropiau şi îşi trimiteau ecoul pe scară.

— Nu întârziaţi prea mult.

Pitt se duse şi se aşeză pe podeaua de piatră lângă Eva. Era trează şi îl privi cu o expresie inconfundabilă de afecţiune şi grijă:

— Sângerezi, eşti rănit!

El dădu din umeri:

— Am uitat să mă feresc atunci când a explodat o grenadă.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici. Începusem să cred că nu te voi mai vedea niciodată.

— Sper că ţi-ai ales rochia pentru întâlnirea noastră, zise el, luând-o uşor după umeri şi punându-i capul pe genunchii lui.

Fără să îl vadă, scoase pistolul automat de la centura şi îi puse ţeava la câţiva centimetri de tâmpla ei dreaptă.

— Am ales şi restaurantul…

Se opri şi înclină capul, ascultând:

— Ai auzit?

— Ce să aud?

— Nu ştiu. Ceva ca un şuierat.

Pitt se gândi că sedativele îi înceţoşaseră mintea. Nu avea cum să audă aşa ceva prin zgomotele luptei. Începu să apese trăgaciul.

— Nu aud nimic, zise el.

— Ba da… ascultă, s-a auzit din nou.

El şovăi, văzându-i ochii trezindu-se la viaţă într-un fel de anticipare vagă. Dar se forţă să meargă până la capăt. Se aplecă să o sărute pe buze şi să îi distragă atenţia. Începu să apese din nou trăgaciul.

Ea încerca să ridice capul:

— Acum ai auzit?

— Adio, iubita mea.

— E un şuierat de tren, zise ea emoţionată. E Al, s-a întors!

Pitt luă degetul de pe trăgaci şi ridică capul spre intrarea din capătul scării. Apoi auzi şi el un sunet prin zgomotul împuşcăturilor sporadice. Nu era un şuierat, ci claxonul pneumatic al unei locomotive diesel.

Giordino stătea lângă mecanic şi trăgea ca un nebun de coarda claxonului în timp ce trenul zbura pe şine spre locul luptei. În timp ce se apropiau, se holba la fort fără să recunoască dezastrul. Devastarea totală şi norul gros de fum negru ce se ridica spre cer îi frânseră inima. După toate aparenţele, ajutorul venea prea târziu.

Hargrove privea fascinat. Nimeni nu putea să supravieţuiască unui astfel de dezastru. Majoritatea parapetelor erau făcute praf, iar meterezele – în ruină totală. Zidul din faţă unde se aflase cândva intrarea principală nu mai era decât un munte de moloz. Rămase uluit văzând mulţimea de cadavre împrăştiate în perimetrul fortului şi cele patru tancuri incendiate.

— Dumnezeule, s-au luptat pe viaţă şi pe moarte! murmură el, cu respect.

Giordino îi puse mecanicului pistolul la tâmplă:

— Frânează! Acum!

Mecanicul, un francez care fusese momit cu un salariu dublu de Massarde Enterprises să îşi lase trenul TVG ultrarapid pe care îl conducea între Paris şi Lyon frână şi opri trenul între fort şi cartierul general al lui Kazim.

Cu o precizie de ceas, membrii forţelor de operaţiuni speciale ai lui Hargrove săriră din tren în ambele direcţii simultan şi o luară la fugă.

Una dintre unităţi lansă imediat atacul asupra cartierului general malian, luându-i pe Kazim şi pe ofiţerii lui total prin surprindere. Ceilalţi atacară armata maliană din spate. Prelatele fură repede date la o parte de pe elicopterele Apache, fixate pe vagoanele-platformă. În două minute se ridicau în aer şi se aşezau în poziţii ca să îşi arunce rachetele ucigaşe.

În panica şi confuzia declanşate instantaneu, Kazim rămase paralizat, dându-şi seama că forţele speciale americane se furişaseră peste graniţă pe sub nasul radarelor sale aeriene. Şocul îi strânse stomacul şi nu făcu nici un efort să lanseze o apărare sau să fugă la adăpost.

Coloneii Mansa şi Cheik îl înşfăcară de câte un braţ, îl scoaseră din cort şi îl împinseră într-o maşină blindată. Căpitanul Batutta sării la volan. Ismail Yerli, la fel de doritor să îşi salveze pielea, urcă pe locul de lângă Batutta.

— Dă-i drumul! urlă Mansa la Batutta, după ce urcă împreună cu Cheik pe bancheta din spate, de o parte şi de alta a lui Kazim. În numele lui Allah, dă-i drumul până nu ne omoară pe toţi!

Nici Batutta nu avea mai mult chef să moară decât superiorii săi. Disperaţi să îşi salveze pielea, ofiţerii nici nu se gândiră că îşi lasă oamenii să se descurce singuri. Înfricoşat la culme, Batutta porni motorul şi băgă în viteză. Deşi blindatul avea patru roţi, îi înfipse cauciucurile adânc în nisip tăind două făgaşe, dar fără să facă tracţiune. Batutta nu ridică piciorul de pe accelerator. Motorul hurui protestând împotriva rotaţiilor excesive, dar căpitanul înfundă prosteşte vehiculul şi mai mult în nisip.

Bolborosind fără glas, Kazim reveni brusc la realitate şi faţa i se strâmbă de groază.

— Salvaţi-mă! urlă el. Vă ordon să mă salvaţi!
— Dobitocule! strigă Mansa la Batutta. Ia piciorul de pe acceleraţie, că nu mai plecăm de aici!
— Încerc! ţipă şi Batutta cu fruntea acoperită de sudoare.
Doar Yerli stătea calm, acceptându-şi soarta. Privi în tăcere pe fereastră cum moartea se apropia în persoana unui american solid şi cu o expresie hotărâtă, îmbrăcat în uniformă de luptă în deşert.

Sergentul-major Jason Rasmussen din Paradise Valley, Arizona, îşi condusese unitatea de la tren drept spre corturile din cartierul general al lui Kazim. Treaba lor era să captureze centrul de comunicaţii ca să îi împiedice pe malieni să dea alarma şi să declanşeze un atac al aviaţiei. Trebuiau să intre şi să iasă mai repede decât urinează un vampir sânge, după cum se exprimase plastic colonelul Hargrove când le dăduse instrucţiuni, altfel mureau cu toţii dacă erau prinşi din urmă de avioanele de vânătoare maliene înainte să ajungă din nou în Mauritania.
După ce echipa lui înfrânsese rapid slaba rezistenţă a soldaţilor malieni luaţi ca din oală şi îşi îndeplinise misiunea de a întrerupe toate comunicaţiile, Rasmussen observase cu colţul ochiului maşina blindată şi o luase la fugă spre ea. Din spate observă trei capete pe locurile din spate şi două în faţă. Primul lui gând, când văzu maşina împotmolindu-se în nisip, fusese să îi ia pe cei dinăuntru prizonieri. Dar apoi vehiculul făcuse brusc un salt înainte şi ajunsese pe teren ferm. Şoferul accelera cu grijă şi maşina începu să se îndepărteze.
Rasmussen deschise focul cu mitraliera. Gloanţele găuriră uşile şi ferestrele şi cioburile zburară lucind în lumina soarelui. După ce goli două încărcătoare, maşina ciuruită încetini şi opri. Rasmussen se apropie prudent şi văzu că şoferul se prăbuşise peste volan. Trupul unui ofiţer malian atârna pe fereastră, iar un altul căzuse pe uşa deschisă şi zăcea pe spate cu ochii fără viaţă aţintiţi spre cer. Un al treilea bărbat stătea la mijlocul banchetei din spate cu ochii larg deschişi de parcă privea ca hipnotizat un obiect din depărtare. Însă bărbatul de pe locul din dreapta avea în mod straniu o expresie plină de pace în ochii lipsiţi de vedere.
Lui Rasmussen, ofiţerul din mijlocul banchetei i se păru că seamănă cu un mareşal din desene animate. Haina uniformei era acoperită de o mulţime de fireturi de aur, de panglici şi de medalii. Nu putea să creadă că un astfel de caraghios era comandantul forţelor maliene. Băgă capul în maşină şi îi dădu un ghiont cu patul armei. Trupul înaltului ofiţer se prăbuşi într-o parte dând la iveală două găuri de glonţ la baza gâtului.
Sergentul-major verifică dacă ceilalţi mai aveau nevoie de ajutor medical. Rănile tuturor fuseseră fatale. Nu avea nici cea mai mică

idee că îşi îndeplinise misiunea mult peste aşteptări. Fără un ordin direct de la Kazim sau de la aghiotanţii săi, ofiţerii subordonaţi nu erau dispuşi să convoace un atac aerian de capul lor. Sergentul din Arizona schimbase de unul singur soarta poporului vest-african. În urma morţii lui Kazim, un nou partid politic sprijinind reformele democratice avea să îi măture pe toţi foştii lideri din Mali şi să formeze un nou guvern. De data aceasta unul care nu avea să se lase corupt de nemernici ca Yves Massarde.

Fără să ştie că schimbase cursul istoriei, Rasmussen îşi reîncărcă arma, îşi alungă cadavrele însângerate din minte şi porni înapoi să ajute la curăţarea zonei.

Aveau să treacă aproape zece zile până ce generalul Kazim să fie îngropat în deşert, la locul înfrângerii sale finale, neplâns de nimeni, cu mormântul rămas pentru totdeauna nemarcat.

57

Pitt urcă scările depozitului în goană şi se alătură celor care mai rămăseseră din echipa tactică şi care se grupaseră într-un ultim bastion în jurul intrării subterane. Ridicaseră baricade improvizate şi ţineau terenul de defilare sub foc constant. Înconjuraţi de forţe distrugătoare şi de moarte, se ţineau încă tari, luptând cu o ferocitate aproape dementă ca să-l împiedice pe inamic să intre în depozit şi să măcelărească civilii şi răniţii, înainte ca Giordino şi forţele speciale să intervină.

Uluiţi de rezistenţa încăpăţânată ce refuză să se lase înfrântă, valul de atacatori se opri, în timp ce Pitt, Pembroke-Smythe, Hopper, Fairweather alături de doisprezece luptători ONU nu dădură înapoi, ci făcură un salt înainte. Paisprezece oameni atacând aproape o mie. Năvăliră asupra mulţimii împietrite urlând ca nişte demoni şi trăgând în tot ce le stătea în faţă.

Valul de malieni se despică precum Marea Roşie în faţa lui Moise şi dădu înapoi în faţa asaltului care le nimicea raidurile. Se împrăştiară în toate direcţiile. Însă nu toţi fuseseră loviţi de paralizie. Câţiva mai curajoşi îngenunchează şi începură să tragă. Patru luptători ONU căzură, dar restul continuară să înainteze şi lupta deveni una corp la corp.

Detunătura armei sale automate îl asurzi pe Pitt şi patru malieni dispărură din faţa lui. Nu exista posibilitate de retragere sau de adăpost câtă vreme forţele maliene rămâneau pe poziţii.

Faţă în faţă cu un zid de oameni, Pitt îşi goli pistolul şi îl aruncă, apoi fu lovit în coapsă şi căzu.

În aceeaşi clipă, oamenii colonelului Gus Hargrove împânziră fortul

deschizând un foc necruţător ce îi luă complet prin surprindere pe soldaţii răposatului general Zateb Kazim. În faţa lui Pitt şi a celorlalţi păru să se topească orice rezistenţă, malienii dându-şi seama că erau atacaţi din spate. Orice urmă de curaj şi de raţiune se dizolvă. Pe un câmp deschis de bătălie s-ar fi declanşat debandada, dar în fort nu aveau unde să fugă. Dând parcă ascultare unui ordin mut, începură să arunce armele şi să ducă mâinile la ceafă.

Focul intens se domoli şi în curând înceta cu totul, iar deasupra fortului se lăsă o stranie tăcere. Oamenii lui Hargrove îi încercuiră pe malieni şi începură să îi dezarmeze. Sfârşitul brusc al luptei aduse un moment ciudat şi deconcertant.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă un soldat american văzând carnagiul înspăimântător.

De când săriseră din tren punând o barieră între fort şi calea ferată, fuseseră nevoiţi să sară peste sau să ocolească un vast covor de morţi şi răniţi, de multe ori atât de mulţi, că nu aveau unde să pună piciorul. Acum, în interiorul fortului distrus, cadavrele zăceau în grămezi de câte trei şi câte patru. Nici unul dintre ei nu mai văzuse atâţia morţi într-un singur loc.

Pitt se ridică greu şi începu să sară într-un picior. Îşi smulse o mânecă şi o legă în jurul găurii din coapsă ca să oprească sângele. Apoi se uită la Pembroke-Smythe, care stătea ţeapăn şi cenuşiu la faţă, având dureri mari de la numeroasele răni.

— Arăţi chiar mai rău decât ultima oară când te-am văzut, îi zise Pitt.

Căpitanul îl măsură de sus până jos şi îşi scutură praful de pe tresele de pe umăr.

— Nici pe tine nu te-ar lăsa să intri în hotelul *Savoy* în halul în care arăţi.

Ca ridicat din morţi, colonelul Levant apăru din mijlocul incredibilului dezastru şi şchiopătă spre Pitt şi Pembroke-Smythe, folosind un lansator de grenade drept cârjă. Casca îi dispăruse şi mâna stângă îi atârna pe lângă corp. Avea glezna ruptă şi o rană care îi sângera în creştetul capului.

Nici unul nu se aşteptase să îl mai vadă în viaţă. Amândoi îi strânseră mâna cu solemnitate.

— Sunt fericit să vă văd, domnule colonel, zise Pembroke-Smythe vesel. Credeam că sunteţi îngropat sub zid.

— Am fost o vreme, zise Levant, dând din cap spre Pitt şi zâmbind. Văd că sunteţi încă cu noi, domnule Pitt.

— Ca proverbialul soi rău.

Faţa lui Levant se întunecă văzând mâna de oameni care mai rămăsese din echipa lui. Îl înconjurară cu toţii şi îl salutară.

— Ne-au cam împuţinat rândurile.

— I-am împuţinat şi noi pe ei, mormăi Pitt crunt.
Levant îi văzu pe Hargrove şi pe aghiotanţii lui apropiindu-se, însoţiţi de Giordino şi Steinholm. Înţepeni şi se întoarse spre Pembroke-Smythe.
— Aranjează oamenii în formaţie, domnule căpitan.
Pembroke-Smythe se abţinu cu greu să nu îi tremure vocea în timp ce aduna ceea ce mai rămăsese din echipa tactică ONU.
— Haideţi, băieţi…
Se opri, văzând o femeie-caporal sprijinind un sergent solid.
— Şi doamnelor! Alinierea!
Hargrove se opri în faţa lui Levant şi cei doi colonei se salutară. Americanul rămase perplex când văzu cât de puţini oameni ţinuseră piept unui număr atât de mare. Membrii echipei de luptători internaţionali stăteau mândri, dar marcaţi de bătălie, fiind cu toţii răniţi. Erau atât de prăfuiţi, că arătau ca nişte statui. Ochii le erau roşii şi adânciţi în orbite, iar feţele trase de chinurile prin care trecuseră. Bărbaţilor le crescuse barba. Uniformele de luptă le erau zdrenţuite şi murdare. Unii aveau bandaje improvizate, îmbibate de sânge. Şi totuşi stăteau acolo neînvinşi.
— Sunt colonelul Jason Hargrove, se prezentă el. Detaşamentul Army Rangers al Statelor Unite.
— Colonelul Marcel Levant, Echipa de intervenţie rapidă a Naţiunilor Unite.
— Regret din suflet, zise Hargrove, că n-am putut ajunge mai devreme.
Levant ridică din umeri:
— E un miracol că aţi ajuns şi acum.
— Aţi opus o rezistenţă extraordinară, domnule colonel.
Hargrove privi în jur urmele distrugerii. Apoi se uită peste umărul lui Levant la luptătorii aliniaţi în spate şi pe faţă i se aşternu o expresie de neîncredere.
— Aceştia sunteţi toţi?
— Da, e tot ce a mai rămas din echipa mea.
— Câţi s-au aflat sub comanda dumneavoastră?
— În jur de patruzeci, la început.
Ca în transă, Hargrove îl salută din nou pe Levant:
— Vă felicit pentru modul eroic în care v-aţi apărat. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.
— Avem răniţi în depozitul subteran de muniţii, îl informă Levant.
— Mi s-a mai spus că aveţi cu dumneavoastră femei şi copii.
— Sunt jos cu răniţii.
Hargrove se întoarse brusc şi strigă spre ofiţerii săi:
— Aduceţi medicii aici şi aveţi grijă de oamenii aceştia! Scoateţi-i pe cei de jos şi evacuaţi-i în elicopterele de transport cât mai repede!

Aviaţia maliană poate apărea din clipă în clipă.

Giordino se apropie de Pitt, care stătea mai într-o parte şi îl îmbrăţişa.

— Am crezut că de data asta s-a zis cu tine, prietene.

Pitt încă mai surâdea în ciuda valurilor de oboseală şi a durerii usturătoare din coapsă.

— Eu şi dracul n-am căzut de acord asupra condiţiilor.

— Îmi pare rău că nu i-am adus aici cu două ore mai devreme, se lamentă Giordino.

— Nimeni nu vă aştepta să veniţi cu trenul.

— Hargrove n-a putut să rişte să zboare cu elicopterele printre radarele lui Kazim, în plină zi.

Pitt ridică ochii şi văzu un elicopter Apache zburând în cercuri deasupra fortului, cu echipamentul sofisticat ţinând cerul sub observaţie.

— Aţi reuşit să ajungeţi aici fără să fiţi detectaţi, zise el. Asta contează.

Giordino îl privi în ochi îngrijorat.

— Eva?

— În viaţă, dar rănită grav. Mulţumită ţie şi claxonului pneumatic, a scăpat de moartea de care o mai despărţeau două secunde.

— A fost atât de aproape de a fii împuşcata de gaşca lui Kazim? întrebă Giordino, curios.

— Nu, de mine.

Înainte ca Giordino să zică ceva, Pitt arată spre intrarea în depozit:

— Vino. Se va bucura să îţi vadă faţa de Quasimodo.

Faţa lui Giordino deveni gravă la vederea răniţilor cu bandaje pline de sânge, zăcând înghesuiţi pe podea. Îl uimiră stricăciunile cauzate de pietrele căzute din tavan. Dar cel mai mult îl uimi liniştea incredibilă. Nici unul dintre răniţi nu scotea vreun sunet, nici un geamăt nu le scapă printre buze. Şi nimeni nu vorbea în depozitul năruit. Copiii îl priveau doar, năuciţi total după ore de groază.

Apoi, ca la un semn, izbucniră cu toţii în urale slabe şi aplauze, recunoscându-l ca fiind cel care adusese întăriri şi le salvase viaţa. Pe Pitt îl amuză totul. Nu îl văzuse niciodată pe Giordino atât de stânjenit, ca atunci când bărbaţii îi întinseră mâinile, iar femeile îl sărutară ca pe un iubit pierdut de mult.

Giordino o văzu pe Eva, care îşi ridicase capul şi îi arunca un zâmbet larg.

— Al… Al, ştiam că ai să te întorci.

Se lăsă pe vine lângă ea, atent să nu îi atingă rănile şi o bătu pe mână încurcat:

— Nu ştii cât sunt de fericit să vă văd pe tine şi pe Dirk în viaţă.

— Am avut o petrecere pe cinste, zise ea cu curaj. Păcat că ai ratat-

o.

— M-au trimis după gheaţă.

Eva privi în jur la cei suferinzi:

— Nu se poate face ceva pentru ei?

— Medicii forţelor speciale sunt pe drum, îi explică Pitt. Toată lumea va fi evacuată cât mai curând.

Mai stătură de vorbă câteva clipe, după care apărură membrii forţelor speciale. Duseră copiii şi pe mamele lor afară, la un elicopter de transport care aterizase pe terenul de defilare. Apoi medicii americani, ajutaţi de echipa medicală vlăguită a ONU, organizară evacuarea răniţilor.

Giordino făcu rost de o targă şi, cu Pitt şchiopătând în celălalt capăt, o scoaseră încet pe Eva în soarele după-amiezii.

— Nu credeam că o să spun vreodată că îmi place arşiţa deşertului, murmură ea.

Doi soldaţi americani întinseră mâinile din interiorul elicopterului.

— Ne ocupăm noi de aici, spuse unul dintre ei.

— Aşezaţi-o la clasa întâi, le zâmbi Pitt. E o doamnă deosebită.

— Eva! bubui o voce din elicopter.

Doctorul Hopper se ridică pe o targă. Jumătate din pieptul gol îi era acoperit de bandaje, la fel şi jumătate din faţă.

— Să sperăm că zborul acesta va avea o destinaţie mai plăcută decât ultimul.

— Felicitări, doctore, zise Pitt. Mă bucur că aţi scăpat.

— Am doborât patru nemernici, dar m-a pus unul la pământ cu o grenadă de mână.

— Fairweather? întrebă Pitt, uitându-se după britanic.

Hopper clatină trist din cap.

— N-a supravieţuit.

Pitt şi Giordino îi ajutară pe soldaţii americani să fixeze targa Evei lângă a lui Hopper. Apoi Pitt îi dădu părul pe spate.

— Eşti într-o companie bună cu doctorul.

Ea ridică ochii spre el dorindu-şi din tot sufletul să fi putut să o îmbrăţişeze.

— Tu nu vii?

— Nu încă.

— Dar ai nevoie de îngrijiri medicale, protestă ea.

— Am nişte treburi de terminat.

— Nu poţi să rămâi în Mali, îl imploră ea. Nu trebuie, după toate câte s-au întâmplat.

— Al şi cu mine am venit în Africa de Vest cu o treabă. Nu am terminat-o încă.

— Aşadar aici se termină totul între noi? întrebă ea cu vocea sugrumată.

— Nu, niciodată.
— Când o să ne mai întâlnim?
— Curând, dacă totul merge bine, zise el cu sinceritate.
Ea înălţă capul şi ochii îi străluciră de lacrimi în lumina soarelui. Apoi îl sărută uşor pe buze:
— Grăbeşte-te, te rog!
Pitt şi Giordino se dădură înapoi. Pilotul ridică elicopterul, aruncând o perdea de praf peste fort. Îl priviră cum se înalţă deasupra zidurilor prăbuşite şi virează spre vest.
Giordino se întoarse spre Pitt şi făcu un semn cu capul spre rănile lui.
— E cazul să mergem să te bandajezi, dacă vrei să facem ceea ce cred că vrei să facem.

Pitt insistă să aştepte până când toţi cei cu răni mai grave fură trataţi, apoi îl lăsă pe doctor să îi scoată şrapnelul din braţul şi umărul stâng şi să îi coasă rănile, împreună cu cea din coapsă, să îi facă două injecţii, una contra infecţiilor şi una cu un analgezic, iar apoi să îl bandajeze. După aceea, el şi Giordino îşi luară rămas-bun de la Levant şi de la Pembroke-Smythe. Ofiţerii urmau să plece împreună cu ceilalţi membri supravieţuitori ai echipei ONU.
— Nu veniţi cu noi? întrebă Levant.
— Cel care poartă vina acestui măcel fără sens nu poate fi lăsat să scape, răspunse Pitt misterios.
— Yves Massarde?
Pitt consimţi din cap:
— Vă doresc noroc, spuse Levant şi le strânse mâinile. Domnilor, nu ştiu ce să vă spun decât că vă mulţumesc pentru serviciile dumneavoastră.
— A fost o plăcere, domnule colonel, zise Giordino cu un zâmbet încrezut. Apelaţi la noi de câte ori aveţi nevoie.
— Sper să vă dea o medalie, zise Pitt şi să vă facă general. Nimeni nu merită mai mult.
Levant îşi plimbă ochii peste locul devastat de parcă ar fi căutat ceva, văzând poate feţele oamenilor lui care erau încă îngropaţi sub dărâmături.
— Sper ca sacrificiile îndurate de ambele părţi să merite preţul teribil în vieţi omeneşti.
Pitt ridică din umeri:
— Moartea e plătită cu suferinţă şi măsurată doar de adâncimea mormântului.
Pembroke-Smythe, cu capul sus şi cu un dispreţ suveran întipărit pe faţa sa frumoasă, urcă ultimul la bord.
— Un sport al naibii de sângeros! zise el. Trebuie să ne mai întâlnim

şi să repetăm chestia asta cândva.

— Putem organiza o reuniune, mormăi Giordino sarcastic.

— Dacă ne întâlnim vreodată în Londra, zise Pembroke-Smythe imperturbabil, fac cinste cu Dom Perignon. Şi o să vă fac cunoştinţă cu nişte fete minunate cărora, în mod ciudat, americanii li se par atrăgători.

— Putem să mergem cu Bentley-ul tău?

— De unde ştii că am un Bentley? întrebă Pembroke-Smythe uşor surprins.

Pitt zâmbi amuzat:

— Mi s-a părut că ţi se potriveşte.

Se întoarseră şi nu mai priviră înapoi, iar elicopterul având la bord ce mai rămăsese din echipa tactică a ONU pluti deasupra deşertului spre Mauritania. Un locotenent de culoare tânăr le ieşi în drum şi le făcu semn să se oprească:

— Mă scuzaţi, sunteţi domnul Pitt şi domnul Giordino?

Pitt dădu din cap:

— Noi suntem.

— Colonelul Hargrove vă roagă să veniţi la cartierul central malian, peste linia ferată.

Giordino ştia că nu are rost să se ofere să îl sprijine pe prietenul său care şchiopăta pe nisip, cu dinţii încleştaţi de durerea care îl înjunghia în coapsă. Pe faţa suptă, acoperită parţial de bandaje, ochii opalini străluceau ca întotdeauna, plini de o hotărâre dârză.

Corturile alcătuind fostul cartier general al lui Kazim purtau însemnele de camuflaj pentru deşert, dar prin forma lor te duceau cu gândul la scenografia din *Kismet*. Colonelul Hargrove era în cortul principal aplecat peste masă, studiind codurile militare de comunicaţie ale lui Kazim. Între buze avea un chiştoc de trabuc.

— Ştie vreunul dintre dumneavoastră cum arată Zateb Kazim? îi întrebă el fără să îi salute.

— L-am văzut, răspunse Pitt.

— L-aţi putea identifica?

— Probabil.

Hargrove se îndreptă şi o luă spre ieşirea din cort:

— Veniţi cu mine.

Îi conduse pe o potecă scurtă de pământ neted spre o maşină găurită de gloanţe. Îşi scoase trabucul şi scuipa în nisip.

— Recunoaşteţi pe vreunul dintre clovnii ăştia?

Pitt se uită în interiorul maşinii. Roiuri de muşte colcăiau deja pe trupurile pline de sânge. Îi aruncă o privire lui Giordino, care privea din partea cealaltă a maşinii. Giordino dădu din cap.

Pitt se întoarse spre Hargrove:

— Cel din mijloc e fostul general Zateb Kazim.

— Sunteţi siguri? întrebă Hargrove.
— Foarte siguri, zise Pitt hotărât.
— Iar ceilalţi trebuie să fie ofiţerii lui superiori, adaugă Giordino.
— Felicitări, domnule colonel. Acum nu trebuie decât să informaţi guvernul malian că îl ţineţi pe general ostatic pentru a asigura întoarcerea în siguranţă a unităţii dumneavoastră în Mauritania.
Hargrove îl privi fix:
— Dar e mort.
— Şi cine ştie? În mod sigur nu subordonaţii lui din forţele de securitate maliene.
Hargrove aruncă trabucul şi îl îngropă în nisip. Se uită la cele câteva sute de supravieţuitori din forţele de asalt ale lui Kazim care erau acum comasaţi într-un cerc mare şi păziţi de soldaţii lui.
— Cred că va merge. O să îl pun pe ofiţerul meu de informaţii să deschidă comunicaţiile în timp ce noi încheiem evacuarea.
— Acum că nu vă mai grăbiţi atât de tare să plecaţi de aici, aş vrea să vă mai cer ceva.
— Ce anume? întrebă Hargrove.
— Un serviciu.
— Ce aş putea să fac pentru dumneavoastră?
Pitt zâmbi spre Hargrove, care era cu jumătate de cap mai scund:
— Să îmi împrumutaţi un elicopter, domnule colonel. Şi câţiva dintre cei mai buni oameni ai dumneavoastră.

58

După ce luă legătura cu demnitari malieni şi le aruncă minciuna că îl ţinea pe Kazim ostatic, Hargrove fu sigur că nu mai există posibilitatea ca forţele sale să fie atacate. Nu mai trepida şi era extrem de uşurat că ultima faza a misiunii sale de salvare era scutită de presiune. Fu, de asemenea, foarte amuzat când preşedintele de paie al Maliului îl implora să îl execute pe generalul Kazim.
Însă nu avea de gând să împrumute elicopterul său personal Sikorsky H-76 Eagle, împreună cu echipajul de zbor al acestuia şi şase soldaţi de-ai săi unei perechi de birocraţi şmecheri, mai ales într-o zonă de luptă. Singura concesie pe care i-o făcu lui Pitt fu să îi transmită cererea mai departe centrului de comandă a operaţiunilor speciale din Florida cu ajutorul sistemului de comunicaţii al lui Kazim, sigur că superiorii săi se vor prăpădi de râs când vor auzi.
Rămase năuc când răspunsul veni aproape imediat. Nu numai că era acceptată, dar aprobarea venea prin ordin preşedinţial.
— Probabil că aveţi prieteni sus-puşi, îi zise acid Hargrove lui Pitt.
— Nu plec la plimbare, replică Pitt fără să îşi ascundă satisfacţia. Nu

vi s-a spus, dar sunt mai multe în joc aici decât o misiune de salvare sub acoperire.

— Foarte bine, oftă Hargrove din greu. Cât timp veţi avea nevoie de oamenii mei şi de elicopter?

— Două ore.

— Şi după aceea?

— Dacă totul merge conform planului meu, vă va fi înapoiat, împreună cu oamenii şi echipajul de zbor, în stare perfectă.

— Şi dumneavoastră şi Giordino?

— Rămânem aici.

— Nu o să mă obosesc să întreb de ce, zise Hargrove clătinând din cap. Toată această operaţie a fost un mister pentru mine.

— Aţi auzit de vreo operaţiune militară care să nu fie aşa? întrebă Pitt serios. Ceea ce aţi realizat astăzi aici va avea un efect în lanţ mai mare decât vă puteţi imagina.

Hargrove ridică sprâncenele nedumerit:

— Credeţi că voi afla vreodată la ce vă referiţi?

— Cea mai bună metodă să afli secretele guvernului, zise Pitt cu viclenie, e să citeşti despre ele în ziarul de mâine.

După un ocol de douăzeci de kilometri şi o oprire într-un sat părăsit de unde luară probe de apă contaminată din fântâna din piaţa oraşului, Pitt îi spuse pilotului de pe elicopterul Eagle să facă un zbor de recunoaştere deasupra centrului de eliminare a deşeurilor periculoase de la Fortul Foureau.

— Lasă-i pe gardieni să se uite bine la armamentul nostru, îi spuse Pitt pilotului. Dar fii pregătit în caz că vor deschide focul.

— Elicopterul lui Massarde e pe terenul de aterizare cu elicele mergând, zise Giordino. Probabil că intenţionează să îşi ia tălpăşiţa.

— Kazim fiind mort, n-avea de unde să fi aflat rezultatul luptei, zise Pitt, dar e destul de viclean ca să îşi dea seama că ceva n-a mers bine.

— Mare păcat că va trebui să-şi anuleze zborul, spuse Giordino maliţios.

— Nici un semn de foc de la sol, domnule, îl anunţă pilotul pe Pitt.

— Bine, lasă-ne pe pista terenului de aterizare.

— Nu vreţi să venim cu dumneavoastră? întrebă un sergent cu înfăţişare dură.

— Acum că i-am impresionat pe gardieni, eu şi cu Al ne vom descurca. Rămâneţi prin zonă ca etalare de forţă cam treizeci de minute, ca să intimidaţi pe oricine ar fi destul de prost să reziste. Şi opriţi elicopterul acela dacă încearcă să decoleze. Când vă dau semnalul, întoarceţi-vă la centrul de comandă al colonelului Hargrove.

— Va aşteaptă cineva să vă ureze bun venit, zise pilotul arătând

spre terenul de aterizare.

— Vai de mine şi de mine! exclamă Giordino, uitându-se chiorâş din cauza soarelui. Se pare că e vechiul nostru prieten, căpitanul Brunone.

— Împreună cu ceata sa de gorile, adăuga Pitt şi îl bătu pe pilot pe umăr. Ţineţi armele aţintite asupra lor până vă facem semn să plecaţi.

Pilotul coborî până la o jumătate de metru de sol, cu lansatoarele de rachete şi mitraliera Chain aţintite asupra gardienilor de jos. Giordino sării pe pista de ciment, apoi îl ajuta pe Pitt să coboare. Se apropiară de Brunone care înlemni când îi recunoscu şi se holba la ei uluit:

— Nu mă aşteptam să vă mai văd vreodată, spuse el.

— Sunt sigur că nu, mormăi Giordino printre dinţi.

Pitt îl privi fix pe Brunone, văzând în ochii căpitanului o expresie care lui Giordino îi scăpă, o expresie de uşurare şi nu de furie sau teamă.

— Pari aproape fericit să ne vezi.

— Chiar sunt. Mi s-a spus că nimeni n-a reuşit vreodată să evadeze din Tebezza.

— Tu i-ai trimis acolo pe ingineri împreună cu soţiile şi copiii lor?

Brunone clatină din cap serios:

— Nu. Porcăria aia s-a întâmplat cu o săptămână înainte să vin eu.

— Dar ştiai că au fost închişi acolo.

— Am auzit doar zvonuri. Am încercat să fac cercetări, dar domnul Massarde a înălţat un zid de tăcere în jurul chestiunii ăsteia. Toţi cei care au avut legătură cu asta au dispărut din centru.

— Probabil că le-a tăiat gâturile ca să-i amuţească, remarcă Giordino.

— Nu prea îţi place Massarde, nu-i aşa?

— E un porc şi un bandit, izbucni Brunone. V-aş putea spune anumite lucruri despre proiectul ăsta…

— Ştim deja, îl întrerupse Pitt. De ce nu renunţi şi nu te întorci acasă?

Brunone îl privi fix:

— Cei care îşi dau demisia de la Massarde Enterprises sunt înmormântaţi cam la o săptămână. Am o soţie şi cinci copii.

Trebuia mers până la capăt. Pitt simţi că poate să aibă încredere în Brunone. Cooperarea căpitanului se putea dovedi valoroasă.

— Din clipa aceasta, nu mai sunteţi angajatul lui Yves Massarde. Lucraţi pentru Pitt Giordino Industries.

Brunone medită o vreme la propunerea – mai mult înştiinţarea – lui Pitt, cu ochii la elicopterul ce plutea în aer şi avea destulă putere de foc încât să facă una cu pământul întreg centrul, apoi studie expresiile de hotărâre şi supremă siguranţă de pe feţele lui Pitt şi Giordino. Dădu din umeri:

— Consideraţi-mă angajat.
— Şi gardienii dumneavoastră?
Brunone zâmbi pentru prima oară:
— Oamenii mei îmi sunt loiali. Îl urăsc pe Massarde la fel de mult ca mine. Nu vor protesta dacă schimbă patronul.
— Cimentaţi-le loialitatea informându-i că salariul tocmai li s-a dublat.
— Şi eu?
— Dacă vă jucaţi cărţile aşa cum trebuie, zise Pitt, veţi fi următorul director executiv al acestei întreprinderi.
— Ăsta da stimulent. Puteţi fi sigur de cooperarea mea totală. Ce doriţi să fac?
Pitt făcu semn cu capul într-o parte, spre birourile administraţiei:
— Aduceţi-l încoace pe Massarde ca să-l anunţăm că e concediat.
Brunone ezita brusc:
— Aţi uitat de generalul Kazim, nu-i aşa? El şi Massarde sunt parteneri. N-o să renunţe la partea lui din proiect fără să se lupte.
— Generalul Zateb Kazim nu mai constituie o problemă, îl asigura Pitt.
— Cum adică? Care e situaţia lui acum?
— Situaţie, situaţie? replică Giordino batjocoritor. Ultima oară când a fost văzut bâzâiau muştele deasupra lui.

Massarde stătea la biroul lui masiv, iar ochii lui albaştri atenţi reflectau o uşoară iritare, ca şi cum apariţia bruscă a lui Pitt şi Giordino nu era decât o neplăcere trecătoare. Verenne stătea în spatele lui ca un discipol loial, cu faţa strâmbată de dezgust.
— Precum furiile răzbunătoare din mitologia greaca, nu încetaţi să mă plictisiţi, remarcă el filosofic. Chiar şi arătaţi de parcă veniţi de pe lumea cealaltă.
Pe peretele din spatele biroului se afla o oglindă antică mare, cu rama barocă poleită, împodobită cu heruvimi graşi. Pitt se uită în ea şi văzu că evaluarea lui Massarde era corectă. Diferenţa dintre el şi Giordino era izbitoare, acesta fiind neatins şi destul de curat. Uniforma lui Pitt era zdrenţuită şi înnegrită de fum şi de praf. Prin materialul pătat de sânge şi sfâşiat se vedeau bandajele de pe braţul şi umărul stâng şi de pe coapsa dreaptă, pe obraz avea o tăietură care mergea până la bărbie, iar faţa trasă îi era plină de dâre de sudoare. Dacă ar fi găsit o stradă în mijlocul căreia să se aşeze, ar fi putut trece drept victima unui accident în care şoferul a fugit de la locul faptei.
— Suntem stafiile celor ucişi, veniţi să îi bântuie pe criminali, i-o întoarse Pitt. Am venit să te pedepsim pentru nemernicia ta.
— Scutiţi-mă de glumele astea de doi bani, zise Massarde. Ce vreţi?
— Centrul de eliminare a deşeurilor periculoase de la Fortul

Foureau pentru început.

— Vreţi centrul, preciză el, ca şi cum era un lucru obişnuit. Din tupeul vostru deduc că generalul Kazim n-a reuşit să recaptureze evadaţii de la Tebezza.

— Dacă te referi la familiile pe care le-ai aruncat în sclavie, nu, n-a reuşit. Chiar acum sunt duşi într-un loc sigur, mulţumită sacrificiilor făcute de echipa tactică a ONU şi de apariţia la timp a unei unităţi americane de forţe speciale. Imediat ce vor ajunge în Franţa, îţi vor da în vileag acţiunile criminale. Asasinatele, atrocităţile oribile de la mina de aur, operaţiunea ilegală de stocare a deşeurilor care a cauzat mii de decese în rândul populaţiei din deşert – destul cât să facă din tine cel mai mare criminal al lumii.

— Prietenii mei din Franţa mă vor proteja, afirmă el cu tărie.

— Nu conta pe relaţiile tale sus-puse din guvernul francez. Când amicii tăi politicieni vor realiza dimensiunile scandalului public, nu vor mai recunoaşte că au auzit vreodată de tine. Va urma un proces urât, după care vei zbura spre Insula Diavolului sau oriunde altundeva îşi trimit francezii criminalii condamnaţi zilele astea.

Verenne îşi încleştă mâinile pe spătarul scaunului lui Massarde, ocrotindu-l, precum maimuţele zburătoare plutind deasupra Vrăjitoarei rele a Vestului.

— Domnul Massarde nu va fi dat niciodată în judecată şi nici nu va ajunge la închisoare. E mult prea puternic; o mulţime de lideri mondiali îi sunt îndatoraţi.

— Adică îi are în buzunar, îl corectă Giordino mergând la bar şi servindu-se cu o sticlă de apă minerală.

— Nimeni nu mă poate atinge câtă vreme rămân în Mali, zise Massarde. Pot foarte uşor să conduc afacerile grupului Massarde Entreprises de aici.

— Mă tem că nu se poate, zise Pitt, pregătindu-se să îi dea lovitura finală. Mai ales în lumina decesului binemeritat al generalului Kazim.

Massarde rămase cu ochii la el, încleştându-şi maxilarul:

— Kazim e mort?

— Împreună cu statul său major şi cu jumătate din armata sa.

Massarde întoarse privirea spre Brunone:

— Spuneţi, domnule căpitan, dumneavoastră şi forţele dumneavoastră de securitate sunteţi de partea mea?

Brunone clatină încet din cap:

— Nu, domnule, în lumina evenimentelor curente am decis să accept propunerea mult mai atrăgătoare a domnului Pitt.

Massarde oftă lung, înfrânt:

— De ce naiba te interesează să controlezi proiectul? îl întrebă pe Pitt.

— Ca să îl fac să meargă cum trebuie şi să încerc să repar

catastrofa de mediu pe care ai cauzat-o.
— Malienii nu vor permite niciodată ca cineva din afară să preia controlul.
— Cred că demnitarilor din guvern le va veni mintea la cap când li se va spune că ţara lor va primi toate profiturile din această operaţiune. Având în vedere că Mali e una dintre ţările cele mai sărace, cum ar putea refuza?
— Aţi fi în stare să daţi cel mai avansat proiect solar de eliminare a deşeurilor pe mâna unor barbari ignoranţi ca să se aleagă praful de el? întrebă Massarde uimit. Veţi pierde tot.
— Credeai că m-am strecurat aici ca să dau lovitura din punct de vedere financiar? Îmi pare rău, Massarde, dar mai există şi oameni cărora lăcomia nu le-a luat minţile.
— Eşti un idiot, Pitt, zise Massarde ridicându-se furios de la birou.
— Stai jos! N-ai auzit încă partea cea mai bună a afacerii.
— Ce altceva ai mai putea să vrei în afară de controlul asupra Fortului Foureau?
— Comoara pe care ai ascuns-o în Society Islands.
— Ce vrei să spui? întrebă Massarde enervat.
— Milioanele, poate sutele de milioane de bani lichizi pe care le-ai acumulat de-a lungul anilor din maşinaţiile tale dubioase şi din tranzacţiile lipsite de scrupule. E de notorietate că nu ai încredere în instituţii financiare ca să faci investiţii şi că nu ţi-ai dus banii nici în Grand Cayman sau în Channel Islands. Ai fi putut să te retragi de multă vreme şi să trăieşti bine şi să investeşti în picturi sau în maşini clasice sau în vile în Italia. Sau şi mai bine, ai fi putut să devii filantrop şi să îţi împarţi inventivitatea cu instituţii caritabile în nevoie. Dar lăcomia naşte lăcomie. Nu suporţi să îţi cheltuieşti profiturile. Indiferent cât de mult ai aduna, nu e de ajuns. Eşti prea dement ca să trăieşti ca un om normal. Ceea ce nu ţii la Massarde Enterprises pentru achiziţii, ascunzi undeva în insulele din Pacificul de Sud. Tahiti, Moorea sau Bora? Eu aş zice că într-una dintre insulele mai puţin locuite din zonă. Cât sunt de aproape de adevăr?
Massarde nu răspunse nimic.
— Ăsta e târgul, continua Pitt. Dacă renunţi la orice pretenţie asupra acestui centru şi îmi spui unde ţi-ai ascuns banii murdari, te las să te urci în elicopter împreună cu dobitocul din spatele tău şi să zbori unde doreşti.
— Eşti un cretin, izbucni Verenne. Nu ai autoritatea sau puterea de a-l şantaja pe domnul Massarde.
Neobservat de ceilalţi, Giordino stătea în spatele barului şi vorbea încet într-un radio transmiţător mic. Sincronizarea era aproape perfectă. Urmară câteva secunde de tăcere şi la fereastră apăru brusc elicopterul Eagle plutind ameninţător, cu armele puternice părând

gata să facă fărâme biroul lui Massarde.
Pitt arăta cu capul spre elicopter:
— Autoritate poate că nu, dar putere, da.
Massarde zâmbi. Nu era genul de om pe care să îl pui la colţ fără luptă. Părea să nu se teamă de nimic. Se aplecă peste birou şi spuse pe un ton calm:
— Ia centrul, dacă vrei. Fără sprijinul unui tiran cum a fost Kazim, guvernul de dobitoci de aici îl va lăsa să se degradeze şi să devină fier vechi, ca toate celelalte tehnologii occidentale aduse în deşertul ăsta uitat de lume. Am alte proiecte şi alte întreprinderi cu care să-l înlocuiesc pe ăsta.
— Primul punct al cererii noastre a fost aprobat, zise Giordino, cu răceală.
— În ceea ce priveşte averea mea, ia-ţi gândul! Ce-i al meu e al meu. Dar ai dreptate că se află pe o insulă din Pacific. Tu şi încă un milion de oameni puteţi să căutaţi o mie de ani şi nu veţi găsi nimic.
Pitt se întoarse spre Brunone:
— Domnule căpitan, soarele după-amiezii va mai străluci câteva ore. Vă rog să îi puneţi căluş domnului Massarde şi să îi scoateţi hainele. Apoi ţintuiţi-l pe pământ cu membrele desfăcute şi lăsaţi-l acolo.
Asta îl zgudui rău pe Massarde. Nu putea suporta să fie tratat cu cruzimea cu care îi tratase şi el pe alţii.
— Nu poţi să îi faci aşa ceva lui Yves Massarde! urlă el, sălbatic. Pentru numele lui Dumnezeu, nu eşti…
Pitt îl plesni peste faţă, întrerupându-l:
— Dinte pentru dinte, amice. Doar că ai noroc că nu port inel.
Massarde amuţi. Câteva clipe rămase nemişcat, cu faţa o mască a urii, apoi albindu-se treptat pe măsură ce îl copleşea frica. Se uită la Pitt şi văzu că nu avea nici o scăpare, pentru că americanul îl privea cu o răceală şi o lipsă totală de compasiune care înlătura orice idee de scăpare. Se dezbracă încet până rămase gol.
— Domnule căpitan Brunone, zise Pitt, faceţi-vă datoria!
— Cu plăcere, domnule, răspunse Brunone, cu o bucurie evidentă.
După ce lui Massarde i se puse căluş şi fu ţintuit pe pământul fierbinte de lângă clădirea administraţiei sub nemilosul soare saharian, Pitt dădu din cap spre Giordino:
— Transmite-le mulţumirile mele oamenilor din elicopter şi spune-le să se întoarcă la colonelul Hargrove.
După ce primi mesajul, pilotul îşi flutură mâna spre ei şi o luă înapoi spre câmpul de luptă. Acum rămăseseră doar cu inteligenţele lor creative, bazându-se în mare măsură pe o enormă cacealma.
Giordino coborî privirea spre Massarde, apoi se uită la Pitt cu ochii strălucindu-i de curiozitate.

— De ce ai vrut să-i pună căluş? întrebă el.
Pitt zâmbi:
— Dacă te-ai prăjii tu la soare în locul lui, cât le-ai oferi lui Brunone şi oamenilor lui ca să te facă scăpat?
— Vreo două milioane de dolari sau mai mult, răspunse Giordino, admirând simţul de prevedere al lui Pitt.
— Probabil că mai mult.
— Chiar crezi că o să vorbească?
Pitt clătină din cap:
— Nu. Preferă să suporte cele mai groaznice torturi, să crape şi să se ducă în iad decât să spună unde şi-a ascuns averea.
— Dacă el n-o să spună, atunci cine ne va zice?
— Bunul lui prieten şi confident, zise Pitt arătând spre Verenne.
— Nu ştiu, să te ia dracu! ţipă Verenne, disperat.
— Eu cred că ştii, poate nu locul exact, ci împrejurimile.
Din felul în care îşi feri privirea şi din expresia înfricoşată, era clar că Verenne ştia secretul.
— Nu vă spun nimic.
— Al, în timp ce eu profit de luxoasa locuinţă a lui Massarde ca să mă spăl, tu du-l pe prietenul nostru într-un birou gol şi convinge-l să ne deseneze o hartă cu locul în care se află seiful lui Massarde.
— Excelent, zise Giordino netulburat. N-am mai pilit nici un dinte de aproape o săptămână.

59

Peste aproape două ore, după un duş şi un somn scurt, Pitt se simţea din nou om; iar usturimea provocată de răni era aproape suportabilă. Se aşezase la biroul lui Massarde, îmbrăcat într-un halat de mătase cu cel puţin două numere prea mic, pe care îl găsise într-o debara înţesata cu atâtea haine, că se putea deschide un magazin cu ele. Tocmai scotocea prin sertarele biroului, studiind hârtiile şi dosarele francezului, când pe uşă intră Giordino, împingând un Verenne alb la faţă.
— Aţi avut o conversaţie plăcută? întrebă Pitt.
— E uimitor cum i se dezleagă limba când are o companie potrivită, aprobă Giordino.
Verenne privi în jur cu ochii goi. Îşi clătina încet capul dintr-o parte în alta de parcă voia să şi-l limpezească. Părea pe punctul de a face o cădere nervoasă.
Pitt îl studie curios:
— Ce i-ai făcut? îl întrebă pe Giordino. Nu i-ai lăsat nici un semn.
— Cum ţi-am spus, am stat de vorbă frumos. I-am descris cu detalii

vii cum am să-l dezmembrez milimetru cu milimetru.

— Asta e tot?

— Are o imaginaţie extrem de bogată. Nici n-a trebuit să-l ating.

— Ţi-a spus care e insula în care îşi păstrează Massarde comoara?

— Ai intuit bine că e o insula aparţinând francezilor, dar se află la aproape cinci mii de kilometri la nord-est de Tahiti şi la două mii de kilometri sud-vest de Mexic. Cu adevărat, la dracu-n praznic.

— Nu ştiu de nici o insulă franţuzească în Pacific, dincolo de Mexic.

— În 1979, Franţa şi-a asumat administrarea directa a unei insule de corali, numită Insula Clipperton, după piratul englez John Clipperton, care şi-a avut bârlogul acolo în 1705. După câte spune Verenne, insula nu are decât vreo cinci kilometri pătraţi, cu un promontoriu de douăzeci şi unu de metri în punctul ei cel mai ridicat.

— E locuită?

Giordino clătină din cap:

— Doar dacă pui la socoteală câţiva porci sălbatici. Verenne zice că singura urmă lăsată de oameni e un far abandonat în secolul al optsprezecelea.

— Un far, zise Pitt meditând. Doar un pirat nemernic ca Massarde s-ar gândi să ascundă o comoară lângă un far, pe o insulă nelocuită din mijlocul oceanului.

— Verenne pretinde că nu ştie locul exact.

— De câte ori îşi ancora iahtul lângă insulă, murmură Verenne, domnul Massarde se ducea singur cu barca la ţărm şi numai noaptea, ca nimeni să nu vadă ce face.

Pitt se uită la Giordino:

— Crezi că spune adevărul?

— Spun adevărul, vă jur! ţipă Verenne.

— S-ar putea să fie doar un povestitor înnăscut, presupuse Giordino.

— V-am spus adevărul, se ruga el ca un copil. Doamne, nu vreau să fiu torturat! Nu suport durerea.

Giordino îi aruncă o privire vicleană lui Verenne:

— Sau poate că e un actor talentat.

Verenne părea îngrozit:

— Ce să fac ca să mă credeţi?

— Voi fi convins doar când o să-mi dai toate informaţiile despre şeful tău. Vreau registrele lui, numele victimelor şi data la care le-a omorât, firmele necurate pe care le-a înfiinţat – toată structura organizaţiei lui putrede.

— Dacă fac asta, o să dea ordin să fiu omorât, cârâi Verenne înfricoşat.

— Nu te va putea atinge.

— Ba da! Nu ştiţi ce putere are.

— Cred că avem idee.
— Răul pe care ţi-l va face nu se va compara nici pe jumătate cu cel pe care o să ţi-l fac eu, zise Giordino ameninţător.
Verenne se prăbuşi pe un scaun, se uită la Giordino cu faţa scăldată în sudoare şi cu ochii măriţi de groază, în care nu se putea vedea decât o urmă slabă de speranţă, apoi se întoarse spre Pitt. Oamenii aceştia îi smulseseră şefului său toată demnitatea, toată aroganţa. Ştia că trebuie să aleagă dacă voia să îşi salveze viaţa.
— Am să fac ce îmi cereţi, gemu el slab.
— Cum ai spus? întrebă Pitt.
— Vă voi da toate registrele şi toate datele despre Massarde Enterprises.
— Asta include actele neoficiale şi toate activităţile ilegale şi imorale.
— Am să vă dau tot ce nu se găseşte pe hârtie sau în computere.
Se lăsă o tăcere scurtă. Pitt se uită pe fereastra la Massarde. Chiar şi de la distanţă aceea văzu că pielea albă a acestuia se făcuse vişinie. Se ridică de la birou şi puse o mână pe umărul lui Giordino.
— Al, omul ăsta e răspunderea ta. Scoate toate informaţiile pe care poţi de la el.
Giordino îl înconjura cu braţul pe Verenne, care se feri.
— Noi doi vom avea o mică discuţie prietenească.
— Ocupă-te în primul rând de numele victimelor lui Massarde.
— Ai vreun motiv special pentru asta? întrebă Giordino curios.
— Când va veni timpul să facem o călătorie în Insula Clipperton şi, dacă aceasta se va dovedi de succes, vreau să înfiinţez o organizaţie prin care să dau înapoi banii ascunşi ai lui Massarde celor cărora le-a făcut rău sau familiilor celor pe care i-a ucis.
— Domnul Massarde nu va permite aşa ceva, bolborosi Verenne.
— Că veni vorba de tâlharul ăla, zise Pitt, cred că s-a copt destul la soare.

Partea din faţă a corpului lui Massarde arăta ca un rac fiert. Trecea deja prin chinuri îngrozitoare şi pielea i se umpluse de băşici. Până mâine avea să i se cojească în fâşii mari. Stătea fără să fie sprijinit de nimeni, între Brunone şi doi gardieni impasibili, nemişcat, cu buzele lipite de dinţi ca un câine care mârâie şi faţa roşie, contorsionată de furie şi ură.
— Veţi plăti cu viaţa pentru ce mi-aţi făcut, şuieră el. Am găsit metode să îi pedepsesc pe cei responsabili chiar şi după moartea mea.
— O echipă plătită de ucigaşi răzbunători, remarca Pitt sec. Cât eşti de prevăzător. După ce te-ai prăjit atât la soare, trebuie să fii obosit şi însetat. Ia loc, te rog. Al, adu-i domnului Massarde o sticlă din apa sa

minerală franţuzească.

Massarde se aşeză foarte încet într-un fotoliu de piele, cu faţa strâmbată de suferinţă. Îşi găsi o poziţie confortabilă şi respiră adânc.

— Sunteţi nişte cretini dacă vă închipuiţi că o să scăpaţi aşa uşor. Kazim a lăsat în urmă ofiţeri ambiţioşi care îi vor lua repede locul, indivizi la fel de corupţi şi de vicleni cum a fost el şi care vor trimite unităţi militare care să vă îngroape în deşert până la răsăritul soarelui.

Luă sticla de apă pe care i-o întinse Giordino şi o bău pe toată în câteva secunde. Fără să fie rugat, Giordino îi mai dădu încă una.

Pitt nu se putu abţine să nu admire insolenţa inegalabila a lui Massarde. Se purta de parcă avea controlul deplin asupra situaţiei. Termină şi a doua sticlă şi se uită în jur după secretarul său personal.

— Unde e Verenne?

— Mort, zise Pitt scurt.

Pentru prima oară, Massarde păru surprins, cu adevărat:

— L-aţi ucis?

Pitt dădu din umeri, indiferent:

— A încercat să îl înjunghie pe Giordino. O prostie din partea lui să atace un bărbat înarmat, cu un cuţit de desfăcut scrisori.

— Aşa a făcut? întrebă Massarde prudent.

— Pot să-ţi arăt cadavrul dacă vrei.

— Nu e stilul lui Verenne. A fost un laş.

Pitt făcu un schimb de priviri cu Giordino. Verenne fusese deja pus la treabă şi se afla într-un birou cu două etaje mai jos, sub pază.

— Am o propunere pentru tine, spuse Pitt.

— Ce am putea avea noi doi de împărţit? mârâi Massarde.

— M-am răzgândit. Dacă promiţi că îţi îndrepţi comportamentul mârşav, te las să ieşi din camera asta, să urci în elicopter şi să pleci din Mali.

— Asta vrea să fie o glumă?

— Deloc. Am decis că e mai bine să scap de tine cât mai repede.

— Nu cred că vorbiţi serios, spuse Brunone. Omul ăsta e periculos. Va lovi cum i se va ivi prima ocazie.

— Da!... Scorpionul!... Aşa ţi se spune, Massarde?

Francezul nu scoase nici un sunet.

— Eşti sigur că ştii ce faci? întrebă Giordino.

— Nu stau la discuţii, zise Pitt cu asprime. Vreau ca gunoiul ăsta să se care de aici imediat. Domnule căpitan Brunone, escortaţi-l pe Massarde la elicopter şi aveţi grijă să decoleze cu el înăuntru.

Massarde se ridică tremurând în picioare; pielea arsă i se întărea şi doar cu un efort agonizant reuşii să stea drept. În ciuda durerii, zâmbi. Mintea îi începuse să lucreze din nou:

— Am nevoie de câteva ore să îmi împachetez lucrurile şi actele personale.

— Ai exact două minute să părăseşti centrul.
Massarde înjură grosolan:
— Nu aşa, fără haine! Dumnezeule, ai un pic de bun-simţ!
— Ce ştii tu despre bun-simţ? întrebă Pitt calm. Domnule căpitan, scoateţi-l pe nemernicul asta de aici până nu-l omor cu mâna mea!
Brunone nu avu nevoie să le dea vreun ordin celor doi gardieni. Dădu doar din cap şi aceştia îl împinseră pe Yves Massarde, care înjura sălbatic, în lift. Cei trei bărbaţi rămaşi în birou nu schimbară nici un cuvânt, în timp ce stăteau la fereastră şi priveau cum marele mahăr era aruncat în elicopterul său de lux. Uşa se închise şi elicele porniră să se învârtă în aerul fierbinte. În mai puţin de patru minute, dispăru deasupra deşertului, spre nord.
— O ia spre nord-est, observă Giordino.
— Cred că în Libia, zise Brunone. Apoi se va ascunde undeva până îşi va recupera prada.
— Destinaţia lui finală n-are nici o importanţă, zise Pitt căscând.
— Ar fi trebuit să-l omorâţi, spuse Brunone extrem de dezamăgit.
— Nu merita efortul. Nu va mai apuca sfârşitul săptămânii.
— De unde ştiţi? întrebă Brunone descumpănit. De ce l-aţi lăsat să plece? Individul ăsta are nouă vieţi, ca o pisică. N-o să moară din cauza unei arsuri de soare.
— Nu, dar *va* muri, zise Pitt, dând din cap spre Giordino. Ai făcut schimbul fără probleme?
Giordino rânjii:
— A fost la fel de uşor ca decantarea vinului. Brunone părea năucit:
— Despre ce vorbiţi?
— L-am legat pe Massarde afară în soare, explică Pitt, ca să îi provoc sete.
— Sete? Nu înţeleg.
— Al a golit sticlele de apă minerală şi le-a reumplut cu apă contaminată cu chimicalele care se scurg din depozitul subteran.
— Se numeşte justiţie poetică, spuse Giordino, ridicând sticlele goale. A băut aproape trei litri din mizeria aia.
— În timp ce organele interne i se vor dezintegra, creierul i se va deteriora şi va înnebuni.
Vocea lui Pitt era rece ca gheaţa, iar faţa ca sculptată în piatră.
— Nu mai există nici o şansă de salvare pentru el?
Pitt clătină din cap:
— Yves Massarde va muri urlând, legat de un pat. Singurul meu regret e că victimele lui nu vor fi acolo să asiste.

PARTEA A V-A
NAVA TEXAS

60

10 iunie 1996
Washington, D.C.

La două săptămâni după asediul Fortului Foureau, amiralul Sandecker stătea într-o cameră de conferinţe la sediul NUMA din Washington, în capătul unei mese lungi. Doctorul Chapman, Hiram Yaeger şi Rudi Gunn stăteau şi ei la masă, privind spre ecranul mare al unui televizor îngropat în perete.

Amiralul făcu un gest nerăbdător spre ecranul negru:

— Când au de gând să înceapă?

Yaeger ţinea receptorul unui telefon la ureche, cu ochii pe ecran:

— Satelitul trebuie să ne transmită semnalul din Mali din clipă în clipă.

Înainte ca Yaeger să termine de vorbit, pe ecran apăru o imagine. Pitt şi Giordino, cu faţa spre cameră, stăteau împreună la un birou încărcat cu dosare şi hârtii.

— Ne recepţionaţi bine acolo? întrebă Yaeger.

— Bună, Hiram, răspunse Pitt. Mă bucur să te văd şi să te aud.

— Vă vedem bine. Toată lumea e nerăbdătoare să vorbească cu voi.

— Bună dimineaţa, Dick, îl salută Sandecker. Ce îţi fac rănile?

— E după-amiază aici, domnule amiral. Se vindecă, mulţumesc de întrebare.

După ce Pitt făcu schimb de saluturi prieteneşti cu Rudi Gunn şi cu doctorul Chapman, amiralul trecu la subiect.

— Avem veşti bune, anunţă el cu entuziasm. Computerul a analizat acum o oră imaginile transmise prin satelit ale Atlanticului de Sud şi a constatat că rata de creştere a fluxului roşu se micşorează. Toate analizele lui Yager indică faptul că expansiunea se opreşte încet.

— Exact la ţanc, zise Gunn. Am detectat deja o scădere de 5 la sută a rezervei totale de oxigen de pe pământ. Nu va trece mult până vom începe să simţim cu toţii efectele.

— Toate automobilele din naţiunile cooperante urmau ca în douăzeci şi patru de ore să fie interzise pe străzi, îi expuse Yager situaţia. Şi toate avioanele consemnate la sol, iar fabricile şi uzinele

închise. Lumea întreagă a fost la un pas de a-şi înceta toate activităţile.

— Dar se pare că eforturile voastre au dat roade, spuse Chapman. Tu şi cu Al aţi găsit şi aţi ars sursa aminoacidului care stimula explozia dinoflagelatelor, iar echipa noastră de cercetători de la NUMA a descoperit că minusculele creaturi nu mai au chef de reproducere dacă li se administrează o doză de cupru de o parte la un milion.

— A scăzut gradul de contaminare a râului Niger în mod semnificativ, de când am oprit fluxul? întrebă Pitt.

Gunn consimţi din cap:

— Cu aproape 30 la sută. Am subestimat rata de deplasare a apei subterane, de la centrul de eliminare a deşeului şi spre sud către râu. Se mişcă mult mai rapid prin nisipul şi pietrişul Saharei decât am prevăzut iniţial.

— Cât mai e până când poluarea va atinge un nivel normal?

— Eu şi doctorul Chapman suntem de părere că vor mai trece încă şase luni bune până când cea mai mare parte a reziduurilor se va vărsa în ocean.

— Înlăturarea agentului de poluare a fost un prim pas vital, spuse Chapman răspicat. Ne-a dat timp să aruncăm din aer particule de cupru peste suprafeţele afectate de fluxul roşu. Cred că putem spune că am înlăturat un dezastru ecologic cu consecinţe înfricoşătoare.

— Dar bătălia e departe de a se fi terminat, îi aminti Sandecker. Statele Unite produc doar 58 la sută din oxigenul pe care îl consumă, oxigen creat în mare parte de planctonul din Oceanul Pacific. Peste alţi douăzeci de ani, din cauza măririi traficului auto şi a celui aerian şi a continuei devastări a pădurilor şi a terenurilor mlăştinoase ale lumii, vom începe să consumăm mai mult oxigen decât poate produce natura.

— Şi se mai adaugă problema cu care ne confruntăm în momentul de faţă, a chimicalelor care otrăvesc oceanele, interveni Chapman. Ni s-a tras un semnal de alarmă serios. Fluxul roşu care a fost atât de aproape de a provoca o tragedie ne-a demonstrat cât de aproape suntem de a respira ultima gură de oxigen.

— Poate că de acum încolo, spuse Pitt, vom da mai multă atenţie aerului pe care îl respirăm.

— Au trecut două săptămâni de când aţi preluat Fortul Foureau, zise Sandecker. Cum merg lucrurile?

— Al naibii de bine, răspunse Giordino. După ce am oprit toate transporturile de deşeuri pe calea ferată, am pus reactorul solar la treabă zi şi noapte. În treizeci şi şase de ore, toţi contaminanţii industriali ascunşi de Massarde în depozitul subteran vor fi distruşi.

— Ce măsuri aţi luat pentru depozitul de deşeuri nucleare? întrebă Chapman.

— După ce s-au odihnit puţin în urma chinurilor de la Tebezza, răspunse Pitt, i-am rugat pe inginerii francezi care au supravegheat construcţia proiectului să se întoarcă. Au fost de acord şi de atunci au format echipe de muncitori malieni care vor continua excavaţiile în depozit şi îl vor adânci cu încă un kilometru.

— Adâncimea asta e de ajuns să ţină deşeurile radioactive la distanţă de organismele de pe pământ? Plutoniul 239, de exemplu, are o perioadă de înjumătăţire de 24 000 de ani.

Pitt zâmbi:

— Fără să ştie, Massarde n-ar fi putut alege un loc mai bun pentru a îngropa deşeurile. Structura geologică a acestei părţi a Saharei este foarte stabilă. Straturile de roci n-au fost tulburate de sute de milioane de ani. Nu avem prin apropiere nici margini de plăci ale scoarţei terestre, nici ape subterane de mare adâncime. Nu trebuie să ne mai facem griji că deşeurile vor afecta viaţa pe pământ de acum încolo.

— Cum intenţionaţi să stocaţi deşeurile în subteran?

— Criteriile de siguranţă create de experţii francezi sunt foarte severe. Înainte să fie îngropate la adâncime în rocă, vor fi capsulate în beton şi apoi în cilindri din oţel inoxidabil. Aceştia vor fi îmbrăcaţi într-un strat de bitum încasetat în unul din fontă. În final, în jurul containerului se va turna un strat de beton după care va fi încastrat în rocă.

Chapman zâmbea cu gura până la urechi:

— Felicitările mele, Dirk. Ai creat un centru de eliminare a deşeurilor de mare clasă.

— Mai am o veste interesantă, anunţă Sandecker. Guvernul nostru şi cel al Mongoliei au închis două centre de eliminare a deşeurilor periculoase, aparţinându-i lui Massarde din Deşertul Mojave şi din Deşertul Gobi, în urma unei inspecţii inopinate a unei echipe de specialişti internaţionali, care a stabilit că nu corespundeau standardelor şi erau nesigure.

— Cel din Australia a fost închis şi el, adăugă Chapman.

Pitt se lăsă pe spate şi oftă:

— Mă bucur să aflu că Massarde a ieşit din afacerile cu eliminarea deşeurilor.

— Apropo de Scorpion, zise Giordino, cum se mai simte?

— A fost îngropat ieri în Tripoli, răspunse Sandecker. Agenţii CIA ne-au raportat că înainte să moară a înnebunit şi a încercat să mănânce un doctor.

— Un sfârşit perfect, mormăi Giordino sardonic.

— Apropo, zise Sandecker. Preşedintele vă trimite cele mai calde salutări şi mulţumiri. Spune că va emite o citare speciala de merit pentru tot ceea ce aţi făcut.

Pitt şi Giordino se uitară unul la altul şi dădură din umeri cu indiferenţă. Sandecker îi ignoră.

— Poate v-ar interesa să ştiţi că, pentru prima oară de două decade, Departamentul nostru de Stat conlucrează strâns cu noul parlament malian. Îmbunătăţirea relaţiilor se datorează în mare parte faptului că aţi oferit guvernului lor toate profiturile centrului ca să îşi susţină programele sociale.

— N-aveam ce altceva să facem, dat fiind că noi nu ni le puteam însuşii, zise Pitt binevoitor.

— E vreo posibilitate de lovitură de stat din partea armatei?

— Nucleul de ofiţeri ai lui Kazim a cedat. Au căzut cu toţii în genunchi şi au jurat credinţă veşnică liderilor noului guvern.

— A trecut aproape o lună de când nu v-am văzut feţele urâte în persoană, zâmbi Sandecker. V-aţi terminat treaba în Sahara. Când vă întoarceţi în Washington?

— Chiar şi haosul capitalei ne va părea frumos după locul asta, mormăi Giordino.

— Nu mi-ar strica o săptămână de vacanţă, răspunse Pitt serios. Trebuie să expediez ceva acasă şi să rezolv nişte treburi personale. Apoi mai e şi un proiect istoric pe care vreau să-l investighez aici, în deşert.

— Nava *Texas!*

— De unde ştii?

— St. Julien Perlmutter mi-a şoptit la ureche.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi face un serviciu, domnule amiral.

Sandecker dădu din umeri cu prefăcută condescendenţă:

— Cred că îţi sunt dator cu puţin timp liber.

— Vă rog să aranjaţi un zbor pentru Julien în Mali cât mai repede posibil.

— Julien cântăreşte 180 de kilograme, zise Sandecker aruncându-i o privire şireată. Cum crezi că o să-l urci pe cămilă?

— Sau cum o să-l convingi să călătorească pe nisipul fierbinte sub un soare arzător? i se alătură Gunn.

— Din câte ştiu eu, zise Pitt privindu-i amuzat, n-am nevoie decât de o sticlă rece de Chardonnay ca să-l fac pe Julien să meargă douăzeci de paşi pe nisip.

— Să nu uit, interveni Sandecker. Australienii au fost înnebuniţi de bucurie când au auzit că ai descoperit-o pe Kitty Mannock şi avionul ei. Tu şi Giordino sunteţi eroi naţionali conform ziarelor din Sydney.

— Şi-au făcut planuri de recuperare?

— Un fermier bogat din oraşul ei natal a fost de acord să finanţeze operaţiunea. Intenţionează să restaureze avionul şi să îl pună într-un muzeu din Melbourne. Echipa de recuperatori va ajunge mâine la

locaţia indicată de tine.

— Şi Kitty?

— Va fi sărbătoare naţională când îi vor aduce corpul. Ambasadorul Australiei mi-a spus că vin din toată ţara contribuţii pentru construirea unui monument în locul unde vor să o înmormânteze.

— Ar trebui să contribuie şi ţara noastră, în special Sudul.

— Ce legătura avem noi cu ea? întrebă Sandecker curios.

— Ea ne va duce la *Texas,* răspunse Pitt succint.

Sandecker se uită întrebător la ceilalţi membri ai NUMA din jurul mesei. Apoi se întoarse din nou spre ecran.

— Ne-ar interesa pe toţi să aflăm cum o femeie moartă de şaizeci şi cinci de ani va reuşii să facă asta.

— Am găsit jurnalul de bord al lui Kitty în epava avionului, răspunse Pitt încet. Descrie cum a descoperit o navă înainte să moară. O navă din metal îngropată în deşert.

61

— Dumnezeule mare! exclamă Perlmutter, privind prin parbrizul elicopterului terenul lipsit de viaţă de dedesubt, luminat de răsăritul de soare. Aţi străbătut pe jos toată întinderea asta?

— Pe aici am mers cu iahtul nostru de uscat improvizat, răspunse Pitt. Acum mergem în sens invers călătoriei noastre.

Perlmutter zburase până în Alger într-un avion militar, apoi cu unul comercial până în orăşelul Adrar, din sudul Algeriei. Acolo îl aşteptaseră Pitt şi Giordino puţin după miezul nopţii şi urcaseră împreună într-un elicopter împrumutat de la echipa franceză de construcţii de la fort.

Făcuseră plinul şi o luaseră spre sud. Găsiră iahtul de uscat imediat după răsărit, zăcând trist răsturnat într-o parte, în locul unde îl lăsaseră după ce fuseseră salvaţi de şoferul arab. Aterizară şi demontară aripa veche, cablurile şi roţile care le salvaseră viaţa, apoi le legară de şinele de aterizare ale elicopterului. Pe urmă decolară cu Pitt la comanda elicopterului şi o luară spre valea în care se afla epava avionului lui Kitty Mannock.

În timpul zborului, Perlmutter citi o copie a jurnalului de bord al lui Kitty făcută de Pitt.

— Ce doamnă curajoasă! spuse el admirativ. Doar cu câteva înghiţituri de apă, o gleznă ruptă şi un genunchi scrântit, a şchiopătat aproape şaisprezece kilometri în cele mai nenorocite condiţii.

— Şi asta a fost numai la dus, îi reaminti Pitt. După ce a descoperit nava în deşert, s-a târât înapoi la avion.

— Da, uite aici descrie totul, spuse Perlmutter şi citi cu voce tare:

„Miercuri, 14 octombrie. Arşiţă extremă. Mi-e din ce în ce mai greu. Am mers de-a lungul văii spre sud până ce, în sfârşit, am dat de-o albie lată, seacă. Estimez că am făcut în jur de şaisprezece kilometri de la avion. Nopţile sunt foarte reci şi nu pot să dorm. În după-amiaza aceasta am găsit o navă ciudată, îngropată pe jumătate în nisip. Am crezut că am halucinaţii, dar după ce i-am atins bordurile din metal, mi-am dat seama că e reală. Mi-am petrecut noaptea într-un vechi canion. La adăpost, în sfârşit.

Joi, 15 octombrie. Am cercetat interiorul navei. Prea întuneric să văd mare lucru. Am găsit cadavrele echipajului. Într-o stare foarte bună. Cred că au murit de multă vreme judecând după uniforme. A trecut un avion pe deasupra, dar n-au văzut nava. N-am putut să ies la timp ca să le fac semn. Mergea în direcţia în care m-am prăbuşit, în locul ăsta nu am nici o şansă să fiu găsită, aşa că am decis să mă întorc la avion. Poate că acolo mă vor descoperi. Îmi dau seama acum că a fost o greşeala să plec. Dacă cei care mă caută mi-au găsit avionul, nu au cum să-şi dea seama încotro am luat-o. Vântul mi-a acoperit urmele cu nisip. Deşertul are propriul lui joc, iar eu nu îl pot învinge.”

Perlmutter se opri şi ridică privirea.

— Asta explică de ce i-ai găsit jurnalul la locul prăbuşirii. S-a întors sperând în zadar că avioanele de căutare i l-au găsit pe al ei.

— Care sunt ultimele ei cuvinte? întrebă Giordino.

Perlmutter întoarse pagina şi continua să citească:

„Duminică, 18 octombrie. M-am întors la avion, dar n-am găsit nici urmă de vreo echipă de salvare. Nu mai rezist mult. În caz că voi fi găsită după ce mor, cer iertare pentru toată durerea pe care am provocat-o. Îi sărut pe mama şi pe tata. Spuneţi-le că am încercat să mor cu curaj. Nu mai pot scrie, mâna nu mai vrea să dea ascultare creierului.”

Perlmutter tăcu şi toţi trei se simţiră copleşiţi de tristeţe. Îi impresiona lupta lui Kitty pentru supravieţuire. Dar fiind bărbaţi duri, îşi reprimară lacrimile care le invadaseră ochii.

— I-ar fii putut învăţa pe mulţi bărbaţi ce înseamnă curajul, zise Pitt apăsat.

Perlmutter dădu din cap:

— Datorită rezistenţei ei, s-ar putea să se rezolve încă un mare mister.

— Ne-a dat un indiciu preţios, adăuga Pitt. Nu mai avem decât să

urmăm valea spre sud până se deschide într-o veche albie şi să începem căutarea blindatului de acolo.

Două ore mai târziu, echipa australiană de recuperare se opri din demontarea rămăşiţelor bătute de vreme ale avionul Fairchild al lui Kitty Mannock şi ridicară privirea spre un elicopter care apăru deasupra văii. Pe feţele australienilor se aşternură zâmbete când recunoscură aripa şi trenul de aterizare legate de şinele elicopterului.

Pitt coborî uşor elicopterul pe terenul plat de deasupra văii, ca să nu îngroape lucrătorii şi echipamentul lor într-o tornadă de praf şi nisip. Opri motoarele şi se uită la ceas. Era opt şi patruzeci dimineaţa. Mai erau doar câteva ore până la cea mai caniculară perioadă a zilei.

St. Julien Perlmutter se trase pe scaunul copilotului pregătindu-se să iasă.

— Eu n-am fost făcut pentru astfel de curse de şoareci, mormăi el, lovit de un val de căldură la ieşirea din cabina dotată cu aer condiţionat.

— Sunt mai bune decât mersul pe jos, zise Giordino privind terenul familiar. Îţi garantez.

Un australian solid şi musculos, roşcovan la faţă, urcă peretele văii şi se apropie de ei:

— Salut! Sunteţi Dirk Pitt?

— Eu sunt Al Giordino. El e Pitt, spuse Giordino arătând peste umăr.

— Mac Quinn. Eu supraveghez operaţiunea de recuperare.

Pitt se strâmbă de durere când mâna uriaşă a lui Quinn îi zdrobi palma.

— Am adus înapoi părţile din avionul lui Kitty pe care le-am împrumutat acum câteva săptămâni, zise el masându-şi încheieturile degetelor.

— Vă mulţumim mult, zise Quinn cu o voce ca glaspapirul. O chestie ingenioasă să folosiţi aripa ca să străbateţi deşertul.

— St. Julien Perlmutter, zise Perlmutter, prezentându-se singur.

Quinn se bătu peste pântecul enorm, revărsat peste pantalonii de lucru.

— Se pare că amândurora ne place mâncarea bună şi băutura, domnule Perlmutter.

— N-aveţi cumva nişte bere bună australiana la dumneavoastră?

— Vă place berea noastră?

— Păstrez întotdeauna o ladă de Castlemaine adusă din Brisbane pentru ocazii speciale.

— Nu avem Castlemaine, zise Quinn foarte impresionat, dar vă pot oferi o sticlă de Fosters.

— V-aş rămâne îndatorat, zise Perlmutter, recunoscător şi scăldat în sudoare.

Quinn se duse spre cabina unui camion cu remorcă şi scoase patru sticle dintr-o cutie frigorifică. Se întoarse cu ele şi le oferi tuturor.

— Cât mai aveţi până terminaţi? întrebă Pitt schimbând subiectul.

Quinn se întoarse şi se uită spre macaraua ce se pregătea să ridice motorul avionului şi să îl pună în camion.

— Încă trei sau patru ore până îl fixăm bine, apoi plecăm înapoi la Alger.

Pitt scoase jurnalul din buzunarul cămăşii şi i-l întinse lui Quinn.

— Jurnalul de bord al lui Kitty. Şi-a notat aici ultimul zbor şi evenimentele tragice care au urmat. L-am împrumutat ca să mă documentez asupra a ceva ce a găsit după prăbuşirea avionului. Sper că nu s-ar fi supărat.

— Sunt sigur că nu s-ar fi supărat deloc, zise Quinn dând din cap spre coşciugul de lemn drapat în steagul australian, cu crucea Sfântului Gheorghe şi stelele din constelaţia Crucii Sudului. Conaţionalii mei vă sunt extrem de îndatoraţi, dumneavoastră şi domnului Giordino, pentru că aţi dezlegat misterul dispariţiei ei şi că o putem duce acasă.

— A fost plecată prea multă vreme, zise Perlmutter încet.

— Da, zise Quinn, cu o undă de reverenţă în vocea lui aspră. Prea multă vreme.

Spre încântarea lui Perlmutter, Quinn insistă să îi aprovizioneze cu zece sticle de bere înainte să se despartă. Toţi australienii urcară peretele abrupt să îşi exprime mulţumirile şi să le strângă mâinile lui Pitt şi lui Giordino.

Elicopterul zbură în linie dreaptă peste valea şerpuitoare pe care Kitty se luptase zile întregi să o străbată şi ajunse la străvechea albie în mai puţin de douăsprezece minute. Din ceea ce fusese cândva un râu curgător înconjurat de o centură verde nu mai rămăsese decât albia seacă, împresurată de nisipuri instabile.

— Oued Zarit, anunţă Perlmutter. Greu de crezut că a avut cândva ape bogate.

— Oued Zarit, repetă Pitt. Aşa a spus şi bătrânul prospector american. Zicea că a început să sece acum aproximativ o sută treizeci de ani.

— Are dreptate. Am cercetat nişte studii vechi franţuzeşti asupra zonei. Cândva, în apropiere se afla un port unde caravanele aduceau marfă negustorilor, care aveau flote întregi de vase. Acum n-avem cum să ne mai dăm seama unde se afla exact. A fost acoperit de nisip la puţină vreme după ce a început seceta nesfârşită şi apa a secat.

— Aşadar teoria ar fi că *Texas* a navigat în susul râului şi s-a împotmolit când râul a secat, zise Giordino.

— Nu e doar o teorie. Am găsit în arhive o mărturie făcută pe patul

de moarte de un membru al echipajului pe nume Beecher. A jurat că el era singurul supravieţuitor de pe *Texas* şi a dat o descriere detaliată a ultimului drum al navei pe Atlantic şi în susul unui afluent al Nigerului, unde s-a împotmolit.

— De unde ştii că nu erau doar aiurelile unui muribund?

— Povestea lui e prea detaliată, ca să nu fie veridică, spuse Perlmutter cu fermitate.

Pitt reduse viteza şi privi în jos spre albia seacă:

— Prospectorul a mai spus că *Texas* avea la bord aurul din trezoreria Confederaţiei.

Perlmutter consimţi din cap:

— Şi Beecher a zis ceva de aur. Pe lângă asta, mi-a mai dat un indiciu extraordinar care m-a condus la secretul secretarului de război Edwin Stanton şi la scrisorile lui încă nedeschise…

— Cred că se vede ceva, îl întrerupse Giordino arătând în jos. Spre dreapta. O dună mare care se revarsă de pe malul vestic.

— Cea cu un bolovan în vârf? întrebă Perlmutter, ridicând vocea de emoţie.

— Exact.

— Scoate gravimetrul Schonstedt adus de Julien de la Washington, îi spuse Pitt lui Giordino. După ce îl instalezi, o să zbor peste dună.

Giordino despachetă repede detectorul de metale, verifică conexiunile bateriilor şi reglă citirea sensibilităţii.

— Sunt gata să cobor senzorul.

— Bine, mă apropii de dună cu o viteză de zece noduri, răspunse Pitt.

Giordino coborî senzorul pe cablul conectat la gravimetru până ajunse la zece metri sub burta elicopterului. Apoi el şi Perlmutter rămaseră cu ochii la acul cadranului de frecvenţă. În timp ce elicopterul zbura încet peste dună, acul începu să se mişte şi amplificatorul de sunet începu să bâzâie. Brusc, acul trecu în partea cealaltă a ecranului, polaritatea magnetica detectată de senzor trecând de la pozitiv la negativ. În acelaşi timp şi bâzâitul se intensifică.

— A ieşit de pe scară, ţipă Giordino triumfător. Avem o masă enormă de fier acolo jos.

— S-ar putea să vină de la bolovanul maroniu rotund de pe dună, îl avertiză Perlmutter. Deşertul e plin de minereu de fier în zona asta.

— Nu e un bolovan maro! exclamă Pitt. E vârful coşului de fum, acoperit de rugină.

Amuţiră cu toţii. În adâncul sufletului avuseseră îndoieli că există, însă acum le fuseseră spulberate.

Texas fusese redescoperită.

62

Primul val de bucurie şi entuziasm se stinse curând, după ce examinară movila şi îşi dădură seama că, exceptând doi metri din coş, întreaga navă era acoperită cu nisip. Avea să le ia zile întregi să dea la o parte straturile de nisip.

— Duna s-a mutat deasupra cazematei de când a fost aici Kitty, acum şaizeci şi cinci de ani, murmură Perlmutter. Epava e îngropată prea adânc ca să putem ajunge la ea. Doar un utilaj greu de excavaţie ar putea face un tunel.

— Cred că există o soluţie, zise Pitt.

Perlmutter privi colina imensă şi clatină din cap:

— Nu prea îmi vine să cred.

— Un dragaj! exclamă Giordino de parcă i se aprinsese un beculeţ în cap. Metoda folosită de recuperatorii de nave ca să scoată epava de sub mâl.

— Mi-ai citit gândurile, râse Pitt. În loc să excavăm cu un furtun de înaltă presiune, venim cu elicopterul deasupra şi lăsam elicele să vânture nisipul.

— Mi se pare o aiureală, mormăi Perlmutter dus pe gânduri. E imposibil să exercităm atâta presiune fără să ne mişcăm.

— Laturile dunei se ridică abrupt spre vârf, zise Pitt. Dacă am putea nivela creasta cu trei metri, ar trebui să se vadă vârful cazematei.

Giordino dădu din umeri:

— N-avem nimic de pierdut dacă încercăm.

— Aşa zic şi eu.

Pitt aduse elicopterul deasupra movilei şi aplică doar forţa necesară să îl ţină pe loc. Forţa rotorului începu să ridice nisipul într-un vârtej nebunesc. Zece, apoi douăzeci de minute, ţinu elicopterul pe loc luptându-se cu oscilaţiile provocate de curentul de jos. Nu vedea nimic – duna dispăruse în furtuna de nisip indusă.

— Cât mai durează? întrebă Giordino. Nisipul o să distrugă turbinele.

— N-are decât să le distrugă, răspunse Pitt cu o încăpăţânare de buldog.

Perlmutter începu să aibă viziuni cu ulii ce aveau să se hrănească zece zile din trupul lui. Era pesimist în privinţa ideii lor, dar nu spuse nimic.

După o jumătate de oră, Pitt ridică elicopterul şi îl duse într-o parte, aşteptând ca norul de nisip şi praf să se aşeze. Toţi ochii erau aţintiţi în jos. Minutele care urmară le părură nesfârşite. Apoi Perlmutter scoase un urlet care acoperi zgomotul turbinelor.

— Se vede!

Pitt se afla pe locul din partea opusă:

— Ce se vede? ţipă şi el.

— Plăci de metal şi nituri care trebuie să aparţină timoneriei.

Pitt ridică elicopterul mai sus ca să nu mai stârnească nisipul. Norul de praf se aşezase în sfârşit, dând la iveală timoneria blindatului şi în jur de doi metri pătraţi din puntea cazematei. O navă în deşert era o imagine atât de insolită, încât părea un monstru uriaş ieşit dintr-un film ştiinţifico-fantastic.

În mai puţin de zece minute, după ce aterizară, iar Pitt şi Giordino îl ajutaseră pe Perlmutter să urce duna, se treziră că stau deasupra navei *Texas.* Timoneria era complet descoperită şi aproape că se aşteptară să vadă ochi privindu-i atent prin fantele de observaţie.

Pe metalul gros care proteja lemnul cazematei nu se aşternuse decât un strat subţire de rugină. Găurile şi zgârieturile făcute de tunurile marinei unioniste se vedeau încă bine pe armură.

Trapa din spate era blocată, dar nu rezistă forţei lui Pitt, muşchilor lui Giordino şi greutăţii lui Perlmutter şi se deschise scârţâind. Priviră scara ce cobora în întuneric, apoi se uitară unul la altul.

— Cred că tu va trebui să faci onorurile, Dirk. Tu ne-ai adus aici.

Giordino scoase din rucsacul pe care îl purta pe umeri nişte lanterne atât de puternice, că ar fi putut lumina un teren de baschet. Interiorul navei îl chema, aşa că Pitt aprinse lanterna şi porni să coboare scara.

Nisipul ce pătrunsese prin fantele de observaţie îi ajungea aproape până la glezne. Cârma stătea încremenită în timp, aşteptând parcă răbdătoare stafia unui timonier. Singurele obiecte care se mai vedeau erau o pereche de tuburi difuzoare şi un taburet înalt răsturnat într-o parte într-un colţ invadat de nisip. Pitt şovăi în dreptul trapei deschise care ducea spre puntea tunurilor, apoi respiră adânc şi coborî în întunericul de dedesubt.

În clipa în care atinse cu piciorul puntea de lemn, se ghemui şi se roti într-un cerc complet, luminând toate colţurile sălii imense. Tunurile uriaşe cu obuze de 50 de kilograme şi celelalte două cu calibru de 22 de centimetri şi obuze de 32 de kilograme stăteau cufundate pe jumătate în nisipul ce intrase prin orificiile ţevilor rămase deschise. Se duse lângă unul dintre tunurile Blakely, încă bine fixat pe uriaşul său afet din lemn. Văzuse fotografii vechi făcute de Mathew Brady înfăţişând tunuri navale din războiul civil, dar nu îşi dăduse seama de dimensiunea lor monumentală. Se gândi uluit la forţa oamenilor care le manevraseră cândva.

Aerul din puntea tunurilor era închis, dar surprinzător de răcoros. Cu excepţia tunurilor, puntea era pustie. Nu existau găleţi pentru stins focul şi nici vergele, praf de puşcă sau obuze. Parcă fusese curăţată pentru reparaţii. Pitt se întoarse şi îl văzu pe Perlmutter coborând

scara greoi, urmat de Giordino.

— Ce ciudat, remarcă Perlmutter privind în jur. Mă înşală ochii sau puntea asta e goală ca un mausoleu?

— Vezi foarte bine, zâmbi Pitt.

— Parcă n-a trecut nimeni pe aici vreodată, murmură Giordino.

— Oamenii şi tunurile de pe puntea asta au bătut jumătate din flota unionistă, exclamă Perlmutter. Mulţi dintre ei au murit aici. Nu e logic să nu fi lăsat nimic în urmă.

— Kitty Mannock spunea că a văzut cadavre, îi aminti Giordino.

— Probabil că sunt jos, spuse Pitt.

Îndreptă raza lanternei spre scara ce duce în carenă.

— Sugerez să începem cu cabina echipajului, apoi să ne întoarcem în sala motoarelor, de unde să mergem spre pupa şi în cabinele ofiţerilor.

Giordino dădu din cap aprobator:

— S-a făcut.

Porniră, copleşiţi de veneraţie. Ideea că se aflau pe singurul blindat intact din vremea războiului civil şi că la bord se mai aflau încă rămăşiţele pământeşti ale echipajului nu făcu decât să le adâncească sentimentul de reverenţă aproape superstiţioasă. Pitt avu senzaţia că merge printr-o casă bântuită.

Intrară încet în cabina echipajului şi se opriră brusc. Încăperea era o adevărată criptă. Cincizeci de cadavre stăteau înlemnite în poziţia în care le găsise moartea. Cei mai mulţi muriseră în timp ce stăteau întinşi pe priciuri. Râul, chiar dacă avea apele împuţinate, le asigurase apă de băut, dar burţile supte ale trupurilor mumificate vorbeau despre boală şi foametea pe care le-au îndurat după ce îşi terminaseră proviziile de hrană. Câţiva stăteau prăbuşiţi peste masa popotei, alţii zăceau ghemuiţi pe punte. Erau aproape goi. Nu se vedea nici urmă de pantofi, de cufere sau de lucruri personale.

— Cineva a curăţat totul, murmură Giordino.

— Tuaregii, concluzionă Perlmutter, trist. Beecher spunea că bandiţii deşertului, cum îi numea el, atacaseră nava.

— Erau nebuni dacă au avut curajul să atace o navă blindată plină de muschete şi lănci, zise Giordino.

— Voiau aurul. După spusele lui Beecher, căpitanul a folosit aurul confederat ca să cumpere mâncare de la triburile din deşert. Vestea s-a împrăştiat şi probabil că tuaregii au făcut câteva încercări zadarnice să atace nava, dar apoi s-au deşteptat şi le-au tăiat toate sursele de hrană. Pe urmă au aşteptat ca echipajul să moară de inaniţie sau de febră tifoidă şi malarie. Când a dispărut orice urmă de rezistenţă, au urcat pur şi simplu la bord şi au prădat tot aurul şi ce-au mai putut căra. După ani de jaf din partea tuturor triburilor nomade care au trecut pe aici, n-a mai rămas nimic în afară de trupurile echipajului şi

de tunurile, prea grele să fie luate.

— Deci putem să ne luăm gândul de la aur, zise Pitt meditativ. A dispărut demult.

Perlmutter dădu din cap:

— Nu ne vom îmbogăţi azi.

Nu mai stăruiră în cabina morţii. O luară spre pupa şi intrară în sala motoarelor. Găleţile erau încă pline cu cărbuni şi lopeţile atârnau lângă ele. Nefiind umezeala care să cauzeze eroziunea, alama de pe instrumentele de măsură şi de pe celelalte piese mai lucea încă slab în lumina puternică a lanternelor. Făcând abstracţie de praf, motoarele şi cazanele păreau să fie în excelentă stare de funcţionare.

Una dintre razele lanternelor lumină figura unui bărbat căzut peste o masă mică. Sub una din mâini avea o hârtie îngălbenită, lângă care era o călimară pe care o răsturnase când se prăbuşise mort.

Pitt scoase uşor hârtia şi o citi la lumina lanternei:

> „Mi-am făcut datoria până am ajuns la capătul puterilor. Îmi las iubitele mele motoare atât de credincioase în cea mai bună stare. Ne-au purtat peste ocean fără cea mai mică defecţiune şi sunt la fel de puternice ca în ziua în care au fost instalate în Richmond. Le las moştenire mecanicului care va veni după mine, ca să pornească iarăşi cu această minunată navă împotriva odioşilor yankei. Dumnezeu să binecuvânteze Confederaţia.
>
> Mecanicul-şef al navei Texas,
> Angus O'Hare"

— Uite un om devotat trup şi suflet, zise Pitt admirativ.

— Nu se mai nasc oameni ca el astăzi, încuviinţă Perlmutter.

Părăsindu-l pe mecanicul-şef, Pitt o luă înainte trecând pe lângă cele două motoare şi pe lângă cazane. Un coridor dădea spre cabinele ofiţerilor şi spre popotă, unde găsiră încă patru cadavre dezbrăcate, întinse pe paturile din cabinele individuale. Pitt de-abia le aruncă o privire, apoi se opri în faţa unei uşi din mahon fixată în peretele dinspre pupa.

— Cabina căpitanului, spuse el convins.

Perlmutter încuviinţă din cap:

— Comandantul Mason Tombs. Din ceea ce am citit despre eroismul cu care a luptat Texas din Richmond până la Atlantic, Tombs a fost un bărbat pe cinste.

Pitt îşi alungă un fior de teamă, apăsă clanţa şi deschise uşa. Perlmutter îl prinse brusc de braţ:

— Aşteaptă!

Pitt se uită la el surprins:

— De ce? Ţi-e teamă de ceva?

— Bănuiesc că am putea găsi ceva ce ar fi mai bine să rămână ascuns.

— Nu poate fi mai rău decât tot ce am văzut deja, replică Giordino.

— Ce ne ascunzi, Julien? îl chestionă Pitt.

— Eu… nu v-am spus ce am găsit în documentele secrete ale lui Edwin Stanton.

— Îmi spui mai târziu, mormăi Pitt nerăbdător. Se întoarse, ridică lanterna şi intră.

Cabina putea fi considerată mică şi înghesuită după standardele contemporane, însă blindatele nu erau construite pentru perioade lungi pe mare. În timpul luptelor pe râurile şi pe golfurile Statelor Confederate, rareori erau plecate de la doc mai mult de două zile la rând.

Ca şi în celelalte cabine, toate obiectele şi mobila care nu era fixată de navă dispăruseră. Tuaregii, nepricepându-se la unelte şi la chei fixe, ignoraseră tot ce era încastrat. În cabina căpitanului se mai aflau încă rafturi cu cărţi şi un barometru spart. Dintr-un motiv inexplicabil, cum era şi cazul scaunului din timonerie, tuaregii lăsaseră în urmă un balansoar.

Lumina lanternei lui Pitt dădu la iveală două cadavre, unul zăcând într-un pat, iar celălalt parcă aţipit în balansoar. Cadavrul din pat zăcea pe o parte gol, lipit de perete, unde îl aruncaseră tuaregii după ce îi luaseră hainele şi trăseseră aşternuturile şi salteaua. Capul şi faţa îi mai erau încă acoperite de o claie de păr roşu.

Giordino veni lângă Pitt şi se uită atent la figura celui de pe scaun. Sub lumina puternică a lanternei, pielea îi luase o nuanţă maro-închis cu acelaşi aspect de piele tăbăcită pe care îl avea şi trupul lui Kitty Mannock. Şi acesta se mumificase sub influenţa căldurii uscate a deşertului. Cadavrul mai era încă îmbrăcat în lenjerie de corp demodată, dintr-o singură bucată.

Chiar şi aşezat se vedea bine că bărbatul fusese foarte înalt. Avea barbă şi faţa îi era extrem de suptă, cu urechi proeminente. Ochii erau închişi de parcă de-abia aţipise, sprâncenele groase şi ciudat de scurte, se opresc brusc, de parcă ar fi fost tunse, la marginea exterioară a ochiului. Părul şi barba erau negre ca smoala, cu doar câteva şuviţe cărunte.

— Omul ăsta seamănă leit cu Lincoln, remarcă Giordino în treacăt.

— Chiar e Abraham Lincoln, se auzi vocea şoptită a lui Perlmutter din pragul uşii.

Se prăbuşi încet pe punte, cu spatele rezemat de perete, ca o balenă care se aşează pe fundul oceanului. Ochii îi erau aţintiţi ca în transă asupra cadavrului din balansoar.

Pitt îl privi îngrijorat şi cu un scepticism evident:

— Cum se poate ca un istoric renumit să o ia razna în halul ăsta.

Giordino îngenunche lângă el şi îi oferi sticla cu apă:

— Ţi-a făcut rău căldura, amice.

Perlmutter refuză cu un gest sticla de apă:

— Doamne Dumnezeule, nici mie nu mi-a venit să cred! Dar secretarul de război al lui Lincoln, Edwin McMasters Stanlon, chiar *a spus* adevărul în documentele lui secrete.

— Ce adevăr? întrebă Pitt curios.

Perlmutter tăcu o clipă, apoi vorbi aproape în şoaptă:

— Lincoln nu a fost împuşcat de John Wilkes Booth la Teatrul Ford. El e cel care stă în balansoarul ăla.

63

Pitt îl privi fix, incapabil să înţeleagă ce spunea:

— Asasinatul lui Lincoln a fost unul dintre cele mai documentate evenimente din istoria Americii. Au fost peste o sută de martori oculari la teatru. Cum poţi să spui că nu s-a întâmplat?

Perlmutter ridică uşor din umeri:

— Asasinatul a avut loc aşa cum s-a scris, numai că a fost o înşelătorie pusă în scenă şi îndeplinită de Stanton, folosindu-se de un actor care semăna foarte bine cu Lincoln. Cu două zile înainte de falsul asasinat, adevăratul Lincoln a fost capturat de confederaţi şi dus pe furiş prin liniile unioniste până la Richmond unde a fost ţinut ostatic. Partea asta a poveştii e confirmată de o altă mărturie pe patul de moarte făcută de un căpitan din cavaleria confederată care a înfăptuit captura.

Pitt îl privi îngândurat pe Giordino, apoi se uită din nou la Perlmutter.

— Căpitanul acesta din cavaleria sudistă se numea cumva Neville Brown?

Lui Perlmutter îi căzu falca:

— De unde ştii?

— Ne-am întâlnit cu un bătrân prospector american care căuta nava *Texas* şi aurul ei. El ne-a spus povestea lui Brown.

Giordino arată de parcă se trezise dintr-un coşmar:

— Am crezut că e un basm.

— Credeţi-mă, zise Perlmutter neputând să îşi ia ochii de la cadavru, că nu e nici un basm. Răpirea a fost pusă la cale de un consilier al preşedintelui confederat, Jefferson Davis, în efortul de a salva ce mai rămăsese din Sud. Cu Grant strângând laţul în jurul Richmondului şi Sherman mărşăluind spre nord ca să lovească din spate armata generalului Lee din Virginia, războiul era pierdut şi toată

lumea ştia asta. Ura din Congres faţă de statele secesioniste nu era un secret. Davis şi guvernul său erau siguri că Nordul îi va face să plătească un tribut teribil după înfrângerea totală a Confederaţiei. Consilierul al cărui nume a fost uitat, a venit cu propunerea nebunească ca Lincoln să fie capturat şi ţinut ostatic, pentru ca Sudul să obţină pe baza asta condiţii avantajoase de capitulare.

— N-a fost o idee rea, zise Giordino aşezându-se şi el pe punte.

— Numai că antipaticul Edwin Stanton a stricat tot târgul.

— A refuzat să se lase şantajat, zise Pitt.

— Asta şi altele, dădu Perlmutter din cap. Spre cinstea lui, Lincoln a insistat că Stanton să se alăture cabinetului său ca secretar de război. Credea că Stanton era cel mai bun pentru funcţia asta, deşi individul avea o mare aversiune faţă de el şi chiar îl numea în derâdere „gorila”. Stanton a văzut în capturarea preşedintelui o oportunitate şi nu un dezastru.

— Cum l-au răpit pe Lincoln? întrebă Pitt.

— Se ştia că preşedintele făcea aproape în fiecare zi o plimbare cu trăsura în jurul Washingtonului. O trupă din cavaleria confederată, purtând uniformele cavaleriei unioniste, condusă de căpitanul Brown, a anihilat escorta lui Lincoln în timpul unei astfel de ieşiri şi l-a dus peste râul Potomac, în teritoriul Statelor Confederative.

Pitt era năucit. Un eveniment istoric pe care îl credea literă de evanghelie îi era revelat acum drept impostură. Trebui să facă apel la toată voinţa sa ca să fie receptiv:

— Care a fost reacţia lui Stanton imediat după răpire? întrebă el.

— Din nefericire pentru Lincoln, Stanton a fost anunţat primul de gărzile de corp ale lui Lincoln care supravieţuiseră. A prevăzut că ţara avea să fie cuprinsă de panică şi de furie dacă se află că preşedintele fusese capturat de inamic. A învăluit repede dezastrul într-o mantie de taină şi a inventat o poveste de acoperire. A ajuns chiar să-i spună lui Mary Todd Lincoln că soţul ei era într-o misiune secreta la cartierul general al lui Grant şi că avea să fie plecat câteva zile.

— Greu de crezut că n-a transpirat nimic, zise Giordino sceptic.

— Stanton era cel mai de temut om din Washington. Dacă îţi cerea să ţii un secret, mureai păstrându-l, altfel te omora el.

— Nu s-a aflat totul când Davis a trimis vorbă despre capturarea lui Lincoln şi despre cererile lui referitoare la condiţiile de capitulare?

— Stanton a fost un om viclean. Şi-a dat seama ce voiau confederaţii la câteva ore după capturarea lui Lincoln. L-a alertat pe generalul unionist responsabil cu apărarea Washingtonului şi când curierul lui Davis a traversat liniile frontului cu un steag de armistiţiu, a fost dus imediat la Stanton. Nici vicepreşedintele Johnson, nici secretarul de stat William Henry Seward şi nici vreun alt membru al cabinetului lui Lincoln nu ştia ce se întâmpla. Stanton i-a răspuns în

secret preşedintelui Davis respingând categoric orice negocieri şi sugerându-i că Statele Confederative ar face tuturor un serviciu dacă l-ar îneca pe Lincoln în râul James. Davis a fost uluit când a primit răspunsul lui Stanton. Vă puteţi imagina în ce dilema se afla. În jurul lui, întreaga Confederaţie se ducea de râpă şi îl avea pe liderul Uniunii în captivitate. Un înalt demnitar din guvernul Statelor Unite îi spune că îl doare în cot şi că din partea lor n-au decât să-l păstreze pe Lincoln. Davis a început să se teamă că va fi spânzurat de yankeii victorioşi. Planul lui măreţ de a salva Sudul ducându-se de râpă şi nedorind să fie el cel care îl omoară pe Lincoln, a ordonat să fie urcat la bordul navei *Texas* ca prizonier. Spera că nava va reuşii să spargă blocada unionistă, va salva aurul confederat şi îl va ţine pe Lincoln departe de Uniune ca zălog pentru viitoare negocieri, când capete mai puţin înfierbântate decât cel al lui Stanton aveau să prevaleze. Din nefericire, nimic nu a mers aşa cum trebuia.

— Stanton înscenează asasinatul, iar *Texas* dispare şi se presupune că s-a scufundat, trase Pitt concluzia.

— Da, încuviinţă Perlmutter. Ţinut în închisoare doi ani după război, Jefferson Davis n-a suflat nici o vorbă despre capturarea lui Lincoln de teamă să nu abată furia şi răzbunarea Uniunii asupra Sudului care se zbătea să se ridice de la pământ.

— Cum a reuşit Stanton să înscenezе asasinatul? întrebă Giordino.

— Nu există poveste mai stranie în istoria americană, răspunse Perlmutter, decât complotul care, chipurile, i-a luat viaţa lui Lincoln. Adevărul cutremurător e că Stanton l-a angajat pe John Wilkes Booth să regizeze şi să joace un anumit rol în această farsă. Booth cunoştea un actor care avea cam aceeaşi înălţime cu Lincoln şi era la fel de slab. Stanton i-a dezvăluit totul generalului Grant şi împreună au împrăştiat povestea că s-ar fii întâlnit cu Lincoln în după-amiaza aceea şi că Grant a refuzat invitaţia de a merge la Teatrul Ford. Agenţii lui Stanton au drogat-o pe Mary Todd Lincoln, astfel încât atunci când a apărut Lincoln să meargă împreună la teatru, avea mintea prea înceţoşată ca să îşi dea seama că acela nu era soţul ei. La teatru, actorul s-a înclinat în faţa aplauzelor spectatorilor, care erau destul de departe de loja preşedintelui ca să nu observe nimic. Booth şi-a jucat rolul împuşcându-l în ceafa pe actorul care nu bănuia nimic şi apoi sărind pe scenă. Pe urmă amărâtul ăla a fost cărat pe stradă cu o batistă pe faţă pentru ca martorii oculari să nu bănuiască nimic, apoi a murit în cadrul unei scene regizate de Stanton însuşi.

— Dar au existat oameni lângă patul de moarte, protestă Pitt. Doctori militari, membri ai cabinetului şi consilierii lui Lincoln.

— Doctorii erau prieteni şi agenţi ai lui Stanton, zise Perlmutter obosit. Nu vom şti niciodată cum au fost păcăliţi ceilalţi. Stanton nu spune.

— Şi atentatul la viaţa vicepreşedintelui Johnson şi a secretarului de stat Seward? Făcea şi asta parte din planul lui Stanton?

— Scăpând de ei, rămânea singurul candidat la preşedinţie. Dar indivizii angajaţi de Booth au rasolit treaba. Chiar şi aşa, Stanton s-a purtat ca un dictator în primele săptămâni după ce Johnson a devenit preşedinte. A condus investigaţiile şi arestarea conspiratorilor şi a pus la cale un proces rapid urmat de execuţia prin spânzurare. Pe urmă a răspândit zvonul că Lincoln a fost omorât de agenţii lui Jefferson Davis ca un ultim gest disperat al Confederaţiei.

— Aşadar Stanton l-a ucis pe Booth ca să nu vorbească, concluzionă Pitt.

Perlmutter clatină din cap.

— Altcineva a fost împuşcat în hambarul care a luat foc. Autopsia şi identificarea au fost înscenate. Booth a fugit şi a mai trăit câţiva ani, dar până la urmă s-a sinucis în Enid, Oklahoma în 1903.

— Am citit undeva că Stanton a ars jurnalul lui Booth, zise Pitt.

— E adevărat, răspunse Perlmutter. Răul fusese făcut. Stanton inflamase opinia publică împotriva Confederaţiei înfrânte. Planurile lui Lincoln de a ajuta Sudul să se ridice au fost luate cu „el” în mormântul dublu pe care i l-au construit în Springfield, Illinois.

— Şi mumia aceasta din balansoar, şopti Giordino înlemnit de veneraţie, stând aici în epava unei nave confederate îngropată într-o dună de nisip în mijlocul deşertului Sahara este, într-adevăr, Abraham Lincoln?

— Sunt sigur de asta, răspunse Perlmutter. Un examen anatomic va stabili identitatea fără nici cea mai mică posibilitate de îndoială. De fapt, dacă vă aduceţi aminte, a existat o încercare de jefuire a mormântului, dar au fost prinşi înainte să poată fura cadavrul. Ceea ce nu s-a ştiut a fost că cei care au pregătit corpul pentru a fi reîngropat au descoperit că nu era al lui Abraham Lincoln. Li s-a trimis ordin de la Washington să nu scoată o vorbă şi să aranjeze în aşa fel încât mormântul să nu mai poată fi deschis vreodată. Peste coşciugul lui Lincoln şi al fiului său, Tad, s-a turnat o sută de tone de beton ca nici un jefuitor să nu mai poată profana mormântul, său cel puţin asta a fost varianta oficiala. Dar adevărul e că au vrut să îngroape toate dovezile crimei.

— Îţi dai seama ce înseamnă asta, nu? îl întrebă Pitt pe Perlmutter.

— Ce înseamnă ce? mormăi el amorţit.

— Suntem pe cale să modificăm trecutul, explică Pitt. Odată ce anunţăm ce am găsit aici, cel mai tragic eveniment din istoria Statelor Unite se va rescrie irevocabil.

Perlmutter se holbă la Pitt cu groază:

— Nu ştii ce spui. Abraham Lincoln e venerat ca un sfânt şi ca un

om unic în folclorul american, în cărţile de istorie, în poeme şi în romane. Asasinatul l-a transformat într-un martir ce va fi glorificat de-a lungul secolelor. Dacă dăm în vileag urzeala lui Stanton, imaginea lui va fi spulberată şi americanii vor fi cei care vor avea de suferit.

Pitt arăta foarte, foarte obosit, dar faţa sa exprima hotărâre şi ochii îi erau strălucitori şi vii.

— Nimeni n-a fost mai admirat pentru onestitatea lui decât Abraham Lincoln. Principiile lui morale şi compasiunea lui au rămas inegalabile. N-a meritat să moară în astfel de împrejurări făţarnice şi imorale. Rămăşiţele lui merită să fie îngropate aşa cum se cuvine. Cred cu tărie că ar fi vrut ca generaţiile viitoare ale oamenilor pe care i-a slujit cu atâta credinţă să ştie adevărul.

— Sunt de acord, îl sprijini Giordino cu convingere. Aş fi onorat să stau lângă tine când se va ridica cortina.

— Se va stârni un scandal cu consecinţe negative, îngână Perlmutter de parcă cineva îl strângea de gât. Dumnezeule, Dirk, nu-ţi dai seama? E mai bine să nu se ştie. Poporul nu trebuie să afle niciodată.

— Ai vorbit ca un politician arogant sau ca un birocrat care îşi asumă rolul lui Dumnezeu şi ascunde publicului adevărul, acoperind totul sub masca securităţii naţionale, ca să nu mai vorbim de pretextul mizerabil cu interesele naţionale.

— Aşadar ai de gând să o faci, spuse Perlmutter şocat. Ai de gând să provoci o rumoare naţională în numele adevărului.

— Ca şi cei din Congres şi din Casa Albă, Julien, subestimezi poporul american. Vor accepta adevărul şi imaginea lui Lincoln se va ridica mai luminoasă ca niciodată. Îmi pare rău, prietene, dar n-ai să mă faci să mă răzgândesc.

Perlmutter îşi dădu seama că nu mai e nimic de făcut. Îşi încrucişa mâinile peste stomacul imens şi oftă.

— Bine, vom rescrie ultimul capitol al Războiului Civil şi vom sta împreună în faţa plutonului de execuţie.

Pitt se duse lângă figura grotescă şi îi studie mâinile şi picioarele lungi şi faţa obosită, dar senină.

— După ce a stat închis aici o sută treizeci de ani, cred că e timpul ca bătrânul Abe să se întoarcă acasă, zise el de-abia auzit.

64

20 iunie 1996
Washington, D.C.

Ştirea despre descoperirea cadavrului lui Lincoln şi despre înşelătoria pusa la cale de Stanton electriză întreaga lume. Corpul fu luat de pe blindat şi dus cu avionul înapoi la Washington. În toate şcolile din ţară copiii învăţară pe de rost şi recitară Cuvântarea de la Gettysburg, cum făcuseră şi bunicii lor.

În capitală începură să se ţină lanţ celebrările şi ceremoniile. Cinci preşedinţi în viaţă se aliniară în jurul coşciugului aşezat în sala rotundă a Capitoliului şi îşi aduseră omagiul predecesorului lor mort de atâta vreme. Discursurile ţinură la nesfârşit, politicienii întrecându-se să citeze din Lincoln sau măcar din Carl Sandburg.

Rămăşiţele celui de-al şaisprezecelea preşedinte nu aveau să fie duse în cimitirul din Springfield. Prin ordin prezidenţial, se săpa un mormânt la baza monumentului său memorial, imediat sub faimoasa sa statuie de marmură albă. Nimeni, nici măcar reprezentanţii în Congres ai Statului Illinois, nu ridicară nici un fel de protest.

Se declară sărbătoare naţională şi milioane de oameni din toată ţara priviră la televizor festivităţile din Washington, cu feţele transfigurate de veneraţie văzând faţa omului care condusese ţara în cele mai grele timpuri.

De dimineaţă până seara toate posturile de televiziune transmiseră numai asta, iar celelalte programe fură amânate temporar. Prezentatorii de ştiri avură o zi plină descriind evenimentul, iar toate celelalte ştiri rămaseră în umbră.

Membrii Congresului, într-un rar consens, votară atribuirea de fonduri pentru recuperarea navei *Texas* şi transportarea ei din Mali în Washington, unde avea să fie recondiţionată şi aşezată pentru totdeauna la vedere. Membrii echipajului fură îngropaţi în Cimitirul Confederat din Richmond, Virginia, cu mare fast şi în sunetele unei fanfare cântând *Dixie.*

Kitty Mannock şi avionul ei se întoarseră în Australia, unde fu proslăvită şi i se făcu o primire răsunătoare în toată ţara. Fu îngropată în Muzeul Militar din Canberra. Credinciosul ei Fairchild avea să fie aşezat după restaurare lângă faimosul avion de cursă lungă al lui Sir Charles Kingsford-Smith, *The Southern Cross.*

Cu excepţia câtorva fotografi şi a doi reporteri, ceremonia onorând contribuţia doamnei secretar general Hala Kamil şi a amiralului Sandecker la oprirea expansiunii fluxului roşu şi la prevenirea extincţiei vieţii pe pământ trecu aproape neobservată. Preşedintele, într-o scurtă pauză dintre discursuri, le oferi medalii de onoare, acordate printr-un act special al Congresului. După aceea, Hala se întoarse la sediul Naţiunilor Unite de la New York, unde se întruni o sesiune specială pentru a o omagia. Emoţiile o copleşiră până la urmă în timpul celor mai lungi ovaţii ţinute vreodată în Adunarea Generală.

Sandecker se întoarse în linişte la biroul său de la NUMA, îşi făcu

exerciţiile în sala sa particulară de gimnastică, apoi începu să lucreze la un nou proiect subacvatic, ca în orice altă zi obişnuită.

Deşi nu aveau să câştige, doctorul Darcy Chapman şi Rudi Gunn fură nominalizaţi împreună pentru Premiul Nobel. Ignorară tot tărăboiul şi se întoarseră împreună în sudul Atlanticului, ca să analizeze efectele uriaşului flux roşu asupra vieţii marine. Doctorul Frank Hopper li se alătură după ce fu ajutat să fugă din spital şi să ajungă la bordul navei de cercetare. Se jură că avea să se refacă mai repede muncind la studiul efectului toxic al apelor roşii.

Hiram Yaeger primi o primă grasă de la NUMA şi un concediu plătit de zece zile. Îşi duse familia la Disney World şi, în timp ce ei se distrau, el participă la un seminar despre sisteme computerizate de arhivare.

Generalul Hugo Bock, după ce avu grijă ca supravieţuitorii şi familiile celor morţi în lupta de acum legendară de la Fortul Foureau să primească medalii de merit şi recompense financiare generoase, decise să îşi dea demisia din echipa tactică ONU în culmea gloriei şi se retrase într-un sat din Alpii Bavariei.

Cum prezisese Pitt, colonelul Levant fu înaintat la gradul de general. ONU îi acordă o medalie pentru pace şi îl numi în locul generalului Bock.

După ce se refăcu la reşedinţa familiei sale din Cornwall, căpitanul Pembroke-Smythe fu înaintat la gradul de maior şi se întoarse la regimentul său. Fu primit de regină care îi acordă Ordinul pentru Bravură în Servicii (DSO). Acum lucrează cu o unitate specială de comando.

St. Julien Perlmutter, fericit că se înşelase şi că poporul american acceptase reapariţia celui mai stimat preşedinte al lor, ca şi expozeul mult întârziat al trădării lui Edwin Stanton, fu invitat la nenumărate festinuri date de organizaţii istorice şi onorat cu destule premii încât să acopere un perete întreg al casei sale.

Al Giordino o căută şi o găsi pe nostima pianistă pe care o întâlnise pe iahtul lui Massarde de pe râul Niger. Spre norocul lui, era nemăritată şi, dintr-un motiv inexplicabil, cel puţin pentru Pitt, îl plăcu pe Giordino şi îi acceptă invitaţia de a merge împreună într-o excursie de scufundări la Marea Roşie.

Iar Dirk Pitt şi Eva Rojas?…

65

25 iunie 1996
Monterey, California

În luna iunie Peninsula Monterey are cel mai mare aflux de turişti. Maşinile merg bară la bară pe frumoasa Seventeen-Mile Drive dintre Monterey şi Carmel. Cannery Row forfoteşte de turişti plecaţi în expediţii de cumpărături şi care zăbovesc apoi să ia masa servind fructe de mare în pitoreştile restaurante, aşezate cu faţa spre ocean.

Veneau să joace golf la Pebble Beach, să vadă Big Sur şi să fotografieze apusurile de soare de la Point Lobos. Se plimbau prin crame, priveau chiparoşii străvechi şi se plimbau pe plaje încântaţi de zborul pelicanilor, de mormăitul focilor şi de valurile care se spărgeau la ţărm.

Părinţii Evei deveniseră imuni la peisajul spectaculos după ce trăiseră treizeci şi doi de ani în aceeaşi vilişoară din Pacific Grove. Nu se gândeau prea des la cât erau de norocoşi să locuiască într-o zonă atât de frumoasă de pe coasta Californiei. Dar legăturile de la ochi le cădeau de fiecare dată când venea Eva acasă. Întotdeauna privea peninsula cu ochii unei adolescente care îşi priveşte prima maşină.

De câte ori venea acasă, îşi smulgea părinţii din obiceiurile cotidiene şi-i făcea să se bucure de frumuseţile simple ale comunităţii lor. Dar de această dată lucrurile nu se mai petrecură la fel. Nu mai era în stare să îi facă să se plimbe cu bicicleta sau să înoate în apele fremătătoare ale Pacificului. Nu avea chef de nimic şi se plimba bosumflată prin casă.

Ieşise de două zile din spital şi era ţintuită într-un scaun cu rotile până la vindecarea rănilor căpătate la Fortul Foureau. Trupul slăbit de chinul suferit în minele de la Tebezza se împlinise cu ajutorul unei diete sănătoase. Caloriile în exces îi adăugaseră trei centimetri în talie, un lucru pe care mişcarea fizică nu îl putea îndrepta până nu i se vindecau fracturile şi nu îşi scotea ghipsul.

Trupul i se refăcea încet, dar inima îi era bolnavă pentru că nu primise nici o veste de la Pitt. De când fusese dusă cu elicopterul de la ruinele vechiului fort al Legiunii Străine în Mauritania, iar de acolo la un spital din San Francisco, nu mai auzise nimic de el, de parcă dispăruse de pe faţa pământului. Îl sunase pe amiralul Sandecker care îi spusese doar că Pitt era încă în Sahara şi că nu se întorsese la Washington cu Giordino.

— De ce nu vii cu mine să jucăm golf în dimineaţă asta? o întrebă tatăl ei. Ţi-ar face bine să ieşi din casă.

Ea îl privi în ochii cenuşii scânteietori şi zâmbi de felul în care părul lui nu voia niciodată să asculte de pieptene:

— Nu cred că aş fi în stare să lovesc mingea, surâse ea.

— Credeam că ţi-ar plăcea să te plimbi cu mine în maşina de golf.

Se gândi o clipă, apoi dădu din cap:

— De ce nu? zise ea ridicând mâna teafără şi mişcându-şi degetele

de la piciorul drept. Dar numai dacă mă laşi să conduc.

Mama ei se agită în jurul Evei, ajutând-o să urce în maşina Chrysler a familiei:

— Ai grijă să nu păţească ceva, îl atenţionă ea pe soţul ei.

— Promit să o aduc acasă în aceeaşi stare în care am luat-o, glumi el.

Domnul Rojas îşi începu jocul de la a patra gaură a terenului de golf municipal din Pacific Grove, situat în jurul farului de la Point Pinos. Privi cum mingea îi cade într-un obstacol cu nisip, clătină din cap şi dădu drumul crosei în sac.

— Am lovit prea încet, mormăi el, supărat.

Eva stătea la volanul maşinii de golf şi îi făcu semn spre o bancă aşezată pe un dâmb deasupra oceanului.

— Tată, te superi dacă nu particip la următoarele cinci găuri? E o zi atât de frumoasă şi aş vrea să privesc oceanul.

— Sigur că nu, iubito. Vin să te iau când mă întorc de la club.

O ajută să se aşeze cât mai confortabil pe bancă, apoi îi făcu semn cu mâna şi plecă la volanul maşinii spre pajişte, împreună cu trei prieteni de golf care îl urmară într-o altă maşină.

Chiar deasupra apei plutea o ceaţă uşoară, dar se vedea ţărmul bătut de valuri al golfului intrând arcuit în oraşul Monterey, iar apoi luând-o aproape în linie dreaptă spre nord. Apa era calmă şi valurile forfoteau ca nişte animale mici pe sub întinderile vaste de iarbă de mare. Inhala aerul încărcat de mirosul înţepător al algelor ce acopereau malul stâncos şi privi giumbuşlucurile unei vidre-de-mare care ţopăia în jurul stratului de iarbă.

Eva ridică brusc ochii auzind ţipătul unui pescăruş plutind deasupra, întoarse încet capul să îi urmărească zborul şi dintr-o dată privirea îi rămase aţintită asupra unui bărbat care stătea în spatele băncii.

— Noi doi şi Golful Monterey, spuse el încet.

Zâmbetul lui Pitt exprima încântare şi o imensă afecţiune, iar Eva îl privea năucită de bucurie şi fără să îi vină să creadă. În clipa următoare era lângă ea şi o lua în braţe.

— Dirk, Dirk! Nu ştiam dacă o să mai vii. Credeam că s-a terminat totul între noi…

El o întrerupse cu un sărut şi se uită în ochii ei albaştri plini de lacrimi ce i se prelingeau pe obrajii aprinşi.

— Ar fi trebuit să te caut, zise el. Viaţa mea a fost un haos până acum două zile.

— Te-am iertat, spuse ea veselă. Dar de unde ai ştiut că sunt aici?

— De la mama ta. E o doamnă drăguţă. Ea m-a trimis aici. Am închiriat o maşinuţă de golf şi am bătut terenul până am văzut o biată făptură singuratică având o mulţime de oase rupte şi privind tristă

marea.

— Eşti nebun, spuse ea fericită sărutându-l din nou.

O prinse uşor în braţe şi o ridică încet:

— Aş fi vrut să mai stăm să privim valurile rostogolindu-se pe ţărm, dar trebuie să plecăm. Doamne, ghipsul ăsta te face să cântăreşti o tonă!

— De ce atâta grabă?

— Trebuie să îţi facem bagajele şi să prindem un avion, răspunse el aşezând-o în maşina de golf.

— Ce avion? Încotro?

— Spre un mic sat de pescari pe coasta de vest a Mexicului.

— Mă duci în Mexic? zâmbi ea printre lacrimi.

— De acolo luăm o barcă închiriată de mine.

— Mergem într-o croazieră?

— Cam aşa ceva, spuse el cu un zâmbet. Vom naviga într-un loc numit Insula Clipperton să căutăm o comoară.

În timp ce parcă maşina lângă club, Eva îi spuse:

— Cred că eşti cel mai ascuns, cel mai şmecher şi cel mai viclean om pe care l-am cunoscut vreodată…

Se întrerupse văzând că opreşte lângă o maşină ciudată, vopsită într-un roşu strălucitor.

— Ce e asta? întrebă ea uimită.

— Un automobil.

— Asta văd şi eu, dar ce marcă de automobil?

— Avions Voisin, un cadou de la vechiul meu amic, Zateb Kazim.

Se uită la el perplexă:

— L-ai expediat aici din Mali?

— Cu un avion militar american, răspunse el nepăsător. Preşedintele îmi e dator vândut. N-a trebuit decât să-l rog.

— Unde ai de gând să-l parchezi dacă zici că plecăm cu avionul?

— Am convins-o pe mama ta să mi-l ţină în garaj până la cursa din Pebble Beach din august.

Eva clătină din cap, nevenindu-i să creadă:

— Eşti incorigibil!

Pitt îi prinse faţa în palme şi îi zâmbi:

— De aceea e atât de plăcută compania mea.

CUPRINS

1995, Egipt. Aflat în căutarea unei comori ascunse undeva, pe Nil, Dirk Pitt împiedică asasinarea unei frumoase cercetătoare ce studiază o boală care a împins mii de africani în brațele nebuniei, canibalismului și morții. Cauza acestei epidemii pare să fie un dezastru ecologic care amenință să distrugă definitiv viața din mările și oceanele lumii. Celebrul aventurier și echipa lui pornesc într-o cursă contra cronometru în care vor afla cheia unor vechi mistere.

„Să citești *Sahara* e ca și cum te-ai afla în *montagnes-russes*, pentru că acesta este un roman care combină tot ce e mai bun în aventurile lui James Bond și în cele ale lui Indiana Jones.“

New York Daily News

rao international publishing company

ISBN 973-576-585-3

www.raobooks.com